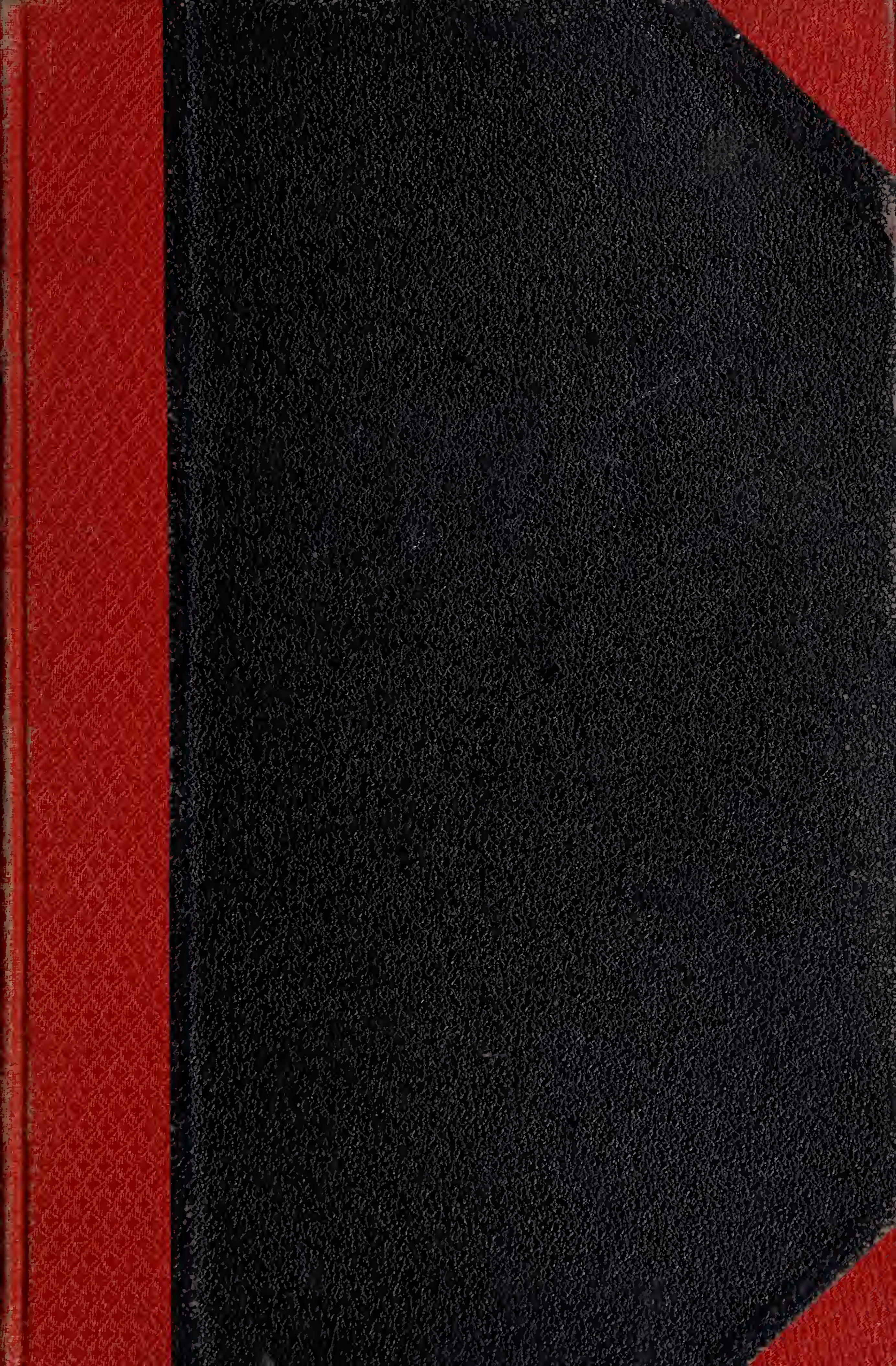

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Fem og tredivte Aargang.

Fra 1ste Oktober 1885.

Ser til, at ikke Nogen gjør Eder til Rov ved verdslig Visdom og tomt Bedrageri, efter Menneskers Sætninger, efter Verdens Børnelærdom, og ikke efter Kristum.
Col. 2, 8.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1886.

Indhold af 35te Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Oktober 1885. 35te Aargang.

Tale af Apostel Franklin D. Richards

holdt i General Konferencen i Logan den 6te April 1885.

De Sidste Dages Hellige have stor Aarsag til at glæde og fryde sig for vor Fader, som er i Himmelen og for Folk, som ere paa Jorden. Dersom vi nøje betragte og overveje vor Stilling, enten i timelig eller aandelig Henseende, finde vi, at vi ere i Besiddelse af flere Bekvemmeligheder end noget andet Folk af det samme Antal paa noget som helst andet Sted paa Guds Fodskammel. Om vi betragte vor nærværende Stilling med Hensyn til Livets Bekvemmeligheder, saa finde vi os bedre stillede med Hensyn til at have Korn i vore Forraadshuse og Fødemidler i vore Huse end noget andet Folk af samme Antal paa Jorden, eller som nogensteds kan findes bosatte paa Landstrækninger af samme Størrelse. Om vi betragte vor Stilling med Hensyn til vore Huse og Hjem, saa finde vi, at der er flere blandt dette Folk, som eje deres egne bekvemme Huse end blandt noget andet Folk, og de fleste af dem behøve ikke at trygle for det Privilegium at kunne fortjene deres Ophold, som saa mange af dem maatte gjøre, medens de vare i Babylon, hvor de ofte fandt det vanskeligt at erholde Arbejde, og selv naar de erholdt dette, vare de nødte til at arbejde paa Akkord eller paa Dagleje og modtage deres Betaling ved Ugens Ende og paa denne Maade afpasse deres Levemaade og Udgifter efter de faa Midler, de tillodes at fortjene.

Paa denne Maade var Liv og Tilværelse og enhver Bekvemmelighed udmaalt til dem. Der var ingen Lejlighed for Udviklingen af deres Talenter eller af nogen af de Egenskaber, Gud havde nedlagt hos dem, og som han bestemte, de skulde benytte og udvikle, at de saaledes kunde blive vise og dygtige ved deres egen Sindrighed.

Vi føle undertiden, at vi ere undertrykkede og forfulgte af Folk, som gjøre Indgreb i vore Rettigheder og træde vor Frihed under Fod, men alligevel kjende vi sammenligelsesvis blot lidt til Undertrykkelse. Asiens og Europas forskjellige Landes Beboere med al den Frihed, de nyde, ere under den haardeste, daglige Undertrykkelse og vedvarende Afhængighed til dem, som ere

over dem. I hine Lande hersker der en Følelse af Frygt — Frygt for deres Herskere, Frygt for Krig, som hænger over deres Hoveder, og som med alle dens Rædsler staar for Døren. I ethvert nationalt Spørgsmaal, som opstaar, se og føle de Faren for, at deres Sønner, Fædre, Naboer eller Slægtninge, kunne blive tagne til Armeen og sendte i Krigen for maaske aldrig mere at vende tilbage. Og deres Hjærter ere fulde af Frygt og Ængstelse over disse og lignende Ting.

Vi se i Aviserne, at i Ægypten, Kina, Mellemafrika, og næsten ethvert andet Sted er Luften fyldt med Krigsskyer. Hvor er den Moder eller Søster, Fader eller Søn iblandt os, som i Dag er borte fra sine Slægtninge formedelst Krig? Det Værste, vi have at frygte, er en kort Fængsling og nogle faa Hundrede Dollars Bøde; dette er det Værste, vi kunne finde at sørge over. Der er ikke et andet lige saa stort Samfund noget Sted paa den ganske Jord, i hvilket der kan findes saa megen sand Fred som lige her iblandt disse Mennesker, der sidde her foran mig, og det Folk, som beboer dette Territorium. Og endda med Eders Forraadshuse fulde af Hvede, som I ikke kunne sælge, med store Masser af Kartofler og Grøntsager, som I ikke kunne blive skilte ved, og med Heste og Kvæg omkring Eder, synes I, at Tiderne ere meget haarde, og fordi I ikke kunne sælge Eders Produkter og faa saa store Priser for dem, som I kunne ønske, synes nogle af Eder, at I ere i en frygtelig Forlegenhed. Jeg ønsker, de Hellige skulle lægge saadanne dumme Ideer til Side. Jeg ønsker, I skulle forstaa, at I ere i en Stilling, hvor I have Fred og Overflødighed, med Frihed tillige, thi Herren har gjort os fri. Gud har frigjort sit Folk fra Syndens og Dødens Trældom; vi nyde Frihed, og der er ingen Magt paa Jorden, som kan binde os med Syndens og Satans Lænker. Det beroer ganske paa vor egen Vandel, om vi ere og skulle vedblive at være fri.

I næsten alle de Lande, hvorfra I ere komne, og i de Nationer, som omgave Eder i Eders forrige Hjem, ere Folkene paalagte trykkende Skatter. Paa den grønne irske Ø, hvor der er mange Fattige og Nødlidende, er der Folk, som maa betale fem Pund (omtrent 80 Kroner) i Leje af en Acre Land, og de maa avle nok derpaa for deres Families Ophold og tillige tilvejebringe Renterne. Her kunne vi kjøbe eller optage Land, og vi kunne erholde det ved blot at optage det, men nogle af os synes, det er et strængt Stykke Arbejde at faa det indhegnet. Nej, vi kjende Intet til Undertrykkelse, sammenlignet med Jøderne, Polakkerne og Irlænderne. I ældre Dele af de forenede Stater kunde vi aldrig have nydt de Velsignelser, vi nyde her; vi kunde aldrig have anlagt og opbygget vore Byer og Stæder; der, hvor vi vare, plyndrede Pøbelen os og drev os fra vore Hjem her ud til denne Del af Jorden. Det var lig en ny Verden, og det saa ud, som Skaberens Arbejde var knapt færdig. Med Guds Velsignelse bragte vi Liv med os, Liv kom ned fra Himmelen, oplivede Jorden under vore Fødder og mildnede og styrede Elementerne over vore Hoveder, saa at i disse høje Dale og Bjærgkløfter, hvor man troede, at hverken Korn eller Frugt kunde vokse, og hvor der er Sne og Frost næsten hver Maaned i Aaret, avle vi baade Korn og mange Slags Frugter. Det var for faa Aar siden et Spørgsmaal, om et Æble eller en Pære kunde avles i Cachevalley; men nu er det ikke længe, siden

denne Dals driftige Frugt-Dyrkere belønnedes med Præmie for den bedste Samling Æbler i Territoriet.

Hvem har gjort dette for os? Det er Herren vor Gud. Han førte os til dette Land, ligesom han førte Israeliterne til Judæa Land, hvilket han gav dem og deres Børn efter dem til en evig Arv.

Jeg ønsker, at vi skulle overveje disse Ting, og i Stedet for at være ængstelige og urolige og fulde af Frygt lære at stole paa Herrens Arm og paa hans Godhed. Dyrker Himmelens Fred, og lader Guds Kjærlighed bo i Eders Hjærter. Skjønt vore Fjender kunne ulejlige og forurolige os, vil dog den Trængsel, de bringe over os, kun blive som en Draabe i Havet, sammenlignet med det, som om en Tid vil komme over dem. De kunne ikke standse Herrens Værk; det er oprettet ved hans Bud, og vi have det Løfte, at det skal aldrig overvindes eller gives til noget andet Folk. Forstaar dette. Denne Regjeringsform, som Herren har givet os, er den stærkeste Regjeringsform, der nogensinde er bleven aabenbaret til Mennesker. Denne Verdens Regenter have Magt til at nedtrykke, plage og føre Krig mod Mennesker og udrydde dem fra Jordens Overflade. Men dette Rige, som Gud har givet til sit Folk, skal være et Fredsrige, et Retfærdighedsrige, og dets Retfærdighed vil ophøje hans Folk, gjøre dem til det største Folk paa Jorden og fylde dem med Kraft, Visdom og Kundskab, saa at omgivende Nationer ville betragte dem med Agtelse. De Mennesker, som ere iblandt os, og som ønske at diktere os; de, som sidde i Raadsforsamlinger for at vedtage Love imod os og vor hellige Tro og derved gjøre os til Overtrædere, ere selv fyldte med Frygt og Ængstelse for det, som sker i denne og andre Nationer. Denne Frygt vil tiltage iblandt dem. Betragt den Skræk, som bemægtiger sig Folk ved Dynamitardernes Arbejde i den gamle Verden, og det er kun Begyndelsen til det, som vil ske. Disse hemmelige Foreninger ville foraarsage stor Elendighed og Død, med hyppige Mord, og efter en Tid ville disse Ting indtræffe saa ofte, at Folk ikke ville vide, hvorledes de skulle undkomme.

Herren samler sit Folk tilsammen saaledes, at han kan handle med dem særskilt. Vort største Besvær er, at vi have for Mange iblandt os, som ere ligegyldige, som ere onde og syndige, som burde drages til Ansvar og udelukkes af Kirken. Der er ikke saa Faa, som ere rede til at sælge deres Brødre til deres Fjender, men Dagen vil komme, da de ville se og møde deres Gjerningers frygtelige Følger. Vi have ikke meget at befrygte, undtagen vi fortørne den Gud, som vi have lovet at tjene.

Brødre og Søstre, værer ikke besværede i Eders Hjærter. Adlyder Guds Befalinger, holder Eders Pagter hellige, og lærer at leve ved hvert Ord, som udgaar fra ham og hans Kirkes retmæssige Autoriteter, og dersom I finde Prøvelser paa Eders Vej, ville I ogsaa finde Hjælp til at gjennemgaa dem. Forældre, haver Kjærlighed til hverandre, til Eders Børn og Alle indbefattede i Eders Familie; gjører Ret imod Eders Hustruer, Eders Mænd, Eders Børn og Eders Gud, og I ville finde, at alt det Øvrige vil komme i sin egen rette Tid. Herren vil styre det paa en saa underfuld og tillige saa tydelig Maade, at det vil forundre os, naar vi se, hvorledes han har udført det. Vi kunne ikke gaa til Bibelen, Mormons Bog eller Lærdommens og Pagtens Bog for at lære, hvorledes dette eller hint vil blive udført. Vi kunne læse om, hvad han gjorde i

fordums Dage i Følge de Omstændigheder, som da omgave hans Folk; men vi kunne ikke lære at kjende hans Planer i Dag uden ved Aandens Aabenbarelse; thi „Guds Domme ere uransagelige og hans Veje usporlige!" Han siger os, at Zion skal forløses ved Ret, og de Omvendte i den ved Retfærdighed. Vi burde erindre dette. Dersom vi ville have Magt hos Gud og Engle, maa det ske formedelst vor Lydighed til Gud og Nidkjærhed i det Arbejde, han har kaldet os til at udføre, og som det er vor Pligt at grundfæste paa Jorden. Enhver skulde advare sin Næste, undervise sine Børn og sin Familie, og grundfæste Retfærdighed i sit Hjem. Præsidenter og Biskopper skulde drage Overtrædere i Kirken til Ansvar, saa at de enten kunde omvende sig eller blive afskaarne. Det er for, at Retfærdighed kan blive grundfæstet paa Jorden, ikke blot paa et lille Sted, men i hele Landet, at Herren har begyndt dette Værk, og det skal vedblive at udspredes, indtil hans retfærdige Ord og Arbejde skal opfylde hele Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

Lad Intet lede Eder bort fra Pligtens Sti, lad Intet forlede Eder til at begaa ubesindige Handlinger. Ærer og respekterer enhver af Landets Love, som er overensstemmende med Herrens Bud og Befalinger. Adlyder enhver konstitutionel Lov. Det smerter os, naar vore Fjender gjøre os til Overtrædere af en af Landets Love, og det er en Prøvelse for os, men Ansvaret derfor hviler paa dem. Lader os fatte den Beslutning, at vi ville udholde dette Korstog af retslig Forfølgelse med samme Standhaftighed, som de Hellige have maattet gjøre i enhver Tidsalder, naar de have troet paa Jesu Kristi Aabenbaringer. Vi have ikke gjort Oprør imod nogen af Landets Love; vi have ikke stridt imod noget konstitutionelt Princip, Lov eller Grundsætning, som kunde gavne, forbedre eller ophøje Menneskeheden, eller Noget, som kunde yde os Bistand i vor Stræben efter Lykke; vi søge efter alle disse Ting. Men vore Kongresmænd, Guvernører og Dommere med den ophøjede Visdom, som de indbilde sig at besidde, idømme Guds Folk Straf, fordi de holde hans Bud. Saaledes se vi, at „naar de Ugudelige herske, sukker Folket."

Vi burde samle os nyttig Kundskab af denne Erfaring. Vi ønske at drage Fordel deraf. Lad enhver Mand spørge sig selv: „Kan jeg udholde dette eller hint uden at blive vred?" eller kunne vi nære en retfærdig Vrede uden at synde? Dersom vi ikke kunne, skulle vi gaa ind i vore Lønkamre og bede Gud om saa meget af hans Aand, som er nødvendig for os for at holde os i den rette Sindsstemning. Det er denne Slags Erfaring, denne Slags Disciplin, som vil lære os at kjende, om vi ønske at holde os nær til ham og staa i Samfund med ham. Disse Ting ere alle for vor Erfaring og vort Gavn. Herren har tilkjendegivet os, at de Tider, hvori vi leve, ere mørke med Krigsskyer, og at hans Doms Time er nær. Vi have bevidnet en skrækkelig Krig i vort Land, og det vil være til vort Gavn, om vi lytte til hans Raad i Tide. Krige og Rygter om Krige tiltage paa Jorden, og det vil ske inden ret længe, at der vil være saa liden Fred, at Folk maa enten tage Sværd op imod deres Næste eller fly til Zion og samles med Guds Folk. I ville se, at dette vil ske. Mærk mine Ord. Alle Slags Folk ville ønske at komme iblandt os og bygge deres Hjem. I ville se den Dag, da det vil blive lige saa vanskeligt at holde de Onde borte fra os, som det nogensinde har

været at faa Folk til at forene sig med os. Mærk dette ligeledes. Jeg siger Eder, at et Folk med fulde Forraadshuse, et Folk, som nyder Fred og Velstand, er et Folk, som Jordens Nationer ville søge, og Sagerne kunne ikke vedblive at staa saaledes, som de nu staa, uden at neddrage en fortørnet Guds Hævn over vore Undertrykkere. Disse Erfaringer ere særdeles godt stikkede til at gavne os og lære os at sætte vor Lid til Herren.

Ej heller skulle vi forglemme, at siden en berygtet Guvernør forbød os Brugen af Militær saa vel til Beskyttelse imod Indianerne som ved vore Fjerde-Juli Højtidsfester, have vi aldrig været foruroligede af en Indianer i noget af vore Setlementer. Tvært imod synes det, som om Brugen af Geværer for ethvert Slags militært Forsvar er bleven aldeles forældet og gaaet helt af Brug, og saa fredelige ere Lamaniterne blevne, at i Stedet for enten at høre Krigens Larm eller ængstes ved Udsigten dertil, er det forundt os af Herren at nyde en vedvarende Fred med den røde Mand paa alle vore Grænser, og medens de have hjulpet os at bygge vore Templer, nyde de med os de himmelske Velsignelser, som deri gives. I Stedet for at vandre vilde og lovløse over Bjærge og Dale, har en Del opgivet sit Stammesystem og svoret Huldskab og Troskab mod Regjeringen; de have optaget Land, avle Korn, vogte deres Hjorde, bygge og bebo hyggelige Huse og opføre sig som gode Naboer til deres hvide Brødre, hvilket er vist i Washakie i Oneida Stav og i Indianola i Sanpete Stav, og i deres Skoler erholdes de almindelige Skolekundskaber, henhørende til en almindelig Skoleundervisning.

Ikke alene er Brugen af Geværer bleven unødvendig imellem os og de Indfødte, men vi have stor Aarsag til at være taknemmelige, at i det nuværende vanhellige Korstog imod Kirken, Anfaldet ikke er sket med Ild og Sværd som i forrige Tider, men med en moralsk fordærvet Anvendelse af Love og en Udtydning deraf aldeles stridende mod mange af de mest anerkjendte Lovfortolkninger.

Vi haabe af ganske Hjærte, at Ingen med en større Nidkjærhed end Kundskab skal begaa en overilet Handling, som skal fremskynde en Kamp med kjødelige Vaaben, og derved give Fjenden en Lejlighed til at udøse de Helliges Blod eller til at forøge deres vanhellige Undertrykkelse mod os. Eftersom vore Krigsvaaben ikke ere Krudt, Bly eller Staal, lader os iføre os Guds fulde Rustning og bortdrive Uretfærdighed fra vor Midte, og vi eller vore Børn skulle se denne Verdens Riger blive underlagte vor Guds og Kristi Rige i hans egen bestemte Tid, for hvilket alle Hellige stedse skulde arbejde og bede.

Vi have erholdt megen Undervisning i denne Konference. Jeg har selv følt mig meget opbygget ved at høre mine Brødre tale, og jeg er vis paa, at I alle have. De Lærdomme, som ere blevne givne, ere af en saadan Beskaffenhed, at de ville udvirke gode Følelser imellem Brødre og Søstre, Fædre og Mødre, Forældre og Børn, og det er behageligt at høre om hverandres Velfærd.

Naar vi gaa til vore forskjellige Hjem, lader os gaa med det Forsæt at vedblive bestandige i Troen. Jeg er overbevist om, at enhver oprigtig Sjæl, som har overværet en Konference som denne og ønsket en Del af Livsens Brød, har modtaget sin Del — Noget, som han kan tage med hjem for sit eget Brug — nogle opmuntrende Ord, vel mente Formaninger og gode Raad, som ville hjælpe ham til at overvinde Ufuldkommenheder og faa den Svage til at sige: Jeg er stærk i Herren.

Jeg beder Gud at velsigne Eder, at trøste Eders Hjærter, at forøge Eders Tro paa ham, at styrke Eder, saa at I ikke skulle blive overvundne af Synd, og at I maa søge, i alle Ting at overvinde Ondt med Godt. Erindrer at bede for Brødrene — vore Ledere. Vi vide ikke, hvad der er i Vente for os; vi bekymre os kun lidet derom. Det vigtigste, som paahviler os, er Dag for Dag at udføre vore Pligter antageligt for Gud. Vi ville stole paa Herren og gaa fremad. Hvad gjør det vel til Sagen, om det skulde blive nødvendigt, at nogle af os skulde miste vort Liv? Der er ingen Nødvendighed for Frygt eller Bæven desangaaende. Det har altid været saaledes, naar Gud har haft et Folk paa Jorden. Nogle af de bedste Mænds Liv ere blevne tagne — tagne som Vidner til hine Himle, for der at vidne om Tilstanden her paa Jorden. Forstaa I dette? Det er i Overensstemmelse med den evige Retfærdigheds store Principer, som styre og regjere i Himlene med langt større Nøjagtighed og Vished end ses her paa Jorden. Herren har sagt os, hvorledes han handler i nogle af disse Sager i sin Kirkes Raad, nemlig, at ved to eller tre Vidners Mund skal ethvert Ord stadfæstes. Det er ogsaa Himmelens Orden. Maaske det er nødvendigt, at Nogle skulle gaa heden paa den Maade. Værer alligevel ikke frygtsomme. Vi skulle alle dø en Gang. Alt vil blive vel med os, enten det sker i Morgen eller næste Uge, dersom vi holde Guds Befalinger i alle Ting. Vælger den vise og fuldkomne Vej, og dersom vi ere paa den rette Vej, ville vi være villige til at sige: „Herre, Din Villie ske." Dersom vi, da vi adløde Evangeliet, lagde Alt, vi ejede, paa Alteret, ere alle disse Ting dog af megen lille Betydenhed. Dersom vi søge at frelse vort Liv, ville vi maaske miste det, men dersom vi miste det i Herrens Tjeneste, skulle vi arve det evige Liv.

Jeg beder, at Gud vil velsigne Eder alle; I, som ere Forældre, skulde velsigne Eders Børn, at de maa vise en større Hengivenhed for Eder, og I maa være mere kjærlige imod dem; erindrer de Baand, hvormed I ere blevne forenede og beseglede. Maa den Helligaand styrke og dygtiggjøre Eder til at indgaa i Herrens hellige Templer, og der sætte Eder i Orden for Herren, at I maa kunne erholde de evige Gaver, som ville bringe en evig Herlighed over Eders Familier, Venner og Slægtninge, at I maa have fuldkommen Tillid til Herrens Forjættelser og have Glæde til at oplive og opholde Eder igjennem alle Livets prøvende Omstændigheder, og føre Eder uskadte tilbage til vor himmelske Faders Nærværelse. Amen.

Utah Nyheder.

Af et Brev fra Ældste A. J. Mc. Custian, en Missionær, som arbejder i et Distrikt, der grænser til Lewis County, Tennessee, hvor Ældsterne Gibbs og Berry samt to Andre dræbtes i August 1884, hidsætte vi følgende:

„Det indeværende Aar kan betragtes som en sand Mord- og Blodsudgydelsestid. Siden sidste Foraar ere fem Mand blevne brutalt myrdede her i Nabolaget og ni eller ti skudte paa, foruden mange Andre, som ere blevne frygtelig tilredte

med Knive og andre Vaaben. Nævefægtning og Pandeskaller høre til Dagens Orden. Søndagen betragtes netop som en Dag, paa hvilken man skal hævne sig paa sine Modstandere og deltage i Forbrydelser af alle Slags, hvilke i Forbindelse med Røveri, Konebanken etc. udføres ved højlys Dag, lige for Øjnene af Lovens Haandhævere, der se gjennem Fingre med det Hele, og Folket i Almindelighed bifalde disse afskyelige Handlinger. Kun en eneste Morder er bleven draget til Ansvar for sin Brøde.

De blodige Dæmoner i Lewis County begynde imidlertid at smage en skrækkelig Gjengjældelse. En dødelig Sygdom er netop udbrudt iblandt dem, og Indbyggerne dø som Fluer. Saaledes vil det altid gaa dem, som udkaste og forfølge Herrens Tjenere. Aabenbaringen til Joseph Smith, hvor det hedder: Efter Eders Vidnesbyrd kommer Jordskjælv, Pestilence, osv., gaar visselig i Opfyldelse, og til Iagttageren ere disse Begivenheder betydningsfulde, ihvorvel de fleste af Menneskeslægten ere blinde for Tidernes Tegn og haste deres Undergang imøde.

I Nordvest-Staternes Mission ere 61 Personer blevne tillagte Kirken ved Daab i Tidsrummet fra den 1ste Maj til den 1ste August. Forfølgelse i den Del af Landet har ikke været stor i den senere Tid; kun en Gang imellem blive nogle af Ældsterne bombarderede med raadne Æg.

— I Fredags havde Salt Lake Citys Forældreløse en fri Udflugt til Saltsøen. Omtrent 350 Børn mellem 8 og 15 Aar gamle deltoge i Fornøjelsen, foruden et betydeligt Antal ældre Ledsagere. Badning i Søen, Sejlture med den ved Garfield liggende lille Damper, Visiter til den bekjendte Hule, som findes i Bjærgene i Nærheden af Badestedet, Dans under det rummelige Bowery, Kapløbning, Uddelinger af Præmier og Lækkerier til Børnene etc. var Noget af det, som gjorde Udflugten saa behagelig for de Smaa, der havde mistet deres jordiske Forsørgere. Komiteens Medlemmer fortjene Ros for deres utrættelige Virksomhed, ligeledes Jærnbanens Personale og Kaptejn Dorus, som denne Gang ligesom i Fjor udviste en sjælden Gavmildhed og Imødekommenhed. Med Toget vestfra om Eftermiddagen kom Guvernør E. H. Murray, som af Broder Geo. Goddard blev fremstillet for Børnene i de forskjellige Vogne, til stor Fornøjelse for disse samt Guvernøren selv, der her fik Lejlighed til at bevidne Noget, hvis Lige han næppe nogensinde har set i sin egen Fødestat Kentucky, og det tør haabes, at han herefter ikke vil gjøre sig skyldig i at yde Bistand til den nærværende Retsforfølgelse, der netop har til Hovedopgave at forøge Antallet af Forældreløse ved at indespærre Fædrene i skumle Fængsler og bringe Mødrene i Graven af Hjærtesorg derover. Vi ville bemærke, at nogle af Deltagerne i Udflugten nemlig vare Medlemmer af Familier, hvis Fædre og naturlige Forsørgere nu sidde bag Fængselsmure for at have været Middel til at bringe disse selv samme uskyldige Smaa til Verden i Overensstemmelse med Himlens første og store Bud: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden."

— En Mand i Dakota siges at have sin Seng saaledes indrettet, at han, naar en Hvirvelstorm opstaar om Natten, kun behøver at trække i en Snor for at faa Sengen med dens Indhold til at synke ned i Kjælderen.

(Bikuben.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

Verdens Forudsigelser om Mormonismen.

De Sidste Dages Hellige, som bo i Utah, gjennemgaa nu et meget kritisk Tidspunkt i deres Historie. Fra deres Lære først forkyndtes for Menneskene til nærværende Tid har Verden med Opmærksomhed fulgt Begivenhedernes Gang i deres Historie og mange ere de Forudsigelser, som ere blevne gjorte angaaende deres Fremtids Skjæbne. Disse Forudsigelser have ikke udmærket sig ved megen Varietet; naar man har læst en, saa har man Indholdet af dem alle. Ligesom der sagdes i Kirkens første Aar, at den ikke kunde bestaa mere end højst seks Maaneder, saaledes læste vi for en Tid siden i danske Aviser, at inden seks Maaneder vilde Mormonspørgsmaalet blive løst, og Systemet tilintetgjort. Fremtiden vil dog ligesom den forbigangne Tid bevise, at Verden ikke er i Besiddelse af Principet, hvorved de kunne tyde, hvad Mormonismens Fremtid vil blive. Dens Fænomenæ ere eneſtaaende. Historien har ikke noget Sidestykke til den, hvoraf Verden kan bedømme den og forudse dens Følger. I det vi sige, at den ikke har et Sidestykke i Historien, mene vi i dens nuværende Form, Bestemmelse og Virkning. Medens den er det samme Evangelium, som prædikedes i den apostoliske Tidsalder, og er en af Herrens Husholdninger paa Jorden, har den ligesom hver enkelt af disse en særegen Mission at udføre blandt Menneskenes Børn. Aarsagen til, at Verdens Forudsigelser have slaaet fejl, er den, at Alle som En have bygget deres Slutninger paa falske Præmisser. De gaa nemlig ud fra den Forudsætning, at Mormonismen er et Bedrageri og et Menneskeværk. Om de vilde for et Øjeblik gaa ud fra den Forudsætning, at det er Guds Værk, saa vilde de let kunne forklare dens forskjellige Phasis og Aarsagen til den Fremgang, den har gjort, uagtet al den Forfølgelse og Modstand, den har maattet møde, og paa ingen anden Maade kan det forklares. De vilde vide, at al menneskelig Modstand er forgjæves, og at alle Menneskenes Bestræbelser for at standse dette Værk ville blive lige saa frugtesløse, som vilde de prøve at standse Jordkloden i dens Løb omkring Solen. Mormonismen har gjennemgaaet det, som vilde været andre Systemers Ruin. Til Bevis herpaa behøve vi kun at henlede Opmærksomheden paa de Helliges Forfølgelser i New York Stat og Ohio, deres Uddrivelse fra Jackson County, Apostasi af fremragende Mænd i Kirtland, Uddrivelsen fra Missouri, Profetens Martyrdom i Carthage, de Helliges Bortdrivelse fra Nauvoo i Vinterens Kulde, endvidere Armeens Udsendelse i 1857 og de mange ukristelige Korstog imod Utahfolket. Efter menneskelig Skjønne vilde enhver enkelt af disse Begivenheder været i Stand til at foraarsage ethvert andet Samfunds Undergang, medens deres Virkning paa dette forunderlige Folk har kun været at bestyrke dem mere i deres Tro, og sammenbinde dem som et Folk. Med alle disse Eksempler for Øje, har Verden dog ikke lært, af hvor liden Nytte det er at stride imod Mormonismen eller at prøve paa at beskrive dens Virkninger og Skjæbne.

Ligesom alle foregaaende Forudsigelser om Mormonismens Undergang have

hidtil slaaet fejl, saaledes ere vi forvissede om, at de ogsaa i Fremtiden ville gjøre det. Disse, som ere saa ivrige for at forkynde Mormonismens Undergang, bevise kun, at Ønsket, at dette maatte blive Tilfældet, er den eneste Grund, hvorpaa de bygge deres Forudsigelser. I Følge Millenial Star var der for 35 Aar siden en Mand, som holdt en Ligprædiken over Mormonismen. Han behang Salen, hvori han holdt sit Foredrag, med Sørgeflor, thi Mormonismen laa for Døden. Hans egen Begravelse er forlængst indtruffen, men Mormonismen, som han den Gang mente sang paa sit sidste Vers, er endnu ikke bleven færdig dermed.

Profeten Daniel beskriver de babyloniske, persiske, macedoniske og romerske Rigers Skjæbne, og skjønt han levede for henimod halvtredie Tusind Aar siden, fortæller han disse Rigers Skjæbne ligesaa tydeligt, som havde han levet i vor Tid og ved Historiens Hjælp havde beskrevet disse Rigers Opkomst og Fald. Ingen kunde (selv ved Historiens Hjælp) i saa faa Ord sammentrænge saa megen historisk Kundskab, som denne inspirerede Guds Profet giver os i sin Profeti, saa mange Aar før de omtalte Begivenheder indtraf. Hans Profeti indeholder i sig selv Beviserne for hans guddommelige Inspiration; thi kun en sand Profet kunde saaledes drage Fremtidens Forhæng til Side for sin Samtid og lade den se ligesom i et Panorama tilkommende Begivenheder. Denne Profet forkynder om et Rige, som skulde opstaa — ikke ved Menneskehænder, men oprettes af Himmelens Gud. Dette Rige skulde i al Evighed ikke forgaa, og dets Regjering skulde ikke overlades til noget andet Folk. De kristne Sekter antage i Almindelighed, at det Rige, som Daniel hentyder til, tog sin Begyndelse, da Kristus kom her i Kjødet og gjorde en Forsoning for Menneskene. Ved at læse Daniels Profeti finde vi, at Tiden for det Kristi Riges Oprettelse paa Jorden, hvis Regjering ikke skulde overlades til noget andet Folk, ikke falder sammen med Tiden for vor Frelsers første Komme; thi efter at Daniel havde beskrevet Romerrigets Opløsning i mange mindre Kongeriger, hvilken Begivenhed først indtraf flere Hundrede Aar efter Kristi Fødsel, siger han: „Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa", osv. Det ses tydeligt heraf, at det var først efter Romerrigets Fald og de mindre Kongerigers Oprettelse, at Stenen blev afhuggen af Bjærget.

De Sidste Dages Hellige frembære det glade Budskab for Menneskene, at Herren har grundlagt dette Rige paa Jorden ved Aabenbaring til sin Tjener Joseph Smith, og har lovet, at ingen Magt, som fører Krig imod de Hellige, skal nu mere faa Overhaand over dem, men at dette Rige skal udbrede sig og opfylde hele Jorden. Heri findes Nøglen til Sidste Dags Værkets Livskraft og Evne til at bestaa under de haardeste Prøver og ligeledes til, at Verdens Forudsigelser om Mormonismens Undergang bestandigt have slaaet fejl. Da Verden erfarede, at de Hellige vare blevne uddrevne ved Pøbelvold fra Nauvoo ud i en uopdyrket Ørken, følte den sig overbevist om, at Værket var gaaet til Grunde, i det den drog denne Slutning fra den falske Antagelse, at Mormonismen var et Menneskes Opspind. De, som gik ud fra den Forudsætning, at Værket var af guddommelig Oprindelse, følte sig overbeviste om, at det vilde bestaa. Verdens Anskuelser viste sig forkerte, medens de, som ansaa Værket for Guds Rige, og i Følge denne Anskuelse sluttede sig til dets Skjæbne, saa deres Forventninger opfyldte og Herrens Arm udrakt til

sit Folks Beskyttelse. I Stedet for, at Værket gik til Grunde, se vi, at paa en kort Tid var det stærkere end nogensinde før. Aar for Aar have vi læst Verdens Forudsigelser om dette Værks Undergang, og denne har ikke været henført til nogen dunkel Fremtid eller underkastet nogen Betingelse, nej, tværtimod, Værkets forønskede Tilintetgjørelse er bleven ansat til en bestemt Tid, men da den fastsatte Tid saa kom, var Værket i en kraftigere Tilstand end nogensinde før. Herren har begyndt det, og han vil føre det sejrrigt ud af den Ildprøve, det nu bestaar.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet Wisconsin den 8de September 1885.

Præsident A. H. Lund.

Kjære Broder!

Jeg vil nu give Dem en lille Skildring af vor Rejse, siden vi forlod Liverpool, eftersom vi nu nærme os de Helliges Land.

Vi gik ombord, Fredagen den 28de August, og efter meget Arbejde og en Del Bryderi, som ved en saadan Lejlighed er næsten uundgaaelig, før Enhver finder sit Sted i Skibet, blev Selskabet, der bestod af 329 Hellige indbefattende 15 hjemvendende Missionærer, organiseret med Ældste J. W. Thornley som Præsident og N. C. Mortensen og Broder Biesinger som hans Medhjælpere. Vi forlode Liverpool den 29de August Kl. 11½ og ledsagedes af Præs. Wells, C. W. Penrose og andre Søskende ud af Havnen, hvorpaa disse bød os Farvel og rejste tilbage til Liverpool. Vi havde en behagelig Sejlads gjennem St. Georgs Kanalen og ankom til Queenstown den 30te, hvor vi modtog og afleverede Posten og nogle Passagerer. Snart efter vor Afrejse derfra bleve de fleste af Emigranterne søsyge. Den 31te var det meget smukt Vejr, men dog var der Nogle syge og Søster Margrethe Degelbleck fra Tyskland fristede den tunge Skjæbne, at hendes lille Barn, 2 Aar gammelt, døde. Vejret har siden været meget uroligt og foraarsaget megen Søsyge Søster Karoline Jensen fødte et Pigebarn; baade Moderen og Barnet befinde sig vel. Søndagen den 6te September var det godt Vejr, og vi saa os for første Gang i Stand til at holde Forsamling, og der taltes i tre forskjellige Sprog. Søster Johanne Nyberg blev lagt paa Sygestuen, hvor hun nød den bedste Behandling; men det behagede Herren i sin store Visdom at bortkalde hende fra denne Prøvestand til en bedre Verden. Hun døde den 6te og blev begravet i det store Dyb den 7de September Kl. 8 om Morgenen. Hun beholdt sin Bevidsthed til sit sidste Aandedræt, og gav sine Instrukser med Hensyn til sig selv og sine Børn. Hendes Søn mødte hende i Liverpool og forblev i hendes Selskab paa Rejsen, og har opført sig som en kjærlig og tjenstvillig Søn mod sin Moder og arbejdet trofast som Opvarter. Hendes 11aarige Datter vil faa sit Hjem hos mig.

I Gaar holdt vi Forsamling, og i Dag er Vejret smukt. Med Undtagelse af nogle smaa Børn, der ere syge, ere Alle paa Dækket.

Senere. — Vi kastede Anker Kl. 8 Aften og forbleve ombord Natten over. Den 9de kom Doktoren ombord og synede os, og vi vare alle raske nok til at gaa i Land, og ville snart komme til Castle

Garden. Vi forvente at forlade Ny-York i Eftermiddag. Alt er nu vel med os. Vi fik ikke Brevet afleveret i Ny-York, hvorfra vi rejste Kl. 8½ om Aftenen, og vi ere nu i Pensylvanien.

De hilses venligst tilligemed alle de Hellige i Skandinavien fra os alle.

Deres Medarbejder for Kristi Sag
N. C. Mortensen.

En kort Beskrivelse om de vigtigste Besøg af himmelske Væsener i de sidste Dage.

(Af Ældste Herbert L. James.)

I. Tidlig om Foraaret 1820 havde Joseph Smith, som den Gang var en Yngling paa 14 Aar, et Syn, hvori han saa Gud, Faderen, og hans Søn Jesus Kristus. Dette skete, medens han bad til Herren i en Skov i Nærheden af sit Hjem i Manchester, Ontario (nu Wayne) County i Ny York Stat. Den følgende tydelige Beretning i hans egne Ord er taget af Joseph Smiths Levnetsløb.

„Efter at jeg var kommen til det Sted, hvor jeg før havde besluttet at gaa hen, og efter at have set mig omkring og fundet, at jeg var ene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, før jeg blev angreben af en Magt, der helt overvældede mig, og havde en saa forbausende Indflydelse paa mig, at den bandt min Tunge, saa at jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig for en kort Tid, som om jeg pludselig skulde tilintetgjøres. Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud at befrie mig af denne Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øjeblik, jeg var ved at synke i Fortvivlelse og overgive mig til Tilintetgjørelse — ikke til en blot indbildt Tilintetgjørelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, hvilket havde en saa overordentlig Magt, som jeg aldrig før havde erfaret hos noget Væsen — netop i dette forfærdelige Øjeblik, saa jeg en Lysstøtte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt paa mig. Ikke saa snart saa jeg den, før jeg følte mig befriet fra den Fjende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer — hvis Skjønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse — staaende over mig i Luften. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, i det han pegede paa den anden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham!"

Min Hensigt med at gaa og adspørge Herren var at faa at vide, hvilken af alle Sekterne var den rette, saa at jeg kunde vide, hvilken jeg skulde forene mig med. Ikke saa snart blev jeg derfor Herre over mig selv, saa at jeg var i Stand til at tale, førend jeg spurgte de Personer, som stode oven over mig i Lyset, hvilken af Sekterne var den rette (thi den Gang var det endnu ikke faldet mig ind at de alle vare urigtige), og hvilken jeg skulde forene mig med. Jeg fik det Svar, at jeg ikke skulde forene mig med nogen af dem, thi de vare alle forkerte, og den Person, som talede til mig, sagde, at alle deres Trosbekjendelser vare en Vederstyggelighed for hans Aasyn, og at

disse Trosbekjendere vare alle fordærvede: „De drage nær til mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjærter ere langt fra mig. De lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.“

Han forbød mig atter at forene mig med nogen af dem, og mange andre Ting sagde han til mig, som jeg ikke kan skrive om denne Gang. Da jeg kom til mig selv igjen, fandt jeg mig liggende paa Ryggen, skuende op mod Himmelen.

II. Den 21de September 1823 viste en Engel sig for Joseph Smith den Yngre, efter at han havde begivet sig til Sengs for Natten, og medens han bad til Gud om Tilgivelse for sine Synder og for et Tegn, hvorpaa han kunde kjende sin Tilstand og Stilling overfor Gud, havde han fuld Tro paa at faa en guddommelig Aabenbarelse, eftersom han tidligere havde haft en saadan.

Vi citere igjen fra samme Værk: Medens jeg saaledes paakaldte Gud, saa jeg et Lys vise sig i Værelset, hvilket blev ved at forstærkes, indtil Værelset var lysere end om Middagen, da der straks viste sig en Person ved min Seng, staaende i Luften, thi hans Fødder berørte ikke Gulvet. Han var iført en løs, dejlig hvid Kjortel. Det var en Hvidhed, som overgik alt Jordisk, jeg nogensinde havde set; ej heller troer jeg, at noget Jordisk kunde gjøres saa overordentligt hvidt og skjønt. Hans Hænder vare nøgne og ligeledes hans Arme til lidt ovenfor Haandledet, og ligeledes vare hans Fødder nøgne og hans Ben til lidt oven for Anklerne. Hans Hoved og Hals vare ogsaa bare. Jeg kunde se, at han ingen andre Klæder havde paa uden denne Kjortel, da den var aaben, saa at jeg kunde se hans Bryst.

Ikke alene var hans Kjortel overordentlig hvid, men hans hele Person var langt skjønnere, end man kan beskrive, og hans Aasyn i Sandhed som Lynet. Værelset var overordentligt lyst, men ikke saa klart som umiddelbart omkring hans Person. Da jeg først saa ham, blev jeg bange, men Frygten forlod mig snart. Han kaldte mig ved Navn og sagde, at han var et Sendebud fra Gud til mig, og at hans Navn var Moroni; at Gud havde en Gjerning for mig at udføre, og at mit Navn skulde haves for Godt og Ondt iblandt alle Nationer, Stammer og Tungemaal, eller at det skulde blive baade ilde og godt omtalt blandt alle Folkeslag. Han sagde, der var en Bog henlagt, hvilken var skreven paa Guldplader, som gav en Beretning om de forrige Beboere af denne Verdensdel (Amerika) og hvorfra de kom. Han sagde ogsaa, at den indeholdt det evige Evangeliums Fylde, som det blev givet af Frelseren til de gamle Indbyggere paa dette Land; ligeledes at der var tvende Stene gjemte tilligemed Pladerne, indfattede i Sølvbuer (hvilke Stene, fæstede til en Brystplade, udgjorde, hvad der kaldes Urim og Thummim), og at de, der besadde og brugte disse Stene, vare disse, som i forrige Tider kaldtes Séere, og at Gud havde beredt dem til Brug for Bogens Oversættelse.

For videre Beretning om dette Syn, (der to Gange blev gjentaget før Morgenen oprandt) og for Engelens Ord læs Joseph Smiths Levnetsløb, Side 7—8.

III. Den 22de September 1823 viste det samme himmelske Sendebud sig for Joseph Smith, da han var paa sin Vej hjem fra Marken. Engelen bød ham gaa og beskue Pladerne, der tilligemed deres Opbevarelsessted var bleven ham vist i et Syn Natten forud.

Da han kom til Stedet, som han straks gjenkjendte at være det samme, som han havde set i Synet, var han lige ved at tage Pladerne fra den Stenkasse eller Kiste, hvori de vare opbevarede, da Engelen Moroni atter viste sig for ham og forbød ham at flytte dem, sigende at Tiden var endnu ikke kommen at de skulde bringes frem, ejheller vilde komme før om fire Aar fra den Tid; men Engelen befalede ham at besøge Stedet igjen lige om et Aar og sagde, at han vilde ogsaa komme og møde ham der, og saaledes skulde han gjentage Mødet hvert Aar, indtil Tiden skulde komme, da han skulde faa Pladerne. Han fulgte disse Instrukser og gik hvert Aar paa samme Dag til det bestemte Sted, hvor han fandt den samme hellige Engel og modtog ved hvert af disse Besøg Lærdom og Undervisning af ham angaaende det, som Gud vilde udføre, og om hvorledes hans Rige skulde bestyres i de sidste Dage.

IV. Den 22de September 1827, netop fire Aar efter den Dag, da Joseph Smith først beskuede Pladerne, overleverede Engelen Moroni dem til ham tilligemed de Urim og Thummim og Brystspandet med den Erklæring, at han skulde være ansvarlig for dem; at hvis han skulde lade dem komme bort fra sig ved Uforsigtighed eller Ligegyldighed, vilde han blive forkastet, men hvis han vilde gjøre, hvad der stod i hans Magt for at bevare dem, indtil han, Engelen, skulde forlange dem, skulde de stedse være beskyttede.

V. Den 15de Maj 1829 viste Johannes Døberen sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery, medens de bad til Herren om Kundskab angaaende Daab til Syndernes Forladelse, og han meddelte dem det aaroniske Præstedømme, idet han lagde sine Hænder paa dem, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, besegler jeg det aaroniske Præstedømme i Messiæ Navn, hvilket Præstedømme holder Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, samt til Daab i Vand til Syndsforladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Sønner atter frembære Offer for Herren i Retfærdighed." Han sagde dem ogsaa, at dette Præstedømme havde ikke Fuldmagt til at lægge Hænder paa Nogen for den Helligaands Gave, men at den siden skulde gives dem; han bød dem gaa og lade sig døbe og befalede, at Joseph Smith skulde først døbe Oliver Cowdery og derefter selv døbes af Oliver.

VI. Imellem den sidstnævnte Dato og Slutningen af Juni samme Aar — den nøjagtige Dato vides ikke — kom Peter, Jakob og Johannes — tre af Jesu Apostle, som holdt Nøglerne til det melkisedekske Præstedømme i den tidligere Husholdning — og viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery paa et Sted imellem Harmoni i Pensylvanien og Byen Colesville i Staten Ny York, og meddelte dem det melkisedekske Præstedømme.

VII. Den 3die April 1836 viste Frelseren, Moses, Elias og Elisa sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Templet. Joseph skriver saaledes herom:

„Sløret blev taget bort fra vor Aand, og vor Forstands Øjne bleve opladte. Vi saa Herren staaende paa Talerstolens Brystværk foran os, og under hans Fødder var et belagt Arbejde af rent Guld i Kulør ligesom Bernsten. Hans Øjne vare som Ildsluer, Haaret paa hans Hoved var hvidt ligesom den hvide Sne, hans Aasyn skinnede med en klarere Glans end Solens, og hans Røst var som mange Vandes Lyd, ja, Jehovas Røst, som sagde:

„Jeg er den Første og den Sidste; jeg er den, som lever; jeg er den, som blev ihjelslagen; jeg er Eders Talsmand hos Faderen. Se, Eders Synder ere Eder tilgivne; I ere rene for mig; opløfter derfor Eders Hoveder og fryder Eder, og lader Eders Brødres Hjærter fryde sig, og lader alt mit Folks Hjærter fryde sig, som have med deres Styrke bygget dette Hus til mit Navn; thi se, jeg har antaget dette Hus, og mit Navn skal være her, og jeg vil aabenbare mig for mit Folk i Barmhjærtighed i dette Hus, ja, jeg vil vise mig for mine Tjenere og tale til dem med min egen Røst, dersom mit Folk vil holde mine Befalinger og ikke besmitte dette hellige Hus; ja Tusinders og Tusinders Hjærter skulle højligen fryde sig paa Grund af de Velsignelser, som skulle udgydes, og den Begavelse, hvormed mine Tjenere ere blevne begavede i dette Hus. Og Rygtet om dette Hus skal sprede sig til fremmede Lande, og dette er Begyndelsen paa de Velsignelser, som skulle udgydes over mit Folks Hoveder. Saa ske det. Amen."

Da dette Syn var til Ende, aabnede Himlene sig paany, og Moses viste sig for os og gav os Nøglerne til Indsamlingen af Israel fra Jordens fire Hjørner og til at føre de ti Stammer fra Nordenland.

Derefter viste Elias sig og overdrog Evangeliets Husholdning given til Abraham, sigende, at i os og vor Sæd skulde alle Slægter efter os blive velsignede.

Da dette Syn var til Ende, aabnede sig et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som blev optagen til Himmelen uden at smage Døden, stod foran os og sagde:

„Se, Tiden er fuldkommen inde, som omtaltes ved Malakiæ Mund, der bevidnede, at jeg, Elias, skulde sendes, førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjærter til Børnene og Børnenes Hjærter til Fædrene, at den ganske Jord ikke skal blive slaaet med Band. Derfor overdrages denne Husholdnings Nøgler i Eders Hænder, og derved kunne I vide, at Herrens store og forfærdelige Dag nærmer sig, ja, er for Døren."

Gaa vi fremad eller tilbage?

Et af de østlige Staters Blade indeholder en Beretning om Rebekka Nourses Efterkommeres aarlige Møde, der afholdtes i Danvers, Mass., Torsdagen den 30te Juli paa den 193de Aarsdag for denne historisk berømte Dames Hængning som en Heks. I Overværelse af en talrig Forsamling indviedes et Monument, rejst paa hendes Grav. Præsterne R. Israel og C. B. Rice talte om Æmnet „Trolddom og Kirken." Derefter fulgte Afholdelsen af Indvielses Festlighederne i Nourse Familiens oprindelige Hjem, hvis Mure, skjønt noget medtagne af Tiden, dog ere solide, og hvis Indre er godt bevaret. Monumentet staar paa en Høj, opkastet midt i Nournernes lille Familie Begravelse, og man tror, den er ikke over to Fod fra Rebekka Nourses virkelige Grav. Den bestaar af et Rockport Granit Fodstykke og en poleret Quincy Søjle, hvorpaa findes følgende Indskrift:

Rebekka Nourse.
Yarmouth, England 1621.
Salem, Mass.,
1692.

O kristne Martyr, som for Sandhed døde,
Da Alt omkring dig hylded Løgn og Svig!

En Verden, frelst fra Overtroens Øde,
Nu aander friere i Dag for dig.

Verset er forfattet af Whittier udtrykkeligt for dette Monument.

Det er mærkeligt, at vi i det nittende Aarhundrede skulle være Vidner til den samme Intolerances og Fordoms Aand, som for næsten to Aarhundreder siden dømte Rebekka Nourse til Døden. Mange „Mormoner" have i vor Tid maattet give deres borgerlige Rettigheder, Ejendomme og selv Livet for at møtte den morderiske Aand, som eksisterer iblandt Kristenhedens Sekter i Dag. Ej er Verden frelst fra Overtroens Herredømme, saa længe retfærdige Mænd og Kvinder ikke ere tilladte at dyrke Gud i Fred overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende.

Fremtidens Historieskrivere ville en Gang skrive en sand Beretning om det nuværende Korstog imod de Sidste Dages Hellige, og maaske en Gang i Tiden ville Efterkommerne af nogle af dem, som nu forfølge de Hellige og udgyde deres Blod, deltage i de Æresbevisninger, som ville blive gjorte til Erindring om denne Tids Martyrer.

Utah Nyheder.

— Den Hurtighed, hvormed Arbejdet paa Templet i Salt Lake City skrider frem, kan ikke Andet end glæde og fryde alle sande Sidste Dages Helliges Hjærter. Det rager nu højt op over enhver anden Bygning i Staden og kan ses i lang Afstand, og dets Storartethed og ophøjede Skjønhed viser sig mere og mere, som dets Mure vokse i Højde. Der er allerede bleven otte Lag Sten lagt i Aar paa de tre østlige Taarne, og disse Lag udgjøre mere end tolv Fod i Højde, og der er gjort Beregning paa at lægge endnu syv Lag paa i Aar, hvilke ville rejse Taarnene elleve Fod højere, og dersom Efteraarsvejrliget tillader det, kan en stor Del Arbejde udføres paa de vestlige Taarne før Vinter.

— Efter Udseendet at dømme vil Sukkerraffinerings-Industrien i en nær Fremtid blive underkastet store Forandringer, i hvilken Elektriciteten vil spille en vigtig Rolle. Broder Arthur Stayner, som har gjort flere Forsøg paa at lave og raffinere Sukker i Utah, synes at være meget optaget og interesseret i den nye Opdagelse, og har været i Ny York og talt med dem, som agte at paabegynde denne Industri der. Denne nye Behandlingsmaade er anvendelig saa vel paa Sukker fra Sorghum, som paa det almindelige Louisiana Sukker og kan derfor anvendes i Utah. Det antages, at et Raffinaderi, som vilde være tilstrækkeligt for Utah, vil koste 20000 Dollars.

— En Mand ved Navn Stephen Theobold, som var beskjæftiget med at vogte Faar i Elkhorn Bjærgene, i Summit County, oplevede fornylig følgende Tildragelse: Medens han var ude for at udsøge en ny Lejrplads, skød han to Gange efter et Raadyr, som gik tværs over Stien. Knaldet af Skuddet vækkede en Hunbjørn, som med sine to Unger laa skjult i det lange Græs, og den kom nu lige imod ham saa kamplysten, som han kunde forestille sig. Han havde kun et Skud tilbage, og da han indsaa Nødvendigheden af at

gjøre godt Brug de[illegible] han nøje Sigte og trykkede løs. Skuddet traf den i Halsen, og den [illegible]n død. Efter at have ventet nogle faa Øjeblikke, og han saa, at den ikke rø[illegible]g, antog han, at den var død, og begyndte at søge efter Ungerne, da han ønskede at fange dem. Han havde næppe taget et Skridt, før han til sin Forskrækkelse saa den gamle Bjørn springe op og styre lige løs paa ham. Han indsaa at det ikke vilde hjælpe ham Noget at løbe, eftersom Afstanden imellem dem var saa kort; hvorfor han vendte Geværet om, og bestemte sig paa at bruge Kolben; men til hans store Glæde faldt Bjørnen om død, da den var ham paa faa Fod nær. Han prøvede paa at finde Ungerne, men de vare undkomne igjennem det høje Græs. Den lykkelige Jæger sikrede sig Bjørnens døde Krop, og skriver til sin Hustru her i Byen, (Salt Lake City) at han er godt forsynet med Bjørnefedt for Haarpomade.

— I de nylig stedfundne Valg for Embedsmænd i Utah, gik Folkets Parti af med Sejren i alle Countier, med Undtagelse af Summit County, hvor de „Liberale" ved Svig opnaaede et lille Flertal.

— Kartofler sendes nu fra Utah til Denver i Colorado.

— Kornavlen er overalt i Utah ualmindelig god i Aar.

Ankomst, Afløsning og Beskikkelse. Erick Erickson fra Salt Lake City, Utah, ankom hertil den 23de September. Han beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

R. P. Marquardson, som har arbejdet i Aarhus Konference, beskikkes til at arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

De følgende Brødre, som med Trofasthed have fuldført deres Missioner til vor fuldkomne Tilfredshed, løses med Tilladelse at vende tilbage til deres Hjem i Zion med vort Emigrationsselskab, som afrejser herfra den 15de Oktober: F. Christensen løses fra at arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor; H. D. Petterson fra at præsidere over Skaanes Konference; Oley Oleson fra at præsidere over Stockholms Konference; Albin C. Anderson fra at arbejde i Gøteborgs Konference; Andrew P. Rehnstrøm fra at arbejde i Stockholms Konference; J. Olson fra at arbejde i Aalborgs Konference og C. Christiansen fra at præsidere over Aarhus Konference; endvidere løses S. C. Hansen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Oktober 1885. 35te Aargang.

Overensstemmelse mellem den første Mosebog og Geologien.

(Af J. H. W.)

Filosofer holde det for en Regel, at Materialierne for alle Revolutioner, det være sig politiske, moralske eller sociale, ere forudberedte. En Revolution i Begrebernes og Tankens Rige er ingenlunde en Undtagelse fra denne Regel. Den ikke tænkende Menneskemasse ser med Forundring paa det Skue, en pludselig Omvæltning frembyder; men den tænkende Gransker vil spore Begivenhedernes Gang og udforske de Kræfter, som længe have været i Færd med at berede Menneskenes Sind for den nye Tingenes Orden.

Da Voltaire i Slutningen af det attende Aarhundrede opstillede sine Argumenter som en Legion og med Heftighed udtalte sin Dadel over den falske Kristendoms fordærvede Tilstand, bleve Menneskene forfærdede over Resultatet; thi de saa ikke, at de Kræfter, som frembragte det, havde længe været i Færd med at udvikle sig. Da Voltaire og Thomas Paines Værker udkom, var Samfundet i en saadan Tilstand, at Mange antoge deres Lærdomme som en Lindring for de eksisterende Onder, og, mere end dette, Mange vare villige til at følge dem i deres forvildede vantroiske Sofisterier.

Den Tids Historie har i en vis Grad gjentaget sig i den videnskabelige Revolution, som gjør saa mægtige Fremskridt i det nittende Aarhundrede. Da Hugh Miller skrev sin «Testemony of the Rocks» (Stenenes Vidnesbyrd) var der Nogle, som tillidsfuldt forventede, at dette Værk vilde omstøde den mosaiske Beretning om Skabelsen, og der hørtes et stort Skrig om den Modsigelse, som fandtes mellem Mose Beretning, og den, som Stenene give os. Efterhaanden opdagedes det, at Geologien med uomstødelige Vidnesbyrd beviser en almægtig Skabers Tilværelse, Visdom og Godhed. Da nu Darwin, Huxley, Hooker, Spencer og Andre aabenbarede for Verden et stort Omfang af Kundskab angaaende Arternes Oprindelse og Planternes og Dyrenes Udvikling, var der Mange, som gjærne vilde have opdaget en Modstrid mellem Videnskabernes Kjendsgjerninger

og Aabenbaringens Beretninger. Men nu tilstaar man, at det vilde være lige saa forunderligt og vilde udfordre lige saa megen guddommelig Almagt for at udvikle alle det organiske Livs forskjellige og vidunderlige Former fra en eneste Spire, som at kalde dem ind i Tilværelsen ved at skabe hver for sig. I Virkeligheden skylde vi disse Filosofer megen Tak, fordi de saa omhyggelig studerede Naturen og skjænkede os saa mange vigtige og højst interessante Kjendsgjerninger.

Det er øjensynligt en Part af den guddommelige Plan, at Arterne skulde udvikle sig fra en lavere til en højere Tilstand. Det kunne vi se i Husdyrracernes Forædling saa vel som i de nu levende vilde Dyr, naar vi sammenligne dem med Levningerne af de ældgamle Saurier, som en Gang droge omkring paa Jorden. Lærdommen om »Natural Selection« (Naturligt Udvalg) eller »Survival of the Fittest« (Det Ædlestes Overhaand), som Huxley kalder den, er ogsaa en af Naturens Love. I vor Tid se vi Eksempler derpaa i Dyrearternes og Menneskeracernes Historie. De svagere Menneskeracer forsvinde, medens de Nationer, som besidde de stærkeste fysiske, aandelige og moralske Karaktertræk, udstrække deres Herredømme over Jorden. Dette lægges ogsaa for Dagen i Dyrenes Historie. Den ubændige Kæmpeokse, som Cæsar kalder „Urus", har været uddød siden Romernes Tid. En anden Okse (Uroksen), hvis Ben hyppigt findes i de samme Stenlag med uddøde Dyr, vilde nu have været uddød, havde det ikke været for den kejserlige Forordning, der freder om nogle Faa i Lithauens Skove. Det er ikke længe, siden Kæmpefuglene Dinornis og Aptornis uddøde. Fuldstændige Skeletter af disse bevares i Musæet i Christchurch, Ny-Zeeland. Man har ved at maale disse Skeletter beregnet, at de have været hen imod eller maaske over 12 Fod høje. Dodoen, en tung og klodset Fugl, der vejede halvtredssindstyve Pund og havde Dunfjedre samt ufuldkomne Vinger lig en nyfødt Kylling, uddøde for kun 150 eller 200 Aar siden. Apteryxen i Australien, der af alle levende Fugle mest ligner de uddøde Arter, lever endnu, men synes snart at ville forsvinde. Løven, Tigeren, Bisonoksen eller Bøflen, Elefanten, Næshornet og i Virkeligheden alle større Rovdyr formindskes nu stadigt for den civiliserede Mands Fremadskriden.

Variationsloven, som Darwin giver den, er med visse Indskrænkninger sand. For Eksempel: Enhver maa tilstaa, at der har sket store Forandringer i de bedste Racer af Svin, naar man sammenligner disse med deres Forfædre, Middelalderens europæiske Vildsvin, og dog kunne vi ikke finde et eneste Tilfælde af en Arts Overgang til en anden. Om vi for Eksempel skulde følge Hestens Stammelinie tilbage gjennem tusinde Slægter, ville vi dog finde, at det oprindelige Dyr var en Hest, skjønt det sammenlignet med Nutidens Racer maaske var et meget underlegent Dyr. Der kan ikke findes noget som helst Tilfælde af en Arts Overgang eller Omskiftelse til en anden blandt nogen af Landdyrene eller Skabningens højere Slægter, som nu leve, eller blandt Fossilierne af uddøde Dyr, skjønt Tusinder Eksemplarer ere fundne. I dette se vi en skjøn Overensstemmelse med den Hellige Skrift: „Og Gud sagde: Jorden frembringe levende Dyr efter sit Slags, Fæ og Orme og vilde Dyr efter sit Slags; og det skete saa." 1 Mos. 1, 24.

Sandt nok Huxley siger os, at forskjellige Dyrs Fostre ligne hinanden i

den Grad, at paa Tilværelsens første Trin kan man ikke skjelne imellem dem; men hvad siger det? Det viser kun Ensheden af Planen i alle Skaberens Gjerninger, hvilken er et af den organiske Verdens storartede Kjendetegn. Det lærer os videre om Menneskets Afmagt og Uvidenhed. Med al den Hjælp, som Videnskaberne give os, ere vi dog ikke i Stand til at opdage den fine Ordning af Atomerne, hvilken ved dens Udvikling vil frembringe en Skildpadde, Fugl, Hund eller Menneske. Hvem vilde driste sig til at sige, at en Hytte var udviklet eller forvandlet til et Slot, fordi de vare byggede af samme Materialier, eller fordi at maaske et eller andet Værelse i begge var efter samme Stil. Hvorfor tvivles der dog paa den guddommelige Bygmesters Arbejde, fordi han giver Spiren til forskjellige Væseners Selvudviklingskraft i Overensstemmelse med et bestemt Mønster, hvilket tilsidst vil ende i den fuldkomne Dannelse af meget forskjellige Organismer.

„Men," spørge vi, „er det sandt, at de nøjagtigste og paalideligste Geologer have opdaget i de forrige Tidsaldres Stenlags Beretninger uomstødelige Beviser paa, at de første Fugle vare af en besynderlig krybdyragtig Slags, og omvendt, at den Tids Krybdyr havde Meget tilfælles med Fuglene i deres Beskaffenhed, og at det i visse Tilfælde er vanskeligt at bestemme, hvilke Karaktertræk ere mest fremherskende, Krybdyrenes, Flaggermusenes eller Fuglenes? Det er klart, at disse Dyr vare amfibiske, levede baade paa Landet og i Vandet. Nogle Eksemplarer, der endnu findes i Mexiko og Sydamerika, og som ere ensartede med, eller ligne nøjagtig, nogle af de uddøde Arter, besidde den dobbelte Egenskab at være baade Land- og Vand-Dyr. Nogle af dem skride længere frem, end disse Arter i Almindelighed udvikle sig, og fra at aande med Gjæller udvikle de sig til at aande med Lunger og blive derved skikkede til at opholde sig paa Landet.

Er det ikke ogsaa sandt, at Levningerne af de tidligste Fugle vise, at disse vare af aquatisk Karakter ligesom Nutidens Traner, Maager og Pelikaner? Nogle af dem manglede hornagtige Næb, som Nutidens Fugle have, og derimod lignede deres Hoveder Krybdyrenes; ej heller vare deres Vinger altid beklædte med Fjer, men i nogle Tilfælde lignede deres Vinger Flaggermusenes og deres Fødder Krybdyrenes. „Nu," siger Fritænkeren, „er det ikke muligt, at Krybdyrene og Fuglene levede før Landdyrenes Skabelse? Og videre er det ikke muligt, at Fuglene og Krybdyrene have udviklet sig fra den samme oprindelige Type, hvorimod Moses erklærer, at Gud skabte Jordens Dyr, hver efter sit Slags?" Vær ikke for hurtig, min Ven. Det er vel bekjendt, at disse Videnskabsmændenes Erklæringer ere kun Spekulationer, sandsynlige nok, men ikke beviste at være sande. Men om vi tilstaa Fritænkeren Alt, hvad han forlanger, lader os omhyggeligt læse den hellige Skrift og se, om nogen Uoverensstemmelse virkelig finder Sted. „Og Gud sagde: Vandet udgive mangfoldeligen vrimlende Dyr, som have levende Sjæle, og Fugle skulde flyve over Jorden imod Himmelens udstrakte Befæstnings Overdel." 1 Mos. 1, 20. Havde Moses skrevet: „Og nu skabte Gud enhver levende Ting, der bevæger sig i Vandet," saa kunde der maaske have været nogen Grund for Fritænkerens Indvendinger; derfor burde vi særdeles lægge Mærke til, at Moses ikke siger, at dette var Dyrelivets første Begyndelse paa vor Klode, men kun at Vandet skulde nu udgive mangfoldeligen vrimlende Dyr, som have levende Sjæle,

og Fugle osv. I alt dette er der ingen Uoverensstemmelse mellem geologiske og bibelske Beretninger, hvorimod Tekstens Ord ville lede Forskeren til at tro, at de første Fugle vare Vandfugle, det vil sige, de levede paa Vandet.

I det en og tyvende Vers fortælles det, at „Gud skabte de store Hvalfiske og allehaande levende og rørende Dyr, som Vandet udgav efter sit Slags, og allehaande Fugle med Vinger efter sit Slags.“ Her se vi ogsaa, at Vandet atter repræsenteres som Plejemoderen for baade Fuglene og de lavere Slægter af Dyrelivet. Mærk tillige, at Ordet „skabe“ bruges kun tre Gange i hele denne Beretning: først med Hensyn til Jordens Skabelse, dernæst om Hvalfiskene og tredie Gang med Hensyn til Menneskets Skabelse.

Medens Aabenbaring lærer os, at den Periode, da Vandet skulde udgive mangfoldeligen, var senere hen i Tiden end den, hvori Plantelivet tog sin Begyndelse, bærer Geologien det Vidnesbyrd, at der findes meget faa Levninger af Dyrelivet, før vi komme op til de mere nylig dannede Stenlag end Kullenes Plantelag. Det er først, naar vi komme til Kridtlagene, at vi finde en Mangfoldighed af dyriske Levninger. De seneste Efterforskninger have vist, at Kridt er mestendels sammensat af Skaller i alle mulige Variationer, nogle hele, nogle brudte og andre hensmuldrede til fint Støv. Nogle af disse Skaller ere saa smaa, at der behøves 1800 lagt Side om Side for at maale en eneste Tomme. Det menneskelige Sind kan maaske næppe fatte denne Mangfoldighed af dyrisk Liv. Moses kunde vel sige, at „Havet udgav mangfoldigen.“ Geologien viser os videre, at Fuglene først fremkom i denne Periode. Man har ikke fundet noget Fugleskelet i Danninger ældre end Kridtlagene, og videre, det er kun i de Lag, der ere dannede siden Kridtet, at vi finde Levninger af de Uhyrer, der ved at træde paa Jorden fik den til at skjælve, og der piskede Urhavets Bølger til Skum. For dem, som ere ubekjendte med Fossilevningerne, synes Størrelsen af disse Uhyrer næsten utrolig. Tænk paa Uhyrer 120 Fod lange med Tænder elleve Tommer i Gjennemsnit, og Øjne, hvis Hulninger vare atten Tommer i Tværmaal, og saa kunne vi se, at Mose Beretning er sand. „Og Gud skabte de store Hvalfiske,“ (bogstaveligen Søuhyrer). Om denne Tidsperiode siger Le Conte: „Det var hovedsageligen Krybdyrenes Alder.“ Der findes nu paa hele Jordens Overflade kun seks større Krybdyr, som ere mere end 15 Fod lange — to i Indien, en i Afrika og tre i Amerika — og ingen af disse er over 25 Fod lang — medens i de Lag, som stemme overens med denne Periode, er funden i Storbritanien alene fem store Dinosaurier fra 20 til 60 Fod lange, og i de Forenede Stater var Krybdyrlivets Fylde endnu større; thi 147 Krybdyrarter ere fundne, hvoraf de fleste vare af kæmpemæssig Størrelse. Blandt disse er der 50 Slags Mosasaurier fra 70 til 80 Fod lange, og ligeledes en Slags Krokodiller 70 Fod lange, foruden et stort Antal Kæmpe-Skildpadder. Disse ere nogle af Levningerne, som endnu ere bevarede; men Fossildyrene af hvilken som helst Periode ere kun Levningerne af en saadan Periodes Dyr. Der findes tilstrækkelige Beviser paa, at Jordens Klimat den Gang var varmt og ensformigt. Alle store Krybdyr findes nu kun i de tropiske Egne, men Levningerne af disse Søuhyrer findes paa alle Breddegrader fra Ny Zeeland til Spitsbergen. Heri se vi en mærk-

værdig Overensstemmelse imellem Beretningen, som Moses giver, og det, som Geologien lærer.

Geologerne stemme overens om, at ved Slutningen af denne Tidsperiode begyndte de samme Tilstande paa Jorden, som nu ere de fremherskende. Det fremgaar deraf, at den store Mængde af Løvtræer (de, som kaste Løvet hvert Aar) især findes i Nordamerika. Det er øjensynligt, at Klimatet nu blev kjøligere, den tykke Atmosfære, som for saa lang Tid havde ligesom indhyllet Jorden med en Kappe, var forsvunden. Kulsyren og andre giftige Luftarter, der slet ikke vare tjenlige for Dyrelivet, vare blevne optagne af den frodige Plantevækst under Kulperioden. Geologerne fortælle os, at dette var Tidsperioden, hvori Wasatch og Uintah Bjærgene fremkom, og det vestlige Fastlands Midtpunkt ophævedes, hvorved den store indlandske Sø, som før skilte Amerika i to Kontinenter, forsvandt. Den fysiske Geografi undergik en meget stor Forandring, og sandsynligvis gjorde Klimatet det samme. Det var naturligt at vente ved Begyndelsen af den næste Tidsperiode en meget stor Forandring i baade Plante- og Dyre-Riget. Saaledes endte den femte Tidsperiode, thi der blev Aften og der blev Morgen den femte Dag.

Moses begynder sin Beretning om den sjette Tidsperiode med disse Ord: „Og Gud sagde: Jorden udgive levende Dyr, efter sit Slags, og Fæ og Orme og vilde Dyr paa Jorden efter sit Slags, og det skete saa." Dette ligesom bekræftes af Geologen, der erklærer, at ved denne Tid begyndte Jordklodens nyere Historie. Da begyndte det nærværende Udseende af Marken og Skoven, og nyere Dyreslægter indføres og blive fremherskende; mange Planter og Dyr vare ensartede med dem, som nu leve. Videre: en af de mærkværdigste Kjendsgjerninger med Hensyn til Pattedyrene er den, at nu fremstode de pludselig i stor Mangfoldighed og det af næsten alle Slægter, endogsaa de højeste med Undtagelse af Mennesket.

Tilsidst fortælles os: „Og Gud sagde, lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse, og de skulle regjere over Havets Fiske og Himmelens Fugle, og over Fæet, og over al Jorden, og over alle Orme, som krybe paa Jorden." 1 Mos. 1, 26. Saaledes lære vi af Skriften, at Skabelsens Slutningsværk var Mennesket. Geologien bekræfter paa en slaaende Maade den aabenbarede Kjendsgjerning, at Havets Dyr, Landets Planter, Krybdyrene, Fuglene og Pattedyrene havde en efter anden og tilsammen deres Tilværelse før den Første af den menneskelige Race. Den bekræfter videre, at de Levninger, som findes af de tidligste Mennesker, bevise, at de vare fuldkomne menneskelige Skabninger ligesaa fuldt som nogen af de nulevende Racer, og vare paa ingen mulig Maade et forbindende Led mellem dem og Aberne. Da hans Bopæl var beredt, og Skovens og Minernes Materialier vare færdige til hans Brug, da og ikke før fremkom Mennesket. Paa denne Maade bærer Mose Beretning og Naturens Beretning Vidnesbyrd om hinanden. Det samme, som Israels Styrer fortalte for 4000 Aar siden, fortæller Jorden, hvorpaa vi træde, i sit eget udtryksfulde Sprog, som om det var „med en Jærnstil og med Bly indhuggen i en Klippe til evig Tid."

(Juvenile Instructor.)

Er Livet værd at leve?

Af Ældste J. W. Whinyates.

Pessimisterne ere dem, som beklage sig saa meget over Livets Besværligheder og Lidelser, at de anse det uden Værd. Ja, de holde endog den Anskuelse, at hele Verden er en mislykket Skabelse, eller ogsaa, at dens Plan udviser overlagt Grusomhed, og at dens totale Tilintetgjørelse vilde være den mest ønskelige Ende derpaa, saa at alle Livets Gjenvordigheder og Lidelser maatte ophøre.

Den Sjæl, hvis Hjærte trøstes ej ved Tro,
Og som forfejler hvert af Livets Fjed;
Ej Fred i Livet finde kan, ej Ro,
Død, synes han maaske, vil give Fred.

Det synes uden Tvivl at være et besynderligt Spørgsmaal til Sidste Dages Hellige — Er Livet værd at leve; eftersom den bestemte Kundskab, vi have om Gud og et evigt Liv, giver os en sikker Grundvold for det Haab, der besjæler os, og som lig en Straaleglans omgiver og forskjønner vort Livs Bane. Det er alligevel et Spørgsmaal, som er bleven fremsat af Tusinder og af mange Mænd, hvis Navne ere berømte i Videnskab og Literatur, og ofte er det bleven besvaret benægtende. Og hvad er Aarsagen? Hvorfor skulde vore Medmennesker mangle Sands for denne dejlige Verdens Skjønhed og Fornøjelser? Fordi de fattes den Aand, hvorved de kunne skattere dem. De ere ligesom Gjæster ved et Gjæstebud uden Appetit. De mangle den Aand, som opliver og levendegjør Alt omkring dem, og foruden hvilken Verdens Glæder ikke formaa at oplive dem, men Alt synes dem Forfængelighed og Daarskab.

Det almindelige Verdens Menneske foragter Verden, og det er umuligt at opnaa Lyksalighed ved at omgaaes med Folk, som man foragter. Sværmeren lærer, ofte for sildig, hvor utilfredsstillende det er at gjøre sin Higen efter Fornøjelser til Livets eneste Formaal.

Det Individ, som passer sit Arbejde og gjennem sin Levetid kun arbejder for det, som er forgængeligt, vil, ihvor heldig han monne have været i at samle sig Rigdom og Anseelse, alligevel aldrig opnaa fuldkommen Lykke i Livet. Ingen kan være lykkelig ved en blot dyrisk Tilværelse.

„Mennesket lever ikke ved Brød alene, men ved ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund." Derfor kan Livet ikke have nogen Værd for dem, som ingen Kundskab have om Herren, eller sand Tro paa hans Naade.

Livet kan ikke være behagelig for den Hungrige, og vor aandelige Natur lider Nød, naar vi ikke vide, hvor vi kunne erholde Kundskab eller blive mættede af aandelig Føde. Dette bevises derved, at iblandt de mest ugudelige Folk finde Selvmord oftest Sted. I Hovedstæderne i det fritænkende Frankrig og Prøjsen, to af Europas højst civiliserede Stæder, er der en stor Procent af Dødsfald ved Selvmord, jeg troer flere, end i selve den skumle og taagede Stad London.

Den mørke, haabløse Fortvivlelse, hvortil Mange hengive sig, gjør Livet næsten mere til en Byrde end en Velsignelse. Kineserne holde, ligesom de gamle Romere, ved den Lære, at Mennesket har Ret til at berøve sig selv Livet, naar dette ikke længer synes ham behageligt. Følgen af en saadan Anskuelse er, at Selvmord ere meget hyppige i Kina, ligesom de vare i hedenske Tider blandt Italienerne.

De, som mest føle Mangelen paa aandelig Føde, ere naturligvis dem, der mest behøver den, nemlig Efraims Sæd.

Der er Mennesker, som kunne finde en Slags Tilfredshed i Nydelsen af det sandselige Liv, og som maaske i Tidens Længde ophøre at længes efter deres aandelige Føde; men jeg tvivler om, at Menneskene, som et Hele, ville nogensinde blive tilfredse, før enhver naturlig Længsel eller Tilbøjelighed er bleven tilfredsstillet paa den rette Maade. Mange komme ved at bruge stærke Drikke eller Tobak, eller ved Kampen for Tilværelsen, i en saadan Tilstand, at de ere ligegyldige angaaende det tilkommende Liv; men for de Tænkende og for dem, som ville være ærlige mod sig selv, er der kun Utilfredshed og Tungsindighed, naar de mangle Kundskab om Gud og ikke ere i Stand til at nærme sig deres himmelske Fader, hvis Afkom de selv ere. Det er til disse, Jesus siger, han kom. (Matt. 4, 12—13.)

„De Karske have ikke Lægen behov, men de, som lide ilde." Jeg er ikke kommet at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse." De Retfærdige, som her hentydes til, synes at mene de Selvretfærdige, som ikke vide, at de have Læge behov, og tænke blot paa deres timelige eller dyriske Tilværelse.

Det er denne Følelse, som er Aarsag til den Ligegyldighed for Liv, som findes i Armeer. Dersom Menneskene ansaa Livet for helligt; at vor Aand og Legeme tilhøre Herren, da vilde de være mere tilbageholdne med at udleje sig til at slagte deres Medmennesker for en Smule Betaling, selv om det anses for en stor Ære. Dersom vi i Virkeligheden forstode at vi ikke tilhøre os selv, men vor Fader, vilde vi, synes jeg, være mere omhyggelige for at holde os rene og ubesmittede fra Verdens Daarligheder.

Der er ingen Ro i de Menneskers Sind, som ingen Tro have paa Herren. Jeg skriver fra personlig Erfaring, og andre af mine Brødre have fortalt mig det samme angaaende dem selv, hvorledes de have været anfægtede af Tungsindighed og Utilfredshed, førend de hørte og annammede Jesu Kristi Evangelium.

Dersom Ordsproget er sandt, og jeg troer Alle vil tilstaa det er: „Et roligt Sind er en vedvarende Fest," hvor taknemmelig til vor himmelske Fader skulde vi ikke være, fordi han har sendt Evangeliets glade Budskab til Jorden i vor Tid og indbudt os at deltage i det aandelige Gjæstebud, som ene kan tilfredsstille den menneskelige Natur, og vist os Vejen til det Hjem, som vi havde hos ham, før Verden var.

Nyheder. En forfærdelig Cyklone hjemsøgte Staterne Ohio og Indiana den 8de Oktober og foraarsagede stor Ødelæggelse. I Washington, Ohio, ødelagdes en fyrretyve Butikker og omtrent to Hundrede Vaaningshuse. Gaderne vare saa fulde af Brudstykker, at de ikke kunde passeres. Gasværket tilintetgjordes, og Byen er i Mørke om Natten. Nogle Huse løftedes højt i Vejret og kastedes atter til Jorden, hvorefter Brudstykkerne optoges, og nogle af dem førtes en Kvart engelsk Mil bort. Fem Døde og tredsindstyve Saarede ere anmeldte. Fra Toledo, Ohio, berettes om stor Skade. Mange Lader tilintetgjordes, og Frugt og Afgrøde blev betydelig medtaget i Nærheden af Byen Napoleon. I Carlesville nedblæste flere Vaaningshuse, og i et af disse dræbtes tre Personer. I Cambridge, Indiana og Dublin bleve mange Huse tilintetgjorte. Skaden anslaas til over en Million Dollars.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

Afskedshilsen.

Min Mission til disse Lande er nu endt, og det er atter faldet i min Lod at vende tilbage til mit Hjem i det fjærne Vest. I det jeg ser tilbage paa de forløbne to Aar, føler jeg mig inderlig taknemmelig til Herren for hans Aands Bistand. Jeg har følt mig storligen velsignet i mit Arbejde. Herren har kronet Ældsternes Arbejde med Held, og om der ikke er bleven tillagt Kirken saa Mange som i forudgaaende Aar, saa har det ikke været, fordi Ældsterne have været mindre nidkjære i deres Virken for Sandhedens Udbredelse, men paa Grund af den Ligegyldighed, hvormed Verden betragter det, som hører Guds Rige til. Ældsterne, som have arbejdet i Forening med mig i denne Mission, ere gode og trofaste Mænd, som ikke have skyet nogen som helst Opofrelse for Herrens Sags Fremme. Jeg glæder mig over at have gjort Bekjendtskab med saa mange af dem og ligeledes med saa mange af de Hellige i denne Mission. Jeg skal stedse bevare Mindet om den behagelige Tid, jeg har tilbragt i deres Selskab, i en kjær Erindring. Jeg ønsker at sige til mine Brødre, som arbejde i Evangeliets Tjeneste: Arbejder nidkjært for Herrens Sags Fremme, medens der gives Eder en Lejlighed, saa at I maa kunne føle Eder frie fra denne Generations Blod, naar Eders Missioner ere endte, eller naar Lejligheden ikke mere forundes Eder at advare Menneskene om det, som forestaar Nationerne. Helliggjører Eder for Tjenesten; erindrer, at Eders Indflydelse over baade Hellige og Fremmede beroer paa Eders Trofasthed og Eders rene og hellige Vandel. Staar som Fædre for de Hellige, uddeler til dem Aandens herlige Frugter og føder dem med Livets Ord, saa at Eders Besøg maa være glædebringende Lyspunkter paa deres Vej gjennem Livets Møje og Besværligheder. Trøster de Sørgende, styrker de Svage, og leder med Kjærlighed dem tilbage, som have forvildet sig fra Kristi Sti. Til de Hellige ønsker jeg at sige: Iler frem mod det herlige Maal, som Herren har sat os, bevarer det skjønne Haab, der er bleven Eder skjænket, lader Eders Liv og Levnet Dag for Dag være en Evangelii Prædiken for Eders Omgivelser, bærer værdeligen det af Verden foragtede, men af himmelske Væsener højt ansete Navn, Sidste Dages Hellige, og da vil Retfærdighedens Sol opgaa med Lægedom under dens Vinger og bortsmelte den Fordommens Is, som nu omhyller Menneskenes Hjærter. Jeg takker Eder paa det hjærteligste for den Velvillie, I altid have vist mig, og den Hjærtelighed, hvormed I have modtaget mig, naar jeg har kommet iblandt Eder. Maa Herrens Velsignelse være Eder rigeligen tildelt, og maa han snart aabne Vejen for Eders Hjemsamling til Guds Børns Forsamlingssted.

Det er mig en stor Glæde at kunne overlade Missionens Anliggender til en saa dygtig og erfaren Mand som N C. Flygare. Han har allerede to Gange forud indehaft denne Stilling og er velbekjendt for mange af de Hellige her i Missionen. Maa Herrens Aands Bistand være Broder Flygare tildelt i et rigt Maal, at han maa være i Stand til at udføre denne Mission, ligesom sine forrige

Missioner, til Guds Navns Forherligelse, Værkets Forfremmelse og sin egen Tilfredshed.

Alle Breve vedrørende Missionens Anliggender adresseres herefter til ham.

Eders ringe Medtjener i Kristo
Anthon H. Lund.

Afløsning og Beskikkelse. Præs. James Jørgason løses fra at præsidere over Gøteborgs Konference og beskikkes til at præsidere over Stockholms Konference. A. K. Andersen beskikkes til at præsidere over Gøteborgs Konference. J. J. Johnson beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference. P. Matson beskikkes til at præsidere over Skaanes Konference.

Ældste C. Anderson, som med Flid og Iver har arbejdet i Kristiania Konference omtrent et Aar, løses paa Grund of daarlig Helbred med Tilladelse at rejse hjem med Selskabet, som afrejser fra Kristiania den 16de Oktober.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Præsident Wells' Besøg. Den 26de September ankom Præsident D. H Wells og Søn, M. D. Wells, samt Ældsterne C. W. Penrose og Geo. Osmond til Kjøbenhavn, hvor de overværede Søndagsforsamlingerne den 27de. Deres Taler oversattes fortræffeligt af Præs. C. F. Olsen, og de Hellige fik Hovedindholdet af hvad, der var bleven talet. Den næste Dag rejste vi med vore besøgende Brødre til Kristiania, hvor vi overværede deres Konferencemødes Slutningsforsamling, Tirsdag Aften, og tillige en stor Forsamling af Hellige om Onsdag Aften. Brødrene glædede sig meget ved at træffe sammen med saa mange Zionsældster, og et Præstedømme-Møde afholdtes Onsdag Eftermiddag. De glædede sig ogsaa ved at se det smukke og rummelige Forsamlingslokale, som de Hellige der eje, og beundrede Sangkorets yndige Sange. Torsdag den 1ste Oktober rejste vi til Stockholm og overværede Konferencemødet der, den 3die og 4de Oktober. Vore Brødre talte i alle Forsamlingerne, og skjønt deres Taler maatte oversættes, følte de Hellige sig dog meget opbyggede ved deres Besøg. Det var interessant at se de mange unge Ældster, som arbejde her i denne Konference i Evangeliets Tjeneste, hvilke endnu ikke have været i Zion. De afgave interessante Rapporter om deres Virksomhed. Efter Forsamlingens Slutning tog vi med Nattoget til Malmø og ankom til Kjøbenhavn Mandag Eftermiddag. Tirsdagen den 6te Oktober forlod Præsident Wells og Selskab os og rejste til Tyskland. Deres Besøg har været en sand Glædens Tid for os og de Hellige, som fik Lejlighed til at nyde deres Selskab og høre dem tale.

Uddrag af Korrespondance.

Huntsville, Weber Co., Utah,
23de September 1885.

Præsident A. H. Lund.

Kjære Broder!

Da vi nu ere ankomne til vore Hjem, ville vi give Dem en kort Beretning om vor Rejse mod Vesten fra Ny York. Vi forlode nævnte Stad den 9de September, Kl. 8,20. om Aftenen efter en travl Dags Arbejde med at flytte og veje Bagage. Alt gik godt. Der var Nogle, som skulde til forskjellige Steder i Utah, som lode deres Bagage blive vejet tilsammen, og dette gav Aarsag til noget Bryderi.

Folk skulde være meget forsigtige med dette og ikke lade deres Tøj blive vejet sammen med Nogen, som ikke rejser til samme Jernbanestation. Vi ankom til Chikago den 11te September Kl. 8 om Formiddagen og skiftede der Vogne og naaede Omaha næste Dag, hvor vi atter skiftede Vogne. Vi telegraferede derfra til Præsident Taylor, hvad Tid vi skulde forlade Omaha. Den 14de ankom vi til Granger, hvor 14 Hellige, som skulde til Montpelier, Idaho, forlode os med et andet Tog. Vi ankom til Ogden samme Dag Kl. 6 om Aftenen. Kl. 7 rejste de Hellige, som skulde til Salt Lake City, dertil, medens de, som skulde nord paa, forbleve i Vognene eller hos Venner til næste Morgen, da de fortsatte deres Rejse. Efter vor Ankomst til vore Hjem i Huntsville samledes Byens Musikkorps tilligemed en stor Skare Venner, foran vore Huse og bøde os med Musikkens Toner og Velkomsthilsener velkommen hjem. Det var et Glædens Øjeblik; vore Hjærter svulmede, og Glædestaarer traadte i Øjnene ved atter at møde vore Venner og ved den kjærlige Modtagelse, vi erholdt.

Bedende Herren at velsigne alle de Hellige i Skandinavien og med venlige Hilsener til Dem selv og alle Missionærerne tegne vi os

Deres Brødre i Evangeliet
N. C. Mortensen.
A. J. Andersen.

Enoks Tro og Forvandling.

„Formedelst Tro blev Enok borttagen, at han ikke skulde se Døden, og blev ikke funden, efterdi Gud havde taget ham bort; thi før han blev borttagen, havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud."

Disse Ord ere tagne fra Mose Beretning. Vi have her for os en af Jordens store Mænds Liv, Tro, Lydighed og herlige Borttagelse. Bibelens Beretning om denne trofaste Herrens Tjener er meget kort; at han levede paa Jorden, at han vandrede med Gud og efter en Pilgrimsvandring paa tre Hundrede og fem og tredsindstyve Aar, „blev han ikke funden; thi Gud tog ham bort," er næsten Alt, den hellige Bog beretter om ham.

Det Princip, hvorved han blev saa højligen hædret og saa forunderlig borttagen var Troens Princip I alle Generationer har denne Guds Gave udmærket Alle, som have tjent deres Land og deres Gud. Med nogle faa Undtagelser

have alle Menneskenes Børn i de forbigangne Tidsaldre smagt Døden og set Forraadnelse; men dette var en Sejr over Døden formedelst Tro. Det er ikke Herrens Hensigt at saaledes hædre Alle, som ere Deltagere i den himmelske Tro; skjønt Arvinger i det samme Rige, maa Mennesker dog dø. Men ved Døden og Opstandelsen af den Hellige i Israel og den Hellig Aands Kraft, den, som tror, kan se ud over Tiden for sin Belønning, naar han, med Enok og med ham, som „lever og var død og lever for stedse," skal naa det Sted, hvor Død er ukjendt, og Liv skal aldrig faa Ende.

Medens Enok var paa Jorden, var han omgiven af Gudsfornægtere, og Afgudsdyrkere. Jorden blev dagligen mere og mere fordærvet; Vandfloden, som skulde rense den fra Synd og Ugudelighed, var bleven omtalt og uden Tvivl hans advarende Røst hørt. Under sin offentlige Virksomhed i saa mange Aar havde han ikke tilbageholdt Noget, som kunde gavne Folket, havde de blot lyttet til Herrens Tjeneres advarende Ord. Men uden Tvivl fortørnede deres Hjærters Haardhed hans retfærdige Sjæl. Han saaede og vandede, men der var kun liden Vækst, formedelst Laster og Vantro; alligevel svigtede hans Tro og Haab ham ikke.

Det Vidnesbyrd, der blev givet ham, at han „behagede Gud," er en Erindring om ham til alle Generationer. Hans Minde bevares i Bøger, som aldrig ville forgaa. Vi have læst om Jobs Taalmodighed, Salomons Visdom, Samsons Styrke og Peters Trofasthed; men alle disse ere ikke ublandede med Ondt. Deres Historie er overskygget af en eller anden Synd, men Enoks Historie, saa vidt som den er nedskreven, er det modsatte

Intet Mørke fordunklede hans Tro.

„Ved Tro var han bortført, at han ikke skulde se Døden." Dette var noget nyt i Verdens Historie, en vidunderlig Fremvisning af majestætisk Kraft. Førend hans Tid havde Mennesker opnaaet en Alder af otte til ni Hundrede Aar, dog døde ogsaa de tilsidst; men der findes ingen Beretning om denne Mands Død. — Han var ikke, thi Gud tog ham."

Juvenile Instructor.

Konferencemøde i Kristiania.

Mødet begyndte den 26de September Kl. 8 om Aftenen.

Tilstede vare følgende Ældster fra Zion: Konferencens Præsident H. J. Christiansen, omrejsende Ældste i Konferencen C. Andersen samt Ældsterne F. F. Hintze, J. H. Clinger, C. F. Carlsen, N. A. Andersen, H. C. Petersen, Nephi Andersen, N. H. Jensen og Jens Nielsen.

Br. J. O Johansen valgtes til Skriver.

Salen var smukt dekoreret med Guirlander og Blomster.

Efter Sang og Bøn fremstod Præs. Christiansen og erklærede Konferencen aabnet i Herrens Navn og bød de Forsamlede velkommen. Han glædede sig ved at se saa Mange tilstede, men følte sig bedrøvet over, at han i Forening med de Hellige havde den Skuffelse, at Præsident Lund ikke kunde overvære Konferencen. Grunden var, at Præsident D.

H. Wells og tre andre Brødre vare paa Rejse til Skandinavien, men havde forladt England for sent til at kunne overvære Konferencen i Kristiania. Han haabede dog, at de vilde aflægge et Besøg her i næste Uge. Han opmuntrede Forsamlingen til at gjøre sit til, at Konferencen kunde blive saa nyttig og lærerig som mulig. Han haabede, at Herrens Aand maatte være os rigelig tildelt under denne vor Sammenkomst, at vi kunde glæde os over det Privilegium at være Forkyndere af Frihed, Sandhed og Ret paa Jorden. Han bad Forsamlingen lægge sig det paa Hjærte, at det er Herrens Værk, vi ere i Færd med at udføre. Han følte sin Svaghed i det vigtige Hverv at lede denne Konference og foreslog derfor Broder C. Andersen til sin Medhjælper, hvilket enstemmigt vedtoges. Han overlod derpaa Tiden til Brødrene til at afgive deres Rapporter.

Ældste F. F. Hintze repræsenterede Frederiksstads Gren. Han havde kun arbejdet der i to Maaneder, men var i den Tid bleven bekjendt med de fleste Sødskende; han udtalte, at Stemningen var god iblandt dem, men at der ogsaa fandtes Daarlige blandt de Vise. Han paapegede Forskjellen mellem den Religion, som læres af de saakaldte Kristne, og det, som læres af de Sidste Dages Hellige. Han havde fundet, at Folket i Norge var lig Folket i Danmark, sløve og ligegyldige angaaende deres Sjæls evige Vel. Han følte vel ved at arbejde i Evangeliets Tjeneste, og opmuntrede til Slutning Sødskende til Trofasthed og til at lære sig selv at kjende og bruge deres fri Villie retteligen.

Ældste J. H. Clinger fra Drammens Gren sagde, at han havde arbejdet der siden Juni og glædede sig ved at have en Lejlighed til at arbejde i dette Land; han havde ikke sparet hverken sine Fødder eller sine Penge; hans ufuldkomne Kjendskab til Sproget havde hindret ham i at gjøre saa meget Godt, som han ønskede, men han følte sig alligevel glad ved, hvad han havde udrettet, og ønskede at vedblive at udsprede Sandheden. Han bar Vidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, som de Sidste Dages Hellige forkynde.

Ældste C. F. Carlsen fra Frederikshald Gren fremstod. Han bar sit Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse paa Jorden. Han troede, at der vilde blive større Religionsfrihed, end der hidtil havde været, og at Værket vilde skride stærkere frem end før.

Det fremgik af disse Brødres Beretninger, at Grenene vare i en nogenlunde trivelig Forfatning.

Ældste C. Andersen fremtraadte derefter og udtalte sin Tilfredshed med Brødrenes Rapporter. Han var godt bekjendt med Forholdene rundt omkring i Norge og sagde, at om det end kan se noget mørkt ud, maa vi erindre, at det er „en af en Stad og to af en Slægt", som blive indsamlede. Han syntes at se Lysglimt her og der og opmuntrede derfor Ældsterne til at arbejde med fornyet Iver. De Hellige vare beredvillige til at staa Missionærerne bi, og han følte til at velsigne dem i Herrens Navn.

Præs. Christiansen gjorde nogle faa Bemærkninger og foreslog Forsamlingen sluttet til Søndag Formiddag Kl. 10. Taksigelse af Ældste N. H. Jensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Efter Sang og Bøn fremstod Præs. Christiansen og sagde, at paa Grund af den lange Afstand var Forstanderen fra Bergen ikke tilstede, hvorfor han oplæste en skriftlig Beretning fra Forstander Harald Erikson. Bergens Gren er den eneste, hvor der ingen Zions Ældster er.

Der lejedes ingen Forsamlingslokaler paa Grund af, at Politiet havde forbudt Folket at leje Lokaler til Mormonerne. Evangeliets Udbredelse gik meget stille, og kun Lidet udførtes.

Præs. Christiansen berørte derefter, hvor haardt det altid havde været at missionære i Bergen, men han haabede paa bedre Tider.

Ældste Jensen fra Drammens Gren havde arbejdet i denne Gren siden sidste Konference og var glad ved at være ansat der. Der var mange gode, trofaste Hellige og nogle faa, som vare ligegyldige. Der lejedes tre Forsamlingslokaler, et i Drammen, et i Hurum og et i Røken. Især vare Forsamlingerne i Drammen og Røken godt besøgte, men mest af Hellige, da Menneskefrygt holdt de Fremmede borte.

Præs. Christiansen oplæste derpaa Beretningen over Kristiania Gren. Han omtalte den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed. Den havde ydet i gavmilde Bidrag 179 Kroner og været til stor Nytte og Hjælp i Grenen. Ligeledes de unge Søstres Forening, de havde været beskjæftiget en Del med at indbyde Folk til Forsamlinger og vare meget frimodige og nidkjære. Det samme kunde siges om de unge Mænds Forening. Der var ogsaa en Søndagsskole bestaaende af 75 Elever, 5 Lærere og 15 Lærerinder. Det lokale Præstedømme var trofast og opofrende i sine Kaldspligter. De Hellige havde udvist stor Tro paa Evangeliets Kraft, og mange Syge vare blevne helbredte ved samme. Han havde fundet de Hellige villige til at efterfølge Præstedømmets Raad, og der herskede stor Enighed iblandt dem. Han omtalte Øvrighederne i Kristiania og sagde, at de vare meget humane, ligesom han udtalte, at de skulde aldrig faa Grund til at klage over os, om end de gave os mere Frihed.

Ældste C. F. Carlsen fra Frederikshald Gren: Det var med særlig Interesse, at han fremtraadte i denne Sal; thi det var her, han havde fattet den Beslutning at gjøre Pagt med Herren. Skjønt Israels Ældster vare ulærde efter Verdens Vis, vare de alligevel bemyndigede til at prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Han beviste af Skriften, at vi forkynde det sande Evangelium.

Mødet fortsattes Eftermiddag Kl. 2.

Præs. Christiansen oplæste en statistisk Rapport over Konferencen for fire Maaneder.

Konferencen er delt i 8 Grene, og over hver Gren præsiderer en Zions Ældste med Undtagelse af Bergens Gren. Der havde været i Missionens Tjeneste det meste af Tiden, 12 Ældster fra Zion og 1 af Landets Sønner. Konferencen talte den 17de Maj 827 Medlemmer. Siden den Tid vare 35 døbte, 57 emigrerede, 8 udelukte og 3 døde. „Skandinaviens Stjerne" holdes af 180, „Ungdommens Raadgiver" af 90. Der er afholdt 30 Forsamlinger blandt Fremmede. Der er 5 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Søstres Forening, 1 unge Mænds, 4 Søndagsskoler, og der lejes 5 Forsamlingslokaler.

Han holdt derefter en længere Tale om Evangeliets Principer og opmuntrede saa vel Ældsterne som de Hellige til Trofasthed i Udførelsen af deres Pligter. Han foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse. Det lokale Præstedømme i Norge som følger:

H. J. Christiansen som Præsident for hele Konferencen og som Forstander for Kristiania Gren; J. H. Clinger som Forstander for Drammen Gren; F. F. Hintze for Frederiksstad Gren; C. F. Carlsen for Frederikshald Gren; N. A. Andersen for Hedemarken; arald Eriksen

for Bergen Gren; H. C. Petersen for Arendal Gren; James Petersen for Trondhjem Gren; Jens Nielsen omrejsende Ældste i Arendal Gren; Nephi Andersen løses fra at arbejde i Trondhjem Gren og beskikkes til at arbejde som omrejsende Ældste i Hedemarkens Gren; N. H. Jensen omrejsende Ældste i Drammens Gren; C. Andersen som omrejsende Ældste i hele Konferencen. Alle disse Brødre saa vel som det lokale Præstedømme bleve enstemmigt opholdte.

Ældste C. Andersen talte dernæst til Forsamlingen. Han omtalte den Tid, Evangeliet havde været prædiket i Norge, hvorledes i den første Tid Ældsterne bleve fængslede, og hvor mørke Udsigterne den Gang vare for Evangeliets Fremme, men at de dog alligevel havde set mange Frugter af deres Arbejde. Han opmuntrede Ældsterne til Trofasthed i Evangeliets Forkyndelse og til at advare Menneskene mod den kommende Dom.

Ældste Clinger og Præs. Christiansen talte hver en Tid og gave mange gode Raad og Lærdomme til Forsamlingen.

Om Aftenen Kl. 6 fortsattes Konferencen. Tiden var afbenyttet af Ældsterne F. F. Hintze, C. Andersen og Præs. Christiansen. En god Aand var tilstede, og kraftige Vidnesbyrd bleve aflagte om Sandheden.

Mandag Formiddag Kl. 10. Præs. Christiansen aabnede Forsamlingen med nogle faa Bemærkninger, hvorpaa han overlod Tiden til de andre Brødre. Ældsterne J. H. Clinger, H. C. Petersen, N. H. Jensen, J. Nielsen og Præs. Christiansen talte til Forsamlingen, og Sidstnævnte oplæste Regnskabet for 3die Kvartal, hvilket blev enstemmigt vedtaget; han gav derefter en Del gode Raad og Lærdomme til Missionærerne og det lokale Præstedømme.

Konferencen blev derpaa hævet til Tirsdag Aften Kl. 8, da Præs. Wells og Selskab kunde ventes at være tilstede.

Tirsdagen den 29de September Kl. 4 Eftermiddag ankom Præs. D. H. Wells, Præs. A. H. Lund og Brødrene C. W. Penrose, George Osmond og M. D. Wells og overværede Forsamlingen om Aftenen. Der var mange Hellige og Fremmede tilstede.

Brødrene Osmond og Penrose talte først til de Forsamlede og aflagde et klart og tydeligt Vidnesbyrd om den Gjerning, som Herren ved sine Tjenere lader forkynde for Menneskene. Derefter fremstod Præs. Wells, som paa sin faderlige og kjærlige Maade talte til stor Opmuntring og Belærelse for de Tilstedeværende, og det var med bevægede Følelser, at vi her i det fjærne Norden lytte til vor agtværdige Præsidents Tale, saa meget mere som vi vide, at han har været en trofast Forkæmper for Zions skjønne Sag. Præs. Lund oversatte Brødrenes Taler i det norske Sprog og bar tillige sit Vidnesbyrd om Guddommeligheden af dette Værk og paa sin milde og indflydelsesrige Maade opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præs. A. H. Lund.

Den 30te om Eftermiddagen blev der afholdt et Møde paa Kontoret for Brødrene fra Zion, og Instrukser bleve givne Ældsterne, som gave dem nyt Liv og Mod til Fortsættelsen af deres Arbejde. Kl. 8 om Aftenen afholdtes atter Forsamling, hvor mange af de Hellige vare tilstede og med stor Opmærksomhed lyttede til en indholdsrig Tale af C. W. Penrose, hvilken oversattes af Præs. Lund.

Den 1ste Oktober forlode vore Brødre atter Kristiania og begave sig paa Rejsen til Stockholm, hvor de agte at overvære Konferencen.

Saaledes endte en Konference, som længe vil blive erindret i Kristiania.

Brev fra Præsident Joseph F. Smith til Brodrene i Fængsel.

Den 6te Juli 1885.

Præsident A. M. Cannon, Ældsterne A. M. Musser, J. C. Watson, P. P. Pratt, Rudger Clawson, Joseph H. Evans, Wm. Fotheringham og andre Medfanger for Kristi og Samvittighedens Skyld.

Mine kjære, elskede Brødre, jeg har længe ønsket at tilhviske Eder et Sympatiens og Trøstens Ord. Ikke at jeg tænker at kunne sige Noget, som I ikke allerede tilfulde vide, eller Noget, som ikke før er bleven sagt, maaske endog meget bedre, end jeg kan sige det; men jeg ønsker at yde min Skjærv til Sympati, Tillid, Kjærlighed og Beundring, som allerede er bleven Eder bevist fra alle Sider, til Ære for Eders mandige Mod og taalmodige Hengivenhed til Forsynets Villie og andre ædle Gjerninger, som I hidtil have udført under denne Forfølgelse. Jeg ønsker, I skulle vide, at jeg, naar undtages Eders Baand, ikke alene er næsten, men aldeles, som I ere, i Hjærte og Aand angaaende Hovedspørgsmaalet. Jeg ved ikke, hvor snart jeg skal blive aldeles, som I ere, indbefattende baade Baand og Fængsel, ej heller bekymrer jeg mig derom, om saa er Herrens Villie. Jeg er villig til at dele mine Brødres Lod, enten det er i Modgang eller Medgang. Det er en Trøst for os at vide, at vi blot gjennemgaa en Del af, hvad bedre Mænd end vi, saa vel som vore Ligemænd fra umindelige Tider, ofte have lidt i fuldt Maal.

Vi ere ikke mere berettigede til at undgaa Trængsler, end de vare. I en vis Hensigt behagede det Herren at lade dem lide, at deres Fjenders Ondskabs Bæger maatte vorde fyldt, og om det behager ham nu, at vi skulle lide, tvivler jeg ikke paa, at i det Mindste nogle af os kunne udholde det lige saa godt, som de kunde. Vi besidde visseligen alle de Rettigheder og Privilegier henhørende til Evangeliet, som de besadde, og for hvilke de villigen gjennemgik Forfølgelser og ansaa alle Ting som uden Værd og udholdt med Taalmodighed Tabet af deres Gods og deres gode Navn, for Guds Søns Navns Forherligelse. Vi have endog mere end de, for nu er Evangeliets Fylde aabenbaret og gjengivet, medens i forrige Uddelinger kun en Del blev given. Jeg vil blot nævne det herlige Princip, Daab for de Døde, med alle dets tilhørende Ordinantser, indbefattende Beseglinger, Adoptioner og hellige Salvelser og Ordinationer, hvilke uden Tvivl aldrig bleve saa fuldstændig aabenbarede i Evangeliets forrige Uddeling (undtagen det skulde være i Enoks) som i denne „Tidernes Fyldes Husholdning". Vi have ikke alene det „profetiske Ord mere stadfæstet", hvilket Folket i Apostlenes Dage besadde, og paa hvilket Peter formanede dem at „give Agt som paa et Lys, der skinnede udi et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraalede og Morgenstjernen oprandt i deres Hjærter", men vi ske Morgenrøden af den Dag og i den herlige Morgenstjernes Opgang i Tusinder af Guds Folks Hjærter, og den skal ej mere fordunkles eller ophøre at skinne, indtil det, som er i stykkevis, er afskaffet, og det, som er fuldkomment, indført. Vi nyde visselig alle de Gaver, Rettigheder og Friheder, Forjættelser og Løfter, — for saa vidt som vi have Tro nok til at erholde dem, — som Guds Folk med samme Erfaring og Udvikling

nogensinde have nydt, og tillige have vi deres Historie og Guds Handlemaade med dem, hvoraf vi kunne drage Nytte og erholde Trøst og Haab. Jeg vil ikke dvæle længer ved dette saa vel kjendte Emne. (Fortsættes.)

Nyheder.

— Den 2den September foregik en græsselig Begivenhed i Rock Springs, Wyoming Territorium. Ejerne af Kulgruberne derstedds havde lejet en Del Kinesere til at arbejde i Gruberne, medens der til samme Tid var en Del Hvide uden Beskjæftigelse. Der forefaldt først et mindre Slagsmaal mellem Hvide og Kinesere, i hvilket Førstnævnte gik af med Sejren. De Hvide samlede sig derefter tilsammen, bevæbnede sig og marscherede imod det kinesiske Kvarter, som var beliggende et Stykke fra Byen og havde en 6—700 Indbyggere. De affyrede først nogle Skud over Husene for at skræmme Kineserne ud, men da dette ikke havde den forønskede Virkning, satte de Ild paa Husene, og snart saas Kinesere løbende i alle Retninger, medens Geværernes Knald løde skarpe og hurtige. Hvor mange der blev dræbt, er ikke let at bedømme, da en Del blev opbrændt. Saarede og Døde laa i alle Retninger, og det var ikke tilladt Nogen at yde de Saarede Bistand. Dagen efter Myrderiet fandtes forkullede Levninger af Elleve, hvor Bygningerne havde staaet, nogle Lig fandtes halvt opædte af Svin. Hvide Kvinder og Børn vandrede omkring blandt Ruinerne og søgte efter Bytte, og det siges, at Kvinder hjalp til at skyde paa de stakkels værgeløse Mennesker. Der blev telegraferet efter Tropper, men ingen kom, da Pøbelen truede med at ville ødelægge Banen, dersom den blev brugt i dette Øjemed. Kineserne forbleve i Bjærgene, hvor mange efter Sigende døde af Hunger. Da Rolighed var bleven tilvejebragt, blev der sendt Levnetsmidler ud til dem, og Nogle ere formodentlig rejst længere mod Vest, hvor der er flere af deres Landsmænd.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste November 1885. 35te Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Salt Lake City den 23de November 1884.

Det er meget interessant at høre Vidnesbyrdet af de Ældster, som have været paa Missioner og ere komne tilbage ligesom disse Brødre, som have talet i denne Eftermiddag, og for mig er dette især Tilfældet med unge Mænd lig Broder Leo Clawson, hvis Røst vi have hørt, og hvis Vidnesbyrd er blevet givet os. At sende unge Mænd paa Missioner er en udmærket Maade at prøve deres Standhaftighed paa, og det giver dem tillige en Lejlighed til at undersøge og overbevise sig selv om Sandheden eller Falskheden af det, som de have hørt af deres Forældre og Venner. Naar en ung Mand forlader sit Hjem for at gaa til et fremmed Land, ud i en kold og fordomsfuld Verden, uden Pung og Taske, foruden Penge i Lommen til at kjøbe sig Livets Fornødenheder for, og kun har sin Skaber og hans Forjættelser at stole paa, da er han i en udmærket Stilling til at lære at kjende Sandheden af Frelserens Ord, og Sandheden af de Vidnesbyrd, han har hørt af sine Forældre og Venner. Det glæder mig overmaade, at vore unge Mænd have denne Lejlighed, fordi det paavirker dem paa en højst ufejlbarlig og overbevisende Maade om Sandheden af disse Vidnesbyrd, som de have hørt. Naar en Mand Intet har til Føde, naar han ingen Venner har og er en Fremmed i et fremmed Land, vandrende som en Herrens Tjener, har han en god Lejlighed til at lære at kjende, om der er en Gud, og om denne Gud hører og besvarer hans Bønner. Paa denne Maade bliver Tro til Kundskab; thi dersom en Mand beder til Gud om det, som han behøver, og Gud giver ham det, ved han for sig selv, at Gud hører og besvarer Bønner. Det er paa denne Maade, at Kundskab om Evangeliet vedbliver i vore Hjærter og i vore Børns Hjærter, overleveret fra en Generation til en anden, som det har været og bliver nu paa nærværende Tid iblandt de Sidste Dages Hellige. Der er i Dag en Hær af unge Mænd, opvoksede i dette Land, som paa denne Maade have for sig selv prøvet Sandheden af det, om hvilket jeg nu taler. Det var paa denne Maade, at jeg i min Ungdom blev overbevist om, at dette var Herrens

Værk. Jeg troede det, ja, jeg kan sige, jeg vidste, at det var Sandhed, men da jeg var sendt ud som en Missionær, uden Pung og Taske og nødt til at ty til Herren og bede ham om det, jeg behøvede, lærte jeg til min fuldkomne Tilfredshed, at naar jeg behøvede Herrens Velsignelser, var han paa rede Haand til at tildele mig dem i Følge mit Hjertes Ønsker og mine Omstændigheder. Paa denne Maade ere Mænd, som nu ere midaldrende, opvoksede med denne Kundskab, og Ungdommen i Dag modtager den samme Kundskab ved de samme Midler og paa den samme Maade, som Herren har bestemt.

Der er to Hensigter at opnaa for Ældsterne, som saaledes paa apostolisk Vis gaa ud uden Pung og Taske. For det Første, lære de for sig selv, at Gud lever, og at han hører og besvarer Bønner; for det Andet, prøve de Verden. Frelseren siger: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og den samme vil bespise Eder og give Eder Penge. Og den, som bespiser Eder, eller klæder Eder, eller giver Eder Penge, skal ingenlunde miste sin Løn; og den, som ikke gjør disse Ting, er ikke min Discipel; paa dette skulle I kjende mine Disciple.“

Vi prøve Verden paa denne Maade og prøve, om de ville annamme Herrens Tjenere og afhjælpe deres faa Fornødenheder, naar de vandre omkring og prædike Evangeliet uden Løn og Betaling, men se hen til Herren for den Belønning, han har lovet. Naar en Mand har været borte som Broder Clawson og Broder George Goddard, Broder Clawson to og et halvt Aar, bliver han bekjendt med Herren; han lærer at kjende, at Gud er hans Ven, og siden igjennem hele sit Liv vil han være en trofast Herrens Tjener, dersom han vedbliver at bevare den Kundskab, som han har erholdt. Der er i Dag Hundreder af vore unge Mænd spredte omkring i de forskjellige Arbejdsmarker, erhvervende sig denne Kundskab om Gud; de lære af Erfaring det, som har været lært dem i Theori, og det bliver saa indpræntet i dem, at de aldrig ville glemme det.

Mine Brødre og Søstre! Vi kunne glæde og fryde os overmaade over de Udsigter, som ere foran os. Vi kunne være forhadte, som vore Brødre have bemærket; vi kunne være beløjet og ilde omtalt; men trods alle disse Ting, kunne vi glæde og fryde os, fordi Forfølgelse er den Arv, som Kristus efterlod os og enhver af sine Efterfølgere, medens han var her paa Jorden. Alle, som leve gudeligen i Kristo Jesus, siger Paulus, skulle forfølges. Han sagde ikke, at de *kunne blive* forfulgte, han sagde det ikke paa en tvivlagtig Maade, men han sagde, de *skulle* forfølges.“ Vi have erfaret Sandheden af disse Apostlens Ord. Men trods alt dette, kunne vi alligevel se, hvad Herren gjør for os. Vi have de største Aarsager til at takke og prise Gud. Han velsigner os, som intet andet Folk her paa Jorden er velsignet. Udenfor vort Samfund er der Had og Strid og en Følelse af Vrede imod os. Vi ere hadede af dem, som ikke kjende os. Men indenfor er der Fred, Lykke og Fryd, der er Sandhed, vi voxe og udvikle os; et Folk opvoxer i disse Bjærge, som en Gang vil forbause Verden, naar de beskue de herlige Dyder, som Gud udfolder i vor Midte formedelst det evige Evangeliums Lærdomme, som vi have annammet. En Enighed uden Lige i denne Tidsalder exsisterer i vore Setlementer og i alle vore Foreninger fra Nord til Syd, fra Øst til Vest; et Folk, som lever tilsammen i Fred og Kjærlighed, som elsker hverandre med en Inderlighed, udsprungen

af Herren, og som er ukjendt udenfor os; alt dette er Frugterne af Herrens Aand, som er udgydt over os. Folk sige, at dette er Bedrageri, at dette er Frugter af Uvidenhed, og at den Maade, paa hvilken vi ere sammenbundne og omgaas med hverandre i disse Dale, er et Resultat opnaaet ved kloge Hoveders Samvirkning. Et højst vidunderligt Skue er dette: Hvor som helst vi gaa i vore Setlementer, i hvilket som helst Hus vi gaa ind, ville vi, dersom Beboerne ere Sidste Dages Hellige, finde en Freds og Kjærlighedsaand, en Villighed til at gjøre alt muligt for hverandre. Naar vi betragte, hvorledes Folket er vokset i Intelligents, er der for mig noget vidunderligt i det, som Gud gjør for os i denne Retning. Der er intet Samfund paa Jorden i Dag, i hvilket vi ville finde saa mange Mænd, som have rejst, som have omgaaedes med Folk i fremmede Lande, som ere saa bekjendte med Religioner og sociale Skikke og med Historien om Folk i andre Lande, som vi ville finde iblandt de Sidste Dages Hellige. Vi have næsten ikke en Mand af Middelalder, som ikke har været i fremmede Lande, som ikke har gjennemrejst sit eget Fødeland og erhvervet sig en saadan Kundskab om den menneskelige Natur, som ikke kan opnaas under andre Forhold. Jeg kan se Virkningen af dette iblandt os, vi kunne Alle se det, hvor som helst vi gaa. Det ophøjer Folket: det er vel sandt, ikke meget hurtigt, men alligevel paa en saadan Maade, at det er let at se. Vi kunne se Virkningerne paa Folket af disse Erfaringer, som saaledes høstes af vore Ældster ved at rejse og prædike Evangeliet i fremmede Lande. Næsten alle tilbagevendende Missionærer udtale sig, ligesom vore Brødre i denne Eftermiddag. Broder Clawson har sagt, at han er fast bestemt paa fra denne Tid at udføre sin Del til at fremskynde Arbejdet for Menneskenes Forløsning. Naar saadanne Mænd vende tilbage, medbringende Aanden, som de have været i Besiddelse af paa deres Mission, hvilken en Støtte ere de da ikke for deres Biskop, for deres Lærere og for hele Præstedømmet i den Ward, hvor de bo, og den Stav, som de tilhøre, og Virkningerne deraf ere følte igjennem hele Folket, og Resultaterne ere udmærkede; en højere Tilstand udvikler sig, et højere Maal er i Sigte, og Folket ligesom hæves til dette højere Standpunkt.

Dette gaar for sig bestandig, og Virkningerne ere tydelige og allerede følte. De, som rejse igjennem vore Setlementer, se mange Ting, som gjøre Indtryk paa dem, og dette føles mere kraftigt formedelst de modsatte Idéer, som de have, paa Grund af de falske Rygter, der ere udspredte om os. Disse falske Rygter have den gode Virkning i denne Henseende, at naar en Mand hører saa meget om „Mormonisme," er det naturligt, at han gjør sig en Forestilling angaaende den. Dersom han aldrig har set en Mormon, har han en Idé fra hvad han har læst, eller fra hvad der har været ham fortalt, hvad Slags Folk han vil faa at se, naar han kommer iblandt dem. Han kommer tilfældigvis iblandt os. Han opdager, at vi ikke have Horn eller Hestefødder; at vi ikke smykke vor Tale med Eder, og dersom det ikke havde været ham fortalt, at vi vare Mormoner, vilde han aldrig have opdaget det ved noget udvortes Tegn. Naar han kommer ind i vore Byer, ser han i Stedet for Drukkenskab, i Stedet for at høre Gudsbespottelser, i Stedet for at se Alt, som er helligt, bespottet, et Folk, som lever i Fred, og Forskjellen gjør et stort Indtryk paa ham.

„Hvorledes," siger han, „dette er ikke, hvad jeg ventede at se; disse ere ikke de Folk, jeg havde indbildt mig de vare; dette er ikke det Samfund, jeg forventede at se, naar jeg kom til de Sidste Dages Helliges Byer i Utah. Disse falske Rygter have derfor den Virkning at gjøre et mere stærkt Indtryk paa Sindet, hvor Mænd have Lejlighed til at omgaaes med Folket, end det vilde være Tilfældet under andre Forhold. Alligevel, det tager Tid at bortrydde Fordomme af Menneskers Sind. De tænke, at der er Noget skjult, Noget, som er meget daarligt, og som de endnu ikke have opdaget, og denne Idé vedbliver hos dem en lang Tid.

Men, saa sandt som Gud lever, saa sandt ville og vi leve at see disse falske Rygter og falske Indtryk forsvinde, og Dagen er ikke fjærn, da de, som elske god Regjering og Fred, ville vende deres Opmærksomhed til disse Dale, i hvilke vi leve, og til dette Samfund, af hvilket vi udgjøre en Del. Der er Trængsler i Fremtiden, og de ere ikke langt borte. Vi kunne høre en svag Larm deraf, som var det i det Fjærne. Saa vist, som vi leve, vil Tiden komme, da Nød og Elendighed vil ramme de Ugudelige, og vor egen Nation har meget at svare til. De ere ansvarlige for Gjerninger, som ikke let kunne betales. Uskyldigt Blod har plettet Amerikas frie Jordbund. Blodet af en Profet, af en Patriark, og af andre retfærdige Mænd og Kvinder, som have lidt for deres Religion, og for ingen anden Aarsag end den, at de valgte Sandhedens Sag og valgte at forsvare den, levende et rent Levnet, uden Forargelse for Nogen, det vil sige, Nogen, som havde Ret til at forarges; uden at overtræde nogen Lov eller nedtræde menneskelige Rettigheder. De bleve grusomt myrdede, og vi som et Folk bleve med Magt bortdrevne fra Civilisationens Grænser, drevne fra vore Hjem og vore haardt erhvervede Ejendomme, og vor Vej er mærket med vore Folks Blod og Grave fra Civilisationens Grænser til disse Klippebjærge, og det foruden nogen Aarsag, for hvilken vi kunde blive lovligt straffede. Vi levede et rent Levnet, ligesom vi have levet i disse Bjærge. Men Fordomme bleve opvakte; Mænd bleve ophidsede; Pøbelhobe bleve dannede, det blev besluttet, at vi skulde udryddes, og der var ingen Udvej tilbudt os uden den, at overgive os selv til dem og Døden, Mænd, Kvinder og Børn, eller fly det bedste vi kunde, i vor Fattigdom til et fjærnt Land, hvor vi kunde dyrke Gud i Fred overensstemmende med vor Samvittigheds Bydende. Vi valgte det sidste. Vi foretrak Ørkenen med alle dens ukjendte Farer. Vi foretrak at gaa ud iblandt Indianerstammer, med hvem vi vare aldeles ubekjendte, og leve iblandt dem og stole paa deres Barmhjærtighed, endskjøndt de vare vilde, heller end at forblive iblandt civiliserede Folk, som kaldte sig selv Kristne. Vi gjorde det for syv og tredive Aar siden.

Fire og halvtredsindstyve og et halvt Aar ere forløbne, siden Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret, og i dette Land har Ingen nogensinde været straffet for at have dræbt en „Mormon;" aldrig har Nogen været straffet for at brænde en „Mormons" Hus; aldrig har Nogen været straffet for at deltage i Pøbelvold og for at sammensværge sig for at udrydde „Mormonerne" eller for at ødelægge deres Ejendomme. Og dette tillige i dette Land, som praler af sin Frihed; dette i det herligste Land under Himmelen, det frieste, som nogensinde har eksisteret, med den bedste Regjering, der nogensinde er

indsat ved menneskelig Visdom; dette i det Land, som besidder en Grundlov saa fri, som Gud selv har aabenbaret den; saa fri, at ethvert Menneske kan leve under den uden Besvær, uden at indblande sig i sine Medmenneskers Rettigheder, og hvor der gives en fuldkommen Frihed til at dyrke Gud i Overensstemmelse med Samvittighedens Bydende, og hvor ingen Mand har Ret til at indblande sig eller forhindre Nogen i sin Gudsdyrkelse, for saa vidt den er efter hans Samvittigheds Bydende og ikke hindrer nogen Mand i at nyde sine Rettigheder. Men i dette Land ere Sidste Dages Hellige blevne myrdede uden anden Aarsag end den, at de troede paa Gud, og, at han er en Gud, som aabenbarer sig; og formedelst dette eksisterer Utah i Dag. Formedelst denne Forfølgelses Aand er Utah i Dag et Territorium, og vi som et Folk leve i disse Dale. Dette er et vedvarende Monument for Gud og alle Mennesker om Mænds Grusomhed imod deres Medmennesker. Dette er vor Stilling i Dag.

Ville disse Ting ikke blive erindrede? Jo, de ville, og de ville neddrage en retfærdig Guds Vrede paa Nationen. Ikke for dette alene. Der er andre Ting, og den Tid vil endnu komme, da Folk ville fly for Beskyttelse til det Land, hvor de Hellige bo; thi vi have i Sinde, med vor Guds Bistand, at bevare Frihed, Frihed for enhver Mand, Frihed for enhver Trosbekjendelse, Frihed for enhver Race, hvor som helst vi leve og besidde Magt. Alle Mennesker skulle have lige Frihed med os, de skulle blive beskyttede i enhver menneskelig Rettighed, i Udøvelsen af enhver Tro, som de monne vælge, saa længe som de derved ikke træde deres Medmenneskers Rettigheder under Fødder. Og vi ville opretholde en organiseret Regjeringsform. Andre kunne nedtræde Landets Love; Andre kunne søge at bringe os i Trældom; men vi ville blive fri formedelst vor Guds Hjælp, og vort Land skal blive et frit Land; thi dersom Andre nedtræde Grundloven, ville vi ophøje den og haandhæve den, vi ville indbyde Folkene fra alle Stæder og alle Dele af vort Land til at komme og leve i Fred og Tryghed, beskyttede af den herlige Grundlov og de Principer den indeholder, som Gud inspirerede denne Regjerings Stiftere til at danne.

Derfor siger jeg, mine Brødre og Søstre, lader os føle opmuntrede; lader os dyrke de Dyder, som tilhøre vor Religion; lader os elske hverandre; lader os dyrke Fred, hvor som helst vi ere, og udsprede dets Velsignelser, saa vidt som vor Indflydelse vil tillade.

Maa Gud hjælpe os at udholde alle de Prøver, vi maa blive kaldet til at gjennemgaa, og maa han velsigne Eder, mine Brødre og Søstre, og Alle, som søge at gjøre hans Villie, derom jeg beder i Jesu Navn, Amen.

Brev fra Præsident Joseph F. Smith til Brødrene i Fængsel.

(Sluttet fra Side 32.)

Jeg er stolt af min Forbindelse med Eder i denne ædle Sag, for hvilken I ere agtet værdige til at lide paa Grund af Eders Samvittigheds Overbevisning. „Thi dette finder Naade, dersom Nogen af Samvittighed for Gud fordrager Gjen-

vordigheder, naar han lider uretfærdeligen," og jeg takker Eder af mit ganske Hjærte for det urokkelige, mandige og frygtløse Eksempel, som I saa ædelmodigt have sat for Folket og for Verden. Maa vore Fædres Gud for stedse velsigne Eder og Eders Paarørende for den Lydighed, som I, lig Abraham, have udvist mod Herrens Ord og Befalinger og for Eders Troskab mod Eders elskede Familier. Eders Navne ville bevares i Historien til Tidernes Ende og skinne som Lys igjennem alle Evigheder, dersom I blot vedblive trofaste; de ville findes i den herlige Samling af Martyrer og Hellige, som i alle Tidsaldre have lidt for Sandheds Skyld og for Menneskeslægtens Forbedring og Fremadskriden. Eders Børn skulle velsigne Eder fra Slægt til Slægt, og til deres Afkom skal der ingen Ende blive. I, ved Eders Gjerninger, skrive en Historie, til hvilken der i Fremtiden vil blive hentydet, og hvori Eders Navne ville staa som ophøjede Eksempler, medens Eders Forfølgeres ville blive erindrede med Afsky og Foragt. De ville bestandigt bevares i Effigie i et eller andet Rædsels-Kammer, medens Eders Minde vil bevares i Tusinders og Millioners Hjærter. Om de ikke omvende sig, ville deres Navne, tilligemed deres, som pinte og ihjelsloge de gamle Profeter og Hellige, erindres til evig Skjændsel — det vil sige, om deres Navne nogensinde ville blive erindrede. Hvad kan være mere tydeligt end den Kjendsgjerning, at den samme Aand, som paavirkede Herodes og Nero, samt Paverne og Prælaterne i Inkvisitionens Tid — som søgte Jesusbarnets Liv og tilsidst dræbte ham, halshuggede Johannes den Døber, stenede, gjennemsavede, hudstrøge og dræbte Disciplene; pinte, brændte, korsfæstede, plyndrede og myrdede de forrige Dages Hellige og Kristne og tilsidst forfulgte og brændte Kjættere, Reformatorer, Tænkere og Opdagere af sand Videnskab osv. — nu paavirker de Helliges Fjender.

Visseligen, denne samme Aand ulmer i vore Forfølgeres Hjærter, og den tændes i Lue ved Folkenes Skraalen og Lejesvendenes Skinhellighed, der ved den mindste Anledning truer med at bryde ud i Brutalitet, Vold og Raseri mod de værgeløse Hellige; men saa vist som Herren lever, de gjøre Regning uden Vært, om end de føle sig stolte over deres let erholdte Sejr over værgeløse Mennesker, som ingen Modstand gjøre.

De have forglemt at tage i Betragtning, at Himmelens Gud har udrakt sin mægtige Arm for at opbygge Zion og samle sit adspredte Folk fra Jordens fire Hjørner, og han vil fuldbyrde det.

For saa vidt som jeg har haft Lejlighed dertil, har jeg med dyb Interesse betragtet Korsfarernes hurtig tiltagende Ubluhed, Frækhed, Anmasselse og Skamløshed. Jeg har lagt Mærke til Hovedinkvisitorernes Saltomortaler og Krumspring i deres juridiske Kjendelser og deres totale Blindhed og Hensynsløshed overfor det, som er konsekvent, eller overfor Følgerne af deres Handlinger under deres Forsøg paa at opnaa deres Hensigter. Den aabenbare, og mere og mere tydelige Fordom og Partiskhed, som viser sig hos dem alle fra Dommeren til Angiveren, og tusinde andre Ting pege saa klart og tydeligt til det Had og den Ondskab, som er i deres Hjærter, og deres Missions Hovedøjemed, at en vejfarende Mand, om end en Daare, ikke kan misforstaa deres skjændige Hensigter, hvor meget de end søge at tilsløre deres Handlinger med et Skin af Lov og Skjønheden (?) af den moderne Kristendom og Civilisation.

Det er forbausende, at de ikke søge

at dække deres skidne Forspor med noget tættere Stof, end det tynde Flor, som er lavet af deres „hellige Ærbødighed" for og „fromme Hensyn" til fem og halvtredssindstyve Millioners udtrykte Villie, overfor hvilken de have vist sig aldeles hensynsløse; thi ellers vilde de have holdt sig til de Midler; de ovennævnte fem og halvtredssindstyve Millioners Repræsentanter foreskreve dem, til paa en ærlig Maade at udrydde „Kjønsforbrydelser" med. Den Fremgangsmaade, de bruge, kan ikke Andet end skade dem selv og deres Planer, mere end dem, som de forfølge og søge at tilintetgjøre. Frugterne af vort Arbejde indeholde Livets Sæd. For et halvt Aarhundrede have vi baaret Oliegrenen til Verden: „Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed," — „Liv, Frihed og Lighed" og advaret dem om den kommende Vrede. Til Gjengjæld have de behandlet os med Pøbelvold, Haan og Spot, Bagtalelse og Krænkelse, Mordbrand, Plyndring og Mord, med udrustede Armeer og tilsidst med ukonstitutionelle og proskriberende Love, nedrige og æreløse Guvernører, Dommere og Sagsøgere. Men saa vist, som Gud lever, deres Tid vil blive forkortet.

Jeg siger af mit ganske Hjærte: Gud velsigne Eder, en og hver, og belønne Eder hundrede Fold for Alt, I maa lide, og vore Fjender dobbelt for al deres Ondskab. Jeg ærer og respekterer de hellige Principer, for hvilke I stode saa modige for Uretfærdighedens Domstol, og for hvilke I nu sidde fængslede.

Maa Herren hjælpe os at gaa igjennem Ilden usvedne og komme ud derfra rensede og luttrede ligesom Guldet fra Digelen.

Vi glemme Eder ikke i vore Bønner, ej heller forglemme vi vor kjære Frelsers Forskrift, at bede for vore Fjender. Jeg vil overlade til Eder at dømme om disse Bønners forskjellige Indhold. Alle, som ere inden Omraadet af min sociale Kreds, forene sig med mig i hjærtelig Sympati og Kjærlighed for Eder og Eders kjære Familier og hele Israel.

Jeg er i den ny og evige Pagts Baand, nu og stedse, Eders Ven og Broder

Joseph F. Smith.

Nyheder. Fra Cannonville i Utah skrives: Her findes alle Slags Jord, fra Sand til det tungeste Ler. Her avles Hvede, Mais, Havre samt alle Slags Grøntsager; ligeledes Ferskener, Æbler, Blommer, Aprikoser osv., og uden Tvivl vil ogsaa Vinranker trives her. 25 Tdr. Hvede have været avlede paa en Aker Land. Vi have tillige saa godt Græsland, som kan findes i Utah saa vel for Sommer- som Vinterbrug. Passende Materiale til Hegn findes paa en Mils Afstand fra Byen, men Bygningstømmer er syv Mil herfra (engelske Mil). I Cannonville er tilstrækkeligt Land og Vand for et Hundrede Familier mere, og i Escalante 35 Mil længere Øst — er Plads for lige saa mange. Vi ønske, at Folk ville flytte hertil.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Hilsen.

Da det atter er faldet i min Lod at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission, bringer jeg herved min Hilsen til de Hellige og Venner.

Jeg fatter tilfulde det store Ansvar, som paahviler mig, og var det ikke for den Bistand, jeg igjennem Guds Aands Virkning haaber at erholde, skulde jeg ønske at drage mig tilbage fra et saa ansvarsfuldt Kald. Jeg er ogsaa forvisset om, at jeg skal erholde mine Brødres velvillige Samvirkning i Alt, som vedkommer Missionens Velfærd. Jeg haaber tillige at gjøre mig de Helliges Tro og Forbønner værdig og derigjennem erholde Kraft og Styrke til retteligen at varetage alle de mig paahvilende Pligter.

Vor Mission er, i Ord og Gjerning at prædike Jesu Kristi Evangelium til vore Medmennesker, at bringe Fredens Budskab til dem, som ere bundne i Syndens Lænker, at oplyse dem, som ere i Mørke, trøste de Bedrøvede, raade de Vildraadige og velsigne Alle, som ville lytte til vort Budskab. Evangeliets Principer ere simple og letfattelige, saa at selv de mest Ulærde kunne fatte dem. Medens Verden raaber Bedrageri, gaa Israels Ældster frem og modbevise i Sagtmodighed, men med Bestemthed, de falske Beskyldninger, som anføres mod de Sidste Dages Hellige.

Verdens Opmærksomhed er henvendt paa os, og de Hellige bør vise i Ord og Vandel, at Evangeliet har gjort dem til bedre Mænd og Kvinder.

Alle de Hellige skulle gjøre deres Bedste i at udsprede det trykte Ord; thi derigjennem bliver Sandhedens Sag fremmet og Vidnesbyrdet givet paa Steder, hvor Ældsterne ikke kunne komme, og det er os befalet, at hvor vi ikke kunne forkynde Ordet, skulle vi sende det.

Min værdige Forgjænger, Ældste A. H. Lund, kan med Tilfredshed vende tilbage til sit Hjem i Bjærgenes Dale. Hans Arbejde her har været højligen tilfredsstillende, baade for hans Foresatte og for hans Undergivne, og han vil savnes af Alle, som have lært ham at kjende. Vort Ønske er, at han maa have en lykkelig og behagelig Rejse til sit Hjem.

I Haabet om, at Herren vil krone vore ringe Bestræbelser med Fremgang, forbliver jeg Eders ringe Tjener i Kristo

N. C. Flygare.

Ankomst og Afrejse. Præsident N. C. Flygare ankom hertil den 14de Oktober efter en behagelig Rejse over Land og Vand. Han forlod sit Hjem i Ogden den 22de September, opholdt sig fire Dage i Ny York og to i Hamborg og gjorde saaledes Rejsen imellem Ogden og Kjøbenhavn paa sytten Dage.

Præsident A. H. Lund afrejste herfra om Aftenen den 19de Oktober. Han vil rejse over Kiel og Hamborg og vil rejse sammen med de Hellige, som forlade

Liverpool den 24de Oktober. Maa Herrens Velsignelser følge ham over Land og Vand, og maa Herren bevare enhver trofast Mand og Kvinde paa deres Rejse til Zions Land, at de lykkelig og vel maa naa deres Bestemmelsessted i Bjærgenes Dale.

Korrespondance.

Aarhus den 12te Oktober 1885.

Da det atter er mig forundt at forlade mit Fødeland, formodentlig for sidste Gang, efter som min fremrykkede Alder vil blive taget i Betragtning af Apostlerne, som ere dem, der kalde og udsende til Jordens Nationer saadanne, som de anse for passende og skikkede for denne Del af Herrens Gjærning, saa føler jeg mig tilskyndet til at skrive nogle Linier til de Hellige, som endnu ere tilbage i Babylon.

I Dag, den 12te Oktober, er det 35 Aar, siden jeg modtog det aaroniske Præstedømme i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og fra den Tid begyndte min Virksomhed for denne store og vigtige Gjerning, som Herren har begyndt paa Jorden. Jeg følte Ansvarligheden, som blev mig paalagt, og det var ved Tro og Bøn og i Hjærtets Ydmyghed, at jeg arbejdede iblandt en vantro og formørket Slægt, som var indhyllet i Tradition og Uvidenhed. Jeg udholdt Forfølgelse og Mishandling og undslap med Nød mine Forfølgere, som svor, at de vilde tage mit Liv. Under denne Forfølgelse bleve Mange indlemmede i Guds Menighed, og jeg døbte Mange, som siden have glædet sig iblandt Guds Folk i Bjærgenes Dale.

Jeg blev, af Apostel Erastus Snow, kaldet til at arbejde for Evangeliets Udbredelse i Jylland, hvor jeg virkede i lidt over to Aar. Jeg havde den Glæde at bringe mine Forældre, tilligemed to Brødre og to Søstre, i Kirken, og vi emigrerede Alle til Zion i Aaret 1852. Jeg var gift, og min Hustru annammede ligeledes Frelsens Budskab og har staaet trofast i Evangeliet ved min Side indtil denne Dag. Paa denne vor Rejse til Zion vare vi 11 Uger paa Atlanterhavet og derefter 13 Uger paa en lang og møjsommelig Rejse over en øde og ubeboet Ørk, hvor vi savnede mange af de Bekvemmeligheder, som vi tilforn vare vante til, og det var alene ved Troen paa Herrens Forjættelser og ved hans Aands Bistand, at vi vare i Stand til at opholde vort Mod. Vi ankom til Saltsøstaden den 30te September 1853, hvor mine Øjne for første Gang skuede den Guds Profet, Brigham Young, og de Følelser, som gjennemstrømmede mig, da jeg tog ham i Haanden og hilste paa ham, kunne ikke beskrives, ejheller udtales med Ord. Jeg vidste, at han var kaldet af Herren, og den Hellig-Aand vidnede i mit Hjærte, at jeg havde opnaaet mit Ønske, at se en levende Guds Profet.

To Aar derefter blev jeg kaldet til at gaa paa Mission til de forenede Stater, hvor jeg arbejdede i to Aar og saa Værket trives og havde mange Beviser paa dets guddommelige Sandhed.

Jeg rejste tilbage som Leder for et Kompagni af skandinaviske Hellige, som rejste over Ørkenen med Haandkarrer og trak selv Alt, som de medbragte af Proviant, Klæder osv. Vi vadede over Bække og Floder, steg over høje Bjærge

og rejste paa tilsyneladende ufremkommelige Veje, og havde Herren ikke været med os, vilde denne Rejse have været en Umulighed. Vi hvilede ikke to Nætter paa en Lejrplads, men ilede fremad, saa hurtig det var os muligt, for at naa vort Bestemmelsessted, før Vinterens Kulde skulde begynde og Sne falde i Bjærgkløfterne og gjøre dem ufremkommelige. Vi prøvede Savn paa Levnetsmidler, og Mangel paa Pleje i Sygdom var Aarsag til flere Dødsfald. Under saadanne Omstændigheder vare vi ydmyge, og vore Hjærter vare opløftede i Bøn til Israels mægtige Gud, og han hørte vore Bønner. Vore Søstre fødte deres Børn uden Smerter, og vore gamle Mænd trak ikke alene deres Haandkarrer med Proviant, men ofte maatte de tillige trække deres Hustruer og Børn, og jeg har aldrig set større Beviser paa Herrens Velsignelser og Kraft end paa denne lange og med saa mange Farer forbundne Rejse. Vi ankom til Saltsøstaden den 13de September, til Dels uden Strømper og Sko, og ikke mange flere Klæder end vi havde paa Kroppen, men fuld af Glæde og Taknemmelighed til Herren, som havde ført os lykkelig og vel hjem. Jeg modtog den Belønning, at Brigham Young udtalte Velsignelser paa mit Hoved, som siden have fulgt mig igjennem Livet.

Den 6te April 1865 blev jeg kaldet til at gaa til Danmark at prædike Evangeliet og blev ved min Ankomst dertil beskikket af Præsident Widerborg til omrejsende Ældste i Jylland. Det var forskjelligt i de Dage, fra hvad det er nu. Vi havde Lejlighed til at afholde Forsamling overalt; Mange bleve døbte og hjalp til at opholde Herrens Tjener med Føde og Klæder, Værket havde stor Fremgang, og vi havde megen Glæde i vort Arbejde.

I 1884 blev jeg atter kaldet til at gaa til mit Fødeland for endnu en Gang at opløfte min Røst i mine Barndoms Egne; men hvilken Forandring jeg har fundet! Dette er ikke længer det fredelige lille Danmark, men et Land, hvor Strid, Kiv og Uenighed, Synd og Ugudelighed hersker overalt. Folks Hjærter ere forhærdede og uimodtagelige for sand Religion, og de Sendebud, som ere sendte hertil for at forkynde Frelsens Plan og gjøre Menneskene Godt, er Regjeringen i Færd med at bortvise fra deres eget Fødeland. Paulus har forstaaet Tiden rigtig, i hvilken vi leve, naar han siger: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft." Saadan en Tid finde vi nu, og vi vide derfor, at det er denne Tid, som Herren kalder de sidste Dage, og min Bøn har bestandig været, siden jeg kom til Danmark, at Vejen maa blive aabnet for de fattige og trofaste Hellige, at de kunne blive samlede med Guds Folk i Bjærgenes Dale og blive delagtige i de Velsignelser, som Herren skjænker til alle Trofaste. Jeg har i min Svaghed bestræbt mig for at forkynde Sandheden, som den er aabenbaret fra Himmelen. Hvormeget Godt jeg har udrettet, ved jeg ikke, men jeg har den Glæde, at mine Brødre, som ere stillede over mig, ere tilfredse med mit Arbejde og har følt til at afløse mig og lade mig gaa tilbage til mit elskelige Hjem. Jeg har under mit Ophold her erholdt

en Del af mine Slægtregistre, hvilket er en stor Glæde for mig; thi der var vel neppe nogen Anden, der kunde have udført dette saa vel, da mit Bekjendtskab i min Fødeegn var mig en stor Hjælp i dette Arbejde.

Jeg er inderlig taknemmelig til de Hellige i Aarhus Konference, og især i Aarhus Gren, for den Agtelse, de have bevist mig, og den Understøttelse, som jeg har modtaget i at blive bespist i deres Huse, og de ville en Gang høre udtalt af Herren: „Hvad I have gjort imod en af disse af mine mindste Tjenere, det have I gjort imod mig." Min eneste Bekymring ved at forlade gamle Danmark er, at efterlade saa mange af mine Søskende tilbage i Babylons Trængsel; men jeg har den Overbevisning, at om de ere trofaste, ville de snart følge efter. Mine Tanker ville ofte fare tilbage over Havets mægtige Dyb til disse, i hvis Selskab jeg har nydt mine største Glæder under mit korte Ophold i mit Fødeland, og mine Bønner skulle vedblive for Eder, at vi snart maa gjenforenes i Zions fredelige Dale.

Jeg takker mine Brødre, og især Præs. Lund, for deres udviste Kjærlighed imod mig. Jeg beder Gud i Himmelen, at han vil aabne Vejen for alle trofaste Hellige, at de maa blive befriede fra de Farer, som true Nationerne; thi der vil blive Sorg og Nød, Ufred og Blodsudgydelse overalt paa Jorden.

Denne Nation har begyndt at bortvise Herrens Sendebud fra Landet og derved forhindre Herrens Gjerning, og Herren har sagt: „Ve over det Hus eller den By, som forkaster Eder og Eders Vidnesbyrd," hvormeget mere da et Land, som foretager sig en saadan Handling; men Alt er i Herrens Haand, og han vil betale Enhver efter sine Gjerninger. Kjære Søskende, jeg byder Eder Alle mit kjærlige og sidste Farvel, indtil vi atter samles og gjenses i Zions Hjem.

Eders Broder og Medarbejder i Kristi Evangelium

Chr. Christiansen.

Visdomsordet.

Det kunde maaske være gavnligt at henlede de Helliges Opmærksomhed paa dette vigtige og interessante Princip i vor hellige Religion, hvilket var givet til de Hellige ved Seeren Joseph Smith, i Kirtland, Ohio, den 27de Februar, 1833. Det var givet, „ikke som Befaling eller Tvang, men ved Aabenbaring og Visdomsord, der fremviser Guds Orden og Villie angaaende alle Helliges timelige Frelse i de sidste Dage; givet som en Regel med Forjættelse, afpasset efter de Svages og Svagestes Forfatning blandt alle Hellige, som ere eller kunne kaldes Hellige."

Det vil saaledes ses, at i Begyndelsen var „Visdomsordet" ikke givet som Befaling, men senere forkyndte Profeten Brigham Young, at Tiden var kommet, da Herren fordrede ubetinget Lydighed til dette Princip, og at de Hellige ikke længere vilde være retfærdiggjorte i at vise Ulydighed derimod, formedelst den milde Maade, paa hvilket det først var givet til Kirken.

I de senere Aar have de Hellige i Zion gjort store Fremskridt i Henseende til at holde Visdomsordet, og af saadan Vigtighed er det nu betragtet af Kirkens ledende Autoriteter, at ved Indlemmelse

i, og Organisationen af de Halvfjerdssindstyves Kvorummer, og i at ordinere Mænd til at indtage ansvarsfulde Stillinger, er det blevet betragtet som en nødvendig Egenskab i disse, saaledes ordinerede, at de nøjagtigen overholde Visdomsordet overensstemmende med dets Aand og Betydning.

Der er nogle Sidste Dages Hellige, som ikke synes at finde Behag i nogen Hentydning til dette Princip, og i saadanne Tilfælde vil det ofte vise sig, at denne Uvillie til at høre derom hidrører fra en Bevidsthed om, at de ikke selv overholde denne Befaling saa nøje, som de burde. Størsteparten af os har maaske haft Erfaringer af denne Slags Følsomhed, især i vor Barndom, og kun faa af os overvinde den aldeles. En Afhandling om de Pligter, som vi udføre med nogenlunde Flid, er ofte mere behagelig for Øret, end en, i hvilken uopfyldte Pligter ere omtalte, og hvorved Samvittigheden siger os med en Røst, som vi hverken kunne neddysse eller misforstaa: „Du er Manden."

Der er atter Andre, som til Dels overholde „Visdomsordet" og tilsyneladende nyde megen Tilfredshed ved den Idé, at den Del, som de overholde, er den mest vigtige, og at det Andet er ikke af megen Betydenhed. For Eksempel: De, som bruge Tobak, ville føle sig meget stolte, fordi de ikke bruge stærke Drikke, og Nogle, som ikke have overvundet Brugen af The eller Kaffe, ville søge at tilfredsstille sig selv med den Tanke, at de bruge hverken stærke Drikke eller Tobak.

Det er muligt, at vi kunne lade denne Idé lede os til en saadan Længde, at vi ville aldeles dække vore egne Overtrædelser af „Visdomsordet" med en falsk Barmhjærtigheds Kaabe og tale ivrigt imod vore Naboers, som maaske ere af en Smule forskjellig Beskaffenhed fra vore egne. Saaledes overdreven kan denne Fejl kun kaldes Hykleri, en af de styggeste og mest uforsvarlige af menneskelige Svagheder. Maaske nogle af de Sidste Dages Hellige, som ere i Adspredelsen, tænke, at det vil være tids nok for dem at holde „Visdomsordet," naar de komme hjem til Zion, og at de ikke endnu ville bekymre sig om saadanne Ting. Dette er en mild Form af den bedragende Indflydelse, som bevæger Mange til at opsætte Omvendelse til deres Dødsdag. Det er en Forhalingsaand, som forleder os til at opsætte Udførelsen af i Dags Pligter til den Dag i Morgen, som maaske aldrig vil oprinde for os. Udsatte Pligter lig udsat Gjæld, blive formedelst Renter bestandig større. En Uges Arbejde kan let udføres, naar enhver Dags Pligt bliver udført i rette Tid; men dersom de Alle blive opsatte til Løverdag, vil Søndagen finde dem ufuldendte. Det er ligesaa ufornuftigt at udsætte Lydighed til „Visdomsordet" til en anden Gang, som det vil være at opsætte at blive døbte til vore Synders Forladelse, efterat vi ere overbeviste om dets Nødvendighed.

Vaner ere stærke, og Nogle ere blevne saa vante til Brugen af Ting, som ere forbudte i „Visdomsordet," at de maaske tænke, at det vilde dræbe dem, om de skulde ophøre med Brugen deraf. Folk dø imidlertid sjælden af denne Aarsag. Som offentlige Journalister have vi endnu den første Gang at berette, at denne eller hin Broder døde, fordi han lod være med at bruge Kaffe, The eller Tobak, eller fordi han gjorde Noget, som „Visdomsordet" fordrede. Dersom Nogen er død af denne Aarsag, da maa man tilstaa, at han døde for en god Sag. Det kan være meget haardt at undvære disse Ting, indtil Legemet bliver vant

dertil, men Tro vil styrke os til at udholde det, og Død er en meget usandsynlig Følge.

Vi have kjendt nogle udmærkede gode Folk, som have forsikret os, at deres Natur var forskjellig fra Andres; og medens „Visdomsordet" var meget passende for Folk i Almindelighed, vare de af en saadan Natur, at lidt The og Kaffe, eller lidt Tobak, eller lidt af en eller anden Ting var ligesaa nødvendig for dem, som Vin var for Timothæi Mave. Vi have altid frygtet for, at saadanne Folk bedrage sig selv, i det de antage en forvænt Appetit for Naturens retmæssige Krav. Det er mærkværdigt, hvor let Folk lade sig bedrage, naar deres Tilbøjeligheder derved kunne tilfredsstilles, og et af de mærkeligste Bedragerier er, naar Folk bedrage sig selv.

Vi have kjendt Nogle, som tilsyneladende havde faaet sig selv til at tro, og som de ligeledes ønskede Andre skulde tro, at det ikke var nogen Synd for dem at drikke lidt The eller Kaffe, eftersom det, de drak, var saa tyndt, at det ingen Skade kunde gjøre, medens en nøje og upartisk Undersøgelse vilde have vist, at deres Drikkevarer vare stærke nok til at bære et Æg eller til at garve Læder i.

Der er mange gode Aarsager, hvorfor vi skulde holde „Visdomsordet." Hvad Økonomi angaar, er det ikke af liden Betydenhed, da disse Ting, som „Visdomsordet" forbyder, ere blandt de dyreste, vi kjøbe, og de Penge, vi anvende dertil, kunde gjøre meget til de Helliges Udfrielse fra Babylon. De Tilsætninger, som bruges i Sammensætningen af disse forbudne Varer, ere ofte mere farlige end selve de oprindelige Stoffer. Denne Forfalskning har mere end almindelig Betydenhed for os, naar vi læse, hvad Herren siger i „Visdomsordet": „Paa Grund af Ondt og Rænker, som ere og ville være i ondskabsfulde Menneskers Hjærter i de sidste Dage, har jeg advaret Eder og advarer Eder forud ved at give Eder dette Visdomsord ved Aabenbarelse." Hvor let kunne onde og hadefulde Mænd blande Gift i saadanne Varer som The og Kaffe og derved dræbe mange Mennesker, som bruge disse Ting, og vi kunne være forvissede om, at onde Menneskers Had mod Herrens Folk vil tiltage, indtil deres Fjender ikke ville have de mindste Skrupler over at bruge hvilke som helst Midler til deres Udryddelse. Der er en Forjættelse forbunden med Evangeliet, hvilket er et af de Tegn, som følge sande Troende, at om de drikke nogen dødelig Gift, skal det ikke skade dem; men dersom denne dødelige Gift skulde være i saadanne Ting, som Herren har forbudt de Sidste Dages Hellige, tro vi neppe, at de kunne have Krav paa Undtagelse fra Følgerne af at nyde deraf.

Den sidste Del af „Visdomsordet" giver andre vægtige Aarsager, hvorfor de Hellige skulle adlyde dets Forskrifter. De ere som følger: „Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gjøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Marv for deres Ben, og finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive matte, og jeg, Herren giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem, Amen."

Det er ikke vor Hensigt at skrive vidtløftig om disse herlige Forjættelser. De Hellige kunne overveje dem, enten det er værd eller ej at gjøre en Anstrængelse for at opnaa saadanne uskatterlige Velsignelser. Vi kunne sige til Alle, der er ved dette, endnu en Ting, som er højere og over alle disse, og som

enhver sand Sidste Dags Hellig vil forstaa og anerkjende. Lydigheden til „Visdomsordet“ er en Befaling fra vor himmelske Fader. Dersom der ingen specielle Velsignelser var forbunden dermed, vilde Pligten at vise Lydighed alligevel hvile paa os. Lykkelig er den Mand og Kvinde, som kan ofre paa Pligtens Alter enhver Lidenskab, Attraa og egenkjærligt Begjær, og som til enhver af Herrens Befalinger vil sige lig Frelseren: „Ikke min Villie ske, men din.“ Mill. Star.

Konferencemøde i Aalborg.

Mødet tog sin Begyndelse den 24de Oktober Kl. 8 om Aftenen.

Tilstede vare følgende Brødre fra Zion: Præsidenten over den skandinaviske Mission N. C. Flygare, Ældsterne S. C. Nielsen, C. Nielsen, P. C. Jensen og T. N. Schrøder, det lokale Præstedømme, og en Del Hellige.

Efter at Mødet var aabnet med Sang og Bøn, fremstod Ældste P. C. Jensen og aflagde sin Rapport. Han følte vel i Evangeliets Tjeneste, han havde besøgt en Del af de Hellige paa Landet og nogle Fremmede. Der var kun faa Arbejdere, og følgelig var der ikke blevet udført meget.

Ældste T. N. Schrøder sagde, at han glædede sig ved at arbejde for Herrens Sag, han havde i den sidste Tid besøgt mange af sine Slægtninge, som han aldrig før havde set, og baaret sit Vidnesbyrd for dem.

Ældste P. C. Larsen fra Sæby Gren sagde, at Tilstanden var nogenlunde god iblandt de Hellige der. Paa Grund af Forfølgelse var der for Tiden ingen Zionsældster i den Gren.

Ældste C. Nielsen fremstod og sagde, at saa vidt det var ham bekjendt, var Tilstanden god iblandt de Hellige i Hjørring Gren, hvor han havde arbejdet for en Tid siden. Han følte vel for de Hellige i Aalborg Gren, hvor han nu arbejdede, og sagde, at han havde fundet oprigtige og trofaste Hellige overalt.

Ældste S. C. Nielsen bragte en venlig Hilsen til Søskende fra de Hellige i Kjøbenhavn, han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk og paapegede Nødvendigheden af at leve vor Religion og staa dem bi, som ere satte over os.

Præs. N. C. Flygare fremstod og sagde, at det var 6½ Aar, siden han sidst var til Konferencemøde i Aalborg. Store Forandringer vare skete siden den Tid; den Gang var dette Lokale fyldt med Tilhørere, af hvilke en stor Del er gaaet hjem til Zion, men han troede, at der endnu fandtes oprigtige Mennesker, som vilde høre og annamme Jesu Kristi Evangelium. Han bød de Hellige at leve deres Religion; thi Gjerninger tale højere end Ord; han gav mange ypperlige Formaninger til de Hellige og nedbad Herrens Velsignelse over dette vort Møde. Taksigelse af Ældste C. Nielsen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Efter Sang og Bøn fremstod Ældste C. Nielsen og talede til Forsamlingen. Han glædede sig ved at være sammen med saa mange Hellige og bar sit Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse paa Jorden i de sidste Dage; han omtalte den Forfølgelse, som altid har fulgt Herrens Folk.

Ældste S. C. Nielsen holdt en længere Tale og fremlagde Evangeliets Principer paa en tydelig Maade og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Taksigelse af Ældste P. C. Jensen.

Kl. 2. Eftermiddag fortsattes Mødet.

Efter Uddelingen af den hellige Nadvere fremstod Forstanderen fra Frederikshavns Gren og aflagde Rapport over samme. Ikke meget var blevet udført igjennem Sommeren, men han haabede, Vinteren vilde give bedre Frugter. Ældste C. Nielsen oplæste en statistisk Rapport over hele Konferencen, hvoraf fremgik, at der i Konferencen var 4 Halvfjerdsindstyve, 12 Ældster, 10 Præster, 15 Lærere, 4 Diakoner og 231 Medlemmer, ialt 276. Der var siden April bleven døbt 43, emigreret 143, udelukt 5, 115 holder „Skandinaviens Stjerne," 10 „Ungdommens Raadgiver". Ældste S. C. Nielsen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. S. C. Nielsen blev foreslaaet og beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

Præs. N. C. Flygare fremstod og bragte en venlig Hilsen fra de Hellige i Zion. Han udtalte sin Tilfredshed med de Rapporter, som vare blevne aflagte, opmuntrede til Trofasthed og til at opholde de Mænd, som vare stillede over os, og for hvilke vi have oprakt vore Hænder. Han omtalede vor Forudtilværelse og den Tilværelse, som vi nu have paa Jorden, og hentydede til de Straffedomme, som snarligen ville ramme Nationerne; sammenlignede de forrige Dages Hellige med de Hellige i vor Tid, og viste, at det ikke er de Vise eller de Rige i nogen Tidsalder, som adlyde Kristi Evangelium, men tvertimod de Fattige og Ringe af Verden.

Om Aftenen Kl. 7 fortsattes Konferencen.

Efter at nogle af Brødrene vare blevne beskikkede til at arbejde i forskjellige Arbejdsmarker, blev Tiden afbenyttet af Ældste T. R. Schrøder, Præs. S. C. Nielsen og Præs. Flygare, og en Mængde gode Lærdomme og Formaninger bleve givne, efter hvilket Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Ældste P. C. Jensen.

C. J. C. Jensen,
Skriver.

Korrespondance.

Liverpool den 20de Oktober 1885.

Præs N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Nogle faa Linier om vor Rejse ville vistnok interessere Dem og de Hellige i Skandinavien, og jeg sender Dem derfor denne korte Beretning.

Strax efter, at vi havde forladt Kjøbenhavn, begave de Fleste sig til Sengs, og med Undtagelse af Nogle, som ikke kunde taale Sølugten, tilbragte vi Natten i rolig Søvn og Hvile. Næste Morgen organiseredes Selskabet saaledes, at der holdtes Bøn Morgen og Aften paa tre Steder i Emigranternes Kahyt og ligeledes i Missionærernes.

Vejret var meget gunstigt, og vi havde en sjælden god og rolig Sejlads. Vi ankom til Hull tidlig Søndag Morgen. Formedelst Ebbe maatte vi vente til Middag, før vi kunde komme i Havnen.

Henimod Aften fik vi Lov til at gaa i Land for at se os om, men laa ombord til Mandag Morgen.

Alt vort Rejsetøj blev aabnet og efterset af Toldvæsenet, før det kunde besørges videre frem, og dette foraarsagede nogen Ulempe med nogle af Kufferterne, men omsider fik vi dem snøret igjen og kom med Toget til Liverpool, hvor vi ankom midt paa Eftermiddagen efter en 5 Timers Kjørsel paa Jernbanen.

Vi bleve af en Hr. Peterson ført til hans Hotel, hvor vi i Følge forudgjort Bestemmelse bleve indlogerede for nogle Dage, fik varm Mad og gode Senge. Selskabet har under Rejsen hertil mødt en venlig Behandling baade paa Sø og Land, og vi føle os takskyldige til Hr. Smith, Dampskibet Bravos Kaptain, saavelsom til Mandskabet i det hele taget for deres Venlighed og Omsorg for os.

Vort Rejsetøj er, saa vidt jeg ved, i Orden, med Undtagelse af noget Sengetøj, der ikke bar noget Navn eller Anvisning. Vi haabe, at dette vil blive ordnet straks.

Ved et Besøg paa Kontoret i 42 Islington fandt vi Præsident Wells og de andre Brødre, som arbejde der, ved god Helsen.

Med et inderligt Ønske for de Helliges Velværen i Skandinavien og med mange Erindringer om deres Velvillie imod os som Missionærer tegner jeg mig

Deres Broder og Medtjener
Frederick Christensen.

Senere. — Ombord paa Dampskibet „Nevada" den 25de Oktober.

Siden jeg sidst skrev til Dem, ere vi komne lidt længere frem paa vor Rejse. Præs. A. H. Lund ankom lykkelig og vel til Liverpool Torsdagen den 22de. De Hellige glæde sig ved at have hans Selskab som deres Fører og Leder paa Rejsen. Vi forlode Hotellet den 23de om Eftermiddagen og bleve samme Aften indskibede paa Dampskibet „Nevada," hvor vi næste Morgen bleve organiserede af Præs. Wells. Præs. A. H. Lund blev beskikket til Selskabets Leder med Brødrene C. J. Arthur og S. R. Bennion som hans Raadgivere. Ældste F. Christensen blev beskikket til at have Opsyn med de skandinaviske Hellige med H. D. Petterson og J. Olsen som hans Medhjælpere. Om Aftenen blev Selskabet samlet og Opsynsmænd indsatte til at paase, at der holdtes Bøn Morgen og Aften og paa andre Maader hjælpe de Hellige. Skibet har 433 Passagerer ombord og en Besætning paa en 91 Mand. I alt 524 Sjæle. Af disse ere omtrent 300 Sidste Dages Hellige, hvoriblandt 26 hjemvendende Missionærer. Vi forlode Liverpool i Aftes under en stærk Modvind, som dog lagde sig ud paa Natten, og vi havde derefter en rolig Sejlads. De Hellige opføre sig udmærket godt og ere villige til at rette sig efter Brødrenes Raad. Vi forvente at naa Queenstown i Eftermiddag Kl. 3. F. C.

Emigrationen. Om Aftenen den 15de Oktober forlod Dampskibet „Bravo" Kjøbenhavn med 112 Hellige og 8 hjemvendende Missionærer. Ældste F. Christensen fra Skandinaviens Stjernes Kontor beskikkedes til Selskabets Leder.

7 Hellige fra Norge og en Missionær, C. Andersen, ville forene sig med ovennævnte Selskab i Liverpool.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de November 1885. 35te Aargang.

En Epistel fra det første Præsidentskab.

Til Embedsmænd og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

(Oplæst Formiddagen den 6te Oktober 1885 i Konferencen i Logan.)

Brødre og Søstre! Eftersom Tiden for vor halvaarlige Konference atter er kommet, og vi endnu ere forhindrede i at tale offentlig til de Hellige, anse vi det for passende at bruge denne Maade at tale til Eder paa, at I maa blive bekjendt med de Raad, vi have at give, og at vi ikke forsømme de Pligter, der paahvile os som Kirkens første Præsidentskab.

Som alle de Hellige uden Tvivl vide, har der ikke været noget Ophold i Forfølgelsen imod os, siden vi skrev sidst. Den raser om muligt endnu værre. Under Edmundsloven som Maske foretage de sig de mest uforskammede Handlinger for at undertrykke de Hellige. De have aabenlyst tilstaaet, at Hensigten med denne Lov er at udrydde et af vore Religionsprinciper, og i denne Aand ere alle Retssager blevne behandlede. For saa vidt er ingen Forbryder, ligemeget hvor skyldig, naar han blot ikke var „Mormon," bleven straffet under denne Lov. De mest afskyelige Forbrydelser ere blevne begaaede af „Ikkemormoner", hvor Loven let kunde have naaet dem, men de have næsten ikke vakt Opmærksomhed. Det er tillige værd at lægge Mærke til, at indtil nærværende Tid er kun én „Mormon" bleven frikjendt iblandt alle dem, som have været anklagede og fremførte for Distriktsretten. Denne Mand, som blev frikjendt, blev anklaget for at være en vis Kvindes Mand, fordi han havde sovet i en Vogn, som stod paa et Stykke Land, der tilhørte hende, og fordi han havde baaret nogle Høns til Torvet for hende.

Noget af det mærkeligste forbunden med denne Lovs Gjennemførelse, ere de mærkværdige Lovfortolkninger og Kjendelser. Den Dommer, som præsiderer i det andet juridiske Distrikt, gav fornylig i en Sag om ulovligt Samliv Instrukser til Juryen efter Forlangende fra den Anklagedes Side. Flere af de Anklagede vilde være blevne frikjendte i det tredie

Distrikt, dersom Juryen, som dømte dem, havde modtaget samme Instrukser. De ere som følger:

1. Førend Loven blev udgivet den 22de Marts 1882, var Samliv med mere end en Kvinde ikke ulovligt.

2. Dersom I finde fra Beviserne, at den Anklagede siden Edmundslovens Udstedelse den 22de Marts 1882 og de Datoer nævnt i Anklagen, ikke har anerkjendt eller bekjendt for Verden mere end en af de Kvinder nævnt i Anklagen som sin Hustru, skulle I frikjende ham.

3. Det er ikke nødvendigt, at Mænd, som have levet i polygamiskt Ægteskab med to eller flere Kvinder, skulle give dem Skilsmissebrev, da de alligevel efter Loven kunne blive betragtede som ikke skyldige i ulovligt Samliv.

4. Eftersom alle Børn, født i polygamiskt Ægteskab førend den 22de Marts 1882, ere erkjendte som ægte, og da Samliv førend den Dato ikke var ulovligt, kan hans senere Tilstaaelse at være Fader til disse Børn eller Anerkjendelse af saadanne Kvinder som deres Mødre, ikke tillægges nogensomhelst Vægt i Eders Kjendelser.

5. Loven anser Alle for uskyldige, indtil det modsatte bevises, og antager derfor, at Alle, som levede i ulovligt Samliv, ophørte dermed, da denne Lov udstedtes.

6. Dersom I finde fra Beviserne, at den Anklagede havde Børn med disse Kvinder nævnt i Anklagen førend den 22de Marts 1882, da havde den Anklagede Ret til at besøge og forsørge sine Børn og sørge for deres Fremtid. Han havde Ret til at hjælpe deres Mødre med at underholde dem og til i saadanne Øjemed at besøge dem, hvor de levede. Han kunde skaffe dem et Hjem og besøge Mødrene paa samme Maade, som om de vare frastilte, eller som om intet ægteskabeligt Forhold forud havde eksisteret imellem dem, men han maatte ikke omgaas med dem, som en Mand omgaas med sin Hustru.

Sige vi for Meget, dersom vi sige, at der er dem, som nu sammen med Tyve og Mordere lide Straf i Tugthuset, som vilde være lige saa fri som selve Anklagerne og Dommerne, dersom Loven var bleven rigtig fortolket og anvendt i Følge de ovenfor givne Instrukser? Den Skik er ikke bleven brugt i disse Angreb paa os, at anse Mænd for uskyldige, indtil det modsatte er bevist; men de ere betragtede som skyldige, fordi de ere anklagede; og Rettens Kjendelser ere i flere Tilfælde blevne givne paa en Maade, som kunde bidrage til at faa den Anklagede dømt skyldig, hvor hans Brøde var tvivlsom. Den mærkelige Kjendelse angaaende at „anerkjende" er en af disse; skjønt Edmundsloven tydelig siger, at Straffen for ulovligt Samliv ikke skal overstige seks Maaneders Fængsel og 300 Dollars Bøde, siger dog den berygtede Kjendelse fra den første Distriktsret, angaaende Antallet af Anklagerne, som kunne rettes imod en Person for ulovligt Samliv, at han kan anklages ikke alene for den hele Tid siden Lovens Udstedelse, men at han kan anklages for enhver Uge i hele den Tid, saa at dersom en Mand bliver dømt skyldig paa denne Maade, kan hans Fængselsstraf blive 92 Aar og hans Bøde 55,200 Dollars.

Endnu mere mærkværdig er en anden Dommers Kjendelse. Han ønskede ikke, at Nogen skulde overgaa ham i Iver i denne Retning, og siger derfor, at en særskilt Anklage kan blive fremført imod en Mand for hver Dag eller for hver særskilt Tidsafdeling siden Edmundslovens Udstedelse. Eftersom omtrent 1292 Dage ere forløbne siden den Tid, kan

en Mand fundet skyldig fængsles for 646 Aar, og hans Bøder kunne beløbe sig til 387,600 Dollars. Bemærkninger om saadan Dumhed ere unødvendige.

Førend Edmundsloven traadte i Kraft, blev det sagt, at dens Anordninger vare til almindelig Anvendelse i Moralitetens Interesse og ikke, som vi sagde, et Angreb rettet imod vor religiøse Frihed og for bedre at kunne forfølge os. Tiden har tilfulde aabenbaret dens sande Karakter. Den staar nu uden nogen Forklædning i al sin nøgne Afskyelighed. De groveste Sædelighedsforbrydelser trives under dens Haandhæveres Opsigt, og alle Slags Laster, om ikke rent ud opmuntrede af dem, som administrere Edmundsloven, ses der i det Mindste igjennem Fingre med. De synes ikke at bekymre sig om de groveste Kjønsforbrydelser, dersom de blot begaas af „Ikkemormoner" eller udenfor Ægteskab. „Mormoner" kunne tillige under Lovens nuværende Haandhævelse gjøre, hvad de ønske, med Kvinder. De kunne gjøre sig skyldige i de værste Uretfærdigheder mod dem og deres Børn, blot de ville forskyde dem som Hustruer. Angrebet føres aabenlyst og uden Skjul paa vor Religion. Ethvert Lokkemiddel er anvendt for at faa Folk til at fornægte deres Religion, overtræde dens Principer og bryde de helligste Pagter, som Mennesker kunne gjøre. Den Mand, som lover at forlade sin Hustru eller Hustruer og træde de helligste Pagter under Fødder, kan undgaa Fængselsstraf og modtager Bifald, medens den Mand, som ikke vil give dette vanærende Løfte, som ikke vil tilstaa, at hans forbigangne Liv har bestaaet af Falskhed og Løgn, som ikke vil sige til Verden: „Det var min Hensigt at bedrage Herren, mine Brødre og mine Hustruer ved at gjøre disse Pagter, hvilke det ikke var min Bestemmelse at holde," er foruden at modtage den haardeste Straf, Loven tillader, nødt til at udholde en brutal Dommers Haan og Fornærmelser.

Endskjønt alle disse Grusomheder ere anvendte imod os, føle vi ikke som Sidste-Dages Hellige til at sørge formedelst dem. Vi skulle sørge formedelst vore Svagheder og Synder og omvende os fra dem; men at blive forfulgt, at blive adskilt fra den øvrige Verden, at blive fængslet og forhaanet, ere ikke Aarsager til Sorg for sande Hellige, men derimod Aarsager til Glæde. Dersom vi vente, i den store Tilværelse herefter, at indgaa til vor Frelsers, Guds Søns Nærværelse, at nyde Profeters, Apostles og hellige Mænds og Kvinders Selskab, burde vi ikke være villige til at udholde de samme Trængsler, som de gjennemgik med Glæde? Hvor er den Profet eller Apostel, som ikke gjennemgik Forfølgelse, hvis Frihed og Liv ikke var i bestandig Fare? De havde maaske ikke en Edmundslov udstedt imod sig, men de havde Love udsprungne fra den samme Kilde. Med faa Undtagelser bleve de Alle straffede, berøvede Frihed og Liv, under det hellige Navn — Lov. Selv det helligste Væsen, som nogensinde betraadte Jorden, Menneskeslægtens store Forløser, blev korsfæstet imellem to Røvere for at tilfredsstille den jødiske Lovs Fordringer.

Der har maaske aldrig været en Tid i Menneskeslægtens Historie, hvor disse Mænd, som vi nu hædre som Martyrer, og hvis Opofrelser ophøje og herliggjøre Menneskeslægten og bringe os nærmere til Gud, ikke kunde have undgaaet den Skjæbne, der gjorde dem saa hædrede iblandt efterfølgende Slægter, dersom de havde villet fornægte de Sandheder, som vare dem betroede. Selv Frelseren havde det i sin Magt at forlige sig med sine Fjender og undgaa den grusomme og

nedværdigende Død, som han maatte lide. Abraham kunde have bøjet sig for sin Faders Afguder og behøvede ingen Engel til at frelse sig fra en overhængende Dom. Ligeledes kunde Daniel og hans tre Brødre have adlydt de regjerende Magters Love og Kjendelser og derved undgaaet Ildovnen og Løvekulen. Deres Afslag i at adlyde Loven syntes uden Tvivl for dem, som ikke besadde Kundskab om Herren, at være en styg Gjenstridighed, som øjeblikkelig burde straffes paa det Haardeste. Men havde de for at undgaa den Straf, hvormed de bleve truede, adlydt disse Befalinger, vilde Efterslægten ikke have haft noget Gavn af deres Eksempel, og den store Skaber vilde ikke være bleven herliggjort for deres Samtidige, som han blev formedelst deres Heltemod. I Stedet for at deres Navne, som nu, straale med Lysets Glans, vilde de, dersom de vare blevne erindrede, være bedækkede med Skjændsel og Vanære og regnede lige med Føderne, om hvem Profeten Jeremias siger: „De spænde deres Tunge som deres Bue til Løgn, og ikke ved Troskab ere de blevne vældige i Landet; men de gaa fra det ene Onde til det andet; og mig kjende de ikke, siger Herren."

Nogle af vore velmenende Venner have sagt, at vort Afslag i at forkaste det celestiale Ægteskabsprincip er at paadrage os selv Ødelæggelse. De advare os og bede os at falde til Føje. De hentyde til enhver af vore jordiske Interesser og bønfalde os at bøje os for en Lov, som Alle tilstaa er udstedt udtrykkelig for Udryddelsen af det Princip, som de bede os forkaste. De sige, at det er Galskab at modstaa en saa overvældende Overmagt. De sige, at de kunne se Skyerne trække sammen og høre den varslende Lyd, som bebuder den uimodstaaelige Storms Komme, der snarlig vil bryde løs over vore Hoveder, og de bede os at afværge dens Rasen ved i Tide at falde til Føje. Men de se ikke det Væsens Haand, som styrer alle Storme, hvis Stemme Uvejret lyder, ved hvis Bud Throner og Kejserdømmer ere nedstyrtede — den almægtige Gud, Himmelens og Jordens Herre, som har givet os Løfter, og som aldrig har fejlet i at fuldbyrde sine Ord.

Vi aabenbarede ikke celestialt Ægteskab; ej heller kunne vi tage det tilbage eller forkaste det. Herren aabenbarede det, og han har lovet at opholde og velsigne dem, der adlyde det. Derfor, hvad Skjæbne end monne true os, der er kun en Ting for os at gjøre, og det er, at holde ubrødelig de hellige Pagter, vi have sluttet i Guds og Engles Nærværelse. For Resten, det blive Liv eller Død, Frihed eller Fængsel, Medgang eller Modgang, vi ville stole paa Herren. Vi ville sige, dersom nogen Mand eller Kvinde forventer at indgaa i Guds celestiale Rige uden at gjøre Opofrelser og uden at blive prøvet til det Yderste, have de ikke forstaaet Evangeliet. Dersom der er et ømt Sted i vor Natur, kunne vi stole paa, at det vil blive prøvet; vore egne Svagheder ville blive bragte for Lyset, og idet vi søge efter Hjælp, vil Herren vise os sin Kraft. Dette er bleven lært de Sidste-Dages Hellige fra Begyndelsen. Saadanne Scener, som vi nu skue i disse Dale og høre om i de Lande, hvor de Ældste prædike Evangeliet, burde ikke forundre os. Profeterne, Apostlene og de Ældste i denne Uddeling vilde være falske Profeter, Apostle og Ældste, dersom disse Begivenheder ikke skete; thi de have forudsagt dem og uophørligen advaret Folket angaaende dem.

Herren siger angaaende Lov i en Aabenbaring givet ved Profeten Joseph Smith den 6te August 1833 saaledes:

„Og nu, sandelig, sandelig, siger jeg Eder, angaaende Landets Love, det er min Villie, at mit Folk skal iagttage og gjøre Alt, hvad jeg befaler dem; og den Lov i Landet, der er konstitutionel, som understøtter Frihedsgrundsætninger og forsvarer Folkets Rettigheder, tilkommer alle Mennesker, og er forsvarlig for mig. Derfor bifalder jeg, Herren, Eder og Eders Brødre i Kirken, deri, at I begunstige den Lov, der er konstitutionel i Landet; og med Hensyn til Menneskets Love, kommer Alt, hvad der er mere eller mindre end dette, af den Onde. Jeg, den Herre Gud, frigjør Eder, derfor ere i Sandhed fri, og Loven frigjør Eder ogsaa, ikke desmindre, naar de Ugudelige herske, sukke Folket. Derfor burde man med Flid søge efter retskafne og forstandige Mænd, og Saadanne skulle I beflitte Eder paa at understøtte, ellers hvad der er mindre end dette, kommer fra det Onde.

Og jeg giver Eder den Befaling, at I skulle afstaa fra alt Ondt og holde fast ved alt Godt, at I kunne leve ved hvert Ord, der udgaar af Guds Mund; thi han vil give den Trofaste Linie paa Linie, Bud paa Bud, og jeg vil prøve og forsøge Eder herved; og hvo der mister sit Liv i min Tjeneste for mit Navns Skyld, skal finde det igjen, nemlig det evige Liv. Frygter derfor ikke for Eders Fjender; thi jeg har besluttet i mit Hjærte, siger Herren, at jeg vil forsøge Eder i alle Ting, om I ville forblive i min Pagt indtil Døden, at I maa findes værdige; thi dersom I ikke forblive i min Pagt, ere I mig ikke værd."

To og halvtredsindstyve Aar ere forløbne, siden dette blev aabenbaret til Kirken, og vi se nu Opfyldelsen deraf. Herren fordrer, at de Hellige skulle efterleve Alt, hvad han befaler dem, og leve ved ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund. De ere ligeledes befalede at efterleve enhver af Landets konstitutionelle Love; thi saadanne Love opholde Frihedens Princip; de opholde Rettigheder og Priwilegier. Dette have vi som et Folk søgt at gjøre, siden vor Kirke blev organiseret. Vi have altid været et Folk, som har adlydt Loven. Utallige Gange have vi lidt de bitreste Forurettelser uden Modstand. Vi have altid følt, at det var bedre at lide end at gjøre Ondt.

Saaledes var det, da vi bleve uddrevne af Staten Missouri. Vi bleve berøvede og bestjaalne, plyndrede og forfulgte; dog nærede vi ingen Idé om Hævn mod Regjeringen for disse Forurettelser eller Ringeagt for Landets Love, hvilke vi betragte som hellige. Den samme hengivne Aand besjælede os, da vi bleve angrebne af blodtørstige Pøbelhobe i Illinois. En af disse dræbte Joseph Smith, vor Profet, og Hyrum Smith, vor Patriark, medens de vare under Løfte om Beskyttelse af Statens Guvernør. Ved den samme Lejlighed blev ogsaa en af de Undertegnede bragt nær til Dødens Porte, thi det samme Snigmorderkomplot udgød ogsaa af hans Blod. Da vi bleve drevne fra vore Hjem i Illinois, følte vi ikke til at holde hele vort Land ansvarlig for disse umenneskelige Handlinger, ejheller tillode vi en hævngjerrig Aand at tage Bolig i vore Hjærter. Vi afbenyttede den første Lejlighed, der gaves os, til at vise den patriotiske Aand, der besjælede os. Medens vi, fordrevne fra vore Hjem, gjennemgik mange Trængsler og megen Besvær, kaldte Regjeringen paa os for en Del af vore bedste Mænd til at deltage i Kampen mod Mexiko, og 500 adløde med Beredvillighed Fordringen, og over ensstemmende med Regjeringens /

dringer vandrede de over den store amerikanske Ørken til Mexiko og udførte et strængt og farefuldt Felttog og Rejse til Kalifornien.

I have uden Tvivl læst i Aviserne om den gruelige Tildragelse, som nylig fandt Sted i Rock-Springs, i Wyoming Territorium. Vi kunde ikke Andet end føle lidt ængstelig over, at muligvis nogle af vore Folk skulde have deltaget i denne blodige Gjerning, og anmodede derfor Broder Cluff, Præsidenten for Summit Stav, om at undersøge Sagen. Men i Følge vore Underretninger hidindtil have vi fundet, at kun en af vore Folk har paa nogen Maade staaet i Forbindelse med denne Affære, og han er en Person, som staaer i mindre godt Forhold til Kirken. Dette var en Glæde for os; thi vi kunne ikke sympathisere med Gjerninger saa oprørende og grusomme, og vi benytte denne Lejlighed til at udtale vor Mening derom til de Hellige. Mange hemmelige Samfund ere og ville blive oprettede, hvis Gjerninger vi ikke kunne billige. Saadanne Samfund ere i Almindelighed i Strid med Loven og mod god Orden, og i mange Tilfælde ere de i Kamp med menneskelige Rettigheder. Vi kunne ikke forene os med dem. De ere tydeligt omtalte i Mormons Bog og regnede iblandt de Plager, som skulle ramme Folket.

Gud har befalet os, og det er vor Pligt at opholde og adlyde Love, som ikke ere i Modstrid med Landets Love, og vi have altid haft en stærk Attraa til at adlyde saadanne Love og leve i Overensstemmelse med vort Lands Anordninger.

Vi gjentage, at det er vort Ønske, at alle Mennesker skulle vide, at vi have opholdt Konstitutionen og enhver Lov overensstemmende med dette hellige Frihedsværn. Vi nære endnu disse patriotiske Følelser og ønske at vedblive at leve i Overensstemmelse dermed indtil vort sidste Øjeblik. Vi have ej heller noget Ønske om at komme i Kamp mod nogen Lov, selv om vi anse den for at være stridende mod Grundloven baade i Aand og Bogstav. Hvad Modstand der er bleven gjort, har været af en saadan Beskaffenhed, som alle civiliserede Landes Skikke billige, og som dette Lands Love berettige os til at gjøre. Vi nære ikke det ringeste Ønske om at undgaa Følgerne af vore Handlinger med Hensyn til disse Love, som vi hentyde til, forudsat at der var Garanti for, at vor Sag kunde blive underkastet en fordomsfri og retfærdig Behandling. De sidste Maaneder give os intet Haab om saadant. Vi ville alligevel sige, hvad der er sagt et andet Sted i Forbindelse med at have vor Fremgangsmaade behandlet, som Loven bestemmer, i Retfærdighedens Interesse, at der under ingen Omstændigheder kan være Haab om, at vi ville opgive et Princip, som efter vor Samvittigheds Overbevisning er en Del af vor Religion. Om vi skulde gjøre saaledes, vilde vor Fremgangsmaade ikke være i Overensstemmelse med de Rettigheder, som Grundloven hjemler os, og som det er vor Pligt at opholde.

For at sætte vort Folk i en ufordelagtig Stilling og for at udrydde vort Religions System, er Konstitutionen bleven overtraadt paa mange Maader. Der behøves ingen stor Lovkyndighed for at forstaa, hvad der menes med en Prøve-Ed angaaende Religion, hvilket er Noget, som Landets højeste Lov forbyder. Alligevel er der Love udstedte, som blive anvendte paa et stort Omraade i denne Del af Landet, som berøve Folket deres Stemmeret og fratage dem alle politiske Rettigheder uden Hensyn til deres Gjerninger. Overtrædelsen, for hvilken denne

Straf er paalagt, er kun religiøse Meninger og Anskuelser, og Maaden, hvorpaa disse udforskes, er ved en PrøveEd, hvilken er tydelig ugrundlovmæssig. Disse og andre Love — især Edmundsloven — straffe mange af vore Folk, som ikke i deres Gjerninger have noget at gjøre med Polygami. Paa denne Maade ere maaske ni Tiendedele af Folket straffet for saakaldte Forbrydelser, som de aldeles ikke ere ansvarlige for, og i hvilke de ikke have taget nogen Del. Sikkerligen, ingen fordomsfri Person, som skjænker dette selv den mest overfladiske Tanke, kan anse denne Fremgangsmaade for andet end en skamløs Uretfærdighed.

Det er antaget, at iblandt et Samfund, som bestaar af omtrent 200,000 Mennesker, staa fra 10 til 12000 i Forbindelse med Polygami. Da Edmundsloven blev vedtaget, unddrog dette Mindretal, som blev berøvet sin Stemmeret og Ret til at holde Embede, frivilligen og uden Tvangsmaal, sig disse Privilegier, endskjønt de satte megen Pris paa disse Rettigheder. Det kan maaske være i sin Orden at spørge, hvad Retfærdighed der er i en saadan Behandlingsmaade, eftersom de ikke have gjort Noget, som kan tjene til en Undskyldning derfor? Antag, at dette lille Mindretal, som lever i Polygami, ere Forbrydere efter Loven, hvad Retfærdighed er der da i at straffe det store Flertal, som Edmundsloven og andre Love straffe? Om Saadant blev foretaget under andre Omstændigheder, vilde det uden Tilbageghold blive erklæret for Tyranni og Undertrykkelse af den værste Slags. Dersom en Del af et Samfund er betragtet som Forbrydere, er det ikke alene uretfærdigt, men Daarskab at holde den anden og største Del ansvarlig derfor. En Beretning om disse Forhold er bleven indgivet til Landets højeste Magistrat i Form af en Protest og en Ansøgning om at faa disse Besværinger undersøgte og rigtiggjorte. Idet vi vidste, at urigtige Fremstillinger vare blevne antagne i Stedet for en upartisk Undersøgelse af det Spørgsmaal, som vedkommer de Sidste Dages Hellige, og at Følgerne deraf have været, at de og deres Sag almindelig have været miskjendte, antage vi, at Mr. Cleveland ikke var rigtig bekjendt med Stillingen, og brugte derfor denne Maade at gjøre ham bekjendt dermed. Det meget rimelige Forlangende var udtalt i denne Ansøgning, nemlig, at der blev kaldt en Kommission for at undersøge Forholdet, at Sandheden saaledes kunde blive bekjendt og forkyndt til Nationen. Var det for Meget at forvente, at denne Ansøgning, som var understøttet og repræsenteret af 200,000 Mennesker, skulde blive værdiget et nogenlunde gunstigt Svar, hvilket dog endnu ikke er ankommet. Det vilde alligevel være urigtigt at tillægge Præsident Cleveland denne Sendrægtighed eller Tilbøjelighed til at nægte at uddele Retfærdighed til dette Folk, hvis Rettigheder ere traadte i Støvet i en Grad, der næsten overgaar menneskelig Udholdenhed. Vi haabe endnu, at han vil tage en passende og retfærdig Forholdsregel med Hensyn til denne Sag. Naar vi hentyde til Præsident Clevelands Udsættelse med at give Svar paa denne Ansøgning, maa vi ikke forglemme de mange anstrængende Pligter, der paahvile ham som Hovedet for en stor Regjering.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Præsidentskabets Epistel

til de Sidste Dages Hellige, som blev oplæst i sidste Halvaarskonference i Logan den 7de Oktober, og som vi nu gjengive i „Stjernen", er et interessant Dokument, som enhver Hellig bør læse med Eftertanke. Den er skreven af Mænd, som ere ualmindelig højt elskede og agtede af de Hellige, og som for Sandhedens Sag have gjennemgaaet de haardeste Forfølgelser og Lidelser, men have under alle Omstændigheder vist deres Trofasthed til Gud og hans Gjerning og til deres Brødre. Præsident Taylors Hengivenhed og Trofasthed har ikke været prøvet paa nogen almindelig Maade; han har med Taalmodighed lidt Fængsel og Pøbelvold, og hans Blod blev blandet med Martyrernes i Kartage Fængsel. Han har aldrig vaklet, men som en sand Herrens Tjener stridt Troens gode Strid, og derfor er han elsket af alle Guds Hellige. Disse Mænd styre ved Herrens Hjælp Zions Skib gjennem Forfølgelsens vilde Storme, og det vil lande i sikker Havn, medens Hævnens stolte Bølger skulle sønderbrydes. En sand Kristenkjærligheds Aand til alle Mennesker gaar igjennem Epistelen, selv mod vore bitreste Fjender; thi den siger med Frelserens egne Ord: „Forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre." Vi lære af denne Epistel, at gjennem Opofrelser og sand Fortrøstning til Gud skulle vi tilsidst vinde Sejr over alle vore Fjender.

Den Almægtige har forud bestemt sit Folks Skjæbne, han tillader sine Børn at blive prøvede og forfulgte af de Ugudelige, men til samme Tid bevarer han dem fra Tilintetgjørelse og styrer Alt til det Bedste for dem. De, som have lidt taalmodigt og gaaet igjennem Sorgens mørke Dal, uden at have forladt Pligtens Sti, eller været utro mod sin Gud eller sig selv, skulle gjennem den Forfølgelse, de gjennemgaa, og de Hindringer, de overvinde, blive bedre Mennesker og tilsidst indgaa til evig Hvile.

Ankomst og Beskikkelse.

Den 3die November havde vi den Glæde at byde følgende Brødre velkommen fra Zion: Joseph Anderson fra Fountain Green; Karl O. Petersen fra Fairview; Andrew Hyer fra Lewiston; Erastus Anderson, Peter Anderson og Chr. Frantsen fra Ephraim; Anton Anderson fra Logan; Rasmus Rasmussen fra Mink Creek; Erik B. Erikson fra Mount Pleasant og A. Apelgren fra Manti. Sidstnævnte er her i den Hensigt at aflægge et Besøg hos sin Familie og Slægtninge i Sverig.

Ovennævnte Brødre beskikkes til at arbejde i de forskjellige Konferencer som følger: Joseph Anderson i Stockholms Konference; Karl O. Petersen, A. Hyer, E. Erikson og Anton Anderson i Kristiania; Erastus Anderson og Peter Anderson i Aarhus; Chr. Frantsen i Aalborg; R. Rasmussen i Kjøbenhavns Konference.

Ældste S. C. Nielsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og be-

skikkes til at præsidere over Aalborg Konference. — Ældste M. P. Madsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konference i Logan.

Den 55de Halvaarskonference blev afholdt i Logan og tog sin Begyndelse den 6te Oktober om Formiddagen Kl. 10 i Tabernaklet derstedś.

Tilstede vare af de tolv Apostle: F. D. Richards, Moses Thatcher, F. M. Lyman, John H. Smith, Heber J. Grant og J. W. Taylor; Patriark John Smith og mange Stavspræsidenter, Biskopper og ledende Mænd.

Talerne vare: Franklin D. Richards, John W. Taylor, John T. Caine, Heber J. Grant, John H. Smith, Erastus Snow, F. M. Lyman, Seymour B. Young, John Q. Cannon og J. D. T. Mc. Allister.

Apostel Moses Thatcher oplæste det første Præsidentskabs Epistel, hvilken Forsamlingen lyttede til med spændt Opmærksomhed.

Talerne, der bleve holdte, ville blive publiserede i „Stjernen" Tid efter anden, hvorfor vi ikke her gjengive Noget deraf. En rig Fylde af Herrens Aand hvilede over Talerne og den forsamlede Mængde, og de Hellige modtoge Styrke til at fortsætte deres Gjerning, at tjene Herren.

Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede for Konferencen af Apostel Moses Thatcher. Ingen Forandringer bleve gjorte, men Alle bleve opholdte i de samme Stillinger som før.

Konferencemøde i Aarhus.

Mødet tog sin Begyndelse den 31te Oktober Kl. 8 om Aftenen.

Tilstede vare følgende Zions Ældster: N. C. Flygare, Præsident over den skandinaviske Mission; J. J. Johnson, Præs. over Aarhus Konference; Forstanderne J. C. Nielsen, J. Jensen og J. Hansen; omrejsende Ældster J. P. Mortensen og S. Thomsen.

Efter at Forsamlingen var aabnet med Sang og Bøn, aflagde Forstanderne Rapporter over Tilstanden i deres forskjellige Arbejdsmarker. Præs. Johnson gav Rapport over Aarhus Gren. Det fremgik af disse Beretninger, at Folket i vore Dage ikke er meget modtagelige for Sandheden, dog have nogle Faa annammet Evangeliet, og de Hellige i Almindelighed føle godt og ere nidkjære for Værkets Fremme. Ældsterne J. P. Mortensen og S. Thomsen udtalte deres Beredvillighed til at vedblive at arbejde for Herrens Gjerning, hvorefter Præs. Flygare fremstod og talte til Forsamlingen. Han følte glad ved at mødes med de Hellige i Aarhus, han bragte Hilsen fra de Hellige i Zion, omtalte Indsamlingens Princip, den Modstand,

vi møde, Udsendelsen af Missionærer til Jordens Nationer, hentydede til Abraham og hans Afkom samt Profetier angaaende de sidste Dage.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Efter Sang og Bøn fremstod Præs. Johnson og bød de Hellige velkommen, han udtalte sin Glæde over at se saa Mange af de Hellige tilstede, sagde, at alle Evangeliets Principer ere sande, og at Alt, som strider derimod, er ikke fra Gud. Han oplæste derpaa en statistisk Rapport over Konferencen. Der var 31 Ældster, 11 Præster, 22 Lærere, 3 Diakoner og 399 Medlemmer; i alt 465. Siden sidste Konference var der bleven døbt 45, udelukte 15, døde 7. Der er 1 Unge Mænds Forening, 2 Søndagsskoler og 2 kvindelige Hjælpeforeninger. Der var i Sommerens Løb emigreret 130 Sjæle.

Forstander J. C. Nielsen sagde: Vi læse i Skriften om mange store og herlige Velsignelser, som tildeltes de Hellige i forrige Dage, men det vil ikke gavne os, dersom vi ikke ogsaa nyde de samme Velsignelser nu; han sagde, at Tusinder og atter Tusinder kunne bære Vidnesbyrd om, at Evangeliet i vor Tid bringer samme Velsignelser som fordum; han omtalte Forældres og Børns gjensidige Pligter mod hverandre, formanede de Hellige til Aarvaagenhed og Trofasthed, og alle Ting vilde da tjene dem til Gode.

Forstander J. Hansen sagde, at i over tredive Aar havde han været i Besiddelse af et Vidnesbyrd om Sandheden af dette Evangelium; han hentydede til Profetierne angaaende Tegnene paa Kristi Tilkommelse og bar et kraftigt Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Oprindelse.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Efter at Forsamlingen var aabnet med Sang og Bøn foreslog Præs. Johnson Kirkens Autoriteter til Opholdelse, og alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Han følte til at takke Herren for det evige Livs Principer, hvilket han har aabenbaret til de Ringe af Verden, men skjult for de Vise, omtalte hvorledes Israeliterne fordum vandrede i Ørkenen fyrretyve Aar, indtil Alle med Undtagelse af to vare døde, og dette skete formedelst deres Ulydighed. Abrahams Sæd er nu spredt blandt alle Folkeslag, og Tiden er kommen for deres Indsamling. Evangeliets Virkninger ses saa vel i aandelig som i timelig Henseende, og dette Folk vil voxe i Dyd, Retskaffenhed og i Antal, og Kristus vil, naar Tiden kommer, regjere paaa Jorden som vor Konge.

Præs. Flygare beviste Nødvendigheden af at have Guds Aand til at lære os at skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse; han sammenlignede Verdens Historie med Profetier, som allerede ere opfyldte, og Ordets Forkyndere i vore Dage med Apostlene i forrige Dage og omtalte den Organisation og de Embedsmænd, som vare nødvendige, samt Myndighed fra Gud til at udføre Ordinantser i hans Navn; han henpegede til Forjættelsen til Abraham angaaende hans Afkom, og at et Rige i Tidernes Fylde skulde oprettes paa Amerikas Fastland; han fremlagde mange gode Lærdomme og raadede de Hellige til at leve i indbyrdes Kjærlighed og holde Guds Bud, saa de kunde have Krav paa hans Forjættelser.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes Mødet.

Ældste S. Thomsen talte om de Omstændigheder, hvorunder han i sin Ungdom annammede Evangeliet, og sagde, at dette vil trods Verdens Modstand rulle fremad. Han bar sit Vid-

nesbyrd om Evangeliets Sandhed og ønskede at vedblive trofast.

Ældste J. P. Mortensen viste, hvorledes Troen forplantes i Mennesket formedelst Prædiken, omtalte Herrens Straffedomme over Jorden i de sidste Dage, sagde, at de, som i ydmyg Bøn søge Herren, ville sikkert finde Sandheden, og udtalte, at denne er alle Tings Gjenoprettelses Tid, og Alt, som har været tabt, maa gjenoprettes.

Præs. Flygare talede om Menneskets Forudtilværelse, om vore første Forældres Overtrædelse i Edens Have og Forløsningens Plan og dens Udførelse; talte om de mange Opfindelser i Verden, hvorved de Helliges Indsamling fremskyndes, han fremlagde Evangeliet i dets Simpelhed og Nødvendighed af Lydighed dertil og advarede de Hellige mod at indblande sig i Politik.

Mandag Morgen Kl. 10.

Et Møde af Præstedømmet blev afholdt og det lokale Præstedømme blev ordnet og Nogle indsat til at fylde Pladser, der vare blevne ledige ved Emigrationen. Mange gode Raad og Lærdomme bleve givne.

Præs. Johnson takkede Præs. Flygare for hans Besøg og gode Lærdomme, samt Sangkoret for deres Sange og Alle, som ved deres Nærværelse og paa andre Maader havde bidraget til at gjøre Konferencen interessant.

Konferencen sluttedes derpaa til ubestemt Tid.

Mandag Eftermiddag Kl. 2 mødte den kvindelige Hjælpeforening. Ældsterne fra Zion og en Dél af det lokale Præstedømme mødte med dem, og de bleve organiserede, eftersom Emigrationen havde gjort dette nødvendigt.

De Hellige ere glade og tilfredse og have haft en Tid tilsammen, som længe vil erindres.

P. Petersen,
Skriver.

H. W. Beecher om „Mormonisme" i Bibelen.

(Fra «Mill. Star».)

En af vor Tids almindeligste Vildfarelser angaaende de Sidste Dages Hellige er den Idé, at de ikke tro paa Bibelen. Dette er med tydelige og klare Beviser bleven bevist at være usandt. Saa tydeligt er det bleven bevist, at de holde første Rang som Bibeltroende, at deres Fjenders Klage nu er, at de tro Bibelen for meget. Det er ikke let at tilfredsstille Folk, som ikke ønske at blive tilfredsstillede, eller at overbevise Saadanne, som have besluttet at være modstridende. Emnet „Mormonisme i den hellige Skrift" har fornylig været behandlet af den berømte amerikanske Theolog H. W. Beecher. I en Tale, omhandlende hvorvidt Bibelen er paavirket af Læren om Evolution eller Racernes Selvudvikling fra lavere til højere Trin, gjorde han følgende Bemærkninger:

„En Bog, som beskriver de forskjellige Trin i Menneskets Udvikling, kan være en af Herren inspireret Bog; men dersom Bibelen er Guds Ord, efter den gamle Theori om direkte Aabenbaring, da er Mormonismen Sandhed, og dette er dens Styrke i Dag. Dens Tilhængere tro det gamle Testamente,

De tro det helt og holdent. Mormonisme kan ikke være forkert, dersom Gud lærte det i sin Bog."

Dette er en meget ærlig Tilstaaelse og indeholder meget. Den betyder enten en Antagelse af det, som er kaldt „Mormonisme", eller en Forkastelse af Bibelen som Guds Ord. Den tilstaar virkelig Mormonismen at være sand, eller nægter, at de jødiske Profeter have været guddommeligt inspirerede. Den sætter tillige de Sidste Dages Hellige, almindelig kaldet „Mormoner", for Verden som sande Forsvarere for den hellige Skrift, som de falskeligen have været beskyldte for at forkaste.

Hr. Beechers Argument bliver altsaa: Bibelen er ikke en Bog, som den moderne Verden kan følge; thi den lærer „Mormonisme", og dersom Folk i denne Tidsalder praktisere, hvad Bibelen lærer, ville de blive „Mormoner", eftersom de oplyste (?) „Kristne" i disse Dage ikke kunne tænke paa en saadan Ydmygelse, ere de nødte til at forkaste den ældgamle Lære om guddommelig Inspiration og betragte Bibelen som blot — „en Beretning om de forskjellige Trin af Menneskeracens Udvikling." Saaledes er Hr. Beechers Theori om Bibel-Inspiration.

„Medens Racen stod paa et lavere Standpunkt, vilde nu og da nogle fra Erfaringer samlede Resultater blive saa almindelige, at en eller anden overordentlig begavet Mand, følende sig paavirket af guddommelig Inspiration, vilde være i Stand til at kundgjøre det som Sandhed."

Dersom dette er sandt, da havde de gamle Profeter — de, som kom med „Herrens Ords Byrde", og Apostlene, som ikke vare tilladte at gaa paa deres Mission for at prædike Evangeliet til al Skabningen, førend de vare iførte med Kraft fra det Høje, og som vare paalagte ikke at prædike Andet end det, Herren havde befalet dem — en aldeles forkert Opfattelse af deres Kaldelse og Herrens Tilkjendegivelser til dem, eller ogsaa vare de skammelige Bedragere.

Den Idé, mange Mennesker have, at Gud, som Hr. Beecher udtrykker sig, sagde til en Mand: „Sid ned og skriv, hvad jeg siger Dig," og at Bibelen blev skreven paa den Maade helt igjennem, kan være en Misforstaaelse om Tingene angaaende hele Bogen og alligevel ikke være aldeles forkert. Dersom Guds hellige Mænd talede, som den Hellig-Aand indgav dem; dersom Herren skrev Budene paa Stentavler og gav dem til Moses for Israel; dersom Gud aabenbarede sin Villie og befalede sine Tjenere at skrive det; dersom de jødiske Profeter virkelig bleve sendte af Herren til Folket; dersom Jesus af Nazareth ikke lærte Noget af sig selv, men alene det, han modtog fra Faderen; dersom Apostlerne bleve vejledte ved Aabenbaring og Profeti og talede „ikke med Visdoms overtalende Ord, men i Aands og Krafts Bevisning;" og dersom den Hellig-Aand er „Talsmanden, Sandhedens Aand, sendt ved Kristus fra Faderen, som skulde ikke tale af sig selv," men aabenbare alle Ting om Faderen og Sønnen, saaledes som det blev ham givet, og at lede ind i al Sandhed, — da er Bibelen som en Optegnelse af Aabenbaringer, Bud og Lærdomme mere end blot et „Register" over Menneskenes Fremadskriden i Ideer og Tanker.

En saadan Theori kan være meget hensigtsmæssig for Saadanne, som ikke ønske at lade sig lede eller regjere af den hellige Skrifts Anordninger, men den vil ikke udholde Prøven af sin egen Fortolkning. Han tilstaar, at „Mormonisme" blev lært og praktiseret af de Mænd, som skreve Bibelens Bøger. Men

hans Paastand er, at deres Bøger ikke ere nogen Rettesnor for os i vor Tid, fordi de blot skreve en Optegnelse af deres egne Erfaringer og Fremskridt. Til samme Tid tilstaar han, at de talede og lærte det, som de formedelst Erfaring og guddommelig Inspiration fandt at være Sandhed. Dersom deres Ideer vare sande den Gang, ere de ogsaa sande i Dag, thi Tiden forandrer ikke Sandheden. Dersom deres Beretninger vare sande, viste Gud sig virkelig for dem og talede med dem, og Engle besøgte og belærte dem. Det er meget tvivlsomt, om Racen den Gang var paa „et lavere Standpunkt"; thi disse Mænd bleve lærte af Herren og havde Samkvem med himmelske Væsener, og det kunde synes for den almindelige Fornuft, at de, som vare skikkede til at omgaas med højere Væsener fra de evige Verdener, vare ikke dem meget underordnede, som leve i Dag, og som ikke nyde saadanne Besøg eller stifte saadanne ophøjede Bekjendtskaber.

Det er sandt, at „Mormonismens" Tilhængere tro det gamle Testamente. Men de tro ikke det gamle Testamente mere end det nye, for det nye er bygget paa det gamle. Det nye Testamente uden det gamle er ufuldstændigt, og i nogle Tilfælde vilde det ene og for sig selv være uforstaaeligt.

Det nye Testamente giver Beviser paa Sandheden af det gamle, indgyder Tro paa dets Lærdomme og stiller dem paa et meget højere Standpunkt end det, hvorpaa Hr. Beechers Theori stiller dem.

Er ikke dette en stor Vending i Theologiens Strøm? De kristne Præster lære deres Tilhængere ikke at antage den hellige Skrift som en Rettesnor for religiøse Lærdomme, og „Mormonerne", som en Gang bleve dadlede, fordi man tænkte, at de ikke troede paa Bibelen, staa nu som dens Forsvarere og vise det saa vel i Gjerning som i Tro trods Modstanderes falske Beskyldninger.

De Sidste Dages Hellige tilbede ikke Bibelen; de sige ikke, at ethvert Ord i Bibelen, som vi nu have den, er givet ved direkte Inspiration fra Herren, ejheller at ethvert Bud givet i forrige Tider er bindende for Menneskeslægten i Dag; de binde ikke sig selv til Ordets døde Bogstav, som blev skrevet for Aarhundreder siden, men de modtage Bibelens Bøger for, hvad disse Bøger gjøre Krav paa at være; de tro, at Herrens almindelige Love, som ere os tilkjendegivne i Bibelen, bør adlydes i enhver Tidsalder og blandt enhver Nation, medens specielle Love og Lærdomme vare bestemte alene for dem, til hvem de bleve aabenbarede; og de vide, at det er Aanden, som giver Lys, Liv og Sandhed, at det er det samme nu som i forrige Dage, at naar Gud aabenbarer Noget til sine Tjenere Profeterne, er det ikke blot en Optegnelse over Menneskehedens Fremadskriden eller en Fremstilling af Menneskers Tanker og Følelser, men Guds levende Ord, som kommer fra Himmelen, bindende for Alle, som høre det, og den, som forkaster dette Ord, forkaster Gud, som gav det, og maa møde Følgerne deraf baade i denne Verden og den tilkommende.

En mærkelig Opdagelse.

„J. W. S," en Korrespondent til Nashvilie Daily American, fra Topedo, i Staten Mississippi, skriver under Dato af 4de August d. A.: Da jeg den anden Dag kom til Hamilton i Marian County, Alabama, blev jeg fortalt af paalidelige Mænd om en højst mærkelig og interessant Opdagelse, som en af Egnens Beboere, Hr. J. W. Hadden, havde gjort for faa Dage siden. Medens han var paa Jagt, saa han i nogle Buske en ung snehvid Raa, hvilken han forsøgte at liste sig op til, da han ønskede at fange den. Dyret lod ham komme sig meget nær, hvorpaa det hurtig løb et Stykke fra ham. Dette gjentoges flere Gange, indtil de kom til Skrænten af en Bakke, hvorfra man kunde se udover Buddahatchiefloden, da Dyret pludselig forsvandt over Bakkens Skrænt. Da Hadden naaede Stedet, hvor Dyret sidst var set, og kigede ud over Skrænten, saa han Raaen staa paa en smal Landstrimmel flere Hundrede Fod nedenfor sig, nærved Rødderne af en stor Gran, som Vinden nylig havde revet om. Efter megen Besvær naaede han derned, men Dyret var ingensteds at finde. Ved at se sig omkring, opdagede han et Hul i Klippevæggen, som Granen, førend dens Fald, efter Udseende at dømme maatte have skjult. Dette Hul var rundt og en 3 Fod i Diameter. Nysgjerrig efter at se, hvad Hulen indeholdt, og da han tillige tænkte, at maaske Raaen var søgt derind, tændte han en en Fakkel og gik ind i Hulen og gjorde der en Opdagelse, der ikke alene vil gjøre hans Navn udødeligt og blive en Kilde til umaadelig Rigdom, men tillige blive af ubeskrivelig Værd og Interesse for Videnskabsmænd og Theologer. Paa Hulens Klippegulv laa, udstrakte i fuld Længde, tre forstenede menneskelige Legemer, to Mænd og en Kvinde, en aflang Kasse, lavet i en besynderlig og gammeldags Stil, to Fod lang, atten Tommer bred og seksten Tommer dyb, tillige med mange andre besynderlige, men mindre Gjenstande. Forbauset og tillige forskrækket forlod han Hulen og gik til sit Hjem. Næste Dag gik han tilbage medbringende en Ven og tog de forstenede Legemer og andre Gjenstande fra Hulen. Kassen, der ligeledes var forstenet, blev forsigtig aabnet og fandtes at indeholde en lille Krukke, en stor Rulle Pergament og en Messing Stav.

Spørgsmaalet er nu: Til hvilken Folkerace henhøre disse forstenede Legemer, og hvem har lagt dem i denne Hule? Pergamentsmanuskripterne ere uden Tvivl skrevne i det hebraiske Sprog.

Mange Theorier ere fremsatte angaaende dette Fund, men den mest sandsynlige er, at Legemerne ere af Jøder; at Kassen er den længe forsvundne Pagtens Ark; at Krukken er den, som indeholdt Manna; at Staven er Arons Stav, og at Pergamentet indeholder Bibelens syv tabte Bøger.

Stedet, hvor denne mærkelige Opdagelse er gjort, besidder en Naturskjønhed, der overgaar al Beskrivelse. Store Klipper rage Hundreder af Fod op i Luften ovenfor, medens langt nedenfor rulle Buddahatchiflodens Vande paa deres Vej til den mexikanske Bugt, gurglende Kysse til den stendækte Bred. Hr. Hadden har med Omhu lagt alle Sagerne i en Kasse og vil uden Ophold rejse til Washington med dem, hvor han vil indlevere dem til det Smithsonian Institute.

Denne Opdagelse siges at være fra en paalidelig Kilde, og de, som tvivle,

kunne erholde videre Oplysning ved at skrive til de følgende Personer: J. C. Hamilton, Amtmand; Major A. H. Gast, Redaktør af Marion County Herald, og Oberst James Pearce, paa hvis Plantage den mærkværdige Opdagelse fandt Sted.

Pulaski Citizen, Tennessee, fra en senere Dato beretter, at en hebraisk Sprogkyndig er i Færd med at oversætte Pergamentets Indhold og er af den Mening, at det var skrevet af en Person ved Navn Moadem, som maaske levede samtidig med eller lidt senere end Moses.

Noget af Oversættelsen lyder saaledes:

„En Del af Jorden skal blive hjemsøgt med Hungersnød og Pestilense, og en anden Del af Jorden skal have Overflødighed, og den Del af Jorden, som er hjemsøgt med Hungersnød og Pest, skal lægges øde og være fuld af Trængsel, og Folkene skulle raabe med høj Røst i deres Nød: „Herre, hav Barmhjærtighed med os!" Et andet Sted peger Oversættelsen paa Tildragelser, der staa i Forbindelse med ovennævnte Profetier, og Plager, som ville rase i Europa. Ordene lyde saaledes: „Og Agerdyrkerens Marker bare overflødigen, men Guds Naade var ikke i Landet, og Herren var vred og foraarsagede, at den øde Del af Jorden gav i Overflod, og den Del, som var frugtbar, var egenkjærlig og nægtede at takke Herren. Og Gud foraarsagede, at Plagen gik over det store Dyb, og Folket døde i stor Mængde, og Landet var øde."

Der er andre Dele af Oversættelsen, som vi have, der peger hen paa nærværende Tids Tildragelser paa en mærkværdig og vidunderlig Maade, men eftersom det vil tage nogen Tid at samle de Steder, der henpege til denne vor Tid, ville vi opsætte med at give dem indtil videre, og vi ville blot sige, at Verdens Ende er forudsagt paa en meget klar og tydelig Maade.

Nyheder.

— Ældsterne A. M. Musser og J. C. Watson bleve den 12te Oktober løsladte af Fængslet, hvor de havde været indespærrede, fordi de opfyldte deres Pligter mod deres Hustruer og nærede faderlig Omhu for deres Børn, eller med andre Ord, for deres religiøse Overbevisnings Skyld. De sige, at Brødrene i Fængslet nyde godt Helbred og ere glade og tilfredse. Broder A. M. Cannon ønskede, at de skulde sige til hans Venner, at der var ikke en gladere Mand i Verden end han. Modet falder ikke saa let paa trofaste Sidste-Dages Hellige. Broder Parley P. Pratt er senere ligeledes bleven løsladt fra Fængslet. (Bikuben.)

— Der er nu Udsigter til, at de Helliges Sag vil blive bragt for Landets højeste Ret, for der at prøve nogle af Dommer Zanes mærkelige Kjendelser. Det er derfor ikke umuligt, at der i Utah kan blive en lignende juridisk Omvæltning, som der var her i Mc. Keans Tid, da alle hans Handlinger bleve erklærede for ugyldige. Det, som er sket en Gang, kan ske igjen; thi mange af Zanes Regler ere ikke mere i Overensstemmelse med Lovene end Mc. Keans.

— To af de Helliges værste Forfølgere i Salt Lake City, Distriktsprokurator

Dickson og hans Medhjælper Varian, have Begge opgivet deres Embeder. Dickson siger, at han har gjort dette Skridt formedelst de mange Ubehageligheder, som Embedet medfører, og tillige venter han at kunne forhøje sine Indkomster som privat Sagfører.

— Den 4de Oktober ødelagde en Cyklone Byen Westwood, 5 danske Mil fra Staden Ny York. Dette er det nærmeste, en Cyklone har været ved den store Stad, og det var med en frygtagtig Interesse, at Folket i Staden læste om, hvorledes Stormen løftede Huse i Vejret, rev Træer op med Rod, fyldte Luften med Stene, Tømmer osv. og Altsammen mindre end tyve engelske Mile borte. Alle en vestlig Cyklones Fænomener vare tilstede. To sorte Skyer, i Form lig Balloner, fore frem med stor Hurtighed og bortreve Alt paa deres Vej. Den første Bygning, der ramtes, var et nyt Skolehus, som havde kostet Byen 5000 Dollars. Det blev knust lig en Æggeskal. Kirken, som var bygget af Tømmer, blev løftet 30 Fod i Luften og faldt paa Siden, en blandet Masse af Tømmer, Brædder osv. Skaden anslaas til 50,000 Dollars.

— Utah Frugt. A. H. Barker i Nord-Ogden har i Aar avlet Færskener, som veje ni Unzer hver og tillige ere meget fine og velsmagende.

Joseph Belknap i Hooperville har avlet nogle ualmindelig store Pærer, af hvilke nogle veje et Pund og fire Unzer hver. De bære Navnet „Flemish Beauty" og er en udmærket Slags, ikke alene formedelst deres Størrelse, men tillige paa Grund af deres Velsmag.

— Det største Æbletræ i de Forenede Stater er at finde i Cheshire, Connecticut. Det er 60 Fod højt, og Kredsen rundt Grenene er 100 Fod. Det bærer aarlig mellem 75 og 100 Tønder Æbler.

— Den største Søskildpadde, som nogensinde er funden ved Ny Englands Kyster, blev for kort Tid siden bragt i Land ved Portland. Uhyret maalte 7 Fod 2 Tommer i Længde og vejede 1000 Pund.

— General Grant brugte at sige, at man kastede de fleste Stene mod det bedste Træ i Haven. Saaledes kaster man ogsaa de fleste Stene mod Utah, der derfor vel maa anses for det bedste Træ i de forenede Staters store Frugthave.

Emigranterne. Ved Telegram erfare vi, at Dampskibet „S. S. Nevada" med de Hellige ombord ankom lykkelig og vel til Ny York den 4de November.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste December 1885. 35te Aargang.

En Epistel fra det første Præsidentskab.

Til Embedsmænd og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste=Dages Hellige.

(Oplæst Formiddagen den 6te Oktober 1885 i Konferencen i Logan.)

(Fortsat fra Side 55.)

Vi omtale dette, paa det I ikke skulle være tilbøjelige til at finde Fejl ved Mænd, som indtage høje Stillinger, og i hvis Magt det er at afhjælpe vore Besværinger. Og selv naar vi føle, at vi ere uretfærdigt behandlede, er det Ret for os at følge vor Herre og Mesters Eksempel og sige: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre."

Idet vi atter hentyde til disse Omstændigheders lokale Betydning, forglemme vi ikke at tage i Betragtning den ubehagelige Stilling, som Staternes retslige Embedsmænd indtage med Hensyn til Behandlingen af et Æmne, der synes at lægge Beslag paa en saa stor Del af den almene Opmærksomhed. Medens det er umuligt for dem at undgaa, at deres Handlinger misbilliges formedelst deres Strænghed, unødvendige Haardhed og den uretfærdige Forskjel, de gjøre i Lovens Haandhævelse, ere de berettigede til en Del Undskyldninger formedelst velforstaaede Omstændigheder. De Sidste Dages Hellige ere udsatte for almen Afsky, og deres Levevis synes at være meget hadet. Embedsmændene ere uden Tvivl paavirkede af det populære Raab om strænge Forholdsregler mod de Hellige. De ere selv uden Tvivl paavirkede af Fordomme, og i deres Embeders Udførelse have de formedelst dette ikke kunnet bevare Ligevægten. Endskjønt deres Fremgangsmaade ikke kan retfærdiggjøres, kunne de dog undskyldes en Del paa Grund af det menneskelige Sinds Tilbøjelighed til at paavirkes af saadanne Indflydelser, som ere i Modstrid med de Principer, der skulde være gjældende ved alle Domstole. Det vilde ej heller være Ret af de Hellige, fordi disse Embedsmænd ere gaaede udenfor deres retmæssige Pligter, at nære hadefulde eller hævngjerrige Følelser mod dem. En hævngjerrig Aand er ikke passende for Saadanne, som have annam=

met Fredens Evangelium. Alle Mennesker ere i en retfærdig Guds Haand, hvis mægtige, gjennemtrængende Kraft gjennemskuer Menneskers Hjærter og Hensigter, og han kan og vil handle med dem og os og alle Mennesker i Overensstemmelse med retfærdige og evige Love.

Det er nu over fyrretyve Aar, siden Herren aabenbarede det celestiale Ægteskabs Princip til sin Kirke. Den Ide at ægte mere end en Hustru var den Gang lige saa modbydelig for Kirkens ledende Mænd og Kvinder, som det kunde være for noget Folk. De forskrækkedes ved den blotte Tanke om at indgaa i saadanne Forbindelser. Men Guds Befaling blev forkyndt til dem i et Sprog, hvilket ingen trofast Sjæl vovede at forkaste.

„Thi jeg aabenbarer en ny og evig Pagt for Eder, og om I ikke adlyde denne Befaling, ere I fordømte; thi Ingen kan forkaste denne Pagt og indgaa i min Herlighed. — Og med Hensyn til denne ny og evige Pagt, da blev den oprettet for min Herligheds Fuldkommenhed, og de, som indgaa i min fuldkomne Herlighed, maa og skal adlyde denne Lov, ellers blive de fordømte, siger Herren."

Fordømmelse var den forfærdelige Straf, der var bestemt for Forkastelsen af denne Lov. Det blev en af Kirkens anerkjendte Lærdomme; den blev uadskillelig forenet med Kirkens Medlemmers Haab om evig Salighed og Ophøjelse i Guds Nærværelse. For næsten tyve Aar vedblev dette at være vor Tro og Praktik. Da blev en Lov udstedt derimod. Der hengik atter tyve Aar, og Edmundsloven blev vedtagen. Næsten fyrretyve Aar vare henrundne, siden denne Aabenbaring først blev given, i hvilket Tidsrum Tusinder havde levet og døet i den fuldkomne Tro, at det var Sandhed, og højtideligen bevidnet Lærdommens guddommelige Oprindelse. Med store Opofrelser havde de adlydt den og grundet deres Haab om evig Salighed paa de Løfter, som Aabenbaringen indeholder. De drømte aldrig, at de ikke havde lovmæssig Ret til at adlyde Gud, især da de ved at adlyde ham ikke forurettede noget Menneske, hverken Mand eller Kvinde. De tænkte aldrig, da Gud havde givet sin Kirke en Lov for Menneskers Salighed og Ophøjelse, havde Menneskene nogen Ret til at vedtage en Lov modstridende Herrens og under stræng Straf forbyde dem at adlyde Guds Befalinger. Hvem skulde vel have antaget, at nogen Mand i dette religionsfri Land skulde vove at sige til sine Medmennesker, at de ingen Ret havde til at tage saadanne Forholdsregler, som de ansaa for nødvendige for at undgaa Fordømmelse! Eller at Kongressen vilde vedtage en Lov, som vilde give religiøse Troesbekjendere Valget imellem at adlyde menneskelig Lov eller den Guds Lov, som vil frigjøre dem fra Fordømmelse. Eller under Paaskud af at opholde og adlyde en vis Slags Civilisation, at Guds Myndighed til at lære Folket, hvorledes de skulle undgaa de Vederstyggeligheder og Laster, som gnave og fortære Menneskenes saa meget fremhævede Civilisation, skulde blive aldeles forkastet og tilsidesat.

Hvad er denne saakaldte „Mormon Opgave", at den saaledes foruroliger Folket? Det er en upopulær Religion. Men saaledes var ogsaa de gamle Profeters. Jesus sagde til Jøderne, at de prydede de gamle Profeters Grave, men de ihjelsloge de levende." De korsfæstede Jesus og vare næsten lige saa enige i deres Raab om at korsfæste ham, som de Forenede Staters Folk ere i Dag om at ødelægge „Mormonerne." De dræbte alle hans Apostle undtagen én, og han

blev landsforvist til Øen Patmos for at arbejde der som Slave. Det berettes, at de kastede ham i en kogende Oliekjedel, men han blev ikke dræbt, og dersom Skriften taler Sandhed, lever han endnu; thi han skulde blive til Frelserens Tilkommelse. Vi antage de dræbte Profeters Vidnesbyrd og Skrifter for sande, og Kopier deraf ere publiserede i Millionvis og sendt til de forskjellige Nationer paa Jorden af den samme Nation, som søger at udrydde os. Jesus, som blev korsfæstet mellem to Røvere, tilbedes nu af Millioner af Mennesker i Kristendommen som Guds Søn og Verdens Frelser. De tolv Apostle, hans Disciple, som lede en saa vanærende Død, ere nu benævnede af Kristendommens Millioner som „det Guds Lams Apostle," og Kirker og Kapeller kaldes efter deres Navne, som St. Peter, St Johannes, St. Markus St. Lukas osv. Det var den Gang „de Kristnes Opgave," medens det nu er „Mormonopgaven," som Verden søger at løse; det er den samme Opgave skjønt under et forskjelligt Navn. Var Jesus Folkets Fjende i sin Tid? Kun for saa vidt som han fortalte dem Sandheden. „Hvad Ondt har han gjort?" spurgte Hedningedommeren Pilatus. „Det gjør Intet til Sagen, hvad Ondt eller Godt han har gjort," raabte Jøderne, „korsfæst! korsfæst ham!" Hvad Ondt have „Mormonerne" gjort? spørges nu, og Raabet kommer tilbage: Det gjør Intet til Sagen! Det gjør Intet til Sagen! Lad dem blive ødelagte.

Ved Udbredelsen af en Mængde Bagtalelser og falske Beskyldninger om os og vore Ægteskaber er der opstaaet Vrede og Uvillie mod os i vor Nation, og man har draget Fordel af Folkets Uvidenhed om os og vore Lærdomme og vort Religionssystem. Man har forsøgt, og endnu bestræber man sig paa at indbilde Verden, at vor patriarkalske Ægteskabssystem er kun indført for kjødelige Lysters Skyld, og at vor Tro og praktiske Udførelse deraf havde sin Oprindelse i Løsagtighed; og Talen om, at Religionen tillader det, er kun et Paaskud for at have større Frihed til at tilfredsstille Lidenskaber og kjødelige Lyster. I vide alle, at dette er aldeles det Modsatte af Sandheden, men dette er ikke almindelig bekjendt for Verden. De, som vide, hvor aldeles falske disse Beskylninger ere, ere enten saa underkuede af en overvældende offentlig Mening imod os, at de ikke vove at tale til vort Forsvar, eller, om de vove at tale, bliver deres Røst ikke hørt, formedelst vore Modstanderes støjende Skrig. Tusinder og atter Tusinder af hæderlige Menneskers Røst i denne og andre Nationer vilde blive opløftet til vort Forsvar, dersom de ikke vare bedragne af disse Løgne. Om den Forfølgelse ikke gjør Andet, vil den gjøre Godt deri, at den vil bringe Folk til at tænke — mere end vore Protester og Argumenter nogensinde kunde gjøre — at der maa være mere i denne Lære, end de havde troet. Tænkende Mennesker ville se, at der i dette Princip maa være noget mere end almindeligt, ellers vilde Mænd og Kvinder ikke være villige til at betale Bøder og lide Baand og Fængsel derfor.

Er der nogen Nødvendighed for løsagtige Mænd og Kvinder i denne Nation og Tidsalder til at lide Martyrdom for at tilfredsstille deres kjødelige Tilbøjeligheder. Hvo har nogensinde hørt om et Folk, som vilde foretrække Fængsel og Mishandling for en Nydelse, som de frit kunde tilfredsstille paa den almindelig brugte Maade, især da Dommeren paa Dommersædet, Regjeringens Anklager for Retten og Juryen, som anlægger Sag mod de Anklagede, viser, hvorledes Ægte-

skabspagter kunne blive opløste og kjødelige Lyster tilfredsstillede uden Fare for Straf. Fra Pressen og de sekteriske Talerstole høres de samme Raad. Det almindelige Raab er: Kast Eders Hustruer fra Eder og ophør med at underholde dem og deres Børn." „Bliv ligesom vi ere, og da skulle I ikke blive paalagte Bøder eller kastede i Fængsel!"

Løsagtigt Begjær aabner vidt sine Arme og indbyder Alle til at nyde af Vellystighed og Synd paa en lettere Maade end hæderligt Ægteskab, at avle mange Børn, opdrage dem med Omhu og saaledes undervise dem, at de kunne blive nyttige og hæderlige Borgere. Vil Verden se dette? Enhver Mand, som gaar i Fængsel for sin Religions Skyld, og enhver Kvinde, som af Kjærlighed til Sandheden og sin Ægtefælle, til hvem hun er beseglet for Tid og Evighed, underkaster sig Baand og Fængsel, bærer et kraftigt Vidnesbyrd for Verden om, at de Anskuelser, de nære om os og vor Religion, ere falske.

Om saaadanne ædle og heltemodige Opofrelser, som Regjeringens Domstole nu fordre af Mænd og Kvinder for deres Religions Skyld, ikke beviser Menneskene Sandheden om os, da Ve over Verden, thi da kan Intet uden Gud den Almægtiges Vrede gjøre Indtryk paa den.

Vi forene os med alle Hellige i at nedbede Velsignelser over de ædle Mænd og Kvinder, som have udvist Trofasthed mod Gud og Standhaftighed i hans Sag samt Hengivenhed for Principer ved at underkaste sig Baand og Fængsel heller end at fornægte deres Tro og overtræde deres Pagter. Om der behøvedes Noget for at vise Verden, at vore Ægteskaber ikke kunne fornedres til det samme syndefulde Standpunkt, som vore Bagtalere ville, de skulle nedsættes til, da have disse frygtesløse Brødres og Søstres Fremfærd givet dette Vidnesbyrd. Takket være Herren, at i det Mindste et ligesaa stort Antal, som Jesus taler om i Lignelsen om de ti Jomfruer, der skulde være rede til at møde Brudgommen ved hans Tilkommelse, hidindtil under denne Forfølgelse have udstaaet Prøven med Standhaftighed. Deres Navne ville blive holdte i Ære baade i Tid og Evighed, ikke alene som Martyrer for religiøse Sandheders Skyld, men ogsaa som Patrioter, der udholdt Lidelser for Religionsfrihedens Forsvar.

Saadanne Sandheder, som Gud har aabenbaret i denne Tid, kunne ikke faa Fodfæste uden Lidelser og Opofrelser af dem, som annamme og forkynde dem. Det var formedelst disse Sandheder, at vi gjentagne Gange bleve drevne fra vore Hjem, indtil vi nødtes til at søge et Tilflugtssted i dette Bjergland, som da var kjendt under Navn af den amerikanske Ørken. Nu igjen ere vi truede med Undergang, og hvorfor? Hvem have vi skadet? Hvis Rettigheder have vi nedtraadt? Det kan siges med Sandhed, at vi ikke have skadet Nogen, ejheller gjort Indgreb i nogen Mands Rettigheder. Have vi ikke ved Herrens Velsignelser forvandlet disse øde Dale til frugtbare Marker og Haver? Have vi ikke oprettet og vedligeholdt god og billig Regjering, hvor vi have bosat os? Har ikke enhver Mand, som er kommet indenfor vort Omraade, og som har opført sig ordentlig, været i Sikkerhed angaaende sin Ejendom eller sine personlige og religiøse Rettigheder? Have ikke Fred og Orden været Frugterne af vort Ophold her? Alt dette kunne vi besvare bekræftende. Have vi søgt at paatvinge Nogen vore Lærdomme og Skikke? Have vi paa nogen Maade truet vore Naboers eller denne Nations Fred? Det have vi visselig ikke.

Med Hensyn til Lærdommen om celestialt Ægteskab kunne vi ikke lære den til eller tvinge den paa dem, som ikke ere af vor Tro, selv om vi end nok saa meget ønskede at gjøre det, uden derved at overtræde Guds Befalinger. Vi ere ikke Propagandister med Hensyn til denne Lære. Vi have aldrig troet eller lært, at celestialt Ægteskab var bestemt til at blive almindeligt. Herren har tydeliggjort dette, og senere Tildragelser iblandt os have ligeledes vist det. „Den Port er snæver," siger Jesus, „og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere Faa, som finde den."

Det synes, som om der er en forkert Ide i Verden angaaende denne Lære. Det er blevet sagt, at det var vor Hensigt at propagere den udenfor vort Samfund og saaledes indføre Noget i de Forenede Stater, som var i Modstrid til de kristelige Anskuelser af denne og andre Nationer. Tværtimod, vore Ældster have faaet Instruktioner til ikke at praktisere dette Princip nogetsteds udenfor de Helliges Indsamlingssteder, og de prædike det ikke en Gang i Theori uden ved særlige Lejligheder, naar de blive anmodede derom eller antastede for denne Lære. Til saadanne Tider forsvare de den som et Princip lært af Bibelen og overensstemmende med Naturens Love. Det bør ogsaa erindres, at det ikke en Gang er almindeligt iblandt de Sidste-Dages Hellige. Det er nøje bevogtet; thi Hensigten er ikke at tillade Nogen uden de mest exemplariske Personer at indgaa i denne Ægteskabsorden. Det er ikke bestemt til Udøvelse udenfor Kirken og er endog indskrænket indenfor samme. Derfor er den Ide, at Polygami kunde tage Overhaand over det almindelig monogamiske System, aldeles ugrundet. Den populære Modbydelighed, med hvilket det er betragtet af Folk udenfor vort Samfund, er ogsaa et Bevis derfor, og deres Ideer og Levnet ere aldeles i Modstrid til Indførelsen deraf iblandt dem, hvilket derfor gjør dets Udbredelse næsten umulig. Atter, I Sidste-Dages Hellige, tro paa Menneskets fri Villie, og I vide, at ingen Mand eller Kvinde nogensinde er bleven tvungen til at indgaa i nogen saadan Forbindelse, og endnu mindre ønske vi at paatvinge andre Folk dem.

Men i alle disse Ting, som nu finde Sted, se og anerkjende vi Herrens Haand. Der er et vist Formaal i alt dette, som han vil gjøre endnu mere klart for os. En Ting er tydelig, nemlig, at de Hellige i disse Dage blive prøvede paa en for os hidtil ukjendt Maade. De Trofaste fryde sig og ere standhaftige; de Ulydige frygte og skjælve. De, som have Olie i deres Lamper og have holdt dem rene og lysende, have nu et Lys for deres Fødder, og de hverken snuble eller falde; de, som hverken have Olie eller Lys, ere i Vantro og Tvivl og vide ikke, hvad de skulle gjøre.

Er ikke dette Opfyldelsen af Guds Ord og det, hans Tjenere have fortalt os? Er det ikke blevet forkyndt de Sidste-Dages Hellige den ganske Dag, at dersom de vilde forblive trofaste og holde ud til Enden, maatte de leve deres Religion og holde ethvert af Guds Bud? Ere de ikke uophørligen blevne advarede om den Skjæbne, der vilde ramme dem, hvis de udførte syndige Handlinger? Kunne Horkarle, Løgnere, Tyve, Drankere, Gudsbespottere eller Syndere af nogen Slags udholde de Prøvelser, hvilke de Hellige maa gjennemgaa, og forvente at bevare Troen? Dersom Nogen tænker saaledes, bedrage de sig selv. Herren har udtalt Straf for saadanne Synder, og ingen Mand eller Kvinde, som har overtraadt disse Herrens Befalinger, kan

forblive i Kirken og nyde hans Aand. De maa omvende sig og holde sig langt fra saadanne Ting, ellers ville deres Sind formørkes og Nød og Fortvivlelse blive deres Straf. Herren vil ikke lade sig bespotte. Han vil ikke være overbærende mod Hyklere; men de ville blive kastede ud. Dersom Alle, som kalde sig Sidste-Dages Hellige, vare tro til deres Gud, til hans hellige Bud og Love og levede, som Hellige burde leve, vilde Forfølgelsen mod os ophøre og ikke forulejlige os i det Mindste. Men det gjør os Ondt at vide, at dette ikke er Tilfældet. Der udføres hemmelige Synder af dem, som kalde sig selv Hellige, hvilke de Prøvelser, vi nu gjennemgaa, ville aabenbare paa en Maade, der vil blive frygtelig for dem. Aabenbare Synder ere ogsaa oversete og behandlede af Præsidenter, Biskopper, Lærere og Forældre paa en Maade, der er vederstyggelig i Herrens Øjne og sørgelig for Mennesker at betragte. Der er ikke Omsorg og Iver nok i de forskjellige Warder og Staver til at holde dem rene fra Synd og til at straffe Overtrædere, og derfor maa de Uskyldige lide med de Skyldige; thi Herren har befalet, at Zions Indbyggere skulle rense sig fra Synd, Daarskab, Stolthed og Begjærlighed efter Rigdom og adlyde hans Love; thi ellers kunne de ikke forvente hans Beskyttelse. Han har ligeledes sagt, at hvis hans Folk ville adlyde hans Love og holde hans Bud og Befalinger og udføre dem, ikke i Skin, men i Virkelighed, da vil han være deres Skjold og Befæstning, og Ingen skal have Magt til at skade dem; thi Herren vil være deres Forsvarer. Disse Prøver af vor Tro og Standhaftighed, som vi nu gjennemgaa, vil Herren styre til vort Gavn og Fremtids Vel, og i Fremtiden ville vi kunne skue tilbage og se Herrens styrende Haand i Alt, som nu sker iblandt os. Lad os gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at leve saaledes, at naar vi blive forfulgte, det da ikke skal være for vore daarlige Handlinger, men for Retfærdigheds Skyld.

I denne Tid kunne vi med Føje spørge: Hvorfor bliver Folket i disse Dale behandlet saaledes? Hvor i dette store Land er Kvindens Dyd saa godt beskyttet og forsvaret som her? Intet Raab fra hungrige, nøgne eller undertrykte Skabninger har nogensinde steget mod Himmelen, anklagende de Mænd, som vore Dommere nu have saa travlt med at sende i Fængsel som Forbrydere.

Der var en Tid, da Horeri og Løsagtighed var saa godt som ukjendt i disse Dale, og en Kvinde kunde lige saa trygt passere vore Gader og Veje, uden Frygt for Fornærmelser, som om hun var under sin Faders eller Ægtemages Beskyttelse. Folket opmuntredes til at indgaa i Ægteskab, og Laster bleve undertrykte. Kvinder havde Frihed til at stifte Forbindelser med det andet Kjøn efter deres eget Tykke, naar blot disse Forbindelser bleve stadfæstede ved Ægteskab. Men hvilken Forandring er der nu ikke sket! En Strøm af Ondt omgiver os og truer os med Ødelæggelse og Undergang. Lastens Sluser ere aabne, og de, som hade os, ere endda ikke tilfredse, men ønske at skade os endnu mere. De søge Adgang til vore Huse; de ville fordærve vore Familier; de ville sønderbryde ethvert Baand, som har holdt Samfundet tilsammen; de ville sætte Hustruen imod Manden, Børn imod Forældre, Ven imod Ven; de ville gjøre enhver Kvinde og Barn til Spion, Angiver og Forræder; de ville fordærve Grundvolden til Tro, Tillid og Ære og faa enhver til at mistro sin Næste. Satan bragte ikke mere Ulykke over Menneske-

slægten i Edens Have, end disse vore Fjender ville bringe over os, dersom vi ville lytte til deres falske Venskabsord eller lade os forskrække af deres Trusler. Og skulle alle disse Trængsler ramme os for vor Ugudeligheds Skyld? Nej, ti Tusinde Gange, Nej. Lad dem, som ere saa højrøstede i at fordømme os og have saa travlt med at forfølge os, se sig om. Er der intet andet Folk end „Mormonerne" at omvende og rense fra Synd? Læs Landets Blade og se Fortegnelsen over de sorte Gjerninger, som daglig finde Sted. Dersom det virkelig var Omvendelse fra Synd, Moralens Forbedring, Udrydbelse af Laster og Nedtrykkelse af Vold og Forbrydelser, der besjæle dem, som søge at fordærve Samfundet i disse Bjærge, da kunde vi sige med Frelserens Ord: „Du ser Skjæven i din Broders Øje, men Bjælken i dit eget Øje bliver Du ikke var. Du Øjenskalk! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se til at uddrage Skjæven af din Broders Øje."

Vi tale til Eder som et Folk, der har rejst meget og lært Samfundsstillingen at kjende over hele Verden. I ere ikke uvidende om Verdens Synder og dens Fordærvelse. I vide derfor, hvor stor Bjælken er i Øjet paa dem, som bebrejde os den Skjæve, de indbilder sig at kunne se i vort Øje. Vi vide, at der daglig fra alle trofaste Sidste-Dages Helliges Huse opsendes inderlige Taksigelser til Gud i Himmelen, fordi han har vist dem, hvorledes de kunne undfly de frygtelige Onder, som Folkene sukke under i alle Lande i den saakaldte civiliserede Verden. Vi ville alligevel ikke fremføre Beskyldninger imod vore Fjender, men vi sørge af inderste Hjærte over de frygtelige Synder, som de uden Blusel tillade at florere og udbrede sig i Landet. Vi have som et Folk opløftet vor advarende Røst mod disse Synder og dem, som udøve dem, og vi ville vedblive dermed; om vi til Gjengjæld derfor kun møde Vold og Bespottelse, da er det ikke mere, end vor Herre og Mester maatte udholde førend os. Vi kunne være forvissede om, at det, som er forudsagt med Hensyn til de Plager og Straffedomme, der er nærved at ramme de Ugudelige, de Gjenstridigede og de Vantro, vil alt gaa i Opfyldelse, og det samme vil ethvert Ord og Forjættelse, som Herren har givet os. Men medens vi advare Andre, lad os ikke forglemme os selv og vore Familier. Lad os nøje undersøge vort eget Levnet og deres, som tilhøre os. Om vi holde os selv ubesmittede for Synd, kunne vi være forvissede om, at Herren ikke vil forglemme os eller forsage os. Der hviler et stort Ansvar paa Stavs-Præsidenter, Biskopper og andre ledende Mænd; thi de ere satte som Hyrder over Kristi Hjord. Om Hjorden, formedelst Ligegyldighed fra deres Side, tager Skade eller bliver ødelagt, vil disse Sjæles Blod komme over dem. Det melkisedikske og det aaronske Præstedømme giver stor Magt og Myndighed til Mennesker; det bringer dem nærmere til Gud og gjør dem til hans Repræsentanter. Men Ve over dem, som bruge dette Præstedømme i lave Øjemed og forfejle i at bruge det til Guds Ære og hans Børns Salighed. Det vilde have været bedre for dem om de ikke havde annammet det.

Herren har befalet os at sætte vore Huse i Orden. I Apostle, Stavspræsidenter og Biskopper, have I gjort dette i Eders egne Huse? Have I efterset, om de Hellige have gjort ligeledes? Have I søgt at indprente paa deres Sind, som I have under Eders Bestyrelse, hvor højst nødvendigt det er at leve et helligt og rent Levnet, om de skulle nyde den almægtige Guds Velsignelse og Beskyttelse? Aldrig have Ulve vogtet en Flok

Faar og Lam med mere List og Rovgjerrighed, end Folket i Eders Warder og Staver nu bliver vogtet af dem, som ere rede til at tilintetgjøre dem. Ere I denne Fare bevidst, og tage I enhver mulig Forsigtighedsregel imod den?

Forældre, ere I fyldte med Troskab mod Retfærdighedens Principer, og omgive I Eders Sønner og Døtre med ethvert Værn, som kan beskytte dem mod de Ugudeliges Snarer! Lære I dem, at Kydskhed baade hos Mand og Kvinde bør vurderes højere end selve Livet? Eller overlade I dem i deres Uvidenhed og Uerfarenhed til at holde Selskab med, hvem de finde for godt, og til enhver Tid paa Døgnet og saaledes blive udsatte for Forførerens og onde Menneskers Indflydelser og Snarer? Disse ere Spørgsmaal, som I Alle en Gang maa besvare, enten til Eders Skam og Fordømmelse, eller til Eders evige Glæde og Lyksalighed. Vid dette, at Gud, idet han giver os disse herlige Velsignelser, som vi besidde, fordrer, at vi skulle vise vor Taknemmelighed i vore Gjerninger. Ved at modtage disse Velsignelser paatage vi os Forpligtelser, og om vi ikke opfylde disse, ville Forbandelser sikkert følge.

Vi høre gode Efterretninger fra Børnenes Foreninger, Søndagsskolerne, de unge Mænds og Kvinders Foreninger og Hjælpeforeningerne. Disse Organisationer give ubegrænset Lejlighed til at gjøre Godt. Dersom de, som have disse Foreninger under deres Bestyrelse, ere trofaste i at opfylde deres Pligter, vil deres Løn blive stor. Om vi ønske Zions Velfærd, maa vi værne om og oplære de Unge med Omhu. De komme til os rene fra Herren, og ved en passende Opdragelse kunne vi gjøre dem til mægtige Redskaber for det, som godt er. Men Præsidenter og Lærere i disse Foreninger maa erindre, at Gud vil aldrig velsigne et ukyskt Folk, og medens en Flodstrøm af Ugudelighed, ødelæggende for al sand Moralitet og Dyd, oversvømmer Landet, maa vi opføre Forskansninger, som kunne standse dens besmittende Indflydelse. I have de Unge under Eders Varetægt; bruger derfor ethvert Middel, som I have til Eders Raadighed, til at indprente paa deres Sind, hvor frygtelig en Synd Ukyskhed er. De blive lærte at betragte Mord med Frygt og Afsky; men de bør ogsaa lære at betragte med samme Følelser den næste store Synd efter Udgydelsen af uskyldigt Blod, og det er Ukyskhed. Vi have i Almindelighed gode Efterretninger fra de Ældster, som have været ude i dette og andre Lande. De have meget at kjæmpe imod; Verden bliver værre og værre; Ugudelighed eksisterer overalt. Menneskenes Hjærter ere forhærdede mod Sandheden, og Nationerne berede sig hurtig for de Straffedomme, som Herren har sagt, han vil udgyde i de sidste Dage. Gud fordrer, at de Ældste skulle bære det Budskab, som han har sendt til Menneskeslægten, til enhver Nation og advare dem, ikke i Vrede og med Foragt, men med Ydmyghed og Sagtmodighed, saa at de kunne undfly den kommende Vrede. Vi sige til de Ældste: Værer rene i Tanker, Ord og Gjerninger. Holder Eder ubesmittede fra alt det, som er Ondt, og undgaar Alt, som er usømmeligt baade i Ord og Tanker. Aflæg al letsindig Tale og værer alvorlige og forstandige Mænd, fyldte med Guds Aand og Præstedømmets Magt.

Til de tolv Apostle og deres Raadgivere sige vi: Erindrer Eders høje Kaldelse i Kristo Jesus. I ere kaldede til at være hans særegne Vidner i hele Verden for at bære Vidnesbyrd om, at

han lever og regjerer i Himlen, og for at se til, at Evangeliet bliver prædiket til alle Jordens Indbyggere, og at Jorden bliver beredt ved en passende Advarsel for Guds Søns anden Tilkommelse.

Hvor stort og vigtigt er ikke Eders Kald? Det kan siges, at en Verdens Sjæle ere Eder betroede. Formedelst Eders Arbejde og Vidnesbyrd, enten ved Eder selv eller andre udvalgte Sendebud, hvis Arbejde I lede, ville Jordens Indbyggere blive dømte. Er der derfor nogen af Herrens Love, hvilke I skulle undlade at adlyde; er der nogen Grad af Hellighed og Renhed, I ikke skulle søge at opnaa; er der nogen Opofrelse, som I ikke skulle være villige til at gjøre? Kunne Mænd, der have en Kaldelse som Eders, være vanhellige og dog behage Gud? Hvo iblandt Eder kan forsømme sine hellige Kaldspligter og anvende sin Tid og Omsorg til Verden og dens Anliggender? Vi sige til Eder med sanddru og alvorlige Ord, at ingen af Eder kan gjøre dette uden at fortørne Eders Gud og udsætte sig for at miste sin evige Salighed.

Til de Hellige kunne vi bringe den glade Meddelelse, at Præsident Woodruff, da vi sidst hørte fra ham, var i Besiddelse af godt Helbred, trods sin høje Alder, og ligesaa fuld af Tro og Nidkjærhed som nogensinde før.

Præsident Joseph F. Smith, vor Medarbejder i det første Præsidentskab, er, skjønt ikke sammen med os, arbejdende med Iver i Evangeliets Tjeneste og nyder stor Glæde i sin Gjerning. Han er nidkjær, hengiven og udholdende som sædvanlig. Dersom han var her, vilde hans Navn uden Tvivl staa sammen med vort under denne Epistel.

Trods alle de Prøver, som vi nu maa gjennemgaa, ere vore Hjærter alligevel fyldte med Glæde og Fred. Vi kunne i Sandhed raabe: „Hosianna til Gud i det Højeste." Vi vide, at Zion ikke vil blive omstyrtet eller lagt øde, men enhver af Herrens Forjættelser til Zion vil blive opfyldt. Det Eneste, som bedrøver os, er at høre om Synd og Overtrædelser iblandt dem, som kalde sig Sidste-Dages Hellige.

Bedende, at Herren vil velsigne og bevare Eder og lede Eder paa Retfærdighedens Sti, saa at I Alle maa arbejde med Enighed tilsammen i at udføre Herrens Hensigter, helliggjøre hans Kirke og opbygge hans Rige, forblive vi med megen Kjærlighed Eders Venner og Medarbejdere i den ny og evige Pagt,

John Taylor,
George Q. Cannon.

— Haarde Ord ere lig Hagl om Sommeren, de nedslaa og ødelægge, hvad de vilde nære og frugtbargjøre, dersom de vare optøede og anvendte som Draaber.

— Livet er ikke bestemt til at være en Byrde for mange og en Fest for enkelte, men til at være for alle et Arbejde, hvorfor enhver skal aflægge Regnskab.

Manzoni.

— Dersom Du har i Sinde at gjøre en skammelig Gjerning, saa vent til imorgen. Vil Du gjøre en god, saa gjør den nu.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Bøn.

„Og naar du beder, skal du ikke være som Øjenskalkene; thi de staa gjærne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne anses af Menneskene; sandelig, siger jeg Eder, de have deres Løn borte.

„Men du, naar du beder, gak ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig aabenbare.

„Men naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive bønhørte for deres mange Ord.

„Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi Eders Fader ved, hvad I have behov, førend I bede ham.“ (Matth. 6 K. 5—8 V.)

Det er ikke en almindelig Skik i Verden, at Mange i vor Tid bede til Herren undtagen de af de forskjellige Kirkesamfund bemyndigede Embedsmænd; Lægfolk synes aldeles at overlade denne Del af deres Religion til Andre. De have i Reglen foreskrevne Bønner, og endskjønt disse i mange Tilfælde kunne siges at være partiske, kan det næppe siges, at de ere overdrevne lange. Det kan derimod siges, at eftersom de ere oplæste eller lærte udenad, komme de sjældent fra Hjærtet, men ere mere lig et tomt Mundsvejr, Noget, som bliver opramset, fordi Skik og Brug fordrer det.

Herren lærte sine Disciple en Bøn, som er mere hjærtelig og indholdsrig end nogen Bøn, som findes opskreven. Til samme Tid tro de Sidste-Dages Hellige ikke, at det var Frelserens Mening, at denne Bøn skulde opramses til alle Tider og ved alle Lejligheder, som den bliver nu til Dags af næsten alle kristne Kirkesamfund. Vi tro, at det er vor Rettighed at nærme os til vor Fader i Himmelen og bede ham, lig Børn bede deres Forældre, om saadanne Ting, som vi fra Dag til Dag behøve, og vi tro, at det vil være mere antageligt for ham, naar vi bede ham med vore egne Ord, som komme fra Hjærtet. Men vi maa ikke, idet vi bruge vore egne Ord, forglemme at tage Frelserens Bøn som Mønster, især angaaende Korthed og Indhold. Mange af de Hellige ere tilbøjelige til at holde meget lange og i mange Tilfælde trættende Bønner. I Familier, hvor der er Børn, kan det næppe kaldes for Visdom at bede saa længe, som enkelte af de Hellige ere tilbøjelige til; Følgen bliver let, at Børnene i Stedet for at glæde sig til den Tid, da de med deres Forældre kunne nedbøje sig og bringe Herren deres Bøn og Takoffer, imødese de den med alt Andet end glade Følelser, da de i en for dem meget lang Tid skulle tvinges til at forholde sig aldeles rolige, medens — Fader opsender sin lange Bøn. Det er ligesaa haardt for dem som at blive stillet i Kakkelovnskrogen en vis Tid for Uartighed.

Forældre, søg at gjøre Andagtsstunden til et Glædesøjeblik i Eders Hjem, saa at Eders Børn, naar de vokse op, med Glæde kunne mindes disse Øjeblik; og glem ejheller at lære dem i den spæde Alder at bede deres smaa Bønner; thi „af de Umyndiges og Diendes Mund bereder sig Herren sig Lov.“

En og samme Bøn er ikke passende til alle Tider og Steder, og de, som ere kaldte til at udføre Embedspligter iblandt de Hellige og i deres Forsamlinger, burde udføre disse Ting med Visdom. En Mand, som aabner en Forsamling med Bøn, skulde aldrig sige: jeg beder, men: vi bede; thi han staar der som Mund for hele Forsamlingen og beder saavel for den som for sig selv. Det er ejheller en meget skjøn Vane at tiltale Herren med for mange store Titler. Det minder for meget om jordiske Fyrster, som blive titulerede paa en næsten barnagtig Maade. Frelseren tiltaler i sin Bøn Herren saaledes: „Vor Fader, du, som er i Himmelen," og om vi følge hans Eksempel, ville vi vist ikke tage meget fejl.

Der er ligeledes Tilfælde, hvor Mænd komme i Vane med at bruge Ord og Talemaader, som ere aldeles meningsløse; saaledes høre vi undertiden Nogle tilskrive Fader, Søn og Hellig-Aand Ære og Pris i Sønnens Navn. Saadant er meningsløst; Enhver burde undersøge og se, om det passer paa ham, og om han finder, at han har brugt saadanne Udtryk, da bestræbe sig for ikke at bruge dem mere.

Det er ikke alene unødvendigt, men upassende i Bøn at bruge opstyltede Ord og Talemaader. Vi skulle nærme os Herren lig Børn og i Ydmyghed og Hjærtets Enfoldighed opsende vore Bønner til ham, og om vi tiltale ham saaledes, som kjærlige og tillidsfulde Børn tiltale en Fader, for hvem de nære Kjærlighed og Hengivenhed, da vil Hjærtet tale, og vi ville ikke begaa nogen af ovennævnte Fejl. Det er en Vane hos Nogle, at naar de velsigne Maden, holde de en lang Bøn, nævne Kirkens Autoriteter ved Navn og bede for dem og mange andre Ting, som ikke i mindste Maade vedkomme deres Mad. Saadant er baade unødvendigt og upassende.

Vi skulle bruge Visdom i alle Ting og være naturlige i al vor Fremtræden, enten det er for Herren eller for Mennesker.

Ingen Sidste-Dags Hellig burde forsømme at bede hver Morgen og Aften; og tillige skulle de bede i Enrum; thi ved Bønnen annamme vi Kraft og Styrke fra Herren til at staa trofaste gjennem Livets Prøver og Gjenvordigheder. Farer og Fristelser omgive de Hellige i Adspredelsen, og de, som forglemme at paakalde deres Gud og Skaber, ville tabe Evangeliets Aand og blive overvundne af Mørkets Magter. Sætter i dette som i alt Andet et godt Eksempel for Eders Familie og for Enhver, som er indenfor Eders Omraade, da ville I, selv i Trængselens mørke Dage, være i Besiddelse af Herrens Aand og føle glade og tilfredse med hans Styrelse. M.

Konferencemødet i Kjøbenhavn.

Konferencemødet i Kjøbenhavn tog sin Begyndelse Kl. 8 om Aftenen den 14de November.

Tilstede vare følgende Ældster fra Zion:

N. C. Flygare, Præsident over den skandinaviske Mission; C. Hanson og R. P. Marquardson, Medarbejdere paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor; C. F. Olsen, Præs. over Kjøbenhavns Kon-

ference; J. J. Johnson, Præs. over Aarhus Konference; P. Matson, Præs. over Skaane Konference. Forstander: F. N. Christiansen, M. P. Madsen, O. Poulsen, N. Jørgensen og Jens C. Nielsen. Omrejsende Ældster: J. C. Nielsen, P. W. Petersen, J. L. Berg og R. Rasmussen. Sidstnævnte nylig ankommet fra Zion.

Efter at Forsamlingen var aabnet med Sang og Bøn, gjorde Præs. C. F. Olsen nogle faa indledende Bemærkninger, hvorpaa Tiden blev overladt til Forstanderne og de omrejsende Ældster at aflægge deres Rapporter.

Det fremgik af disse Rapporter, at Evangeliet ikke havde haft megen Fremgang igjennem Sommerens Løb. Alle Brødrene udtalte deres Beredvillighed til at vedblive at arbejde i Evangeliets Tjeneste.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Bøn af Ældste R. Rasmussen.

Præs. Olsen bød Forsamlingen velkommen og sagde, at vi burde paaskjønne og være taknemmelig for denne Lejlighed, vi have, at vi kunne møde saaledes tilsammen under saa gunstige Omstændigheder. Han aflagde derpaa en Rapport over Kjøbenhavns Gren, hvor et temmeligt stort Antal var bleven tillagt Kirken ved Daab igjennem Sommeren. Han omtalte de forskjellige Foreninger i Grenen og sagde, at de vare Alle i god Tilstand. Han opmuntrede Forældrene til at sende deres Børn i Søndagsskolen og udtalte sin Glæde over at arbejde i Evangeliets Tjeneste, opmuntrede de Hellige til Trofasthed og Lydighed mod Herrens Love og til at være oprigtige og ærlige mod sig selv.

Præs. Flygare sagde, at det var en stor Glæde for ham at mødes med saa mange af de Sidste-Dages Hellige. Det mindede ham om de mange Gange, han havde været sammen med de Hellige i denne Stad, næsten saa langt tilbage som han kunde erindre nogen Ting. Værket gaar ikke saa hurtigt fremad nu som i forrige Dage, dog findes der endnu nogle Faa, som adlyde Evangeliet. Han talte om den store Forskjel, der er paa Mennesker i at forstaa og adlyde Evangeliet, han sagde, at Ingen burde anse det for en Opofrelse at tjene Herren; vi vinde i alle Tilfælde mere end vi tabe; thi Evangeliet er den kostelige Perle, som Frelseren omtalte. Han bevidnede, at Guds Præstedømme atter er paa Jorden med Magt og Myndighed til at løse og binde paa Jorden og i Himmelen, talte om Prøvelser formedelst Fattigdom og Prøvelser formedelst Rigdom, og sagde, at de Sidste prøve ofte de Helliges Tro det haardeste; han hentydede til Frelserens Ord: „Samler Eder ikke Liggendefæ" osv., og sagde, at de Sidste-Dages Hellige samle sig Liggendefæ i Himmelen. Han gav mange gode Raad og Formaninger til de Forsamlede og nedbad Herrens Velsignelse over alle Hellige.

Sangkoret sang den smukke Salme: „Nærmere Gud til Dig."

Eftermiddag Kl. 2.

Salen var fuld af Hellige og Fremmede.

Efter Sang og Bøn modtog to unge Mænd, som nylig vare blevne døbte, Haandspaalæggelse, efter hvilket den hellige Nadvere blev uddelt.

Præsident Olsen fremstod derpaa og gav en samlet Rapport over hele Konferencen. 45 vare blevne døbte siden Konferencen i April, 12 vare tilflyttede, 42 bortflyttede og forsvundne, 10 udelukte, 70 emigrerede og 1 død. Der var to kvindelige Hjælpeforeninger, en Søndagsskole, en Unge Mænds Forening og en

unge Kvinders Forening alle i en god Forfatning, og i det Hele taget ansaa han Konferencens Tilstand for meget god; der var ingen Forfølgelse, og han haabede, at et godt Arbejde vilde blive udført i Vinterens Løb. Han foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse. Følgende Forandringer bleve gjorte i Konferencen: Ældste O Poulsen blev løst fra at præsidere over Sydvest Gren og beskikket til at præsidere over Nordøst Gren; Ældste J. C. Nielsen beskikkedes til at præsidere over Sydvest Gren; Ældste P. W. Petersen løstes fra at arbejde i Øernes Gren og beskikkedes til at arbejde i Nordøst Gren, og Ældste R. Rasmussen beskikkedes til at arbejde i Øernes Gren. Alle Forslag bleve enstemmigen vedtagne.

Ældste J. J. Johnson talede dernæst til Forsamlingen. Han omtalte Aabenbaring og Evangeliets Gjengivelse til Jorden, de Helliges Indsamling og alle Tings Gjenoprettelse, Menneskets Forudtilværelse og vort Slægtskab til Gud. Han talede om den Belønning, som Enhver vil erholde, der vil forblive trofast, raadede de Hellige til at bygge deres Tro paa Klippen, og da vilde de være i Stand til at gjennemgaa alle Prøvelser i Livet; han bar sit Vidnesbyrd om, at Herren vil styre Zions Skib igjennem alle Forfølgelsens Storme.

Ældste P. Matson sagde, at han følte sin Ringhed til at tale til en saadan Forsamling, især da han ikke vidste, om Forsamlingen kunde forstaa ham; han sagde, at vi havde et stort Formaal, og vi burde gjøre Alt, hvad der stod i vor Magt, for at opnaa den Stilling, hvortil Herren havde bestemt os, han paamindede de Hellige om den Taknemmelighed, vi skylde Herren for Evangeliets herlige Velsignelser.

Aften Kl. 7.

Salen var fuld af opmærksomme Tilhørere.

Ældste N. P. Marquardsen talede en kort Tid og glædede sig ved at se saa Mange tilstede. Det betaler sig godt at gjøre sig Ulejlighed for at møde tilsammen; han talte om, hvorledes Herren aabenbarede sig i forrige Dage til sine Tjenere, og at det var fuldkommen i Overensstemmelse med Bibelen og sund Fornuft at tro, at Herren ogsaa i vor Tid vil aabenbare sig, men Folk tillukte i mange Tidsaldre selv Himmelens Døre, indtil i Herrens bestemte Tid en ung Mand fremstod, som havde Tro paa Bibelen, og som bad Herren at vise sig Vejen til Frelse, og til ham, formedelst hans Tro, aabenbarede Gud sin Villie.

Præs. C. F. Olsen følte, idet han fremstod for Forsamlingen, til at stole paa Herren og ikke paa sig selv. Den Føde, som Verden giver for Menneskets Aand, er ikke tilstrækkelig; han talede om Herrens Tjeneres Myndighed i fordums Dage, og den Straf, der i hine Dage kom over dem, som ringeagtede deres Lærdomme, viste, at Aabenbaringer, givne i en Tidsalder, ere ikke tilstrækkelige for de følgende Slægter. Han beviste af Skriften, at mere Aabenbaring var nødvendig, at Tro alene ikke kunde frelse Nogen, men Gjerninger maa følge, og Menneskene maa vise Lydighed til Herrens Befalinger i alle Tidsaldre. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle oprigtige og ædle Mennesker.

Ældste Jens C. Nielsen glædede sig ved Lejligheden til at aflægge sit Vidnesbyrd for saa Mange. Han talte om Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave og sagde, at de Sidste-Dages Hellige er det eneste Samfund paa Jorden, som vover at love dem, som adlyde denne Ordinantse, at de skulle i Virkeligheden

annamme den Hellig Aand. Det var ikke formedelst Uvidenhed eller Mangel paa Kundskab om de forskjellige Religioner i Verden, at han havde annammet „Mormonismen"; han beviste fra Bibelen, at Verdens Religionssymer indeholde Menneskebud, og om disse siger Herren, at de, som lærer saadanne Ting, dyrke ham forgjæves. Han talede om et Foredrag, som han en Gang hørte den berømte amerikanske Theolog H. W. Beecher holde, hvori denne sagde, at dersom Bibelen skulde tros nu som i fordums Dage, da var „Mormonismen" Sandhed. Skjønt kun Faa adlyde „Mormismen," er den dog Sandhed og det eneste Evangelium, der vil frelse Menneskene.

Præs. N. C. Flygare ønskede at føje sit Vidnesbyrd til de, som allerede vare aflagte. Bønnen er nødvendig, naar vi søge efter den Vej, der fører til Frelse. Vi leve paa en meget vigtig Tid; thi Herren har i vore Dage atter talet til Jorden, og dette har han altid gjort, naar han ønskede at udføre nogen stor Gjerning blandt sine Skabninger paa Jorden. Han bar Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse og beviste fra Bibelen, at en saadan Optegnelse skulde fremkomme, at Israels Hus blev delt, og at hver Del skulde have sin Optegnelse. Han hentydede til den korte Tid, som er tilbage, førend Herrens Straffedomme ville ramme Jorden; thi Folket bereder sig selv, og Udrustninger til Krig høre til Dagens Orden, han ønskede, at Alle, som ikke endnu havde adlydt Evangeliets Budskab, vilde adlyde det, medens Tid gaves.

Præs. Olsen takkede Forsamlingen for dens Opmærksomhed. Han takkede den kvindelige Hjælpeforening for Salens Dekoration og sagde, at denne Forening havde udført meget Godt i deres Virkekreds og været til stor Velsignelse for de Fattige. Han takkede Alle, som paa nogen Maade havde bidraget til at gjøre vore Møder interessante. Salmen, „O sig, hvad er Sandhed," blev afsungen.

Mandag Formiddag Kl. 10 mødte Præstedømmet, og mange gode Raad og Lærdomme bleve givne til Missionærerne og det lokale Præstedømme, hvorefter Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

En Sammenligning.

Den Skik, som brugtes i Indien, før Englænderne fik Herredømmet der, at mange Mødre kastede deres Børn i den hellige Flod Ganges, er ofte hentydet til af de Sidste-Dages Helliges Fjender som et Sidestykke til en Del af deres Religion, og at de derfor ere berettigede til at fælde Dom over dem og have Ret til at foreskrive dem, hvilke Dele af deres Gudsdyrkelse de kan tillade dem at udøve. De Forenede Staters Grundlov siger imidlertid, at Enhver skal have Ret til at dyrke Gud i Overensstemmelse med sin Samvittigheds Bydende, saalænge han ikke gjør Indgreb i eller forhindrer andre Folks Stræben efter Lykke. England havde fuldkommen Ret i at forhindre Hinduernes fanatiske og morderiske Afgudsdyrkelse; thi at dræbe et Menneske, selv om dette Menneske kun er et Barn, synes at være et temmeligt stærkt Indgreb i dets „Stræben efter Lykke." At denne Sammenligning af Hinduerne og de Sidste-Dages Helliges

Religion ikke godt kan anvendes, dersom Fornuften skal tages med i Spillet, ses tydelig deraf, at det Lærdomspunkt i de Sidste-Dages Helliges Tro, som Verden foregiver at have saa meget, netop er indstiftet af Herren for at frembringe Liv, for at give Himmelens Aander Lejlighed til at komme til Jorden og paatage sig kjødelige Tabernakler; det lægger ikke i mindste Maade Hindringer i Vejen for Nogens „Stræben efter Lykke," medens Hinduernes, i Stedet for at frembringe Liv, tilintetgjør det.

En stor Del af Befolkningen i de Forenede Stater, og i mange, om ikke i alle europæiske Lande, synes at bruge Hinduernes Fremgangsmaade, og om de just ikke bruge de samme Midler, ere Resultaterne dog de samme. At dræbe Børn enten før eller efter Fødselen er en meget almindelig Skik i Verden, men om de end dræbe dem paa en mere moderne Maade end ved at kaste dem i Gangesfloden, er det Mord lige saa fuldt som det andet og har ikke en Gang en fanatisk Religions Indflydelse til Undskyldning. Som Bevis paa dette henvise vi til Følgende taget fra amerikanske Aviser: „Der blev sidste Maaned i fire Stæder i de Forenede Stater fundet 500 Børnelig bag Brædestabler og i andre Afkroge. En Politistation i Ny York beretter om 115 fundne i det samme Tidsrum. Der bliver flere Børn dræbte i Staterne i en Maaned, end der bliver i et helt Aar i Hindostan, og dette er i et kristent Land, som praler af sin Civilisation og Dannelse. Statistikerne vilde uden Tvivl finde samme Tilstand i mange af Europas store Stæder.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Nevada" nær „Long Island" d. 4de Nov. 1885.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

I Dag sejle vi med Land i Sigte og haabe, at vi om faa Timer skulle være i Havn. Det Første, jeg hørte i Morges, var, at Broder Christensen sagde: „Der er et Lys i Sigte." Dette fik mig til at springe ud af Sengen og aabne Vinduet, og ganske rigtig, der var et Lys, som blinkede igjennem Mørket, og som syntes at byde os velkommen til Josephs Land. Jeg maa tilstaa, at det var med nogen Utaalmodighed, at jeg ventede paa Dagens Frembrud, saa jeg atter kunde skue mit adopterede Land. Vi have i Betragtning af Aarstiden haft en behagelig Rejse. De Hellige have udholdt det godt, og jeg har ikke hørt om Noget, som har forstyrret den herskende Fred. De Mænd, som bleve indsatte til at varetage de Helliges Affærer, have arbejdet utrætteligen og have været til stor Velsignelse. Brødrene F. Christensen og H. D. Petterson have ikke været søsyge, men have været paa deres Pladser til Bøn hver Morgen og Aften hele Tiden. De første to Dage, efter at vi forlode Liverpool, vare haarde Dage for os uvante Sømænd. Af 26 Missionærer vare kun 4 tilstede ved Maaltiderne, og jeg tror, det var netop dem, som vare indsatte til at hjælpe de Hellige. Onsdagen den 28de var Vejret og Havet mere roligt, og Emigranterne vare Alle oppe paa Dækket, hvor de morede sig med Leg og med at spadsere omkring og samtale med hverandre, og med saa Undtagelser, har Ingen været søsyg siden.

Naar vi samledes til Bøn om Aftenen, holdt vi i Almindelighed Forsamling tillige, de skandinaviske Hellige i en Ende af Afdelingen og de engelske i den anden. Disse Aftenforsamlinger vare meget interessante og ville længe bevares i Erindringen. At se Mænd og Kvinder alvorligen og med Tillid paakalde deres Gud og bedende ham at føre dem sikkert til Land, og at vide, at de havde foretaget sig denne Rejse af religiøse Bevæggrunde, gjorde det dobbelt interessant og gav det et højtideligt Præg. Efter Forsamlingerne blev den øvrige Del af Aftenen i Almindelighed afbenyttet til Sang, Besøg osv., og vi havde en behagelig Tid tilsammen.

De Hellige ere nu paa Dækket med Øjnene henvendte mod det Land, som de saalænge have haabet en Gang at se og betræde, og Ingen er bedrøvet over at forlade gamle „Nevada," skjønt det har ført os lykkelig og vel over det mægtige Dyb.

Den 6te November Kl. 8½ om Aftenen. Vi forlade i dette Øjeblik Ny York paa Jernbanen. Vi have haft en anstrængende Dags Arbejde; vi landede først i Dag. Et Sygdomstilfælde iblandt de engelske Hellige forhindrede os fra at komme i Land i Gaar; men nu er Alt i Orden, og vi ville snart naa vor Rejses Maal.

Med venlig Hilsen til Dem og alle Brødrene og de Hellige i Skandinavien, forbliver jeg Deres Broder og Medarbejder for Kristi Sag.

A. H. Lund.

Nyheder.

— I Manti samledes blandt Arbejderne paa Templet 160 Dollars til Br. Kempes og Christoffersens Familier. Disse Brødre ere i Detroit Fængsel for deres Religions Skyld.

— T. F. King & Sønner i Farmington have avlet nogle meget store Kartofler i Aar. En af dem vejede 7½ ℔. Utah Kartofler siges at være de bedste i Amerika og sendes til Staterne i store Kvantiteter.

— Kong Alfonso af Spanien døde i en Alder af 28 Aar, Onsdagen den 25de November, uden at efterlade sig nogen mandlig Arving. Hans Enke vil formodentlig blive Regentinde, og saaledes vil Spanien maaske atter i en Række af Aar blive regjeret af en Kvinde.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de December 1885. 35te Aargang.

Udkaarelse og Forudbestemmelse.

Ovenstaaende Æmne synes at være uforstaaeligt for mange Mennesker. Der er Skriftsteder, som synes at hentyde til denne mærkværdige Lære, at den Almægtige, førend Verdens Grundvold blev lagt, valgte nogle visse Faa iblandt sin store Skare af Børn til at være sine Udvalgte, og som alene skulde frelses; og disse siges der, skulle frelses ved Kristi Blod, uden noget Hensyn til deres Gjerninger, medens Alle andre — det store Flertal, benævnet „Jordens Afskum," skulle for evig fordømmes til at brændes i uudslukkelig og evigvarende Ild, lige meget hvad deres Gjerninger have været.

Intet Kjætteri iblandt de mange Vildfarelser, i hvilke den religiøse Verden er falden, viser mere tydelig end dette Faren ved at stole paa det „døde Bogstav" for Kundskab om guddommelige Ting. Det er Aanden, der giver Lys, saa vel som Liv; og den orientalske Bibellæsers Svar paa Fillippus Spørgsmaal? „Forstaaer Du, hvad Du læser?" — „Hvorledes skulde jeg kunne det, uden Nogen vejleder mig," viser tydelig Nødvendigheden af „levende Orakler" til at forklare de hedengangne Profeters Skrifter, saa at de Ukyndige kunne forstaa dem.

Dersom det kunde blive vist, at en saadan Lære findes i Skriften, vilde det blot vise, at Bibelskrivere modsige hverandre og sig selv; thi hele den hellige Bogs Lære er bygget paa den Erklæring, at Mennesket har Ret til at gjøre Godt, eller Ondt, som han selv ønsker at vælge, og paa hans Ansvarlighed til en retfærdig Gud for Udøvelsen af denne Rettighed. Paa dette er Theorien om Belønning og Straf grundet. Foruden dette kan der ikke være Synd, ej heller Retfærdighed. Handlefrihed er nødvendig saa vel til Ulydighed, hvilket er Synd, som til Lydighed, hvilket er Retfærdighed. Dersom Mennesket ikke havde Frihed til at adlyde eller forkaste enhver af Herrens Love, vilde det Hele være Narreværk og Nonsens. Der vilde ingen Nødvendighed være for en Frelser, dersom der ikke fandtes Synd. Synd er Overtrædelse af guddommelige Love. Udstedelsen af Guds Befalinger og Menneskets Ulydighed mod dem vise, at vi ere begavede med fri Villie.

Syndefaldet, som nedskrevet i det 2det og 3die Kapitel i 1 Mose Bog, fremlægger tydelig Principet om Menneskets Frihed til at gjøre Ret eller Uret og Retfærdigheden af Straffedomme som Følge af Ulydighed mod guddommelige Love. Adam havde Frihed til at spise af Frugten af Livets Træ saa vel som af Dødens og omvendt, Budet var: „Men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt skal Du ikke æde; thi paa den Dag, Du æder deraf, skal Du visseligen dø." Gud forhindrede ikke Adam i at æde deraf, ejheller tvang Satan ham dertil. Det var Menneskets egen Gjerning, udført formedelst hans frie Villie, som retfærdiggjorte Straffen, og dette var et Eksempel paa Guds Handlemaade med hele Menneskeslægten. „Se," siger den guddommelige Lovgiver, „jeg har i Dag vist Eder Godt og Ondt; vælger, hvilken I ville tjene." Og der er en Dag bestemt, da alle Mennesker skulle dømmes for de Gjerninger, som de have gjort i Kjødet, enten de have været gode eller onde, og Enhver vil modtage „Løn for sine Gjerninger." Kristi Forsoning forløste Menneskeslægten fra de vedvarende, nedavlede Følger af Adams Overtrædelse og aabnede Vejen til fuldkommen Forløsning fra personlig saa vel som Arvesynd, og Menneskene nyde Frihed til at modtage eller forkaste de Betingelser, ved hvilke Frelse kan opnaas.

Men, indvendes der, den Almægtige kjendte forud, at Adam vilde synde, hvorledes kunde da Mennesket undlade at overtræde, naar Herren forud vidste, at han vilde overtræde og netop derfor lagde en Plan for Forløsning? Forklaringen er simpel. Herrens Forkundskab lægger ingen Hindringer for Menneskets fri Villie; han har ligesaa megen Frihed til at vælge Godt eller Ondt, enten Herren ved forud, hvad hans Valg vil blive, eller ikke. Forældre formane ofte deres Børn til ikke at gjøre Ondt, endskjøndt de vide forud, at Børnene alligevel ville gjøre det: men denne Forkundskab hverken tvinger Børnene til at vise Ulydighed eller forhindrer dem i at vise Lydighed, ejheller tilintetgjør det Nødvendigheden af at forbyde det Onde. Vi kunne være overbeviste om, at Folk af vort Bekjendtskab ville vælge en vis Fremgangsmaade, men denne Overbevisning har ingen Indflydelse paa deres Gjerninger.

Vor Fader i Himlen kan kjende Enden formedelst Begyndelsen og kan lægge sine Planer med Hensyn til Folks og Nationers Gjerninger, forudsete af ham, førend de blive udførte, og saaledes styre Resultaterne, at Alt kan bidrage til hans Hensigters Fremme, medens selve Individerne ere frie til at gjøre Godt eller Ondt, ligesom de selv ønske.

Fristelse er ikke Tvang. Guds Aand vil oplyse, tilskynde og staa os bi, lede os ind i al Sandhed; og den Ondes Aand vil indgyde os Ondt, bedrage Synderen og lede os til Mørkhed og Død, men det er ingen af dem tilladt at berøve Mennesket sin frie Villie; thi dette vilde gjøre ham til et uansvarligt Væsen og gjøre ham uskikket for enten Belønning eller Straf, Ophøjelse eller Fornedrelse.

Forudstemmelse og Forkundskab ere forskjellige. Herren kan kjende forud, hvad en Mand vil gjøre, uden at forudbestemme, at han skal gjøre det. Det kan ikke bevises, hverken ved Fornuft eller den hellige Skrift, at den Almægtige ordnede Tingene saaledes, at Mennesker skulde tvinges til at afholde sig fra at gjøre Noget angaaende deres Frelse eller Fordømmelse. Mænd ere blevne opreiste til forskjellige Tider for at udføre visse Arbejder, nødvendige paa de Tider, for

at fuldbyrde den Almægtiges Hensigter, og de vare udvalgte til disse Missioner formedelst den guddommelige Forkundskab. De vare forudbestemte til det Sted og den Tid, i hvilken de levede og virkede. Mange vare forud udkaarede til deres Arbejde, saa som Jeremias, hvem Herren siger, han kjendte før hans Fødsel og udkaarede til at være en Profet. Dette havde alligevel ingen Indflydelse paa hans Handlefrihed i at gjøre Ret eller Uret, eller i at arbejde til et Maal, hvor han kunde opnaa eller forspilde sin Frelse. Alle historisk fremragende Mænd i alle Tidsaldre, saa vel theologiske som verdslige, vare forudbestemte og udkaarede, i Følge Herrens Forkundskab, til at fødes til Verden paa visse Tider og Steder og under saadanne Omstændigheder, som vilde bringe dem i en Stilling til at udføre, hvad Skaberen forud vidste, de vilde være i Stand til at udføre under de forskjellige Stillinger, som omgave dem. Til samme Tid, de vare i Besiddelse af deres Handlefrihed, og medens de udførte det Arbejde, for hvilket de vare bestemte, kunde de af deres egen fri Villie vedblive paa eller forlade den Vej, som vilde lede til deres egen Frelse.

Den Almægtige oprejste Perseren, Cyrus, saaledes som forudtalt af Profeten Esaias, førend denne Konge var født. (Es. 15 K. 28; 14 K. 1—4) til at overvinde Nationer, begunstige Israel, og gjenoprette Jerusalem, saa som Herren vidste, at han vilde besidde baade Magt og Villie til at gjøre disse Ting, men at det ikke vilde berøve ham hans fri Villie, ejheller sikkre eller forhindre hans Frelse.

Saul af Tarsus var udvalgt af Herren til at være en af dem, som „haabede paa Kristus," og til at være en Apostel for Hedningerne; men han erklærer: „Jeg spæger mit Legeme og holder det i Trældom, at ikke jeg, som prædiker for Andre, skal selv blive forskudt." (1 Kor., 9, 27.,) Farao var oprejst til at udføre et nødvendigt Arbejde i sin Tid og Nation, og naar Gud," forhærdede hans Hjærte," var det for at vise sin Magt i Ægyptens Land, straffe Nationen og Øvrigheden, som havde holdt hans Folk i Trældom, og vise Israel Nødvendigheden af at stole paa ham, og da var Farao glad ved at lade Israel fare. Disse Begivenheder vare ikke bestemte for den evige Fordømmelse, eller det modsatte, af den egensindige Konge af Ægypten. Hans Undertrykkelse af Israeliterne skete, før disse Tildragelser fandt Sted, og hans Hjærtes Forhærdelse var en retfærdig Gjengjældelse for den Uretfærdighed han og hans Folk havde udøvet; Følgerne vare, at bringe Ulykke over ham og dem og Fordel til dem, som de havde forurettet. Judas var udvalgt iblandt de Tolv, som fulgte Jesus, at han maatte have Lejlighed til at udvikle det, som var i ham, og forraade sin Herre og Mester. Men han var ikke nødt til at gjøre denne onde Handling mere, end nogen af forrige eller Nutidens begjærlige eller vindesyge Forrædere ere nødte til at udføre deres onde Handlinger." Lad Ingen sige, naar han fristes; jeg fristes af Gud; thi Gud fristes ikke af det Onde, men han frister heller Ingen; men hver Mand fristes, naar han drages og lokkes af sin egen Begjærlighed." (Jakob 1, 13—14).

Tilfældet med Esau og Jakob anføres ofte som et Bevis paa, at den Ene var forudbestemt til Fordømmelse og den Anden til Ophøjelse. Paulus antages at være den store Forkynder af denne besynderlige Lære. Han siger angaaende Isaks Sønner: „Thi da de endnu ikke vare fødte og hverken havde

gjort Godt eller Ondt, (paa det Guds Beslutning efter Udvælgelse skulde staa fast, ikke ved Gjerninger, men ved ham, som kaldte)." Men hvad var „Guds Beslutning efter Udvælgelse?" At Jakob skulde blive frelst, men Esau blive fordømt? Aldeles ikke. Løftet til Rebekka og Herrens Hensigt var blot: „Den Ældre skal tjene den Yngre." (Rom. 9, 11—12). Men det indvendes, siger der ikke „som det er skrevet, Jakob har jeg elsket, og Esau har jeg hadet?" Jo. Men hvor er dette skrevet? I Malachiæ 1, 2—3. Herren talede ikke dette, førend Børnene bleve fødte, men Hundreder af Aar efter, at de vare døde. Gud vidste forud, hvad Esau vilde gjøre, og derfor udvalgte han Jakob som den af Isaks Sønner, igjennem hvilken den forjættede Sæd skulde komme, og som skulde blive større end sin Broder; og Herrens Anskuelser vare ikke udtalte om Nogen af dem, førend deres Vandel havde vist deres forskjellige Egenskaber og Berettigelser til Kjærlighed eller Had.

Intet Menneske har nogensinde været forudbestemt til at blive frelst eller fordømt, uden Hensyn til hans egne Gjerninger, udførte formedelst hans egen fri Villie. Men Herren har forudbestemt, at alle Mennesker skulle gjøre Regnskab for de Gjerninger gjorte i Kjødet, fordi han har givet dem Frihed og Valget imellem Godt og Ondt og har forudbestemt de Midler, hvorved Forløsning kan komme til Alle, og Ære og Herlighed til dem, som stræbe efter Ophøjelse. Den, som er fordømt, vil lide Straffen for sine egne Gjerninger, og den, som ikke vil opnaa at erholde en Krone i det himmelske Rige vil tabe det, som han kunde have erholdt, dersom han havde adlydt de uforanderlige Betingelser, beredte før Verdens Grundvold blev lagt.

Forsvarerne af Skjæbnetheorien og Læren om Unødvendigheden af Gjerninger til Frelse bygge deres Tro paa misforstaaede Skriftsteder i Pauli Breve. De andre Apostle lægge særdeles Vægt paa Læren om Salighed ved gode Gjerninger saa vel som Tro paa Jesus Kristus.

Peter, som holdt Apostelskabets Nøgler, advarede de Hellige imod en Misforstaaelse af Pauli Behandling af dette Æmne. Han siger: „Som og i alle Brevene, naar han deri taler om disse Ting, hvoriblandt der er Noget, svært at forstaa, hvilket de Ukyndige og Ubefæstede forvende, ligesom og de øvrige Skrifter, til deres egen Fordærvelse." (2 Petri, 3, 16.) Men vi ville finde, ved at læse Pauli Breve nøjagtigen, at han baade forstod og lærte Nødvendigheden af Gjerninger, og at de Gjerninger, der af ham omtaltes som unødvendige til Salighed, vare Ceremonier og Skikke henhørende under den mosaiske Lov. At han ikke troede, som Nogle antage, at nogle Mennesker vare forudbestemte til Salighed uden Hensyn til deres Gjerninger, er tydeligt fra Rom. 2, 6—11: „Thi han skal betale hver efter hans Gjerninger: de, som ved Bestandighed i god Gjerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv; men de, som ere gjenstridige og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skulle vorde Ugunst og Vrede. Trængsel og Angest skal være over hver Menneskes Sjæl, som gjør det Onde, baade en Jødes først og en Grækers; men Ære og Hæder og Fred skal vorde hver den, som gjør det Gode, baade en Jødes først og en Grækers; thi der er ingen Persons Anseelse hos Gud." Intet kan være tydeligere end dette. Det bringer Paulus i Overensstemmelse med de andre Apostle og inspirerede Skribenter angaaende Spørgsmaalet om personligt

Ansvar og Frelse ved gode Gjerninger udførte formedelst Tro, og viser, at de, som indbilde sig, at Paulus troede paa den Slags Udvælgelse og Forudbestemmelse, som Calvin lærte, tilligemed mange af Nutidens Gejstlige, have aldeles misforstaaet Hedningernes store Apostels Mening og Argumenter.

Dersom Gud har fra Verdens Skabelse udvalgt visse Faa til Salighed og dømt alle Andre til Fordømmelse, gjør det naturligvis Intet til Sagen, hvad nogen af dem udfører, hvad deres evige Fremtid angaar. Ligemeget hvor meget Ondt de Udvalgte end gjøre, de skulle frelses formedelst Krist Blod, og uden Hensyn til, hvormeget Godt de Ikke-Udvalgte gjøre, de ville blive fortabte og gaa til Helvede. Derfor, at prædike er forgjæves, Omvendelse er unyttigt, der er Intet at stræbe efter, alle Formaninger til Syndere og selv Frelserens Arbejde for at ødelægge Djævelens Værk er forgjæves, og dersom Djævelen „gaar omkring som en brølende Løve, søgende hvem han kan opsluge," udviser han stor Dumhed; thi han kunde ligesaa godt vente, da han vilde være sikker paa at faa dem alligevel, og Apostelen, som advarede dem, var ligesaa dum som han; thi hvad Gavn er en Advarsel til dem, hvis Skjæbne er forudbestemt? „Vend om, vend om til mig, hvorfor ville I dø, o Israels Hus:" „Kommer til mig Alle, som arbejde og ere besværede." „Den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde forkaste." „Ønsker ikke at Nogen skulde fordømmes, men Alle komme til Omvendelse." Disse og mange andre Skriftsteder ere kun Blændværk og en Snare, dersom Mennesket ikke har Frihed til at tjene Gud og opnaa Frelse, eller tjene Djævelen og modtage Fordømmelse.

Dersom de, som hylde saadanne Tanker, blot vilde betragte deres egen Natur og deres Hverdagsgjerninger, vilde de deri finde tydelige Beviser paa en saadan Idees Uholdbarhed. De vilde se, at de i sig selv have Kraft til at gjøre Godt eller Ondt, og at de kunne dyrke deres egne Tilbøjeligheder, beherske eller følge deres Lidenskaber, adlyde menneskelige og guddommelige Love, eller foragte Afholdenhed og styres af Intet undtagen deres egen Villie og Tilbøjeligheder. Med den samme Tunge prise de Gud eller bespotte hans Navn; med den samme Haand kunne de revse og kjærtegne, med de samme Egenskaber kunne de gjøre Synd eller adlyde Herrens Love. Fatalisme er en Fjende til Dyd og en Ven til Synd. Dersom dens Læresætninger bleve gjennemførte, vilde det standse menneskelig Virksomhed og fylde Verden med Forvirring. Den kan ikke anvendes i denne Verden, ejheller i den tilkommende.

Men Læren om Forkundskab, Udvælgelse og Forudbestemmelse er sand. Gud „har gjort, at al Menneskens Slægt boer paa den ganske Jordens Kreds af et Blod, og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig." (Ap. Gjer. 17, 26.) I Følge hans Forkundskab og guddommelige Hensigter har han forud bestemt, hvor alle Menneskenes Sønner skulle fødes og leve. Nogle vare bestemte til at regjere og Andre til at tjene; Nogle til at arbejde i en Retning, Nogle i en anden; Abrahams Sæd for en særegen Mission; andre Racer for forskjellige Missioner; visse Individer for visse Stillinger. Men forudbestemte Herren, at Nogle skulde nødes at komme til ham og blive frelste, og at Andre skulde udelukkes fra ham og blive fordømte, uden Hensyn til deres frivillige Gjerninger? Nej. Det næste Vers (27de) siger; „at de skulle søge Herren, om de dog kunne føle og finde ham, enddog

han er sandelig ikke langt fra enhver af os; thi i ham leve, røres og ere vi."

Den sande Lære om Forudbestemmelse kan ikke tilfulde forstaaes uden Kjendskab til Læren om Forudtilværelse, og at omhandle dette Emne er ikke Hensigten med denne Artikel. Nok er det at sige, at Gud i Begyndelsen kastede et Blik omkring paa den Utallighed af Aander, som han havde skabt, og han saa Nogle iblandt dem, som vare store og vise. „Ligesom en Stjerne er forskjellig fra en anden i Klarhed," saaledes ogsaa disse i den Intelligents, som er Guds Herlighed. „Disse," siger Faderen, „vil jeg gjøre til Herskere;" og han forudbestemte dem til at indtage visse Stillinger i de forskjellige Tider, i hvilke de skulde leve. Nogle, hvis Fremtid han vidste forud, hvis retfærdige Gjerninger han forudsaa, forudbestemte han „at blive dannede" ved deres Tro og Retfærdighed, „til hans Søns Lignelse, at han maatte blive den Førstefødte blandt mange Brødre. Som Jesus, formedelst Forkundskab om hans fuldkomne Lydighed, blev udvalgt som et Lam uden Skyld og Lyde at være et syndefrit Offer, saaledes bleve Andre valgte for deres forskjellige Missioner, Tider og Kald; de ere komne paa denne Jord, have udført deres Del og ere gaaede til en højere Tilværelse for der at vente til den store Dag, da alle Ting skulle aabenbares, og enhver Mand skal blive dømt og belønnet efter sine Gjerninger. Andre af disse ædle Aander ere nu paa Jorden, arbejdende for Herren i denne „Tidernes Fyldes store Husholdning." Verden kjender dem ikke, og undertiden paaskjønne selv mange af deres Brødre dem ikke tilfulde. Alligevel ere de klare og skinnende Lys i denne Verdens Mørke. Den Almægtige er med dem, og Aanden af deres Kaldelse, fra Verdens Grundvold blev lagt, hviler paa dem og brænder lig en Ild i deres Bryst. De ere som Skanser mod Ondt og vende mange til Retfærdighed. De ere en Styrke for de Uretfærdige, men en Skræk for dem, som gjøre Ondt. De ere ikke af denne Verden, og derfor hader Verden dem og strider imod dem. De ere Herrens Udvalgte, og han, som har „forudbestemt" og „kaldet" dem, vil ogsaa „retfærdiggjøre" dem; thi de ere helliggjorte formedelst Troens Retfærdighed, og han vil ogsaa „herliggjøre" dem, naar de have fuldendt deres Arbejde og fortjent deres Krone som Guds og Lammets Konger og Præster til evig Tid.

Lad Ingen bedrage sig selv. Den, som øver Retfærdighed, er retfærdig. Den, som synder, maa møde sine Gjerningers Følger. Syndsforladelse kan sikkerligen erholdes ved Lydighed til Evangeliet, og da maa den, som paatager sig Kristi Navn, efterfølge ham i Aand, Ord og Gjerninger. Den Hellig Aand vil lede til Sandhed, men Mennesket maa af sin egen fri Villie selv praktisere disse Sandheder, som Aanden vidner for ham. Herved kommer Belønningen. Celestial Herlighed kan opnaaes alene ved at adlyde celestiale Love. Syndens Løn er Død, og Dommen vil bestemme den evige Stilling af baade Hellige og Syndere. Derfor, o, Menneske, gjør det, som er Ret, undgaa det, som er Uret. Tænk ikke, at Nogens Retfærdighed vil komme den til gode, som ikke selv har øvet Retfærdighed, men vær forvisset om, at paa den store Herrens Dag ville Alle vise sig, som de i Virkeligheden ere, og Ingen vil findes værdig til at indgaa til evig Hvile og nyde de Frelstes Samfund, uden de have adlydt Betingelserne og ere helliggjorte ved Kristi Blod formedelst Lydighed.

C. W. Penrose i Mill. Star.

Profetiers Opfyldelse.

En herlig Ting ved Herrens Værk i denne Tid er, at Intet, saa vidt, er vederfaret de Hellige, uden at de forud have været underrettede derom og beredte derfor ved Raad og Aabenbaring fra Herren. De Hellige have ikke været overladte til Tvivl og Uvished angaaende Fremtiden. Skriveren af dette erindrer godt hvor tydelige de Ældstes Lærdomme vare i hans tidlige Barndom angaaende Begivenheder, forbundne med Kirken, som skulde finde Sted. Han har levet og set mange af dem opfyldte og de vare næsten lige saa tydelige at forstaa den Gang, som nu, efter at de ere blevne opfyldte.

De Ældste have stedse været tilskyndede til at lære de Hellige, at de vilde have Trængsler at gjennemgaa og mange Forfølgelser at kjæmpe imod. Vi se i Dag, Profeten Josephs store Forudsigelser opfyldte, angaaende den Modstand Kirken vilde møde. De nuværende Prøver, som de Hellige gjennemgaa, skulle i Stedet for at nedslaa deres Mod, være en Aarsag til Glæde og Fryd fordi Herrens Ord ere saa tydeligen blevne opfyldte. Da Kirken var lille og talte kun et ringe Antal Medlemmer, forudsagde Joseph, at Evangeliet vilde vedblive at forkyndes, og opvække Had og Modstand, indtil hele Verden skulde rejse sig imod de Hellige. Forfølgelsen skulde begynde i Nabolag, siden skulle Countier forene sig imod de Hellige, derefter Stater og siden hele de Forenede Stater og tilsidst hele Verden. Dette er ved at gaa i Opfyldelse.

Mormons Bog beskriver med stor Klarhed de Trængsler, der skulde møde de Hellige i de sidste Dage. Profeten Nephi saa vor Tid og profeterede om den, skjønt han levede for fem og tyve Hundrede Aar siden. Naar vi læse hans Ord og overveje dem, kunne vi se Vigtigheden af de Aabenbaringer han modtog, og vi kunne se yderligere Beviser paa Mormons Bogs guddommelige Oprindelse. Vor Løbebane, som et Folk, er tydelig beskreven i hin Bog, endskjønt den blev udgivet førend Kirken blev organiseret. Dersom de, som skreve deri angaaende de sidste Dage, vare levende i Dag, og kunde med deres menneskelige Øjne se det de beskrev, kunde de ikke have beskrevet det mere tydeligt. Profeterne saa, at den Tid vilde komme, efterat Herren havde oprettet denne Hedningenation i Landet og gjort den fri, at Evangeliet vilde fremkomme og blive forkyndt for Folket. Dersom de annammede det, vare de lovede store Velsignelser, forkastede de det derimod, var deres Straf tydelig forudsagt. Den Fremgangsmaade de vilde bruge imod Guds Kirke er forudsagt med stor Tydelighed i Mormons Bog; men til de Hellige ere Forjættelserne angaaende Kirken af den mest trøstende og opmuntrende Natur. Vi ere lovede, at Alle, som stride mod Zion skulle blive tilintetgjorte. Herren har givet de mest tydelige Løfter angaaende dette, og sagt, „at han ikke vil tillade de Ugudelige at udrydde de Retfærdige."

Lader os derfor føle trøstede og opmuntrede; thi Herrens Forjættelser ville ikke fejle. Om end mørke Skyer drage op over Zion og for en Tid synes at skjule Solen for vort Blik, ville disse atter forsvinde og Lys, Fred og evig Glæde vil blive deres Lod, som med Standhaftighed udholde dette Livs Prøver.

Juvenile Instructor.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Sandheden vil sejre.

Det er meget populært at sende Missionærer til Utah; næsten alle Sekter have sine Repræsentanter der, og det har vist sig at være en meget frugtbringende Arbejdsmark. Utah er et godt og fredeligt Land at bo i. „Mormonerne" ere frisindede og fredelige, saa at enhver Missionær kan frit og uhindret udføre sin Virksomhed der. Alt, hvad der fordres for at gjøre Arbejdet lønnende, er, til passende Lejlighed at udsende løgnagtige Artikler igjennem Pressen om „Mormonerne" og at faa disse Artikler udspredte saa vidt som muligt; da komme Midler hurtigt ind, og deres Missionsvirksomhed er et vellykket Foretagende.

De kunne ikke omvende „Mormonerne", eller bevæge dem til atter at slutte sig til nogen af de Samfund, hvorfra de ere komne; thi de finde dem lig tomme Brønde, der intet Vand give, og foretrække at blive ved den Brønd, som giver Livsens Vand.

Vi læse ofte Breve fra Utah i Aviser og Tidsskrifter skrevne af disse Missionærer, hvori de groveste Løgne findes om et Folk, som har født og herbergeret disse Mænd og bevist sand kristelig Venskab og Kjærlighed imod dem. Det er blot for den ydre Verden, at disse Artikler ere skrevne, og Øjemedet med dem er at faa Penge, ja, giv os blot Penge; thi vi kunne Intet gjøre uden Penge; dette er Drivfjederen i deres Virksomhed. Nogle ville endog sælge Herren og Mesteren for Penge, om de havde Lejlighed dertil. Det er Brødet og Fiskene, de ønske mere end Menneskers Sjæle.

Mormonerne have vist deres Velvillie mod disse Missionærer ved at lade dem prædike i deres Tabernakel og Skolehuse, og disse Steder have ved saadanne Lejligheder været fyldte af opmærksomme Tilhørere. Vort Løsen er: „Prøver Alt og beholder det Bedste."

Vi have set et Brev i „Väktaren," et religiøst Blad, der udgives i Stockholm, som er blevet optaget i adskillige andre Blade; det er skrevet af en Emanuel Edman, som kalder sig selv en „skandinavisk luthersk Missionær," han har opholdt sig en kort Tid i Utah og tror nu at kjende Mormonismen tilbunds. Brevet er fra Begyndelse til Ende, fuldt af de groveste Løgne, som nogensinde kunde udgaa fra et Menneske, og viser, at Manden, besidder et moralsk fordærvet Hjærte og en forvirret Hjerne, og at Sandheden er ikke i ham.

Det er forfriskende en Gang imellem at læse en Artikel skreven af en Person, som har Mod og Ærlighed nok til at sige Sandheden om „Mormonerne:" thi den, som vover at gjøre dette, er udsat for Haan og Foragt, ligesom de vare, der vovede at tale godt om Nazaræeren. En saadan Person finde vi i en Ikke-Mormon, som skriver i «Demokraten» publiseret i Staden Washington i de Forenede Stater. Han skriver: — For flere Uger har mine Beretninger til Demokraten i denne Stad indeholdt Beskrivelser om Stillingen i Utah, og det glæder mig at høre, at de faa Kjendsgjerninger, jeg har været i Stand til at fremsætte, have tiltrukket sig Opmærksomheden og ville have Indflydelse paa fremragende Mænd i

Ny York City; det er at antage, at det Samme vil være Tilfælde paa andre Steder.

Eftersom jeg er her i Demokratens Interesse, i Sandhedens og Retfærdighedens Interesse, er det min Hensigt efter bedste Evne at vedblive at berette om Tingene, saaledes som jeg finder dem, ikke med Had, men med Retfærdighed, og disse Beretninger ville derfor have Indflydelse, hvor det er værd at have Indflydelse. Verden er en besynderlig Sammenblanding af Had og Fordomme. Til samme Tid er der gode Folk, som ere paavirkede ved en tydelig og besindig Fremstilling af Tingene, som de ere, til at tænke og protestere imod Uretfærdighed, og som trods Modstand og blinde Fordomme ville frimodigen forsvare Sandheden.

Næsten Enhver i hele Amerikas Land, Nord eller Syd, Øst eller Vest, har fra en eller anden Kilde hørt om Utah Territorium og især om Salt Lake City, dets Hovedstad. Alligevel kan det siges, at Tiendedelen af dette Lands Befolkning have aldrig set de Helliges Stad og har ingen Ide om dens Udséende, eller hvad Slags Folk der bebor den, undtagen igjennem de overdrevne og ufornuftige Avisartikler, der ere skrevne af umoralske og samvittighedsløse Mænd og Kvinder med det Maal for Øje at opvække Had og Fordomme imod et Samfund lige saa godt, ærligt og dydigt som noget andet, der lever paa Jorden i Dag. Ikke de mindst Skyldige i denne Fremgangsmaade, at bruge falske og usande Fremstillinger om dette Territorium, var det afdøde republikanske Parti — et Parti, som nu til Lykke for Landet er lige saa dødt som Julius Cæsar — et Parti, der syntes at vælge til sine Repræsentanter i Utah nogle af de mest fordærvede Mænd, som nogensinde tillodes at modtage en Dollar i Løn fra denne store Regjerings Skatkammer, eller forresten fra nogen Regjering, der nogensinde eksisterede paa Jorden. Denne vidtstrækkende Erklæring er let at bevise, og, om fuldkommen forstaaet, vilde vise de mest egengjerrige og ondskabsfulde Hensigter i at beholde Embeder og modtage Lønning for et stort, men upopulært Folks Undertrykkelse. Det siges, at „Sandhed er meget stærk og vil sejre," trods den lakoniske Paastand at „Sandhed er meget — vanskelig at finde."

For otte og tredive Aar siden var Utah en øde Ørk — anset for at være uskikket til at blive opdyrket og beboet. I 1847, paa deres lange, trættende Marsch over Sletterne, drevne udenfor Civilisationens Grænser af en umenneskelig Pøbel, mødte Mormonførerne ofte Mænd fra Opdagelsespartier, som forsikrede dem, at det Land, som de havde bestemt til deres fremtidige Hjem, var det daarligste og mest øde, der fandtes paa Jorden, og at det aldrig vilde kunne frembringe nok til at opholde Livet med. Pionererne vedbleve alligevel med næsten profetisk Overbevisning at gaa fremad paa deres farefulde Rejse og ankom til den store Saltsødal den 24de Juli 1847.

Otte og tredive Aar senere — og hvad finde vi? At den øde Ørken „blomstrer som en Rose." At som Svar paa en intelligent Ledelse af Arbejdskraften og en Udholdenhed, som overvandt Alt, er Jordens Frugtbarhed nu et Vidunder for Verden, og jeg er overbevist om, at den Dag vil komme, da en fordomsfri Historieskriver vil omhandle Æmnet om „Mormonernes" Bosættelse i Utahs Dale og ikke forglemme at give dem den Ære, som med Rette tilkommer dem, en Ære, der til nærværende Tid er nægtet dem. Hvad finde vi her? I en Dal, hvor det var tænkt, at Agerdyrkning var aldeles umulig — en Dal med et saa

barslt og nøgent Udseende, at en gammel Pioner tilbød at ville give 1000 Dollars for det første Majsaks, som kunde avles der — avle nu Nogle af Utahs Landmænd 20 Tdr. Hvede paa en 1 Td. Land, og næsten alle Produkter henhørende til Agerdyrkningen kan avles i Utah og det lige saa godt som i nogen af Staterne. Det er en stor Landstrækning, fra Idaho mod Nord til Arizona mod Syd, fra Nevada mod Vest til Wyoming mod Øst, et Land, som for ottte og tredive Aar siden var aldeles ukjendt undtagen for nogle faa omflakkende, lave Indianere — et Land, der blev fortørret af Solen om Sommeren og gjennemtrængt og hjemsøgt af strænge Vintres haarde Frost og Snestorme — et Land, hvis eneste vilde Blomst var Sagebrush og lignende Urter, paa hvilket Landets vilde Dyr fristede Livet; paa denne store Landstrækning, som for otte og tredive Aar siden var saa øde, saa vild og nøgen, der er nu i Utah, trods denne Nations vedvarende ubarmhjærtige Modstand, og Regjeringens i Særdeleshed, skjønne Stæder og Byer, som beundres af Enhver, der nogensinde har Lejlighed til at beskue dem.

Og saaledes kunde jeg vedblive at vise Forskjellen imellem Utah i Dag og Utah, som det var for otte og tredive Aar siden. Nok er det at sige, at Utah Territorium er det skjønneste i hele denne store Republik; det er rigt paa Hjælpekilder af enhver Slags og er beliggende paa et af Naturens skjønneste Steder; med et Klima, som er anerkjendt som det bedste i Verden, og besiddende Naturskjønheder, der i Storhed og Pragt kan maale sig med hvilket som helst Sted paa Jorden, og beboet og ejet af et Folk, som ikke staar tilbage for Nogen i Intelligence, i Fremadskriden, i Industri, i Ærlighed og i alle Dyder, og som besidder færre af de Laster, som findes i de fleste Samfund. Med et Ord, Utahs Hjælpekilder og Naturrigdomme ere utallige. Dette indrømmes af Enhver, som er bekjendt dermed.

Salt Lake City er naturligvis Hovedstaden, og bliver i Aarets Løb besøgt af en uhyre Mængde Rejsende, især om Sommeren. Der er mange og forskjellige Aarsager, som bringe saa mange Rejsende til de Helliges Stad. Forretninger bringer Mange dertil; Nogle komme der for en Ting, Nogle for en anden; men det store Flertal rejser dertil formedelst Stadens Ry som Utahs Hovedstad, og som saadan Mormonernes Hovedkvarter. Det er i alt Fald ikke overdrevent at sige, at Alle, som besøge Salt Lake City for første Gang, enten de komme der i Forretning eller for Fornøjelse, ere meget overraskede af dens Skjønhed. De betragte med Beundring Alt, hvad der er at se. Det er lig en Oase i Ørkenen. Planen, efter hvilken Byen blev anlagt, er beundret af Enhver, den er anlagt i Firkanter, som hver indeholder ti Akres, med Gader 66 Alen brede og 8 Alen brede Fortov paa hver Side. Brigham Young var den ledende Aand i at anlægge Byen, og den staar i Dag som et vedvarende Monument om hans Dømmekraft og Indsigt. Lige fra Begyndelsen raadede og tilskyndede han sit Folk til at plante Skyggetræer langs med Fortovene, og Følgerne af hans Raad, som bleve fulgte, ses i Dag; thi enhver Del af Staden er skygget af høje, prægtige Træer af forskjellige Slags og med forskjellige Farver. Ja, det kan siges, at Washington, de Forenede Staters Hovedstad kan, hvad Skyggetræer angaar, neppe maale sig med Salt Lake City, endskjønt i Washington er Plantningen af Træer under en af Regjeringen indsat Komites Bestyrelse; dette siger meget for Utah. I de østlige Stater falder der

Regn nok til at holde Træerne i Live, men i dette store Bjærgland, hvor det sjældent regner, i det Mindste om Sommeren, maa disse Træer vandes, dersom de skulle holdes i Live. Vi se derfor smaa rislende Vandstrømme ved begge Sider af Gaderne, hvorfra ogsaa Frugttræer og Haver bliver vandede. Synet af disse smaa klare Strømme, som løbe rislende igjennem Gaderne, synes at have en kølende Indflydelse paa Mennesker, selv paa de varmeste Dage om Sommeren.

Salt Lake City er omtrent en dansk Mil i Firkant med Gaderne løbende Nord og Syd — Øst og Vest i regelmæssig Afstand, og Indbyggernes Antal er imellem 30 og 35,000. „Denne Stad," siger et nylig udkommet Værk om Utahs Hjælpekilder, Skjønheder og Naturrigdomme, „har bekvemme Hoteller, og enhver Ting, som kan gjøre Livet behageligt, kan kjøbes til billige Priser; elektrisk og Gasbelysning, et udmærket Vandværk, som kan kaste Vandet over de højeste Bygninger; de fleste kristne Kirkesamfund have Kirker der og gode Skoler; Sporvejens Længde er i Alt omtrent 3 danske Mile, og der er to smukke Theatre. Det er en stille og ordentlig By, Skatter ere meget lave, og de mest berømte Steder, som Rejsende ønsker at se, saa som, de varme Kilder, Saltsøen., Cottonwood Sølvminer, Bingham og Amerikan Forks Bjærgpasser og Parleys Park Dal og Mine, ere alle i nær Forbindelse med Staden.

Salt Lake City giver en den uimodstaaelige Ide, at „Mormonerne" ere der og ville vedblive at boe der. Staden indeholder nogle meget smukke og solide private Bygninger, og de offentlige Bygninger — som det store Tempel, paa hvilket der er bleven arbejdet i fem og tyve Aar, og Tabernaklet, den mærkværdigste Bygning i dette Land — fortjene mere end flygtige Bemærkninger. Jeg skal derfor en anden Gang mere omstændeligt omtale Bygningerne og andre Ting af Interesse i og nær denne vidunderlige Stad.

Ankomst og Beskikkelse. Den 1ste December ankom til Kjøbenhavn følgende Missionærer fra Utah: M. Mauritzen og N. Gyllenskog fra Smithfield, P. Olsen fra Moroni, R. Strøm fra Mt. Pleasant, H. Hansen fra Spring City, J. J. Andersen. og N. Mikkelsen fra Fountain Green, V. C. Høgsted fra Harrisville og S. O. Nilson fra Fairview. Vi byde disse Brødre hjærtelig velkomne til Skandinavien og haabe, at de maa være i Stand til at udføre meget Godt for Herrens Værk i disse Lande.

De ere beskikkede til at arbejde som følger: M. Mauritzen, V. C. Høgsted og N. Mikkelsen i Aalborg; P. Olsen og H. Hansen i Kjøbenhavns; R. Strøm i Stockholms; N. Gyllenskog og S. O. Nilson i Skaane og J. J. Andersen i Aarhus Konference.

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Bagtalelse.

Bagtalelse er et Onde, som eksisterer overalt iblandt Menneskene, og som har været og er endnu Aarsagen til meget Ondt.

Salomon siger: „Død og Liv er i Tungens Vold," og: „Et falskt Vidne skal ikke agtes uskyldigt, og den, som taler Løgn skal omkomme." Apostelen Jakob siger: „Dersom Nogen ikke støder an i sin Tale, denne er en fuldkommen Mand, i Stand til at holde det ganske Legeme i Tømme. Se, vi lægger Bidsler i Hestenes Munde, at de skulle adlyde os, og vi vende deres ganske Legeme. Se, ogsaa Skibene, enddog de ere saa store og drives af stærke Vejr, vendes med et saare lidet Roer, hvor Styrmandens Fart vil hen. Saaledes er og Tungen et lidet Lem, men pukker storligen. Se, en liden Ild, hvor stor en Skov antænder den! Ogsaa Tungen er en Ild, en Verden af Uretfærdighed! Saaledes er Tungen iblandt vore Lemmer; den besmitter det ganske Legeme, og sætter Slægt efter Slægt i Brand, selv sat i Brand af Helvede. Thi af Natur, baade Dyr og Fugle, baade Orme og Havdyr, tæmmes og er tæmmet af den menneskelige Natur; men Tungen kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld af dødelig Forgift. Med den velsigne vi Gud og Faderen, og med den forbande vi Menneskene, som ere gjorte efter Guds Lignelse. Af den samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! Dette bør ikke saa at være." Og Herren midt iblandt Torden og Lynild paa Sinai Bjerg, gav denne Lov." „Du skal ikke svare mod din Næste som et falsk Vidne." Hvor ofte er ikke dette Bud overtraadt? Og hvo kan beregne det Onde, som er frembragt i Verden formedelst denne Lovs Overtrædelse? Visselig, eftersom man ikke kan tæmme dette ustyrlige Onde, hvor nødvendig er det ikke, at vi skulle leve saaledes, at Herrens Kraft maa hvile paa os, at vi kunne styre vor Tunge, og med den prise Herren og tale godt om vore Medmennesker.

Naar falske Beskyldninger ere gjorte, naar onde Rygter ere satte i Omløb, naar Løgne ere udsendte paa sin fordærvende Mission, hvo kan standse dem? Og hvo kan forudsige de frygtelige Følger, som disse Bagtalelser kunne lede til? Ingen kan sige det. En af de bedste Fremstillinger vi have set af dette var nylig publiseret i en Avis i de østlige Stater, og vi ville her gjengive Indholdet deraf, til Gavn for dem, der ere villige til at modtage Lærdomme deraf:

„En vis Mand havde en meget bitter Fjende, som, for at tilfredsstille sit Ondskab og Had, udspredte en Del falske Rygter om denne Mand, hvilket havde en saadan Indflydelse paa ham, at han blev meget syg, og hans Liv var i Fare. Bagtaleren hørte dette, og fortrød hvad han havde gjort og bestemte sig til at besøge ham og bede om Tilgivelse. Han satte sit Forsæt i Udførelse og efter at have udtalt sin Sorg og tilstaaet sin Fejl, bad han inderligt om Tilgivelse.

„Ja," sagde den syge Mand, „som en Kristen kan jeg ikke nægte Dig Tilgivelse; men som et Bevis paa din Oprigtighed, fordrer jeg, at Du skal gjøre to Ting."

„Hvad ere de?" spurgte den anden; „dersom det er Noget, som kan udføres vil jeg gjøre det."

„Det Første jeg ønsker," svarede den

syge Mand, „er, at Du skal tage denne Pude op i den øverste Del af Kirketaarnet, og der ryste ud i Vinden alle de Fjer den indeholder."

„Dette," sagde den Anden, „er meget let at gjøre, og jeg skal straks udføre det."

Han gik til Kirketaarnet, udrystede Fjærene og var snart tilbage med den tomme Pude. „Nu," sagde den syge Mand, det andet Forlangende er dette: Jeg ønsker Du skal opsamle alle de Fjær, som var i Puden."

„Det," udbrød Bagtaleren, „er umuligt, Vinden har ført dem langt bort og adspredt dem i alle Retninger. Ingen Mand lever, som kan gjøre dette!"

„Godt," sagde den syge Mand, Du kan nu se hvad Du har gjort ved at udsprede falske Beskyldninger om mig. Du har sat en Maskine i Gang, som Du nu ikke formaar at standse. Dine onde Ord ere gaaede fra Mund til Mund, og lig de adspredte Fjær, ere baarne fjærnt og nær og adspredte i alle Retninger. Jeg tilgiver Dig, som jeg før sagde, men lad mig raade Dig aldrig igjen at sætte onde Rygter i Omløb, som Du siden vil finde umuligt at tilbagekalde."

Jesus sagde: „Salige ere I, naar man taler allehaande Ondt om Eder for min Skyld, og lyver det." Derfor lader de Retfærdige glæde sig. Derfor lad Guds Pagtens Folk være forsigtige og ikke tale Ondt om deres Næste og saaledes undgaa Lovens Straf og Lovgiverens Vrede. Bagtalere ville gaa til deres eget Sted, medens Mange, som nu ere ilde omtalte, vil Herren bringe til Ære og Ophøjelse.

De skandinaviske Emigranter.

De følgende Bemærkninger om skandinaviske Sidste-Dages Helliges Emigration til Utah, udvise en Retsindighed og Dømmekraft sjælden funden hos den almindelige Journalist om saadanne Æmner. De udkom i «Omaha Herald» for en Tid tilbage. Skriveren deraf begaar en meget almindelig Fejl, idet han antager at Kirken skaffer Midlerne tilveje for alle dens Medlemmers Emigration.

„Ankomsten til de Forenede Stater af nogle faa Hundrede Skandinaver, som ere blevne bragte hertil af Mormonkirken, er Signalet for et Anskrig i de østlige Staters Presse, imod at lade flere af disse Folk lande og bosætte sig i Staterne, og anraabe Regjeringen om at stanse denne Slags Indvandring og holde borte denne Klasse Arbejdere, som søge en Plads i Verden, hvor deres Arbejde vil forskaffe Livets Nødvendigheder for dem selv og deres Børn. Jernbanekompanierne sende Agenter til Europa for at paavirke og fremskynde Emigration og derved finde Kjøbere til deres Jorder og forøge Trafikken paa deres Baner. Mormonkirken bringer Folk hertil for at bebygge Landet og forøge Territoriets Rigdom og Kirkens Indkomster. Dette er i begge Tilfælde Forretninger af almindelig Beskaffenhed, med blot den Forskjel, at den Sidstnævnte forener med Forretning tillige sand kristen Velgjørenhed. Skriveren af dette er ikke Mormon, ejheller troer han paa den Kirkes særegne Lærdomme, men han troer, at Menneskehedens Rettigheder fordre Retfærdighed til dem, som have

fremhjulpet denne Sag, og derfor er denne Artikel skreven, der giver Tingene saaledes, som Forfatteren selv har set dem, og de ville overbevise enhver oprigtig og tænkende Mand og Kvinde, der vil besøge Utah og selv undersøge Tingenes Tilstand.

Disse Danske ere tagne fra den største Fattigdom i deres overbefolkede Land, og naar de ankomme til Utah bliver der sørget for Arbejde for dem, saa de kunne fortjene deres Ophold, indtil de selv kunne komme i Besiddelse af Land og begynde at dyrke Jorden. Disse Folk findes i Dag overalt i Utah, og en Beskrivelse, over en af Dalene, som de beboe, vil passe paa dem alle. Naar man, igjennem en Bjergkløft, som leder fra Saltsødalen, rider nogle Mile op og naar Bjergets Top, ser man, maaske et Tusind Fod nedenfor, en skjøn Dal tre Mile lang og en bred, med en lille Strøm Vand løbende igjennem den. Det er Høst, Markerne staa fulde af gyldent Korn, med hist og her grønne Striber med Lucern eller Kartofler, foruden Hegn og Bygninger. Paa Sydsiden af Dalen, tæt op imod Bjærgene paa et Sted hvorfra man kan overskue hele Dalen, er en Gade en halv Mil lang, ved Siden af hvilken ere smaa, klare, hurtigløbende Vandstrømme og en Række malede og hvidkalkede Huse paa hver Side, byggede enten af Brædder eller Tømmer. Ethvert Hus har en stor Have indhegnet og ofte store, velbyggede Lader, omkring hvilke Kornet bliver sat i Stakke. Disse ere nogle af de Folks Hjem, som Kirken har bragt over fra Skandinavien. De have bortryddet og renset Landet fra *sage brush* og ledet Vandet fra Bjergstrømmene til deres Jorder. De eje deres egen Kirke og Skolehus og leve i Fred og Hygge. De, som før rejste over de store Strækninger, bevokset med *sage brush*, betragtede Landet som en Ørken, der aldrig vilde blive beboet, men disse taalmodige og utrættelige Arbejdere, have vist, at naar Jorderne blive vandede, besidde de alle de Elementer nødvendige til at frembringe i Overflødighed alle Slags Kornarter og Frugt.

Hvilken anden Klasse Folk vilde have udført et saadant Arbejde. Visselig ikke den ustadige og utaalmodige Amerikaner; og naar vi betragte disse Ting, hvem kan sige at Mormonkirken ikke har gjort Godt i at bringe disse Folk fra Fattigdom til Selvstændighed og Velstand?"

Mill. Star.

Korrespondance.

Ældste F. Christensen skriver fra Fairview under Dato den 15de November, til Præs. N. C. Flygare, og giver en kort Skildring af Rejsen fra Liverpool til Salt Lake City. Da Præs. Lunds Brev i sidste Stjerne gav en Beretning om Rejsen over Havet, ville vi udelade denne Del af Broder Christensens Brev og begynde ved Ny York.

„Fredag Aften den 6te November forlode vi Ny York paa Jernbanen. Vi skiftede Vogne i Council Bluffs og kom paa Emigrantvogne, der ere saaledes indrettede, at Alle kunne lægge sig og sove om Natten. Vi ankom til Ogden og Salt Lake City den 10de November. Efter som vi ankom til de forskjellige Stationer i Utah, hvor Emigranternes

Rejse endte, fandt vi Venner og Bekjendte ventende for at modtage dem, og saaledes har Enhver af os naaet vor Rejses Maal. Jeg fik en musikalsk og meget hjærtelig Modtagelse i mit Hjem af mange Venner.

Vi bleve i det Hele taget meget godt behandlet af dem, som havde med vor Befordring at gjøre; men vort Rejsegods, især Kofferterne, bleve paa flere Steder behandlet meget skjødesløst, og som en Følge deraf bleve mange af dem sønderslagne, og deres Indhold mere eller mindre beskadiget. Denne Behandling af Rejsegods burde forbedres, om det er muligt. Emigranterne burde ligeledes forsyne sig med solide og stærke Kofferter og altid pakke dem saa fulde som mulig, saa at ingen som helst Endevending kan skade deres Indhold. Med venlig Hilsen til Dem og de Hellige i Skandinavien og bedende Herren velsigne Dem i deres ansvarsfulde Stilling undertegner jeg mig, Deres i Pagten forbundne Broder,

Frederik Christensen."

Nyheder.

— Br. C. C. A. Christensen rejser i denne Tid omkring i Utahs Byer og forevisер sit interessante og smukke Panorama af mærkværdige Begivenheder i Kirkens Historie. Br. Christensen er en meget begavet Mand, og han bruger sine Talenter paa den rette Maade.

— Dommer Powers i Utah har fældet den Dom, at en Udlænding, som tror at Polygami er ret, kan ikke blive en Borger i de Forenede Stater. Nu er Spørgsmaalet, dersom en indfødt Amerikaner tror at ovennævnte Princip er rigtig, gjør det ham da til en Udlænding, og dersom dette er Tilfældet, hvad Landsmand bliver han? Salt Lake Herald.

— En Ildebrand, i Staden Galveston, i Texas, i de Forenede Stater, ødelagte den 13de November Ejendom til en Værdi af $1^{1}/_{2}$ Million Dollars.

— I Staden Ottawa i Kanada blev den 12te November otte unge Mænd, af respektable Familier, dømte til haardt Strafarbejde for Livstid, for Voldtægt. Scenen i Retssalen, under Dommens Oplæsning, skildres som i højeste Grad hjærteskjærende. Det var en haard Straf for en haard Brøde, men i Kanada er den engelske Lov gjældende, og engelske Embedsmænd haandhæver den. Havde Brøden bleven begaaet i de Forenede Stater, af nogle af det frie Amerikas Rigmænds Sønner, var Straffen neppe bleven saa haard, dersom vi skulle dømme efter Ting, som ere skete der. Svenska Härolden.

— En af Utahs fremragende Kvinder, Søster Phebe W. Woodruff, Apostel Wilford Woodruffs Hustru, døde i Salt Lake City den 10 November d. A., i en Alder af omtrent 79 Aar. Hun har været Præsident Woodruff en trofast Støtte igjennem de store Prøvelser, som de Hellige maatte gjennemgaa i Kirkens tidligere Dage saa vel som i Utahs første Dage, og det bedrøvede hendes Venner og Bekjendte, at hun maatte forlade sin Virkekreds her paa Jorden uden at have Lejlighed til at byde sin elskede Ægtemage et sidste Farvel eller modtage et Afskedsblik fra hans kjærlige Øjne; thi Præsident Woodruff har formedelst Forfølgelsen maattet holde sig borte fra sit Hjem i længere Tid. Ibid.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien

for Aaret 1885.

Konferencer	Grene	Missionærer fra Zion: Høipræster	Halvfjerds	Ældster	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total	Døbte	Emigrerede	Udelukte	Døde	Konference-præsidenter.
Kjøbenhavn . .	6	5	10	—	23	10	26	8	567	634	70	63	41	3	C. F Olsen.
Aarhus	4	—	10	—	34	11	25	2	394	466	89	96	27	1	J. J Johnson.
Aalborg	4	–	8	—	18	12	16	14	204	264	65	74	3	2	S. C. Nielsen.
Island	1	—	1	—	—	—	—	—	24	24	2	—	—	—	Einar Erikson.
Danmark	15	5	29	—	75	33	67	24	1189	1388	226	233	71	6	
Norge:															
Kristiania . . .	8	1	13	—	59	29	24	7	664	783	84	77	35	5	H. J. Christiansen.
Stockholm. . .	8	2	7	1	62	37	45	13	1095	1252	150	78	33	14	James Yörgason.
Göteborg . . .	7	—	7	—	31	23	26	12	429	521	62	52	14	10	A. K. Anderson.
Skaane	6	1	8	—	12	5	18	2	250	287	47	37	26	3	P. Matson.
Sverrig	21	3	22	1	105	65	89	27	1774	2060	259	167	73	27	
Totalsum	44	9	64	1	239	127	180	58	3627	4231	567	477	179	38	

Dødsfald. Den 3die November d. A. døde i Salt Lake City, Annette Gunhilda Andresen, Datter af Karen og Emil Andresen. Hun var født i Kristiania, Norge, den første April 1884.

Den 14de November d. A. døde i Huntsville, Utah, af Tæring, Christine Hansen, i en Alder af $49^1/_2$ Aar.

Afdøde var gift med Niels Hansen, og hendes Pigenavn var Jørgensen. Hun blev døbt i Pannerup, Danmark, i April 1861 og emigrerede til Utah i 1869. Hun levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. | Den 1ste Januar 1885. | 35te Aargang.

Et Besøg hos Mormonerne.

Følgende Artikel er fra Bullion, et Blad, udgivet i Socorro i Ny Mexiko. Redaktøren, Hr. Charles Longuemare, har nylig besøgt Salt Lake City og udtalt sin store Tilfredshed over Utah Mormonernes Foretagelseslyst og Industri.

I de første Dage i forrige Maaned rejste vi i Selskab med de Herrer C. E. Willard og C. E. Gross af Hartford, Connecticut til Salt Lake City. Under vort Ophold der benyttede vi Tiden med at erholde paalidelige Underretninger om Utahs naturlige Hjælpekilder og Mormonernes Driftighed. I Forbindelse hermed kunne vi sige, at vi ikke spildte nogen Del af vor Tid med at undersøge Joseph Smiths Efterfølgeres Religion, da Bullion ikke befatter sig med religiøse Sager. Mormonspørgsmaalet er ligefremt et Spørgsmaal om Samvittighed, Moralitet og Lov, der i sin Tid vil blive ordnet ved Kongressens Lovgivning og ved Landets Domstole. Utahs Dale bleve bosatte i Aaret 1847. Omtrent ved den Tid gjorde Tom Benton et Forslag om at opfordre Mormonerne til at sende en Bataillon Mand i Krigen, der den Gang førtes med Mexiko. Mormonerne viste deres Beredvillighed, og Bataillonen gjorde sin Pligt i enhver Henseende. Det var paa den Tid, de først opdagede Guld ved Sutters Mølle, hvor de vare i Færd med at udgrave en Mølledam, og saaledes skyldes dem Opdagelsen af Kaliforniens Guld. Paa deres Tilbagerejse til Salt Lake City medbragte de en Mængde Guldstøv og Guldklumper, og det vejedes der med en Bismer eller almindelig Vægt for at afgjøre dets Pengeværdi. Det siges, at Guld var den Gang lettere at faa end Hvede. Stedet, hvor Salt Lake City er bygget, ja hele Salt Lake Bassinet havde paa den Tid, Mormonerne bosatte sig der, et meget uindbydende Udseende. Landet var tæt begroet med vantreven „Sagebrush“ og Jorden var hvid af Alkali (Ludsalt). Under disse ikke lovende Omstændigheder var det, at Utahs Bosættelse paabegyndtes. I Dag ser det anderledes ud. Utahs Dale, saavidt vi have set dem, fremvise et Panorama af Skjønhed, Drift og Velstand. Utahsøen og de mange Bjergstrømme yde Vandet, hvormed Dalene vandes. Utahsøens Vand

er fersk, og dens Overflade har en storartet Udstrækning og er omgiven af velopdyrkede Landejendomme. Indbyggernes Boliger er rene, nette og vel byggede, almindeligvis af hvidagtige Adobie eller af røde Mursten, og den fordomsfrie Besøgende nødes til at indrømme, at kun faa Steder i de forenede Stater kunne fordelagtigt sammenlignes med disse Dales Settlementer med Hensyn til Drift og virkelig Velstand. Vi bleve i Særdeleshed interesserede for det udmærkede Vandingssystem, der brugtes, og som var helt forskjelligt fra det, der bruges i Mexico. Hos os følge Landmænd det System, der brugtes af Pueblos og Azteker Stammerne førend den spanske Erobring i det 16de Aarhundrede. Markerne ere afdelte i Rækker af smaa Beder hvori Sæden plantes og derpaa oversvømmes med Vand flere Tommer dybt. Følgen af denne Oversvømmelse er at Jorden, naar den tørres af Solens Hede, revner og bliver haard, hvorved Væksten hindres meget og Plantens Udvikling forsættes. Under dette System er Frembringelsen af Kartofler og alle Løgarter næsten en Umulighed, da Jorden, naar den tørres, danner en fast Masse lig en støbt Form omkring Roden, hvilket umuliggjør dens Vækst. I Utah derimod er Vandingssystemet ganske anderledes. Markerne blive ikke inddelte i smaa Beder, hvorved spares en Mængde unyttigt Arbejde og Bekostning. I Stedet for at oversvømme Markerne, som vi gjøre, lader Landmanden i Utah Vandet rinde i Furerne imellem Planterækkerne, og i Stedet for at kvæles af Vandet, drage Planterne Næring ved Capillar Attraction (det Phænomen, at Flydenheden i snævre Rør, som de tilstrækkelig væde, stige over deres Niveau). Dette Systems Fordelagtighed og Økonomie er saa iøjnefaldende, at det ikke behøver Omtale, og enhver intelligent Landmand vil adoptere det.

En af Dalens Mærkværdigheder er den store „Saltsø". Begyndende omtrent 15 engelske Mile fra Salt Lake City strækker den sig 80 Mile i Længde og 40 Mile i Brede. Vandet i den er en Saltopløsning hvis Saltholdighed er lig den i det døde Hav.

Mormonerne have nedskreven alle de indtrufne Begivenheder fra den Tid de først bosatte sig der. Fra denne Kilde erfare vi, at Regnfaldet stadigt tiltager, saa at, endskjøndt saa stor en Mængde Vand bortledes fra Utahsøen, beholder den dog sin Vandhøjde, og Strømmene yde ligeledes mere Vand end forhen, uagtet Landets videre Opdyrkning fortsættes, og mere og mere Vand for den tiltagende Agerdyrkning behøves.

Salt Lake City har en Befolkning af circa 25000 Indbyggere, hvoraf 80 Procent ere Mormoner, og denne rocent stiger endnu højere i den største Del af Territoriet.

Vi besøgte Tabernaklet, en uhyre stor Bygning, hvori der er Siddepladser for circa 13000 Mennesker. Orgelet blev bygget der af Mormoner og var den Gang det største i de forenede Stater. Bygningens akustiske Beskaffenhed er fortrinlig. En Knappenaal høres at falde i en Straahat i den modsatte Ende af Bygningen, skjønt Distancen er 250 Fod.

Ved Bygningens Opførelse toges de Forsamledes Sikkerhed ogsaa i Betragtning, saa at den store Forsamling af omtrent 13000 Mennesker kommer ud gjennem 14 store Døre i mindre end tre Minutter efter at Forsamlingen sluttes, og derved bliver panisk Skræk umulig. Templet er en prægtig Bygning; Grunden lagdes i 1853, og det vil blive fuldført i 1890. Stenen i dets Mure er en

hvid syenitisk Granit. Fortovene i Staden ere beplantede med Skyggetræer, der holdes smukt beskaarne. I passende Afstande findes Springvande, der yde klart koldt Vand til de Tørstige. Gas og elektriske Lys belyse Staden. Gaderne og Fortovene ere Mønstre paa Renlighed og Orden. Salt Lake City er en ordentlig, velbygget og smuk Stad. Den blev ikke dannet, men er en Skabelse. De følgende Varer forfærdiges: Silke, Klæde, Klæder, Mel, Agerdyrkningsredskaber, Læder, Syltetøj af alle Slags, Sæbe, Lys, Linned, Skotøj, Uldtæpper, Kurvemagerarbejde og Pottemagerarbejde. Minerne i Nærheden af Salt Lake City ere af Vigtighed. Der er mange righoldige Sølvertser, blandede med Klor og Svovl, og der findes store Lag af kulsure og blyholdige Sølvertser, og den Tid vil komme, da Utahs Bjærgværker ville blive en vigtig Faktor i dets Fremgang. Mangel paa Plads tillader os ikke at omtale flere andre interessante Ting.

Moralen, vi drage af vort Besøg, er dette: Hvad der er bleven udført af Mormonerne i Utah ved deres Flid, kan gjentages i Nærheden af Socorro og i Rio Grand Dalen. Vor Mening, som vi saa ofte før have udtalt, at Socorros Fremtid beror paa dets Jordbrugs saa vel som dets Miners Udvikling, er stadfæstet. Mormonerne ere et Mønster paa Energi, og sætte et følgeværdigt Eksempel for Andre.

Mormons Bogs Historie.

Af George Reynolds.

Den første Udgave af Mormons Bog blev publiceret af Profeten Joseph i 1830. Aaret forud havde han forskaffet sig Forlagsret paa den i New Yorks nørre Dommer Distrikt. Trykkeren var Hr. E. B. Grandin af Palmyra, som fik tre tusind Dollars for fem tusind Eksemplarer. Vidnernes Vidnesbyrd er i Slutningen af Bogen i Stedet for i Begyndelsen som i de senere Udgaver, og den følgende oplysende Fortale følger umiddelbart efter Titelbladet:

Fortale.

Til Læseren. — Eftersom mange falske Rygter ere satte i Omløb angaaende det følgende Værk, og ildesindede Personer have anvendt mange ulovlige Midler for at ødelægge mig og dette Værk, ønsker jeg at underette Dig om, at jeg ved Guds Gave og Kraft oversatte et hundrede og seksten Sider, hvilke jeg tog af Lehis Bog, som var en forkortet Beretning fra Lehis Plader ved Mormons Haand, og at nævnte Beretning blev mig frastjaalet af en eller flere Personer, der beholdt den, uagtet jeg gjorde Alt for at faa den tilbage. Jeg blev befalet af Herren, at jeg skulde ikke atter oversætte det; thi Satan havde indskudt i deres Hjerter at friste Herren deres Gud ved at forandre Ordene, saa at de erholdt en modsat Mening fra det, jeg havde oversat og faaet afskrevet, og om jeg skulde fremkomme med de samme Ord, det vil sige, om jeg skulde oversætte det samme igjen, vilde de udgive det, som de havde stjaalet, og Satan vilde ophidse denne Slægts Hjærter, saa at de ikke vilde modtage dette Værk;

men se, Herren sagde til mig, jeg vil ikke tilstede, at Satan skal i dette fuldbyrde sine onde Anslag; derfor skal Du oversætte fra Nephis Plader, indtil I komme til det, I have oversat, og som I have tilbageholdt, og se, I skulle udgive det som Nephis Beretning, og saaledes vil jeg beskjæmme dem, som have forandret mine Ord. Jeg vil ikke tilstede, at de skulle ødelægge mit Værk, ja, jeg vil vise dem, at min Visdom er større end Djævelens Kløgt. For nu at være lydig til Guds Bud har jeg formedelst hans Naade og Miskundhed opfyldt det, som han har befalet mig angaaende denne Sag. Jeg vil ogsaa underrette Dig om, at Pladerne, hvorom der er bleven talt, bleve fundne nær Manchester, Ontario, New York.

Den anden Udgave blev publiceret i Kirtland af P. P. Pratt og E. S. Goodin, og den tredie i Nauvoo af Robinson og Smith i 1840. Denne Udgave blev trykt med Stereotyp Plader, forfærdigede af Shepard og Stearns i Cincinnati, Ohio. Paa Titelbladet siges der, at den er bleven omhyggeligt gjennemset af Oversætteren.

Siden Kirkens Ankomst til Utahs Dale er et stort Antal Eksemplarer af denne hellige Beretning blevne trykte med Stereotyp Plader i Deseret News Bogtrykkeri*) og senere med Electrotyp Plader den Udgave, som afdøde Apostel Orson Pratt inddelte i Vers og Kapitler. Da disse Plader bleve forfærdigede støbtes der to Sæt, hvoraf det ene forblev i Kirkens Trykkeri i Liverpool, og det andet sendtes til Salt Lake City.

Den „Re-organiserede Kirke“ har ogsaa publiceret Udgaver, og har nylig havt et Udvalg til at undersøge Manuskriptet, som er i David Whitmers' Besiddelse. De sammenlignede omhyggeligt dette Dokument med de forskjellige trykte Udgaver og noterede Forskjellighederne i Teksten.

Vi have ogsaa hørt, at endnu en anden Udgave er bleven publiceret i New York for Russell Huntley og Zadoc Brooks i deres Interesser, som Nogle have behaget at kalde „Brooks Afdeling af Kirken“. Den blev udgivet i 1856.

Der er ligeledes en ikkemormonsk Udgave publiceret i New York. Dens Fortale indeholder en forvansket Historie om Værkets Fremkomst, og angiver Spaulding Theorien, som Bogens sande Oprindelse.

Den første europæiske Udgave af Mormons Bog blev publiceret i Manchester, England i 1840. I »Millennial Stars« Februarnummer for dette Aar gjør dens Redaktør, P. P. Pratt, følgende Bemærkninger: „Mormons Bog — Dette længe forventede Værk er nu trykt. Den europæiske Udgave bestaar af 5000 Eksemplarer, hvilke, vi ydmygt haabe, ville saavidt forsyne Publikum, at det kan nu selv læse et Værk, som er bleven i saa høj Grad misrepræsenteret, men hvilket i Virkeligheden er af højere Værdi end alt Englands Guld og Sølv. Hvo kan være saa ligegyldig, at ikke ønske at læse Historien om en halv Verden? Den lægger for Dagen Guds Handlemaade med dens Folkeslag tilligemed deres Fortids Historie og deres Profetier om det Tilkommende. Jeg gjentager denne Erklæring, uhørt som den end synes, at Kundskab om det, som indeholdes i denne Beretning, er af større Værdi for Enhver, end Europas Guld og Sølv.“

Den anden Udgave blev publiceret af Ældste Orson Pratt i Liverpool i

*) Den første Utah Udgave (2,500 Eksemplarer) blev trykt i Juli 1871; siden den Tid ere tolv andre Udgaver, i alt 40,000 Eksemplarer blevne trykte i Deseret News Bogtrykkeri.

1849; den tredie, som blev stereotyperet, af Ældste F. D. Richards i Liverpool i 1852; den fjerde, ogsaa stereotyperet, blev udgivet for Orson Pratt af Samuel Richards i 1854, og den femte ligeledes stereotyperet, udgaves af F. D. Richards i 1854.

Kort før sin Død beskikkede Præsident Brigham Young Orson Pratt til at paany ordne Mormons Bogs Inddeling med Hensyn til Kapitler og Paragrafer. Dette udførte Broder Pratt ved at forkorte Kapitlerne, og som en naturlig Følge forøgedes deres Antal; de lange Paragrafer i den gamle Udgave bleve delte i Vers af omtrent samme Længde som Bibelens Vers. Det følgende viser Forholdet mellem Kapitlernes Antal i de ældre og den nye Udgave:

	Ældre.	Ny.
1 Nephi	7	22
2 Nephi.	15	33
Jakob	5	7
Enos	1	1
Jarom	1	1
Omni	1	1
Mormons Ord.	1	1
Mosiah	13	29
Alma	30	63
Helaman	5	16
3die Nephi	14	30
4de Nephi.	1	1
Mormon	4	9
Esther.	6	15
Moroni	10	10

I 1878 rejste Ældste Pratt til England*) for at overse Arbejdet med at publicere den nye Udgave. Electrotyp-Pladerne forfærdigedes i London, og den første Udgave tryktes i Kirkens Trykkeri i Liverpool, og næste Aar publicerede Wm. Budge, Præsident over den europæiske Mission, 2000 Eksemplarer. En anden Udgave udkom paa samme Trykkeri i 1881, og endnu en i 1883.

Disse Udgaver, foruden at være inddelte i Kapitler og Vers af Broder Pratt, ere nederst paa hver Side forsynede med talrige Anmærkninger og Henvisninger, ordnede af ham eller af andre Ældster under hans Ledelse. I Førstningen var det Bestemmelsen at publicere denne Udgave med Pitmans fonetiske Bogstaver, og et Assortiment af Typer blev kjøbt i denne Hensigt for Trykkeriet i Liverpool, men efter Præsident Youngs Død blev denne Plan opgivet.

Vi bør ikke undlade at i vor Liste af de forskjellige Udgaver omtale den, som Ældste Orson Pratt afskrev i det deseretske Alfabet (et Alfabet, hvori ethvert Bogstav betegner en bestemt Lyd) og blev publiceret for Deseret Universitet af Russel Brothers i New York i 1869. Den er paa Grund af Deseret Alfabetets Bogstavers Størrelse en meget større Bog end de Udgaver, som ere trykte med almindelige Typer. Paa Forsætsbladet er en Tabel, der viser hvert Bogstavs Lyd, ellers er denne Udgave lig den ældre Udgave af Mormons Bog. Denne Udgave blev ogsaa indbunden i mindre Dele i den Hensigt, at de kunde bruges som Skolebøger; men disse Forventninger bleve kun i en ringe Grad virkeliggjorte.

Mormons Bog er bleven oversat paa Fransk, Italiensk, Spansk, Tysk, Hollandsk, Dansk, Svensk, Vallisisk, Hindostansk og Havajisk. Vi have ogsaa hørt, at den er bleven oversat paa Russisk i New York i 1872; men vi vide kun, at om dette er sandt, blev det ikke gjort under Kirkens Myndighed.

I Slutningen af 1849 afrejste et

*) Han ankom til Liverpool den 21de December.

Antal Missionærer fra Great Salt Lake Dalen. Nogle af disse Missionærers Mission er paa det nærmeste forbunden med Mormons Bogs Historie; thi formedelst deres Arbejde og under deres Omsorg og Bestyrelse bleve de første Oversættelser af denne hellige Beretning gjorte, paa hvad engelsktalende Folk kalde fremmede Sprog. Disse Ældster vare John Taylor, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards af de tolv Apostler, og Sprogene, hvori Bogen en kort Tid efter blev oversat, vare: Fransk, Italiensk, Tysk, Dansk og Vallisisk.

Den danske Udgave af Mormons Bog bestod af 3000 Eksemplarer og blev publiceret af Ældste Erastus Snow i Kjøbenhavn i Maj 1851: denne var den første Udgave af Bogen i noget andet Sprog end det engelske. Den har en længere Fortale med denne Apostels Underskrift. I 1881 udkom i Kjøbenhavn en Udgave med Kapitler og Vers inddelte i den nye Stil.

Den italienske Udgave (Il Libro de Mormon) udkom under Apostel Lorenzo Snows Opsyn, som præsiderede over Missionen i Sveits og Italien. Den udkom i London 1852.

Den vallisiske Udgave (Llyfr Mormon) blev udgivet i Merthyr Tydfil i 1852 under Ledelse af Franklin D. Richards, som præsiderede over den britiske Mission. Den største Del af Arbejdet forbunden med Oversættelsen udførtes af den nu afdøde Ældste John Davis. Foran Vidnernes Vidnesbyrd findes en kort Fortale adresseret til de vallisiske Læsere, dateret den 6te April 1852 og underskreven af Ældste W. S. Phillips, John Davis og Thomas Pugh, hvilke, om vi ikke tage Fejl, præsiderede den Gang over den vallisiske Mission.

Den franske Udgave (Le Livre de Mormon) udkom i 1852; af dens Titelblad erfare vi, at den blev oversat fra Engelsk af John Taylor og Curtis E. Bolton, og blev udgivet i Paris af Præsident John Taylor. Denne Udgave blev trykt med Stereotyp Plader.

Den tyske Udgave (Das Buch Mormon) blev ogsaa udgivet samme Aar i Hamborg under Præsident John Taylors umiddelbare Opsigt. Dens Titelblad underretter os om, at den blev oversat „af John Taylor og G. Parker Dykes". Denne Udgave blev ogsaa stereotyperet, og en anden Udgave blev trykt med de samme Plader i 1873 i Bern, Sveits.

Den hollandske Oversættelse udførtes af Ældste Paul A. Schettler i Amsterdam, medens han var paa Mission i Holland. Han begyndte Arbejdet paa Oversættelsen den 24de September 1861, og fuldendte det den 19de Juli 1862. Denne Oversættelse er aldrig bleven trykt, og saa vidt os er bekjendt, er Manuskriptet endnu i Holland.

Vi uddrage af „Min første Mission" Præsident George Q. Cannons interessante Beretning om Mormons Bogs Oversættelse i Sproget, der tales paa Sandwich-Øerne. Han skriver: „De Samtaler, jeg havde med de Indfødte angaaende Mormons Bog og de røde Mænds Oprindelse, opvakte et stærkt Ønske hos dem at faa se den: og jeg blev tilskyndet til at oversætte den i Øernes Sprog — Hawajisk, som det kaldes. Jeg opholdt mig hos Broder J. H. Napela, Wailuku. Han var en dannet, intelligent Havajaner, som fuldkommen forstod sit eget Sprog og kunde give mig den nøjagtige Betydning af Ordene. Der var maaske kun faa i Nationen saa godt i Stand til at hjælpe mig i denne Henseende som Broder Napela. Han nedstammede fra de gamle Høvdinge paa Øen Maui, i hvis Slægt Sproget var bleven bevaret og talt i

dets største Renhed. I Slutningen af Januar Maaned 1851 begyndte jeg Arbejdet paa Oversættelsen. Tiden, jeg anvendte derpaa, var de Dage og Timer, som ikke vare beslaglagte af andre Pligter. Oversættelsen blev fuldendt den 22de Juli 1853 — omtrent to og et halvt Aar fra den Tid, jeg begyndte den. Det var ikke før den næstfølgende 27de September, at vi fuldendte Revisionen.

I December 1853 besøgte jeg Kauai, Øgruppens vestligste beboede Ø. Min Hensigt med at besøge denne Ø var tofold: at besøge de Hellige og bære Vidnesbyrd for Folket angaaende Værket, og atter at gjennemse Mormons Bogs Oversættelse. Den Gang arbejdede der paa Øen en indfødt Ældste sammen med Ældste William Farrer i Evangeliets Tjeneste. Hans Navn var Kauwahi, en dannet Mand med dyb Indsigt og udmærkede Evner. Der sagdes om ham, at han var den mest veltalende Mand og bedste Logiker i den Hawajiske Nation. Jeg ønskede at faa ham og Broder Farrer til at gjennemlæse Oversættelsen med mig, for at se, at intet Ord var bleven udeladt, og for at rette saadanne Unøjagtigheder, som forud havde undgaaet min Opmærksomhed. Vi begyndte dette Gjennemsyn den 24de December 1853 i Waimea, det vestligste beboede Sted paa Sandwichsøerne, og fuldendte det den sidste Januar 1854.

Præsident Cannon vendte tilbage til sit Hjem før Bogen blev udgivet. Han forblev i Utah i mindre end seks Maaneder, da han kaldtes paa en Mission til Kalifornien for at udgive Mormons Bog i det hawajiske Sprog, og hjælpe P. P. Pratt med at udgive et Blad. Broder Pratt rejste dog snart hjem, medens Broder Cannon oprettede et Trykkeri i San Francisco, hvor han med Ældsterne Joseph Bulls og Matthew F. Wilkies Assistance trykte og publicerede 2500 Eksemplarer af Beretningen om Lehis Hus i det Sprog, som denne Gren af Lehis Efterkommere tale. Da denne Udgave var bleven indbunden, blev den sendt til Ældsterne paa Sandwichsøerne, og den har været en stor Hjælp i Udspredelsen af Evangeliet blandt hint Folkeslag. Den kaldes Ka Buke A Moramona og indeholder en Fortale, skreven af Broder Cannon.

Oversættelsen i det hindostanske Sprog udførtes af en indfødt Herre under Opsyn af Ældste James P. Meik af Calcutta, men den er aldrig bleven publiceret. Manuskriptet, som er i Bogform, godt indbunden og særdeles smukt skreven, findes nu i Præsidentens Kontor i Salt Lake City. Skriften i dette Manuskript, lig Hebræisk og andre orientalske Sprog, læses, hvad vi vilde kalde baglænds, og Bogens Begyndelse er, hvor vi vilde vente at finde Slutningen.

(Fortsættes.)

Den, der elsker Musik, maa ogsaa have et aabent og godt Hjærte. Tonerne ere dog den Irisbue, der forbinder Himlen med det Jordiske. Farve, Tone og Tanke ere dog i Grunden det store Alts Treenighed. Det Jordiske udtaler sig i Potensen af de forskjellige Farver, og disse aabenbare sig igjen aandigt i de mægtige Toner, der atter gjemme Nøglen til Hjærtets dybe Gjemme! Det er ene Tonerne, der mægte at løse de dybe Tankegaader, der tidt vækkes i vor Sjæl.

H. C. Andersen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Ved Aarsskiftet.

Vi have atter vendt et Blad i Tidens Bog. Atten hundrede og fire og firs med dets mange forskjellige Omvekslinger er nu talt blandt sine Forgjængere.

De Begivenheder, som ere indtrufne, de Handlinger, vi have udført gjennem Aarets Løb, staa som Monumenter, der betegne denne Tidens Afdeling for kommende Slægter. Endnu se vi dem klart og tydeligt, men eftersom vi med ustandselig Fart glide nedad Tidens Strøm, blive de dunklere og dunklere, og tilsidst synke en efter anden bag Horizonten; dog er der nogle af dem, der kaste sine Skygger langt frem i Tiden, og ville have Indflydelse saavel over Landes som over Individers Skjæbne. Det gamle Aar med dets Glæder og Sorger er nu henrunden, medens 1885 begynder at oprulle sit Panorama for vore Øjne. Det er med spændt Opmærksomhed, vi se, Tæppet løftes. Faa kunne være ligegyldige Tilskuere — Alle have sin Rolle at spille i Livets store Drama. Hvormange ville stille sig hæderligt fra det Hverv, Verdensbeherskeren gav dem? Hvor lidet vide vi, hvad det kommende Aar gjemmer i sit Skjød! Hvor gjerne ville vi ikke løfte Tidens Forhæng og opdage de Hemmeligheder, det skjuler! Og dog, hvor godt er det ikke, at Mennesket ikke blev begavet med Forudvidenhed; men at det i Stedet blev skjænket den skjønne Evne at kunne haabe! Haabet kaster et saa skjønt Lys over vor Fremtid, at vi ofte nyde større Glæder i det, vi haabe, end i selve Realiseringen af vore Ønsker. Om vi derimod kjendte Fremtidens Smerter og Sorger, vilde denne Bevidsthed foraarsage os pinlige Lidelser længe forud. Da vor Frelsers Time var kommen, finde vi ham i Gethsemane Have. Han vidste, at al den Lidelse, som den menneskelige Natur overhovedet er i Stand til at bære, skulde tilføjes ham, og at al den Sjælslidelse, som bitter Haan og krænkende Forsmædelse kunde foraarsage, skulde han udholde. Ingen kan maale hans Lidelsers Dyb. Hans Sved faldt som Blodsdraaber paa Jorden. Som Gud var han i Besiddelse af Forudvidenhed, og i Lighed med Menneskene, hvis Natur han havde paataget sig, led han den største Dødsangest. For vort eget Bedste har Gud i sin Visdom begrændset vort Fremtidsblik; men han har dog ikke ladet os i Blinde angaaende Menneskenes og Jordens Fremtid. I sine forrige Husholdninger saavel som i denne „Tidernes Fyldes Husholdning" har han opladt Himlens Syner for sine Tjenere, der med tydelige Ord have forkyndt Menneskene det, som han vil lade ske før vor Frelsers herlige Tilkommelse. Formedelst Aabenbaringens Lys kunne vi se Omridsene af de sig hurtigt nærmende store Begivenheder: Babylons Fald og Guds Riges endelige Sejr, som ville slaa de Ugudelige med Forfærdelse og fylde de Helliges Hjærter med Fryd og Glæde. Ihvorvel vi ikke vide, hvad der i det nu begyndte Aar vil ske med os som Individer, vide vi dog, at Herren vil styre Begivenhedernes Gang for sit Værks Forfremmelse paa Jorden. Hvormeget Verden i dens Kortsynethed end modsætter sig hans Villie, vil han dog fuldbyrde den

og skjænke sine Børn Sejren. Har det forløbne Aar havt mange Sorger og faa Glæder, vil det nye maaske blive saa meget mere velsignet; men om det skal blive vor Lod at gjennemgaa Prøver og Trængsler, maa vi ikke glemme, at et kjærligt Forsyn paalægger os dem for vort eget Gode. Naar vi en Gang vende tilbage til vor Faders Hus, ville vi se, hvor vist han har vævet vor Skjæbnes Traade, saa at han ved at blande de mørkere med de mere prægtigfarvede — vore Sorger med vore Glæder — har frembragt et uendeligt skjønt Billede. Da vil vor Synskreds udvides. De foran os liggende Evigheder ville udfoldes for vort Blik, og Fortidens Undere afsløres. Da ville vi ikke maale Tiden med disse korte Jord-Aar. I den Salighed, Guds Børn ville nyde, ville de næppe mærke Tidens Gang — tusinde Aar ville kun synes som en Dag. Der vil da ej længere være Anledning til at ønske hverandre et glædeligt Nytaar.

Vi ønske af ganske Hjærte, at det nye Aar maa bringe Glæde og Velsignelse over alle Stjernens Læsere og bringe dem nærmere det høje Maal, som Herren har sat for sine Børns jordiske Vandring.

En Missionsrejse.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Den 29de August 1881 forlod jeg i Selskab med Apostel Erastus Snow og hans Hustru mit Hjem i Salt Lake City for at tage en Tur til Byerne i det sydøstlige Utah, sydvestlige Colorado, nordvestlige New Mexico og sydøstlige Arizona. Med Denver og Rio Grand Jærnbanen ankom vi til Price Station og gjorde vort første Ophold. Derfra tog vi til Vogns til Huntington, og derefter til Castle Dale, hvor vi overværede Emery Stavs Kvartals Konference, der afholdtes Lørdagen og Søndagen den 30te og 31te August. Imidlertid besøgte vi Orangeville og holdt Forsamling der Lørdagaften, vendte tilbage til Huntington og holdt Forsamling der Søndagaften.

Næste Dag (den 1ste September) kjørte vi til Price Ward og holdt Forsamling, besøgte Stedet, hvor de havde begyndt paa at anlægge deres By og bilagde nogle Tvistigheder desangaaende, hjalp Nybyggerne tilrette, saa godt vi kunde, med at gjøre en god Begyndelse for en heldig og forenet Fremtid, og om Aftenen toge vi, i Selskab med Ældste John Morgan og Hustru, med Toget øster paa. Uden at regne den unge, men livlige Missionær Robert Smith, vare vi nu seks i Selskabet. Vi fandt Byerne i Emery County i en god Tilstand, og Folk i Almindelighed at være vel tilfreds; de have gode Udsigter for en rig Høst og glædede sig meget ved vort Besøg. Jeg burde ikke undlade at bemærke, at Ældste Andrew Jensen, Morgenstjernens Redaktør, var med os, og gjorde god Tjeneste paa vort Besøg i Emery County, men han vendte fra Price Ward tilbage til Salt Lake City, Mandagen den 1ste September.

Om Morgenen den 2den September naaede vi Cimeron, og straks efter Frokost begyndte vi at stige op ad Gunnison eller Black Canyon, hvis storartede

Naturskjønheder var en god Begyndelse paa det, Dagen havde at byde os. Fra denne Canyon (Bjærgkløft) komme vi ud i det aabne Landskab, og snart naaede vi den hurtigt opvoksende By, Gunnison i Colorado, vi havde nemlig passeret Utahs Grændselinie om Natten. Snart efter vi havde forladt Gunnison, begyndte vi Opstigningen til Marshalls Pas og naaede Toppen ved Middagstid, efterat have kjørt over en Vej, der snor sig igjennem og over dybe og stejle Kløfter, op ad Siden paa Bjærget til en Højde af 10,007 Fod over Havfladen. I denne store Højde er Luften kold; og store Snedynger fandtes nær Banen; for første Gang i mit Liv fandt jeg mig ikke i Stand til at aande frit, Luften syntes ikke at kunde fylde mine Lunger. Jeg siger kun, at dette var første Gang jeg havde havt denne Følelse, skjønt jeg rejste over dette Bjærg for lidt over et Aar siden, og har mange Gange før været lige saa højt oppe om ikke meget højere. Nu vare vi oppe paa det store nordamerikanske Fastlands Rygrad, skjønt ikke paa det højeste Punkt af Fastlandets store Vandskjel, for nogle af dens Bjærgtoppe hæve sig 14000 til 15000 Fod over Havfladen.

Efter at have pustet lidt og afspændt en af de uhyre Lokomotiver, der trak os derop, begyndte vi at stige nedad og naaede snart nogle af Kilderne og Bækkene, der danne Arkansasflodens Begyndelse, derpaa kjørte vi langs med og over de mange Bække og Smaafloder hvis dybe og snævre Flodsenge bugte sig i Slangegang ned igjennem Bjærgkløfterne, til vi naaede selve Arkansasfloden i en bred Bjergkløft ved Bye Salida. Her standsede vi og spiste til Middag, hvorefter vi begyndte vor Rejse langs Floden og kom igjennem det majestætiske Svælg, der med Rette er benævnet »The Royal Gorge«, hvilket er et passende Endepunkt paa de majestætiske og umaadelig storartede Bjærglandskaber, der paa denne Dags Rejse over Amerikas Vandskjel allevegne frembød sig for vort beundrende Blik.

Det vilde være vanskeligt at danne sig et rigtigt Begreb om disse vidunderlige Bjærglandskabers Storartethed, uden man selv tager en Tur over Denver og Rio Grand Banen, der har fortjent og med Rette bærer Navnet: »The Scenic Route of America«. Ved Mundingen af »The Royal Gorge» kom vi forbi Canyon City, tilsyneladende en meget smuk By, med talrige Skyggetræer og nette, smagfulde Huse, Noget man sjælden møder i Klippebjærgenes Byer udenfor Utah.

Men jeg vil fortsætte. Vi ere nu paa den østlige Skraaning af Fastlandet, og Strømmene flyde ned i den mexikanske Havbugt. Snart naaer man Pueblo, en By med seks eller syv Tusind Indbyggere, bekjendt i Historien for at være Mormonbataillonens Vinterquarter i 1846—1847. Byens Beliggenhed er ved Arkansasfloden, 120 Mile syd for Denver, 4,400 Fod over Havfladen, og har et mildt og sundt Klima.

Vi besøgte Staden Denver, der angives at have en 70,000 Indbyggere, og Statens Industri Udstilling, der aabnedes den 1ste September. Vi besøgte det berømte Badested Manitou, circa 70 Mile fra Denver, og ligeledes den smukke By Colorado Springs, 45 Mile nordenfor Pueblo ved D. & R. G. Jærnbanen, over hvilken vi rejste tilbage til Pueblo den 4de September.

Den 5te rejste vi over Lavetta Pas, en høj Forgrening af Klippebjærgene, der strækker sig sydøst til Spanish Peaks, og ind i den store San Luis Dal, hvor der i Nærheden af Conejosfloden ligger

3 af de Helliges blomstrende Byer, der benytte denne Flods Vande. Disse tre Byer, (Manassa, Ephraim og Richfield) tilligemed nogle faa adspredte Gaarde, hvis Ejere beskjæftige sig med Qvægavl, og Andre i de ikkemormonske Byer udgjøre tilsammen San Luis Stav, der præsideres over af Silas S. Smith. I Richfield og Ephraim holdt vi Forsamlinger om Eftermiddagen og Aftenen den 5te September, og paa den følgende Dag begyndte San Luis Stavs Qvartalskonferencen i Manassa, og varede til Søndagaften den 7de. Det var en aandelig Fest for de Hellige.

Ved vor Ankomst til Richfield bleve vi overmaade glade og overraskede ved at møde vor højtagtede og værdige Broder, Ældste B. H. Roberts fra Missionen i de sydlige Stater, som fulgte med os til Manassa og overværede alle vore Forsamlinger i Staven, og med Veltalenhed holdt flere kraftige Taler. Det, som gjorde vort Møde med Ældste Roberts mere rørende, var hans ædle og dristige Foretagende for at komme i Besiddelse af Ligene af vore myrdede Brødre og Medarbejdere i Lewis County, Tennessee, og det, at han selv havde saa nær mødt samme Skjæbne paa denne heltemodige Tur. Jeg anser ham som en af Herrens Helte og en dygtig Sandhedens Tolk.

Fra Manassa gik Broder Roberts og Ældste John T. Henninger, som for en Tid havde arbejdet i San Luis Valley som omrejsende Ældste, tilbage til Utah den 8de September. Samme Dag tog jeg tilligemed Brødrene Snow og Morgan og vore Hustruer med Toget til Durango, hvorfra Søster Morgan og Søster Smith vendte tilbage til Manassa, medens vi tog Befordring til Bluff City ved San Juan Floden. I Mancos, 28 Mile fra Durango holdt vi en Forsamling om Aftenen den 9de og organiserede der en Gren af Kirken med James H. Dunstan som præsiderende Ældste, Josef S. Smith og O. C. Roberts som hans Raadgivere, og Fader Howard Corey som Søndagsskolens Bestyrer.

I Bluff City, hvor vi ankom den 12te September, fandt vi, at de Hellige ikke havde taget nogen fast Bestemmelse med Hensyn til Stedets Bebyggelse. Siden de store Oversvømmelser, der indtraf sidste Foraar, er der ikke bleven Noget udrettet for at haandhæve deres Ret til Pladsen. Det syntes, som om Enhver havde opgivet alt Haab om at fortsætte Stedets Bebyggelse og deres Ret til Besiddelse. Men efter vore Instrukser fra det første Præsidentskab, og i Følge vor eget Omdømme, begyndte vi straks at opmuntre Folket til at forny deres Bestræbelser paa at „holde Fæstningen", hvortil Mange vare villige, saa vidt det stod i deres Magt. Broder P. D. Lyman blev derpaa hæderligen løst fra sit Embede. Broder Jens Nielsen blev beskikket til at være præsiderende Biskop med Kumen Jones og L. H. Redd som Raadgivere. Vi afholdt tre Forsamlinger i Bluff City og aflagde et behageligt og, jeg haaber, fordelagtigt Besøg der, hvorpaa vi begyndte vor Rejse langs Floden op til Burnham i New Mexico.

Ved Mundingen af Montezuma Wash fandt vi Brødrene John Allen og Henry Holyoak med deres Familier lejrede, ventende paa vort Besøg og vore Raad. De havde lidt Tab ved Oversvømmelserne om Foraaret, og det samme var Tilfældet med flere andre Familier, der vare bosatte ved den nordlige Bredde af San Juan Floden; Tabet var stort eftersom baade deres Huse og Jorder vare blevne bortskyllede af Højvandet.

Fra Bluff City til Montezuma er der 15 engelske Mile, over dybt Sand den største Del af Vejen. Ved Peak (saaledes kaldt paa Grund af en tragtdannet Bjærgspids i Nærheden) omtrent 17 Mile fra Montezuma i en øst sydøstlig Retning fandt vi Broder William Hyde med Familie, beskjæftiget med at begynde et nyt Hjem; de havde været blandt de mest uheldige af dem, som mistede deres Ejendele ved Højvandet. Floden har nu dannet sin Seng, hvor denne Familie før havde sit Hjem. Uagtet de Ulykker, som have rammet disse brave, flittige og værdige Folk, synes de dog at være livlige og muntre, og medens de søge at drage Nytte af Fortidens Besværligheder og store Tab, ere de bestemte paa at „holde Fæstniningen" og sejre. Jeg tror de have det, der udfordres for et saadant Foretagende — Mod og Udholdenhed.

Da vi kom Burnham paa 10 Mile nær, og fandt Floden for dyb til at kjøre over paa Grund af Højvande, nødtes vi til enten at gjøre en Omvej paa 20 Mile for at naa vort Bestemmelsessted, eller ogsaa paatage os et ualmindeligt Foretagende, nemlig at stige over „Hogback" der taarnede sig op foran os. Vi valgte det sidste og kom heldigt over paa den anden Side i Løbet af 2 Timer; det skete paa følgende Maade: Vi spændte vore fire Trækdyr fra Vognen, bandt vore Tæpper, Tasker og andre Eqviperinger paa Hestene og ledte dem ad en smal zigzag Sti, varierende fra 100 til 200 Fod ovenfor, og paa nogle Steder hængende ud over den nedenfor brusende Flod, over til den anden Side af Bjærget. Vi gik derpaa tilbage og skildte Vognen ad, bar et Stykke efter andet over, saa vi maatte gaa frem og tilbage flere Gange. Vi fik dog snart vore Ting i Orden og toge atter Vejen til Burnham, hvor vi ankom omtrent Kl. 8 30 om Aftenen, efter en anstrængende Dags Rejse. Her holdt vi en interessant Forsamling med de Hellige, hvorefter vi havde en venskabelig „Pow-wow" med 25 til 30 Ute- og Navajo-Indianere, og dette sluttedes med et Festmaaltid af Meloner. Alle syntes glade og opmuntrede ved vort Besøg

Fra Burnham droge vi tilbage til Durango, og dernæst med Toget til Antonito, og derfra kjørte vi tolv Mile til Manassa, hvor vi igjen afholdt Forsamling om Aftenen den 18de September.

Fra Manassa droge vi næste Dag atter tilbage til Antonito med vore Hustruer, og afrejste derfra med Toget over D. & R. G. Jærnbanen til Espanola og Santa Fe i New Mexico. Eftersom Jærnbanebroen var bortskyllet af Foraarshøjvandet i Rio Grande Floden, bleve vi opholdt i Espanola en kort Tid, hvorved vor Bestemmelse at træffe Toget i Santa Fe, der skulde tage os over A. T. & S. F. Jærnbanen, slog Fejl og vi nødsagedes at forblive der en hel Dag. Først syntes det os meget uheldigt, da vi havde sendt Breve med Posten, hvori vi havde bestemt Tiden for vor Ankomst; men ved at erfare, som vi snart efter gjorde, at det Tog, vi skulde have været med, løb imod et Fragttog nær Albuquerque, hvorved begge Togene ødelagdes, og tre Personer bleve dræbte og andre haardt saarede, forvandledes vor Skuffelse til Taknemmelighed til Gud, og vi ville altid erkjende hans forsynlige Styrelse i vor Befrielse.

Paa vor Tur gjennem Arizona besøgte vi Byerne Meadows og St. Johns ved Little Colorado Floden, Erastus ved Concho, Snowflake og Taylor ved

Silver Creek, og Woodruff i den østlige Arizona Stav, alle under Præsident Jesse N. Smiths Bestyrelse; og St. Joseph i Little Colorado Stav, hvorover Broder Lot Smith præsiderer. De to sidstnævnte Byer ere ligeledes beliggende ved Little Colorado Floden, circa 70—90 Mile nedenfor St. Johns. Vi holdt Forsamlinger og Raad i alle disse Byer, og havde stor Glæde i at samles med de Hellige.

Fra St. Joseph rejste vi tilbage til La Junta i Colorado, hvor jeg fik Ordre paa at vedblive i mit Arbejde blandt de Hellige, medens Brødrene Snow og Morgan og vore Familier fortsatte deres Hjemrejse. Jeg venter at snart blive færdig til at rejse hjem, om Alt gaar vel.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

Af E. W. Tullidge (En Ikkemormon).

(Fortsat fra Side 352, 33te Aarg.)

Folkets Protest imod Culloms Lovudkast blev tilbørlig underskrevet, og sendtes med endnu flere Resolutioner, der paa det bestemteste udtrykte Folkets Følelser, til Washington.

En kort Tid forud var der i hele Territoriet af Mormonernes Kvinder bleven afholdt en Mængde store Forsamlinger, hvori de paa det alvorligste bekræftede deres Tro paa Kirkens Anstalter og deres Beslutning at ville opholde dem.

Disse Forsamlingers puritanske Udseende vilde have været af dyb Interesse til enhver historisk Tilskuer. De vilde have mindet ham om de Tider, da gudfrygtige Mænd i England forsvarede deres religiøse og politiske Rettigheder under Ledelse af saadanne Mænd, som Cromwell, Hampden, Sir John Elliot og Sir Harry Vane, inspirerede af den guddommelige John Miltons republikanske Pen; ejheller vilde han have forglemt, at et af Miltons kraftigste Skrifter er hans Forsvar for polygamiske Ægteskaber, grundet paa de hebræiske Pagter og Eksempler.

Denne Folkets forenede Handling fremkaldte en Stemning, som tilsidst havde Culloms Lovforslags Forkastelse til Følge.

Imidlertid blæste Pastor Newman sin Sæbeboble imod Mormonernes Polygami. I Hoopers berømte Tale mod Culloms Lovudkast indeholdtes et udførligt Forsvar for denne „ejendommelige Anstalt", grundet paa bibelske Skriftsteder. Dette fremkaldte Senatspræstens evangeliske Vrede, og med stor Veltalenhed holdt han et Foredrag imod Mormonernes Polygami, der vandt ham den metropolitanske Kirkes aristokratiske Medlemmers Beundring.

De Hellige i Zion morede sig kosteligt over denne Scene i Washington, og vare godt tilfredse med, at deres Anstalter nu bleve teologisk forherliget paa „høje Steder". Lig Napoleon mente de, at et larmende Ry var bedre end Monumenter. Pastor Newman gjorde Larmen for dem angaaende Polygamiet. Paa en skjemtende Maade foreslog Edward Sloan, Redaktøren for »Salt Lake Daily Telegraph«, at Senatspræsten skulde holde en Diskussion angaaende dette Emne i Mormonernes Taber-

nakkel, da Washington næppe var Stedet at drøfte det. Pastor Newman foregav, at han antog dette som en Udfordring fra Brigham Young. Dette vilde være en ypperlig Lejlighed. At diskutere om Polygamiet med den Mand, hvis Ry i vor Tid er saa vidt omtalt — til samme Tid gjøre det i Tabernaklet i Nærværelse af en halv Snes Tusinder Mormoner — vilde give hans Navn en overordentlig Navnkundighed.

Newman modtog Udfordringen og bekjendtgjorde sin Hensigt at gaa til Utah og diskutere med Brigham Young det opsigtvækkende Emne Polygami. Apostlerne føjede den ærværdige Stridsmand i hans Selvbedrag, thi om end Udfordringen manglede Begrundelse, vare de dog rede til at lade Senatspræsten smage deres apostoliske Sværd. I det Tilfælde, at en saadan polygamisk Landsebrydning skulde finde Sted, var Orson Pratt den af alle Mormonerne valgte Forkæmper. Det varede ikke længe, før Mormonernes Paulus og General Grants Præst havde et indledende Sammentræf i New York Heralds Spalter.

Den kommende Diskussion i Zion gjorde megen Opsigt. Paa en Maade var det en national Begivenhed. Der var just en saadan Nyhed forbunden med den, som faldt i den offentlige Smag. Det amerikanske Folk beredte sig paa en Nydelse, og Pastoren blev paa Grund heraf omtalt og illustreret i Bladene. Lige til han forlod Washington foregav han, at han gik op til Mormonerne for at disputere med Brigham Young.

Dr. Newmans Forventning om at deltage i en personlig Diskussion med Brigham Young var ligesaa latterlig som indbildsk. Han kunde ligesaa godt have rejst til Rom i Forventning om at diskutere med Paven om Katholicismen.

I Begyndelsen af August 1870 kom Pastor Newman i Selskab med den velærværdige Dr. Sunderland til Salt Lake City og begyndte derpaa en Korrespondance med Brigham Young. Meget til sin Ærgrelse fandt Pastor Newman, at Brigham Young ikke havde havt Noget at gjøre med Udfordringen. Flere Breve veksledes; Pastor Newman søgte vedholdende at faa Præsident Young til at diskutere med ham, og denne ligesaa vedholdende at henvise ham til en af Apostlerne. Resultatet blev, at den velærværdige Ambassadør nedlod sig til at maale Sværd med Apostelen Orson Pratt.

Denne storartede Diskussion fandt Sted i det store Tabernakkel og overværedes af mange Tusinder. Hver Dags apostoliske Kamp blev hædret med en ordret Rapport i New York Herald, og alle Landets større Blade gave Plads for Uddrag af Bevisførelsen i deres Spalter. Aldrig før i de kristelige Tidsaldre havde Polygami været saa udførligt og dygtigt drøftet imellem to Præster, og visselig aldrig blev nogen religiøs Diskussion saa almindeligt publiceret og læst som denne. Millioner Læsere fulgte Dr. Newmans og Orson Pratts Bevisførelse, og man kan med Sikkerhed sige, at i det mindste to Trediedele tillagde Mormon Apostelen Sejren.

Maaske erkjendte Dr. Newman selv sit Nederlag eller i det Mindste var han bekjendt med den offentlige Mening, thi det juridiske Korstog, under Dommer Mc. Kean, som fulgte umiddelbart derpaa, havde meget Udseende af at være Dr. Newmans Hævn. Til Trods for Højesterettens Kjendelse opholdt Præsident Grant Mc. Kean, og Dr. Newman stod Grant bi med sine Raad. I Virkeligheden er det med Hensyn til Dommer Mc. Kean ligefrem retfærdigt at holde de forenede

Staters Præsident og dennes Præst ansvarlige for de skjændige juridiske Handlinger, som vi skulle omtale i vort næste Kapitel.

XXX. Kapitel.

Mc. Keans Regjering. Den langvarige Kamp for at begaa juridiske Mord paa Utahs fremragende Mænd. Sammensværgelsens Nederlag. Mc. Kean faar sin Afsked.

Vi kommer nu til et Afsnit i Brigham Youngs Liv, der paa det tydeligste fremviser Forsynets alstyrende Magt. Maaden, hvorpaa han blev i Stand til at beskjæmme sine Fjender, besejre en ondskabsfuld Fordrejning af de forenede Staters Love, og overvinde en Bande Sammensvorne imod Mormonfolkets Fred og Lykke, som vil blive fremvist i den følgende Beretning, kan ikke betragtes anderledes end som Forsynets Inspiration.

Begivenhederne, vi hentyde til, foregik i Aarene 1870 til 1874, og endelig om Foraaret 1875 blev Dommer Mc. Kean afskediget fra et Embede, han havde vanæret og misbrugt paa en Maade, hvortil Verden ikke kan vise et Sidestykke. Da han var beskikket formedelst Methodistkirkens jesuitiske Indflydelse og opholdt ved Landets forenede Skinhellighed, var det kun hans egen ubesindige, brutale og despotiske Fremgangsmaade, der forvoldte hans Fald.

Af en omhyggelig Undersøgning af Retsforhandlingerne fremgaar det, at ved saadanne Midler som at beskikke uredelige Jurymænd, en bestikkelig Dommer, en Fiskal, der kun holdt sit Embede formedelst denne Dommers Beskikkelse og ved en afskyelig Morders Vidnesbyrd, der ved sin Mened kjøbte sin Ustraffelighed fra Retfærdighedens Fordringer, forventede man at kunne forøve juridiske Mord paa Brigham Young, Daniel H. Wells (Mayor af Salt Lake City), Hosea Stout, Joseph A Young og andre fremragende Mormoner, og det paa de mest urimelige og usande Beskyldninger.

Overdommer Mc. Kean og hans Medforbundne havde tilsyneladende lagt deres Planer godt; „Mennesket spaaer, men Gud raader". Overdommer Chase og hans Meddommere i Højesteretten kom til Hjælp i det sidste Øjeblik, betvang Mormonernes Fjender og tilintetgjorde disses uretfærdige Anslag og Rænker.

I Følge Kongressens Love vare de Pligter, som paalaa de forenede Staters Fiskal og Marshal i Utah, de samme, som udførtes af de forenede Staters Fiskal og Marshal i de forskjellige Stater, medens Territoriets Generalfiskals og Marshals Embeder svarede til de forskjellige Staters Generalfiskal og Sheriff.

Under denne Tingenes Tilstand ønskede de Sammensvorne først at blive skilt ved Territoriets Marshal og Generalfiskal, og overdrage Udførelsen af disses Pligter paa de forenede Staters Fiskal og Marshal. De ønskede ogsaa at tilsidesætte Utahs Love angaaende Maaden, hvorpaa at samle Juryerne, da de ikke paa anden Maade kunde bruge Domstolene for Mormonernes Ødelæggelse.

Det første Træk i denne Retning gjordes i 1870 i den Sag, som de forenede Staters Fiskal, Charles H. Hempstead anlagde imod Zerubbabel Snow, Utahs Generalfiskal, hvis Udfald var, at Snow blev berøvet sit Embede, og dets Pligter paalagte Hempstead, hvilket var en Overtrædelse baade af Utahs og de forenede Staters Love.

(Fortsættes.)

Deseret.

De travle Bier samles nu i Kuben Deseret —
Til Stedet fjærnt i Vesterland, af Gud en udvalgt Plet.
Der giver Gud dem Manna sød — han er mod dem saa god —
Og naar de sværme, grue de, som stande dem imod.

Kor.

Kom bliv en flittig Bi i Kuben Deseret!
Hvem vil ej være Arbejdsbi i Kuben Deseret?

Der Evangeliet læres os i tydelige Ord
Og Maalet for vor Vandring her paa denne faldne Jord.
Det høje Maal vi kunne naa kun ad den trange Vej,
Og Ingen ledig burde staa; det Bier sømmer ej.

Fra fjærne Lande drager bort, I Bier, hen i Vest;
I maa ej længer tøve her, gaar til den store Fest!
Adlyder Herrens Bud og fly'r hen til hans sikre Fold,
Og lytter til Profeters Røst lig dem i Hedenold!

Velsignelser os vente der, om Synd vi stedse sky
Og holde Pagten, som blev gjort ved Fødselen den ny,
Og lyde vi den sagte Røst, der hvisker Retfærds Ord,
Vil Herrens Naade skjænkes os i Himlen og paa Jord.

Hosianna jubles for vor Drot for Alt, vi af ham faa;
Vi ydmygt bede ham om Hjælp, den trange Vej at gaa,
Og ville samle hver en Sjæl til Kuben Deseret,
Som elsker Lys og Kundskab og af Værket ej bli'r træt.

Ankomst og Beskikkelse. Den 25de December ankom Ældste R. P. Marquardson af Elsinore, Utah, til Kjøbenhavn. Han beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de Januar 1886. 35te Aargang.

Et aabent Brev til Brødrene i Fængsel.

Salt Lake City, Oktober 1885.

Højt elskede Brødre i Herren.

Jeg har i længere Tid ønsket at skrive til Eder, ikke fordi jeg har noget Nyt at berette, men jeg ved, det er trøstende at høre fra en Ven i Trængselens Time. Endskjønt I ere indesluttede og afskaarne fra den ydre Verden, medens vi — det vil sige nogle af Eders Brødre — indaande Frihedens Luft, ere Mange dog lig Eder, „naar undtages disse Lænker". Ingen af Eder ere glemte af Eders Venner, og enhver sand Zions Søn og Datter er Eders Ven. De have erindret og ville vedblive at erindre Eders Navne for Hærskarernes Herre, og dersom jeg kan sige Noget, som kan opmuntre og styrke Eder til at bære Eders uretfærdige Straf med Taalmodighed og i Ydmyghed, lig vor Frelser og Herre, hvis Tjenere vi ere, da ønsker jeg at gjøre det og at gjøre det paa en Maade, som kan røre ved Hjærtet. I kunne trøste Eder ved at læse Josephs Bøn og Svar, medens han var i Liberty Fængsel den 20de Marts 1839. I have uden Tvivl læst det mange Gange, men det synes særdeles passende til de nuværende Omstændigheder, der omgive os. I alle de svare Prøver og uhørte Forfølgelser, som Joseph og de Hellige maatte gjennemgaa, var der den stille, sagte Lyd, som hviskede Fred, den Almægtiges Kraft var og er endnu over hans Tjenere og Folk.

De Hellige have gjennemgaaet Trængsler i alle Tidsaldre. De gjennemgik haarde Lidelser i Jesu Dage, og saaledes ville de vedblive at møde Forfølgelse og Prøver fra de Ugudelige, indtil i Herrens egen Tid Zion skal opstaa i Kraft og Herlighed og lægge alle sine Fjender under sine Fødder. Zions Konge vil komme med sine Hærskarer, og han vil træde Persekarret i sin Vrede. Frygtelig vil i Sandhed hans Vredes Dag blive, og hvo skal udholde hans Komme? Men Skriften maa opfyldes; disse Begivenheder maa komme; de Onde maa blive modne for Ødelæggelse; de maa sammenbindes i Knipper; denne store og stolte Nation skal, ved dens Regjering og Præster, vedblive at trænge os mere og mere, indtil en Adskillelse er gjort iblandt dette Folk", og „Ret er sat til Maalesnor og Retfærdighed til Vægt."

Det er saaledes, jeg forstaar Skriften og Herrens Aabenbaringer til hans Folk. De Ugudelige skulle berede sig for deres egen Ødelæggelse, og vi forvente at se alle disse Profetier af Herrens Tjenere opfyldte, thi Jesus siger: „Skjønt Himlen og Jorden skulle forgaa, skulle mine Ord ingenlunde forgaa."

Vi, som have Kundskab om disse Ting, se bestandig fremad til deres Opfyldelse. „Mennesket spaar, men Gud raa'r"; uretfærdige Love kunne blive udstedte og haandhævede med Strænghed; al den Uretfærdighed, man kan forestille sig, kan udøves af Dommere, Mænd uden Karakter og Moralitet — Mænd, som, dersom de bleve dømte efter Fortjeneste, vilde være indenfor Fængselsmure — kunne blive og ere indsatte til at dømme og sende os til Fængsel. Gud lever og regjerer alligevel; Vandet vedbliver at løbe ned fra Bjærgene; Solen staar op og gaar ned, og de Hellige ere i Stand til at glæde og fryde sig over det, som de ere kaldte til at gjennemgaa, og kunne i deres Hjærter raabe Hosianna! Hosianna til Gud og Lammet! De vide, at Gud Herren den Almægtige regjerer, og de se fremad til Menneskens Søns Tilkommelse og Tidernes sidste Begivenheder.

Jeg betragter disse Ting, de ere kun Begyndelsen af Trængselens Dage, Enden er ikke endnu, Vendepunktet er endnu ikke naaet; men i alle disse mørke Trængsels Dage, da Forfølgelsens Skyer hænge over os, opvaagner Haab i enhver Sidste-Dags Helligs Hjærte, og den stille Røst hvisker Fred til Sjælen; staa I paa hellige Steder; staa stille og se Frelse fra Herren. Den vil komme til enhver oprigtig Zions Søn og Datter ligesaa sikkert, som Solen vil skinne i Morgen.

Naar jeg tænker paa dette vanhellige Korstog, som med ubarmhjærtig Grusomhed er paabegyndt i Utah, Idaho, Arizona og andre Steder, kan jeg kun udbryde: „Herrens Villie ske, ikke vor! Lad disse Ting ske; de Ugudelige fremskynde Zions Forløsning og denne Nations Fald.

Sproget kan ikke udtrykke vore Følelser, naar vi betragte Stillingen af mange af de Helliges Familier. Mændene og Fædrene ere i Fængsel eller i Fare derfor, deres Hjem ere forstyrrede, deres Huse ere tomme, deres Hustruer og Børn ere adspredte, eller flyende fra uretfærdige Dommeres Inkvisition, fredelige, lykkelige, stille og hyggelige Hjem, med tilfredse, elskende og trofaste Hustruer, som levede lykkeligt med hverandre og med deres Ægtemage, hvor Lyden af uskyldige Børns Leg hørtes, hvor Uenighed aldrig fandtes og næsten lig en himmelsk Familie paa Jorden, Fred og Lykke herskede — disse Hjem ere forstyrrede og forladte! Og hvorfor? Disse Mænd og Kvinder have ikke gjort noget Ondt! De hverken lyve eller stjæle! De have ikke begaaet Mord! De have ikke gjort sig skyldige i Fosterfordrivelse, Barnemord eller andre afskyelige Synder, som ere almindelige i Verden; de hade ikke hverandre; de dyrke Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og bøje sig Morgen og Aften i hellig Ærbødighed til hans Navn; de takke ham for Liv og Tilværelse og Haabet om evigt Liv, for den levende Guds Søns Evangelium og hellige Ordinantser; de søge at gjøre Godt mod hverandre og mod deres Medmennesker; de trøste og afhjælpe de Syges og Lidendes Nød; de føde de Hungrige og klæde de Nøgne; Mange gaa dagligen til Guds hellige Hus og arbejde der for de Levendes og Dødes Forløsning; de søge at ære Gud og Kristus og holde hans Lov; og for dette,

og fordi de ere Guds Børn, blive de adspredte og deres Hjem ruinerede af ugudelige Mænd, som ikke kjende Gud. De blive fornærmede af Dommeren paa Dommersædet; de ere opfordrede til at forskyde deres Hustruer, at erklære deres Børn uægte og gjøre deres Døtre til Skjøger; det forlanges af dem, at de skulle fornægte Gud og hans Værk, og da ville de blive gode Borgere og værdige til at trykkes til Dommernes Bryst. De ere opfordrede til at forlade Herrens Folk og nyde Frihed og Beskyttelse. Beskytter Slangen sit Offer, naar det en Gang er i dens Magt? Beskytter noget vildt Rovdyr sine Ofre, naar det har dem i sine Kløer og er færdig til at opæde dem?

Mine kjære Brødre, kunne vi gaa ind derpaa? Kunne vi bryde de mest hellige Pagter, som Mænd nogensinde gjorde med Gud i Engles Nærværelse? Kunne vi sønderbryde Hjærtets ømmeste Strænge og bortstøde fra os rene og pletfri Kvinder og betragte dem som Skjøger? Kunne vi fornægte vort eget Kjød og Blod — vore Børn fødte til os i den ny og evige Pagt? Kunne vi bryde vore Løfter og hellige Ægteskabsbaand, som ere gjældende for Tid og al Evighed? Kunne vi fornægte Herren og hans Godhed og synke os selv ned i Helvede for at behage Dommere? Kunne vi bøje Knæ til Baal og fornægte vor hellige Religion? Kunne vi fornægte vor egen Tilværelse eller vor Gud og hans Kristus, fordi en Dommer siger, at vi skulle adlyde Loven?

I, enhver af Eder, har ved Eders modige Fremgangsmaade bevidnet, at I ere, hvad I udgive Eder for at være — den Almægtiges Tjenere, og at I aldrig ville søge at opløse Eders Ægteskabsforbindelser og blive lig Nogle, der bøje sig som Slaver for onde Menneskers uretfærdige og vanhellige Forordninger.

Nej; enhver sand Zions Søn kjender for meget for dette! De have været for Herren paa hellige Steder og have fornummet hans Kraft og Indflydelse, selv til Marven brændte i deres Ben; de vide formedelst usigelige Vidnesbyrd, at dette Værk er sandt; de vide, at der er et Liv efter dette; de vide, at Herren lever, og at hans Kraft, hans Autoritet og hans Regjering er paa Jorden, og ere i hans Salvedes Hjærter. De vide tillige, at hans Love, hans Autoritet, hans guddommelige Forordninger og hans Aand ikke findes i deres Hjærter, som søge at undertrykke hans Folk.

Vor store Nation binder sig selv fast i Lænker ved Mænds Lærdomme, som, medens de foregive at være den ydmyge Jesu Efterfølgere, ikke kjende ham.

Brødre, I ere mine Vidner, at vi ere blevne advarede, at disse Ting vilde ske. Skulle vi unddrage os det store Ansvar, som er paalagt os? Skulle vi frygte Trældoms Baand eller Fængselsstraf fra Dommeren mere end Gud og hans Love?

Eders Gjerninger, Eders Følelser og Eders Valg lyde hos alle sande Sidste-Dages Hellige. Aldrig! nej aldrig!

Skjønt Fængslets Døre staa aabne for os, og vi høre Lænkernes Raslen, skjønt Morderes og fordærvede Mænds grove Eder og Forbandelser møde vore Øren og vort Hjærtes Blod isner ved Lyden deraf, vi kunne ikke, vi maa ikke vige!

Visselig, Eders Løn vil blive stor i Himmeriges Rige!

Hvad mere kan jeg da skrive, der vil trøste Eder i Eders ensomme Fængselstimer? I have gaaet over Rubicon! Med de Hellige er der ingen Tilbage-

gang! Vore Hjem, vore Hustruer, vore Børn, vore Liv og Alt vi eje, vore Velsignelser for Tid og al Evighed, Alt er paa Alteret. Vi have vovet Alt vi eje, og Alt, som vi nogensinde vente at komme i Besiddelse af, for dette Værk, og vi maa taalmodigen underkaste os og oppebie Udfaldet.

Naar jeg tænker paa disse Ting, formaar jeg ikke at tolke mit Hjærtes Følelser. Sproget er for ufuldkomment. Pen, Blæk og Papir ere simple Midler til at meddele Andre vore Tanker, men de ere de Bedste vi have.

Vi ere hjælpeløse angaaende Ansvaret for Guds Bud og Love. Vi gave ikke disse Love, ej heller kunne vi forandre dem. Vi ere i hans Haand og i sikker Forvaring. Vi vide, at vort nuværende Ophold paa Jorden kun er en kort Prøvestand, blot tilstrækkelig til at vi kunne berede os for en herlig Tilværelse efter denne, og naar vore Legemer lægges i Graven, enten iblandt Venner, i Fred, i vore hvide Klæder, for saaledes at vente paa de Retfærdiges Opstandelse, eller i Fængsler, blandt Fremmede, uden at være iført vor hellige Klædning, eller vi falde som Martyrer, Alt, Alt er vel med os. Vi skulle opstaa igjen og med vore Hustruer og Børn og forløste Venner indgaa i Guds celestiale Rige, formedelst den Ed, han har svoret, og den Pagt, han har gjort, og formedelst Trofasthed fra vor Side.

Hvor længe skulle disse Ting vedblive?

„Hvor længe, o Herre, du Hellige og Sanddru! hvor længe tøver du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?"

„Og dem blev givne, hver især lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulde ihjelslaas ligesom de."

Brødre, værer trofaste i det, som er Eder anbetroet, og maa Herrens Naade hvile over Eder, maa hans Fred tilflyde Eder og maa hans Engle være nær Eder! Daggry nærmer sig. Natten var aldrig saa lang, at jo Dagen paafulgte.

Eders Broder og Medarbejder i det evige Forbund

Markus.

De kommende Veer.

„Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, og gjort den evige Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der bliver faa Mennesker tilovers." Esaias 24, 5—6.

Saaledes erklærede Profeten Esaias for mange Aarhundreder siden, da han i Syner saa den Tid, i hvilken vi leve. Profeten Enok, som levede samtidig med Fader Adam, beskriver et lignende Syn, og siger, at han hørte en Stemme fra Jordens Indre, som sagde: „Ve, Ve til mig, Menneskenes Moder! Det gjør mig Ondt; jeg er træt formedelst mine Børns Ondskab! Naar skal jeg hvile og

blive renset fra den Vederstyggelighed, der er udgaaet fra mig. Naar vil min Skaber helliggjøre mig, at jeg maa hvile, og Retfærdighed for en Tid bo paa mig?" Da Enok hørte Jorden klage saaledes, spurgte han Herren, naar denne Renselses Tid skulde komme, og fik til Svar, at det skulde blive i de sidste Dage, og da for et Tidsrum af et Tusinde Aar skulde Jorden hvile.

Men førend dette skulde finde Sted, skulde Nation rejse sig mod Nation, der skulde være Hungersnød, Pest osv. Men Folket skulde vedblive i deres Ligegyldighed, æde og drikke, ægte og give til ægte ligesom i Noa Dage, og ikke tage det mindste Hensyn til Tidernes Tegn, men paastaa at alle Ting vare nu, som de havde været fra Tidernes Begyndelse. I Følge Frelserens Forudsigelser, meget Faa vilde forvente og derfor ikke være beredte for deres Komme. Joseph Smith erklærede, at disse Ting vare nær for Døren, og at en Pest efter den anden skulde lægge Landet øde, og at vi snart skulde have Krig og Blodsudgydelse osv. Enok, Noa, Moses, Profeterne og Jesus selv forudsagde mange Plager, Ødelæggelser og Veer over Folket, undtagen de vilde omvende sig. Ja, vi kunne sige, at det meste af Herrens Tjeneres Ærinde til Menneskene i de forskjellige Tidsaldre har været, at dadle dem for deres Synder og at erklære, lig Enok, at Straffedomme skulle snart udgaa over de Ugudelige for deres onde Gjerninger, eller som Apostelen Paulus siger: „Men Guds Vrede aabenbares af Himmelen over al de Menneskers Ugudelighed og Uretfærdighed, som forholde Sandheden ved Uretfærdighed." Og fordi disse Guds Mænd have saaledes talt imod Ondskab og forudsagt Nationers Fald og Folks Ødelæggelse, have deres Friheder blevne indskrænkede, deres Liv været i Fare og ofte taget. Bibelen beretter kun om et Tilfælde, hvor en hel Nation har lyttet til en Profets advarende Røst, og derved undgaaet de truede Straffedomme, og dette var Folket i Ninive. I Almindelighed have Advarslerne været ringeagtede, og Ødelæggelse, som forudtalt, har kommet over de onde og ugudelige Nationer.

Profeten Amos siger: „Visselig den Herre, Herre skal Intet gjøre, uden han aabenbarer sin Villie til sine Tjenere Profeterne", og underligt som det synes, ingen Nation er nogensinde bleven ødelagt, uden at Folket først er bleven advaret om deres Fare ved Profeter, som have raabt Omvendelse til dem.

De Sidste-Dages Hellige ere beskyldte for at være Regeringens Fjender, fordi de vedblive at forkynde dens Fald, hvorimod de skulde anses som Nationens bedste Venner, fordi de give Folket betimelig Advarsel; thi iblandt de mange Ting, som have været aabenbarede til dette Folk, er ingen oftere gjentaget, end den amerikanske Nations Fald og Folkets Ødelæggelse, uden de omvende sig og søge Herren. Og ikke alene den Nation, men enhver Nation under Himmelen, som ikke vil lytte til Herrens Tjeneres Advarsel vil ligeledes blive tilintetgjort.

Iblandt de første Ting, som blev aabenbaret til Joseph Smith, var Ødelæggelsen af Jordens Nationer. Saaledes sagde Herren: „Bereder Eder! Bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær, Herrens Vrede er optændt, hans Sværd er drukkent i Himlen, og det skal falde paa dem, som bo paa Jorden. . . . . Timen er ikke endnu, men er nær for Haanden, da Fred skal borttages fra Jorden. . . . . Hvorfor jeg, Herren, som kjendte de Ulykker, som skulle komme over Jorde-

rige, kaldte min Tjener Joseph Smith, talede til ham fra Himlen, gav ham Befalinger og befalede ligeledes Andre, at de skulde forkynde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfylde, hvad som er skrevet ved Profeterne."

I Aabenbaringen, given den 25de December 1832, hvori forudsiges om Krigen, der skulde begynde i Syd-Karolina, og som tilsidst skulde udgydes over alle Nationer, siger Herren: „Og saaledes med Sværdet og med Blodsudgydelse skulle Jordens Indbyggere sørge, og ved Hungersnød, Plager og Jordskjælv, Torden og skarpe Lyn ogsaa, skulle Jordens Indbyggere fornemme en fortørnet Guds Vrede og straffende Haand, indtil den Ødelæggelse, som er bestemt, har gjort en fuldkommen Ende paa alle Nationer. At de Helliges Raab og Blod skulle ikke mere komme op for Ørerne af den Herre Zebaoth fra Jorden for Hævn over deres Fjender. Derfor staa I paa hellige Steder og rokkes ikke, indtil Herrens Dag kommer, og se den kommer snart, siger Herren, Amen."

Joseph Smith spørger: „Skal jeg, med Kundskab om disse Ting, raabe Fred?" Og svarer: „Nej. Jeg vil opløfte min Røst og vidne om dem," osv.

Profeten Joseph turde ikke undlade at forkynde disse Ting, ligemeget hvor ubehagelige de maatte lyde for Folkets Øren; ej heller tør Herrens Tjenere ophøre med at advare Jordens Indbyggere, hvor som helst de gaa at forkynde Evangeliet, thi dette er en meget vigtig Del af deres Mission, og de have ikke talet forgjæves, thi disse Forudsigelser begynde allerede at gaa i Opfyldelse.

Beretninger om Ulykker, der for faa Aar siden vilde have fyldt Menneskenes Hjærter med Rædsel, ere nu kun i Korthed berørte formedelst deres Hyppighed. Af næsten 200,000 Tilfælde af Kolera i Spanien for en kort Tid tilbage, døde 75,000 Mennesker; men dette bliver langtfra betragtet som noget overordentligt, men tvertimod som en ganske almindelig Tildragelse, der kan tilskrives naturlige Aarsager. De frygtelige Orkaner og Hvirvelstorme, der hjemsøge de Forenede Stater, ere ligeledes kun flygtigt bemærkede i Bladene. En Ildebrand maa nuomstunder være meget ualmindelig ødelæggende, dersom den skal værdiges mere end en ganske kort Bemærkning. At tilskrive nogen af disse Ting til den Almægtiges Hjemsøgelse af Nationerne, vilde blive besvaret af Tvivleren paa samme Maade som af en Skribent, der sagde, „at dersom Gud vilde lade saadanne Ting komme over Jorden, var han en meget slet Gud."

Jeg vil nu fremsætte et Spørgsmaal: Med alle de Fremskridt, gjorte i Videnskaber, i Medicin saavelsom i alle andre Retninger, i de sidste halvtredsindstyve Aar, ere vi i Dag beredte til at møde og med Held bekæmpe nogen Plage eller Pest, som kunde ramme os? Jeg svarer nej, vi er ikke, og dersom den Del af Lægerne, som have nøje studeret det menneskelige Legeme og Natur, vilde tale Sandheden, vilde de fortælle os, at vi ere kun daarligt beredte til at modstaa Sygdomme eller Epidemier, formedelst fysiske Svagheder, Følgerne af Udskejelser og Overtrædelser af Naturens Love.

I Stedet for at raabe saa højt om sanitære Forholdsregler, og indbilde sig, at disse alene ville forebygge Sygdom, gaa vi videre og paastaa, at Samfundet maa tillige renses fra de mange lave Laster og Vaner, hvortil de ere henfaldne, og som gjøre dem til et let Bytte for enhver Slags Sygdomme. Menneskene ere blevne saa videnskabelige,

at de synde efter Forskrifter, deres Læger sige dem, hvor vidt de kunne gaa i deres Nydelser og Udskejelser, og naar de overskride disse Grænser, ere de fyldte med Patentmediciner, bestaaende for det Meste af dødelig Gift, hvilket blot giver en midlertidig Lindring. Meget faa Læger kan findes nu til Dags, som ere ærlige og modige nok til at fortælle deres Patienter Sandheden, især de Rige, der have Penge nok til at betale. De tør ikke sige til saadanne: Stands Eders Udskejelser og syndige Laster, eller vi ville ophøre med at foreskrive Eder Lægemidler. Nej, deres Forretning er at lappe paa det menneskelige Legeme, og ikke at forbyde Nydelser, som ere i direkte Modstrid til Helbredens og Sundhedens Love.

Det store Spørgsmaal om Kapital og Arbejdskraft, som Regeringer synes magtesløse til at regulere, ville udarte sig til alvorlige Forviklinger. Organiseret Kapital og organiseret Arbejdskraft, fulde af det dødeligste Had til hverandre, berede sig lig to slagfærdige Armeer for det blodige Sammenstød, hvilket ingen menneskelig Magt kan forhindre, og saaledes vil en Borgerkrig blive paabegyndt, hvis Lige Verden aldrig har set. En Krig, der vil ryste den civiliserede Verden til dens inderste Grundvolde. Mange Nationer ville blive sønderrevne og deres Regjeringer aldeles tilintetgjorte. Læg til dette Rædslerne af en Krig imellem Nationerne, hvilket ligeledes er uundgaaeligt, og som i Almindelighed paafølges af Hungersnød og Pest, og sig mig da, om Profeter og Apostler have taget fejl i at forudsige de Plager og den Nød, som skulde ramme Menneskene i de sidste Dage? De ville blive Følgerne af naturlige Aarsager, men tillige Følgerne af at forkaste Herrens Tjeneres Advarsler.

Menneskene have været givne overflødig Tid til at ydmyge sig for Herren og omvende sig fra deres Synder, at de kunne, for en Del i det Mindste, undgaa de Ulykker, der ville hurtigen paafølge hverandre og lig Flodbølger oversvømme enhver Ting, og ikke efterlade andet end Ødelæggelse, Nød og Elendighed i deres Spor.

Paa denne Maade vil Aabenbaringen blive opfyldt, som siger:

„Og Herrens Kraft skal aabenbares, og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ej heller hans Tjeneres Røst, ej heller lytte til Profeters og Apostlers Ord, skulle blive afskaarne fra Folket." „Thi efter Eders Vidnesbyrd kommer Vidnesbyrd ved Jordskjælv, som skal foraarsage Klageraab paa Jorden, og Menneskene skulle falde paa Jorden og ikke være i Stand til at staa; og tillige skulle Vidnesbyrd komme ved Tordens Røst og ved Lynilds Røst og ved Stormens Røst og ved Røsten af Havets Bølger, som skulle hæve sig over sine Grænser.

Og alle Ting skulle være i Oprør og Menneskenes Hjærter skulle ængstes, og Frygt skal betage alt Folket. Og Herrens Basuner skal lyde. Og Engle skulle fare midt igjennem Himmelen og raabe med høj Røst, sigende: Bereder, bereder Eder, I Jordens Indbyggere, thi vor Guds Dom er kommen.

Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Jul og Julefæder.

Aarets største Helligdag, Julen, stammer fra en Naturfest, almindelig hos flere gamle Folkeslag, Vintersolhvervets Fest, der skulde fejre Naturens Gjenopvækkelse af Vintersøvnen.

Paa samme Maade fejrede Hinduerne Guden Vishnus Opvaagnen. Den 20de December smykkede Grækerne Dionysis Grav i Delfi Tempel, af hvilken Guden efter en Sørgetids Forløb atter vaagnede til Jubel og Fryd for Folket. Perserne fejrede Solguden Mithras Gjenfødelse, de gamle Germaner havde sin Julefest og Romerne sine Saturnalier.

Alle disse hedenske Fester havde deres Oprindelse fra Aarstiden, og fra dem kom den Skik at fejre samme Fest til Minde om Jesu Fødsel.

Allerede i det andet Aarhundrede efter Kristi Fødsel vidste man ikke noget om, hvad Tid han blev født. Mange antoge, at hans Komme til Verden indtraf ved Løvsalernes Højtid i September. Klement Alexandrius skrev i Slutningen af samme Aarhundrede, at man antog den 6te April eller den 15de Maj for at være hans Fødselsdag. Men at man fejrede nogen af disse Dage staar ingen Steder skrevet. Krysostomus, Patriark i Konstantinopel, er den første, som Aaret 386, i sine „Homilier“ omtaler „Jesu Fødselsfest som indført i Orienten for ti Aar siden“. Helligholdelsen af den 25de December indførtes ikke førend i Slutningen af det fjerde Aarhundrede.

De første Kristne fejrede med Højtidelighed Mindet om Kristi Lidelse, men tænkte aldeles ikke paa at helligholde Mindet om hans Fødsel. Da hans Fødselsdag var forglemt, var det ganske naturligt, at de Kristne skulde gjøre Brug af de i alle romerske Provinser gængse Saturnalier, og de bleve derfor forandrede til Højtidsfester som Minde om Frelserens Fødsel.

Forundrer man sig over, at de første Kristne kunde bevæge sig til at gjøre Brug af en hedensk Fest til sin største kirkelige Højtid, bør man erindre Traditionens Magt. Vi vide hvor haardt det var for de fra Jødedommen omvendte Kristne, ja selv Apostlerne, at aflægge sine gamle nedarvede Sæder og Skikke. For Hedningerne var det naturligvis ikke lettere at afvænne sig fra sine religiøse Vaner. Disse kunde kun med Langsomhed udslettes. Saalænge Flertallet af den kristne Sekt bestod af Jøder, tænkte naturligvis ingen paa „Saturnalierne“, men da Læren udbredte sig iblandt Hedningerne, spredte ogsaa den Skik at fejre Højtiden under et nyt Navn sig fra Italien til Ægypten, Gallien og den hele kristne Verden. Man indførte gjerne denne Glædesfest, især da Kristendommen af mange blev anset for at være en alvorlig, glædesløs og livsfjendtlig Religion. Det blev saaledes let at tillægge den romerske Solfest, den 24de og 25de December, en ny Betydning, og gjøre den til en almindelig Fest til Minde om den Dag, da Verdens Lys kom til Jorden.

Den romerske Biskop Julius den Første (Pave fra 337—352) indførte den kristne Betydning i den da endnu ikke afskaffede hedenske Solfest.

I de germaniske Lande sammensmeltede de gamle Julefæder med de ny kristne Skikke. Tyskerne fejrede Julen i tolv Dage, fra den 25de December til den 6te Januar. I disse antoges det, at de gamle hedenske Guder vandrede ved Nattetider omkring iblandt Menneskene. Det var højtidelige Dage. Paa Højene ofredes der til Guderne, paa Sletterne brændtes der Juleild. Endnu paa Shakespeares Tid plejede man i England Juleaften under Spøg og Leg at fremslæbe en vældig Træklods og lægge paa Ildstedet.

Tyskerne fejrede Julen som en Glædesfest over de lange Vinternætters Ende. De Gaver, der bleve skjænkede til Børnene, skulde minde dem om Gudernes Gaver til Menneskene.

Langt ind i de hedenske Tider spore vi saaledes Udspringet til de Julefæder, der paa de fleste Steder, selv i vort eget Land, endnu iagttages. Og endnu ville uden Tvivl Aarhundreder henrinde, førend de sidste Levninger af den gamle hedenske Gudeverden, dens Sagn og Overtro aldeles forsvinde.

Korrespondance.

Kristiania den 6te Januar 1886.
Præsident N. C. Flygare.
Kjære Broder.

Jeg vil i Korthed forsøge at meddele Dem lidt om Tilstanden og Værkets Fremme her i gamle Norge.

Den 2den Juni 1885 satte jeg for første Gang min Fod paa norsk Grund, og overtog Bestyrelsen af Konferencen den 11te Juni efter Broder M. Christoffersen, som med megen Dygtighed havde præsideret over den norske Mission, men som nu med Ære blev løst, for at gaa tilbage til sit Hjem i Bjærgenes Dale.

Jeg kan sige til de Helliges Ros her, at med enkelte Undtagelser ere de meget trofaste og nidkjære i deres Pligters Opfyldelse. De lokale Brødre ere gode og tro Mænd og fortjene megen Ros for deres Punktlighed i at besøge de Hellige og lære dem om Evangeliet. Mange af vore Søskende have begyndt at leve efter Visdomsordet, og de erkjende, at de føle sig velsignede formedelst Lydighed dertil. Nogle af de Hellige ere blevne berøvede deres Børn ved den ondartede Halssyge, men de anerkjende Herrens Haand i alle Ting og føle ikke til at knurre.

Vore Forsamlinger ere godt besøgte, især om Aftenen, og mange Fremmede ere paa saadanne Tider til Stede og lytte med Opmærksomhed til de Vidnesbyrd, der blive givne. Vi døbe stadig Nogle, og jeg har godt Haab om Fremtiden.

I Hedemarkens Gren, hvor der for Tiden arbejder tre unge Zionsældster, er der blevet en ny Arbejdsmark aabnet i en Egn kaldet Solv. De have afholdt en stor Forsamling dersteds, hvor der var imellem 4—500 Mennesker til Stede, hvoriblandt to Præster. Efter Forsamlingen anmodede Nogle af de Tilstede-

værende Præsterne om at forsvare sig imod Mormonerne, men de undsloge sig. Brødrene have afholdt flere Forsamlinger, hvor der har været fra 50—70 Fremmede til Stede, og som have bedet Ældsterne om at komme igjen. I andre Grene have Brødrene endnu ikke opnaaet at vinde Indgang paa ny Arbejdsmarker, men de arbejde Alle med megen Flid for at advare Folket. Gjæstfriheden er kun lille, og Missionærerne maa bestandigt betale for Kost og Logi, med Undtagelse af den lille Tid, som de kunne opholde sig hos de Hellige.

Vi ere bestandigt erindrede af Pressen, og især synes Provinsbladene at være stolte, naar de kunne faa en „Limstang" at løbe med angaaende Mormonerne, og dette bringer selvfølgelig en Del Modstand for Brødrene, da disse Avisartikler i Almindelighed blive antagne for Sandhed.

Som Bevis paa, at Herrens Kraft eksisterer iblandt os som et Folk, vil jeg meddele Dem Følgende, hvortil der er over et Hundrede Vidner: I Søndags Aftes, straks efter at Forsamlingen var forbi, blev en Søster ramt af et Slagtilfælde; hun blev aldeles kold, Pulsen ophørte at slaa, og hun laa som død i omtrent tyve Minutter. Jeg kaldte paa nogle af Ældsterne, som vare til Stede, vi lagde vore Hænder paa hende og truede det Onde, som plagede hende, hvorpaa det gav ligesom en Rystelse i hendes Legeme, hun udstødte et svagt, men uhyggeligt Hyl og stod straks op og udbrød: „Takket være Herrens Navn!" og var helbredet. Den 11te December døbte jeg to Personer, af hvilke den ene var en Kvinde. Vi havde megen Besvær med at faa hende til Døbestedet, da hun var lam i Benene, men saa snart hun var bleven døbt, bleve hendes Ben stærke, og hun gik alene uden at ville modtage nogen Understøttelse fra nogen af os. I alt dette anerkjende vi Guds Kraft, og ham alene tilkommer Æren; thi visselig, han stadfæster sine Tjeneres Vidnesbyrd ved medfølgende Tegn.

Med kjærlig Hilsen fra os Alle her i Norden, tegner jeg mig Deres Broder og Medarbejder i Kristo,

H. J. Christiansen.

Større Lys bringer større Ansvar.

Opførelsen af Templer til Herrens Navn er et Æmne værdig den dybeste Eftertanke af dem, som haabe at deltage i de herlige Velsignelser, som alene der kan erholdes. Profeten Joseph sagde, at visse Ordinantser henhørende til Evangeliet kunde erholdes af de Rige alene i Templer byggede og indviede til Herren, medens de Fattige kunde annamme dem paa Bjærgenes Top lig Moses. Det Sidste kan imidlertid ikke siges at være anvendeligt paa os for nærværende Tid; thi vi have nydt Fred i vort Bjærghjem nu i mange Aar, og Herren har forhindret vore Fjender i at berøve os vore Hjem og Ejendom og saaledes givet os Midler til at opbygge Huse til hans Navn.

Naarsomhelst Herren har paavirket sine Tjenere, som han har sat til at styre sin Kirkes Anliggender, til at begynde et Arbejde for hans Værks Fremme, og

de Hellige have vist deres Beredvillighed saa vel i Tro som i Gjerning, har det altid været ledsaget af hans Velsignelser og Velbehag; hvorimod, dersom de ikke have arbejdet med Iver, men tilsidesat hans Værk for deres egne Affærer, har hans Mishag tydelig været tilkjendegivet.

I Intet har dette været vist mere tydelig end i Opførelsen af Templer. At Gud inspirerede sin Tjener Brigham Young til at lægge Grundvolden til de skjønne Bygninger allerede indviede til hans Navn i St. George og Logan og dem, som nu nærme sig Fuldendelse i Salt Lake City og Manti, nærer ingen sand Sidste-Dags Hellig nogen Tvivl om. Den Kraft, der ledsager Herrens Tjenere i deres Arbejde i disse Huse, den heftige Modstand fra Sandhedens Fjende, den vidunderlige Maade, hvorpaa Herren har bevaret sit Folk fra deres Fjenders Angreb, saa vel som hans Ord til sin Tjener Præsident Taylor, alle disse Beviser bære Præget af den Almægtiges Styrelse. Ligeledes har han givet os en Befaling, der vedvarende staar i Kraft, at vi skulle vedblive at bygge Templer. I en Aabenbaring given til Joseph Smith i Nauvoo den 19de Januar 1841 siger Herren:

„Derfor, sandelig siger jeg Eder, at Eders Salvelser og Tvætninger, Eders Daab for de Døde, Eders højtidelige Forsamlinger, Eders Bønner for Levi Sønners Ofringer, Eders Orakler paa hellige Steder, hvor I modtage Aabenbaringer, Eders Love og Vedtægter for Aabenbarings Begyndelse og Zions Grundvold, og for alle dens Embedsmænds Herlighed, Ære og Begavelse, ere beskikkede ved mit hellige Huses Ordinantser, hvilket Hus mit Folk er altid befalet at bygge til mit hellige Navn."

Vi kunne saaledes forvente, at dette Punkt, Tempelbygning, vil blive en af de vigtigste Dele i denne Uddeling; og naar vi sammenføje Profetien, at Zions Land skal blive bebygget med Templer, med Profeten Josephs Udsagn, at det hele Land, Nord- og Sydamerika, er Zion, kunne vi gjøre os en Ide om dens Storhed.

Det vilde være en stor Fejltagelse at tænke, at vi ikke have nydt nogen Velsignelse fra de Templer, der bleve opførte i Ohio og Illinois. Den Kraft, som Herrens Tjenere bleve iførte i hine hellige Steder, har vist sig siden igjennem hele deres Liv. Alle de første Medlemmer af Præsidentskabets og de Tolvs Kvorum, og Mange, som siden den Tid ere blevne kaldte til at indtage Pladser i disse Kvorumer, modtoge deres Tvætninger og Salvelser i det lille Tempel i Kirtland, Ohio, og have formedelst disse Begavelsers Kraft baaret Rigets Nøgler til nærværende Tid, og vi ere Alle Vidner til de store Velsignelser, der have fulgt deres Administrationer. Evangeliet er blevet prædiket til næsten enhver Nation og Folk paa Jorden. Tusinder ere blevne indsamlede til de Helliges Indsamlingssted, hvor god Lejlighed er givet dem til at lære om Livets Veje, og Ordinantser nødvendige for Guds Riges Opbyggelse ere blevne udførte under Aandens Vejledning i Herrens hellige Templer.

I Beretningen om de store Tilkjendegivelser af Guds Kraft ved Indvielsesceremonierne af Nauvoo Tempel og alle de paafølgende Tildragelser i Kirken, ere Punkter nær forbundne med vor Stilling i denne Tid, som ere værdige vor alvorligste Eftertanke. Man skulde tænke, at Vidnerne til en saadan Tilkjendegivelse af Kraft og Herlighed aldrig vilde vende sig bort fra Sandheden og de Vidnesbyrd, de havde annammet. Vi høre ofte dem, som ere uerfarne i Kirken, sige, at

de ikke kunne forstaa, hvorledes det kan være muligt, at Mænd kunne forlade Kirken, efter at de have modtaget Besøg af Engle, eller andre tydelige Beviser paa, at dette er i Sandhed den levende Guds Værk; men for at overbevise Saadanne om deres fejlagtige Anskuelser, behøve vi blot at henvise til den forbigangne Tid. De tre Vidner til Mormons Bog, og især Oliver Cowdery, havde nogle af de mest vidunderlige Beviser paa guddommelig Magt nogensinde givet til Mænd i Kjødet, og Sidney Rigdon samtalede med hedengangne Profeter og med Frelseren selv i sit himmelske Syn. Men viser deres følgende Levnet og Historie os, at vi ere sikre fra Djævelens List, fordi Herren giver os stort Lys? Nej, det Modsatte er Tilfældet og stadfæster Sandheden af det guddommelige Udsagn: „Hvem Meget er betroet, af ham skal man kræve Mere."

Baade før og ved Indvielsen af Kirtland Tempel sagde Profeten Joseph til de Hellige, at de maatte vente at blive fristede og prøvede i Forhold til det Lys, der var dem anbetroet, og Tiden viste Sandheden af den inspirerede Advarsel. Den mest bitre Tidsperiode af Frafald paafulgte, og den mest hævngjerrige Aand viste sig i falske Brødre, som Kirken endnu har set. Paa faa Aar, Halvparten af de Tolvs Kvorum og begge Josephs Raadgivere, tilligemed Snese af Andre, bleve Kirkens værste Fjender, og andre mere trofaste Mænd bleve indsatte i deres Pladser.

Mange af Nephiterne tænkte uden Tvivl, at naar Tegnet forudsagt af Lamaniten Samuel skete paa den Maade og paa den Tid forudsagt, at Folket som et Hele vilde adlyde Evangeliet og alle dets Forskrifter. Men vi finde, at fra den Tid Tegnet blev givet paa Himmelen, og Profeterne vare iblandt dem og helbredte de Syge, opreiste de Døde og gjorde andre mægtige Gjerninger i Frelserens Navn, som paa den Tid var iblandt Jøderne, fuldførende sin Mission til dem, tiltog de Onde i Vantro indtil hans Død, til de vare modne i Synd, og en retfærdig Guds Hævn bortfejede dem af Jorden.

Det er i denne som i alle andre Evangeliets Uddelinger. Medens Herrens Krafts Tilkjendegivelser og Aandens mirakuløse Gaver ere en Trøst og Glæde til de Rene af Hjærtet og opmuntre de Retfærdige til at vedblive med deres gode Gjerninger, er der en forholdsvis Tiltagen af Mørkets Gjerninger, som ville drage de Onde længere bort fra Gud, indtil de ere modne for Ødelæggelse og ere lig „Vredens Kar dannede til Fordærvelse."

Herrens Tjeneres Lærdomme paa nærværende Tid sige os tydelig, at han fordrer, at vi mere nøjagtig skulle efterleve hans Bud og Love, og Ingen kan misforstaa deres Advarsler om Følgerne af Overtrædelse. I Unge i Israel, hold Eder rene og bevar en saadan Karakter, at I kunne indgaa i Herrens Hus med rene Hænder, og efter at I have modtaget hellige Ordinantser og Præstedømmets løsende og bindende Magt, lad Eders Vandel være fremad og opad; thi alene ved saadan Vandel kunne vi erholde de Velsignelser, som ere os forjættede. Men om vi bryde de hellige Pagter, vi have sluttet med Herren, vil den Hellig-Aand forlade os, og Intet værre kan hændes en Mand eller Kvinde end at være overladt til Mørkets Magter, efter at de en Gang have været i Besiddelse af Aandens Lys.

Juvenile Instructor.

Tro og Gjerninger.

„Hvad gavner det mine Brødre, om Nogen siger han haver Troen, men haver ikke Gjerninger, mon den Tro kan frelse ham?"

„Men vil du vide, o du forfængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger er død!"

„Se I nu, at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger, og ikke ved Troen alene, thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saa er og Troen død uden Gjerninger." Jak. 2. K.

Naar vi ved Sandhedens Aand læse disse Ord af Apostelen Jakob, have vi Aarsag til Sorg og Forbauselse over den Vildfarelse, som hersker iblandt Nutidens Sekter og religiøse Partier. Det er sørgeligt at betragte den store Hob vandrende paa den brede Vej, i Tillid til de falske Fortolkninger af de hellige Skrifter, nemlig at Mennesket frelses af Naade ved Troen alene, uden selv at gjøre nogensomhelst Ting, som staar i Forbindelse dermed. Ja nogle af Religionsforkynderne gaa endog til den Yderlighed, at de advare deres Tilhængere imod selv at forsøge paa at udrette Noget, thi de ere derved udsatte for at tabe Naaden. I disse urimelige Paastande henvise de i Almindelighed til Apostelen Pauli Breve til de forskjellige Menigheder, som han havde oprettet iblandt Hedningerne.

I disse Breve, som for en stor Del havde til Hensigt at modvirke den Vildfarelse, at Hedningerne, som annammede Evangeliet, burde omskæres for at blive delagtige i Forjættelsen, findes mange Udtalelser, som tilsyneladende bekræfte Sekterernes Paastande, men Petrus, idet han omtaler disse Skrivelser, siger, „at Noget deraf er svart at forstaa, hvilket de Ukyndige og Ubefæstede forvende, ligesom og de øvrige Skrifter, til deres egen Fordærvelse" og advarer imod, at lade sig „henrive af de Ryggesløses Vildfarelser".

Iblandt de mange falske Beskyldninger, som den kristne Verden fremfører mod de Sidste-Dages Hellige, er ogsaa den, at de mene at blive retfærdiggjorte ved Gjerninger og udvortes Handlinger alene. At denne Fremstilling er falsk, kan Enhver selv overbevise sig om, ved at henvende sig til hvilketsomhelst Medlem af bemeldte Samfund, eller til deres Læres Forkyndere, ligesom ogsaa Gjennemlæsning af deres Bøger og Skrifter vil bevidne det Samme.

Der findes næppe et Kirkesamfund paa Jorden, som bedre forstaar Forsoningsværket, end de Sidste-Dages Hellige. Det, at Jesu Blod blev udgydt paa Korset, for at forsone Mennesket med Gud; at ved den Retfærdiges Død blev den brudte Lov fuldkommet; at ved Kristi Opstandelse blev Dødens Fyrste overvunden, er Grundlaget for de Helliges Tro og Haab; men at Troen paa disse Ting, uden at leve et retskaffent Liv i Lydighed til Kristi Befalinger, kunne frelse dem, dette er langt fra deres Begreber om Evangeliet.

Hvem tør forlade sig paa et saadant Haab, efter at have gjennemlæst den hellige Skrift, og fundet saadanne tydelige, utvetydige og bestemte Udtalelser af Frelserens egen Mund, som: „Vil du indgaa til Livet, da hold Budene." Math. 19, 17. „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte og din Næste som dig selv." Mark. 12, 30, 31. „Ikke Enhver, som siger Herre, Herre, skal indgaa i Himmerigets Rige, men

den, som gjør min Faders Villie." Math. 7, 21. „Hvi kalde I mig Herre, Herre, og gjøre ikke hvad jeg siger." Luk. 6, 46. „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger." Joh. 14, 15. „Den som holder mine Befalinger, han er den som mig elsker." Joh. 14, 21. „I ere mine Venner, dersom I gjøre, hvad jeg befaler Eder." Joh. 15, 14. Efterat Frelseren havde givet sine Disciple den Befaling, at gaa ud og lære alle Folk, og døbe dem, som troede, siger han: „Og lærer dem at holde Alt det, jeg har befalet Eder." Math. 28, 19, 20, og de sidste Ord vi have fra ham i Bibelen lød til Johannes paa Øen Patmos saaledes: „Se jeg kommer snart, og min Løn er med mig til at betale hver som hans Gjerning monne være." Aab. 22, 12.

Igjennem hele Frelserens og hans Apostlers Lære, søgte de at indprænte Menneskene Nødvendigheden af at omvende sig fra Synd, og leve et dydigt, retskaffent og helligt Liv, og Alle vare de enige i at udlove Frelse og Velsignelser til dem, som adlød deres Ord, medens de udtalte Straf og Forbandelser over Alle, som vedbleve at leve i deres Synder. Selv Paulus, som de ubetingede Naadesprædikanter henviste saa meget til, udtaler sig i følgende stærke Sprog: „Skulle vi blive ved i Synden, at Naaden maa blive des overflødigere? Det være langtfra! Nej, vi stadfæste Loven." Rom. 3, 31. „Derfor lader os aflægge Mørkets Gjerninger og iføre os Lysets Vaaben." Rom. 13, 12. „Thi os bør alle at aabenbares for Kristi Domstol, at hver kan faa efter det, som sket er ved Legemet efter det, som han haver gjort enten Godt eller Ondt." 2. Kor. 5, 10.

Det Spørgsmaal vil maaske blive gjort: Hvad mener da Paulus i Brevet til de Galater 2, 16, hvor han saa bestemt erklærer, at intet Kjød skal blive retfærdiggjort ved Lovens Gjerninger? Hvis vi gjennemlæse hele Galaterbrevet, ville vi let kunne forstaa, at hvad Apostelen nævner „Lovens Gjerninger", var hverken mer eller mindre end Omskjærelsen, som de jødiske Kristne i Jerusalem søgte at paatvinge deres hedenske Brødre, hvilket i Særdeleshed bevises af det 5te Kap. 2—7., men at Paulus havde den Ide, som Nutidens Frinaadesforkyndere tillægge ham, at det ej var nødvendigt „at vandre i et nyt og helligt Levnet", vil let forstaas, naar han i det samme Kapitel fortsætter saaledes: „I ere kaldte til Frihed, Brødre, kun misbruger ikke Friheden til en Anledning for Kjødet, men værer i Kjærlighed hverandres Tjenere, thi Kjødets Gjerninger ere aabenbare, saasom: Hoer, Skjørlevnet, Urenhed, Uterlighed, Afgudsdyrkelse, Trolddom, Fjendskaber, Kiv, Nid, Vrede, Trætte Tvedragt, Partier, Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige, om hvilke jeg forud siger Eder, ligesom jeg og før haver sagt, at de som gjøre saadant, skulle ikke arve Guds Rige."

Evangeliet, saaledes som det lærtes af Frelseren og hans Apostler, og saaledes som det ved Engle-Sendebud er gjengivet til denne Slægt, i hvilken vi leve, ved Profeten Joseph Smith, er simpelt og tydeligt. Det er ligesaa forskjelligt fra Nutidens sværmeriske Naadestheorier, som det var i Modsætning til de Skriftkloges og Farisæernes aandløse og tomme Kjævlerier om udvortes Ceremonier og Vedtægter paa hin Tid. Evangeliet lærer os, at Troen paa Jesum Kristum og ham korsfæstet, virker Retfærdiggjørelse hos alle, som adlyde de Betingelser, hvilke Jesus udsendte Apostlerne „at lære alle Folk", og disse bleve

tydeligt givne i Jerusalem paa Pintsefesten ved Petri klare og bestemte Ord: „Omvender Eder, og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig Aands Gave." Ap. Gj. 2det Kap.

Bornholm i December 1885.

J. C. Nielsen.

Korstoget i Utah,

behandlet af en Engelskmand.

Det Følgende, som er taget af London Standard af den 28de November d. A., viser, at Udgiverne af denne intelligente og indflydelsesrige Journal ere frisindede og rettænkende Mænd. Præsidentskabets sidste Epistel, og den undertrykkende og hadefulde Fremgangsmaade, som bliver anvendt mod de Sidste-Dages Hellige, bliver omhandlet paa en saa fordomsfri Maade, som sjældent findes i offentlige Journaler i selve Amerikas frie Land.

„De Forenede Staters Dommer i Utah-Territorium fælder dagligen Domme, lydende paa Bøder og Fængselsstraf, over Mænd, der overtræde den Lov, bekjendt under Navnet af Edmundsloven, hvilken blev udstedt specielt for Polygamiets Udryddelse. Det første Præsidentskab — John Taylor og George Q. Cannon — har skrevet en lang, og, det maa tilstaas, en grundig affattet Epistel til Mormonfolket, hvori de protestere imod den Forfølgelse, for hvilken Kirken er udsat. Det er umuligt at læse dette Dokument uden at se, at Mormonerne have, hvad Argumenterne angaar, meget den bedste Side.

De Forenede Staters Love i Virkelighed: I maa leve med lige mange Kvinder, som I ønske, blot ikke kalde dem Hustruer, og et ikke ringe Antal af de Forenede Staters Borgere leve saaledes. Det fordres derfor af Mormonerne, ikke at forlade deres Hustruer, men simpelthen ophøre med at kalde dem saaledes; at bringe Skam og Vanære over de Kvinder, som have levet et efter deres Religion ærbart og dydigt Liv som Hustruer; at ophæve denne Forbindelse, men alligevel vedblive at staa i de samme Forhold til dem. Og dette fordres i Dydens og Moralitetens Navn! Uden at have nogen Forkjærlighed for Polygami nødes vi til at tilstaa, at Mormonpræsidenterne have fremsat deres Sag i et godt Lys. Mormonerne gik ud i Ørkenen, et Tusinde Mile fra Civilisationens Grænser, for at leve deres Religion uforstyrret og i Fred. Folket af de Forenede Stater ere gaaede til dem, og endskjønt de Sidstnævte have Ret til at sige, at ikke flere polygamiske Ægteskaber skulle finde Sted, ere de ikke retfærdiggjorte i at forlange, at Mormonerne skulle forlade de Kvinder, der for mange Aar have været deres trofaste Hustruer og som ere deres Børns Mødre, eller hvad der er endnu værre, at vedblive at leve med dem og til samme Tid tilstaa, at de ikke ere deres Hustruer."

Solnedgang ved Saltsøen.

Naar Solen sig sænker i Purpur og gjemmer
Sit Guld bagom Bjærgenes evige Rand,
Og Vinden er stille, og Voverne drømme
Og kysse til Afsked den stenede Strand
I rødlige Skjær, naar Solen sig dølger
Og spejler sin Glans i de bævende Bølger
Og tænder Najaden i luende Brand.

Da bølgende Lysglimt, om Bjærge og Dale,
Fremvise en Tavle uendelig skjøn,
En glimrende Prydning i vestlige Sale,
De flette Guirlander om blaanende Øer,
Hvis højeste Klipper af Solen forgyldes,
Af Skygger og Aftenens Dæmring indhylles,
Og breder sit Tæppe paa slumrende Sø.

De blegnende Farver end bølge og blandes
I tusinde Skifter ved Himmelens Bryn.
Og Dagen ta'r Afsked, og Salighed aandes,
Og Fred der neddaler fra mørknende Sky.
Hvor fryder min Sjæl denne levende Farve,
Naar henrykt jeg skuer fra højeste Bjærg
Den herlige Tavle. O himmelske Syn!

De flygtende Dage og kommende Nætter
Harmonisk forene de Himmel og Jord,
I Afskedens Stund over bølgende Sletter,
Og Purpur og Guld ses fra glitrende Fjord.
En Hilsen til Sjælen fra Hjemlandet høje,
Som straalende vækker dens takfulde Øje,
Lig blændende Nordvind fra iskolde Nord.

Den svale og mørknende Nat nu fremtrænger
Og venligt indbyder den Trætte til Ro,
Naar Himmelens Porte i Vesten den stænger,
Den Vandrende søger sit fredfulde Bo.
Og Maanen fremtræder i sølvklædte Sky,
Den breder sit Skin over Slette og By,
Og Sjælen sig styrker i Bøn og i Tro.

(Fra det Svenske.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1886. 35te Aargang.

Tidens Aand.

Af Præsident George Q. Cannon.

Den Bemærkning siges at være gjort for en kort Tid siden af en Mand, som gjør Fordring paa at være et Medlem af Kirken, at det første Præsidentskab ikke havde et rigtig Begreb om Kirkens Stilling, og den Fare, vi befinde os i, ellers vilde de søge at komme til en Overenskomst med Regjeringen angaaende Spørgsmaalet om Polygami. Den Mand, som siges at have gjort denne Bemærkning, er en, som har vist ved sine Gjerninger, at han var villig til at fornægte et Princip for at undgaa den strænge Straf, som Dommeren paalægger. Maaske der findes flere, som anse sig for at være Medlemmer af Kirken, der have samme Anskuelser som denne Mand. Mænd, som have saadanne Ideer, maa indbilde sig, at hele Striden drejer sig om denne Lære om patriarkalsk Ægteskab, saaledes som praktiseret af de Sidste-Dages Hellige, og at dette er det Eneste, som de have imod os. Mange Ikke-Mormoner nære uden Tvivl samme Anskuelser. De se ikke andet, end hvad der er kaldet Polygami. De tænke, at dette er Alt, som opvækker Had og Modstand imod os, og at dette Princip er Alt, som vi søge at oprette, og som vi stride for.

De, som have saadanne Anskuelser, udvise en Uvidenhed og Mangel paa Begreb om vore Affærers sande Stilling, der gjør dem aldeles uskikkede til at tale om eller behandle dette Spørgsmaal. Polygami er kun et Punkt, og vi kunne gjerne sige et lille Punkt blandt de mange, som nu eller senere maa afgjøres i dette Land. Vore egne Folk burde tydelig forstaa, at vi ikke stride for et enkelt Princip eller Retten til at efterleve samme. Vi stride for borgerlig og religiøs Frihed i dens dybeste og mest omfattende Betydning. Der er mange Onder, foruden Fordom mod Polygami, der maa udryddes. Dersom det var muligt at forkaste dette Princip uden at fornægte Troen, vilde der endda være det større og vigtigere Spørgsmaal at afgjøre om Præstedømmets Ret til at raade og lede Folket. Det er dette, der mere end noget andet er hadet af denne Kirkes Fjender, som forstaa vor Organisation. At bruge deres egne Ord: „De

bryde sig ikke om Polygami," men de ønske at tilintetgjøre Præstedømmets Magt — Hierarkiet, som de kalde det.

Jeg har med blandede Følelser af Harme og Foragt læst Utahkommissionens Beretning og de Forslag, som de igjennem Indenrigsministeren indgive til Præsidenten og Kongressen. Formanden for denne Kommission er en Mand, med hvem jeg for en Del Aar har været vel bekjendt. Da jeg var et Medlem af Repræsentanthuset var han i Senatet. Guvernør Ramsay er en meget agtet Mand, hvor han er kjendt, og en udmærket Type af en Politiker. Han har været Medlem af Repræsentanthuset og Senatet, Guvernør af Minnesota og Krigsminister og bærer et hæderligt Navn. Om Nogen skulde forstaa Frihedens Principer og amerikanske Borgeres Ret, burde Guvernør Ramsay forstaa dem; thi han har haft en livslang Erfarenhed i alle disse Spørgsmaal. Naar man derfor læser en saadan Rapport og de medfølgende Forslag, som denne Kommission, for hvilken han er Formand, har indgivet, da faar man en udmærket Ide om Affærernes sande Stilling angaaende borgerlig og religiøs Frihed i denne Nation. Intet Dokument, som i de senere Aar er blevet publiceret fra en officiel Kilde, viser tydeligere hvor dybt den offentlige Stemning i Amerika er falden end denne Rapport til Indenrigsministeren.

Saa længe som den lever i Folkets Erindring eller staar paa Historiens Blade, vil den staa som et vanærende Minde om dens Forfattere og som et Tegn paa, hvor højt Fordommes, Lidenskabers og Tyrannis Flodstrøm kan stige i en saakaldet fri Republik. Naar en Kommission af fem Mænd, valgte med Omhu til at udføre det vigtige Hverv, som anbetroedes dem under Edmundsloven, kunne være enige om at gjøre saadanne Forslag, som de gjorde i deres Rapport, viser det uomstrideligt, at der er noget frygtelig galt i Regjeringsaffærerne og de offentlige Anliggenders Forvaltning. Mere tyranniske, uretfærdige og ondskabsfulde Forslag kunde ikke have været optænkte i de mørke Tidsaldre. Dersom de skulde vedtages, vilde „Mormonerne" blive bundne i Trældomslænker, hvis Lige man vilde nødes til at søge efter i længst forsvundne Tidsaldre og iblandt overvundne, underkuede og trælbundne Folkeslag. Ikke en Levning af den Frihed, der er vor Fødselsret, og for hvilken vore Fædre for Aarhundreder have kæmpet og nydt, vilde blive skjænket os. Det Folk, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige bestaar af, er hovedsageligen kommet fra Fordens mest frihedselskende Nationer. I denne Henseende er Ingen dem overlegen nogen Steds. De indfødte Amerikanere iblandt os nedstamme fra de bedste Slægter i Landet. De, som ere komne fra europæiske Lande, ere komne fra Nationer, der for Aarhundreder have opretholdt Frihed. Vi vilde være utro til vore Forfædres Minde, dersom vi ikke strede for Frihed. Spørgsmaalet, for hvis Løsning vi arbejder, er: Frihed eller Slaveri. Det fordres af os, at vi skulle fornægte Overbevisning og Principer, som ere dyrebarere for os end selve Livet; Principer, hvis Efterlevelse ikke i mindste Maade hindre Andre i Nydelsen af deres Rettigheder. Lønnen, som man tilbyder os for at opgive disse Principer, er Frihed fra de forskjellige Grader af Straf, hvormed vi ere truede, og som i mange Tilfælde ere os paalagte. Men antag, at vi skulde opgive dette Princip, som er saa hadet, og under Skjul af hvilket vi nu lide disse Uretfærdigheder, vilde dette

give os og denne Nation sand Frihed? Nej, visselig ikke. Dette, som vi nu lide formedelst vore Ægteskabsforhold, er blot en Del af den Undertrykkelse, hvormed de uhindrede kunne besvære os.

Betragt vor politiske Stilling! Vi burde være en Stat. Vi have været fuldkomment berettigede til en Statsregjering for mange Aar. Dersom sand Frihed herskede i denne Republik, vilde denne Ret ikke blive nægtet os. Flere Territorier ere blevne indlemmede i Unionen siden Utahs Ansøgning for Optagelse. Nevada, som var i stor Gjæld, med en Folkemængde ikke meget større end Antallet af Utahs Skolebørn, et politisk Skelet, blev med Beredvillighed indlemmet som en Stat, medens Utah, fri for Gjæld, let beskattet, med en blomstrende Industri, vel skikket for Selvstyrelse, hvis Befolkning har antaget faste Hjem og lever i velopbyggede Stæder og Byer, blev nægtet Optagelse og er endnu den Dag idag et Territorium, regjeret af Embedsmænd, i hvis Valg de have ingen Stemme. Er dette retfærdigt? Er det Republikanisme? Er det Frihed?

De Onder, under hvilke denne Nation sukker, ere af en saadan Natur, at de ville bringe Ruin over Folket, dersom de ikke i Tide blive udryddede. Paa os, skjønt Faa i Antal, hviler det vigtige Hverv, at under alle Omstændigheder opretholde korrekte Regjeringsprinciper. Som vi se af denne Kommissions Rapport, ere højtstaaende Embedsmænds Ideer om Frihed afmaalte og uddelte efter den offentlige Mening. Lad noget som helst Samfund modsætte sig den offentlige Mening, og dersom de ikke ere stærke nok til at indgyde Andre Respekt for sig, ville de blive hadede og forfulgte. Betragt de Grusomheder, der have været udøvede mod Kineserne. Er en saadan Behandling rigtig? Enhver rettænkende Mand, som ikke er paavirket af Fordomme, maa fordømme en saadan Fremgangsmaade som uværdig Amerikanere. Negeren er respekteret og tilladt ene og alene, fordi han har Stemmeret, og dette har Indflydelse hos Politikere; men om han ingen Stemme havde, og Had skulde blive opvækket imod ham, som imod Kineserne og Indianerne, vilde han snart blive behandlet lig dem, men fordi han er en politisk Magt, bliver han smigret og i en vis Grad respekteret.

Aarsagen til mange af de Onder, som vor Regjering for Tiden lider under, er den, at Pøbelen regjerer. Mænd, som ere afhængige af Folkets Votum for at erholde Embede, bøje sig efter Pøbelens Ønsker og efterkomme disses urimeligste Fordringer, uden Hensyn til Principer og om det er Ret eller Uret. Det er denne fatale Bøjelighed, der gjør Kinesernes Forfølgelse mulig. Saaledes ogsaa i vor Sag. Tusinder af Embedsmænd vide, at dette Korstog imod os er uretfærdigt, men de frygte offentlig Dadel. Medlemmer af Kongressen ville i privat Samtale fordømme den Fremgangsmaade, der er brugt imod os; men de frygte for at miste Folkets Stemmer og tør ikke udtale deres Mening offentlig. Det er en saadan Stilling af Affærerne, der gjør Forfølgelse imod os mulig. Vi have ingen Stemmeret, hvorved vi kunne have Indflydelse paa politiske Spørgsmaal, og samvittighedsløse Politikere kunne derfor uden Fare berøve os vore Rettigheder og træde vore Friheder under Fødder. Indbilder nogen sig, at Kommissionen vilde indgive saadanne Forslag imod os, dersom vi besad politiske Rettigheder, hvorved vi kunde paavirke Partipolitiken? Intet er tydeligere til min Forstand, end at de tage Fordel af vor politiske Hjælpe-

løshed, og det er denne vor Stilling, der gjør os til Rov for politiske Røvere og er Aarsagen til den vidtstrakte Fordom imod os.

Der er Tusinder af Mænd i de Forenede Stater, der ere lige saa bedrøvede over Landets sørgelige Tilstand, som de Sidste-Dages Hellige, Tusinder af patriotiske og frihedselskende Mænd og Kvinder; men de ere adspredte rundt omkring i Landet uden Organisation og kunne derfor ikke virke tilsammen, og iblandt al den støjende Larm, som alle Vegne høres, blive deres Stemmer overdøvede. I denne Henseende, skjønt kun Faa i Antal, ere vi bedre stillede; thi vi ere organiserede. Formedelst den Enighed, Gud har skjænket os, kunne vi taale Stridens Stød. Det er Forsynets Hensigt, at vi skulle modtage Angrebets haardeste Stød, og at vi skulle stride for og opretholde den Frihed, som var kjøbt med dyrebart Blod ved denne Regjerings Oprettelse.

De, som forstaa Beskaffenheden af den nuværende Strid, vide, at vi stride for mere end den flygtige Jagttager tænker. Vi stride for den højeste borgerlige og religiøse Frihed for alle Mennesker af alle Religioner og Nationaliteter; en Frihed, der vil tillade enhver Mand og Kvinde at dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende, og at gjøre Alt, som han ønsker, saa længe han ikke gjør Indgreb i Andres Rettigheder.

Begivenheder foregaa hver Dag, der vise os, hvor nødvendigt det er, at Nogen skulde staa frem og forsvare Frihed og Ret og søge at bevæge Nationen til at vandre paa de gamle sikre Veje, og at undertrykke Pøbelvælde af enhver Slags, at staa de Venneløse bi, beskytte de Svage, forsvare de Undertrykte og opretholde Retfærdighed i Landet, og ikke tillade noget Samfund at tilintetgjøre svagere Samfund, fordi de ere upopulære.

I mange af Staterne har Mængdens Hævnlyst imod en virkelig eller indbildt Forbryder ofte blevet opvækket i en saadan Grad, at de have i Nattens Mørke, eller paa andre bekvemme Tider, stormet Fængsler, overmandet Lovens Tjenere og dræbt de Anklagede. Mange uskyldige Mennesker falde uden Tvivl som Offre for saadanne Pøbelhobes blinde og djævelske Raseri. Saa længe saadanne Skikke eksistere, hvor let er det for den virkelige Skyldige eller for Andre, som nære Had mod den Anklagede, at opflamme Mænds Lidenskaber og Mordlyst og saaledes rydde en Fjende af Vejen, og bortlede Mistanken fra sig selv. Ingen Nation kan bestaa, naar saadanne Onder eksistere iblandt dem. De Sidste-Dages Hellige have, for mere end et halvt Aarhundrede, forudsagt hvad denne Nations Skjæbne vilde blive, undtagen de skulde omvende sig, og hver Dag bringer Tildragelser, der stadfæste Sandheden af disse Forudsigelser.

Dersom Frihed skal bevares, er vi det Folk, som vil bevare den. Dersom Anarki og Lovløshed skulde aldeles tage Overhaand i de Forenede Stater i Dag, og vor nuværende Regjeringsform blive tilintetgjort, ere vi, formedelst Herrens Velsignelse, det eneste Folk paa dette Land, som besidder de Egenskaber, nødvendige for Selvstyrelse og god Regjering. Naar den Dag kommer, som den uden Tvivl vil, da vil vort Systems Overlegenhed klarligen vise sig, og Tusinder ville med Glæde fly til Zion for Sikkerhed for Liv og Ejendom hos det Folk, som mange af dem i Dag i deres Uvidenhed søge at tilintetgjøre.

Templets Stene.

Som det prægtige Tempel i Salt Lake City nærmer sig Fuldendelse, dets storartede Skjønhed, den uhyre Vægt af svært Materiale brugt til dets Opførelse, dets særegne Stil, dets Prydelsers beskedne Skjønhed, beundres af Fremmede saa vel som af Hellige.

Sidemurene ere færdige, og de østlige Taarne have naaet en betydelig Højde og frembyde et saa prægtigt Skue, medens man betragter det, at Hjærtet bliver utaalmodigt og længes efter at se den skjønne Bygning fuldendt. Mange ere ofte blevne fyldte med en Følelse af Haab og Ærefrygt, som have gjort dem usigelig lykkelige, medens de have betragtet Templet og bemærket dets stedse forandrede Udseende efterhaanden som dets Granitmure voksede i Højde. En Aand, som hvisker Fred og Trøst til en Sidste-Dages Hellig, omgiver disse hellige Steder og fylder Hjærtet med Glæde og Fryd. Templet er til saadanne et Monument bygget til Erindring om dem, som have levet i forbigangne Tidsaldre, og en Helligdom til Frelse for dem i tilkommende Tider. Tempelgrunden i Salt-Lake-City er et Sted, som det altid er en Glæde at besøge. I dets stille Hjørner og Steder have mange i Løndom opsendt deres Bønner til Gud og have følt, medens de vare i hans Hus, at de vare ham nærmere.

Medens vi stod paa Gaden betragtende den Mængde finhugne Sten i Bygningen foran os, kom det os paa Sinde, at det kude være interessant til vore Læsere at beskrive nogle af de mest mærkelige. Vi have derfor søgt at erholde den dertil nødvendige Underretning om Størrelse, Tyngde osv., hvilke vi her i Korthed ville give.

Hjørnestenene ere 16 Fod i Jorden. De bleve lagte den 6te April 1853 i Nærværelse af en uhyre stor Forsamling af Hellige, som repræsenterede alle Præstedømmets Grader, civile og militære Autoriteter, iførte deres Højtidsdragter og komne tilsammen for at deltage i Dagens Højtidelighed. Kanonerne tordnede, Musikken spillede, Sangkorene sang deres opløftende Sange, og Indvielsesbønner og Taler, inspirerede af den Hellig Aand, vare nogle af de Ting udførte i Dagens Anledning. Præsident Brigham Young lagde den sydøstlige Hjørnesten, og medens han stod derpaa sang Koret en Salme, af hvilken det første Vers lyder som følger:

Dybt i denne hellige Grund
Lægges disse Hjørnestene,
Glade Tusinder i denne Stund
Ydmygt i Bøn sig forene,
At Zion nu velsignet maa være,
Og bygge et Tempel til Herrens Ære.

Grunden, som hviler paa et fast stenet Jordlag, og bestaar af store, kløvede, ildfaste Sten fra Red Butte Bjærgpas, vejer 156 Pund pr. Kubikfod. Grunden var naaet en Højde af 8 Fod, da dette Arbejde saa vel som næsten alt andet blev standset ved Underretningen om, at Johnstons Armee var paa Vejen til Utah, og Grunden blev tildækket med Jord til samme Højde som Jordlaget der omkring. Efter „Flytningen" i 1858, da Fred atter var tilvejebragt, og Folket atter var kommet tilbage til deres Hjem, blev Grunden atter renset og Arbejdet fortsat; men der blev opdaget en

Fejl i Muren, og det var frygtet, at den ikke vilde kunne bære den uhyre Vægt, som den var bestemt til, hvorfor Murene blev igjen taget op til Grundlaget, og enhver Aabning i samme blev fyldt med Sten og Kalk, som blev drevet sammen i en fast Masse med Hammere.

Murene blev derpaa atter paabegyndt, og de op- og nedvendte Buer indførte, for at fordele Bygningens Vægt ligelig paa Grundstenene.

I Krydsbuerne i Kjælderdørene ere nogle mærkelige Stene, især Bindestenene over Dørhullerne, som føre til Hjørnetaarnene. Disse Stene ere saaledes tilhuggede, at de sammenbinde en tresidig Bue. Saadanne Stene ere ualmindelige og ses ikke i mange af Verdens store Bygninger. Det er et Studium at opdage, hvorledes Arkitekten har funnet beregne deres bestemte Form, saa de kunde nøjagtig passe de Steder, de vare bestemte til.

I et Hjørne af Templet, indlagt i Granitmuren, er Arkivstenen, der blev tilhuggen i 1855 af Broder James Moyle, nuværende Formand for Stenhuggerne for Templet. Det er en ildfast Sten, 3 Fod lang og 20 Tommer tyk og bred. En Hulning, 1 Fod i Firkant, blev udhuggen, og i dette blev lagt saadanne historiske Beretninger, Aviser, Bøger osv., som ansaas for passende. Hulningen er tildækket med en Sandsten, som er tilhuggen og passer nøjagtig, og er forseglet for at holde Luft og Fugtighed ude.

I første Etage, og blandt dem, som kan ses paa Udsiden af Bygningerne, ere de store firkantede Stene, der udgjøre Foden af Skraapillerne, de mest iøjnefaldende. De ere 5½ Fod høje, 4½ Fod brede og 20 Tommer tykke, indeholdende over 41 Kubikfod og veje mere end 6000 Pund. Der er 50 af disse Stene, og der er en Skære indhuggen paa hver af dem, der repræsenterer en Del af Jorden. De ere de største i Bygningen og bleve kjørte fra Stenbruddene paa Vogne forspændt med Stude, og hver af dem vejede førend de bleve tilhugne omtrent 7000 Pund og udgjorde et Læs for fire Par Stude. Naar man regner Omkostningerne med at sprænge dem ud af Klippen, det store Arbejde forbunden med at transportere dem og den almindelige Pris for at tilhugge dem, da finder man, at hver af disse Stene har kostet næsten 300 Dollars.

Der er fire Indgange til Templet, to i hver Ende, og Buerne over disse ere ualmindelig skjønne. Disse Indgange ere næsten 20 Fod høje og 8½ Fod brede. Siderne bestaa af 20 Stene, hver 15 Tommer tyk, til Buens Begyndelse; denne bestaar af 16 Stene foruden Bindestenen, der er en af de skjønneste i Bygningen. Den gaar helt igjennem og er 4 Fod og 8 Tommer lang, 2 Fod og 1 Tomme tyk og 18 Tommer bred. En Stjerne med fem Spidser, af hvilke den ene Spids peger opad, er udhuggen meget smukt paa den. Trapperne til disse Indgange ere endnu ikke færdige, men der vil blive 16 Trin i hver. De vil blive 9 Fod og 5 Tommer lange, 1 Fod brede og 7 Tommer høje.

De andre Trapper af Betydenhed i Bygningen ere dem i Vindeltrapperne i Hjørnetaarnene. Der er 172 Trin i hvert Taarn, og de ere afdelte paa passende Steder ved fire Afsatser. Disse Trin ere byggede i Muren og deres indvendige Ende hviler paa en hul Søjle. Længden paa disse Trin er 6 Fod, 5 Tommer brede i den smalle og 20 Tommer ved den brede Ende. Hvert Trin vejer over 1700 Pund, og Vægten

af alle Trapperne i de fire Taarne er over en Million Pund. Disse Vindeltrappers Konstruktion er beundringsværdig. Hvert Trin er tilhugget saaledes, at det passer efter Trappens spiralformige Bøjning, og de ere saaledes fastgjorte, at det er en Umulighed at de nogensinde kunne trykkes ud af deres Sted. Der er meget faa Vindeltrapper i Verden, der kan sammenlignes med disse.

Iblandt de emblematiske Stene er ingen mere iøjnefaldende end de, som repræsentere Maanen. De ere indlagte i Skraapillerne over Sokkelen. De repræsentere Maanen i alle dens Faser og ville, naar de ere færdige og forgyldte, blive iblandt de prægtigste Stene i Templet. Der er 50, og de ere 4 Fod og 7 Tommer lange, 3½ Fod brede og 1 Fod tykke, indeholdende omtrent 17 Kubikfod hver og veje omtrent 2800 Pund. Disse Stene kostede næsten 100 Dollars hver, og hugne og indsatte i Muren repræsentere de en Kapital paa 7500 Dollars.

I samme Linie, over disse paa Skraapillerne og over den anden Sokkel, ere 50 Stene, som repræsentere Solen. De ere af samme Størrelse som Maanestenene, med Undtagelse af, at de kun ere 10 Tommer tykke, maalende 14½ Kubikfod og veje 2400 Pund hver. Det er Hensigten, at de skulle være overordentlige pragtfulde. Ridser med skarpe Kanter, forestillende Solens Straaler, ere udhugne omkring Cirkelen. Naar disse blive forgyldte og Kanterne med Omhu schatterede, vil det blive et prægtigt Skue, idet de graa Granitmure ville ligesom glimre med Lyskugler. Disse Solstene ville koste, naar færdige, 250 Dollars hver.

Paa Taarnene, nedenfor det første Brystværk, er en Frise, bestaaende af en Del Stene, paa hvis Forside er udhugget en meget smuk ridset Cirkel.

Denne Frise bidrager meget betydeligt til at forskjønne Taarnene. Disse Cirklestene ere omtrent 2½ Fod i Firkant og veje 1000 Pund hver. Der er 184 af disse Stene.

Talrige Stjærner ere fordelte omkring paa Murene. Paa de østlige Taarne vil der blive 40, Tolv paa hvert Hjørnetaarn og Fyrretyve paa det midterste. Disse ere alle Stjerner med fem Straaler eller Spidser, af hvilke en peger opad. Næsten alle Bindestenene undtagen dem, som bære Indskrift, ere prydede med en smukt udhuggen Stjerne. Paa den vestlige Ende af Bygningen, nær Foden af det midterste Taarn, er Stjernebilledet, den store Bjørn, indhugget. Disse Stjerner ere saaledes arrangerede, at „Karlsvognen" er let kjendelig, og de to bageste Stjerner pege direkte mod Nordstjernen.

Ved Østsiden paa det samme Taarn, nær Toppen af de to vigtigste Brystværk og lige under deres Dæksten, vil blive anbragt to Skymasser, hvorfra vil udgaa Lysstraaler. De Stene, paa hvilke disse betydningsfulde Symboler af Lyset, der straaler ud fra de mørke Skyer af Overtroens Tidsaldre, vil blive udhugne, ere 5 Fod lange og 3½ Fod brede og veje omtrent 3000 Pund hver. De Stene, som udgjøre Brystværket og Dækstenene paa Skraapillerne, ere ligeledes mærkelige Stene. De Sidstnævnte ere 3½ Fod i Firkant forneden og skraane til Midten og ere 2½ Fod høje. De veje hver omtrent 3000 Pund. Dækstenene over Brystværket imellem Skraapillerne ere 2 Fod og 10 Tommer lange og 2 Fod og 5½ Tomme brede, og ere smukt udhugne. Paa Hjørnerne af Taarnene, og som en Dæksten til de ottekantede Smaataarne, vil der bliver byg-

get Spir, hvert bestaaende af en enkelt Sten 6 Fod høj, 3 Fod i Diameter forneden, og som nær Spidsen vil blive udstyret med en smuk Indhugning, forestillende en flammende Fakkel. I den første Etage af disse ottekantede Taarne er hvert Skifte muret af tre Sten og er 5 Fod i Diameter, i den anden Etage bestaar et Skiste af to Sten og Taarnets Diameter er 4 Fod, højere op er kun en Sten brugt til et Skifte, og Diameteren er 3 Fod. Tykkelsen af disse Stene er $15^1/_2$ Tomme.

Der er mange andre mærkelige Stene i Bygningen, saa vel angaaende Størrelse som Facon, og især paa den Del, som endnu er ufuldendt. Men naar disse Taarne og Spir blive færdige, vil det Hele fremvise en Harmoni og Skjønhed, som ingen Bygning i det hele Land vil overgaa.

Templet i Salt-Lake City er den mest mærkværdige Bygning i denne Tidsalder, og dets Mure har ikke naaet deres herlige Fuldendelse uden Arbejde, og dette Kjærlighedsarbejde har blevet helliggjort ved Taksigelse og Bønnens Aand.

De Stene, paa hvilke der er Indskrift, ere alle indmurede i den Del af Templet, der nu er opført. De bestaa af de to Bindestene over Binduerne i det midterste Taarn, paa hvilke er indskrevet: JEG ER ALPHA OG OMEGA. Lige under denne Indskrift ere to Halvkugler, hvorpaa er ualmindeligt smukt indhugne to foldede Hænder, som forestille at give Broderskabets højre Haand. I Bindestenene i de øvre Binduer er indgraveret „det altseende Øje". Hovedinskriptionen er midt paa det midterste Taarn og lyder saaledes:

HELLIGHED TIL HERREN.

Herrens Hus, bygget af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Begyndt den 6. April 1853.
Fuldendt —

En ny Stjerne.

Det forløbne Aar var ikke blot for Jordens Vedkommende rigt paa mærkelige Begivenheder, men det vil ogsaa komme til at indtage en fremragende Plads i Himlens Annaler, thi i dets Slutning viste sig pludselig en ny Stjerne i den bekjendte Taageplet i Stjernebilledet Andromeda. Den er nu forsvunden, og om den igjen bliver synligt er et Spørgsmaal, hvis Besvarelse maaske er overladt det følgende Aarhundredes Generationer. Hvor vidt Aaret 1886 vil kunne rangere med sin Forgjænger i Retning af interessante Tildragelser paa den terrestriske Skueplads, lade vi af Mangel paa Udtydningsevne staa hen, men vist er det, at det med Hensyn til de himmelske Fremtoninger allerede har opnaaet Jævnbyrdighed med 1885, thi for nylig har man paa Lord Crawfords Observatorium i Dun-Echt opdaget i det berømte Stjernebillede Orion en ny Stjerne, som ikke findes i noget Stjernekatalog. Stjernen er af sjette Størrelse og lyser med et rødt Skjær. Den er naturligvis Gjenstand for Astronomernes uafbrudte Opmærksomhed, men endnu er man ikke paa det Rene med dens Natur. Er det en midlertidig Stjerne der vil forsvinde ligesom dens Forgjænger i Andromeda, eller er det en foranderlig Stjerne med en meget lang Variationsperiode? Der er Astronomer, som hylde denne sidste Opfattelse og mene, at man her befinder sig over for en foranderlig Stjerne, der indtil for nylig er forbleven ubemærket.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Reform af den engelske Statskirke.

Et stort Antal engelske Statspræster samt adskillige Forstandere for Dissentermenigheder have i Fællesskab udsendt følgende Cirkulære:

„For tre Hundrede Aar siden reformeredes den engelske Kirke i Overensstemmelse med Datidens Behov. Vor Tid fordrer en ny Reformation. Afskaffelsen af Statskirken og dennes Understøttelse af Staten er bleven foreslaaet som det bedste Middel til at stille den engelske Kirke i Harmoni med Nationallivets forandrede Vilkaar. Herimod protestere vi Præster, tilhørende baade den engelske Kirke og Dissentermenigheder. Statskirkens Afskaffelse bør ikke finde Sted, førend alle andre Forsøg paa Reformer ere mislykkede. Vi tro, at Følgen af Statskirkens Afskaffelse vilde blive enten Kathedralers og Kirkers Inddragelse til verdsligt Brug, eller disses Overdragelse til Præsteskabet, en Korporation af Mænd, der foretrække deres eget ekklesiastiske System for Folkets Interesser. Vi erklære derfor, at Kirken bør reformeres saaledes, at den bliver, i Virkeligheden saa vel som af Navn, Nationens Kirke, og med dette Maal for Øje, at Kirkens Dotationer vedblivende bør anvendes til religiøse Formaal; at Folket skal deltage i Ordningen af Gudstjenesten; samt endelig, at Kirkens Grundvold udvides, saa at den saa meget som muligt kan omfatte hele Nationens kristne Tænkemaade og Liv. Paa denne Maade vilde Englands Kirke blive nationaliseret."

Det er interessant at se de Forsøg, der Tid efter anden gjøres i de forskjellige Kirkesamfund for at gjøre deres Lære mere populær. Dersom de besad det sande Evangelium, vilde ingen saadanne Forslag fremkomme; thi Evangeliet er evigt og uforanderligt og den Ide, at reformere Kirken, for at den kan blive i Virkelighed saa vel som af Navn Nationens Kirke, viser tydeligt, at Gud har Intet med den engelske Kirke at gjøre; thi hans Love ere evige og uforanderlige, og han har kun vist Menneskene een Vej til Frelse. Herren spørger ikke om denne Vej er populær, eller om alle Nationers Sekter kunne med alle deres forskjellige Trosbekjendelser blive enige om at vandre derpaa. Han siger tværtimod: „Den Port er snæver og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den". Medens det kan siges, at det kunde være ønskeligt, at ikke blot den engelske Nation, men alle andre Nationer vilde forene sig i at tjene Herren paa den Maade, han har forordnet, er dette næppe Øjemedet med ovenstaaende Cirkulære, men Hensigten med det synes at være, at gjøre om muligt Vejen til Himmerige bredere og lettere at vandre paa. Alle de kristne Samfund, som anerkjende den „hellige almindelige Kirke", der er delt i flere Samfund, som mere eller mindre afvige fra hverandre, billige ved denne Anerkjendelse Rigtigheden af dette Forslag. „For tre Hundrede Aar siden blev Kirken reformeret efter Datidens Behov", det vil sige Menneskene indførte Forandringer, som de selv syntes om, og som de den Gang syntes vare overensstemmende med Skriften; men nu siges der: „vor Tid

fordrer en ny Reformation", med andre Ord, vor Religion er nær ved at være opslidt, og en ny Klud maa sættes paa det gamle Klædebon, og siden om en Tid kan det lappes igjen, naar „Tidens Behov" fordrer det.

„Kirkens Grundvold bør udvides, saa at den saa meget som muligt kan omfatte hele Nationens kristne Tænkemaade." Det mener formodentlig fem til seks forskjellige Sekter af Methodister, otte eller ni Slags Baptister, syv eller otte Slags Presbyterianer og et Hundrede andre Sekter, som alle bekjende sig til den „hellige almindelige Kirke". At Herren vilde have noget at skaffe med en saadan Reformation, kan naturligvis Ingen tænke; thi hans Love ere lig ham — evige og uforanderlige. Tro, Omvendelse og Daab ere nu ligesom i Kristi og hans Apostlers Dage Begyndelsesgrundene til Evangeliet. Apostelen Paulus siger: „En Herre, en Tro, en Daab". Hvorledes mon „hele Nationens kristne Tænkemaade" kunde komme overens om dette ene Punkt Daaben? Methodisternes Fremgangsmaade kan maaske blive anvendt, nemlig at den, som ønsker at blive døbt, kan selv vælge Daabsmaaden, enten Bestænkelse, Overøselse eller Neddyppelse, og da kan det med Sandhed siges, at Folket deltager i Ordningen af Gudstjenesten."

Korrespondance.

Aarhus, den 23. Januar 1886.
Præsident N. C. Flygare.
Kjære Broder!

Da det maaske kan interessere „Skandinaviens Stjernes" Læsere at høre et Par Ord fra Aarhus Konference, vil jeg benytte Lejligheden til at give en kortfattet Beretning af vort Arbejde i denne Del af Vingaarden. Ved Emigrationen sidste Oktober efter en trofast Mission blev Præs. Chr. Christiansen løst med Tilladelse at rejse hjem, og jeg blev beskikket til at indtage hans Plads, og skjønt jeg føler min Ufuldkommenhed, har jeg søgt efter bedste Evne at varetage Konferencens Anliggender ved Guds Aands Vejledning.

Alle Brødrene fra Zion, som arbejde her i de forskjellige Grene, ere trofaste Mænd, og søge efter bedste Evne at udsprede Sandheden, og om ikke Mange blive tillagte Kirken ved Daab, er det vist ikke af Mangel paa Nidkjærhed hos Brødrene, men snarere fordi Høsten er til Ende.

Det lokale Præstedømme kan jeg sige er alle trofaste Mænd, og virker efter bedste Evne i at bestyrke de Hellige og paase, at de opfylde deres Pligter, samt i at efterse, at Syndere og Hyklere blive aabenbarede og afskaarne.

Den forløbne Juletid benyttede vi en Del af til uskyldig Fornøjelse og Opmuntring, idet Søndagsskolen havde en Sammenkomst 2den Juledag til Examenering, og derefter fra et smukt udstyret Juletræ modtog Præsenter, og ved Musik og Sang samt andre Fornøjelser blev Aftenen tilbragt meget tilfredsstillende.

Nytaarsdag havde vi Ældre en Sammenkomst, og det saa just ikke ud til knappe Tider, naar vi betragtede de lange Borde, omkring hvilke omtrent 100 af de Hellige sadde og nøde Livets

Goder; derefter benyttedes Aftenen til Musik, Sang og komiske Forestillinger. Ved Midnat skiltes vi ad ligesom mere forenede i Broderskabets Baand.

Vore Forsamlinger ere temmelig godt besøgte baade af Hellige og af Fremmede, og en Del Forsamlinger afholdes paa Landet. Vi leje ofte Lokaler, og derved gives Folk Lejlighed til at høre vort Vidnesbyrd, og skjønt Mængden forkaster det, bliver dog ikke saa Faa lagde til Menigheden i og omkring Aarhus. Frøken Solter søgte at skræmme Folket ved sine gamle, udslidte Fabler, og Redaktører har travlt med at publicere usandfærdige og ufornuftige Beretninger.

Vi glæde os meget, idet vi tydelig se, at Herren er med os, og at vi formedelst hans Aand ere i Stand til at kundgjøre Ordet og opfylde vore Pligter, samt at han stadfæster Evangeliet ved Tegn, idet mange Syge blive helbredede formedelst Tro og Bøn. Her er megen Arbejdsløshed og selvfølgelig haarde Tider for Mange, men til dem, som trofast opfylde sine Pligter, aabner Herren altid en Udvej, for sikkerlig hans Øjne er over alle hans trofaste Børn, og Gud give Vejen snart maa aabnes for deres Udfrielse.

De unge Mænds og den kvindelige Forening ere virksomme i deres Fag, ikke at forglemme Sangkoret, som altid er rede til at oplive os med Zions yndige Sange.

Med venlig Hilsen fra de Hellige i Konferencen undertegner jeg mig Deres ydmyge Broder og Medarbejder i Kristo

J. J. Johnsen.

Det døde Hav.

Det døde Hav er utvivlsomt en af Jordens mærkværdigste Søer. Dets umaadelige Beliggenhed, dets Vands alt ødelæggende Beskaffenhed, det storslaaede Landskab ved dets Kyster, den vilde Befolkning af Ørkensønner, som her opslaa deres Telte, samt endelig den tragiske Beretning om Siddims en Gang saa frugtbare Dal, hvis Byer, Sodoma og Gomorra, gik under paa en saa forfærdelig Maade, har fremkaldt de forunderligste Beretninger om denne ved Palæstinas sydøstlige Grænse beliggende Sø. I Aarene 1806 og 1807 gjennemvandrede Ulrich Jasper Seetzen Søens østlige og vestlige Bred. I December 1806 kom Seetzen til Asfaltsøens vestlige Bred og undersøgte i Januar-Maaned det følgende Aar den østlige. Paa Rejsen, som han foretog klædt som Dervisch og under Navnet Hadschi Musel-Gaekim, maatte han overvinde utallige Vanskeligheder. Efter mange forgjæves Forsøg lykkedes det ham endelig at vinde en Ledsager, men han turde hverken tage Penge eller Værdisager med sig for ikke at vække Beduinernes Rovlyst. Hans Proviant bestod kun af en Melsæk, af hvis Indhold der Morgen og Aften blev bagt Brød. Han blev ogsaa overfalden, og hans arabiske Kappe og det paa Rejsen saa nødvendige Uhr toges fra ham; tilfældig fik han alt tilbage, men Uhret var da ødelagt. Begge Rejser forløb dog lykkelig, og han vendte i god Behold tilbage til Jerusalem med vigtige Opdagelser for Kjendskabet til det døde Hav.

I Aaret 1812 kom den berømte Rejsende Ludvig Burckhardt til det døde Hav, men steg ikke ned til Kysten fra

Østsidens Bjerge. Her kan ogsaa nævnes Irlænderen Costigans romantiske, men letsindige Rejse 1836; kun ledsaget af en Tjener sejlede han i en Baad gjennem det døde Hav, hvis sydlige Ende han naaede; men da han i Løbet af to Dage intet fersk Vand kunde faa, naaede han atter efter de største Anstrængelser febersyg Nordenden og maatte føres til Jerusalem, hvor han kort efter døde i Franciskanerklostret.

I Aaret 1837 bragte Professor Dr. von Schubert fra München det første Barometer til det døde Hav. Han blev i højeste Grad forbauset over, at Barometrets Kviksølvssøjle, da han naaede Søens Bred, steg højt over den anbragte Skala og endog stødte an mod Glassets øverste Kant. Han troede først, at Barometret var ødelagt, men fandt, at det var fuldstændigt i Orden, da han atter vendte tilbage til Jerusalem. Da han nu i tyske Blade udtalte den Formodning, at det døde Hav maatte ligge dybt under Middelhavets Spejl, fandt han dette til sin Glæde bekræftet af Englænderen Becke, der samme Aar havde været ved det døde Hav med sin Rejseledsager Moore og uafhængig af Schubert havde gjort den samme Opdagelse.

I Aaret 1838 var Østerrigeren Russegger ved det døde Hav; han var nemlig af Fyrsterne Lobkowitz og Metternich stillet i Spidsen for den Expedition, som i Mohammed Ali's Tjeneste skulde undersøge dennes Lande i bjerglig Henseende. Han var den første Geolog, der besøgte det døde Hav, og hans Beretninger ere derfor i geognostisk Henseende af den største Betydning. Samme Aar besøgte Eduard Robinson, hvis Navn som Palæstinaforsker er lige kjendt i Europa og i Amerika, ledsaget af Missionæren Edv. Smith, Salthavet.

I den nyere Tid have søfarende Nationer udrustet særlige nautiske Expeditioner og sendt dem til Jordan og det døde Hav. Saaledes sendte England 1841 Søofficeren Symonds derhen, og han udførte de første Trianguleringer ved Tiberias Søen og maalte Jordans Fald og det døde Havs Dybde. I 1847 sendte England atter Søofficeren Molineux derhen, og han besejlede Jordan med en Baad. Men Baad og Lejr blev udplyndrede og Selskabet adskilt. Molineux fik dog samlet Resterne af Expeditionen og besejlede nu, kun ledsaget af to Kammerater, det døde Hav indtil i Nærheden af den sydlige Bugt. Rejsen blev foretaget i August; Heden var forfærdelig, og efter to frygtelige Dage naaede han syg Nordenden og døde kort Tid efter. — I 1848 sendte Amerika, for at udforske Jordanspalten, et med Instrumenter og to Metalbaade udrustet Skib under Ledelse af Officererne Lynch og Bale over Oceanet. Baadene førtes fra Akka ved Hjælp af Kameler til Tiberias. Under utrolige Vanskeligheder sejlede nu Lynch ned over Jordans mange Strømhvirvler og anstillede derefter i tyve Dage Undersøgelser ved det døde Hav. Hovedkvarteret opsloges i Engedi paa Vestkystens Midte, hvorfra der foretoges Rejser til alle Sider, som ledsagedes af overordentlige værdifulde Resultater.

Den sidste Expedition til denne fabelagtige Sø udførte Frankrig under Ledelse af Hertugen af Luynes. Han lod en i Marseille bygget, for fjorten Personer bestemt lille Damper bringe fra Jaffa til det døde Havs Nordende og besteg her Dampskibet med fem Ledsagere, der vare ham behjælpelige ved Søens Undersøgelse. Han tog ogsaa enkelte Scheiker fra de ved Søen leirede Beduinstammer med sig, et Tegn paa, at han stod sig godt med disse Stammer.

Resultatet af denne Rejse er det i 1874 udgivne Pragtværk, som giver Beretning om de meget nøjagtige Dybdemaalinger og Undersøgelser i Søen. I den nyeste Tid har endelig den bekjendte Geolog Dr. Oskar Fraas i Stuttgart besøgt det døde Hav, og han har i sine Skrifter om Orienten givet meget vigtige Oplysninger om Søens Beliggenhed, dens Vands Ejendommelighed og de Søen omgivende Bjerges geognostiske Beskaffenhed.

Lad os nu betragte Søen. Første Gang saa jeg det døde Havs Nordbugt og Bjergene paa begge Sider af det fra Oliebjerget ved Jerusalem. Det var et vidunderligt Syn! Mod Vest den hellige Stad, mod Øst de øde Skraaninger af Bjergkjeden i Juda, der i vildt mellem hinanden kastede Kalkstensklipper strækker sig hen imod Jordanspalten for her dels i en vid Bue at omgive Sletterne ved Jericho, dels i stejle Klippevægge at gaa helt ud til Søen. Endnu tydeligere ser man Søens nordlige Bugt fra Terrassen ved Klosteret i Bethlehem, hvor det rige Grønt omkring Davids By stikker henrivende af mod de øde Bjerge i Judas Ørken, og hvor man paa Grund af Luftens overordentlige Renhed synes at have Søen ganske tæt ved sig. En sand Nydelse byder Udsigten over denne Del af Søen fra den østlige Væg af Judas Bjerge, hvor Blikket glider ned over den yndige, af Jordan gjennemstrømmede Slette ved Jericho, hvor det henrykt hviler paa Søens grønlig spillende Vand og strejfer over til de af blaarødt Lys omsvævede Bjerge, der hæve sig paa begge Søens Bredder, som dog navnlig paa Østkysten naa en betydelig Højde. Stiger man herfra ned paa Sletten, kommer man til den delvis meget frugtbare, men som oftest udyrkede Jericho-Slette, overskrider Elisa-Bækken, hvis Bredder ere indfattede af mægtige Oleanderbuske, som med deres røde Blomster trække sig hen langs den som en rød Slangelinie, støder da paa den fattige Landsby af Lerhytter Riha, hvis Navn minder om den gamle By Jericho, og kommer endelig, efter omtrent to Timers Forløb forbi mærkværdig formede koniske Sandhøje, over en som oftest saltleret, sumpet, svagt bølgeformet Bund, der her og der er bevokset med Saltplanter og Pilebuske og er saa glat, at Hestene let glide ud, til Jordans Munding og det døde Havs nordlige Ende.

Næsten enhver Rejsende kommer med en bestemt forudfattet Mening, troer virkelig her at finde en sørgelig Sø og er nu ikke lidet forbauset over dens i Foraaret skjønne Udseende. Thi Jordan er ved sin Munding omrandet af alle Slags Træer, og jeg saa ved dens Udløb i Søen en Skare Hejrer, som sad og passede paa, til en Fisk forvildede sig ud i Søens Lage, hvor den, kjæmpende med Døden, snart lægger sig paa Ryggen og da bliver et let Bytte. Og omkring Søens nordlige Rand breder der sig et frodigt Krat, hvori et Vildsvin skjulte sig ved vor Ankomst, hvorfra den syriske Nattergals Slag lød, og Hundrede af Duer lystig kurrede, indtil de jagede op gjennemkrydsede Luften. Vi saa foran os et venligt Vand, til begge Sider indfattet af mørke Kalkstensklipper, som ved Søens nordlige Side traadte langt ud fra hinanden, men snart atter trække sig sammen om Kysten, som de indeslutte med stejle Vægge. Selv Klipperne vare i Spalterne bevoksede med lidt Grønt og ved deres Fod her og der omgivne med et Plantebælte — og dette skulde virkelig være det døde Hav, som Fantasien ofte har udmalet saa forfærdelig! Der var intet at se af en blyagtig, træg Masse, som var saa tung, at den aldrig

ruller i Bølger, men derimod klart, ved Strandbredden grønligt, længere ude mørkeblaat Vand, i hvilket den skyfri Himmel og den grønne Kyst spejlede sig, uden Dynd paa Bunden og indbydende til et Bad.

Fuglene fløj lystig over Søen uden døende at synke ned i dens Dyb, man sporede intet til Svovldampene, som skulde hindre Vandreren i at nærme sig, saa at selve Araberne, som Pococke fortæller, tilstoppe deres Næsebor med smaa Løg; over Vandet hvilede kun Morgentaagen og Røgen fra Baalet hos Beduinerne, som havde opslaaet deres Telte bag ved hine Bjerge. Efter Vandringen gjennem Judas Ørken, hvor Øjet trættes ved Klippebjergenes golde Ensformighed, bød Søen et kvægende Syn, som man næppe kunde løsrive sig fra. Og saaledes findes overalt paa Kysten, hvor der blot udspringer en frisk Kilde, yndig Vegetation. Saaledes ved Engedi, paa Vestkystens Midte, som lige overfor i Wadi Moschib paa den østlige Kyst og Nord derfor i Wadi Zerka Main, som ogsaa ved Søens sydlige Rand.

Bjergene, der snart træde helt ud til Søen, hindre fra at overse den i hele dens Længde. Sete langt borte fra løbe Bjergene som Fortsættelse af den cis- og transjordanske Bjergkjæde fra Nord til Syd som en temmelig ens høj, udtryksløs Kjæde uden fremtrædende Toppe hen langs Søens vestlige og østlige Bred. Naar man kommer nærmere, ser man dog enkelte Toppe som Ras Feschka, El-Merseb, Engedi og Sebbeh i Vest og navnlig Kerak i Øst hæve sig op over Bjergkammen. Man ser ogsaa, saaledes fra Engedis Højder, Wadi Modschibs og Zerka Mains vældige Indskjæringer paa den østlige Kyst, som ogsaa Saltbjerget Usdums skarpe Takker i Sydvest, saa at der her næppe kan være Tale om den for Kalkbjergene ejendommelige Ensformighed. Klipperne mod Vest er henved 400, mod Øst omtrent 700 Metre høje, men Sydens skarpe Belysning bevirker, at de se langt højere ud. Vestkysten bestaar af ildstenagtig, bituminøs Kalksten, der ligger i regelmæssige Lag over hinanden. Mod Sydvest hæver sig det mærkværdige 1½ Mil og 50 Metre høje Dschebel Usdum, hvis Navn minder om det gamle Sodoma; det bestaar af rent Salt, dog saaledes, at Saltet ikke træder helt frem til Overfladen, men overdækkes af et Kridtlag.

(Forts.)

Nyheder.

— Politiet i Salt-Lake City har i den senere Tid beskjæftiget sig med at bringe for Lyset nogle af de Forbrydelser, der begaas af Staternes Embedsmænd i Utah, som for nærværende ere saa ivrige i at straffe „Mormonerne", fordi de ikke ville fornægte deres Hustruer. En Del af disse højtstaaende Herrer, som ere gifte, have været for Politiretten, anklaget for at have besøgt berygtede Huse, og deres Brøde i ethvert enkelt Tilfælde blev tydelig bevist De benægte ej heller deres Skyld, men appellere deres Sag til Staternes Domstole, og disse have hidtil i alle Tilfælde, hvor det har været dem muligt, fordrejet Loven saaledes, at Horkarle og Skjøger ere slupne fri.

Verden kan nu se, at det ikke er Moralitet, disse Embedsmænd søge at forbedre i Utah, da det er vitterligt, at de leve et saa udsvævende Liv, som det er muligt for Mænd at leve; og Loven bliver saaledes fortolket, at der intet Hensyn tages til, hvor mange Fruentimmer en Mand lever med, blot han ikke ægter mere end en af dem, og dette er jo ligeledes Tilfældet i alle civiliserede (?) Lande. Hvilke Mænd burde agtes mest, dem, som ægte flere Kvinder og anerkjender dem som deres Hustruer, ellem dem, som ægte kun en, og søge at ruinere lige saa mange andre, som det er dem muligt?

— Nogle Soldater ere blevne sendte til Utah, da Præsident Cleveland var bleven indbildt, at Mormonerne vare lige paa Nippet med at gjøre Oprør. Alting er imidlertid lige saa roligt i Salt-Lake City og overalt i Utah som sædvanligt, og Soldaterne saa noget skuffede ud, da de ankom og fandt, at der var intet Oprør, ej heller den fjærneste Udsigt til Uroligheder i Fremtiden. Det gjør imidlertid noget Godt; thi Soldaterne faa Lønning, og af denne finder, formedelst den daglige Handel, Størstedelen sin Vej til „Mormonernes" Lommer. Soldaterne ere velkomne til Utah, og Historien om Oprøret vil faa en brat Ende.

Den kostelige Perle.

Som Børn, som Drenge og Piger smaa,
Vi vare saa glade for gyldne Perler;
Dem passede sikkert vi Alle paa,
At lege med dem vi vilde saa gjerne,
De lyste med gyldne Straalers Skin
I Solen, vi bandt dem om Hals og Hoved,
Og snart om vor Finger; en Perlering
Det blev os saa tidt i vor Barndom lovet;
Men Barndommen gik, og vi glemte snart
De Perler, der engang var vor Glæde;
Ej mere de lyste for os saa klart,
Som før vi ud i Verden mon træde;
Thi nu kom der andre Tanker paa Sind,
Der mored os mer end de Perleringe,
Men Glæder som mangled Smaaperlernes Skin,
Og som ofte med Sorger og Synd tog Vinger.
Men ret som vi midt i Mørket stod,
Og Lyset vi knap kunde skjælne,
Da faldt der en Perle ned for vor Fod,
En kostbar og glansfuld, en af de sjældne,
En, hvortil aldrig vi Mage saa
Iblandt de Perler, som Børn vi ejed;

Og tilbudt den blev baade Store og Smaa,
Og Alt paa Jord ej dens Værd opvejed,
Og hver, som der elsked Sandhed og Ret,
Fandt Glæde ved den Perle at eje.
Men at faa den var for os ikke saa let,
Thi vi maatte da fly de forbudne Veje;
Men Herren os lærte at bøje vort Sind,
Og anraabe ham om Visdom og Styrke,
Og Glædens Taare paa Manges Kind
Randt ned, da de udgik fra Synd og fra Mørke.
Og vi, som nu eje den gyldne Skat,
Vi ved den taaler ej Plet eller Skygge,
Vi skue dens Lys ved Dag og ved Nat,
Lad os værne om Perlen, den er vor Lykke.
Thi Perlen er Evangeliets Ord,
Som Herreus Tjenere nu til os bringe,
Den ruller rundt paa den vide Jord,
Og Glansen fra den for Mange skinner.
Og den vil straale til evig Tid,
Vor Fader vil gjerne Enhver skal den eje,
Vi maa vogte den nøje med Iver og Flid,
For Støv og Smuds den værne og pleje,
Og vaage og bede ved Dag og ved Nat,
At Perlen aldrig skal fra os tages;
Thi da har for evigt vi Alting tabt,
Og Sorg og Kummer kun bli'er tilbage. —
Gid Herren velsigne os, Store og Smaa,
Saa trofast for Sandhedens Banner vi stride,
Da vil vi en evig Frelse opnaa,
Tilsidst komme frem i Klæderne hvide!

Aarhus, December 1885.

Laura Andersen.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Februar 1886. 35te Aargang.

Det Sidste-Dages Værks Storhed.

En af de største Mærkværdigheder ved det Sidste-Dages Værk er den iøjnefaldende Ringhed og Mangel paa Pomp, hvormed det blev paabegyndt. Profeten Joseph Smith var formedelst hans Ungdom anset for ringe til at værdiges Anseelse, og ikke alene formedelst hans Ungdom, hans fattige Stand og Mangel paa Kundskab, men der var intet mærkeligt ved Egnen eller i den sociale Stilling, hvori han blev født, som kunde betegne hans mærkværdige Karakter eller henpege til hans høje Kald.

Ligeledes Mormons Bog, skjønt dette Aarhundredes mest særegne og mærkværdigste Frembringelse, havde en meget simpel og beskeden Fremkomst. Den blev ikke funden i en gammel berømt Ruin, ej heller fandtes den som Belønning for Oldgranskerens utrættelige Søgen, og derved værdigede sig den Opmærksomhed, der bliver skjænket en Pilespids eller Stykker af gammelt Pottemagerarbejde. Den blev funden paa Toppen af en meget almindelig Høj i en vel bekjendt Egn og bragt for Lyset paa en meget almindelig Maade af en ubekjendt Almuesdreng.

Men Storheden af Udfaldet er ikke altid afhængig af en stor eller lovende Begyndelse. En lille Kilde frembryder paa et øde Sted — den rislende Bæk bliver til en Strøm; Smaabuske modtage Vædske derfra og blive til Træer, og saaledes fra en lille Begyndelse, mægtige Træer og Skove, med et Tusinde andre Forandringer, er Resultatet.

Folket, som levede i den lille Landsby Nazareth, havde ingen Ide om, at Himmelens Fyrste, Verdens Frelser, levede i deres Midte; ej heller saa Palmyras Indbyggere i Joseph Smith, en fattig Landmands Søn, en af de største Profeter, som nogensinde har levet paa Jorden.

Man gjør menneskelig Ære og Bedrifter til Maalestok for Storhed, men de evige Verdners store Dommer vil dømme forskjellig. Naar han udsender en Fyrste, er hans Værd og Magt ikke afmaalt efter verdslig Gunst eller Udmærkelse. Skjønt Joseph Smith var tilsyneladende ringe og blev forskudt og anset for simpel til at tages i Betragtning af de Store og Lærde, modtog han dog større Ære fra Himmelen end nogen anden Mand, naar vi undtage Frelseren.

I den tidlige Alder af femten Aar følte han stor Bekymring for sin aande-

lige Velfærd. I sin store Attraa efter at finde den rette Vej til Frelse, anraabte han Herren for Visdom. Skjønt dette var den første Gang i hans Liv, at han gjorde dette Forsøg, blev hans Bøn dog øjeblikkelig hørt. Han gik ikke til Skriftestolen, ej heller bøjede han Knæ for Kristendommens gamle Altere; men han knælede i Herrens eget ubesmittede Tempel — den stille, tause Lund. Han nærmede sig ikke Herren i Nærværelse af Præster iklædte lange Kjortler, ej heller søgte han Hjælp ved Andres Forbønner, men gik ydmyg og tillidsfuld og opsendte sin oprigtige Bøn til Himmelens Gud, og han fandt, lig Jakob i fordums Dage, at Himmelens Port ikke var indenfor skumle Klostermure, men i Guds frie, aabne Natur. Thi se! Himlene saa Ynglingen og hørte hans Bøn, og den blev besvaret, ikke af en usynlig Aand, ej heller ved en Røst eller ved en Engel, men Faderen og Sønnen forlod deres herlige Boliger og viste sig personligen for ham.

Hvad Yngling er denne, som bringer den Højeste ned fra Himmelen? Hvem er denne Person, som Faderen selv nedlader sig til at tale med?

Josephs Hensigt med at adspørge Herren var, hvilken af Sekterne var den rette, at han kunde vide, hvilken han skulde slutte sig til. Det Væsen, som talte til ham, sagde: „Foren dig ikke med nogen af dem; thi deres Lærdomme ere en Afskyelighed for mit Aasyn. De holde sig nær til mig med deres Læber, men deres Hjærter ere langt fra mig.“

Visselig, der maa være noget forkert imellem Himmelen og de religiøse Sekters Overhoveder til at foraarsage en saadan Forskjel! Var ikke den ærværdige romerske Kirkes Pave berettiget til nogen Anerkjendelse? Hvorfor vare de protestantiske Kirkers Overhoveder behandlede med saadan Ringeagt? Ikke en Eneste af de mange nidkjære og respektable Sekter modtage Aabenbaring.

Der er noget meget ildevarslende i Herrens Forkastelse af Jordens kirkelige Magter, og den store Ære og Hæder, bevist den lidet bekjendte Dreng af Palmyra. Disse Kjendsgjerninger give En den Ide, at ikke megen Sympathi eller venskabelige Forhold eksistere imellem Himmelen og disse jordiske, religiøse Systemer, og at de, som søge Adgang til Himmelen, som Medlemmer af disse Samfund, ville møde en kold Modtagelse.

Men, endskjønt Joseph Smith var en Himmelens Yndling og var storligen beæret ved disse himmelske Besøg, havde denne Aabenbarelse af Faderen og Sønnen dog en meget dybere Betydning og Hensigt end den blotte Ære til et enkelt Individ.

Hensigten var at oprette Tidernes Fyldes store Husholdning; at paabegynde et Værk, i hvilket Alle i Himlen, og Alle paa Jorden skulle deltage. Ingen Uddeling eller Begivenhed har fundet Sted, som kan maale sig med denne i Storhed og Vigtighed. Det danner en ny Tidsalder i Verdenshistorien, og den vil paavirke enhver af Adams Sønner og Døttre, baade levende og døde. Det var derfor ganske i sin Orden, at ved Begyndelsen af denne store og vigtige Tid, Himmelens højeste Magt skulde vise sig og ved deres Tilstedeværelse og Autoritet indvie det nye Værk.

Den store og særegne Ære, der blev bevist Joseph Smith, var, at han blev valgt til at være den første Arbejder i denne ny og herlige Uddeling. En anden Johannes den Døber for at berede Vejen for den herliggjorte Messiæ anden Komme. Den første profetiske Røst, som med Inspiration taler ud af Mørket, og bryder Himmelens lange Taushed og

gjennemtrænger det frygtelige Slør, som for Aarhundreder af Frafald og aandeligt Mørke har indhyllet Jorden.

Saaledes havde dette store Værk, lig alle forrige Uddelinger, en meget ringe Begyndelse, og det er vanskeligt at se, hvorledes en anden Person kunde have udført det Arbejde, som Joseph udførte. Selv han, som var saa fri for Fordomme og den Partiskhed, som verdslig Stilling og Rigdom giver, kunde i Begyndelsen kun vanskeligt forstaa Storheden og Vigtigheden af dette store Hverv, der var ham anbetroet.

Det var kun efter, at han i en Række af Aar havde erholdt mange Lærdomme af hellige Engle, at han fattede tilfulde Klarheden af det ny Daggry og den guddommelige Lyd af de „glade Tidender". Men med det herlige Privilegium at skue Faderen og Sønnen; at høre Evangeliets Principer forklaret af Engle; at faa sine Synder tilgivne og modtage den Hellig Aand; at have det hellige Præstedømme beseglet paa sig af Kristi Apostle Peter, Jakob og Johannes, hans Sind blev oplyst med himmelsk Kundskab, og hans hele Sjæl blev fyldt med Iver og guddommelig Nidkjærhed, hvilket udslukkedes alene ved Udgydelsen af hans Blod.

Men som det Store og Ophøjede i Stjernehimmelen ikke kan fattes ved at fæste Blikket paa en enkelt Stjerne, men ved at betragte den udstrakte Hvælving som et Hele, saaledes forener ej heller Storheden og Vigtigheden af det Sidste-Dages Værk sig paa en Person, men i de store Forsamlinger af himmelske og jordiske Væsener og Interesser sammenføjede.

Evangeliet bliver forkyndt ved guddommelig Fuldmagt. De Hellige blive samlede, de fly fra Babylon og det Sidste-Dages Zion, og hellige Templer blive opbyggede til den Højestes Navn. Børnenes Hjærter vende sig til Fædrene søgende efter deres Velfærd, og Fædrenes Hjærter vendes til Børnene, idet de vide, at fuldkommen Frelse kan ikke opnaas uden dem.

Overtro og falske Lærdomme smelte for Sandhedens Straaler, og Verdens Regjeringer ville opløses og blive tilintetgjorte.

Aanden og Hensigten af dette mægtige Værk er ikke at skabe Skræk eller Uro, men at trøste og læge. Dets Mission er ikke at nedbryde, men at opbygge.

Medens fordærvede Nationer og Samfund opløses formedelst deres egen Raaddenhed, er det Hensigten med det Sidste-Dages Værk at frelse og bevare alt, som er godt og ret, og indføre dette i nye Regjeringer, hvori Retfærdighed hersker.

De Fattige og Ydmyge ville blive befriede fra Fattigdom og Trældom. Kundskab og Visdom vil straale fra Lærdommes og Videnskabers Kilder; thi Himmelens Engle og Mænd inspirerede af de evige Verdeners Visdom ville lære Filosofi og Videnskab, som ikke vil bedrage eller lede Nogen paa Afveje. Sociale og religiøse Magter ville forenes i et guddommeligt Theokrati, hvilket vil virke ved inspirerede Principer og Præstedømmets Magt, og bringe jordiske Affærer i Harmoni med Himmelens Love.

Den Troens Gave, som kan fatte disse herlige Sandheder, er uskatterlig, og de, som ikke besidde den skulde søge at erholde den, selv om de skulde nødes til at „sælge alt de eje" for at blive i Stand til at kjøbe den.

Mill. Star.

David Whitmer.

En speciel Korrespondent fra Chikago Tribune skriver fra Richmond, Missouri, og fortæller en lang Samtale med David Whitmer, den Sidstlevende af de tre Vidner til Mormons Bog. Det følgende Uddrag fra Brevet vil uden Tvivl blive læst med Interesse af vore Læsere.

„David Whitmer, en af Mormonkirkens Grundlæggere, og som har været en Beboer af denne interessante Landsby for næsten et halvt Aarhundrede, ligger for Døden. Hans Børn, Børnebørn og og Børnebørns Børn ere samlede tilsammen i den døende Patriarks Hjem, og ved Siden af hans Dødsleje staar hans hengivne Hustru, som for over fyrretyve Aar siden forenede sit Liv og Fremtid med hans. Da jeg ankom dertil i Dag, og blev bedt ind i Sovekammeret, hvor Fader Whitmer rolig ventede Dødens Komme, oplyste et Smil den gamle Mands Aasyn, og han rejste sig halvt op i Sengen og trykkede svagt min Haand, hvorpaa han tilsyneladende overanstrængt faldt tilbage i Puderne. Da han hørte mit Ærinde, og at jeg var rejst fra Chikago for at gjøre hans Bekjendtskab og nedskrive en historisk Beretning om ham, som havde spillet en saa fremragende Rolle i at oversætte Mormonbibelen og prædike for Mormonkirken, blev mit Ønske mødt med Beredvillighed. Frygtende imidlertid for, at det vilde anstrænge ham for meget, blev et af Familiens Medlemmer bedt om at give Beretningen i Fader Whitmers Nærværelse, hvilken Oldingen fulgte nøje og gjorde mange Rettelser og Tillæg.

Medens han var i den spæde Alder, flyttede hans Fader, som havde været Soldat i Frihedskrigen, tilligemed sin Familie til den vestlige Del af New York Stat, og bosatte sig paa en Landejendom i Ontario County, nær Watkins Glen. Faderen, som var en flittig og gudfrygtig Mand, bekjendte sig til den presbyterianske Tro, og opdrog sine Børn under stræng sekterisk Disciplin. Foruden en Datter, som ægtede Oliver Cowdery, Landsbyens Skolelærer, var der fire Sønner, Jacob, John, David og Christian, som hjalp deres Fader med Landarbejdet, indtil de vare voksne. Tidlig i Juni 1829, Oliver tilfældigvis hørte, at en ung Mand ved Navn Joseph Smith havde fundet en værdifuld Skat i den nordlige Del af Countyet, og han fortalte dette til David. De bestemte sig paa at undersøge Rygtet, og Cowdery rejste til Smiths Hjem i den Hensigt. Paa Vejen dertil fandt han Folket i stort Oprør over Rygtet om denne Skat, og hørte flere Personer true med at ville dræbe Smith, undtagen han delte sin fundne Rigdom med dem. Da Cowdery spurgte dem om, hvorledes de vidste, at en saadan Skat var bleven funden, svarede flere af dem, at de havde set Stedet, hvor den var funden. Cowdery blev overbevist om, at der var mere i Rygtet, end han havde først troet, og fortsatte sin Rejse til Smith, som opholdt sig for Tiden hos sin Fader paa dennes Landejendom nær ved Manchester.

Han fandt først Smith tilbageholden og taus, men opnaaede tilsidst at faa Pladerne at se, og var meget paavirket ved Synet af dem. Ja, hans Forundring var saa stor, at han straks skrev til David at komme saa hurtig, det var ham muligt, hvilket denne gjorde, og Synet af Pladerne gjorde et lige saa dybt Indtryk paa ham.

Skatten bestod i en Del gyldne Plader, omtrent otte Tommer lange, syv Tommer brede og omtrent saa tykke som almindeligt Blik, og vare holdte tilsammen, lig en Bog, med tre Guldringe. En stor Del af Bogen var forseglet, men paa de løse Blade vare indgravede Hieroglypher betegnende et Sprog, som var paa den Tid ukjendt af nogen af ovennævte Personer. Tilligemed Tavlerne var der et Par Briller, indfattede i Sølv.

Hr. Whitmer beskrev derpaa Smiths Beretning om Synet, i hvilket Pladernes Gjemmested blev aabenbaret, tilligemed Nephiternes Historie, Moronis Arbejde og Smiths Fund af Tavlerne, med hvilket enhver er bekjendt.

Whitmer og Cowdery vare meget paavirkede af denne besynderlige Beretning, og gik med Smith til Bakken, hvor de saa Stenkassen, i hvilken Moroni i Begyndelsen af det femte Aarhundrede havde gjemt sine Fædres Historie. Smith sagde ligeledes, at det var befalet ham straks at begynde Oversættelsen i tre Vidners Nærværelse. Ifølge denne Befaling gik Smith, Cowdery og Whitmer til Sidstnævntes Hus, ledsaget af Smiths Hustru, og bringende med sig de værdifulde Plader og Briller. Den ældre Whitmers Hus var en meget almindelig og simpelt indrettet Bygning, men det var det sikkreste for Udførelsen af det hellige Arbejde betroet dem, formedelst de Trusler, der vare rettede imod ham af hans rovgjærrige Naboer. For at Arbejdet kunde foregaa i Enrum, blev et Tæppe hængt tværs over Værelset, og bag dette sadde de, saa at om Fremmede tilfældigvis skulde komme, kunde de ikke se Pladerne. Dette, sagde Hr. Whitmer, var al den Brug, som blev gjort af Tæppet, og det var ikke for at skjule Pladerne eller Oversætteren for Skriverne. Smith, sagde han, var til ingen Tid skjult for sine Medarbejdere, og Oversættelsen blev udført i Nærværelsen af ikke alene de ovennævnte Personer, men af hele Whitmers Familie og flere af Smiths Slægtninge foruden.

Arbejdet med at oversætte Pladerne varede omtrent otte Maaneder. Smith oversatte, og Oliver Cowdery, Smiths Hustru og Christian Whitmer, Davids Broder, vare Skrivere, og det originale Manuskript er i deres Haandskrift. Hver Gang, førend de begyndte Arbejdet, nedknælede Alle og nedbad Herrens Velsignelse over deres Foretagende. Derpaa satte Smith sig ved den ene Side af Bordet og en af Skriverne ved den modsatte Side, og naar denne blev træt, indtog en anden hans Plads, og Oversættelsen begyndte. Tegnene viste sig i Rækkefølge til Seeren, og lige under dem, sete igjennem Brillerne, saas Oversættelsen paa Engelsk. Undertiden blev et Tegn oversat ved et eneste Ord, men oftest ved en hel Sætning. Smith, som var ulærd, var ofte nødt til at stave Ordene, som de viste sig for ham, og kjendte ej heller den rigtige Udtale, og Hr. Whitmer erindrede, at Smith den Gang ikke vidste, at Jerusalem var omgivet af Volde. Cowdery imidlertid, som var Skolelærer, var til stor Hjælp i at udtale vanskelige Ord og give dem deres rette Mening.

Siden vi skrev Ovenstaaende har vi hørt fra paalidelige Kilder, at David Whitmer er i Bedring og kan maaske leve endnu i flere Aar. Flere amerikanske Blade gik saa vidt, at de beskrev hans Død, og det maa have været interessant for den gamle Mand at læse i Aviserne om sin egen Død og Begravelse.

Religionsforfolgelse før og nu.

Vi finde det følgende udmærkede Brev af en New-York Korrespondent i Eastern Argus, udgivet i Portland i Staten Maine. Skriveren fortjener Ære for den Maade, hvorpaa han behandler Emnet, og ligeledes Redaktøren for sin Frisindethed i at publicere saa dygtigt et Forsvar for et upopulært Folk.

Brevet lyder saaledes:

„I tidligere Tider kunde man finde Bibelen og Fox' Bog om Martyrerne i næsten ethvert Hus i Ny-England, og ofte udgjorde disse to populære Bøger hele Familiebibliotheket. En stor Del af Ungdommen kjende i vor Tid Bibelen mest af Omtale, og de have aldrig hørt om Bogen, der indeholder en Beretning om Martyrernes Lidelser og Død.

De gamle Jøder vare meget religiøse, og da visse Mænd iblandt dem stiftede en ny, og som Jøderne troede, en falsk og farlig Religion kaldet Kristendommen, tænkte Jøderne, at de vare meget slette Mænd, de ræsonnerede med disse nye Kristne og formanede dem til at forlade saadanne syndige Veje, og da de fandt, at deres Ord ikke havde nogen Virkning, straffede de disse Kristne med Fængsel og i mange Tilfælde selv med Døden, og de tænkte ved at gøre dette, udførte de Herrens Villie.

Aarhundreder henrandt, og Kristendommen blev Statsreligionen i Europa, og i Tidens Løb stiftede visse Mænd en ny Religion kaldet Protestantisme. Og de Kristne troede, disse Mænd vare slette Mennesker, som ledte Folket paa Afveje, og de ræsonnerede med disse Protestanter og formanede dem til at forlade saadanne syndige Veje, og naar de fandt, at deres Ord ikke havde nogen Virkning, straffede de Protestanterne med Fængsel, og i mange Tilfælde selv med Døden, og disse Kristne tænkte, at ved at gjøre dette udførte de Guds Villie. De katholske Kristne behandlede Protestanterne akkurat som Jøderne havde behandlet dem et Tusinde Aar forud og for samme Aarsag. De Mænd, som lede saaledes formedelst deres religiøse Overbevisninger, bleve kaldte Martyrer. I Tidens Løb en Mand ved Navn John Fox samlede sammen alle disse gyselige Beretninger om disse Forfølgelser, og denne Bog blev kaldt Fox's Bog om Martyrer.

Vi læse i denne Bog om en Mand ved Navn Smith, som da han blev ført frem for Dommeren for den Forbrydelse, at han troede paa en ny Religion, holdt følgende korte og kraftige Tale, hvilken vil finde Gjenlyd i ethvert frihedselskende Hjerte:

„Jeg er bleven anklaget, fordi jeg har praktiseret min Religion, og denne fornægter jeg ikke under nogen Omstændigheder. Jeg har derfor ingen Løfter at give, og er beredt paa at modtage hvad som helst Straf, Dommeren maa finde for godt at fastsætte. Jeg kan ikke under nogen Omstændigheder fornægte mine religiøse Principer."

Han blev erklæret for skyldig, maatte betale Bøder og blev kastet i Fængsel. Det er intet Under, at saadanne Martyrers Blod blev Kirkens Sæd.

I vor egen Tid er en ny Religion kaldet Mormonisme bleven stiftet, og Folk, som høre til de gamle Religioner, tænke, at disse Mormoner ere slette Mænd, som lede Folket paa Afveje, og de have ræsonneret med disse Mormoner og formanet dem til at forlade deres

syndige Veje, og naar de finde, at deres Formaninger ikke have nogen Virkning, straffe de Mormonerne med Fængsel, men takket være Gud ikke med Død. Med Undtagelse af dette, at vi ikke længer ihjelslaa Mænd for en saadan Aarsag, behandle vi nu Mormonerne akkurat ligesom Katholikerne behandlede Protestanterne, og Jøderne de første Kristne.

Og Fortællingen om Smith er ikke nedskreven i Bogen om Martyrerne, men læstes i sidste Uges Aviser. Smith er en Mormon, og han holdt denne modige Tale, ikke for Marie den Første af England, men for en af vore egne Forenede Staters Domstole i Utah for faa Dage siden. Jeg tog fejl, men Fejlen hjælper til at bringe Sandheden tydeligere hjem til os. Det var en modig Tale.

En eller anden god Mand, med en Vorte paa Næsen, vil formodentlig her udbryde, at vi ikke straffe Mormonerne for deres religiøse Overbevisninger, men fordi de ægte flere Hustruer; til hvilket jeg i al Ydmyghed vil svare, at Polygami er en Del af deres Religion, ligesaa meget som Daab er en Del af vor. Mormonerne tro Bibelen med en Oprigtighed og Ærlighed, hvis Lige ikke findes paa Jorden. Ingen andre Steder finde vi et saadant ophøjet Haab og Tillid til Forsynet som i Mormonernes Skrifter. Eftersom dette er Tilfældet, behøve vi blot at gjøre os selv bekjendte med hvad Bibelen lærer, for at vide hvad de tro og praktisere. Det gamle Testament lærer Polygami, og Guds egne udvalgte Tjenere praktiserede det. Ej heller forbyder det ny Testamente det, undtagen for visse kirkelige Embedsmænd. Naar derfor Mormonerne praktisere Polygami, følge de Bibelens Lærdomme, og vi straffe dem, fordi de følge saadanne Lærdomme.

Der tabes i Tidens Længde intet ved at være ærlig. Jeg hører blide Damer beklage sig over, at Ingersoll ikke kan blive dræbt, fordi han ikke tror paa Bibelen og praktiserer dens Lærdomme, og jeg hører disse samme Damer fordre, at Mormonerne skulle straffes, fordi de tro og praktisere Bibelens Lærdomme. Er det Ærlighed? Er det fornuftigt? Ingen afskyer Polygami mere end jeg, men med Historien ved min Side om de første Kristne, Protestanterne, Kvækerne og mange andre, er jeg seen til at billige nogen religiøs Forfølgelse.

Mormonismen er bleven en af Verdens stadfæstede Religioner, og vi kunne ikke mere udrydde den, end vi kunne udrydde Katholicismen. Den polygamiske Del deraf vil dø en naturlig Død, dersom den ikke bliver opflammet til nyt Liv ved Forfølgelse. Lader os være forsigtige med denne Forfølgelse, dersom vi ønske Polygami afskaffet. Der er gamle Mænd i Utah, som ægtede to eller flere Hustruer i deres Ungdom, førend der var nogen Lov imod det, og nu, efter de have levet tilsammen næsten en Levetid og Alderdommen nærmer sig, forlange vi, at disse Mænd skulle forskyde alle uden en af disse gamle Hustruer eller gaa i Fængsel. Jeg siger, at dersom de adlyde Loven og forlade disse Hustruer, ere de uværdige til at bære Navnet Mænd, og jeg siger tillige, at en Regjering, der under saadanne Forhold udsteder og gjennemfører en saadan Lov, er ikke meget bedre end Dronning Marie den Første af England.

Dersom jeg havde et Flertal af Hustruer, som jeg havde ægtet i deres Ungdoms Vaar, og vi vare blevne gamle tilsammen, vilde jeg ligge i Fængsel indtil min Død, før jeg vilde forkaste dem. I Connecticut er hvert tiende Ægteskab opløst ved Skilsmisse, og det er ikke

meget bedre i nogen Del af Ny-England. Naar en Hustrus Skjønhed begynder at falme, kan en Skurk af en Mand let finde en Udvej, hvorved han kan blive skilt ved hende. I Utah ere Hustruerne ikke forkastede paa denne eller nogen anden Maade, og de utro Mænd i Ny-Englands Stater ønske at straffe de tro Mænd i Utah for deres Troskab.

Mænd og Brødre! I de tidlige kristne Martyrers Navn, i de tidlige protestantiske Martyrers Navn, i de tidlige Kvæker-Martyrers, jeg besværger Eder at være forsigtige og langsomme med at forfølge Mormoner, at ikke en eller anden Historieskriver skal i Fremtiden skrive et Tillæg til Fox's Bog. Hvor stort et Onde Polygami kan i vore Øjne synes at være, er det til samme Tid en religiøs Overbevisning hos dem, som praktisere det, og det læres tilfældigvis af den Bibel, paa hvilken vi sige vi tro."

L. W. S.

Phil. Robinson om Utah.

Ifølge London Times skal Phil Robinson, den berømte engelske Rejsende og Avisreferent, have svaret til et Spørgsmaal om hvorledes han erholdt en saa nøje Kundskab om „Mormonerne":

„Jeg levede nogle Maaneder iblandt dem i det Øjemed at gjøre mig bekjendt med dem, saa jeg kunde skrive om dem fra et upartisk Standpunkt. Jeg rejste til Utah for New-York World, og jeg skrev fyrretyve Breve til dette Blad om hvad jeg saa og hørte, hvilke gjorde stor Opsigt over hele Amerika, eftersom de aldeles modsagde de almindeligt antagne Beskrivelser om „Mormonerne", satte i Omløb af deres Fjender, som have i de sidste halvtredsindstyve Aar ved alle Slags Løgne søgt at tilintetgjøre „Mormonerne". De have altid beskrevet Utah som et Hjem for Utugt, hvor Forbrydelser og Synder af ethvert Slags begaas. Nu kan jeg formedelst et syv Maaneders Ophold blandt „Mormonerne" med Bestemthed sige, at Utah er den dydigste Stat i Amerika. Forbrydelser og Laster, der møder En i Salt-Lake City, blive begaaede af Ikke-„Mormoner", der udgjøre 17 pCt. af Befolkningen af den Stad, og endda komme fra deres Rækker 95 pCt. af Forbrydelserne. Ude omkring i Territoriet ere kun meget faa Ikke-„Mormoner" bosiddende, og derfor er der kun lidt Politi nødvendigt, thi der er ingen Forbrydelser. Og forglem ikke, at Utah er en Landstrækning lige saa stor som England. Mine sandfærdige Fremstillinger af Tingene, som jeg fandt dem, og mine bestandige Benægtelser og Modbeviser mod de daglige Løgnerygter, udspredte om „Mormonerne" af Redaktøren af et imod dem udgivet Blad i Salt-Lake City, som tilfældigvis tillige var Korrespondent til en Forening, der kan lignes med vor Reuters (lig Ritzaus Bureau), forskaffede mig som en Følge deraf Ikke-Mormonernes Uvillie i Salt-Lake City, og om Aftenen gik jeg aldrig ud uden at have en Pistol i min Lomme."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Et upopulært Folk.

Da en nyvalgt Præst i en amerikansk Stad for nogen Tid siden skulde holde sin første Prædiken for den Menighed, som havde valgt ham, opstod følgende Samtale mellem ham og Degnen. Sidstnævnte siger: „Ser De den tykke Herre der ovre ved Væggen? Han er Ejer af et stort Brændevinsbrænderi, det gaar derfor ikke an at tale imod Drik; thi da vilde vi miste hans Besøg her, han er en Mand, som betaler meget til Kirken, og vi maa ikke fornærme ham. De ser den magre Herre derovre i Hjørnet; han er meget rig, men en Aagerkarl. De maa derfor ikke tale imod Aager, thi da ville vi miste en god Kunde. Her er ogsaa til Stede nogle af Stadens fine Damer, tal derfor ikke imod Hoffærdighed eller Stolthed, thi da ville de ikke besøge Kirken mere." „Vel," sagde Præsten noget forundret, „hvad skal jeg tale om, som ikke vil fornærme Tilhørerne?" „Tal imod Mormonerne," svarede Degnen; „thi de har ingen Venner her i Staden, og De vil da blive godt antaget og populær."

Ovenstaaende viser Tidens Aand. Det er ikke alene fra Prædikestolen, at „Mormonerne blive angrebne, men det er tillige af Pressen, idet Blade og Tidsskrifter kappes om at publicere de mest løgnagtige Artikler om dette Folk.

„Illustreret Tidende" har publiceret en længere Artikel, som siges at være et Udtog af en Skildring af en W. Wyl om Mormonfolket. Vi kjende ikke denne Wyl, men vi kan sige om ham, at han i sin „Skildring" ikke tager meget Hensyn til Sandhed.

Han siger, at det er ikke muligt at lære noget om „Mormonernes" Familieforhold fra dem selv, og de tale ikke derom offentlig. Han har ikke lært den kostbare Sandhed, at Familielivet er helligt og privat, men søger at indsnige sig i hæderlige Mænds Familier for om muligt at finde et Æmne, som kunde vække Opsigt. Han har fejlet i dette Foretagende og søger derfor den ønskede Oplysning fra Apostater og Modskrifter, om hvilke han selv siger: „De af de kvindelige Martyrer forfattede Bøger, om hvilke jeg har talet, maa selvfølgelig kun benyttes med stor Forsigtighed; thi saadanne skrive altid med megen Bitterhed. Hvad skulde jeg da gjøre? Ja, jeg havde i Virkeligheden intet andet Valg end at søge at skaffe mig Oplysninger hos Apostaterne." Det er altsaa en temmelig grundig Kilde, hvorfra han har hentet sine Oplysninger.

Det vilde være ligesaa fornuftigt at tage Plini Vidnesbyrd om de første Kristne eller Katholikernes Beskyldninger mod Luther og hans Trosfæller, som at tro paa Apostaters Vidnesbyrd imod „Mormonerne".

Det er ikke Wyls Artikel, som vi ønske at omhandle, men nogle Ytringer i Indledningen dertil, hvilke vi antage hidrøre fra Bladets Redaktion; Ytringer, som ere aldeles grundløse og bør tilskrives Forfatterens Mangel paa Kundskab og hans Fordom om Æmnet.

Der siges: „Det ser nu ud som der med Alvor skal gjøres Ende paa den forargelige Indretning, som har gjort Mormonismen ved Saltsøen til vort Aarhundredes største Skamplet." Denne forargelige Indretning er Ægteskabet, som det antages bør reguleres ved verdslig Lov.

De Sidste-Dages Hellige tro, at Ægteskabet er indstiftet af Gud og holde det som et helligt Sakrament, lige saa helligt og guddommeligt som Daabens eller Alterens Sakrament; derfor er Ægteskabsbrud næsten ukjendt iblandt dem, thi de anse dem som Brud mod himmelske Love, som skulle ej gaa ustraffede. Ægteskab er ikke en Kontrakt, som kan indgaas og løses efter Behag; det bør indgaas med begge Partiers fri Villie og besegles med guddommelig Myndighed for altid at holdes helligt og ubesmittet. Ægteskab, saaledes som det findes blandt de Sidste-Dages Hellige, lægger en sikker Grundvold for Familien og Hjemmet; det bevirker Enighed, Kjærlighed, Taalmodighed, Selvfornægtelse og alle kristelige Dyder. Det aabner Vejen for alle Kvinder at indgaa hæderlige Ægteskaber og saaledes opfylde deres Skabelses Maal. Det forebygger Samliv til upassende Tider og derved frembringer en kraftig og sund Slægt.

Det siges videre, at „Mormonerne hænge sammen som Ærtehalm, og at det er overordentlig vanskeligt for Regjeringens Embedsmænd at faa fat paa en Polygamist". Vi har aldrig anset det for Synd at være forenet, det var en af Frelserens Lærdomme; han siger: Uden I ere et, ere i ikke mine." En af de store Synder, som Mormonerne ere skyldige i, er, at de ere forenede, saa at ingen politiske Partier kunne bringe dem ud af Ligevægten. Partistrid er Verdens Liv. De tro ikke, det kunde gaa godt, om der ikke fandtes Partier; det er jo nødvendigt, paastaar man, at det ene Parti maa passe paa det andet, ellers vilde Misbrug opkomme i Regjeringen. Vi tro, at Enighed gjør stærk, og at et Rige, som er splidagtigt mod sig selv, kan ikke bestaa.

Mormonerne have ikke gjort Oprør mod Regjeringen, men de tro, at de have Ret til at bruge alle lovlige Midler for at forsvare sine Rettigheder og sin himmelsendte Religion.

Denne Artikel siger videre: „Hvorledes Forholdene nu videre udvikle sig, vil Fremtiden vise, men der er ikke Tvivl om, at Regjeringen vil gaa skaanselløst frem mod Polygamisterne, og, hvis det er nødvendigt, gjøre det helt af med Rov- og Mordstaten ved Saltsøen."

Vi tvivle ikke paa, at Regjeringen vil gaa skaanselløst til Værks mod os, thi det have vi haft mange Beviser paa, men desuagtet tro vi, at vi skulle komme sejrende ud af Striden. Farao gik skaanselløst til Værks mod Israeliterne; Jøderne gik skaanselløst frem mod Jesus og hans Efterfølgere; Nero, Diokletianus gjorde det Samme imod de første Kristne, og Andre have gaaet skaanselløst til Værks imod Saracener, Hugenotter, Protestanter og Puritaner, men dette beviser ikke, at de, som bleve skaanselløst forfulgte, vare skyldige i nogen Misgjerninger, og at de derfor bleve retfærdigt behandlede. Nej, det Modsatte. De bleve Martyrer for Principer, som tilsidst sejrede.

Det er lige saa uretfærdigt som ufortjent, at kalde Mormonstaten „en Rov- og Mordstat", og vi kunne alene tillægge det den ærede Redaktørs Mangel paa Kundskab om Tingenes rette Forhold, eller det er maaske Fordommes ugrundede

Ytringer. Vor egen Jagttagelse under et to og tyveaarigt Ophold i Utah sætte os i Stand til at sige, at denne Bemærkning er aldeles ugrundet. Medens Utah var udelukkende beboet af Mormoner, var det aldeles unødvendigt at have Laas for Dørene eller Vinduerne tilstængede, og det var ikke ualmindeligt i den varme Aarstid at ligge for aabne Døre og Vinduer om Natten; Vadsken kunde hænge urørt paa Snoren om Natten; Kvinder kunde paa alle Tider af Døgnet færdes paa Gader og Veje, uden at blive forulæmpet af nogen. Kroer og berygtede Huse fandtes ikke i Landet, med et Ord, Fred, Lykke og Velsignelse herskede i alle Utahs skjønne Dale. Dette lykkelige Forhold er blevet storligen forandret, siden Nutidens Civilisation er bleven indført i Utah gjennem vore kristne Venner.

Det kan med Sandhed siges, at næsten alle Brøder, som ere begaaede i Utah, ere blevne begaaede af Ikke-Mormonerne. „Mormonerne" ere bekjendte for deres Dyd, Ærlighed, Arbejdsomhed og Godgjørenhed. Deres Kredit i Handelsverdenen er bedre end noget andet Samfunds. Grossererne i New-York, Filadelfia, St. Louis og Chikago sige, at deres Tab i Utah er aldeles forsvindende, naar de sammenlignes med andre Stater og Territorier. Man bør kjende Træet af dets Frugter.

Vi ville slutte med at anføre nogle korte Uddrag af Ikke-Mormoners Vidnesbyrd om „Mormonerne":

Den højærværdige D. S. Tuttle, Biskop over Episkopalkirken i Utah og Idaho, en Mand, som har boet i Salt-Lake City i næsten tredive Aar og formaar at give en retfærdig Dom om „Mormonerne", som ikke kan betvivles, siger i et Foredrag, han holdt i New-York i 1877: „Vi ere vante til at betragte „Mormonerne" som en usædelig, overmodig og oprørsk Pøbel, hvis Formaal er at trodse de Forenede Staters Regjering og bespotte den kristne Tro, men dette er ikke Tilfældet. Jeg ved, at de ere tro, ærlige og gudhengivne Folk."

Bayard Taylor siger: „Som et Folk ere „Mormonerne" de mest arbejdsomme af alle Amerikanere. De ere kyske, flittige og i Almindelighed muntre og ved godt Mod."

Dr. Miller, Redaktør for „Omaha Herald" siger: „For en Tid af femogtyve Aar vare saadanne Aarsager til moralsk Fordærvelse, som Drikkehuse, Spillehuse og berygtede Huse og alle deres medfølgende Laster aldeles ukjendte i Utah."

Den navnkundige Adventistprædikant Ældste Miles Grant siger: „Der findes mindre Løsagtighed i Salt-Lake City, end i nogen anden Stad i de Forenede Stater, om vi skulde opdrage en Flok Børn i denne ugudelige Tidsalder, skulde vi nære mindre Frygt for deres moralske Fordærvelse i denne Stad end i nogen anden."

James W. Barclay, Medlem af det engelske Parlament, som nyligen besøgte Utah, siger om „Mormonerne": „Der findes ingen Standsforskjel iblandt dem. I den fuldeste Betydning regjerer Folket sig selv. Deres Høflighed, Sjælskræfter og Intelligents gjorde et dybt Indtryk, paa mig; de udviste en stille, selvtillidsfuld Holdning, og de opførte sig som Gentlemen, og de holde sig fri fra alle grove Laster."

Brev til Præsident Cleveland

af Utahs Repræsentant i de Forenede Staters Kongres, John T. Caine,

Washington D. C., d. 10. Decbr. 1885.

Ærede Herre.

Jeg har den Ære hermed at sende Dem Resultatet af de Forespørgsler, gjorte af Byraadet i Salt-Lake City, angaaende de ugrundede Rapporter, fremlagde for dem af Guvernøren af Utah Territorium og andre federale Embedsmænd, kastende Skygge paa Utahs fredelige og lovelskende Borgere.

Jeg er sikker paa, at de vil, efter at have læst den officielle Rapport af Salt-Lake Citys Byraad, blive overbevist om at de federale Embedsmænd i megen høj Grad have beløjet Mormonfolkets Karakter, og at der var ikke den mindste Sandhed i de Fremstillinger, de forelagde Dem om Fare for Liv og Ejendom fra lovløse Mænd under „Mormon"-Ledernes Kontrol.

De vil se, at Undersøgelserne vare udstrakte nok til at dække hele Sagen; at de civile og militære Autoriteter vare inviterede til at være nærværende og give deres Vidnesbyrd, og at ethvert ophidsende Rygte var fulgt til sit Udspring. De vil lægge Mærke til, at det blev tydelig bevist, at ingen bevæbnede Mænd kom ind til Salt-Lake City, og at Rygtet om den truede Voldsdød mod Betjent Collin var aldeles usandfærdig; at Mødet paa Raadhuset den Nat Mc. Murrin blev skudt af Collin, var en stille og rolig Forsamling, bestaaende af ikke over to Hundrede Personer; at Rygterne om Geværer og Ammunition i Staden og „Mormonernes" Organisering og Bevæbning i de forskjellige Dele af Landet vare aldeles ugrundede.

Jeg kan ikke tvivle paa, at De, min Herre, maa være overbevist om, at de løgnagtige Beretninger, der ere blevne telegraferede til den østlige Presse, havde deres Oprindelse paa samme Sted som disse, der bleve Dem fortalte. De ere blot Forstørrelser af de ugrundede Rygter, hvilke uansvarlige Tilhængere af Guvernøren opfandt, uden Tvivl i den Hensigt at give ham en Aarsag til at forlange Tropper inkvarterede i Salt-Lake City.

Som jeg tilforn har forsikret Dem, baade mundtlig og skriftlig, er det ikke Troppernes Nærværelse i Salt-Lake City, at vi protestere imod, men de falske, ondskabsfulde og uforsvarlige Fremstillinger, som foraarsagede at De sendte dem dertil. Jeg beder Dem, min Herre, for et Øjeblik at overveje de skadelige Følger, som disse falske Beskyldninger have gjort et helt Folk, som, hvad end den offentlige Mening maa være om nogle af deres religiøse Lærdomme, er af den hele civiliserede Verden anerkjendt som et Folk, der er særdeles fredelige og passe deres egne Forretninger. Ikke alene ere „Mormonfolkets" store materielle Interesser blevne skadede ved disse onde og falske Rygter, men en Usikkerhed er derved bleven frembragt i Pengeverdenen hos Kapitalister, som eje Millioner af Dollars i de forskjellige Industrier i Utah.

Jeg ærbødigst fremhæver, Hr. Præsident, at de Mænd, som have i en saa høj Grad bedraget Dem i dette, ere uværdige deres Tillid og uskikkede til at repræsentere denne store Regjering. Deres Brøde er ikke en, som kan anses for ringe. Det er en meget alvorlig Sag at bære falsk Vidnesbyrd mod et Individ, og det er endnu mere strafværdigt

at nedsætte, bagtale og lyve om et helt Folk. Disse uværdige Embedsmænds Opførsel er bleven forværret derved, at de have været Ophavsmænd til de stærkt ophidsende Telegrammer til Pressen, hvilke vilde være blevne antagne som de fortjente af alle tænkende Mennesker, dersom de ikke havde erholdt Udseendet af Sandhed ved at Tropper bleve sendte fra Omaha til Utah og bleve indkvarterede i Salt-Lake City.

Fjernt som De er fra disse Begivenheders Skueplads, og eftersom De ganske naturlig har Tillid til disse Mænd, som repræsentere Deres Regjering i Utah, ansaa De det uden Tvivl som Deres Pligt, for Forsigtigheds Skyld at sende Tropperne paa disse Mænds Forlangende. Disse Embedsmænd kontrollere et hæftigt og lidenskabeligt Partiblad, og igjennem det og den forenede Presses Telegrammer sendt fra Salt-Lake City, har de været i Stand til at give deres Opdigtelser stor Udbredelse. Den federale Regjerings Fremgangsmaade ved at tro paa disse Underretninger, har dernæst bestyrket Millioner af Folk i den Tro, at „Mormonerne" vare paa Nippet med at gjøre Oprør. Medens det er sandt, at selve det Faktum, at Tropperne bleve sendte til Utah, og et Kompagni blev inkvarteret i Salt-Lake City, har ikke tilsyneladende skadet noget Individ, har Følgerne deraf paa det alvorligste skadet „Mormonfolket", ja selv hele Utahs Befolkning.

De Mænd, paa hvem Ansvaret hviler for disse Ting, jeg gjentager, burde ikke længere have Deres Tillid, og jeg forelægger Dem videre, at formedelst disse Embedsmænds Utroværdighed, og af deres i det Mindste mistænkelige Opførsel, det Folk, som jeg har den Ære at repræsentere, burde gives en Lejlighed til at høres af retskafne og upartiske Mænd, som vilde fremlægge Sandheden for Dem. Jeg er overbevist om, at der er mange saadanne Mænd, som med Glæde vilde udføre et saadant Hverv og Kald af Dem til at besøge Utah og undersøge og fremlægge Rapporter derom for Deres Regjerings Ledelse.

Ærbødigst
John T. Caine.

Det døde Hav.

Foden af den først i nyere Tid nøjagtig undersøgte Østkyst hører til Sandstensformationen. I Wadi Zerka Maïn og i den øvre Wadi Modschib vise sig augitbasaltiske Lag, og over disse ere da atter de vestlige Bjærges Kalkstenslag lejrede. Den store Landtunge, som paa den sydøstlige Kyst strækker sig ud i Søen, bestaar af med Kalkfinter og Gibs sammensmeltet Bjærggrus, som dog ogsaa er gjennemtrukket med Striber af Salt og Ler. Som alle Kalkbjærge ere ogsaa disse rige paa Huler. Dertil ere de udvaskede af Vinterregnen og sønderrevne og antage saaledes ofte fantastiske Skikkelser. Hist og her i Wadierne udspringe varme Kilder, saaledes Kalirrhøï i den ovre Zerka Maïn og Nord derfor Suweimehs Kilder. Rundt om Søen træffer man Spor af tidligere Kolonier, henfaldne Mure, Vandbeholdere, Cisterner og Kjældere. I Regntiden lejre Beduinerne sig her under deres Telte, om Foraaret drage de atter op i

Bjærgene, hvor de finde frisk Græsning for deres Hjorder. Saavel paa den østlige og paa den vestlige Kyst som paa det gamle Moabs Højder støder man paa Dolmer eller Mindestene over Gravene, opstillede her til Minde om en eller anden Scheik. De bestaa som oftest af fire større, utilhugne Sten, af hvilke den ene er lagt flad paa Jorden, medens der er stillet Stene op ved hvert af dens Hjørner; disse bære atter den største Sten. Da Seetzen foretog sin første Rejse langs Søens Vestkyst, saa han fra Engedi en saadan Stenhøj, som hans Ledsager med Ærbødighed nærmede sig til, sagde en kort Bøn og endelig kyssede den øverste Sten. Stundom prydes Graven af en Stensøjle, en eneste, større, opretstaaende raa Sten. Man fandt ogsaa en fuldstændig Stenkreds, som oprindelig har tjent til Afgrænsning af et helligt Distrikt. Paa enkelte Stene, Klippevægge og Ruiner rundt om Søen og helt ind i det stenede Arabien er der anbragt sælsomme Tegn, en lille retvinklet Firkant, et Kors eller en Kreds og derved atter et Kors. Disse Tegn ere ogsaa indbrændte Kamelerne og Beduinernes øvrige Ejendele. De ere Grænsemærker og Betegnelser for Ejendom, af hvilke Beduinerne straks kunne se, hvilken Stamme denne Egn tilhører.

Se vi nøjere paa de Søen omsluttende Bjærge, da rager først paa den vestlige Side Forbjærget El-Feschka frem i kold Skjønhed og spærrer Udsigten mod Syd. Ved Klippevæggens nordlige Fod udspringer i den sumpede Leerbund en af grønne Buske omgiven svagt saltholdig Kilde. Mod Syd sænker Klippen sig saa lodret ned i Søen, at denne her paa en lang Strækning maa omgaaes gjennem de vestlige Bjærge, medens ellers en smallere eller bredere, hist og her meget ubekvem Kystbræmme tillader at berejse Søen ogsaa langs dens Bredder. Et næsten endnu mægtigere Syn end El-Feschka byder Klippen El-Mersed paa Grund af sine Vægges usædvanlige Nøgenhed og Øde. Hertil slutter sig Kedrons vældige, om Sommeren aldeles udtørrede Flodseng; Kedron, der kommer fra Jerusalem og flyder forbi Klostret Saba, har gravet sig en dyb Seng i Kalkklipperne og munder ud i det døde Hav; den kan paa sin sidste Del hverken betrædes fra Mar Saba eller det døde Hav, da Wadien der falder af i lodrette Strækninger af 10 til 20 Fods Højde. Paa Vestsidens Midte er fra gammel Tid Engedies Kilde berømt, paa arabisk, Aïn Dschidi ɔ: Bukkekilden, i Korsfarernes Fortællinger kaldet „Ørkenens Diamant". Bjærgene ere her mindst 1300 Fod høje. Fra Højden fører en besværlig Sti ned til Søens Bred. Paa denne møder man ofte lasede Ørkensønner med deres Faare- eller Gedehjorder, eller Beduinkvinder, der bære vældige Risknipper paa Ryggen, eller med Salt belæssede Æsler. Saltet vindes af den Syd for Engedi ved Kysten sig dannende Lage efter Fordampning af Ferskvandet. Omtrent 65 Metre over Søen udspringe under en Klippeflade to ferske, klare Kilder med lunkent Vand, der snart forene sig og danne en yndig, af henrivende Grønt omrandet Bæk, som lystig styrter sig ned fra Skrænten, men om Sommeren ikke naaer Søen, da den siver bort i Søbreddens Rullestensmasser. Over Buskene ved Kilderne hæver sig ogsaa Sodoma-Æbletræet, den til Asklepiadeerne hørende Calotropis gigantea, en større, eller kun i Troperne hjemmehørende Busk, hvis duskagtige, sammenstaaende Frugter have Form og Farve som et Æble; trykker man paa dem, springe de i Stykker, og der bliver ikke andet tilbage end Stumper af Skallen,

det tynde Frøhylster og de Traade, der have forbunden dette med hint, en Ejendommelighed, som i gammel Tid har givet Anledning til det Sagn, at denne Frugt, som vokser paa den af Guds Straffedom ramte Jord, kun indeholder Støv og Aske. Ogsaa Gummitræet (Acacia Seyel), Lokustræet (Zizyphus Lotus) samt Pistacier og Mimoser fryde Øjet i denne Oase, og det saa meget mere, som Bjærgene rundt om ere aldeles golde.

Her i Engedi, hvor den ferske Kilde har fremtryllet hele dette Liv, hører man da ogsaa baade Morgen og Aften Fuglenes muntre Sang, i Krattet den fløjtende Nattergal, over sit Hoved Lærkens Triller, paa Klippen Ørken-Agerhønens Lokkeskrig og ved Strandbredden Vagtelens Slag. Sommerfugle, Libeller, Græshopper, Biller og Bier summe og svirre omkring duftende Blomster, Firbenene skjule sig i Klipperidserne, Sneglene hænge paa Bladene, og ogsaa Menneskene have bosat sig her. De tre store, nu tørre og forfaldne Vandbeholdere samt Ruiner af Bygninger i Kildens Nærhed og nede paa Sletten vidne om, at Engedi er en meget gammel Boplads og en Gang har været stærk befolket. Da Kleopatra bemægtigede sig Jericho, dyrkede man baade der og her Balsam, en nu forsvunden Buskvæxt; ogsaa Palmer, der heller ikke mere forekomme paa Søens vestlige Side, vare plantede her, endelig Vin, som jo ogsaa Sulamith i „Højsangen" sammenligner sin Ven med Engedis Vinbjærge. („Min Kjæreste er mig en Copherdrue, i Vingaardene i En-Geddi". Salomons Højsang. Kap. 1—14).

Halvvejs mellem Engedi og Saltbjærget Usdam ser man den pyramideformede Klippe Sebbeh, hvis Top kun med stor Vanskelighed kan bestiges. Da den franske Expedition foretog en Udflugt dertil maatte Hestene snart lades tilbage; Hertugen af Luynes maatte opgive Bestigningen, og Expeditionens yngre Medlemmer naaede Toppen, hvor der endnu findes Ruiner af den gamle jødiske Fæstning Masada. Men selv paa denne stejle Højde var alt Liv ikke uddød. Paa det Sted, hvor Herlugen havde maattet opgive Bestigningen, voksede alle Slags Blomster, over sig opdagede han paa en Klippekant tre Gribbe, og under ham kastede en Flok andelignende Fugle sig i Søen. Hans arabiske Ledsagere saa ogsaa paa Klippekammen tre af Ørkenens Stenbukke, et her temmeligt hyppigt Vildt. Araberne lure, gjemte i Rørene ved de ferske Kilder omkring Søen, paa disse Dyr og nedlægge dem, naar de komme ned for at drikke. Ogsaa Franskmændene skød et Dyr, hvis Kjød var meget velsmagende. Fra Tid til anden skifte Dyrene deres Horn, og Beduinerne bringe disse til Markedet i Jerusalem, hvor der laves Kniv- og Dolkfæster af dem.

Sydlig for Sebbeh hæver sig paa en Høj, hvis Baggrund dannes af højere Bjærge, Ruinen af Kalaat-es-Zuweirah, paa hvis Side en malerisk Kløft er fyldt med talrige Mimoser, hvis vundne Grene brede sig vandret ud. Mod Sydvest endelig strækker Saltbjærget Usdum takket og med lodret Fald sig hen imod Kysten. I Klippen findes en meget interessant Hule med Stalaktiter af rent hvidt Salt. En bred Gang fører ind i en nogenlunde stor, kegleformig, naturlig Sal, der faar Lys gjennem en Aabning i Loftet. Ved Foden af Saltbjærget ligge mægtige Blokke. Mærkværdig er navnlig en næsten 40 Fod høj, opretstaaende Saltsøjle, der har løsnet sig fra Klippen og isoleret i Nærheden af Kysten drager Blikket hen paa sig. Araberne kalde denne Støtte „Lots Hu-

stru"; til den blev hun forvandlet, da hun under Flugten fra Sodoma af Nysgjærrighed vendte sig om for at se paa den undergaaende By. Mod Syd som mod Nord er Egnen omkring det døde Hav jævn, men hæver sig snart over Middelhavets Niveau, saa at Søen vistnok aldrig har staaet i Forbindelse med det røde Hav. Midt i Dalen har en fersk Kilde med frisk Vand gravet sig en Rende, hvis Rand er bevokset med en tæt Rørtykning. Sodoma-Æbletræer vokser her i Mængder; ogsaa Tamarisker og Zakuntræet, af hvilket Araberne udvinde Zakæus-Olie, pryde Landskabet. Den franske Ekspedition saa her Skarer af Jordan-Kolibrier, opskræmmede flere Gazeller og opdagede ogsaa Sporene af en Panther. Udsigten mod Saltbjærgets vestlige Takker, mod Edoms mørke Bjærge i Syd og mod Moabs alvorlige Højder i Nordøst skal være overordentlig skjøn.

Bjærgene paa den østlige Kyst ere, som alt nævnt, langt højere end paa den vestlige, og Vegetationen er der langt rigere, da flere ferske Bække strømme til Søen gjennem Wadierne. Navnlig to dybe Indsnit med hele Aaret strømmende Vandløb bestemme de østlige Bjærges Karakter, nemlig: Wadi Modschib, Bibelens Anron, som dannede Moabs Nordgrænse og nu skiller Belka mod Nord fra Distriktet Kerak mod Syd, og Nord derfor Wadi Zerka Main, det vil sige Mains blaa Vand. I Wadi Moschib strømmer den klare Flod mellem vildt kløftede, brogede Sandstensklipper med stærkt Fald gjennem sin skummende Flodseng for 80 Fod bred og 4 Fod dyb at at munde ud i Søen gjennem en naturlig, malerisk Klippeport. Store Stenblokke ligge sammen med mindre Stene paa dens Bredder. Langs disse ser man hist og her smaa Stenbunker, Vejvisere, som angive Vandreren Retningen op imod Højderne og langs Bredden.

(Forts.)

Dødsfald. Herved bekjendtgjøres for Slægt og Venner, at Olette M. Andresen afgik ved Døden i Cottenwood, Salt-Lake County, Utah, den 25de December 1385 efter 4 Uger Sygeleje af stærk Forkjølelse og Tyfusfeber. Den Afdøde var født i Langekund i Norge den 13de Maj 1869, døbt i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 21de Februar 1879 og emigreret til Utah 1885. Hun døde i Troen paa den Herre Jesum Kristum, og i Haab om en herlig Opstandelse.

(„Bikuben.")

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1ste Marts 1886. 35te Aargang.

Apostel Lorenzo Snows Forsvarstale.

Apostel Lorenzo Snow blev arresteret i sit Hjem i Brigham City, Utah, den 20de November 1885, paa en Anklage for Overtrædelse af den Paragraf af Edmundsloven, som forbyder Samliv med mere end en Hustru. Paa Grund af hans høje Stilling i Kirken blev Tiden, i hvilken denne Forseelse skulde være sket, delt i tre Perioder, og tre Klager bleve anlagte imod ham. Forhøret begyndte den 31te December og varede i flere Dage. Mange Vidner bleve forhørte, og efter den mest gjennemgaaende Undersøgelse af Sagen fremgik det, at han ikke paa nogen Maade havde overtraadt Edmundsloven. Juryen, som bestod udelukkende af Ikke-Mormoner, og hvis dybtgrundede Had mod Mormonerne var vel bekjendt, fandt ham dog skyldig i alle tre Tilfælde. Dagen før Domfældelsen blev sat til den 16de Januar 1886. Fra Ogden Herald hidsætte vi følgende Tale af Broder Snow, samt Dommer Orlando W. Powers Dom over ham.

„Deres Velbaarenhed! Jeg ønsker at tale med Respekt til denne Domstol, og især uden at give Anstød. Under mit Forhør over de tre Klager imod mig, har den ærede Dommer udvist Høflighed og Taalmodighed, og jeg haaber, at Deres Velbaarenhed endnu er i Besiddelse af et godt Oplag, fra hvilket Deres Arrestant haaber, at flere Beviser paa de samme gode Egenskaber kunne ventes. Først, om den ærede Hr. Dommer tillader det, ønsker jeg at takke mine lærde Sagførere for deres dygtige og ivrige Forsvar for min Sag.

Med Hensyn til Anklagsprokurøren, Hr. Bierbower, da tilgiver jeg ham for hans sneverhjærtede Bemærkninger, hans falske Fremstillinger og tilsyneladende Raahed. Eftersom der slet ingen Beviser fandtes imod mig, var dette den eneste Maade, hvorpaa han kunde finde en Lejlighed til at vise sin Veltalenhed; alligevel, i alle sine Forsøg fejlede han at sige mere Ondt om mig, end der blev fordum sagt om vor Frelser.

Jeg staar for denne Domstol, en tro og indfødt amerikansk Borger, nu som stedse en sand Forsvarer af Ret og Frihed. „De Fries Land og de Tappres Hjem" har været min Ungdoms Stolthed og mine ældre Aars Tilfreds-

hed. Naar jeg har været i andre Lande, arbejdende i Menneskehedens Interesse, har jeg med Stolthed peget til mit Fødeland, som et Tilflugtssted for de Undertrykte.

Jeg har altid haft Lyst til at ære Landets Love og Institutioner, og de Vidnesbyrd, der i denne Sag ere blevne fremførte imod mig, har bevist min Uskyldighed. Men, lig de forrige Apostle, naar de bleve førte frem for Hedningedomstole, og for falske jødiske Dommere, skjønt uskyldige, bleve de dog erklærede skyldige. Saaledes ogsaa jeg, en Apostel, som formedelst Kraften af min Kaldelse og Guds Aabenbaringer bærer Vidnesbyrd, at Jesus lever, og at han er Guds Søn; skjønt skyldfri, er jeg dog her for en kristelig Domstol bleven kjendt skyldig formedelst Fordom og den offentlige Mening af en saakaldet kristen Nation.

I forrige Dage var det den jødiske og det romerske Kejserdømme imod Apostlene. Nu, under en falden Kristendom, er det — de Forenede Stater af Amerika imod Apostel Lorenzo Snow.

For saa vidt som Hentydninger have været gjorte af Anklagsprokurøren angaaende mit Apostelskab, anser jeg det for passende at forklare nogle af en Apostels nødvendige Egenskaber.

For det Første: En Apostel maa besidde en guddommelig Kundskab ved Aabenbaring fra Gud, at Jesus lever, og at han er Guds Søn.

For det Andet: Han maa besidde guddommelig Fuldmagt til at meddele den Hellig Aand, et guddommeligt Princip, som aabenbarer Guds Hemmeligheder, tilkjendegiver hans Villie og Hensigter, leder ind i al Sandhed og aabenbarer tilkommende Ting som forudsagt af Frelseren.

For det Tredie: Han har erholdt Fuldmagt formedelst Guds Kraft til at administrere Evangeliets hellige Ordinantser, hvilke ere bekræftede til ethvert Individ formedelst guddommeligt Vidnesbyrd. Tusinder af Mennesker leve nu i disse Bjærges Dale, som annammede disse Ordinantser igjennem mine Administrationer, og ere levende Vidner til Sandheden af hvad jeg siger.

Som en Apostel har jeg rejst iblandt mange Nationer og Riger, bærende dette Vidnesbyrd til alle Klasser af Folk, selv til Mænd i de højeste Stillinger, iblandt hvilke kunne nævnes en Præsident for den franske Republik. Jeg har ligeledes præsenteret Bøger indeholdende vor Tro og Lære for Dronning Viktoria og hendes afdøde Gemal, Prins Albert af England.

Angaaende Læren om Polygami eller celestialt Ægteskab, til hvilket Prokurøren saa ofte hentydede, blev det aabenbaret til mig, og siden, i 1843, tydeligen forklaret til mig af Profeten Joseph Smith.

Jeg ægtede mine Hustruer fordi Gud befalede det. Den Ceremoni, der forenede os for Tid og Evighed, blev udført af en Herrens Tjener, som besad Myndighed, og Gud være min Hjælper jeg vilde foretrække at dø tusinde Gange, heller end at frasige mig mine Hustruer og bryde disse hellige Pagter.

Prokurøren tog fejl, da han sagde, „at Apostel Snow var den mest lærde og den lysește Stjerne iblandt Apostlene“, og ligesaa tog han fejl, da han bad Juryen hjælpe sig og de Forenede Stater med at overbevise Apostel Snow i at blive kjendt skyldig, thi han vilde da forudsige, „at en ny Aabenbaring vilde følge, som vilde forandre den guddommelige Lov om celestialt Ægteskab“. Hr. Bierbower kan have erhvervet sig Berømmelse som en Advokat, men som

en Profet vil han næppe tage første Rang. Selv de haardeste Forfølgelser ere aldrig blevne fulgte af Aabenbaringer, som forandrede en guddommelig Lov, til hvilken Lydighed bragte Fængsel og Martyrdød.

Skjønt jeg gaar til Fængsel, vil Gud ikke forandre sin Lov om celestialt Ægteskab. Men den Mand, det Folk eller den Nation, der modstaar eller strider imod denne Lære og Guds Kirke, vil blive nedstyrtet.

Om end Kirkens Præsidentskab og de tolv Apostle skulde lide Martyrdøden, vilde der endda være over fire Tusinde Halvfjerdsindstyve, alle Guds Søns Apostle, og skulde disse blive ihjelslagne, vilde der være mange Tusinde Højpræster og ligesaa mange eller flere Ældster, alle i Besiddelse af den samme Autoritet til at udføre Evangeliets Ordinantser.

Til Slutning bevidner jeg højtideligen, i Jesu Kristi Navn, at den saakaldte „Mormonkirke" er den levende Guds Kirke, grundfæstet paa Aabenbaringens Klippe, over hvilke Helvedes Porte ikke skulle faa Overhaand.

Jeg takker Deres Velbaarenhed for Deres Taalmodighed, og er nu rede til at modtage min Dom."

Dommeren gjorde derpaa følgende Spørgsmaal til Broder Snow:

„Hr. Snow! Vi ønske at vide, hvad Deres Bestemmelse er for Fremtiden angaaende Landets Love?"

Broder Snow svarede: „Deres Velbaarenhed! Angaaende dette Spørgsmaal, den anklagende Side havde maaske seksten Vidner. Ved deres Vidnesbyrd blev jeg bevist skyldfri for den Klage, der var anlagt imod mig. Jeg havde tre Vidner. Blot to af dem vare i Stand til at vidne noget om min Sag. Deres Velbaarenhed! Der var ikke en Tøddel af Vidnesbyrd, som beviste, at jeg havde levet sammen med mere end en Hustru i de sidste tre Aar, eller siden Edmundslovens Udstedelse.

Dette tror jeg, Deres Velbaarenhed vil tilstaa. Jeg har adlydt Loven, jeg er skyldfri. Nu ønsker Deres Velbaarenhed at vide, hvad jeg agter at gjøre i Fremtiden. Jeg er bleven funden skyldig, efter at jeg har adlydt Loven, det gjør mig ondt, at Deres Velbaarenhed skulde gjøre mig dette Spørgsmaal, og dersom De behager, foretrækker jeg ikke at svare derpaa."

Dommeren sagde derpaa: „Denne Domstol, Hr. Snow, er fra sin egen Kundskab om Dem og fra Omtale om Dem af Andre, som vi hørte førend De nogensinde blev fremført her, bleven gjort bekjendt med og veed, at De er en Mand besiddende mere end almindelig Intelligents. Vi er bekjendt med, at De er en lærd Mand. Vi er bekjendt med, at De er af Naturen en Leder, og at De besidder Egenskaber, som gjør Dem vel skikket til at styre, lede og paavirke Andre. I hvilket som helst Land De maatte have levet, og hvad Stilling De maatte have indtaget, besidder De disse Egenskaber, som vilde have foraarsaget, at Folk vilde have set op til Dem for Raad og Vejledning. De er en aldrende Mand, men det synes mig, at Tidens Haand kun har berørt Dem let.

Retten føler, at naar Deres forbigangne Liv bliver taget i Betragtning, og de Lærdomme, som De har givet til dette Folk, og betragtende Landets Love, saaledes som De siger, De gjør, og eftersom vi anerkjender, at De er en Leder iblandt Ledere, af dem, som lære, at det er ret at overtræde Landets Love, kunne vi ikke udvise den Overbærenhed og Barmhjærtighed, som vi vilde glæde os ved at vise overfor en Mand af Deres

Alder, dersom det ikke var for Deres store Indflydelse for Godt og Ondt. Jeg tror i Sandhed, at Lorenzo Snow kunde faa dette Folk til at adlyde Unionens Love og derved standse disse Uroligheder i Territoriet, dersom han ønskede det. Vidende, at De ikke vil gjøre dette, men at De ønsker at staa som et Eksempel for dem, der forsvare og øve Gjerninger, som stride mod Loven, maa i et saadant Tilfælde en Dom fældes paa en Maade, som vil vise dette Folk, at Landets Love ikke kunne overtrædes eller behandles med Ringeagt, selv af en saa gammel, lærd og indflydelsesrig Mand som De.

Dommen er derfor: at De bliver sat i Fængsel i atten Maaneder og betaler en Bøde paa 900 Dollars tilligemed Sagens Omkostninger."

Broder Snows Sagfører forlangte Sagen appelleret, hvilket tillodes, imod at Kaution stilledes for 15,000 Dollars, hvilket øjeblikkeligt blev stillet.

Det er godt for Abraham, Jakob, Moses og de øvrige gamle Patriarker, at Nutidens Kristendom og dens Dommere ikke eksisterede i deres Dage; thi da vilde deres Levnetsløb vist være bleven ganske forskjelligt. Da vilde ogsaa de være blevne indesluttede bag skumle Fængselsmure, og den Del af Bibelen, der fortæller om dem, og som læres i alle Kristendommens Skoler, vilde være bleven nedskreven paa en ganske anden Maade.

Senator Tellers Tale i de Forenede Staters Kongres.

Det Følgende er et Uddrag af Senator Tellers Tale angaaende den nye Lov, fremlagt af Hr. Edmunds imod de Sidste-Dages Hellige, og som blev vedtaget af Senatet for en kort Tid siden, og hvori det bestemmes, at fjorten Mænd skulle indsættes til at overtage Mormonkirkens Ejendom, Emigrationsaffærer osv.

„Jeg tror ikke „Mormonerne" besidde megen Ejendom, som disse fjorten Mænd kunne faa Fingre i. De besidde lige saa megen Forretningsduelighed og Kløgt som noget andet Folk i dette Land. De ere blevne tilstrækkeligt advarede og have taget sine Forholdsregler imod dette; thi det var allerede sidste Vinter, at et Forslag om at konfiskere Kirkens Ejendom fremlagdes. De have i Salt Lake City en meget storartet Bygning kaldet et Tempel. Det er en massiv Granitbygning, der har kostet halvanden eller to Millioner Dollars. Dernæst have de en anden meget stor Bygning kaldet Tabernaklet, hvis Lige ikke findes i Verden. Det er et af Byggekunstens Mesterværker. Disse Bygninger kunne ingen røre, da de anvendes alene til deres religiøse Gudstjeneste. Jeg tror ikke paa Polygami; jeg stemte paa den første Edmundslov, men for denne kan jeg ikke stemme, da jeg anser den som et Tilbageskridt. Jeg er en Del bekjendt med dette Folk, jeg veed, hvad Forfølgelse de har lidt under Regjeringens Embedsmænds Optræden, og jeg vil gjentage, hvad jeg ofte før har sagt, endskjønt jeg veed, hvor upopulært det er at tale saaledes, at om disse Embedsmænd havde trofast forvaltet den gamle tyveaarige Lov, vilde Polygami nu have været uddøet. Men de Mænd, vi sendte dertil, have ophidset og forfulgt „Mormonerne".

Jeg var i Salt Lake City, da der ikke fandtes mere end et Par Hundrede Ikke-Mormoner; men selv den Gang hørte jeg, at mange „Mormoner“ ikke troede paa Polygami. Med vor juridiske Indblanding og Forfølgelse forstummede Minoritetens Modstand. Det er altid Frugten af Strænghed, den binder de Forfulgte sammen. Jeg veed meget vel, at ingen Mand kan fremstaa i denne Sal og tale til hint Folks Forsvar, uden at blive ilde omtalt og beløjet over hele Landet. Mere end tre Fjerdedele af Jordens Befolkning tro i Dag paa Polygami. Storbritanien med al sin Civilisation og Religionsiver, har aldrig lagt Haanden paa sine 250 Millioner indiske Polygamister, saaledes som vi gjøre med „Mormonerne“. Jeg vil stemme for, at Lovens stærke Haand skal tvinge dem til Lydighed, men jeg ønsker at se dette gjort paa en lovlig Maade, og saaledes at enhver ærlig Mand i Utah kan se, at Regjeringen ikke overskrider sine lovlige Grænser og nedlader sig til Forfølgelse.

Disse Folk besidde mange Dyder, de ere oprigtige, ærlige og flittige. Jeg besøgte deres Hovedstad, da den indeholdt 15,000 Indbyggere, og til deres Berømmelse kan det siges, at ingen Værtshuse, Spillehuse eller berygtede Steder fandtes i hele Territoriet. Var Loven, som blev udstedt i 1882, bleven gjennemført i den Aand, i hvilken den vedtoges af Komiteen, og som jeg stemte for den, vilde Polygamiet nu være ophørt. Vi indsatte den Paragraf i Loven, at Præsidenten skulde have Myndighed til at benaade alle, som før en vis Tid havde indgaaet i deres polygamiske Ægteskaber. Dette har han ikke gjort. Mænd og Kvinder, som ifølge deres religiøse Tro og Overbevisning indgik i disse Ægteskaber for tredive eller fyrretyve Aar siden, befales nu at skilles ad.

Sæt for Eksempel Tilfælde, som jeg kunde nævne, hvor Mænd med fire eller fem Familier have sendt deres Sønner og Døtre til Europa for at uddanne dem i Nutidens Kultur — vi kunne ikke forvente, at disse Mænd skulle forkaste deres Børn uden Modstand; vi kunne ikke forvente, at Præsidenten for Mormonkirken, som ægtede sine Hustruer for mere end en Generation tilbage, skal forskyde dem og brændemærke dem som Skjøger. Vi burde vise nogen Agtelse for disse Menneskers Følelser og religiøse Anskuelser. De ere rede til at lide som Martyrer for deres Overbevisninger, som saa Mange før dem have gjort. Om vi ønske at frelse dem fra deres Vildfarelse, maa vi gjøre det paa en retfærdig Maade og med lovlige Midler. Lad dem blive behandlet med Bestemthed, men tillige med Venlighed.

Dette Lovforslag er efter min Mening fuld af Hævn og Blod. Jeg ønsker lige saa meget som nogen at udrydde Polygami fra vor Nation, men jeg siger, heller tillade det at eksistere i Fred, end at vi skulle overskride vor konstitutionelle Myndighed og gjøre Noget, som i Fremtiden vilde falde tilbage paa vore egne Hoveder.

Vore Embedsmænd i Utah have ikke opført sig saaledes, at „Mormonerne“ kunne have nogen Respekt for Loven; tværtimod, de have opflammet til Modstand paa alle Maader. Jeg har selv været tilstede i Retssalen i Salt Lake City, og blevet saa oprørt over hvad jeg saae og hørte, at jeg maatte gaa udenfor, for ikke at fristes til at irettesætte den præsiderende Dommer i Alles Paahør. Jeg har hørt Ting, som ingen Dommer vilde vove at sige i min Stat uden at miste sit Embede. Saadanne

Handlinger foregaa der dagligen. Ingen Stat eller Territorium vilde for en Maaned have taalt det, som Utah har taalt i Aarvis.

Hr. Edmunds siger, at der ikke er noget undertrykkende i dette Lovforslag. Har han nogensinde hørt Tale om en Lov, som tvinger en Hustru til at vidne mod sin Mand? Jeg har aldrig hørt noget saa umenneskeligt, og jeg ønsker ikke at leve i et Samfund, der vil tillade saadant. Kjender den ærede Senator nogen Stat i Unionen, hvor Sheriffen (en Retsbetjent) har Myndighed til at arrestere Personer efter eget Tykke? Jeg kjender ingen. Saadant tillades ikke i noget civiliseret Land, hvor man har den mindste Respekt for menneskelige Rettigheder, og dog findes det i dette Forslag.

Hr. Edmunds: „Hvor staar det?"

Hr. Teller: „Det staar der et Sted. Sheriffen kan arrestere efter Behag og løslade paa Kaution."

Hr. Edmunds: „Jeg kunde ønske at se denne Paragraf, den har undgaaet min Opmærksomhed."

Hr. Teller: „Undskyld, jeg mente ikke Sheriffen, men Marskalken, hvilket jo kommer an paa det samme."

Hr. Van Wyck: „Det er vist den toogtyvende Paragraf, femte Linie, som den ærede Senator fra Kolorado hentyder til."

Hr. Edmunds: „Om det er det han mener —"

Hr. Van Wyck afbrydende: „Mindre end en Marskalk kan gjøre det, selv en Kommissionær kan handle paa samme Maade."

Den omtalte Paragraf blev oplæst af Hr. Teller, hvorpaa han fortsatte: „Der findes ikke nogen lignende Lov i Landet. Dette Forslag er ej heller Lov endnu, men jeg tvivler ikke paa, at det vil blive. En saadan Fremgangsmaade vil blot gjøre det Onde værre, det vil ikke løse „Mormonspørgsmaalet", men efter min Mening forøge de ulykkelige Forhold i Territoriet. Jeg forsvarer ikke „Mormonerne", men jeg vil sige til den ærede Senator fra Illinois (Cullom), at han kan gaa tilbage til deres Ophold i Kirtland, eller han kan læse deres Historie fra Illinois, og der er mange Tildragelser deri, som hverken han eller jeg burde læse uden at rødme af Skam for vore egne Folk. Jeg vil ikke tage deres Vidnesbyrd, men tag Guvernør Fords Vidnesbyrd i denne Bog, som jeg her holder i min Haand. Senatoren kjender ham, eller han har i det Mindste hørt om ham. Han er nu død. Senatoren ved, at der er al Sandsynlighed for at antage, at han gav en sandfærdig Beretning. Han var omgivet af et ophidset Folk, der hadede „Mormonerne", og som forfulgte dem til Døden; og hvad siger han? Han lægger Skylden for Alt, der skete i Nauvoo, paa sine egne Folk og ikke paa „Mormonerne". Femten Tusinde Mennesker, iblandt hvilke Videnskaber og Handel florerede, bleve angrebne ved højlys Dag, og med deres Familier drevne paa en Dødsvandring over Floden og ind i en fremmed og ukjendt Ørken; og vil De fortælle mig, at De gik der for at praktisere Polygami? De gjorde dette for deres Tros Skyld, endskjønt den kan have været falsk. De gik, fordi de ønskede at dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende, som de troede de burde. De gik til Stedet, hvor Staden Council Bluffs nu erbeliggende. Der var ingen uden Skovens røde Mænd til at byde dem velkommen De gave der til den Regjering, der havde fejlet at yde dem Beskyttelse i Nauvoo og i Missouri, fem Hundrede af deres vaabendygtige Mænd

til at stride for Nationens Fane, og derpaa begyndte de deres lange Marsch, 1200 Mile, over Ørkenen. Tror De, at de gik der for at praktisere Polygami? De kunde have praktiseret det i enhver af vore store Stæder uden Fare, paa samme Maade som Mange nu praktisere en anden og lignende Last.

De gjorde denne Rejse, og ankom til Saltsødalen i Juli 1847. De lede Hunger og Tørst og vare i Fare for vilde Mænds Anfald.

Ingen kan læse deres Historie uden at føle Medlidenhed med dem, men vi behøve derfor ikke at give dem Medhold i deres forkerte Ideer, og vi kunne i det Mindste bekjende, at de ere Mennesker, og at de besidde nogle af de ædleste menneskelige Egenskaber, nemlig: en kraftig Villie og Forsæt til frit at øve deres religiøse Anskuelser. Det er en Egenskab, som er nedlagt i den angelsaksiske Race. Det er en Egenskab, af hvilken vi Alle burde være stolte, skjønt den kan undertiden blive misbrugt. De opbyggede hint Land, og jeg holder i min Haand et Brev, skrevet af Hr. Bowles, som De Alle erindre, den begavede Redaktør af Springfield Rèpublican, som besøgte Salt-Lake City i Aaret 1875. Han siger: Mit Besøg har forøget min Beundring for dette Folk. Ved at komme i Samkvem med dem finde vi, at de besidde mange Dyder, og at dette ene Onde, Polygami, langtfra overskygger deres mange Dyder.

Hr. Præsident! Det er blevet sagt til mig i Dag: „De burde ikke forsvare disse Folk; De burde ikke opstille Dem som en Forsvarer for Folk med en saadan Karakter." Alligevel vil jeg bære Vidnesbyrd til deres Dyder og fordømme deres Udyder. Skulde jeg afholde mig derfra, fordi En eller Anden vil kalde mig en „halv Mormon"? Jeg vil ikke stemme imod min egen Samvittighed og Overbevisning for Noget, som er stridende mod Grundloven, selv om jeg vidste, at dette Lovforslag vilde svare til Hensigten, for hvilken det er udstedt. Jeg holder mig til Loven, til den Lov, som danner Grundlaget for alle civiliserede Regjeringer, og som siger, at Ingen skal forhindres i en fri Udøvelse af sin Religion.

Jeg tror, at jeg i det Mindste har den Ære at tale for et Folk, som ere uden Venner, og jeg synes, jeg burde tillige anses for at være oprigtig, eftersom jeg taler for Noget, for hvilket der er saa lidt Haab, da Senator Edmunds store Indflydelse ved hans Komite uden Tvivl vil føre dette Lovforslag igjennem, som det nu er.

Scene i en Skole. Læreren havde en Tidlang forsøgt at forklare Børnene Guds Treenighed, hvorledes Gud er een Person, men alligevel tre, og disse tre ere een, og rettede tilsidst det Spørgsmaal til Børnene:

„Forstaa I det nu?"

„Ja," svarede Børnene.

„Det var godt," sagde Læreren, „at jeg fandt Nogen, som forstaar det, thi jeg har aldrig selv forstaaet det."

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

En ny Pontius Pilatus.

Apostel Lorenzo Snows Tale for Domstolen, som findes i dette Nummer af „Stjernen", vil uden Tvivl blive læst med Interesse af Alle. Ingen kan læse den uden at lægge Mærke til den Fasthed og Bestemthed, der gaar igjennem det Hele. Der er ikke nogen Usikkerhed eller Vaklen, det er Principer fremfor personlige Interesser; hellere dø et tusinde Gange end fornægte min Gud, min Religion og min Familie.

Denne Tale viser meget tydeligt den Stilling som de Sidste-Dages Hellige indtage overfor deres Forfølgere. Deres Religion er ikke af menneskelig Oprindelse, og den kan ikke forandres, saa den vil passe efter menneskelige Ideer. Mænd kunne formedelst deres menneskelige Svagheder, naar Fængselets Døre staa aabne for dem, og de intet andet Valg have end at fornægte deres Religion eller gaa i Fængsel, give efter for Prøvelsen, men Historien giver kun Beretning om Faa af den Slags. Forfølgelse har til alle Tider styrket de Troende og bundet dem stærkere tilsammen, det har samme Virkning nu; jo mere man ryster Sennepsplanten, desto mere spredes Sæden. Skulde det lykkes en uforsonlig Verden at dræbe nogle faa af Herrens Tjenere, saa findes der Tusinder og atter Tusinder, som have det hellige Præstedømme, og det vil ikke blive muligt for Salighedens Fjender at udrydde det fra Jorden.

Broder Snow erklærede sig uskyldig i de Forbrydelser (?), for hvilke han blev anklaget. Da Edmundsloven blev udstedt i 1882, indrettede han sine Familieforhold saaledes, at han ikke skulde blive skyldig under Loven. Han tilstod, at han havde flere Hustruer, men var ikke skyldig i Overtrædelse af den Paragraf, under hvilken han blev anklaget, som forbyder Samliv med mere end en. Edmundsloven er saa elastisk, at den kan anvendes paa alle, som blive anklagede under den; skyldig eller ikke skyldig, blive de dog paalagde Fængselsstraf, og hvor Loven mangler, er Dommeren i Stand til at kunne gjøre Erstatning.

Den, som med Eftertanke læser Dommerens korte Tale, vil se, at det Væsentligste, han havde imod Broder Snow, var, at han var en af Kristi Apostle. Han siger ikke et Ord om, at han blev erklæret skyldig i Lovens Overtrædelse, men Aarsagen, hvorfor han blev idømt Fængselsstraf og Bøder var, at han var en Leder af Ledere, en lærd og vis Mand, som havde stor Indflydelse iblandt Folket. Havde Broder Snow taget Dommerens Raad og lovet at bruge sin Indflydelse til at arbejde mod Kirken, da kunde han have undgaaet Straf; men hans Indflydelse vilde da være tilintetgjort, og han vilde være bleven betragtet som en Apostat. Han vilde have tabt alt Folkets Tillid og vilde ikke have været i Stand til at udrette det Mindste mod Kirken.

„Mormonismen" er ikke Menneskeværk, dens Udspring er himmelsk, den kan lige saa lidt tilintetgjøres ved menneskelig Magt og Indflydelse, som at Solen

kan forhindres i at kaste sine varme og livsgivende Straaler paa Jorden. Menneskene kunne i deres Uvidenhed bringe megen Sorg og Nød over Sandhedens Forsvarere, men selve Sandheden kunne de ikke tilintetgjøre; om den end bliver nedtrykt til Jorden, vil den atter opstaa og triumfere over alle sine Fjender.

Broder Snows Vidnesbyrd om det Sidste-Dages store Værk og om Apostelskabets Myndighed, skal staa som et uudsletteligt Vidnesbyrd imod dem, som have foraarsaget en uskyldig Herrens Tjeners Fængsling og Straf.

Uddrag af Korrespondance.

Salt-Lake City, d. 1. Febr. 1886.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg modtog Deres Brev i Gaar, og dets Indhold interesserede mig meget. For et Par Uger siden besøgte jeg Ogden for at høre Dommer Powers fælde Dom over Apostel Lorenzo Snow. Jeg ankom dertil noget sent og fandt Retssalen fyldt med Mennesker, men ved en Vens Bistand erholdt jeg Adgang til Salen igjennem en privat Indgang, og jeg blev introduceret som et Medlem af den lovgivende Forsamling og blev givet et godt Sæde, hvorfra jeg kunde se og høre Alt, som foregik.

James H. Nelson blev først fremkaldt. Han sagde til Dommeren, at han vilde hellere dø end fornægte sin Religion. Han talede en lang Tid, til Dommeren tabte Taalmodigheden og forsøgte at standse ham, men Nelson ændsede ham ikke, men vedblev at tale til han var færdig. Dernæst blev en Mand ved Navn James Taylor ført frem; han lovede at være en god Dreng og ikke mere fornærme „Bill Edmunds". Han løslodes mod at betale tre Hundrede Dollars Bøde. Med al deres Barmhjærtighed forglemme de ikke det, som er Drivfjæderen til alle deres Handlinger — Penge.

Apostel Snows Sag blev derpaa fremført. Dommeren bad ham staa op. Jeg kunde ikke undlade at gjøre en Sammenligning mellem ham og Dommer Powers. Der stod Broder Snow, en af Kristi Apostler, frimodig og med et roligt Blik, vidende at han var skyldfri. Hans Holdning var lig en Konges, og syntes at indgyde alle en Respekt, der kunde siges at grænse til Ærefrygt.

Der sad Dommer Powers, ingen af de Egenskaber, som Broder Snow besad, kunde siges at udmærke ham, og om en Fremmed skulde være bleven spurgt, hvilken af de to han antog for Forbryderen, vilde han sikkerlig ikke have udpeget Broder Snow. Hans Tale blev lyttet til med største Opmærksomhed og Interesse. Statsadvokat Bierbower havde forudsagt, at dersom Jurien vilde erkjende Broder Snow skyldig, vilde han indestaa for, at en ny Aabenbaring imod Polygamiet snart skulde blive given. Angaaende dette sagde Broder Snow, at han vidste ikke hvor stort Ry Hr. Bierbower havde erhvervet sig som Advokat, men som Profet vilde han næppe tage første Rang. Dette foraarsagede stor Munterhed iblandt

Tilhørerne, og selv Dommeren lo hjærtelig. Bierbower var den Eneste, som ikke deltog i Munterheden. Da Dommeren afsagde Dommen, herskede en saa dyb Stilhed, at om en Naal var falden paa Gulvet, vilde det være bleven hørt. Tre Domme skulde fældes over ham. Dette var den første Sag under den ny Fordelingsmaade, og vi ventede Alle med en Slags nysgjærrig Ængstelse paa at se, hvor stor Straf han vilde paalægge for hver Kjendelse. Vi bleve snart tilfredsstillede; den strængeste Straf, som Loven tillader, blev paalagt. 900 Dollars Bøde og atten Maaneders Fængsel var den barmhjærtige Dom. Denne Begivenhed vil leve længe i min Erindring.

Om Eftermiddagen besøgte jeg Deres Hustru og havde en kort Samtale med hende.

Vi arbejder med Lovgivningen, men jeg frygter for, at Resultaterne ville kun blive ringe paa Grund af Guvernørens Fjendskab og uindskrænkede Vetomagt.

Forleden Fredag gjorde vi en Tur til Provo for at bese Sindssygeanstalten. Det er en fortræffelig Indretning. Alt er indrettet efter nyeste Methoder, og det Bedste, som kan blive gjort, gjøres for disse ulykkelige Væsener, som skulle opholde sig der. Da jeg kom saa langt Syd som Provo, kunde jeg ikke modstaa Lysten til at gjøre en kort Rejse hjem. Det vilde være haardere at opholde sig to Aar i Salt Lake City uden at gaa hjem, end i Kjøbenhavn.

Med venlig Hilsen til Dem og Brødrene paa Kontoret og alle Søskende, og med bedste Ønsker for Dem og Evangeliets Fremme forbliver jeg

Deres Broder i Pagten
Anthon H. Lund.

Præstedømmet.

Benævnelsen Præstedømme kommer fra Ordet Præst, en Titel given til en Mandsperson, som udfører hellige Ordinantser eller religiøse Ceremonier. Navnet Præst har sin Oprindelse fra det latinske Ord Praestes, hvilket betyder Høvding, eller En som præsiderer. Denne Udtydning er overensstemmende med en Højpræsts Kaldelse i Kristi Kirke, eftersom den særegne Gjerning af En, som indehaver dette Embede, er at præsidere eller at tage Ledelsen. Som almindeligt forstaaet af Verden, med Benævnelsen Præstedømme menes Embedet eller Stillingen af en Præst og den Klasse indehavende disse Embeder. I Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har Ordet Præstedømme en mere udstrakt Betydning. Det er ikke alene alene anvendt paa dem, som besidde Præsteembedet, men enhver, som er autoriseret til at udføre nogen af Evangeliets Ordinantser, har en Del af det hellige Præstedømme beseglet paa sig.

Præstedømmet er i Almindelighed delt under to Hoveder, nemlig det melkisedekske eller det Større, og det aaroniske eller det Mindre. Det Første modtog Navnet efter Melkisedek, en Højpræst, som levede samtidig med Abraham, og fra hvem han modtog sit Præstedømme. I forrige Dage blev det kaldet det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden. Men for at undgaa at gjentage

den Højestes Navn saa ofte, naar Præstedømmet blev omtalt, blev det kaldt med det Navn, som det nu bærer. Det mindre Præstedømme erholdt sit Navn efter Aaron, Mose's Broder, som havde dette Præstedømme beseglet paa sig. Der var i den Tid en Del af dette Præstedømme beseglet paa Leviterne, og det blev kaldt det levitiske Præstedømme. Alligevel var dette i Virkeligheden kun et Præstedømme, og disse forskjellige Benævnelser bleve kun brugte for at betegne de forskjellige Grene eller Virkekredse af dette Præstedømme. Det aaronitiske Præstedømme er et Tillæg til det melkisedekske og er det underordnet. Det større Præstedømme indbefatter baade det melkisedekske og det aaroniske og besidder al den Autoritet og Magt, som Mænd i Kjødet kunne erholde. Det melkisedekske er derfor ikke et forskjelligt Præstedømme fra det aaroniske, men er mere udstrakt i sin Betydning og besidder større Magt og Autoritet.

Der er ligeledes forskjellige Grader i disse to store Afdelinger af Præstedømmet. I det større eller melkisedekske Præstedømme ere Apostler, Højpræster, Halvfjerdsindstyve og Ældster; og i det aaroniske eller mindre Præstedømme ere Præster, Lærere og Diakoner. En Biskops Embede er indbefattet i og staar øverst i det aaroniske Præstedømme.

Det hellige Præstedømme er evigt og har hverken Begyndelse eller Ende. Intet kan derfor siges om dets Opkomst; men vi vil forsøge at følge det fra Fader Adam, som modtog det fra Gud. Han beseglede det paa sin Søn Abel, og igjennem ham modtog Enok det og saaledes fra Fader til Søn til Noa og siden til Melkisedek. Abraham modtog Præstedømmet fra Sidstnævnte, og det er sandsynligt, at det vedblev ved hans Efterkommere til Joseph, som blev solgt til Egypten, eftersom de vare retfærdige Mænd og vare storligen velsignet af Herren. Den hellige Skrift omtaler alligevel ikke noget om dette. Dersom vi antage, at det vedblev ved Abrahams Sæd til Josephs Tid, er det temmelig sikkert, at det ophørte at eksistere iblandt dem snart efter Josephs Død, og at de bleve delagtige mere eller mindre i Egypternes Afgudsdyrkelse. Men Herren gav sit hellige Præstedømme til Abraham, og ved ham blev det overleveret fra Slægt til Slægt, indtil det blev beseglet paa Jethro, som atter gav det til sin Svigersøn Moses, Israels Børns store Lovgiver. Saaledes vedblev det hellige Præstedømme paa Jorden fra Adam til Moses. Til den Tid finde vi ingen Beretning om, at det blev delt i et Større og Mindre.

Formedelst Israeliternes Hjerters Haardhed, og fordi de ikke gjorde sig værdige til det melkisedekske Præstedømme, svor Herren i sin Vrede, at de ikke skulde erholde en Fylde af hans Herlighed, hvorfor han tog Moses og det hellige Præstedømmes Fylde fra dem. Men til Aaron gav han et Præstedømme, som blev kaldt efter hans Navn. Dette mindre Præstedømme, tilsammen med Forberedelsen til Evangeliet, eller den kjødelige Lovs Bud, vedblev iblandt Israeliterne til Johannes Fødsel, Kristi Forløber. Johannes var berettiget til dette Præstedømme formedelst Fødselsret, og det blev forudsagt af Herrens Engel, at han skulde blive stor for Herren og berede ham et velskikket Folk osv.

Da Frelseren kom til Jorden for at fuldføre sin Mission, gjengav han det hellige Præstedømme i dets Fylde tillige med Evangeliet, og de vedbleve paa Jorden, indtil Apostlene vare ihjelslaaet, og de Hellige vare overvundne af Verdens Ondskab.

Præstedømmet blev tilsidst aldeles frataget Menneskene, og der var Ingen iblandt dem som besad Myndighed til at udføre Noget i Herrens Navn. Kristi Disciple, som ønskede at forblive paa Jorden og ikke smage af Døden, besad dette Præstedømme; men de bleve ikke antagne af Menneskene, og der er ingen Beretning om, at Nogen blev beskikket til at oprette Guds Rige paa Jorden fra Apostlenes Dage til nærværende Aarhundrede, da Joseph Smith blev kaldet af Herren i dette Øjemed. Han modtog det aaroniske Præstedømme af Johannes den Døber og det melkisedekske af Peter, Jakob og Johannes, tre af Herrens forrige Apostle. Han modtog ligeledes alle Nøglerne henhørende til det hellige Præstedømme og det evige Evangeliums Fylde. Den Myndighed, han saaledes erholdt, meddelte han til Andre, og Verden, efter at have været saa mange Aar i aandeligt Mørke, er atter velsignet med Guds levende Præstedømme og Kristi rene Evangelium. Tusinder af Mænd, som nu leve paa Jorden, ere i Besiddelse af dette Præstedømme, og ere iklædte med Myndighed til at forkynde Evangeliet til alle Jordens Indbyggere.

Vi vil nu henvende vor Opmærksomhed til de, som vare ledte af Herren til at komme til dette Land (Amerika). Der er kun lidt sagt i Mormons Bog angaaende Præstedømmet. Uden Tvivl besad Jared og hans Broder Præstedømmet, saa vel som de jareditiske Profeter, som fremstod til forskjellige Tider iblandt Folket, og Mulek, som ledte en Koloni til dette Land. Vi kunne ligeledes slutte os til, at Nephiterne havde det melkisedekske Præstedømme førend Frelserens Komme iblandt sig, i det Mindste paa en vis Tid. Alma fortæller os, at han ordinerede Ældster og Præster i Kirken. Der kan ikke være Tvivl om, at det aaroniske Præstedømme eksisterede iblandt dem, eftersom der er paa flere Steder omtalt, at Daabens Ordinantse for Syndsforladelse blev udført. Nephi siger, at Mose Love vare overholdte iblandt hans Folk. Da Frelseren kom til Nephiterne, oprettede han sin Kirke paa Amerikas Fastland og beseglede det melkisedekske Præstedømme paa Mænd i Kjødet. Men da Folket blev ugudeligt, blev denne Magt borttaget fra dem, og de bleve overladte til sig selv.

I enhver af Evangeliets Uddelinger siden Verdens Begyndelse er Præstedømmet blevet givet til dem, som udviste Lydighed til Evangeliets Ordinantser. Ethvert Folk derfor, som siger sig at have det sande Evangelium og ikke er i Besiddelse af et organiseret Præstedømme, er paa Afveje; thi Evangeliet og Guds Søns Præstedømme ere uadskilleligt forenede.

Præstedømmets Indflydelse er meget iøjnefaldende saa vel paa Nationer som paa Individer. Dets Virkninger kunne tydelig ses af Alle, som ere bekjendte med de forskjellige Nationers og Rigers Historie, der have opstaaet, floreret for en Tid og derefter gaaet til Ruin. Disse Nationer, som have været velsignet med Regenter eller Individer, som besad Præstedømmet, have uden Undtagelse opnaaet den højeste Grad af Magt og Civilisation, naar de have adlydt Præstedømmets Røst og lyttet til Herrens Tjeneres Raad. Den eneste fuldkomne Regjering er Præstedømmet, og alle af Mennesker opfundne Regjeringssystemer ville falde og blive tilintetgjorte, naar Guds Rige bliver grundfæstet i Kraft paa Jorden, og vi, til hvem Præstedømmet er givet, ere behjælpelige med at fremskynde denne Tid. De Sidste-

Dages Hellige er en Nation af Præster, og det Arbejde, med hvilket de ere beskjæftigede, vil fylde hele Jorden, og dens Indbyggere ville blive styrede og regjerede af det hellige Præstedømmme.

Juvenile Instructor.

Det døde Hav.

Ved sin Munding danner Floden et lille Delta, hvor Rør og tørre Stammer af Popler, Nabak og Palmer, Drivtømmer, som Jordan har ført med sig, kommer tilsyne. Pilebuske, Tamarisker, Mimoser og længere oppe Rosenlaurbærtræet med sine Purpurblomster betegne Bjærgstrømmens Løb. Vildsvin og Hyæner skjule sig i Kløfterne, og Høgen kredser i Luften. Bredderne om Zerka Maïn, der er en stor Bæk, og som ogsaa baner sig Vej til Søen gjennem en lignende Klippeport, ere ligeledes bevoksede med forskjellige Buskvækster. Mellem begge disse Wadier ligger en svagt opadstigende frugtbar Strimmel Jord, hvor Araberne dyrke Durrha, Byg og Tobak. En lignende Dalsænkning i det østlige Bjærgland er Wadi Kerak syd for Wadi i Modschib, hvor Seetzen i Januar endog fandt mere Vand end i Modschib. Ogsaa her ses de samme Planter og de samme stejle Sandstensvægge, graat, brunt og rødt farvede, mellem hvilke Floden strømmer hen. Omtrent 2,5 Kilometre fra Søen knejser Byen Kerak, den eneste af Moabs folkerige Byer, der endnu eksisterer. Et fra Korsfarernes Tid stammende Kastel med fem Taarne. Gallerier, Sale, Hvælvinger, Gaarde, Cisterner og tildels forfaldne Mure beherske Byen. Jo højere man stiger op mod denne Fæstning, desto hyppigere møder man Lunde af Oliventræer, Byg- og Hvedemarker og talrige Hjorde af smaat og stort Kvæg. Der findes ogsaa enkelte andre Dalindsnit mod Øst, hvor Daddelpalmen, „Græsørnes Dronning," som Hinduerne kalde den, vugger sin ædle Krone paa den slanke Stamme. Langt hyppigere paa Østkysten er imidlertid Dværgpalmen. Andre Arter af Blomster og Træer ere ogsaa repræsenterede her. Ricinus, Arum, Krokus, Jericho-Rosen, den røde Anemone, men navnlig Saltplanter med kjødede, klæbrige Blade og rødlig grønne Blomster pryde Bredderne. Omkring Beduinernes Telte græsse Husdyrene, den stenfarvede Hare skjuler sig under Klippeblokken, Storken vader langs Bredden, og Svaler og Maager sejle i Luften. Hele dette Liv udvikler sig dog kun i Nærheden af det ferske Vand paa den østlige Kyst, thi som Helhed betragtet taarner ogsaa denne Bjærgkjæde sig nøgen og vildt op og spærrer Horisonten som en alvorlig Mur. Bjærgkjædens nordlige Del, lige over for Jericho, hedder i Bibelen Abarims Bjærge med Gruppen Pisga, over hvilket det berømte Bjærg Nebo hæver sig.

Søbredden, som ogsaa Søens Bred i Kystens Nærhed, bestaar af smaa Sten, der kun ere Stumper og Stykker fra de nære Bjærge. Derimellem findes større Stene og store Klippeblokke, der mod Øst og Vest danne som en Slags Vold. Overfor denne ligger hist og her, som Syd for Engedi og mellem Wadi Modschib og Zerka Maïn, en Strimmel dyrket

Land, fra hvilket da Bjærgene hæve sig. Det ældste Navn, som i Mose Bøger tillægges Søen, er „Salthavet". Ellers hedder det i Bibelen „Havet paa Sletten", „Havet mod Øst", eller det „østlige Hav", for saa vidt det dannede Grænsen mellem Moab og Edom. Den jødiske Historieskriver Josephus kalder Søen „Asphaltitis", Asfalt-Søen, Pausanias allerede „det døde Hav", et Navn, som senere er blevet det mest brugte. Araberne kaldte Søen Bahr-el-Lut, Lots Hav, til Minde om denne fromme Nomadescheik, der havde bosat sig her og maatte flygte herfra. Et Hav efter vore Begreber er Søen ingenlunde, og den kan højst gjøre Fordring paa dette Navn paa Grund af dens Vands store Saltholdighed. Søen er kun 73 Kilometre lang og paa Midten 17,8 Kilometre bred, Ved Landtungen (Lisan Tungen) paa den sydøstlige Kyst deles Søen i en større nordlig og i en mindre sydlig Del. Denne Landtunge er opstaaet ved Bjærgstrømmen Wadi Kerak, der har ført Gruset fra Bjærgene i Moab med sig og aflejret det her. Den er i Midten over 10 Metre høj og falder af til begge Sider som et folderigt Telttag. Den strækker sig saa langt ud i Søen, at denne her kun er 3,5 Kilometre bred. Søen er heller ikke dyb paa dette Sted, og den sydlig derfor liggende Bugt er kun en Lagune, der højst har en Dybde af 2 til 3 Metre, og som man ved lav Vandstand i Slutningen af Sommeren endog kan vade over.

Det døde Havs mærkeligste Egenskab er dets overordentlige dybe Beliggenhed. Søen ligger nemlig 394 Metre under Midelhavets Spejl og fylder saaledes den dybeste Sænkning paa Jorden. Som Everest i Himalaya er Jordens højeste Bjærg, saaledes er det døde Hav dens dybeste Kløft. Stiger man fra Kysten ved Jaffa og Ramleh op over Juda Bjærgene, saa naar man ved Jerusalem en Højde af 760 Metre. Paa denne Vandring bliver man dog ikke denne uhyre Indsænkning i Jordskorpen vaer, og det er saaledes forklarligt, at man helt ind i vort Aarhundrede, ja lige til 1837, da Dr. Schubert og Englænderne Becke og Moore gjorde deres interessante Opdagelse, aldeles ikke havde nogen Anelse om Søens dybe Beliggenhed. Denne af Vand fyldte Sænkning er en i sin Slags enestaaende Jordspalte, et kæmpemæssigt Klippehul, en forunderlig Kjedel, som vi ellers intet Sted finde. Der findes vel Søer, som ligge indtil 100 Metre under Niveauet af de dermed sammenhængende Vandløb, saaledes det kaspiske Hav og Elton Søen i Asien og Bittersøerne ved Suez, men hvad er 100 Metre mod Afgrunden i det døde Hav? Og hertil kommer, at Søens største Dybde netop i Midten mellem Jordans Munding og Landtungen Lisân er 350 Metre. Efter Dr. Fraas' Undersøgelser har Søen oprindelig været langt dybere og altsaa ogsaa større, idet de gamle Vandstandsmærker ved Kysten flere Metre høje tydelig kunne kjendes. Endnu i vore Dage stiger Vandet om Vinteren, da Søen er et Reservoir for Egnens atmosfæriske Nedslag, et Samlebassin for Vinterbækkene, 2 til 3 Metre højere end ved Sommertid.

Søens anden mærkelige Egenskab er, at der intet levende findes i den. Intet Spor af animalsk eller vegetabilsk Liv er til at opdage i den. Ingen Fisk intet Skaldyr, ingen Koraller, ingen Alger kunne leve i den. Medens det store Hav i sit Dyb huser en rigere Dyreverden end den, der vrimler og tumler sig i Luften og paa Jorden, og medens ellers Vandet befrugter det omliggende Land, tilintetgjøre disse Bølger alt Liv. Muslingerne, som de Rejsende stundom fandt

paa Søens Kyster, vare skyllede derhen af Jordans Strømme og atter opkastede. Selv Havfiske kunne ikke leve i dette Vand. Allerede Hertugen af Ragusa bragte Havfiske dertil fra Alexandria. Saa snart de bleve satte i det døde Havs Vand, døde de øjeblikkelig. Hertugen af Luynes fandt i Saltkilderne paa Søens sydvestlige Side en Mængde ganske smaa Fiske. Da han satte dem i et med Vand fra det døde Hav fyldt Kar, døde de straks. Dertil ser man nu ved Søen intet Hus, ingen blivende Boliger for Mennesker. Intet Skib gjennemfurer dets tunge Bølger, og det er tvivlsomt om Søen paa Jesu Tid eller tidligere blev besejlet, selv om ogsaa dens Kyster den Gang vare beboede. Kun under Korsfarerne, som ejede Fæstningen Kerak i Moab, sejlede Riddernes Baade fra Kyst til Kyst. Men baade tidligere og senere rugede Dødsstilhed over Søen. Drivtømret, som Jordan fører ud i Havet, Buske og hele Træer med deres Grene miste ved Vandets Magt alle Bladene og endogsaa Basten i Løbet af en kort Tid, saa at Stammerne dukke op af Bølgerne ved Kysten eller ligge omkring paa Strandbredden som blegede Skeletter og Benrade. Ogsaa Jordan, Landets Hovedaare, finder sin Grav i Søens dybe Svælg. Efter at Jordan vildt skummende har banet sig Vej ned paa Sletten gjennem Klippekløften under Hermon, hvor den udspringer fra tre mægtige Kilder, efter at den paa sin Vej har dannet to Bækkener og i en dyb Seng, paa hvis som oftest grønne Bredder alle Slags Dyr opholde sig, er ilet mod Syd, hører ved dens Udløb i det døde Hav paa en Gang alt det Liv op, som dens Vande fremkaldte, og den selv finder sin Død i denne Klippekløft. Dette Vands Evne til at dræbe det organiske Liv, denne Død i dets Bølger, de omgivende Bjærges Vildhed, Ensomhed og Stilheden rundt om, have givet denne Sø Navnet det døde Hav.

Hvori ligger nu Grunden til, at den evige Død hersker i denne Søs Dyb? Vandet er en saa mættet Saltlage, at ethvert Væsen maa dø i den. Derfor er Søen ogsaa alt fra gamle Tider kjendt under Navnet „Salthavet". Det indeholder indtil 27 pCt. opløste Salte, Klorider og Bromider, idet Klor og Brom have indgaaet Forbindelser med Natrium, Magnesium, Kalium og Kalcium. I en saadan Lage kunne hverken Dyr eller Planter leve. Man har villet tilskrive Bromets Tilstedeværelse, at ethvert Liv slukkes i Søens Bølger, men dette er ikke nødvendigt, thi Lagen har den samme Indflydelse paa Fiske og Skaldyr som Afløbet i Floder fra kemiske Fabriker, der ligeledes bevirke, at Fiskene dø. Grunden dertil maa søges i samtlige nævnte Salte. Forøvrigt er det døde Hav ikke overalt lige saltholdigt. Allerede Lynch fandt, at en mindre saltholdig Strømning, fremkaldt ved Jordans Tilløb til Søen, lader sig paavise temmelig langt henimod Søens Midte. Ligeledes er Vandet i Lagunen ved Usdum paa Overfladen langt mindre saltholdigt, da de ferske Bække fra Syd her falde i Søen. Og som ellers i Havet Vandets Saltholdighed tager til med Dybden, saaledes ogsaa i det døde Hav. I Søens Midte og mod Syd fandt Hertugen af Luynes paa Overfladen, som i de store Have, i Gjennemsnit kun 3—4 pCt. Salt. Hertugen har imidlertid ogsaa med et fortrinligt konstrueret Apparat taget Vand fra alle dybere liggende Lag og fundet, at det i en Dybde af 20 Metre allerede indeholder 20 pCt., i en Dybde af 120 Metre, 26 pCt., og i en Dybde af 300 Metre, 27,8 pCt. Salt. Hertugen undersøgte ogsaa Søbunden, men fandt kun

blaalig Dyndbund med sirlige Saltkrystaller.

Hvorledes skal man forklare sig Vandets overordentlige Saltholdighed? Sædvanlig mener man, at den maa tilskrives Saltbjærget Usdum ved Søens sydvestlige Bred, fra hvilken nogle Kilder tilføre Søen opløst Salt, og fra hvilket Regnen om Vinteren afvasker en Mængde Salt. Saltbjærget ligger imidlertid temmelig langt fra Kysten, og de omtalte Kilder naa ikke Søen i Sommertiden. Desuden paaviste Hertugen af Luynes, at den sydlige Bugt er meget lidt saltholdig. Ikke desto mindre er den Anskuelse dog vel den rimeligste, at Vandet har opløst Saltet i de omgivende Bjærglag og derved mættet Søen i den Grad, at den efter tusindaarig Koncentration er bleven til en Moderlud.

I Sammenhæng med denne Vandets usædvanlig rige Saltholdighed staar dets Bæreevne, henholdsvis dets høje specifike Vægt. Naar et Skib fra Havet kommer ind i Flodvand, f. Eks. naar Skibet passerer fra Nordsøen ind i Elbmundingen, synker det betydeligt dybere, end det var Tilfældet paa Havet, fordi det ferske Vands Bæreevne er langt mindre end Havvandets. Hvor betydelig maa da ikke Bæreevnen af det døde Havs Vand være, da det, som nævnt, indeholder 27 pCt. Salt? Dets specifike Vægt er tungere end en middelstærk Mands og $1^1/_4$ Gang tungere end sædvanligt Vand. Det menneskelige Legeme svømmer derpaa som Kork, og at dykke ned i det er næsten en Umulighed for den enkelte, medens det er langt lettere at indtage en siddende Stilling i det eller at lægge sig paa Ryggen. Ikke-Svømmere lykkes det imidlertid ikke altid at holde sig oven Vande. Et friskt Æg synker næppe to Trediedele af sin Længde ned i Vandet, medens Aristoteles og Senekas Bemærkninger i saa Henseende ere overdrevne og Fabel.

Men hvor bliver det ferske Vand af, som Jordan — i Løbet af hver 24 Timer tilfører denne Flod Søen 6 Millioner Tons Vand à 1000 Liter — og de østlige Bjærges Bække tilføre det døde Hav? Søen har intet Afløb og dens Niveau holder sig dog gjennemgaaende ens. I gamle Dage fablede man om en underjordisk Kanal til det røde Hav eller til Middelhavet — en Tro, som Beduinerne endnu have — gjennem hvilken Vandet atter strømmede bort. Senere søgte man at begrunde denne Mening derved, at Atmossærens Tryk i denne dybe Kjedel forhindrede Vandets Tilstrømning fra det røde Hav, men muliggjorde Afløbet fra Søen.

(Forts.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1886. 35te Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndagen den 1ste Februar 1885.

De Bemærkninger, gjorte af Broder Erastus Snow, have interesseret mig meget.

Disse ere dyrebare Principer, og de Hellige alene forstaa og skattere dem. Det siges, at „det sanselige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Gud til; thi de dømmes aandeligen", og derfor, de, som ere udenfor denne Indflydelse og Aand, som Herren tildeler de Hellige formedelst Lydighed til Guds Søns Evangelium, have Besvær med at forstaa dem. Men vi forstaa dem, fordi Gud har givet os sin Aand, som vise os disse Ting.

Jeg og nogle faa Andre have været borte herfra for en Tid og besøgt vore Brødre syd paa; Broder Snow, som nylig har talt til Eder, var en af Selskabet. Det kan synes at være en kold Tid paa Aaret at gjøre en saadan Rejse, men Omstændighederne syntes at fordre, at vi skulde gaa og se efter Folkets Interesser i social og politisk Henseende; thi trods vore religiøse Ideer ere vi endnu i Besiddelse af visse Rettigheder og Privilegier, der tilhøre os som Individer og Borgere af de Forenede Stater. Og da vi saa, at det gik noget løst til paa disse langtfraliggende Steder, og at Mænd og deres Familier bleve underkastede alle Slags Voldsgjerninger, Anmasselser og Tvang, i mange Tilfælde under Skygge af Lov, ansaa vi det for nødvendigt, at Nogen eftersaa disse Sager, og jeg ansaa det for bedst, at jeg og Andre af vore Brødre gik for at lære at kjende Tingenes sande Stilling, og give saadanne Raad, som Omstændighederne maatte fordre. Vi fandt, at mange Ting vare blevne udøvede paa en Maade, der var aldeles stridende mod alle Lovens Regler; at en hævngjerrig og Forfølgelsesaand var bleven udvist, og at flere af vore Brødre vare blevne sendte til en fremmed Stat. Da jeg hørte disse Ting, tænkte jeg ikke, at de havde et Fængsel i Arizona, og at det var derfor, de havde sendt en Del hæderlige Mænd, hvis religiøse Anskuelser vare forskjellige fra deres, til Detroit. Jeg forespurgte mig om disse Ting og fandt, at de havde et meget godt Fængsel i Arizona, og at

der ikke var mindste Nødvendighed for at udføre en saadan Handling som denne imod hæderlige Mænd.

Det bedrøvede mig at lære, at disse Handlinger vare blevne udførte paa denne ualmindelige og hævngjerrige Maade og uden nogen synlig Grund; ikke alene fordi hæderlige Mænd vare blevne saaledes behandlede, men tillige formedelst det Lys, i hvilket det stiller den Nation, som en Gang var alle Frihedselskeres Stolthed, og som pralede af at være „de Fries Land og de Tappres Hjem og et Tilflugtssted for de Undertrykte“. Disse Daarer søge nu at udføre de samme Gjerninger, der bleve udførte iblandt hvad der blev kaldet Civilisation og Intelligents af forrige Dages Barbarisme, den Gang som nu under Navn af Kristendom og andre velklingende Titler, som ere almindelige og velbekjendte. Jeg haabede, at Tilstanden ikke var saa daarlig, som det var bleven mig fortalt, men det bedrøver mig at sige, at jeg tog fejl.

Jeg var neppe forberedt paa at tro, at vi behøvede et Siberien i Amerika, og dette under Navnet af Frihed og menneskelige Rettigheder. Men dette er alligevel saaledes. Vi have her i Amerika i Dag et amerikansk Siberien i Detroit, til hvilket Sted, over to Tusinde Mile fra deres Hjem, Mænd ere banlyste, og hvorfor? Fordi de besidde den Dristighed at dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende, og ville ikke bøje sig og tilbede en falden Kristendoms Guder.

Den ualmindelige Fremgangsmaade, som er bleven brugt i dette Territorium, i Arizona og paa andre Steder, beviser dette Princip, som Broder Snow har omtalt. Jeg behøver ikke at fortælle Eder om Ting, som ere skete her. I ere bekjendte dermed lige saa godt som jeg, og burde være bedre; thi jeg har været borte fra Hjemmet for en Maaned og besøgt de Hellige i de sydlige Byer, og vi have haft et meget behageligt Besøg. Naar vi fratage disse ualmindelige retslige Forfølgelser, fandt vi Folket i god Stilling, med behagelige Hjem og lyse Udsigter for Fremtiden. Vi havde flere af vore bedste Brødre med os, og vi besøgte mange af vore Kolonier i den Del af Landet, og Folket vare meget glade ved at se os i deres Midte, og for de Raad vi gave dem. Men vi fandt, at de Voldsgjerninger udførte vare af en saadan Beskaffenhed, at det var næsten umuligt for en Mand indtagende en fremragende Stilling at beholde denne uden at bryde Loven ved at modstaa dens Embedsmænd, og dette syntes de ikke det var Visdom at gjøre, og jeg heller ikke. Andre kunne finde for godt at overtræde Loven, at nedtræde menneskelige Rettigheder og skjænde Frihedens hellige Tempel, og dette bliver ofte gjort af Lovens Tjenere i Retfærdighedens Navn; men vi foregive at være styret af ædlere og mere ophøjede Principer, og at vi bevæge os paa et højere Standpunkt; og dersom Jesus kunde tillade og udholde Synderes Angreb, burde ogsaa vi, dersom vi ere i Besiddelse af det Evangelium, som vi sige vi ere, være i Stand til at udholde lidt af lignende Forfølgelser Der er ikke noget Nyt i disse Ting; mange af Eder have haft meget at gjøre med Saadant. Nogle af disse graahaarede Mænd, som jeg her ser foran mig, kjende lidt mere til disse Ting, end de Yngre gjøre. Mange af Eder have været drevne fra Eders Hjem, berøvet Eders Ejendom og nødt til at fly fra Eders Hjem til disse Bjærges Dale, at søge et Tilflugtssted iblandt de røde Mænd, hvilket var nægtet Eder

iblandt Eders saakaldte kristne Brødre. Førend I kom hertil, vare I forviste fra Missouri til Illinois, og hvorfor? Fordi I havde den Dristighed at dyrke Gud overensstemmende med Eders Samvittigheds Bydende. Jeg har været nødt til at fly fra blodtørstige Banditter den ene Gang efter den anden. Broder Snow har prøvet det Samme, og mange af I graahaarede Mænd og Kvinder har ligeledes været nødte dertil. Hvorfor? Formedelst Polygami? Nej, en saadan Anklage blev ikke fremført imod os. Hvorfor var det? Fordi I havde Frimodighed nok til i dette Frihedens Land at dyrke Gud efter Samvittighedens Bydende. For denne Aarsag nødtes I til at forlade Eders Hjem, bleve mishandlede og plyndrede og maatte fly som Banlyste til et andet Land. Jeg har gjennemgaaet dette, I have gjennemgaaet det. I flyede fra Missouri til Illinois, og fra Illinois til dette Land, og hvorfor? Hvorfor forlode I Illinois og kom hertil? Forurettede I Nogen? Nej. De dræbte Eders Profeter, og jeg saa dem lide Martyrdøden og blev selv skudt mest ubarmhjærtig under Guvernørens Løfte om Beskyttelse, og de troede de havde dræbt mig; men formedelst Guds Naade lever jeg endnu. Hvorfor nødtes I til at gaa derfra? Fordi de dræbte Eders Profeter, og de ønskede at berøve Eder Eders Ejendom; Mord og Plyndring følges gjerne ad. Og da de havde dræbt dem, søgte de at skjule deres onde Gjerninger ved at beskylde Eder for Ondt og tvang Eder til at forlade Eders Hjem, og der var i hele dette store Land Ingen til at standse disse blodbestænkte Morderes Voldsgjerninger, til at gjennemføre Retfærdighed og til at beskytte Eder i Eders Rettigheder. Jeg kjender ingen anden Aarsag; jeg har aldrig kjendt anden, og jeg venter aldrig at blive gjort bekjendt med nogen anden.

Historien om disse Begivenheder er vel bekjendt til de Sidste-Dages Hellige, og I anse den ikke for noget forunderligt. Nogle af vore unge Folk synes at den nærværende Fremgangsmaade imod os er meget ualmindelig. Men mange af os graaharede Folk have set mange saadanne Ting og have haft mange Erfaringer af denne Slags; de er ikke ny til os. Og have vi nogensinde ventet, at det skulde blive bedre? Vi have ikke forstaaet det saaledes. Skriften lærer os, og vi have lært det den ganske Dag, at „de Onde vilde blive værre og værre, bedrage og blive bedragne“. Dette er en Lærdom, paa hvilken jeg har troet i de sidste halvtredsindstyve Aar, og jeg har haft mange tydelige Beviser paa dette, og vi vente, at disse Ting ville ske. Vi ere blevne fortalte om hemmelige Foreninger, som skulde opstaa, og deres Indflydelse begynde at kunne mærkes i de Forenede Stater, og de ville blive Aarsagen til Samfundets Opløsning og Tilintetgjørelse. Det er ikke nødvendigt, at Kongressen og Domstolene skulle sætte Eksempler af Tyranni i Grundlovens Overtrædelse, og angribe Grundprinciperne af fri Regjering og Mænds Rettigheder; thi der er nok af den Slags Aander i Verden; men alligevel, Mænd, som sige at de ønske at bevare Fred og opholde Loven, billige disse skjændige, vanhellige, tyranniske og undertrykkende Handlinger. Der er en stor Mængde, som ere rede til at følge i deres Fodspor, og hele Nationen staar i Dag som paa en Vulkan, men de synes ikke at sanse det. Forundre disse Ting os? De forundre ikke mig. Det er ganske i Overensstemmelse med min Tro; det er overensstemmende med det gamle Testa-

mentes Bøger; det er overensstemmende med Mormons Bogs Vidnesbyrd og med de Aabenbaringer givne os igjennem Joseph Smith, og alle disse Begivenheder, som have været forudtalte ville sikkert ske. Men jeg antager, at det er nødvendigt, at „Dom skal først begynde ved Herrens Hus", og dersom dette sker, hvorledes vil det da gaa de Onde og Ugudelige, naar den kommer over dem? Vi læse, „at de Ugudelige skulle dræbe de Ugudelige". Vi behøve ikke at ængste os over Nationens Affærer, Herren vil styre dem paa sin egen Maade. Jeg er fuld af Medlidenhed for denne og andre Nationer, formedelst de Uroligheder, med hvilke de ere besværede, og som true dem, skjønt de synes ikke at fatte Stillingen. Jeg ved og forstaar nogle af de Ting, der ville ske iblandt dem, og det gjør mig Ondt for dem. Føler De ikke bedrøvet for Dem selv? Aldeles ikke. Føler De ikke bedrøvet for Deres egne Folk? Slet ikke, slet ikke. Gud har aabenbaret store og evige Principer til os, som strække sig ud over denne Jord og ind i de evige Verdener, og de have sat os i Besiddelse af Lys, Sandhed og Kundskab og Forjættelser og Velsignelser, som Verden er i Uvidenhed om, og som de ikke kunne fatte. Jeg føler dagligen til at velsigne Israels Guds Navn og at raabe Hosianna! Hosianna!! Hosianna!!! Amen og Amen; thi han vil regjere Jordens Nationer og styre enhver Ting efter sin egen Villie. Disse ere mine Anskuelser om disse Ting. Men jeg føler tillige en Interesse i mine Brødres og Søstres Velfærd, og naar jeg ser, at deres Rettigheder blive dem berøvede og traadte under Fødder, føler jeg, at der er Noget tilstede, som ikke burde være, men som alligevel er nødvendigt, paa det vi maa lære den menneskelige Natur at kjende, og lære at skjelne imellem de Gode, de Dydige, de Ærlige, de Hellige, de Urene, de Hævngjærrige, de Ugudelige, og de Løsagtige og de, som træde evige og sande Love og Principer under Fødder. Gud har aabenbaret visse Principer til os angaaende Fremtiden, hvilke tjene til Anstød for Nogle. Han har aabenbaret visse Principer til os angaaende Mænds og Kvinders evige Tilværelse, angaaende de Rettigheder og Pligter, der eksisterede fra Begyndelsen, og han har befalet os at adlyde disse Love. Nationen siger til os: „Dersom I adlyde disse Love, ville vi forfølge og banlyse Eder." Hvem skulle vi adlyde? Jeg kunde lide at adlyde og underkaste mig enhver menneskelig Lov. Men skal jeg være ulydig mod Guds Love? Har Nogen Ret til at binde min eller Eders Samvittighed, eller at sige til mig, at jeg skal tro dette eller hint eller forkaste dette? Ingen besidder denne Ret. Disse Principer ere hellige, og denne Nations Stiftere troede saaledes og forkyndte det i de Forenede Staters Konstitution, og sagde: „Kongressen skal ingen Love udstede angaaende Stiftelsen af en Religion eller dennes fri Udøvelse." Jeg tror, at de, som have deltaget i disse Forfølgelser, de som udstede Love imod os, og de, som sige at de haandhæve disse Love, have forbrudt deres Embedsed. Kongressen, Præsidenten af de Forenede Stater, Domstolene, og enhver af Lovens Tjenere ere bundne ligesaa meget ved denne Paragraf, som jeg er, og som I ere, og de have svoret at haandhæve den ubrødelig. Der vil komme en Regnskabsdag imellem dem og deres Gud for disse Ting; dette er min Tro.

Ved deres Gjerninger lægge de Hindringer for mine Rettigheder, min Frihed, min Religion og de hellige Principer, der knytter mig til min Gud, min Familie, mine Hustruer og mine Børn;

og skal jeg fornægte disse ædle Principer, der burde lede og regjere Menneskene? Nej, aldrig, aldrig, aldrig! Jeg kan udholde mere end jeg har udholdt, ja Alt, som Gud vil styrke mig til at gjennemgaa, jeg kan dø for Sandheden, men jeg kan aldrig som en hæderlig Mand være ulydig mod min Gud, fordi Andre ønske det, eller fornægte mine Hustruer og Børn og træde under Fødder disse hellige Love, som Gud har befalet mig at adlyde, og som strække sig ind i Evigheden. Jeg vil aldrig gjøre det, Gud være min Hjælper. (Forsamlingen svarede med et højt „Amen!") Grundloven siger tydelig, „at ingen Lov skal udstedes, som forhindrer Udførelsen af Kontrakters Forpligtelser". Vi have sluttet Pagter og Kontrakter i vore hellige Huse, og det tillige i mange Tilfælde, førend der var nogen Lov imod Samme, og det bliver nu forsøgt at give Edmundsloven en saadan Fortolkning, at den kan anvendes paa dem, som sluttede disse Pagter, førend Loven blev udstedt, og saaledes straffe os for Handlinger, som selv betragtet fra vore Fjenders Synspunkt ikke vare Forbrydelser, da de bleve udførte. Jeg ægtede mine Hustruer længe førend der var nogen Lov derimod, og mange af Eder gjorde det Samme, men nu, formedelst denne Fortolkning, søge de at straffe os som Forbrydere. Jeg har aldrig overtraadt nogen af de Forenede Staters Love, og jeg formoder, at nogle af Eder, som vore Fjender søge at anklage og bringe frem for Retten som Lovens Overtrædere, kunne sige det Samme. Under de nuværende Forhold i Territoriet er Skjørlevnet og Hor forsvaret, opholdt og uden Blusel beskyttet, medens hæderligt og dydigt Ægteskab er traadt under Fod og dømt og straffet. Hvad ville vi gjøre? Jeg vil adlyde enhver konstitutionel Lov, for saa vidt som Gud giver mig Evne dertil. Hvad mere ville vi gjøre. Jeg vil møde disse Mænd paa Halvvejen, for saa vidt som jeg kan gjøre det uden at krænke Principer. Da denne berygtede Edmundslov blev udstedt, saa jeg, at der var Dele deraf, der vare stridende imod Grundloven og imod Retfærdighedens og Frihedens Grundsætninger. Men jeg sagde til mig selv: „Jeg vil lade Loven uhindret gaa sin egen Gang, og jeg vil søge at stille mine Sager i Overensstemmelse dermed, saa vidt det er mig muligt," og jeg har gjort det. Jeg erindrer, at jeg talte med Hr. Pierrepont, som var Attorney-General (Justitsminister) under General Grants Administration. Han og hans Søn besøgte mig. De spiste til Middag hos mig, og maaske jeg kan forklare mine Anskuelser om dette Æmne ved at gjengive vor Samtale. Jeg har en Søster til Husholderske paa Gardo-Huset. Da Hr. Pierrepont kom ind, sagde jeg:

„Hr. Pierrepont, tillad mig at gjøre Dem bekjendt med min Søster, som er min Husholderske. Det er os ikke tilladt mere at have Hustruer."

Da Edmundsloven blev udstedt, gjennemsaa jeg nøje dette Dokument, og jeg saa, at dersom jeg vedblev at leve i et Hus med mine Hustruer, vilde jeg komme under Loven. Endskjønt jeg betragtede den som en nedrig Lov, ønskede jeg ikke at opføre mig som en Fenier, Nihilist, Kommunist, Socialist, eller nogen af disse hemmelige Forbund, der ere oprettede for at omstyrte Samfundet og de Forhold, der burde eksistere mellem Mand og Kvinde og imellem Gud og Mennesker. Jeg ønskede at vise Lydighed til Loven, saa vidt det var mig muligt, og jeg tænkte, jeg vilde vente og se hvad Resultaterne vilde blive, og dersom Nationen kan taale disse Ting, kunne

vi ogsaa. Disse ere mine Følelser. Mænd og Nationer og Lovgivere ere ofte ufornuftige og udstede uvise Love; men det er ikke Ret, at fordømme en Nation, fordi nogle faa Mænd iblandt dem ere ufornuftige; derfor har jeg søgt at indrette mine Forhold efter Loven. Jeg sagde til mine Hustruer: Vi leve tilsammen i dette Hus. Vore Omstændigheder vare nogenlunde bekvemme, og vi kunde have vedblevet at leve saaledes, men jeg sagde til dem, at under disse Forhold vil det være bedst for mig eller Eder at forlade dette Hus, og jeg vil give Eder Valget. De havde deres Hjem, som vare meget hyggelige, der hvor de nu bo, saa jeg sagde til dem, I kunne gaa der, og jeg vil blive her, eller jeg vil gaa der eller et andet Sted, og I kunne blive her i Gardo-Huset; thi jeg ønsker at vise Lydighed mod denne Edmundslov, saa vidt det er mig muligt.

Jeg ønsker altid at se enhver Ting prøvet. Vi tale undertiden om Prøver paa Taalmodighed. Naar Love ere udstedte imod os, ønsker jeg, at de skulle have en Lejlighed til at prøves, at vi kunne se, hvad Resultaterne ville blive. Disse vare mine Anskuelser den Gang, og de ere det samme endnu.

Jeg nægter ikke, at jeg tror, at vi have været meget uretfærdigt behandlet. Det har altid været Skik i alle civiliserede Lande, at den Anklagede bliver anerkjendt for uskyldig, indtil han er bevist skyldig; men vi have nu Prøveeder indførte, hvilket er nok et Brud paa Grundloven, da et Forsøg derved bliver gjort paa at holde Alle skyldige, indtil de selv bevise deres Uskyldighed. Ligeledes er det en Skik, som har eksisteret iblandt alle civiliserede Nationer, og i denne Nation ligeledes, „at en Mand skal forhøres af en Jury af hans Ligemænd, udvalgt fra den samme Egn i hvilken han har hjemme"; men Juryerne, valgte for vore Domstole, bestaa af vore værste Fjender og i mange Tilfælde af de laveste Uslinger, som kan opledes paa Gaderne. Vi have ligeledes en Slags Domstole oprettede for vor Skyld, som er kaldet „Kommissionærers Domstole", hvilke virke efter det i gamle Dage saa berygtede »Star Chamber« Mønster. Saadanne Indretninger opvække alle hæderlige Mænds Foragt, og dem, som indhaver disse Embeder, sætte sig selv i en Stilling, hvor de ville blive foragtede af alle deres Medmennesker.

Jeg kunde nævne mange lignende Uretfærdigheder, men Tiden tillader ikke ved denne Lejlighed. Ingen Mands Frihed er sikker under saadanne Forhold. Hvad vil Resultatet blive? Det vil blive, at de, som saa Vinden, vil høste Hvirvelvinden. Naar Mænd begynde at nedrive og undergrave vort Lands Institutioner og Frihedens Principer, da drive de et farligt Spil, og de sønderrive de Baand, som holde Samfundet tilsammen, og Begyndelsen paa dette er lig en Lavines første Bevægelse. Det næste, som fulgte efter Edmundsloven, var Indførelsen af en Prøveed. De Love, som allerede eksisterede, vare ikke tilstrækkelige til at tilfredsstille nogle af vore Embedsmænd, og derfor maatte der foretages nok et Brud paa Grundloven, for at denne Prøveed kunde blive indført. Jeg tror, dette blev gjort af vor Guvernør. Dernæst kommer en Klasse Mænd, kaldet Kommissionærer, en Slags ny Ide i amerikansk Regjeringsform. Men det var anset for nødvendigt, at ualmindelige Forholdsregler skulde anvendes imod „Mormonerne". Hvorfor? Fordi det er nødvendigt, at de skulle behandles forskjelligt fra andre Mennesker.

Jeg har set nogle af mine Brødre skudt til Døde i koldt Blod, medens de

vare under Staten Illinois Beskyttelse og Guvernørens Løfte til mig og Dr. John M. Bernhizel, som er død for en Tid siden. I Missouri blev meget af dette gjort, og lignende Gjerninger ere nylig blevne udførte i Georgia og Tennessee. Der er her en stor Forsamling til Stede, og mange Tusinder af Eder ere bekjendte med vor Historie. Jeg ønsker at vide, om nogen af Eder kjender et eneste Tilfælde, hvor en Person er nogensinde bleven straffet efter Loven for at have dræbt en „Mormon". Svar, dersom I kjende et eneste Tilfælde. Jeg selv kjender ingen. Broder Snow siger, at der ikke findes et saadant Tilfælde. Godt, jeg vil heller være paa „Mormonernes" Side under saadanne Omstændigheder, end paa deres Forfølgeres og Morderers Side; thi de have noget at udsone for, som vi ikke have. Vi ere færdige med vor Del deraf. Den anden Del er ikke færdig endnu. Der er evige Retfærdighedsprinciper eksisterende i Gud, og han vil i sin egen Tid styre disse Ting efter sin egen Villie, og det Maal, hvormed Mænd maale til Andre vil, saa sandt Gud lever, blive maalt til dem igjen, en knuget og skuddet og overflødig Maade.

Men hvad raader De os til at gjøre? Lide vi noget Ondt? Ja. Hvad skulle vi gjøre? Jeg vilde gjøre, som jeg sagde for nogen Tid siden. Naar I ere ude i en Storm, knap Frakken godt sammen om Eder og hold Kulden ude, indtil Uvejret er forbi. Dette Uvejr vil drage over, ligesom andre have gjort, og I ville se mange af de Uslinger, som nu ere saa ivrige imod os, og som snige sig omkring ved Eders Døre for at udspionere Eders Huse o. s. v. blive glade ved at krybe i Skjul om nogen Tid. Skulle vi blive vrede? Nej, aldeles ikke. Lader disse Mænd udføre deres Arbejde og gaa deres egen Vej; vi ville søge at beskytte os imod dem, saa godt vi kunne. Nogle af vore Folk i Syden tænkte alvorligen paa at søge et Tilflugtssted i et andet Land, borte fra fri Amerikas Forfølgelser, og jeg vidste ikke, om vi atter skulde have en Del „Pilgrimsfædre" her i dette Land — flyende, ikke fra England, ikke fra Frankrig, ikke fra nogen af disse Lande, hvor de forhen forfulgte Folk og berøvede dem deres Rettigheder, men fra Amerika, „De Fries Land og de Tappres Hjem og de Undertryktes Tilflugtssted" — flyende derfra fornemmelst deres religiøse Anskuelser. Hvilken Ide! Hvem vilde have tænkt saadant! Det siges, at Historien gjentager sig selv, og dette er Tilfældet i vor Tid. Hvad skulle vi gjøre? Adlyde Lovene saa vidt vi kunne. Udhold disse skamløse Handlinger saa godt I kunne. Men det vilde ikke være godt for disse Mænd at udføre saadanne Gjerninger noget andet Sted end iblandt de Hellige, thi de vilde være i Fare for at miste deres Liv. Intet andet Folk vilde udholde saadanne Ting, som de Sidste-Dages Hellige taale. Ville vi taale dem? Ja, en lille Tid endnu. Vent lidt længere; og efter at vi have udholdt meget, ville vi tilsidst komme sejrrige ud af Striden, og dyrk disse Principer, som Broder Snow har saa skjønt fremlagt for os, og søg at erindre Frelserens Ord: „Salige ere I, naar man bespotter Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene; thi saaledes have de forfulgt Profeterne, som vare før Eder."

Skulle vi hævne os paa disse Voldsgjerningers Udøvere og ihjelslaa dem og udgyde deres Blod? Nej. Undgaa dem

saa meget som det er Eder muligt, som I vilde undgaa Ulve, Hyæner, Krokodiller eller Slanger, og tag Eder iagt, at de ikke bide Eder. Hvad! vilde De ikke underkaste Dem Lovens Majestæt? Jo, jeg vilde gjerne, dersom Loven og dens Haandhævere blot besad en lille Smule Værdighed. Men naar vi se Lovens Majestæt nedværdiget og ethvert Retfærdighedsprincip hensynsløst overtraadt, da er der ingen anden Udvej for Mænd, end at tage Vare paa sig selv paa den bedste Maade de kunne. Dette er, hvad jeg har raadet Folket til at gjøre, medens jeg har været paa denne Tur — at søge at bevare deres Frihed, at stole paa den levende Gud, at adlyde enhver konstitutionel Lov og at holde fast ved alle sande Principer. Men naar Mænd søge at berøve os vore Rettigheder og Friheder, naar vore Byer ere fulde af Spioner, og de laveste og nedrigste Mennesker ere ansatte til at følge og bevogte ethvert af vore Skridt; naar smaa Børn ere fordrede til at vidne imod deres egne Fædre og Mødre, og Kvinder og Børn ere førte for Domstolene og nødte til at høre og svare paa Skjørlevneres og Horkarles uanstændige Spørgsmaal: naar Mænd og Hustruer ere forlangte til at vidne imod hverandre og truede med Fængsel og Bøder, dersom de ikke aabenbare det, som iblandt alle hæderlige Mennesker er anset som helligt, og som ingen dannet Mand, hvis moralske Følelser ikke ere blevne sløvede ved slet Selskab, vilde nogensinde spørge om; naar en saadan Tilstand eksisterer, er det ikke længere et Frihedsland, og det er tilvisse ikke længere et Land, hvor Alle besidde lige Rettigheder, og vi maa søge at tage vare paa os selv, det bedste vi kunne, og undgaa at blive fanget i nogen af deres Snarer.

Jeg kan ikke tro, at dette Korstog er rettet alene imod os; formedelst mange Omstændigheder, som er sket, er jeg tilbøjelig til at tro, at denne Fremgangsmaade er anvendt som en politisk Snare, i den Hensigt at sætte den indkommende Administration i Forlegenhed. Hvad skulle vi gjøre? Skulle vi stride imod dem? Nej, jeg vil tage vare paa mig selv, saa godt jeg formaar, og jeg vil raade Eder til at gjøre det Samme. Vilde De modstaa Loven? Nej. Som jeg før sagde, vi kunne udholde det, dersom de kunne. Vi maa bestræbe os paa at gjøre hvad der er ret, frygte Gud og holde hans Befalinger, og han vil gjøre Resten. Men slaas ikke med Nogen. Udgyd ikke Blod eller gjengjæld Nogen Ondt for Ondt. Lader os dyrke Evangeliets Aand og holde fast ved Sandhedens Principer. Lader os ære vor Gud og være tro til de evige Principer, som Gud har givet os. Holder dem hellige og bevar dem som Eders Øjesten, og medens andre Mænd søge at træde Grundloven under Fødder, ville vi søge at opholde den. Vi have Profetier, der sige, at den Tid vilde komme, da denne Nation vilde gjøre det, som de nu gjøre, nemlig træde Landets Love og Indretninger under Fødder, og denne Kirkes Ældster ville samle sig om Flaget og opretholde de Principer, som vare indførte for Menneskets Frihed og Beskyttelse. Vi forvente at gjøre dette og at opretholde alle sande Principer. Jeg vil fortælle Eder, hvad I ville se om nogen Tid. I ville se Trængsel, Trængsel, Trængsel i disse Forenede Stater. Og som jeg har før sagt, siger jeg i Dag: Jeg siger Eder i Herrens Navn: Ve! til dem, som stride imod Zion; thi Herren vil stride imod dem. Men lad os stride for Menneskets Frihed og Ret og for alle sande og retfærdige Loves og Regjeringers Opret-

holdelse, og bevare ethvert Princip, der er retfærdigt, dydigt og hæderligt; og lad Verden have Resten, om de ønske den, vi ønske den ikke. Vi ville holde ved Sandheden, Gud være vor Hjælper, og søge at indføre Principer hvorved Herrens Villie vil blive udført paa Jorden, som den er i Himmelen, og vi ville adlyde enhver af Menneskets Love, for saa vidt som vor Samvittighed vil tillade det, og vi kunne gjøre det uden at gjøre Noget, som er ondt og syndigt.

Maa Herren velsigne Eder og lede Eder paa Livets Veje, jeg beder i Jesu Navn. Amen.

Præsident George Q. Cannons Arrest. Da Præsident Cannon den 13de i forrige Maaned var paa en Rejse til San Francisco, blev han arresteret ved Humboldt Station paa Central Pacifik Banen. Paa Tilbagerejsen skete den Ulykke, at da han stod paa Platformen til Vognen, gav Toget en stærk Slingren, hvorved han tabte Ligevægten og faldt hovedkulds ned paa Banen. Han blev kvæstet en Del, men dog ikke mere end at han var i Stand til at følge sagte efter Toget. Dette Ulykkestilfælde gav hans Fjender Anledning til at udsprede det Rygte, at han havde gjort Forsøg paa at undvige, men som Bevis paa at dette ikke var Tilfældet, kan anføres, at det skete ved højlys Dag, at han var barhovedet, thi han havde ladet sin Hat blive i Kupeen; Toget gik med saa stor Fart, at det vilde være et livsfarligt Foretagende, selv om det var blevet gjort efter fuldt Overlæg. Han blev strax savnet, Toget blev standset og en Mand sendt tilbage efter ham, som mødte Broder Cannon følgende efter Toget.

Broder Cannon blev arresteret, for, ligesom Abraham, Jakob og andre af de gamle Patriarker, at have ægtet mere end en Hustru og hæderligt forsørget dem og deres Børn. Havde han efter Verdens Skik blot ægtet en Hustru, men levet et usædeligt Samliv med andre Kvinder, da vilde han være bleven betragtet som en hæderlig Mand og ikke blevet forulæmpet paa mindste Maade.

Broder Cannons Arrest har foraarsaget stor Glæde i Fjendens Lejr, da de tro, at dersom de blot kunne fængsle og udrydde Kirkens Ledere, da skulle de snart faa Bugt med „Mormonismen". Men deres Beregninger ville ogsaa nu, som altid før, slaa fejl. Kristi Kirke er ikke bygget paa nogen særskilt Mand, den er grundfæstet paa Aabenbaringens Klippe, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den. Joseph Smiths og Brigham Youngs Død tilintetgjorde ikke Kirken, ejheller vil nogen anden Mands Fængsling eller Død gjøre det.

Emigrationen. Dette Aars første Emigrationsselskab vil afgaa fra Kjøbenhavn den 8de April. Priserne ere endnu ikke blevne fastsatte, men ville blive noget højere end de vare sidste Aar, paa Grund af at baade Dampskibs- og Jernbaneselskaberne have forhøjet Prisen paa Passagerer. Med Hensyn til Rejsegods henvise vi til Skandinaviens Stjerne af den første August sidste Aar. Alt Rejsegods maa være tydeligt mærket med Oliefarve. Emigranterne kunne henvende sig til Missionærerne for videre Oplysning angaaende Rejsen.

Konferencemøder agtes afholdt i de forskjellige Konferencer som følger:

Kjøbenhavn	den	10de	og	11te	April
Malmø	„	17	„	18	„
Aarhus	„	24	„	25	„
Aalborg	„	1	„	2	Maj
Norrköping	„	8	„	9	„
Stockholm	„	15	„	16	„
Kristiania	„	22	„	23	„

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Kaffens skadelige Virkning.

Nydelsen af Kaffe er for en stor Del Aarsagen til den almindelige Sygdom kaldet Halsbrynde, og til den, allerede i Barndommen saa vel som i den voksne Alder i baade det mandlige og kvindelige Kjøn opstaaende, Blodmangel, med alle dens forfærdelige Følger baade paa Legeme og Sjæl.

Derigjennem, at Kaffe i sine Bestanddele har et oplivende og pirreligt Stof, indeholder i sig selv et Bevis paa, at den kan blive misbrugt. Afholdenhed bringer ofte et Savn til den, der er bleven vant dertil, som man ønsker at tilfredsstille, og man synker dybere og dybere ned i Nydelsen, saa at førend man bliver det var, er man bleven en Slave til en skadelig og fordærvelig Nydelse.

I mangt et Hjem staar Kaffekjedlen paa Ilden hele Dagen, og dens Indhold drikkes fra den tidlige Morgen til den sildige Aften. Man hører ofte Kvinderne beklage sig over daarlig Appetit og Fordøjelse, Uro, Nervøsitet og Ængstelser af alle Slags, og de have et daarligt og usundt Udseende. Det er blevet sagt af dygtige Læger, at alle de ovennævnte Symptomer stamme fra en umaadelig Nydelse af Kaffe. Naar Lidelserne blive for store, staa Mange op midt om Natten og drikke sin Kaffe og Følgerne blive, at det friske livlige Udseende forsvinder, og de blive nogle nervesvage, magre Væsener, til hvem selve Livet er en Byrde. Hvorledes Efterslægten vil blive efter saadanne Mødre er ikke haardt at forudsige.

Hvorledes gaar det med Børnene under en saadan overhaandtagende Nydelse af Kaffe i Familien? I mange Hjem bruges Kaffe til hvert Maaltid af baade Store og Smaa, og det er for det meste stærk, sukkerblandet sort Kaffe. Førend Barnet kan gaa ene, faar det Kaffe paa Moderens Arme; hun kan ikke nægte det en Drik, som det holder saa meget af. Man ser tidligt Spor af denne Daarskab i Barnets Udseende og langsomme Udvikling. Tænderne begynde tidligt at raadne og fortæres, og der findes Intet, som er mere skadeligt for Tænderne end denne varme, sukkerblandede Kaffe, som nydes i Barndommen; det foraarsager en svag Tandsubstants og en hurtig Fortæring af de allerede fremkomne Tænder. Man behøver ikke at være en stor Fysiolog for at lære at kjende, hvad Virkning disse daarlige Tænder have paa Næringen; thi saa vel den Føde, som nydes, som den Luft, der indaandes, maa først passere en af forraadnede Tænder fordærvet Luft. Saa meget er vist, at gode og fornuftige Sundhedsregler ville ikke komme dem tilgode, som ere umaadelige Kaffedrikkere.

Spørgsmaalet er nu, hvad skulle vi bruge i Stedet for Kaffe? Til hvilket vi svare, Mælk. Skulde det lykkes at faa Kaffen overvunden af Mælken, da skulle vi nære den Forhaabning, at et sundere og billigere Fødemiddel var blevet indført, baade for Store og Smaa. Folket paa Landet kunne med Mælken som Grundlag ordne sine Husholdninger med Jordbrugets egne Frembringelser og derved undgaa de mange kostbare Indkjøb, som nu maa gjøres.

Korrespondance.

Konstantinopel d. 3die Februar 1886.
Præsident D. H. Wells.
Kjære Broder.

Som De vil se af indlagte Aviser, havde vi en god Lejlighed til at tale til en stor og intelligent Forsamling om vor Stilling som et Folk og vor Tro og Lære. Langsomt men sikkert vinde vi oprigtige Menneskers Venskab her. Aviserne have beløjet vore Folk mere end almindeligt i den sidste Tid, og vi besluttede os derfor til at anmode en Del Tyskere, som ere bosiddende her, om at overlade os deres store Forsamlingshalle til at holde et Foredrag i, om den sande Stilling i Utah. Hr. Malik, Præsident for den tyske Arbejderforening, sagde: „Det er ret, at I opstaa og forsvare Eder imod disse Beskyldninger, og I kunne have vort Lokale uden anden Betaling, end hvad der er nødvendig for Belysning o. s. v., hvilket ikke vil overstige 18 Kr." „Saa vi lode 200 Indbydelseskort trykke paa Tysk, averterede to Gange i to franske Blade, betalte forud for Lokalet og uddelte Indbydelseskortene ved nogle Tyskeres Hjælp. Da Tiden for Forsamlingen kom, gik vi og bøjede os i Enrum for Herren og bad i Ydmyghed om hans Bistand. En Herre spurgte Dagen før Forsamlingen, om Damer vilde blive tilladt Adgang, hvortil vi svarede ja, og Resultatet var, at flere Damer overværede Mødet i Selskab med deres Ægtefæller. Salen var smukt dekoreret og fyldt med opmærksomme, intelligente og dannede Tilhørere, som lyttede, nogle af dem staaende op for halvanden Time, med spændt Opmærksomhed til vore Taler. Der var til Stede, graahaarede, middelaldrende og unge Mænd, flere Avisreferenter, og tillige nogle Methodister; Hensigten med deres Nærværelse vare de formodentlig selv bedst bekjendt med; de have med Ondskab og Haan stridt imod vore Lærdomme, næsten lige siden de først hørte dem for et Aar siden. Der var til Stede, Tyskere, Franskmænd og nogle Jøder. Mange kom og hilste paa os førend Forsamlingen begyndte, og vor Modtagelse var ikke lidt forskjellig fra den jeg modtog for et Aar siden, da jeg blot blev tilladt at tale et Kvarter, og siden i April, efter det tredie Forsøg paa at holde Forsamling, blev betydet, at vore Lærdomme ikke længere ønskedes. I Foraaret havde Berliner Tageblatt en lang Artikel om, eller rettere sagt imod, „Mormonerne," og disse onde og fjendske Beskyldninger bare deres Frugter for en Tid. Men nu har Herren forandret Stillingen, og hurtigere end vi ventede, stode vi foran en saa respektabel Forsamling, og der blev sagt til os: „Brug al den Tid I ønske."

Efter at have forud noteret de mest løgnagtige og falske Beskyldninger publiserede af Berliner Tageblatt, modbeviste jeg dem ved Uddrag fra Hr. James W. Barclay's, Goodrich's og Andres Skrifter. Da jeg følte, at jeg havde de Tilstedeværendes Opmærksomhed, vedblev jeg, og fremsatte Beviser for Nødvendigheden og Muligheden for ny Aabenbaring, og bar mit Vidnesbyrd, hvorpaa jeg overlod Resten af Tiden til Broder J. M. Tanner. Han talte for en halv Time og forbausede sine Tilhørere med sin uventede Kyndighed i det tyske Sprog; han beskrev de Forfølgelser, som vore Folk have gjennemgaaet, og deres Arbejde og Hensigter; han viste paa en tydelig Maade Forskjellen imellem Babylon og Zion; og da han sluttede med et kraftigt Vidnes-

byrd, gav Forsamlingen deres Anskuelser tilkjende ved Bifaldsraab. Dette foraarsagede, at en af vore Methodistvenner forlod Salen. Jeg mødte ham næste Morgen, og han begyndte straks at spotte og tale Ondt om Evangeliet, og i vor Samtale sagde han Ting om Abraham og Moses, som han en Gang vil fortryde. Jeg var i for godt Humør til at skjændes med ham. Jeg og Broder Tanner tilbød at ville annamme enhver Sandhed, han kunde vise os, og han er villig til at modtage vore Besøg.

Efter Slutningen af Mødet præsenterede jeg Broder Tanner til nogle Venner. To Grupper bleve dannede, og nogle intelligente unge Mænd talte med ham, iblandt dem var en ung Referent for et populært Blad. De Ældre holdt sig til mig og gjorde mig en Mængde Spørgsmaal, hvilke jeg med Fornøjelse besvarede. Nogle af Redaktørerne læse Deseret News, hvilket Broder Tanner skrev til nogle af sine Venner efter. En af Referenterne sagde: „Vi saa aldrig Beskyldningerne imod Mormonerne modsagte, saa vi antog dem for at være sande, men det glæder os at høre den anden Side ogsaa." En anden Redaktør ønskede en Rapport over Mødet og Talerne for et fransk Blad; han trykte det to Dage derefter, og gjorde følgende Indledning: „Eftersom vi have publiseret flere Rygter og Beskyldninger imod Mormonfolket, anse vi det for Ret at publisere Følgende ogsaa." Flere af vore Tilhørere kjøbte Skrifter; og vi forlode hverandre som de bedste Venner, hvorpaa vi gik til vort stille Kammer og takkede vor himmelske Fader for hans Godhed og Velsignelser til os.

Den næste Dag talte vi med en Armenier af høj Rang, som ønskede Oplysning om vore Lærdomme. Saaledes gaar det fremad, og om Tiden endnu ikke er kommen til at organisere en Gren, have vi dog haft Held i at fremlægge vor Lære for mange af det store Publikum. To vidtcirkulerende Dagsaviser bragte Beretning om vor Forsamling omkring i disse østlige Lande, og maa Herren velsigne Sæden, som vi havde det Privilegium og Ære at udsaa.

Med Tak til Dem og Alle, som opholde os i vort Arbejde og Stræben med deres Tro og Bønner, forbliver jeg,

Deres Broder i Pagten

J. Spori.

Det døde Hav.

(Sluttet fra Side 176.)

Et saadant underjordisk Afløb eksisterer imidlertid ikke, og den umaadelige tilstrømmende Vandmasse maa derfor fordampe. Den ganske vist langt større Tschaad-Sø i Afrika har stærkt Tilløb fra flere Floder, men intet Afløb, og dens Vandmængde bliver stadig ens. Fordampningen holder altsaa Ligevægt med Tilstrømningen, og det samme finder ogsaa Sted i det døde Hav. Indsnævret i denne vældige Klippekløft, der ophedes af Solen, hvis Straaler kastes tilbage fra Klippevæggene, i ni Maaneder af Aaret udsat for en skyfri Himmel, for de udtørrende sydlige Vinde og et Hav af Lys — i Begyndelsen af Maj hersker der allerede en Varme af 32 Gr. R. i Skyggen — naar Fordampningen en

saadan Grad, som man ellers ikke kjender. Da imidlertid kun det ferske Vaad fordamper og kun en ringe Mængde af Salt føres bort ved Fordampningen, bliver Søens Saltlage stadig mere og mere mættet.

Lad os til Slutning betragte de ved Søen liggende Byers Historie. Paa den nordvestlige Side af det døde Hav hævede sig allerede paa Josva' Tider, i Nærheden af den nuværende elendige Landsby Riha, Fæstningen Jericho, hvis Mure sank sammen under Trompeternes Skingren, og paa Jesu Tid stod her Præste- og Palmestaden, som Herodes den 1. havde forsynet med en romersk Akvadukt og Sykomon Alleer, i hvis Nærhed han plantede de berømte Balsamhaver, og hvor han havde ladet opføre sit med vandrige Parkanlæg omgivne Vinterslot, som han til Ære for sin Moder havde kaldt Kypros.

Engedi nævnes i Davids Historie, og paa Jesu Tider boede Essæerne her, denne jødiske Munkeorden, der levede ugift og kun nærede sig af Planteføde, hvis Medlemmer hos Folket stod i Ry som Sandsigere, Læger og Hellige, der hver Morgen badede sig, hilste den opgaaende Sol med en Hymne, omgikkes med Engle, som ved Omstilling af de enkelte Bogstaver i Gudsnavnet paa kabbalistisk Maade gav sig ud for at kunne forudsige alle Slags forunderlige Ting, og hvis hele Væsen for Uindviede var hyllet i et mystisk Mørke. Den ældre Plinius siger om dem: „Paa den vestlige Side af det døde Hav, saa nær som de usunde Søbredder tillade det, bo Essæerne, et ensomt og forunderligt Folk, som, idet det giver Afkald paa Ægteskab, lever uden Hustruer, uden Penge og kun i Selskab med sine Palmer. Da der daglig komme nye til, kan dette Selskab vedblive at holde sig omtrent i samme Antal, thi Tallet af de Livstrætte, som ved Skjæbnens Storme føle sig bevægede til at antage dets Skikke, er betydeligt. Paa saadan Maade vedbliver, hvad sikkert maa siges utroligt, et Folk, hos hvilket ingen fødes, at eksistere gjennem Aarhundreder. Saa frugtbargjørende er for det Andres Livslede."

Paa Klippen Sebbeh stod en Gang den jødiske Borg Masada, som Herodes den 1. havde ladet bygge som fast Plads mod Araberne og som et Tilflugtssted i Faren, hvorfor han ogsaa her havde opsamlet et uhyre Vaabenforraad. Efter at Jøderne i Aaret 66 efter Kristus havde bemægtiget sig Fæstningen, var det først blevet dem muligt at begynde Krigen mod Romerne, og her endte Krigen ogsaa med et forfærdeligt Dødsoffer. Til Masata, som Digtere have besunget, havde efter Jerusalems Fald en Skare Zeloter trukket sig tilbage under Eleaser. Romerne belejrede længe forgjæves Klippereden. Endelig skød deres Katapulter og Ballister en Breche i Muren, og gjennem denne trængte de ind i Fæstningen. Men hvilket Syn mødte dem der! Uhyggelig Stilhed modtog dem, thi Jøderne havde foretrukket at falde for deres egne Sværd hellere end at overgive sig til Fjenden. Kun en gammel Kone og fem Drenge bleve endnu levende trukne frem af Ligdyngerne.

Foran Saltbjærget Usdum breder det døde Havs Syd-Bugt sig, hvor en Gang Sodoma og Gomorra laa i Siddims skjønne Dal, som Lot havde udset sig til Græsgange for sine Hjordrr, fordi den var frugtbar som Ægyptens Land og yndig at se til som en Herrens Have.

Paa Søens sydlige Kant strækker Saltdalen sig, hvor David en Gang slog Edomiterne, og som fører til den forunderlige Klippeby Petra. Den delvis

i Ruiner liggende Korsfarerborg Kerak paa de østlige Bjærge behersker nu Byen, som paa de jødiske Kongers Tid hed Kir Moab. Som Forbindelsesled mellem Syrien, Arabien og Ægypten har denne Fæstning stor Betydning. Efter Jerusalems Fald ved Nedbukadnezar kom Kir Moab under Babylonernes Herredømme, dernæst under Persernes, Seleucidernes og Lagidernes. Under Korstogene forsvarede Reinald fra Chatillon Byen i fem Aar mod Saladin, til den endelig udhungret faldt i dennes Magt. Her i Moab opdagede Missionæren Klein i 1868, ved Ruinerne af Dibon, Kong Mesas Sejrssøjle; det var Kong Mesa, som i Kir Moab, efter at han paa Byens Mur havde ofret sin Søn til Guden Chamos, omkring Aaret 900 før Kristus trodsede den forenede Belejring af Juda Konge Josaphat, af Israels Konge Joram og af Edoms Konge. Det er den saakaldte Mesa-Sten, en sort Basalt, et af de vigtigste Mindesmærker om semitisk Epigrafik med det os bevarede ældste semitiske Alfabet. Den fortæller i bibelsk Stil med den hebraiske lignende Kvadratskrift denne moabitiske Konges Heltegjerninger. Det tyske Konsulats Bestræbelser for at komme i Besiddelse af Stenen vakte Arabernes Mistanke, og i den Tro, at den indeholdt en Skat, sønderslog de den. De Lærde have imidlertid, saa vidt det var muligt, tydet Indskriften og offentliggjort flere Afhandlinger om den. Mindesmærket er ogsaa et værdifuldt Vidnesbyrd om Skriftens Udviklingshistorie, samt om, at Moabiterne vare et med Israeliterne nær beslægtet Folk.

Ved Kalirrhoes varme Kilder i den øvre Wadi Zerka Maïn har Herodes den 1., næsten syvtiaarig, søgt, men ikke fundet Lægedom for sit syge Legeme. Dødssyg førtes han herfra til Jericho, hvor den Døende lod sin Søn Antipater, som tidligere havde stræbt ham efter Livet, kvæle i Fængslet, og hvor han gav Befaling til at myrde de halvfjerds Ældste i Jerusalem, for at der ved hans Død ikke skulde være Glæde men Grund til Sorg i Israel. Heldigvis døde han umiddelbart efter, og hans grusomme Befaling kom ikke til Udførelse. Liget blev lagt i en rigt forgyldt Kiste og af den kongelige Livgarde, hvortil ogsaa Germanere og Gallere hørte, ført til Marmorslottet Herodium ved Bethlehem, hvor det blev bisat.

Overfor Kalirrhoës varme Kilder hæve sig de bratte Klippevægge, paa hvis Top de ubetydelige Ruiner af Fæstningen Machærus, nu kaldet Makaur, ligge, hvor Herodes Antipater, Herodes I.s Søn, lod Døberen Johannes halshugge; ligesom Masada faldt denne Fæstning først i Romernes Hænder efter Jerusalems Ødelæggelse. Machærus' Klippebjærg hører til den ovenfor Jericho liggende Kjæde Abarim med Gruppen Pisga, hvis højeste Top Bibelen betegner Nebo. Fra Nebo saa Moses, sit Folks Befrier fra Ægyptens Trældom, dets Lovgiver og religiøse Reformator, ved hvem Hebræernes Hyrdestammer først blev Jødernes Folk, ned i det forjættede Land, hvor Mælk og Honning flød, hen paa dets Bjærges mægtige Vold, ned over Jerichos frugtbare Slette og Salthavet ved sine Fødder, i hvilket Jordan skummende udgød sig. Her døde han, da det ikke skulde være ham forundt at betræde Kanaans Land, i ophøjet Bjærgensomhed, som Rabbinerne sige, med „Jehovas Kys", og „Ingen", siger Bibelen, „haver vidst hans Grav indtil denne Dag," for at Efterverdenen ikke skulde skjænke hans Ben guddommelig Ære.

Fra Nebos Højder kaste vi endnu et sidste Blik over den mærkværdige Sø

og dens Bjærge, den dybeste Indsænkning i vor Klodes Jordskorpe, om hvilken Aarhundreder gjennem Jøder, Grækere Romere og Vesterlandenes Folkeslag have berettet de vidunderligste Sagn, og hvis sande Beskaffenhed først er bleven os bekjendt ved den tyske Rejsende Seetzen og ved de af England, Amerika og Frankrig udsendte nautiske Expeditioner.

Nyheder.

Orkaner i de Forenede Stater. I Bladet «Popular Science News» gives en Beretning om hvad Skade Storme og Cykloner have gjort i de Forenede Stater i Aaret 1884.

Stormene d. 19. Febr. og 11. Marts strakte sig over de fleste af Sydstaterne og langs Atlanterhavets Kyst, og vare de mest ødelæggende i hele Aaret. Stormen den 19. Febr. dræbte 800 Personer, saarede 2,500, gjorde 10 til 15,000 Mennesker husvilde og ødelagde Ejendom til en Værdi af imellem 3 og 4 Millioner Dollars. Folk bleve advarede om Stormen den 11. Marts og fik Tid til at skjule sig i sine Kjældere, saa der gik ikke saa mange Menneskeliv tabt, blot fem, og de Saaredes Antal var 50. Skaden paa Ejendom ansloges til 350,000 Dollars. Den 25. Marts dræbtes 87, 208 saaredes og Ejendom ødelagtes til en Værdi af 950,000 Dollars. Den 1. April; 52 dræbtes, 277 saaredes, Tab paa Ejendom 780,000 Dollars. Den 14. April; 47 dræbtes, 336 saaredes, Skade paa Ejendom 850,000 Dollars. Den 27. April; 18 dræbtes, 115 saaredes, Værdi af Ejendom ødelagt 575,000 Dollars. Den 28. April; 4 dræbtes, 30 saaredes og Skade paa Ejendom beløb sig til 250,000 Dollars. Man har blot erholdt Rapport om tre Storme i Maj og to for hver af Maanederne Juli, August og September. Ingen Rapport for Juni. Og dog give disse ufuldstændige Rapporter for de fire nævnte Maaneder 51 Døde, 252 Saarede og Tab paa Ejendom 2,885,000 Dollars. Total Forlis ved 14 af Aarets 58 Orkaner bliver saaledes: 1,054 Døde, 3,861 Saarede og Skade paa Ejendom 10,140,000 Dollars. Disse Storme vare delte saaledes: Georgia 38, Syd Carolina 22, Alabama 18, Nord Carolina 12, Kansas 12, Iowa 10, Wisconsin 10, Dakota 8, Kentucky 7, Texas 7, New York 5, Indiana 4 og Ohio Missouri og Minnesota 3 hver. Strækningen vest for Klippebjærgene samt Ny Englands Stater havde ingen Cykloner.

— „Zions Folk" er Navnet paa en ny Sekt blandt Negrene i Virginia. Den tæller omkring 40,000 Medlemmer.

„Den svenske evangeliske lutherske Zionsforsamling" er Navnet, som den lutherske Menighed i Salt Lake City har paataget sig.

— I Palæstina er der i Nærheden af Cæsarea i 1884 bleven anlagt en jødisk Koloni, der hovedsagelig underholdes af Baron Rothschild i Paris, som allerede har anvendt over 2 Mill. Fr. i dette Øjemed. Da Kolonien imidlertid bliver meget slet ledet og bestyret, har Rothschild nu sendt en Agent derover, der skal søge at indføre en bedre Administration.

De jødiske Kongers Grav i Jerusalem er nylig bleven skænket til den franske Regjering af den parisiske Bankier Isak Pereires Sønner, der havde kjøbt den i Aaret 1864. David, Salomon og endnu fjorten andre jødiske Konger slumre nu under Trikolorens Skygge. Graven blev ifølge Traditionen oprindelig anlagt af Kong David, og hver af hans Efterfølgere har tilføjet et nyt Gemak til sin Sarkofag. I dette Gemak ere ogsaa mange Kostbarheder, tilhørende den Afdøde, ofte endog hans Krone og Scepter bleven nedlagte. Under Jerusalems første Ødelæggelse af Nebukadnezar blev denne Grav urørt. Derimod lod senere Kong Hyrkan, da han en Gang befandt sig i Pengeforlegenheder, Graven aabne og flere af Kostbarhederne tage ud. Under Jerusalems anden Ødelæggelse af Romerne blev Graven sandsynligvis atter aabnet og plyndret. Kejser Titus lod den Gang en stor Del jødiske Klenodier, deriblandt den svære Guldskaal, der havde tilhørt Kong Salomon, og vejede fem Centner, føre til Rom. Da Vandalerkongen Giserik senere plyndrede Rom, sendte han et helt Skib ladet med jødiske Klenodier, deriblandt ogsaa den nævnte Skaal, til Karthago. Undervejs strandede Skibet og forliste og disse Skatte ligge endnu paa Havets Bund. Efter Jerusalems Erobring af Korsfarerne, bragte de et Trækors paa denne Grav, som Sultan Saladin efter at have tilbageerobret Byen atter lod borttage. Af Graven er nu kun Kong Davids Gravkammer tilbage. Dette Gemak oplyses af Olielamper, og paa Sarkofagen ligger der et grønt Silketæppe, en Gave fra Sultanen.

Meteorstensfald i Amerika. I Omegnen af Byen Jefferson i Staten Washington har der d. 3die Dec. f. A. fundet et Meteorstensfald Sted Det ved dette fremkaldte høje Knald er ikke blot bleven hørt i Staten Washingtons yderste Del, men ogsaa i Alleghany, det vil sige i en Omkreds af 30 geografiske Mil. Kusken paa en Postvogn berettede, at han, da han saa i Vejret, blev en stor Ildkugle var, som fløj afsted og var større en nogen Fugl, han hidtil havde set, med en mørkerød jævnt aftagende Hale efter sig, men alt som Kuglen fjærnede sig fra ham, blev dens Farve hvidere. Da Stenen faldt ned, gik den i tre Stykker, som kun trængte lidt ned i Jorden; den over Jorden værende Sten er graa med en rød Stribe tværs igjennem. Stenen synes at have været af uregelmæssig Form og mindst 15 Meter i Gjennemsnit.

— I Moskov drives der for Tiden en Slags Afladshandel af græske Munke, der sælge et Dokument, som er udstedt af Patriarken i Jerusalem og forsynet med hans Underskrift og Segl. Det koster 300 Rubler og giver Kjøberen Aflad for hans Synder.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste April 1886. 35te Aargang.

Tale af Apostel Lorenzo Snow

i Brigham City Tabernakel den 10de Januar 1886.

Jeg er taknemmelig for Lejligheden til at tale til en saa stor Forsamling, i hvilken jeg ser, at Størsteparten bestaar af mine nærmeste Venner og Bekjendte, for hvis aandelige, moralske og intellektuelle Fremskriden og timelige Velstand jeg har arbejdet saa utrættelig for over tredive Aar, lige siden den første Bygning her blev opført.

Jeg formoder, at dette vil blive min sidste Lejlighed til at tale til Eder, i det Mindste for en Tid lang, eftersom jeg nu staar under seks Tusind Dollars Kaution og er forpligtiget til at møde i Ogden næste Lørdag for at blive domfældt for Samliv med mine Hustruer, og jeg tvivler ikke paa, at den haardeste Dom, som Loven tillader, vil blive fældet over mig — atten Maaneders Fængsel og ni Hundrede Dollars Bøde tilligemed Sagens Omkostninger.

Det er ikke min Hensigt nu at sige meget angaaende Anklagerne, der bleve anlagte imod mig, eller Retsforhandlingerne, hvorved jeg blev dømt skyldig uden mindste Bevis, som kunde retfærdiggjøre en saadan Kjendelse. Dommer Powers besynderlige og ualmindelige Instruktioner til Juryen, Aktorens ivrige Opfordring til Juryen om at staa ham bi i at faa den Anklagede kjendt skyldig, for som han sagde: „Han var en højtstaaende Embedsmand i Mormonkirken, og det var derfor nødvendigt i Kampen mod denne Kirke, at han skulde gjøres til et Offer." Alle disse Ting ville blive nedskrevne og publicerede til Verden; de ville blive bevarede og nedskrevne, og Efterslægten vil tale og dømme om Fremgangsmaaden i den Tid, i hvilken vi levede.

Jeg vil blot bemærke, at det blev i mit Forhør og dets Udfald tydeligt bevist, at en Sidste-Dages Hellig, som indehaver en fremragende Stilling og lever sin Religion, kan ikke vente Retfærdighed fra dette stolte Lands Domstole, hvor en Gang Ret og religiøs Frihed florerede, men hvor nu den ubarmhjærtige Indflydelse af religiøs Fordom og en falden Kristendoms sekteriske Fanatisme regjerer. Vi kunne vente mere Retfærdighed fra moralske og ærlige Fritænkere. Jeg blev dømt

skyldig i Overtrædelse af Edmundsloven. Førend dennes Udstedelse, mine Hustruer, med Undtagelse af en, som jeg levede sammen med, opholdt sig, formedelst vor gjensidige Overenskomst, i deres egne Huse, og vi levede i Overensstemmelse med Loven, og dette tillige uden at overtræde nogen af den celestiale Lovs Forskrifter.

At vorde frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden, var det første Bud givet til vore første Forældre. Jeg har altid troet, at Renhed i ægteskabeligt Samliv skulde følge dette Bud, og jeg har altid søgt at leve overensstemmende dermed. Jeg indgik i Ægteskab, fordi det var befalet af Gud, og jeg begyndte med celestialt Ægteskab. Jeg ægtede fire Hustruer omtrent paa samme Tid, og med den gjensidige Forstaaelse, at de skulde have lige Krav paa mig. Ingen af dem skulde sige sig at være den første eller lovlige Hustru. To af dem bleve viede til mig i Ægteskabets hellige Baand paa en og samme Tid og ved den samme Ceremoni. De andre to kort efter, ligeledes paa en og samme Tid og paa samme Maade.

Vidnesbyrdet af alle Vidnerne, som bleve fremførte imod mig, beviste min Uskyldighed. Da Aktoren holdt sin Tale til Juryen sagde han: „Denne Sag er imod en af Mormonkirkens fremragende Ledere, han er en af deres mest lærde Mænd, og vi ønske Eders Hjælp og Bistand. Nationens Blik er henvendt paa Eder som tro Borgere; en Kjendelse af skyldig ventes af Eder, og dersom I opfylde denne Forventning og Hr. Snow og nogle faa andre af Mormonernes Ledere kunne blive fængslede, kan jeg love Eder og forudsige med Sikkerhed, at det vil ikke vare længe, førend en ny Aabenbaring imod Polygami vil udkomme."

Et Tusinde sekteriske Præster indgav ifjor en Ansøgning til Kongressen om at udstede haardere Love imod „Mormonerne" og straffe dem med mere Ubarmhjærtighed; og dette har været Præsters og Folks Skrig fra den ene Ende af Landet til den anden, og er Aarsagen til den Anskuelse og Ide, at det vilde være Ret og Guds Villie, at omstyrte dette Rige, hvilket Profeten Daniel forudsaa, og som Gud har oprettet.

Mit Hjærte og mine Følelser har for mange Aar været viede til Eders Interessers Fremme, Eders Lykke og Velfærd; hvad Held jeg har haft i dette mit Arbejde iblandt Eder, vil jeg overlade til Eder at dømme. Jeg skal snart forlade Eder og overgive mig til Lovens Embedsmænd, og jeg ved ikke om jeg nogensinde mere skal nyde det Privilegium at tale til Eder fra dette Sted.

Jeg gaar til Fængsel med den fulde Overbevisning, at jeg derved kan tjene Gud og fremme hans Hensigter, ære min Kaldelse og vise Verden min Oprigtighed og min Tro paa de Principer, jeg i halvtredsindstyve Aar har lært iblandt mange af Jordens Nationer — at Jesus er Guds Søn, at han har aabenbaret sit Præstedømme og Evangeliets Fylde, og oprettet sin Kirke ved Aabenbaring.

Jeg erindrer tydeligt, at jeg sagde til mine Brødre, som var til Stede, da jeg modtog mit Apostelskab, at muligvis Nutidens Apostle vilde blive underkastede de samme Trængsler og Prøver, som de forrige Dages Apostler maatte gjennemgaa. Jeg sagde, da jeg modtog dette hellige Kald, at det var til mig, som om jeg var i Færd med at opstige paa et Alter, hvor maaske selv Livet vilde blive ofret. Herren har sagt: „Jeg har besluttet i mit Hjærte at prøve Eder i alle Ting, om I ville forblive i min

Pagt, selv til Døden; thi dersom I ikke ville forblive i min Pagt, ere I mig ikke værd." Jeg overvejede dette alvorligen og gjorde mig selv det Spørgsmaal: Er jeg villig til at antage disse Betingelser, at saaledes fornægte mig selv og lide for at erholde Herlighed af Gud og at ære dette Apostelskab?

Gud søger nu efter os og vil aabenbare vore Hjærters hemmelige Tanker. Det vil være gavnligt for os at rense og berede os og paakalde Gud og med Salmisten sige: „Ransag mig, o Gud! og kjend mit Hjerte; prøv mig, og kjend mine Tanker, og se om jeg er paa en Vej, som føre til Smerte for mig, og led mig paa Evighedens Vej."

Dersom vi opnaa at gjennemgaa de kommende Ildprøver og vedblive tro til vore Pagter, kunne vi vente, naar vore Prøver ere til Ende, en stor og mægtig Fylde af Herrens Aand og Kraft udgydt over os. Vi maa søge mere at dyrke Venskab med vore Naboer, tilligemed Kjærlighed og Hengivenhed til vore Hustruer og Børn, at Fred maa være i vore Hjem og Tillid iblandt os som et Folk.

Det siges, at „halvtredsindstyve Millioner af Folk" raabe højt og fordre „Mormonernes" Udryddelse. Dersom vor Religion er guddommelig og oprettet af Gud, er der ingen Aarsag for Ængstelse. Tusinder og ti Tusinder vide, formedelst Lydighed til det hellige Evangelium, at det er Sandhed, og de vide det formedelst Aabenbaring til sig selv. Disse halvtredsindstyve Millioner stride derfor ikke imod „Mormonerne" og deres Religion, men stride imod den Almægtige og hans Planer.

Israel var Guds Folk, da de stode paa det røde Havs Bredder, og Moses vidste det; og han vidste tillige Herrens Planer angaaende dem. Derfor var der ingen Aarsag for Frygt eller Ængstelse, skjønt deres Fjender trængte dem med overlegen Styrke og truede dem med øjeblikkelig Tilintetgjørelse. Jehovas Øjne var over Israel, de vare der formedelst hans Styrelse, noget, som Moses og Aaron og uden Tvivl mange andre vare vare vel bekjendte med igjennem Aabenbaring fra Gud. De vare der i en frygtelig Stilling, fra et naturligt Standpunkt betragtet, en haabløs Stilling, fra hvilken ingen menneskelig Magt eller Visdom kunde redde dem.

Israel var der, ikke af deres eget Valg, men formedelst Herrens Befaling; og han havde lagt sin egen Plan, hvilken Farao med sine væbnede Hærskarer søgte at tilintetgjøre og blev derfor opslugt af Havets Bølger, og Følgerne af hans Gjenstridighed og Daarskab staa nedskrevne paa Historiens Blade som et Eksempel til alle efterfølgende Slægter.

Gud oprettede Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ved direkte Aabenbaring; dette er en Kjendsgjerning klart og tydeligt aabenbaret til Tusinder. De saakaldte „Mormoner" i disse Dale ere Guds anerkjendte Folk, og ere her, ikke af deres eget Valg, men formedelst Herrens Befaling. Værket og dets Ledelse er Herrens, ikke Folkets, vi udføre hans Befalinger, og han alene er ansvarlig for Følgerne.

Vi have ingen Aarsag til at frygte eller skjælve, thi Herrens Hensigter ville blive fuldbyrdede. Hvad han har paabegyndt vil blive fuldført, om end alle Jordens Armeer skulde rejse sig og modstaa. Det er en Kjendsgjerning, at Gud har talet og kaldet det sidste Dages Israel ud fra Nationerne og ført dem til disse Dale; derfor er dette Værk hans, og skjønt han maaske vil lede os, lig gamle Israel, ind i tilsyneladende kritiske Stillinger, hvor store Ofre fordres,

saasom at have deres Hjem plyndrede, blive kastet i Fængsel og blive truet med selve Døden; vil dette dog kun vare en kort Tid, og da ville disse Prøver faa samme Udfald som Jobs, en Formerelse af vore Ejendomme, og som gamle Israels, et Rige og Land — Ære, Herlighed og Herredømme.

Nogle af vore Brødre have spurgt, om de vilde være værdige til at omgaas med de forrige Dages Profeter og Hellige, der gjennemgik Trængsel og Forfølgelse; og med de Hellige i vor Tid, som udholdt lignende Prøver i Kirtland, i Missouri og Illinois. Disse Brødre have beklaget sig over, at de ikke vare meddelagtige i disse Lidelsesscener. Dersom nogen af dem ere til Stede, vil jeg sige for deres Trøst, I behøve blot at vente en kort Tid, og I ville have lignende Lejligheder til Eders Hjærters Tilfredshed. Vi kunne ikke blive fuldkomne uden igjennem Prøver. Jesus kunde ikke. Hans Bøn og Sjælekamp i Gethsemane henpegede paa den Renselse i deres Liv, som ønske at opnaa en celestial Herlighed. Ingen skulde søge at undgaa Prøverne ved at give Løfter, som stride imod deres Pagter.

Det er nu foreslaaet i Kongressen at udstede Love til at regjere Mormonerne i Utah, lig dem, der blev udstedte i Idaho for vore Folks Undertrykkelse, nemlig: „At hvosomhelst siger sig at være Medlem af en Kirke eller Samfund, der lærer og praktiserer patriarkalsk Ægteskab skal fratages al Ret til at stemme og indehave Embeder.“ Af dette forstaa vi, at Tiden er nær, da enhver, som bekjender sig at være en Sidste-Dages Hellig, vil blive forfulgt. Hvor mange ere der, som have Olie i deres Lamper og ere beredte for kommende Begivenheder?

Jeg er ikke bedrøvet fordi disse Ildprøver nærme sig; Kirken behøver uden Tvivl at blive renset; vi have Hyklere iblandt os, sløve Mænd og Kvinder, som gaa under Navnet af Hellige, men gjøre Intet for sig selv eller deres Religion; og for mange iblandt os have fulgt efter verdslige Ting hellere end vort aandelige Gavn. Vi have ikke søgt efter de Ting, som høre Herren til, med den Iver, som vi burde. Prøver og Trængsler ville foraarsage, at vore Hjærter ville vende sig til vor Fader, som har saa vidunderligen forløst os fra Babylon.

Jeg ønsker at advare Eder, mine Brødre, imod at begaa Synd og give Løfter stridende imod Evangeliet, naar I blive bragte i prøvende Stillinger. Nogle have gjort dette og have derved paadraget deres Karakter en Plet, som ikke kan udslettes i Tiden og maaske ikke i Evigheden. Disse ere frygtelige Fejltrin. Heller dø tusinde Gange end, formedelst Forfølgelse, love at forkaste et eneste af de Principer, som Gud har aabenbaret for vor Salighed og Ophøjelse. Vor Karakter som Sidste-Dages Hellige burde bevares uplettet, ligemeget hvad det end maa koste. En Karakter, som Herren anerkjender, er værd at stræbe efter, selv om det skulde koste os et Liv af Selvforsagelse.

Medens vi gjennemgaa disse Ting, kunne vi med fuld Fortrøstning skue fremad til den Tid, da vi ville naa det lykkelige Land, hvor vi skulle blive kronede med Guds Sønner og Døtre og eje et celestialt Riges Lykke og Herlighed.

Apostelen Paulus lærte i sin Tid de Hellige at have det samme Sind, som var i Kristus Jesus, hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig.“ Apostelen Johannes talende om det samme Æmne,

siger: „At naar Jesus aabenbares, skulle vi vorde ham lig. Og hver, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren."

Som Mennesket nu er, var Gud en Gang, ja, selv et Barn i Bethlehem, stridende fremad til Ungdom, til Mandsdom og tilsidst til Guddommen. Dette, derfor, er Maalet for vor høje Kaldelse i Kristus Jesus.

Vi ere Guds Afkom, avlet af ham i Aandeverdenen, hvor vi annammede af hans Natur, lig Børn her opvokse i deres Forældres Lignelse. Vore Prøver og Lidelser give os Erfarenhed og stadfæste guddommelige Principer i os.

Jesus har i vor Dag gjæstet Jorden og er bleven set af Mænd til forskjellige Tider. Han viste sig til Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery den 3die April 1836, i Kirtland Tempel i Ohio. Dette vigtige Syn er beskrevet saaledes:

„Sløret blev taget bort fra vor Aand, og vor Forstands Øjne bleve opladte. Vi saa Herren staaende paa Talerstolens Brystværn foran os, og under hans Fødder var et belagt Arbejde af rent Guld i Kulør ligesom Bernsten. Hans Øjne var som Ildsluer, Haaret paa hans Hoved var hvidt ligesom nyfalden Sne, hans Aasyn skinnede med en Glans klarere en Solens, og hans Røst var som mange Vandes Lyd, ja Jehovas Røst, som sagde:

„Jeg er den Første og den Sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslagen, jeg er Eders Talsmand hos Faderen. Se, Eders Synder ere Eder tilgivne, I ere rene for mig, opløfter derfor Eders Hoveder og fryder Eder, og lader Eders Brødres Hjærter fryde sig, og lad alt mit Folks Hjærter fryde sig, som har med deres Styrke bygget dette Hus til mit Navn."

Jeg vil nu slutte mine Bemærkninger. Om faa Dage maa jeg forlade min Familie og gode Venner, med hvem jeg har tilbragt saa mange behagelige Timer i denne Stad, som jeg har lært at elske saa højt, og gaa til Ogden, modtage min Dom og trække mig tilbage til privat Liv indenfor Fængselsmure for „Guds Ord og Jesu Vidnesbyrd".

Jeg forventer at tale til Eder mange Gange endnu i dette Liv, men hvorledes dette end gaar, venter jeg at møde Eder hisset, iklædt Kjortler af celestial Skjønhed, iblandt Guds Sønners Herlighed, hvor Sorg og Nød vil være ophørt, hvor Taarer ej længere skal væde Eders Kinder, og Suk og Klage skal ikke mere høres; men hvor Fred og Fryd stedse skal regjere i hine Regioner af Herlighed, Ære og Udødelighed.

Forsvar for de Sidste-Dages Hellige.

San Bernardins Weekly Times, udgivet af John Isaac, som har før boet i Salt Lake City, skriver i sit Blad som følger om forbigangne og fremtidige Lovforslag for Utah:

„Den aarlige Anti-Mormon Ophidselse er atter i fuld Gang, og Kongressen er i Færd med at udstede en højst mærkværdig Lov for dette Emnes Behandling. Den ny Edmundsbill er det mest

uforskammede Lovforslag, der nogensinde er blevet gjort Forsøg paa at faa gjennemført i nogensomhelst Hensigt. Dersom En gjør sig skyldig i at overtræde Loven, lad ham blive straffet, enten han er Mormon eller noget andet, men først lad hans Brøde blive undersøgt og bevist ved et lovmæssigt og retfærdigt Forhør. Men dersom dette Lovforslag skulde blive vedtaget, da ville alle hidtil brugte Love og Regler for at stadfæste Beviser blive kuldkastede, blot for at vi kunne have den Tilfredshed at straffe „Mormonerne", fordi de ere et besynderligt Folk. En anti-polygamisk Lov eksisterer, som bliver kraftigen gjennemført; men ikke tilfredse med at straffe dem, som overtræde Loven, søge vi nu at straffe hele Folket for deres Tro, en Tro tillige, hvis Rigtighed Bibelen paa mange Steder beviser.

Enhver Mand besidder den af Gud givne Ret at tro hvad som helst. Han har Ret til at tro paa Polygami, Røveri, Mord eller hvilken som helst Forbrydelse, og saa længe han ikke søger at sætte sin Tro i praktisk Udførelse, kunne vi ikke straffe ham. Det vilde have set besynderligt ud, dersom vi her i Kalifornien havde hængt Kearney, fordi han troede og forsvarede visse Mænds Mord. Han blev ikke alene givet Frihed til at tro, som han syntes for godt, men tillige Frihed til at udtale sin Tro. Men nu bliver der gjort Forsøg paa at straffe Mormonerne, ikke for hvad de have gjort, men for hvad de tro.

Det er en almindelig Theori i Lovpraktik, at en Person skal anses for uskyldig, indtil han bliver bevist at være skyldig, og at Beviserne imod ham skulle komme fra Anklagerens Side. En Lov, det Modsatte af dette, er nu i Kraft i Utah, og det antages der, at naar en Mormon bliver anklaget, maa han anses som skyldig og nødes til at bevise sin Uskyldighed. Han bliver straffet ved at have sin Borgerret frataget, indtil han ved Ed beviser sin Uskyldighed i nogen Forbrydelse. Antag at den samme Regel blev anvendt i Kalifornien, og at enhver Mand, førend han blev tilladt at stemme paa Valgdagen, skulde nødes til at bevise, at han aldrig havde gjort sig skyldig i Røveri, Tyveri eller andre Forbrydelser. Hvorledes vilde dette se ud? Og Enhver, som kjender Tilstanden i Utah, ved, at det Ene vilde være ligesaa rigtigt som det Andet. Edmundsloven er ex post facto (tilbagegaaende), idet den fastsætter Straf for Overtrædelser begaaede førend dens Udstedelse, og er derfor en speciel Lov, rettet imod dem for deres Undertrykkelse, fordi de ere et upopulært Folk. Den indeholder Bestemmelser om en Komite, som skal overtage Mormonkirkens Forretninger. Anvend den samme Regel til alle andre Kirker i Landet. Dersom det er rigtigt i et Tilfælde, er det rigtigt i alle. Den indeholder en Paragraf om en Komite, som skal afslutte Emigrationsfondets Forretninger og tage Kassebeholdningen i Besiddelse. Anvend denne Paragraf til enhver lovmæssig organiseret Forening i de Forenede Stater. En anden Paragraf siger at en Mand eller Hustru kan tvinges til at vidne imod hinanden. Lad det Samme blive anvendt ved enhver Domstol i vort Land, og lad os se Følgerne. Vi tro, at selv Mormonerne besidde Rettigheder, der burde respekteres, især naar der er Fare for, at en Indskrænkning af disse Rettigheder kunde staa som et Eksempel, der en Gang kunde blive anvendt imod os selv. Lad Kongressen vælge en Komite til at overtage Bestyrelsen af Mormonkirkens Ejendomme, og Kalifornien kan gjøre ligeledes og overtage Bestyrelsen af den

katholske eller Methodistkirken eller hvilken som helst Kirke og berøve dem deres Ejendom, ligesom det nu er foreslaaet at gjøre ved Mormonkirken. Dersom Kongressen besidder saadan Magt over en Kirke i Territorierne, da maa enhver Stat ogsaa besidde samme Magt indenfor sine egne Grænser.

Mormonspørgsmaalet er noget, som i Almindelighed ikke er forstaaet. Disse Folk møde ikke al denne Modstand, alene fordi de overtræde Unionens Love; thi Antallet af Polygamister er forholdsvis meget lille, men Aarsagen er politisk Avind paavirket af religiøs Fjendskab og Fordomme og støttet af den dobbelte Regjering, territorial og federal. Mormonerne, som er det store Flertal, indehave alle de territorielle Embeder; Ikke-Mormoner, som udgjør kun faa af Befolkningen, ønske disse Embeder, og for dette Øjemed søge de at berøve alle Mormoner deres Borgerret. De federale Embeder ere alle beklædte af Ikke-Mormoner, og derved gives dem en god Lejlighed til at undertrykke deres Modstandere. Der er en vedvarende Strid imellem disse to Partier, og et mere bittert Had eksisterer imellem dem, end der kan findes noget andet Sted i Amerika, og de federale Embedsmænd gjøre Alt i deres Magt for at faa Mormonerne ilde betragtet af Nationen. Mormonspørgsmaalet har formedelst dette bestandige Røre antaget en stærkere Farve, end det under andre Omstændigheder vilde have gjort. Den bedste Maade at haandtere det paa, er at gjennemføre de nu eksisterende Love og lade Mormonerne nyde de samme Rettigheder som andre amerikanske Borgere; thi det er en Uforskammethed at forsøge Andet, og de Love foreslaaede af Senator Edmunds ere saadanne, som true enhver Sekt og Samfund i vort Land.

Blandinger.

— Fra Italien cirkulerer der for Tiden en Historie, som ganske vist lyder højst besynderlig, men maaske dog ikke er i den Grad saa utrolig, som den synes. Signor Pemiqnani i Teramo vil nemlig ved astronomiske Jagttagelser have opdaget, at der paa Planeten Mars viser sig visse Tegn, lysende Punkter, hvilke flyttes fra Sted til Sted med en Regelmæssighed, som skulde tyde paa en intelligent, forsætlig Ledelse. Og Manden mener derhos, at det er Mars-Beboerne, som paa denne Vis vil sende en Slags telegrafisk Meddelelse til Jord-Beboerne, som ere deres nærmeste Naboer i Himmelrummet. Rigtignok har man foreløbig ikke kunnet begribe Tegnenes Betydning, og naturligvis ej heller besvare dem. Men man tvivler ikke om Muligheden af at komme saa vidt.

— I Kolorado vil man oprette et lille, moderne Amazonrige. Flere velhavende Amerikanerinder have fattet den Plan at grunde en Koloni i den smukke St. Luis Dal, til hvilken kun kvindelige Kolonister skulle have Adgang. De haabe derved at give flere fattige, men flittige Kvinder Lejlighed til ved Markarbejde at tjene deres Livsophold.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Vantros Tiltagende.

Frelseren, under sin korte Missionsvirksomhed her paa Jorden, tilkjendegav ofte Engstelse over den store Vantro han fandt iblandt Folket, og da han skuede fremad i Tiden og med sit profetiske Blik saa Verdens Tilstand i kommende Tider, udbrød han: „Naar Menneskenes Søn kommer, mon han skal finde Tro paa Jorden?" Lucas 18, 8. Disse Ord kunde ikke have Hensyn til hans første Komme; thi han var allerede paa Jorden, men de paapegede Verdens Tilstand ved hans anden Tilkommelse, da han skulde komme i stor Glans og Herlighed. Han henviser til de samme Forhold i Lignelsen om Sædemanden, de ti Jomfruer og andre Lignelser. Profeten Jeremias siger i sit 3. Kap. 14. V.: „Omvender Eder, I Børn! siger Herren; thi jeg er Eders Husbonde, og jeg vil tage Eder, en af en Stad, og to af en Slægt, og føre Eder til Zion. Og jeg vil give Eder Hyrder efter mit Hjærte; og de skulle føde Eder med Visdom og Forstand." Disse profetiske Udtalelser vise tydeligt, at forholdsvis faa skulle findes paa Jorden ved Kristi anden Tilkommelse, som skulde tro paa ham og vorde beredte til at møde ham.

Siden 1830, da Kristi Kirke atter blev oprettet paa Jorden, have Mange med Glæde annammet Evangeliet og blevet samlet til Zions Land; men medens denne Indsamling er sket, og de Hellige have tiltaget i Tro, har Verden falden dybere og dybere i Vantro. De religiøse Tilbøjeligheder og Begjær, samt Attraa til at søge efter det Evige og Guddommelige er i Aftagende. Der findes kun Faa, som ere villige til at lytte til Sandhedens Budskab, og i Sammenligning med den store Menneskemasse, der bliver tilbudt Evangeliet, er det kun Faa, som annamme det,

Vore Ældster møde i Almindelighed en kold Modtagelse, og deres Virksomhed synes at være frugtesløs i mange Dele af denne Mission. Dette Forhold er ikke foraarsaget ved, at Ældsterne ikke ere nidkjære i deres Arbejde, ejheller fordi de ikke ere i Stand til paa en tydelig og letfattelig Maade at fremsætte Evangeliets Principer for Folket; thi vi vide, at de ere utrættelige i deres Arbejde, og at de tidligt og sildigt søge at advare og oplyse deres Medmennesker. Deres Hjærter ere fulde af Medlidenhed for dem, og intet Offer er for stort for dem at gjøre for at sprede Sandhedens Lys i Verden. Hvori ligger da Aarsagen til den tilsyneladende ringe Fremgang, der bliver gjort? Aarsagen findes i den Sløvhed og Ligegyldighed, som findes iblandt Folket med Hensyn til alt, som angaar Religion og Gudsfrygt.

Der findes iblandt Folket en overdreven Begjærlighed efter denne Verdens Gods og en uslukkelig Trøst efter Forlystelser, samt en umættelig Higen efter alle kjødelige Lysters Tilfredsstillelse. Alt dette sløver Mennesket baade paa Legeme og Aand og gjør ham uimodtagelig for den sande Religions ædle og ophøjede Virkninger.

Fritænkeriets alt omgribende og fordærvende Aand gjør sig gjældende i en

høj Grad i alle Samfundskredse; vi møde den alle Vegne, og dens Følger ere og ville blive Samfundets værste Fjender. De drage ikke alene Mennesket bort fra Gud og det Evige, men de gjøre ham hensynsløs angaaende sine egne Samfundspligter og frembringer en Usikkerhed og Uro i Samfundet, der griber om sig i alle Retninger og tager Skikkelse i hemmelige Foreninger og Organisationer af alle Slags, som ere villige til at lytte til og følge ivrige, men uvise Ledere, som tilsidst ville føre dem til Fordærvelse og Ruin.

Naar Mennesket taber Tro paa Gud og det evige Liv, da taber han ogsaa Tro paa Belønning og Straf herefter, hvilket leder ham til at leve et ligegyldigt Liv, og han søger blot at undgaa Følgerne af sine Misgjerninger i dette Liv. Paa Grund af disse Forhold tiltage Menneskene i Ondskab og Følgerne blive Bedrageri, Usædelighed, Drukkenskab, Vantro og Gudsbespottelse. Det bringer ogsaa Mistro imellem Arbejdsgivere og Arbejdere, hvilket ofte foraarsager Strejker og Oprør, som er Aarsagen til megen Nød og Lidelse, selv iblandt dem, som ikke have foraarsaget det.

Medens vi beklage disse sociale Forhold og ønske de vare anderledes, maa vi anerkjende, at det er Menneskets egen uvise Fremgangsmaade, der afstedkommer disse Onder, og det er ene igjennem en snar og oprigtig Omvendelse, at en almindelig Tilintetgjørelse kan afværges.

Vi læse i Historien om saadanne mægtige Nationer og Riger, som: Ægypten, Babylon, Grækenland og Rom, som vare i Besiddelse af Kunst og Videnskab og regjerede med uindskrænket Magt. Hvor ere de i Dag, og hvad er Aarsagen til deres Undergang? Bleve de ikke tilintetgjorte formedelst deres Hovmod, Letsindighed og Gudsfornægtelse? Jo visseligen. Hvor ere i Dag de store og verdensberømte Stæder, Sodoma, Gomorra, Tyrus, Sidon, Ninive, Babylon, Karthago og mange andre, som blomstrede paa forskjellige Tider paa Jorden? De ere nu blot kjendte og fundne paa Historiens Blade, deres Indbyggere bleve paa Grund af Ugudelighed udryddede af Jorden, og Tidens Tand har fortæret deres Paladser og Monumenter.

Dette burde være en Advarsel til den nulevende Slægt, thi „Herren vil ikke evindeligen trættes med Menneskene". Han tilbyder dem Frelse fra de sig nærmende Onder. Han har oprettet sin Kirke paa Jorden, og hans Tjenere vandre omkring iblandt Nationerne og forkynde disse glade Tidender for Folket og kalder paa Enhver at omvende sig medens Tid gives. Herren ønsker at indsamle de Oprigtige, førend hans straffende Haand udgaar over de Gjenstridige, og førend Babylon den Store skal falde.

Ankomst. Den 20de f. M. havde vi den Fornøjelse at byde Ældste P. C. Geertsen fra Zion velkommen til Kjøbenhavn. Dette er Broder Geertsens anden Mission til sit Fødeland, og vi tvivle ikke paa, at han formedelst sin Erfarenhed i Missionslivet vil blive i Stand til at udføre meget Godt og bringe Mange til Sandheds Erkjendelse. Han vil foreløbig besøge sine Slægtninge i Jylland.

Afløsning. De følgende Brødre ere løste med Tilladelse til at rejse hjem med Emigrationsselskabet, som afgaar herfra i April:

Jens Nielsen, som har arbejdet, først i Aalborg, siden i Kristiania Konference
T. R. Schrøder, — — — Aarhus, — Aalborg —
C. J. Strømberg, som har arbejdet i Stockholms Konference
P. W. Petersen, — — — Kjøbenhavns —
J. Jeppesen, — — — Skaane —
S. O. Nilson, — — — — —

Disse Brødre have Alle arbejdet med Trofasthed i Missionen, og ere hæderligt løste.

Maa Herrens Velsignelse fremdeles følge dem, og maa han føre dem lykkelig og vel til deres Hjem i Bjærgenes Dale.

Uddrag af en Tale af Apostel Moses Thatcher.

Had, født af Hævn, forgaar. Lidenskabens heftige Hede fører de Ugudeliges Hære mod hinanden, men Krigens Røg og Blod slukker Hævnens Had formedelst Enkernes og de Faderløses Taarer; men det blege Had, som kommer af Helvedes Ondskab, dør aldrig! Naar det møder Uskyld, for at omringe og ødelægge den, ved det ingen Grænser; der er hverken Retfærdighed eller Naade til Stede, men det er ufølsomt, ueftergiveligt, altid vaagent og aldrig sovende. Der er daglige Tilkjendegivelser af det dobbelt destillerede Had, som Utahs Indbyggere ere udsatte for, og den Tilbøjelighed, der er til at knuse dem, om det end skulde koste vor Nations Fødselsret, hvilket er det eneste Bevis, som deres Undertrykkere kunne fremvise paa Troskab mod deres Fødeland.

Mishandlede, lænkebundne, fortrykte Utah, det er det hadede Barn, som, medens det lider under Trykket af det territoriale Afhængighedsaag, vil erindre Daniels Anklageres Endeligt, og den snare Straf, som fulgte efter Kristi Korsfæstelse, og vil vedblive med et godt Haab at forsvare Nationens af Gud inspirerede Frihedsværn (Grundloven). Andre ville ogsaa erindre det, endskjønt Landets højeste Ret maa opholde underordnede Domstole i at erklære, at ingen „Mormon" har nogen Ret, som en amerikansk Borger behøver at respektere, er der dog en „højere Ret", som har erklæret, at med det samme Maal, som de maale med, skal dem tilmaales igjen. Alle kunne, ligesom Napoleon, lære, at ingen Magt, som ikke udøver Retfærdighed, er vedvarende, og at en uretfærdig Dom, ligesom „Dread Scott" Dommen, vil falde virkningsløs til Jorden, endskjønt den bliver stadfæstet af Nationens højeste Myndighed. Tag ikke ilde op Forenede Staters Embedsmænds Kjendelser, som fordre Statsmyndigheders Nedbrydelse og Stadsloves Overtrædelse, for at skjule syndbesmittede, listige Mænd, som understøtte Kjønsforbrydelser paa høje Steder, og opmuntre det horagtige Skibsmandskab i Utah. Hvor uberedte ere de ikke til at møde Straffen for deres i Nattens Mørke udøvede Forbrydelser — uden at tale om den Beredelse, som er nødvendig for dem, for at kunne udholde den samme Straf, som de have søgt at tildele Andre — naar fordomsfulde Dommere og pakkede Juryer ikke findes mere, og naar enhver Mand, de Døde og de Levende, skulle tildeles en retfærdig Løn for deres Gjerninger.

Hr. Calls Tale

i de Forenede Staters Senat imod det nye Lovforslag af Senator Edmunds.

Hr. Præsident! Paragraf 12 i det foreslaaede Lovforslag bestemmer, at fjorten Mand skulle indsættes til at bestyre Mormonkirkens Ejendom; men de Forenede Staters Grundlov siger, at privat Ejendom skal ikke anvendes for offentlig Brug uden Erstatning. Er denne Kirkes Ejendom privat eller ikke? Det synes til mig, som om et saadant Spørgsmaal er aldeles unødvendigt. Denne Kirke har erholdt sin Ejendom paa en lovlig Maade, og den tilhører den. Der kan ingen Tvivl være om dette.

Hvad betyder da denne Konfiskation, som Grundloven forbyder? Tillader den at tage Nogens Ejendom for enten en kortere eller længere Tid? Giver den Magt til at fratage Nogen deres Ejendom og indsætte Andre til at bestyre den? Der kan intet Spørgsmaal være om, at det at berøve Nogen deres Ejendom for en kort Tid, er lige saa meget en lovstridig Gjerning, som at fratage dem det en lang Tid eller for stedse.

Grundloven er tydelig. Den siger: „ejheller skal privat Ejendom tages for offentlig Brug uden fuld Erstatning". Den omtalte Paragraf af dette nye Lovforslag tilstæder ikke alene at Ejendommen tages, men bestemmer tillige, at den skal anvendes i offentlige Øjemed, nemlig til Børnenes Opdragelse i Utah, uden mindste Hensyn til Ejermændenes Ønsker. Dette er i Følge min Mening ganske stridende mod Grundloven.

Men et andet Punkt. Grundloven siger, at „Kongressen skal ingen Love udstede angaaende en Religions Stiftelse". Nogle Senatorer her sige, at endskjønt vi ikke have Ret til at udstede Love angaaende en Religions Oprettelse, have vi dog Ret til at udstede Love, der ville opløse religiøse Samfund, og berøve deres Tilhængere deres Rettigheder, og dette er tydeligt Hensigten med denne Paragraf.

Hvad Onder der end monne være i dette Samfund, og hvad Onder det kan i Fremtiden afstedkomme, Sagen, som vi har under Behandling er, enten dette er et religiøst Samfund eller ikke? At dømme efter vore Traditioner, den engelske Folkeraces Historie og al vor Lovgivning førend dette Korstogs Begyndelse, maa Mormonkirken betragtes som et religiøst Samfund. Nogle af de ærede Senatorer sige, at det er ikke en sand Religion. Siger Grundloven, at vi skulle ikke udstede Love angaaende Stiftelsen af sand eller falsk Religion? Den Religionsfrihed, som Kong William og Dronning Mary gav det engelske Folk, var Følgerne af al den Forfølgelse, under hvilken det engelske Folk sukkede for mange Aar, Inkvisitionens Pinsler, Baal, o. s. v., hvilke enhver Kirke har brugt imod Andre — den Lov, der gav denne Religionsfrihed og som er Grundvolden til vor religiøse Frihed, siger udtrykkelig, hvad er, og hvad ikke er Religion, og vi kunne ikke misforstaa Lovens Ord. Kongressen skal ikke udstede nogen Lov angaaende Stiftelsen af en Religion.

Førend vi indlade os paa denne Religionsforfølgelse, førend vi forlade vor Regjerings Grundsætninger, vor Civilisation og Kristi Religion, vil det være gavnligt for os at undersøge lidt af Fortidens Historie. Det store Samfund af af Kristne, John Wesleys Tilhængere, der til enhver Tid i dette Lands Historie

have været dets tro Borgere, som har opholdt den kristne Religion i hedenske Lande, disse de Fattiges Apostle, have forklaret hvad de anse for Religionsfrihed. Lader os undersøge om Kongressen eller noget andet Samfund af Mænd har Ret at sige hvad der er Religion og hvad der ikke er. I de Dage, da det engelske Parlament paatog sig at sige, hvad Religion var, indsendte en Komite af John Wesleys Tilhængere følgende Erklæring:

„Det er hver Mands uindskrænkede Ret at dyrke Gud overensstemmende med hans egen Samvittigheds Bydende, og han har Ret til at høre og lære de Sandheder, som han samvittighedsfuldt tror, uden nogen Tvang eller juridisk Indblanding fra den civile Øvrighed, forudsat at han ikke derved forstyrrer den offentlige Fred, og under ingen som helst Omstændigheder vil denne Komite nogensinde opgive denne Ret."

Det Samfund, der erkjender dette som Grundvold for vor Civilisation og Grundlov, udgjør en meget stor Del af dette Lands Protestanter. Dersom en Mand har Ret til at dyrke Gud i Overensstemmelse med sin Samvittigheds Bydende, da har en Mand Ret til at tro paa Polygami, som saa Mange gjøre i andre Lande, og medens vi have Ret til at straffe dem, som praktisere det, have vi ingen Ret til at begynde en Religionsforfølgelse eller udrydde et religiøst Samfund, fordi dets Tilhængere tro paa falske Lærdomme. Skulle vi ringeagte de Grundsætninger, paa hvilke vor egen Religionsfrihed hviler? Skulle vi forbyde Tænke- og Talefrihed og Bibelen og og Kristi Religion og i deres Sted indføre verdslig Magt, Lovens Sværd for Aandens Sværd? Dette vilde kun blive en Gjentagelse af de mørke Tidsaldres Historie, en Gjenindførelse af den spanske Inkvisition med alle dens Rædsler; at igjen tænde Religionsforfølgelsers Baal og ved Pinsler og Lidelser tvinge vore Medmennesker til at annamme, som sande, vore Ideer og Meninger.

Dette Lovforslag og især denne Paragraf søger at gjøre dette. Det siges ikke alene, at den dem givne Ret til at erhverve og besidde Ejendom skal fratages dem, men at selve den Ejendom, som de nu eje, skal konfiskeres og bruges som Kongressen ønsker og behager; og i hvad Øjemed? I den udtrykkelige Hensigt, at denne falske Religion, som vi antager den at være, kan blive tilintetgjort, og sand Religion, saaledes som vi betragter det, kan blive indført og opholdt.

Hr. Præsident! Dette er ikke at forhindre Polygami; det er at tilintetgjøre en Religion; det er at forfølge dens Tilhængere i den Hensigt, at deres Religion kan derved om muligt blive udryddet.

Vi have ikke en Gang Ret til indirekte at udstede Love med det Formaal, at tilintetgjøre nogen Religion, enten den er sand eller falsk. Vi kunne ikke berøve Mormonkirken dens grundlovsmæssige Rettigheder, der en Gang ved Lov er bleven den skjænket, uden at overtræde ikke alene Grundloven, men selve Grundprinciperne i Kristi Religion. Denne Paragraf, ja hele Lovforslaget, er et Angreb og en Trusel til den kristne Religion, hvis vigtigste Opgave er, ved Tilladelse, ved Overbevisning og ved Kristi Lærdommes Forkyndelse, at omvende og overbevise Menneskene, og ikke med Sværd i Haand tvinge Nogen. Det er en Tilbagegaaen til de mørke Tidsaldre. Den religiøse Forfølgelse, der overgav saa mange hundrede Tusinde til Baalet i Middelalderen, begyndte ogsaa

med forholdsvis milde Anordninger, men de udartede til en saadan Strenghed, at det faar næsten Blodet til at stivne i Ens Aarer ved at læse derom. Disse Grusomheder udøvedes skiftevis af den ene Sekt mod den anden, alt eftersom de havde Magten.

Motley siger i sin Historie om den hollandske Republik: „Tyranni, stedse ung og stedse gammel, fremkommer bestandig med de samme haarde Træk, med de samme tydelige Kjendetegn, som det har udvist i alle Tidsaldre og kan ikke vogtes for nøje. Beretteserne om Alvas Administration i Nederlandene slaar os næsten stumme af Forfærdelse. Hvorfor har den Almægtige tilladt saadanne Forbrydelser at blive udført i sit hellige Navn?"

Hr. Præsident! Hvad skulle vi sige om et Forslag, som i denne Frihedens Tid, med Grundlovens bestemte Sprog for Øjnene, at privat Ejendom ikke skal tages til offentlig Brug uden fuld Erstatning, et Forslag, som fordrer at en privat og religiøs Korporation, oprettet i et velgjørende Øjemed, som er udtrykkeligen betegnet i deres bevilgede Privilegier, bliver foreslaaet for at deres Ejendom kan blive dem berøvet og anvendt tvært imod deres Ønske, ja med den Tanke for Øje at tilintetgjøre deres Samfund? Jeg kan ikke se mindste Grund for den Ide, at Kongressen har nogen som helst Ret til at konfiskere privat eller offentlig Ejendom og anvende den som det synes for godt, fordi de ønske at udrydde Polygami. Den ærede Senator fra Vermont (Edmunds) har med stor Dygtighed og Skarpsindighed søgt at drage en Linie imellem, hvad han kalder dette Samfunds timelige og kirkelige Anliggender. Antag f. Eks. at vi vilde begynde at angribe den store katholske Kirke med dens Hundreder af Millioners Værdi af Ejendom, hvilke den bruger i veldædige Øjemed, og sige at vi ønskede at udrydde og tilintetgjøre deres Tro, og at vi derfor vilde konfiskere dens Ejendom, og anvende den som vi syntes for godt, hvem vilde for et Øjeblik understøtte et saadant Forslag? Hvem vilde sige, at Kongressen besad Magt til at gjøre dette? Hvem vilde vove at gjøre et saadant Forslag om en af de store Sekter, i hvilke Kristenheden er delt? Den blotte Tanke om dette viser os, at vi have ingen Ret til at hindre eller straffe nogen som helst Tro, være sig religiøs eller politisk. Det er alene Gjerningen, vi have med at gjøre.

Jeg vil ogsaa foreslaa at Ordene „og kan tvinges til at vidne" blive strøgne ud af den første Paragraf. Den Paragraf bestemmer, at en Hustru kan tvinges til at vidne imod sin Mand, ikke tillades, men tvinges — dog med Tilladelse til at holde hemmeligt, hvad som i Ægteskabets Fortrolighed bliver hende fortalt. Hvad Kundskab har den ene Ægtemage om den anden, som ikke er fortrolig? Hvad er Hensigten med denne Paragraf? Er det for at kunne anvende dette Middel i kriminelle Sager i Almindelighed? Nej, det er i Følge Lovforslagets egen Forklaring for at undertrykke en religiøs Tro. Det er et Lovudkast imod en vildfarende Tro. Ingen nægter, at det er en falsk Tro; men 180,000 Mennesker tro dog derpaa, og de tro, at de have Sandheden. Vi sige, at det er en falsk Religion, og at deres Udøvelse deraf er skadelig; men alle Sekter have sagt dette den ene om den anden i alle Tidsaldre, og de, som have haft Magten, have brændt, pint og plaget de Svagere, fordi de vovede at tænke og handle forskjelligt fra dem,

Hensigten med denne Lov er at straffe og udrydde en falsk Religion med den verdslige Magt.

Den ærede Senator fra Alabama (Morgan) bemærkede, at dette Folk med en Fanatisme og Overtro, som han anser for beundringsværdig, bringer Dag efter Dag og Aar efter Aar en Tiendedel af al deres Fortjeneste til Kirken som en frivillig Gave. Hvorfor gjøre de dette? Fordi de tro, at det er deres Pligt. Vi paastaa, at denne Fanatisme tilskynder dem til at praktisere Polygami, og vi udstede Love for at forhindre dem i at udsprede deres Lære, i at samle Tilhængere fra andre Nationer og paalægge dem Straf og Tvang, der er ukjendt andre Steder i vort Land. Jeg er selv en Modstander af Mormonismen, og netop derfor strider jeg imod saadanne Forholdsregler, som denne Lov foreslaar; thi det vil blot styrke Mormonkirkens Tilhængere og gjøre de straffede Polygamister til Helte og Martyrer i deres Trosfællers Øjne.

Grundloven foreskriver, at Folkets personlige Frihed, deres Huse, Papirer og anden Ejendom skal beskyttes mod al urimelig Undersøgelse og Beslaglægning. Men trods dette bestemmer den anden Paragraf i dette Forslag, at til hvilken som helst Tid, Dag eller Nat, uden foregaaende Anklage, uden Bekjendtgjørelse eller Indstævning, skulle Lovens Embedsmænd have Ret til at drage en Mand eller Kvinde ud af sin Seng og sætte dem i Arrest, fordi en eller anden Embedsmand er af den Mening, at Vedkommende ikke vil adlyde den sædvanlige retslige Fremgangsmaade; ikke fordi de have modstaaet eller overtraadt Loven, men fordi en eller anden Embedsmand har faaet den Ide, at de ville gjøre det.

Det overlades til en Marshal, Dommer, Kommissionær, Jurymand eller Kredsdommer efter eget Godtbefindende at udstede en Arrestordre for et Vidne foruden foregaaende Indstævning, naar han blot siger, at han har Aarsag til at tro, at dette Vidne ej vil adlyde en sædvanlig Indstævning. Er denne en rimelig eller urimelig Fremgangsmaade?

Disse Ting følges ad i alle Tidsaldre. Forskjellen mellem Jesu Kristi Religion, som den tolkedes af John Wesley og hans Tilhængere, og Sektismen, som med Ild og Sværd søger at paatvinge andre sine Ideer, er lige saa stor i vore Dage som i fordums Tid. Kjætteri er ogsaa Religion; men falske Meninger og urigtige Handlinger, der have deres Udspring fra Overtro, kunne aldrig udryddes ved Lov, men blot ved Evangeliets Forkyndelse og Mildhed og Kristendommens ædle Principer.

I Aaret 1656 blev en lignende Lov vedtagen i Staten Massachusetts, som den, der nu er forelagt os — vilkaarlig Arrestering uden Forhør, uden Klage, uden Vidnesbyrd. Jeg vil læse et Stykke af den Lov, som den vedtoges i en af vore første Kolonier:

„Den af Indbyggerne, der direkte eller indirekte skal føre en Kvæker til denne Koloni, skal dømmes til at betale en Bøde paa et Hundrede Pund Sterling og forblive i Fængsel indtil Bøden er betalt." Videre: „I den senere Tid er opstaaet en fordærvelig Sekt, almindelig kaldet Kvækere, som baade i Tale og Skrift offentliggjøre mange farlige og fordærvelige Lærdomme, og som have paataget sig at forandre og forvende vor Nations gode og anerkjendte Sædvaner, og hvis Vandel tjener til at undergrave Respekt for Regjeringen og ligeledes nedbryde Kirkens Regler, formedelst det at de forkaste alle brugelige Gudsdyrkelsesskikke, og selv unddrage de

sig Omgang og Samfund med alle sande Troende. For at forhindre saadant bestemmer denne Domstol, at ethvert Medlem af denne forbandede Sekt, som ikke er bosiddende i Kolonien, som paatræffes indenfor dens Grænser, skal arresteres af en Konstabel, Kommissionær eller Retsbetjent uden nogen skriftlig Arrestordre, dersom ingen Magistrat er til Stede, og han skal ikke lovlades mod Kaution, men skal holdes i Fængsel indtil den næste Domstol sammentræder, hvor han skal underkastes et lovligt Forhør; og dersom det bliver bevist, at han tilhører Kvækernes Sekt, skal han landsforvises, og om han ikke forlader Landet skal han dræbes. Og hver Person, bosiddende i denne Koloni, der bliver overbevist om at tilhøre ovennævnte Sekt, og som annammer, forkynder eller forsvarer Kvækernes oprørske Meninger, eller som fremkalder Mytteri eller Oprør mod Regjeringen, eller som antager deres ufornuftige eller fordærvelige Skikke, nemlig at nægte tilbørlig Respekt til Ligemænd og Foresatte, eller holde sig borte fra vore Kirker og i Stedet derfor overvære Forsamlinger af deres egen Sekt, — hver saadan Person skal, naar han er fundet skyldig af Retten, dømmes til en Maaneds strængt Fængsel; og dersom han ikke forlader Kolonien efter udstaaet Straf, skal han stille Kaution for god Opførsel i Fremtiden, og om han vedbliver i sin Gjenstridighed og nægter at tilbagekalde sine forrykte Meninger, skal han landsforvises og straffes med Døden, dersom han kommer tilbage."

Her har vi den samme vilkaarlige Fremgangsmaade mod en den Gang forhadt Sekt, der nu foreslaas i det foreliggende Lovforslag. Saaledes optraadte kristne Mænd, som selv førmedelst Religionsforføgelse havde forladt gamle England.

Jeg paastaar, at dette Lovforslag og de deri foreslaaede Forholdsregler ere aldeles i Modstrid med Aanden af vore Institutioner og vor Grundlov, vor kristne Frihed og vor kristne Civilisation; at den nedværdiger den kristne Religions Magt og Indflydelse, at den nægter og frygter fri Tanke og Tale — de vigtigste Midler for vor Civilisations Fremme.

Jeg ønsker lige saa meget som nogen anden Mand at faa Polygamiet ophævet, men jeg ynder ikke religiøs Forfølgelse for dette Øjemed. Jeg tror ikke, at vi have Ret til at bryde vore egne Love, der give Enhver Ret til et upartisk og lovligt Forhør, naar han bliver beskyldt for nogen Brøde. Jeg tror ikke, at vi kunne lovligen aabne et Korstog imod Mormonkirken og med Lovens stærke Arm udrydde Polygamiet. Den kristne Religions Indflydelse i dette Land, og en retfærdig Forvaltning af de allerede eksisterende Love er mere end tilstrækkeligt og vil udrette mere end denne rovgjerrige, ukristelige Lov, som i hver Linie viser sin Hensigt, at undertrykke og tilintetgjøre en religiøs Tro med Lovens stærke Arm. Jeg foretrækker den kristne Religions Indflydelse tilligemed de kriminelle Loves upartiske og hæderlige Haandhævelse. Om vor kristne Religion ikke kan besejre Mormonismen, den verdslige Magt kan ikke gjøre det.

Af disse Grunde, Hr. Præsident, er jeg imod dette Lovforslag, og jeg haaber, at Tillægget af Senatoren fra Alabama, hvilket vil forbedre det en Del, vil blive antaget; thi jeg tror ikke, at vi have Ret til at udrydde en Religion, falsk eller sand, fordi vi ønske at straffe Forbrydelser.

Jeg tror ikke, at denne Lov, medens den er et Brud paa Grundloven og en Begyndelse til Religionsforfølgelse mod andre Sekter, vil have andre Følger paa Mormonerne end at forøge deres Antal og give dem Værdighed og Respekt i deres egne Øjne. Jeg tror, at Religionsforkyndelse af tro Præster, den nationale Autoritets Opretholdelse i Territoriet ved en Militærstyrke, stærk nok til at beskytte alle dem, som ønske at forlade Mormonkirken, vil udrette hvad denne Lov aldrig kan gjøre.

Blandinger.

— Der er 63 katholske Kirker i New York.

— London har 67 Hospitaler med 6588 Senge, 56,493 Patienter modtages aarlig.

— At der i Chikagos Kirker findes Familiestole og enkelte Sæder, som koste 10,000 Dollars aarlig, kan ikke overraske dem, som kjende Indvaanernes Fromhed.

— Medens Gjennemsnitsforholdet af Kirker til Befolkningen i de Forenede Stater er 1 Kirke til hver 516 Personer, er der i Boston kun 1 til 1600, i New York 1 til 2400, i St. Louis 1 til 2800, medens paa nogle Steder det er 1 til 5000 Personer.

— Et skrækkeligt Billede af Skyggesiderne i en stor By giver Ligsynsvæsenets sidste Rapport for New York. Ifølge denne opsamledes i Fjor ikke mindre end 5755 Lig, som bragtes til Morguen. Deraf vare 1968 Børnelig, som vare blevne trukne op af Affaldstønder; de øvrige 3787 tilhørte Selvmordere, Myrdede eller de, som i saaret Tilstand bragtes til Hospitalerne og der afgik ved Døden.

Dødsfald. Den 18de Februar 1886 døde i Provo, Utah, af Lungesvaghed og Vattersot Jørgen Rasmussens Hustru Hanne Marie Rasmussen, født Knudsen. Hun blev født i Urup paa Fyn den 8de Februar 1861, annammede Evangeliet den 12te April 1880 og emigrerede til Utah samme Aar. Hun levede og døde en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de April 1886. 35te Aargang.

Nødvendighed af Aabenbaring.

Aabenbaring betyder at tage Sløret bort, at erholde Kundskab om Noget, som tilforn var ukjendt. Aabenbaring er i religiøs Forstand et guddommeligt Budskab til Mennesket. Der gives flere Midler, hvorigjennem den Almægtige har tilkjendegivet sin Villie til Menneskeslægten:

Først. Ved sin egen Røst og personlige Tilkjendegivelse; talende som en Person taler til en anden, Gud talte paa denne Maade til Adam, Noah, Enok, Abraham, Moses, de gamle Patriarker, og i disse sidste Dage til Josef Smith.

Andet. Ved at sende hellige Engle, som vare tydelig sete, og hvis Ord vare tydelig hørte og forstaaede af dem, som de viste sig til. Mange Tilfælde af Englebesøg ere nedskrevne i Bibelen.

Tredie. Formedelst den Hellig Aands Gave. Dette Middel er det mest overbevisende og kraftigste af alle guddommelige Tilkjendegivelser. Den Hellig Aands Inspiration gjør Indtryk direkte paa Sindet uden nogen Medvirkning af de legemlige Sanser. Indvirkningen gjennem det naturlige Øje eller Øre kunde muligvis bedrage, men Overbevisninger prægede paa Sindet af den Hellig-Aand kunne ikke være fejlagtige, fordi det er Aand samtalende med Aand.

Fjerde. Ved Drømme og Syner. Drømme ere Følgerne af Aandsevnernes Virksomhed, medens Legemet sover. Aanden sover aldrig, ej heller standser eller ophører dens Virken. I guddommelig inspirerede Drømme blive visse Ting vist et Menneske som i et Panorama, at hans Sind kan blive dybt paavirket eller en eller anden speciel Lærdom given. Ved at opvaagne begynde de naturlige Sanser atter deres Virksomhed, og disse ere ofte for sløve til at bevare Indtrykket af den aandelige Paavirkning, og det bliver da nødvendigt, at en finere og renere Aand gjengiver Drømmen og aabenbarer dens symboliske Betydninger. Af denne Slags var Nebucadnezars Drøm, der blev udtydet af Profeten Daniel.

Syner høre til en højere Orden af guddommelige Tilkjendegivelser end Drømme. De ere mere direkte og tydelige og gjøre et større Indtryk paa Sindet. Seeren beskuer i Almindelighed

virkelige Gjenstande og ikke symbolske Tegn. Han kan maaske bruge sine naturlige Øjne eller sit aandelige Syn særskilt, eller baade sit legemlige og aandelige Syn tilsammen. Paulus vidste ikke enten han var i Legemet eller ude af Legemet, da han beskuede den „tredie Himmels" Herligheder. Johannes den Aabenbarer forlod sit Legeme, og hans Aand foer op til de lyse Sfærer, hvor han henrykt skuede de mærkværdige og ophøjede Scener, der foregik omkring ham. Det kan ikke betvivles, at Josef Smith, nogle af de gamle Apostle, og Moses, Abraham og Andre saa himmelske Syner med deres naturlige Øjne.

Femte. Urim og Thummim var et Instrument, udvalgt af Herren, igjennem hvilket han gav Aabenbaringer til Profeter og hellige Mænd i gamle Dage. Det blev brugt ved Udtydningen af guddommelige Hemmeligheder og ved Forudsigelsen om tilkommende Ting. Ved Brugen af dette hellige Medium oversatte Profeten Josef de gamle Optegnelser kaldet Mormons Bog.

Sjette. Ved hellige Mænd, guddommeligt inspirerede af den Hellig Aand og beklædte med det hellige Præstedømmes Myndighed til at tale, som de bleve paavirkede af Guds Villie og Kraft. Saadanne Mænd ere kaldte Profeter, Seere, Aabenbarere og inspirerede Mænd. Den største og herligste guddommelige Aabenbarelse var Messiæ Komme, hvor Gud aabenbarede sig i Kjødet.

Gud er usynlig til det naturlige Øje, og Ingen kan nyde Samkvem med ham paa den almindelige Maade, hvorpaa Menneskene omgaas med hverandre her paa Jorden; men af det Foregaaende se vi, at han har indstiftet visse Midler, hvorved han tilkjendegiver sin Villie til Menneskene. Han har ofte aabenbaret sin Villie til Mænd uden deres Forlangende, men i Almindelighed er Aabenbaring given som Svar paa de Troendes oprigtige Bønner.

Det er absolut nødvendig, at Menneskene skulle have Aabenbaring fra Gud. Det er lige saa sandt med Hensyn til Individer og Nationer; til timelige Affærer som religiøse; til verdslige som kirkelige Samfund.

Alle, baade Kristne og Hedninger, Jøder og Gudsfornægtere, ville tilstaa, at Menneskeslægten er tilbøjelig til at udarte, og at Mennesket er fornedret og behøver Oprejsning, og svag og udsat for utallige Farer, hvilke han er magtesløs til at afværge. Hans Farer ere baade sete og usete; de ere nærværende og fremtidige. Han frygter ethvert af den nærværende Tids Øjeblikke, men hans bange Anelser for Fremtiden ere ti Gange større; thi Mørke og Uvished forstørrer altid Fare.

Foruden Aabenbaring er Verden i en Forvirring af uforklarlige Gaader, og Mænd betragte Naturens mægtige Kræfter, som sine uforsonlige Fjender — ustyrlige Onder. Han ser sine bedste og mest nyttige Hjælpemidler til Lykke forvandle sig til hans dødelige Fjender. Føden han nyder kan indeholde den dræbende Gift. Vandet stiger over sine Bredder og oversvømmer hans Jorder og bortskyller hans Rigdom, medens Ild fortærer og begraver jordiske Skatte og Menneskeliv under sine Ruiner. Han ser Stormens Rasen og den giftige Samum fare over Landet. Han ser store Stæder tilintetgjorte i et Øjeblik ved Jordskjælvets frygtelige Rystelser. Han ser Hunger og Pest nedmeje, lig Dødsengle, Tusinder og Tusinder af Jordens Sønner og Døttre som Føde for den stedse umættelige Grav. Imod alle disse og et Tusinde andre Onder er Mennesket uden guddommeligt Lys lige-

saa magtesløse som den døde Jordklump.

I enhver Tidsalder har Menneskene været plaget med disse Naturens saa frygtede Kræfter, og i deres blinde Forsøg paa at afværge disse Plager have Menneskene indbildt sig, at Naturens Kræfter vare Væsener besiddende Legemer og Fornuft, og de have søgt ved Ofringer og Bønner at formilde deres Vrede; men Offeret bløder og Røgen opstiger forgjæves. Hedningernes Ofringer og de Kristnes Bønner ere frugtesløse i at forsone og stanse Dødens Engel i hans Værk. Men Mennesket vedbliver uden at ændse eller overveje, hvad han mangler; han vedbliver at vandre i Mørke, et uvilligt men hjælpeløst Offer.

Men mørkere endnu, uden Aabenbaring, er Døden; thi Dybden af det usynlige Svælg er mere frygtet end det synlige. Videnskabens flygtige Glimt have aldrig kastet deres Straaler ned i Gravens dunkle Gjemme, medens Kristenhedens usikre Dogmer have ledet til Gudsfornægterens nøgne Regioner og til den evige Ilds og Pines stormfulde Hav. En skyggefuld Tilværelse i uendelig Lykke, hvis Umuligheder forarge Videnskab og sund Fornuft, og som faar Kjærlighed til at rødme af Skam over dens snævre Grænser og indesluttede Egenkjærlighed, er det eneste Haab, som en Kristendom, der fornægter Aabenbaring, har at støtte sig til. Nogle faa selv udvalgte Mennesker have tilegnet sig selv alle Frugter af guddommelig Godhed og Barmhjærtighed, medens de øvrige Millioner af udødelige Sjæle ere overladte til evig Fordømmelse.

Lig det svage og hjælpeløse Barn, der stoler paa Moderens Hjælp og Pleje, saaledes er ogsaa Mennesket afhængig af en højere og større Visdom og Magt. Han kan ikke forstaa, langt mindre styre, sin Naturs og Skjæbnes Hemmeligheder og de mægtige Kræfter og Omstændigheder, der omgive hans nuværende og hans tilkommende Stilling. Han er derfor af Naturen et Væsen som beder; han ser og kjender sin Trang til Aabenbaring; han længes og haaber for Hjælp og Lys; han maa dyrke en eller anden Ting, som han tror besidder guddommelig Magt; han vil søge at vinde dennes Gunst og vil ofre og bede; han vil plage sit eget Legeme og gjøre sig selv ulykkelig, indtil han tror, at han er i Samkvem med sin Gud og har erholdt guddommelig Anerkjendelse og Naade.

Men denne Tilfredshed er bedragerisk, og hans Bønner og Ofringer ere forgjæves og uden Nytte. Dette ses tydeligt ved, at Herren tilbageholder sine Velsignelser og overlader Verden til sin nuværende Elendighed.

Hvad har Hedenskabets Afgudsdyrkelse, Jødedommens Ceremonier og Skikke, som Gud ikke anerkjender, og Kristendommens Aabenbaring-fornægtende Gejstlige gjort for at kaste Lys paa den menneskelige Skjæbnes Hemmeligheder, holde stridende Nationers Lidenskaber i Tømme, eller for at standse Fordærvelsens Flodstrøm? Alt dette og meget mere vilde være blevet udført, dersom Menneskene havde dyrket den sande Gud, og dersom Nationerne havde vandret i Lyset af guddommelig Aabenbaring.

Denne Mangel paa Lys og guddommelig Aabenbaring er ikke formedelst den Almægtiges Ligegyldighed eller Forsømmelse; men er Menneskets egen Skyld. Paa ham hviler det frygtelige Ansvar, og paa hans Hoved falde Følgerne. Gud har indstiftet sine egne Maader og Midler, hvorved han aabenbarer sig, og han har ofte kundgjort Maaden hvorpaa Menneskene kunne nærme sig til ham. Men han er en nidkjær Gud, og han vil

ikke lade sig spotte, ej heller vil han tillade, at Nogen behandler hans Love med Letsindighed eller overtræder dem. Menneskene have forkastet det eneste Middel, hvorved de kunne nærme sig deres Skaber og modtage Aabenbaring fra ham, og ere derfor blevne overladte til at vandre i Mørket, at tjene indbildte Guder og blive bedragne af falske Lærdomme.

Hvor uforstaaelig er Menneskenes gjenstridige Natur! Dersom de havde tjent den sande Gud med samme Trofasthed som de have tjent falske Guder, hvor forskjellig vilde ikke deres Stilling været i Dag! Dersom de havde skredet fremad under hans Ledelse, opbygget deres kostbare Templer til hans Navn, skjænket af deres gyldne Skatte til at pryde hans Altre, i Stedet for at gjøre disse Ting i Djævelens Tjeneste, hvilket et Paradis vilde Jorden været! Dersom Mennesket havde ofret til Jehovah paa den Maade, han indstiftede, og havde søgt ham med samme Nidkjærhed, som det har søgt fremmede Guder, vilde Herren have skjænket dem Lykke og Fred. Alle Hemmeligheder vilde have været opklarede; Frygt og Ængstelse vilde været ukjendt; Sorg og Bedrøvelse, Fattigdom og Nød vilde være veget for Fryd og Glæde, og alle Naturens Love vilde være forstaaet og bleven anvendt for Menneskets Gavn og Fornøjelse.

Et af de mest fremtrædende Æmner, omtalte af Profeterne og i Herrens Aabenbaringer til Mennesket, har været at advare ham imod at dyrke falske Guder og tro paa falske Aabenbaringer. De Haandlangere, som Mørkets Magter have gjort Brug af, har været Præster og Orakler, Hekse, Spaamænd og falske Profeter. Tillige med disse kunne nævnes alle dem, som nægte, at Herren i vor Tid kan eller vil aabenbare sig, som lære Menneskebud, „som lære for Løn og prædike for Betaling"; dog forlade de sig fast paa Herren, sigende: Er ikke Herren midt iblandt os? der skal ikke komme Ulykker over os" (Mika 3, 11). Esaias siger: „Men Du har forskudt dit Folk, Jakobs Hus; thi de have fuldt op af Østens Væsen, og ere Tegns Udlæggere som Filisterne". Aarsagen hvorfor Herren forlod sit Pagtens Folk var, „fordi de foragtede Herrens Love og ikke holdt hans Skikke, saa at deres Løgne, efter hvilke deres Fædre havde vandret, førte dem vild" (Amos 2, 4).

Den Almægtige har altid ønsket at tilkjendegive sin Villie til Menneskene. Som en venlig Fader ønsker han at beskytte sine Børn imod Farer og Ondt. Hvem kjender lig Herren Værdien af hans Love, de Fordele og Velsignelser, som flyde fra deres Adlydelse, og Ulydigheds og syndige Gjerningers frygtelige Følger? Det behagede Herren at have en Tjener lig Moses, som var trofast, og han talede med ham „Ansigt til Ansigt", synligen og ikke i mørke Taler. Og han sagde videre til Israeliterne: „Dersom der er en Profet iblandt Eder, giver jeg, Herren, mig tilkjende for ham i Synet, i Drømmen taler jeg med ham," (Fjerde Mose Bog 12, 6—8).

Hebræerne vare under Guds særdeles Varetægt og Beskyttelse, fordi de alene iblandt alle Jordens Nationer dyrkede ham og adløde hans Befalinger. Han derfor „elskede dem med en overvættes Kjærlighed; og med stor Miskundhed bevarede han dem". Og han var en „Fader til Israel", og „velsignede dem med en Overflødighed af Velsignelser". Han førte dem ud af Trældom. Naar deres Fjender hærjede dem og Straffedomme bleve dem paalagte formedelst deres Overtrædelser, viste Herren dem ved Aabenbaring, hvorledes de kunde

undgaa disse Plager, og hvorledes de atter kunde gjenvinde hans Yndest. Naar Hungersnød og Tørke, Pest og Plager, Ødelæggelse og Nød ved Jordskjælv, Oversvømmelser, Ild o. s. v. plagede andre Nationer, hørte han deres Bønner, og de vare bevarede, og han hørte og besvarede deres Profeter og Seere ved Drømme, Syner og Englebesøg. Naar de vandrede i hans Lys, bleve de en stor og mægtig Nation. De havde ingen Konge eller Lovgiver uden Herren. Hvilken Nation vilde ikke gjøre Fremskridt, som har Herren til Konge?

Men Israel vendte sig fra Herren, og medens det bedrøvede ham dybt, som en Fader bedrøves over sine gjenstridige Børn, nødtes han til at overlade dem til deres Skjæbne. Hvor lig en sørgende Fader taler han om dem, „Da Israel var ung havde jeg ham kjær . . . Jeg lærte Efraim at gaa, jeg tog dem paa Arm . . . Med Menneske-Snore, med Kjærligheds Baand drog jeg dem . . . Mit Folk hælder til Frafald fra mig ... Hvorledes skal jeg kunne hengive dig Efraim? (Hosias 11.)

Aabenbaring fra den sande Gud er nødvendig i Dag og for Alle; og Nogle ere nu i Besiddelse af denne Velsignelse og glæde og fryde sig derved. Det begynder lig Morgendæmringen at lyse over Jorden, og det guddommelige Lys vil sprede og tiltage i Klarhed, indtil dets Herlighed vil straale lig Middagssolens Glans over den ganske Jord. Ingen, som annammer sand Aabenbaring, kan undgaa at skjelne mellem sand og falsk Aabenbaring. Lyset tilkjendegiver Kilden hvorfra det udgaar, lig Solens Straaler lede tilbage til deres Udspring. Røsten er Aand, og Ordet er Intelligents. Sand Aabenbaring giver Overbevisningens Visshed. Det er et Lys for Fødderne, en Lygte paa Stien, og fuldkommen Visshed til Sjælen. Under dens milde Indflydelse blive Menneskene rene og Gud lig og ville blive ophøjede til det højeste Standpunkt af oplyst og sand Civilisation.

Den Tanke, som af alle gjør os mest lykkelig, er, at guddommelig Aabenbarelses Røst skal aldrig mere ophøre at lyde, saa længe Jorden har en Tilværelse. Aldrig mere ville dens Sønner og Døtre blive foruden Profeter, Apostle, Drømme, Syner, Englebesøg og Herrens Røst. De ville oplyse Vejen til en ny og herlig Samfundsorden. De ville bortdrive Uenighed, Tyranni, Uvidenhed og Fortvivlelse. Mennesket vil ikke længere være en Gaade til sig selv, thi Aabenbaringens Sol vil bortdrive og gjennemtrænge det Mørke, der indhyller det Forbigangne og det Tilkommende. Naturens og Gravens skjulte Hemmeligheder ville blive kjendte og forstaaede, og Mennesket vil anerkjende, at Livet paa Jorden er en Glæde og Fryd.

Det sande Evangelium altid upopulært.

Af C. F. Olsen.

Aarsagen hvorfor Menneskene i Almindelighed undlade at grundigt undersøge Kristi Evangelium, som dette forkyndes af de Sidste-Dages Hellige, er som oftest, fordi det alle Vegne finder Modsigelse. Ikke saa sjældent hører man En sige: „Tro hvad Du vil, men gaa dog endelig ikke hen og bliv „Mormon".

Slige advarende Udbrud blive gjerne rettede mod dem, som ønske at komme i Besiddelse af Kundskab, der vil lede dem ind paa „den trange Vej, der fører til Livet"; og grundet paa disse Advarsler givne af dem, som selv ikke kjende den rette Vej, gaa de ofte bort til Fortabelse. Mange oprigtige Sandhedssøgende blive skræmmede bort fra en grundig Undersøgelse af Frelsningsplanen, fordi den af alle Religioner paa Jorden synes at være den mest upopulære.

Apostelen Paulus i sin Virksomhed fandt det evige Evangelium at være lige saa ilde omtalt den Gang, som „Mormonismen" er i Dag. Medens han var under en Stridsmands Bevogtning i Staden Rom, sammenkaldte han de Fornemste iblandt Jøderne og begyndte at forsvare sig selv, samt den Lære en himmelsk Kaldelse havde bemyndiget ham til at forkynde. Jøderne svarede ham: „Men vi ønske vel at høre af dig, hvad din Mening er, thi om denne Sekt er det os vitterligt at den alle Vegne finder Modsigelse" (Ap. Gj. 28, 22). Dette var Jesu Kristi Evangelium, som blev saaledes omtalt af de „Fornemste" iblandt Jøderne. Og hvorledes gik det, da de fik Sandheden at høre? Ligesom nu. „Nogle lode sig overbevise af det, som blev sagt, men Andre troede ikke"; og i Stedet for at bringe Glæde og Fred, foraarsagede det stor Trætte iblandt dem. Alligevel bleve de dog tilsidst enige om en Ting, nemlig at udrydde Apostlene og de faa Hellige, som vovede at bekjende Kristi Navn.

I den nuværende Tid, da Evangeliet atter forkyndes, sige Mange: Var det de Rige, de Lærde, de Mægtige og de Fornemme af denne Verden, der hyldede Eders Lære eller forkyndte den, da vilde vi tro Eder; men vi se i Eders Tal yderst Faa af disse. Derimod er det de Fattige, de Ringe, de Ulærde og det for Verden daarlige, som have annammet Eders Lære, og vi finde, at Eders Prædikantere ere for en stor Del af den samme Slags. Men, som Paulus siger til de Korinthier, saa sige vi: „Men er da end vort Evangelium skjult, da er det skjult for dem, som fortabes udi hvilke denne Verdens Gud har forblindet det vantro Sind, paa det Oplysningen ikke skulde skinne for dem fra Evangeliet om Kristi Herlighed" o. s. v.

Hvad er det, som holder Menneskene fra at annamme Evangeliet, og som har forblindet deres vantro Sind? Det er „denne Verdens Gud", nemlig: Rigdom,Ære og Anseelse, samt Tilfredsstillelsen af Kjødets Lyster og Begjærligheder.

Stik imod en moderne Verdens Fordringer have det sande Evangeli Forkyndere altid været saadanne, som den i sin Stolthed og Hovmod ikke vilde anerkjende, og dette bekræftes ydermere af Apostelens Ord: „Betragter Brødre! hvo I ere, som bleve kaldte: ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme; men det for Verden daarlige udvalgte Gud, for at beskæmme de Vise, og det for Verden skrøbelige udvalgte Gud for at beskæmme det Stærke; og det for Verden Uædle og det Ringeagtede udvalgte Gud, og det, som Intet var, for at tilintetgjøre det, som var Noget" (1. Kor. 1.26—28). Hvorfor brugte Gud denne for Menneskene saa besynderlige Handlemaade? „Paa det intet Kjød skulde rose sig for ham" (1. Kor. 1. 29).

At være i Besiddelse af denne Verdens Kundskab, at være paa det højeste Punkt af Videnskabens Omraade, at være paa det øverste Kulturtrin — alt dette ere gode og ønskelige Erhvervelser for et nyttigt og virksomt Liv paa Jorden og en Veredelse for det Tilkommende

men dog ikke fuldstændig nok til Salighed og evigt Liv. „Thi efterdi Verden for idel Visdom ikke erkjendte Gud i hans Visdom, da behagede det Gud formedelst denne Prædikens Daarlighed at gjøre dem salige, som tro" (1. Kor. 1. 21). Af Alt, som henhører til Menneskets fuldkomne Glæde og Lyksalighed, baade i dette Liv og det tilkommende, er der Intet af saa stor Vigtighed som at kjende den sande og levende Gud. Sikkerligt, der kunde ikke være Noget herligere end at være fuldkommen overbevist om, at den alvise Skaber endnu som fordum tilkjendegiver sig selv og sin Villie til sine Børn paa Jorden. Dette kan i Sandhed ikke skade Videnskaben, men vil tjene til at stadfæste ethvert sandt Princip, og forbedre dem, som ikke ere aldeles fuldkomne. Dette bliver saa skjønt fremsat i de følgende Ord af ham, i hvis Mund ikke fandtes Svig: „Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus" (Joh. 17, 3).

Nu opstaar Spørgsmaalet: Hvorledes skulle vi kjende vor Fader og Skaber? Alene ved at støtte os til Mænds Hjærnespind og Theorier, videnskabelige Udforskninger eller Menneskebud? Nej, alt dette er upaalideligt, forgængeligt, ubestemt og utilstrækkeligt! Der er en mere sikker Kilde. Frelseren siger: „Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kjender Sønnen uden Faderen, og Ingen kjender Faderen uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare," (Matth. 11—27). Her træder igjen et Princip af Evangeliet frem, som Menneskene støde an paa, og foraarsager, at de ikke ville undersøge det nærmere. Thi, sige de, vi have altid lært, at Aabenbaring er ophørt og unødvendig. Men læs hvorledes de Hellige i forrige Dage lærte at kjende deres himmelske Fader og de Velsignelser, han havde beredt dem, som elske ham: „Men, som skrevet er: hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjærte, hvad Gud har beredt dem, som ham elske. Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder" (1 Kor. 2. 9, 10).

Saaledes kunde vi fortsætte i det Uendelige at sammenligne Menneskenes taabelige Ideer med Guds aabenbarede Sandheder og den hellige Skrifts tydelige Forskrifter; men, i ethvert Forsøg paa at kjende Grunden til deres Forkastelse af den simple ligefremme Sandhed, komme vi til det Resultat, at de ere strandede paa det farlige Skjær i Livets Ocean, den offentlige Mening.

Husk, kjære Læser, at det var netop denne uretfærdige Magt, som korsfæstede Verdens Frelser, og gav Røveren fri — der stenede Stephanus, ihelslog Apostlerne — brændte paa Baalet mange ædle og oprigtige Mænd og Kvinder, som havde viet sig til Sandhedens Sag, og der, i denne vor oplyste Tidsalder, har udgydt det ædleste Blod, som nogensinde har farvet denne syndige Jord, siden Blodet flød paa Golgatha af ham, som sagde: „Fader, forlad dem! Thi de vide ikke, hvad de gjøre."

Dyrkelsen af denne Verdens Gud, saasom Rigdom, Hæder og Ære, eller en Tilfredsstillelse af mennneskelige Tilbøjeligheder, burde ikke holde Nogen fra at komme til Kundskab om Sandheden eller Bedrageriet i „Mormonismen". Ejheller skulde Upopulariteten af en Lærdom afholde den Oprigtige fra at nyde de velsignelsesbringende Følger af at adlyde samme.

Hellere da følge Frelserens Raad: „Dersom Nogen vil gjøre hans Faders Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Præsident Cannons Arrest.

Omstændighederne forbundne med Præsident George Q. Cannons Arrest viser paa en tydelig Maade det Religionshad, der besjæler de Sidste-Dages Helliges Fjender, og det viser tillige til hvilken Længde Religionsforfølgelse kan gaa under Skygge af Lov. Det er den samme Aand, som Herrens Tjenere have mødt i enhver Tidsalder, naar de have haft et Budskab at forkynde og et Arbejde at udføre overensstemmende med Himmelens Aabenbaringer. Det er den Aand, som Satan indskyder i Menneskenes Børns Hjærter, naar som helst Herren har søgt at oprette sit Rige paa Jorden, og skjønt dette Rige nu er oprettet for aldrig mere at nedstyrtes, er Djævelen ikke villig til uden Kamp at opgive Overherredømmet, som han har saa længe været i Besiddelse af; og han inspirerer Menneskenes Hjærter med dødeligt Had imod Herrens Hellige og Tjenere. Dette Had har stedse været og vil stedse vedblive at være rettet imod dem, som ere kaldede af Herren til at lede hans Riges Affærer paa Jorden. De Sidste-Dages Hellige forstaa dette saa vel, at vore Fjenders Fremgangsmaade imod Præsident Cannon ikke forundrer dem. Det alene, at han er en æret og hædret Leder iblandt de Hellige, er Aarsag nok til at neddrage Fjendens Raseri og Had over ham. Dette er et af Hæderstegnene paa hans høje og hellige Kaldelse, og det er det Samme, som har været baaret af de bedste og ædleste Mænd, som nogensinde have levet paa Jorden.

De Sidste-Dages Hellige ære Præsident Cannon som en af de hæderligste og bedste Mænd i Verden, og dette Vidnesbyrd til hans Værd er bleven baaret af mange af hans Venner og Bekjendte, som ikke bekjende sig til vor Tro. Han er en af vor ærværdige Præsident John Taylors paalidelige og elskede Raadgivere, og den mest fuldkomne Kjærlighed og Tillid eksisterer imellem dem. Han har for mange Aar indtaget fremragende Stillinger saa vel i civil som i kirkelig Henseende og Folk have hørt hans Taler og set hans Gjerninger, med det Resultat, at Intet er blevet eller kan fremføres imod ham, men hans Vandel har stedse været overensstemmende med hans Lære og Tro som en Sidste-Dages Hellig, og denne Tro og Lære stemmer nøjagtigt med den hellige Skrift, hvilken al Kristendommen anerkjender for at være af guddommelig Oprindelse.

Præsident Cannon er bleven efterstræbt og jaget med lige saa stor Hævngjerrighed, som var han en af Jordens største Forbrydere. En Belønning blev lovet for hans Paagribelse, og da han tilsidst faldt i deres Hænder, blev han forhaanet og fornærmet af Lovens Tjenere, tildels fordi de ønskede at tilfredsstille deres Had og Fordom, og tillige fordi de haabede derved at ægge de Hellige til fjendtlige Demonstrationer, der kunde tjene til Undskyldning for videre Voldsgjerninger og Forfølgelse. Selv Militærstyrkens stærke Arm blev anvendt, skjønt der ikke blev vist mindste Tegn paa Modstand imod den civile Autoritet.

Medens Præsident Cannons største Forbrydelse, ifølge hans Fjenders Anskuelser, bestaar i, at han er en af de Sidste-Dages Helliges mest indflydelsesrige,

Ledere, kunne de ikke straffe ham for dette, hvorfor de vare nødte til at finde andre Ting, for hvilke de kunde anklage ham og drage ham frem for en af de Forenede Staters berygtede Domstole i Utah. Der har aldrig i nogen Tidsalder været Mangel paa Beskyldninger mod Herrens Tjenere, hvorved de kunde blive anklagede og førte for jordiske Fyrster og Dommere. De tre Hebræere bleve saaledes anklagede, fordi de nægtede at bøje sig for Nebukadnezars Afgudsbillede; Daniel blev dømt skyldig i Lovens Overtrædelse, fordi han vovede at bede til Gud tre Gange om Dagen, og vor Frelser og mange af hans Disciple bleve førte for Domstole og dømte til at lide en grusom Død, og dette formedelst Love udstedte og anvendte alene imod dem. De samme onde Magter ere nu i Færd med at udstede Love og lægge Planer, hvorved Herrens Tjenere kunne blive forfulgte og straffede. Det Paaskud under hvilket Præsident Cannon er bleven behandlet som en farlig Forbryder er, at han er tro til sine Hustruer og Børn og nægter at forskyde dem og adlyde en uretfærdig og barbarisk Lov.

Denne Lov er bleven udstedt og er bestemt ene og alene for de Sidste-Dages Helliges Forfølgelse, lig Nebukadnezars Lov imod Bøn blev udstedt i den Hensigt at ødelægge Profeten Daniel. Vore Fjender ved meget godt, at alle sande Hellige ville hellere lide Døden end bryde de hellige Baand, der binde dem til deres Hustruer og Børn. Den samme Lov vilde gjøre til Forbrydere mange af de bedste Mænd, som have levet paa Jorden, og dersom vi skulle tro den hellige Skrift, Mænd, som Gud særligen velsignede med sine Aabenbaringer, og som han kaldte sine Venner og Mænd efter sit eget Hjærte.

Straffen for denne Forbrydelse, for hvilken Præsident Cannon er anklaget, er kun en Bøde paa tre Hundrede Dollars og seks Maaneders Fængsel, og endda maatte han stille Kaution for 45,000 Dollars, hvilket er nok et Bevis paa, at hele Sagen imod ham er indgydt af Had og religiøs Fordom, og der er ingen Tvivl, uden at den samme hadefulde Fremgangsmaade vil blive anvendt imod ham i hans Proces og fremtidige Behandling. Medlemmer af hans Familie har maattet stille ualmindelig høj Sikkerhed for at møde som Vidner, og hans Fjender haabe, at deres Vidnesbyrd vil bevirke hans Dom. Allerede glæde de sig og prale af, at Dødsstødet er givet Mormonismen derved, at en af dens ledende Forkjæmpere er bleven arresteret. Men Ingen, som er bekjendt med de Helliges Historie og Aanden af det Sidste-Dages Værk vil blive tilbøjelig til at antage en saadan Ide. Dersom det, som Verden kalder „Mormonisme" kunde blive ødelagt af saadanne Ting, vilde Forfølgelserne i Missouri og Illinois, der endte med Blodbadet i Carthage Fængsel og Kirkens Fordrivelse til Ørkenen, have endt det for mange Aar siden. Det er ikke Menneskeværk, og ingen Mands Fængsling eller Død kan have Indflydelse paa dets Bestaaen; men det er Herrens Værk og vil bestaa evindeligen. De Sidste-Dages Hellige vide at dette er sandt, og Verden kunde ligeledes glæde sig i denne Kundskab, dersom de vilde annamme den.

Lige fra den Tid da Kirken først blev organiseret, er Folkets Taalmodighed bleven prøvet til det yderste ved de Forfølgelser og Fornærmelser, som vore Ledere have været underkastede, og dette har i mange Tilfælde været haardere at udholde end de Forfølgelser, hvilke vi som et Folk have maattet lide. Af en saadan Beskaffenhed var vor Profet og Patriarks Død. De Hellige maa nu se paa, at en

af deres mest ærede og elskede Ledere bliver fornærmet og uretfærdigt behandlet, skjønt der er Tusinder, som med Glæde vilde lide i hans Sted, og om nødvendig give deres Liv for ham; thi de Baand, som binde de Hellige til Guds Tjenere, som lede dem, ere ophøjede over alle verdslige Hensyn og stærkere end Døden. Men disse Scener, som vi nu gjennemgaa, ere nødvendige for Zions Renselse og Forløsning, og Herren vil styre dem alle, saa de ville bidrage til Sandhedens Triumf. De, som undertrykke Zion maa fylde deres Ugudeligheds Maal, og Guds Hellige maa i denne Tidsalder som i alle andre gjennemgaa Trængsel og blive gjorte fuldkomne formedelst deres Lidelser. Lader os vise vor Hengivenhed til Gud og hans Værk ved at opholde hans Tjenere ved vor Tro og Bønner og ved trofaste at udføre deres Raad og Lærdomme i alle Ting.

Mill. Star.

Korrespondance.

Westmannø, Island d. 10. Marts 1886.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Jeg sendte Dem nogle faa Linier den 10de Januar, efter at jeg modtog Deres Brev tilligemed Stjernen og andre Papirer. Jeg haaber De har modtaget mit Brev, og jeg vil derfor ikke gjentage noget af dets Indhold.

Her er omtrent 500 Indbyggere paa Westmannø, foruden nogle Fiskere, som komme fra Fastlandet paa denne Tid af Aaret for at fiske her omkring Øerne. Jeg benytter enhver Lejlighed til at tale med dem om Evangeliet, jeg holder Forsamling hver Søndag og Mange komme for at høre mig. Det koster omtrent en Krone om Dagen at leve her. Med Undtagelse af de ti Kroner, som De sendte mig, har jeg ingen Penge haft de sidste fem Maaneder, end hvad jeg har laant af en Bekjendt, og nu kan jeg ikke betale for Frimærker for dette Brev. Min Helbred er svagt, saa jeg føler ikke til at gaa til Søs at fiske, og andet Arbejde kan jeg ikke faa.

Postskibet anløb ikke Westmannø sidste Gang, saa Posten er ikke kommet hertil Øen, og det er ikke let at sige, naar den vil komme.

Jeg føler Glæde i at udføre mine Pligter, og jeg stoler paa Herren, at han vil hjælpe mig i alle Ting. Jeg bekymrer mig ikke om Fremtiden, skjønt det ser mørkt ud; jeg er næsten aldrig rask, naar det er koldt Vejr, og mine Klæder ere temmelig slidte; her er Hungersnød mange Steder, og de Hellige komme til mig næsten hver Dag og bede om Udfrielse, men jeg trøster og opmuntrer dem det Bedste jeg kan.

Den 19. Marts 1886.

Jeg har nydt den Glæde at se Dampskibet anløbe Westmannø denne Gang, og jeg har modtaget to Breve fra Dem tilligemed et Hundrede Kroner og mange Stjerner og Papirer. Jeg modtog ogsaa Breve fra mit kjære Hjem i Spanish Fork og gode Nyheder fra min Kone og mine fem Børn.

Jeg har mange af de islandske Advarselsrøster liggende her, men jeg kan ikke sælge dem; jeg har udlaant og bortgivet ikke saa faa af dem.

Jeg kan ikke sige bestemt, naar Emigranterne ville blive færdige til at

rejse fra Island, men jeg tænker, at Nogle ville gaa i Juni og Nogle i Juli, og maaske Nogle ville gaa i Mai. Der er i denne Gren 28 Medlemmer; 7 ere blevne døbte sidste Aar og 3 til Dato i dette Aar; 3 ere emigrerede.

Med venlig Hilsen til Dem og Brødrene i Missionen og de Hellige i Skandinavien tegner jeg mig Deres ydmyge Broder og Medarbejder i Kristi Evangelium.

Einar Erickson.

Visdoms Ord.

„Atter, Tobakken er ikke for Legemet ejheller for Maven, den er ikke til Nytte for Mennesket, men det en Urt for udvortes Skade og alt sygt Kvæg og bør bruges med Betænksomhed og Kløgt." Pag. B. Side 207.

Det ovenstaaende er et Uddrag af en Aabenbaring kaldet Visdomsordet, der omhandler hvad, der henhører til Menneskets timelige Frelse. Ved at betragte Guds Bud til Menneskene se vi med et, at de ikke ere vilkaarlige Befalinger, men ere afpassede for Menneskets største Velsignelse og Lykke. Ingen vil nægte, at hvor Guds Bud bliver overholdt paa det strængeste, der er Samfundet i den sundeste Forfatning, og hvor de overtrædes, der hersker mere eller mindre Anarki. De ti Guds Bud ere i Virkeligheden Grundlaget for Lovene i de kristelige Lande. Denne Opfattelse af Guds Bud til Menneskene burde tilskynde os af Kjærlighed til os selv i det mindste, om ikke af Kjærlighed til den algode Fader, at efterleve dem. Selviskhed er ikke den bedste Bevæggrund til vore Handlinger, disse skulde være Følgerne af vor Kjærlighed til Gud og Næsten. Visdomsordet blev just ikke givet som en Befaling, men som en Rettesnor for de Hellige og til dets Adlydelse er knyttet store Forjættelser. De Hellige, som lyde det, loves ikke alene Sandhedens og Visdommens Skatte, ja skjulte Liggendefæ, men endogsaa at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom fordum Israels Børn. Blandt de Ting, hvis Brug forbydes i denne Aabenbariug, er Tobakken. Vi erindrer ikke nogensinde at have hørt nogen som helst Nytte, at Tobakkens indvortes Brug har været til Menneskene, men derimod er der mange Eksempler paa den store Skade, som denne Plante har foraarsaget. Da Columbus opdagede Amerika for fire hundrede Aar siden, blændedes Menneskene af de mange Beretninger om den nye Verdens Rigdom paa Guld og Sølv og dens yppige Plantevækst, men ingen af dens Frembringelser har haft saa stor Indflydelse paa Menneskeslægten som to af dens Planter: Kartoflen og Tobakken. Den Første har vist sig at være en af Menneskenes største Velsignelser; den Anden som en af deres Forbandelser. Da Spanierne opdagede Amerika, fandt de at Indbyggerne røg Tobak. Den blev først dyrket i Spanien som en Zirplante, derpaa som en Lægeplante. Allerede i 1586 kom Tobaksrygningen i Brug i England ved Kolonister, som vare vendte tilbage fra Virginien, og det var fornemmeligen ved Walter Raleighs Eksempel, at Rygningen fandt Efterligning. Fra England spredte Tobaksrygningen sig til Holland og Tydskland og i Midten af

det 17de Aarhundrede opkom Tobaksrygning i Tyrkiet og Rusland. Kort efter, 1636, indførte spanske Gejstlige i Rom den Skik at snuse Tobak. Uagtet Theologer og Moralister paa det hæftigste prædikede mod Tobaksrygning, denne Helvedesrøg som de kaldte den, var det dog fuldkommen forgjæves og Tobakkens Brug tog mere og mere til.

Man vidste længe at Tobakken var en narkotisk Gift, men først i den nyeste Tid er det lykkedes at erholde denne i sin rene Form og saaledes bedømme dens Kraft. Ved at distillere Urten med Vand erholder man et ejendommeligt hvidt, bladet, krystallisk Stof der lugter af Tobak og foraarsager stærk Nysen. Det kaldes Nicotin eller Tobakskampher. Det er meget giftigt, en Draabe Nicotin dræbte en middelstor Hund mellem det 2det og tredie Minut.

Dr. W. P. Poulsen siger om Tobaksrøgen: „Den fortærer og fordærver Spyttet og indvirker ødelæggende paa Fordøjelsen. At aande den hede, skarpe Røg ned i Lungecellerne er naturligvis ogsaa svækkende for Lungerne, naar man vil gjøre denne Nydelse til en daglig Vane. Enhver Skabning i Naturen har Væmmelse for Tobaksurten ikke alene Myggen og Væggelusen, men selv Klapperslangen flyer den grønne Tobaksplantage. Men hvad gjør Mennesket? Allerede den halvvoksne Dreng smøger sin Cigar, trods de latterligste Gebærder og voldsomste Brækninger, maa der øves Vold paa Naturen, indtil han bliver en professioneret Damper!"

Man skulde tro at dem, som læse Afhandlinger om Tobakkens Skade, vilde tage Advarsel af Andres Eksempel og afstaa fra en Vane, som ikke i mindste Maade gavner Systemet. Men dette er alligevel ikke Tilfældet; forbuden Frugt synes altid at være den sødeste, og det er kun bagefter, naar Systemet er blevet ødelagt at Menneskene erkjende, at de have taget Fejl i at lære saadanne Vaner. De, som ikke tro paa Guds Aabenbaringer kunne have en Smule Undskyldning for at følge Verdens fordærvelige Skikke, men de Sidste-Dages Hellige, som tro paa Guds Aabenbaringer have ingen Undskyldning i denne Henseende, og enhver burde holde sig ren fra saadanne Ting, at vore Legemer kunde være en Bolig for den Hellig Aand.

Frugterne af Forfølgelserne.

Da den nye Edmundslov blev behandlet i de Forenede Staters Senat, talte Senator Teller om Regjeringens urigtige og uvise Fremgangsmaade imod Utah, og han gjorde den Bemærkning, at Mænd vare blevne sendte dertil, som ophidsede og forfulgte Folket, og havde ved deres Forfølgelser holdt Polygamiet i Live.

Det er tydeligt til Alle, som kjende Tilstanden her og de Sidste-Dages Helliges Historie, at disse Ord indeholde megen Sandhed. Religiøse Anskuelser ere ikke forandrede ved Undertrykkelse; ej heller kan en Religion udryddes ved Uretfærdighed. Overbevisninger blive kun styrkede ved Lidelser og Straf, og Magt er det værste Argument, der kan blive

anvendt imod Tro. Nidkjærhedens Ild og Begejstringens Flammer kunne ikke udslukkes med Had og Vrede. Et Samfunds religiøse Handlinger kunne for en Tid blive hindrede ved uretfærdige Love og en hævngjærrig Gjennemførelse af retslige Domme; men de Principer, som bevirke Gjerninger, ville kun blive dybere rodfæstede i Hjærtet og Samvittigheden, og Resultatet vil blive en større og rigere Høst i Fremtiden.

Vi betragte disse Begivenheder, der ere skete i Utah, som Forsynets Styrelse. Vore Fjender ville ikke tillade nogen af vore Lærdomme at dø i Stilhed. Forfølgelserne imod dem opvække Folket til at indse Vigtigheden af disse Principer og deres Pligter at sætte dem i Udførelse. Den eneste Fare for „Mormonismen er den Stillestaaen, der kommer af Ligegyldighed. Modstand bevirker Iver, og dette er Liv. De, som blive bestandig angrebne, kunne ikke blive sløve og ligegyldige, og vore Fjenders Angreb paa os betyde vedblivende Liv og Styrke til vort Samfund.

Den Uretfærdighed, hvormed vore Folk stedse have været behandlede og hvormed de endnu besværes, vil ikke formindske deres Tro eller Hengivenhed for Sandhedens Sag. Naar de se, at de blive hadede og forfulgte for deres Religions Skyld; naar de se, at uretfærdige Love ere udstedte alene for at straffe og plyndre dem; naar de vide, at Dommerne kun vise deres Hævngjærrighed imod dem, medens de søge paa alle lovlige og ulovlige Maader at beskytte deres Fjender; naar de se at de ere efterstræbte i et Korstog, Hensigten af hvilket siges at være, at fremme Dyd, og de mest skamløse Gjerninger ere udøvede af dem, som deltage i Korstoget; naar de kunne se, at Falskhed, Hykleri, Begjærlighed, Fordom og religiøse og politiske Rænker udgjøre Størstedelen af Bevæggrundene til deres Forfølgelse, da kunne de ikke Andet end med deres ganske Natur modstaa den Uretfærdighed, hvormed de blive behandlede, og med ubøjelig Standhaftighed beslutte sig til aldrig at give efter for deres Undertrykkere.

Og dette bliver indpræntet i deres Børn. Det flyder i deres Aarer, selv førend de ere fødte til Verden. Det er indgydt i deres Sønners og Døttres Hjærter, og de harme sig over den Fremgangsmaade, som er bleven brugt imod deres Forældre. Det ansporer dem til at undersøge Aarsagerne til den fjendtlige Stemning, der eksisterer i Anti-Mormonernes Hjærter, og de finde, at det er imod et System, der bærer Præget af guddommelig Oprindelse, og som var Aarsagen til at deres Fædre og Mødre forlode Alt, hvad som Verden holder kjært, at de maatte være tro til Evangeliets Fordringer. De blive opvækkede af deres ungdommelige Ligegyldighed til tankefuld og oprigtig Interesse i den Lære, der er saa forhadt.

Vore Fjenders hævngjærrige Handlinger hjælpe til at sprede „Mormonismen". De hjælpe til at gjøre vor Sag bekjendt. De gjøre den til Emnet for Taler, Foredrag og Avisartikler. Det bliver omtalt offentligt og privat. Den Ondskab, der bliver opvækket i de Ugudelige, og de Voldsgjerninger, som følge, tjene til at opvække Sympathi og fremskynde Undersøgelse af tænkende og retsindede Mænd og Kvinder. De Principer, vi forkynde, ere saa forskjellige fra vore Fjenders falske Fremstillinger, at disse ofte tjene til vort Gavn og Sandhedens Fremme.

Retfærdig Behandling; en Tilbøjelighed til at anerkjende det uomtvistelige Gode i vort Samfund, og de fleste af

dets Tilhængeres udmærkede Egenskaber; en Anerkjendelse af vore Fortjenester til Regjeringen ved at vi nedsatte os i dette Bjærgland, og derved lagde Grundvolden til dets Befolkning af hvide Mænd; denne Anerkjendelse vilde bleven givet til ethvert andet Folk under samme Forhold, selv om de skulde besidde nogle Ideer og Skikke lidt forskjellige fra Flertallet af deres Medborgere; Samvirken af Regjeringens Embedsmænd i saadanne Ting, som alle gode Borgere kunne forene sig om; mindre Fjendskab og mere Broderskab kunde have foraarsaget, at den Modfølelse, som eksisterer imellem „Mormoner" og Ikke-Mormoner vilde være bleven formindsket og foraarsaget Ligegyldighed iblandt Kirkens Medlemmer, især iblandt Ungdommen. Men som det nu er, føler enhver „Mormon", at der er noget i hans Tro og Kirke, som ikke er af Verden, og som vore Fjender ikke kunne imødegaa. Han ser, at de fleste af deres Argumenter bestaa af Usandheder, og i Udstedelsen og Haandhævelsen af alle Lovene imod os, ere højst uretfærdige Handlinger udførte, og dette frembringer en Følelse af Modstand og en større Hengivenhed til hvad han tror at være sandt og ret.

Kjærlighed til Fred og en Utilbøjelighed til Strid foraarsager, at vi ønske at leve afsondrede fra Verden. Men om Verden skulde overlade os aldeles til os selv, vilde det vise sig at være til vor Skade, og det vilde tjene til at forhindre „Mormonismens" Udbredelse og vor Enhed mere end noget andet, vi kunde forestille os. Vi sige derfor, at den Uretfærdighed, hvormed vi blive behandlede, er i Følge Forsynets Styrelse og vil tjene til Værkets Fremme og indgyde det fornyet Liv og Kraft, og vi kunne se, at Forsynet har styret Mennesket onde Hensigter til sit Folks Gavn og Bedste.

Hvad er Resultaterne af dette sidste Korstog? Nogle faa gode Mænd og Kvinder ere blevne kastede i Fængsel og mulkterede i temmelig store Pengesummer. Andre ere skjulte, fordi de vide, at for nærværende kunne de ikke erholde en retfærdig Dom, men ville blive domfældte uden Hensyn til Vidnesbyrdene for eller imod dem. Paa den anden Side, betragt den Aand, som Folket er i Besiddelse af! Vore almindelige Forsamlinger i Tabernaklet ere saa vel besøgte, at hver Søndag synes som, var det Konference. Wardforsamlingerne have aldrig været saa godt besøgte. Selv vore maanedlige Fasteforsamlinger, som holdes paa Ugedage, ere anderledes besøgte end før. Selv smaa Børn tale om Forfølgelsen og lære de Principer, der foraarsage saa megen Larm. De Hellige ere mere forenede end før. De ere mere varagtige i Bøn; de holde Visdomsordet mere nøje; de indse Nødvendigheden af at holde sig nærmere til Herren; de ere mere hjælpsomme til hverandre; de sympathisere af Hjærtet med dem, som lide for Sandhedens Skyld, og de holde mere fast ved deres Religion og formedelst de ufornuftige og fanatiske Angreb, som under Skygge af Lov ere rettede imod dem, holde de den i større Værd. Mange begavede Ældster, hvis Tid før var optagen af Forretning, kunne nu faa Tid til at gaa ud i Verden og forkynde Evangeliet og hjælpe til at indsamle de fattige Hellige til Bjærgenes Dale. Følgerne af alt dette kunne ikke andet end være til Gavn for den Sag, som vi elske højere end noget andet, og hvis Stadfæstelse hverken Fængsel eller Død ville forhindre.

Jo stærkere Forfølgelsen, jo større

Uretfærdigheden, jo haardere Lidelserne, og jo sværere Prøverne, desto fastere holder en sand Sidste-Dages Hellig ved sin Religion. Vidnesbyrdet om dets Sandhed, som er indpræntet i hans Sjæl, som blander sig med hans Livsblod, bæver i hans Nerver og brænder i hans Marv, vil tiltage i tusindfold Styrke ved det, som han maa gjennemgaa for Sandhedens Skyld. Det er ikke afhængig af Ejendom, Velstand eller Popularitet. Det er ikke af Mennesker, ej heller kan det styres af Mennesker. Det er Guds eget, og ingen jordisk Magt, end ikke Døden, kan berøve ham det; thi det er en aandelig Gave, som intet uden Synd kan tage fra en Mand. Forsømmelse af Pligter kan svække dets Kraft, Deltagelse i Verdens Aand kan formindske dets Indflydelse, Samkvem med de de Ugudelige kan sløve Sansen for dets Virkning, men Vold, Trusler, Straf, Undertrykkelse, Berøvelse af Ejendom og Frihed, aldrig, nej aldrig!

Den Fremgangsmaade derfor, som bliver anvendt for at tilintetgjøre „Mormonismen" blot styrker og opbygger den. Dens Fjender anse os for at være dumme og bedaarede, fordi vi ikke se de Farer, der true os. Daarskaben er hos dem. Vi se tydelig den Modstand og de Magter, der stride imod os; men vi vurdere vor Tro højere end vor egen Sikkerhed og vor Religion højere end vor Ejendom, og saaledes ville vi triumfere. Vore egne personlige Lidelser eller Skjæbne er en underordnet Tanke. I det Fjærne, udover de nuværende Trængsler, skimte vi Sejr for Sandheden, og dette giver os Styrke til at udholde Møje og Haan, Lænker og Undertrykkelse og selv Død, om det gjøres fornødent for det Ondes Udryddelse og Retfærdighedens Stadfæstelse.

Under disse Forhold kunne maaske nogle af vore blinde Modstandere, som indbilde sig selv at være saa vise, skimte lidt af deres egen Daarskab, og se at den Fremgangsmaade, der er bleven brugt for „Mormonismens" Tilintetgjørelse, er den daarligste, de kunde have anvendt i den Hensigt; thi den vil under Forsynets Styrelse tjene til det store Sidste-Dages Værks Fremme og dets yderligere Stadfæstelse paa Jorden.

Des. News.

Indianer-Høvdingen og hans to Hustruer.

Et religiøst Blad, udgivet i Staden Boston i Nordamerika, publicerede den følgende Beretning om nogle kristne Missionærers Arbejde iblandt Indianerne.

„Paa den Tid Høvdingen blev omvendt til Kristendommen, havde han to Hustruer. Hende, som han havde ægtet først, var gammel, blind og barnløs. Den anden var ung, smuk og Moder til en lovende Dreng. Missionærerne fordrede af Høvdingen, som en nødvendig Betingelse for at han kunde blive en Kristen, at han skulde forskyde en af disse Hustruer. Den gamle Høvding overvejede Sagen nøje, men var ikke i Stand til at komme til noget Resultat. Han var bunden til den Første ved alle hæderlige Baand, og det var hans Pligt at forsørge hende, medens den Anden elskede ham med en ungdommelig Naturs hele Fyrighed og var Moder til hans eneste Barn og Arving, som han ikke kunde give Slip paa, og fra hvilken han ikke kunde adskille Moderen. Han overgav derfor Sagen i Missionærernes Hænder til at dømme, hvilken han skulde forskyde. Deres Dom

lød imod den Yngste, og eftersom han var gammel, og han ingen Børn havde med den første Hustru, dømte de, at den Yngste skulde tillige forlade sit Barn. Denne Dom blev adlydt med en Martyr-lig Opofrelse, som intet uden den stærkeste religiøse Overbevisning kunde have inspireret, modstridende, som det var, enhver naturlig Følelse af Ære og Kjærlighed. Og saaledes blev i en Time denne unge Hustru og Moder berøvet sin Ægtefælle, sit Barn, sin Karakter og sit Hjem; og uddrevet ene og forladt i den vide Verden. Beretningen, som Missionærerne gav, slutter med at fortælle, at den forskudte Hustru og berøvede Moder døde kort efter af Sorg."

Utah Nyheder.

— Præsident Cannon skulde have mødt for Retten den 17de Marts, men han indfandt sig ikke. Han havde hørt, at det var hans Anklageres Bestemmelse at anlægge saa mange Anklager imod ham, at hans Straf vilde være bleven Fængsel paa Livstid. De Forenede Staters Advokat Dickson havde sagt, at naar Cannon kom ud af Fængslet, skulde han bæres ud død. Under disse Forhold viste han stor Visdom i at udeblive, og hans Fremgangsmaade vil med Glæde blive anerkjendt af alle Sidste-Dages Hellige; thi Dicksons Trusel vilde tilvisse være bleven udført, eller muligen en Gjentagelse af Scenen i Karthago vilde have fundet Sted.

— Eli H. Murray, som for en Række af Aar har været Guvernør over Utah, og som ved sin despotiske og tyranniske Fremgangsmaade har skjændet og vanæret sit Embede, er nu endelig bleven afskediget, til stor Ærgrelse for „Mormonernes" Fjender. Hans officielle Handlinger have for en Tid givet Utilfredshed i Washington, og den 16de Marts sendte Præsident Cleveland ham et Telegram ensbetydende med hans Afsked. Formedelst den uindskrænkede Vetomagt, som Guvernøren af Utah besidder, har han stedse søgt at forhindre gode Love i at blive udstedte, men da han for en kort Tid siden nægtede at underskrive Finansudkastet, som blev ham forelagt af den lovgivende Forsamling, fik Præsident Cleveland Øjnene op for hans Udueligheed og gav ham kort Afsked.

Emigrationen. Den 8de April forlod vor første Emigration Kjøbenhavn. Selskabet bestod af 69 Sjæle foruden de hjemvendende Zionsældster. C. J. Strømberg blev beskikket til Selskabets Leder til England. Den 9de April forlode 20 Hellige Kristiania under Ledelse af Ældste J. C. Nielsen. Disse to Kompagnier ville forenes i Liverpool.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1ste Maj 1886. 35te Aargang.

Tale af Hr. James K. Applebee,

holdt i Congregational-Kirken i Boston, Søndagen den 7de Februar 1886.

Det er meget sjældent, at vi finde en Mand, som selv lever efter, hvad han tror og forkynder at være Sandhed og Ret, men det er meget sjældnere at finde en Nation, som kan opnaa samme heltemodige Højdepunkt. Jeg frygter for, at den amerikanske Nation maa klassificeres blandt dem, hvis Forsøg paa at efterleve sine egne Principer ere mislykkedes.

I den amerikanske Grundlov er der en Paragraf, der forbyder Kongressen at udgive Love vedrørende Religion. Denne Paragraf bliver bestandigt overtraadt paa et tusinde forskjellige Maader. Den brydes naar religiøse Ceremonier anvendes i Folkeskolerne, den brydes naar religiøse Prøveeder fordres af Domstolene, den brydes, naar Statens Midler bliver anvendt i sekteriske Øjemed, den brydes ved enhver Sabbatslov, den brydes hver Gang en Kapellan bliver indsat i Hæren eller Flaaden, den brydes hver Gang en Præsident eller Guvernør udsteder sin Bøn- eller Taksigelsesproklamation, den brydes paa det groveste naar Kirkeejendom fritages for Beskatning. I mange af Staterne er der kriminelle Forbedringsanstalter, hvilke ere understøttede af offentlige Midler. Protestantiske Gejstlige ere blot tilladte at besøge disse Anstalter en Dag i Ugen, og ere da blot tilladte at give nogle faa farveløse Formaninger, medens katholske Præster ere tilladte at aflægge et Besøg der tillige paa andre Dage, om Fredagen, paa Alle Helgens Dag, og da at holde Messe paa Skatteydernes Bekostning.

Den romersk-katholske Kirke har det Uheld at forsyne vore Fængsler med det største Antal Forbrydere. Dersom deres Messer ikke kan hindre deres Trosfæller i at komme i Fængsel, er det for meget at forlange, at Skatteyderne skulle betale Messe for Forbryderne, efter at de ere i Fængsel. Det er en forkert Ide, at en Mand, som maaske forrige Uge i en mørk Nat slog og plyndrede en Anden, nu da han er sendt til Fængslet bekjender sig at tilhøre en eller anden Sekt og fordrer religiøs Trøst, at dette gives ham paa Statens Bekostning.

Dersom hans Religion ikke kunde holde ham ude af Fængslet, er det bedre, at han i det Mindste for en Tid undværer denne Religion, medens han er indenfor Fængselsmurene. Lige saa sikkert som Fængselsdøren holder Forbryderen inde, lige saa sikkert skulde den holde Præsten ude. Dersom Præsten har fejlet i at bevare Manden fra at komme i Fængsel, skulde han ej heller have Ret til paa Embeds Vegne at besøge ham, efter at han er kommet der.

Det er højst besynderligt, at medens det amerikanske Folk praktisk gjøre saa meget for at forene Religion med Statsstyrelsen og derved bryder Grundloven, der forbyder Statens Indblanding i Religionsaffærer, saa er Hovedanklagen imod Mormonerne i Utah netop den, at Kirken og Staten ere forenede, og derfor maa Mormonerne undertrykkes og specielle Love udstedes i dette Øjemed. Det er meget let at bevise, at Kirken og Staten ere mere sammenføjede i mange andre Stater end i Utah. Jeg tilstaar, at Mormonerne drømme om en herlig Tid, da alle Mennesker skulle blive Mormoner, og Ingen skulle modstaa dem, men Alle erkjende deres Kirkes Overherredømme. Men Mormonerne ere ikke de eneste, som tro saaledes. Dersom Mormonerne skulle udryddes, fordi de nære et saadant Haab, hvorfor søger man da ikke at udrydde andre religiøse Samfund, som tro netop det Samme? Næsten alle kristne Sekter, som jeg kjender, vugge sig i samme salige Drøm.

Det vilde ikke være vanskeligt at samle Uddrag fra Mormonernes Skrifter, som bevise, at de tro, at al verdslig Regjering skal bøje sig for deres Kirke, naar den faar sikkert Fodfæste, men det vilde være højst uretfærdigt at tage saadanne Uddrag som Bevis paa, at Mormonerne nu ere i Oprør mod Regjeringen. Det vilde være lige saa fornuftigt at sige, at Adventisterne ere Oprørere mod de forskjellige Regjeringer, under hvilke de leve, fordi de tro paa Kristi anden Tilkommelse, og at han vil regjere paa den forløste Jord.

Heri bestaar efter min Mening det store Fejlgreb, som Skribenter imod Mormonerne gjøre sig skyldige i. De have citeret disse højtravende Udtryk, som Mormonforfattere have brugt ved Beskrivelsen om deres Kirkes Fremtid, og saa spørges der: Kunne Mænd, som tro saadanne Lærdomme, være tro og hengivne Borgere under nogen som helst Regjering? Det er netop dette Fejlgreb, som en Skribent i „Andover Review", Pastor D. L. Leonard, gjør sig skyldig i. Han citerer f. Eks. en Mormonskribent, en Hr. Orson Spencer, som siger: „Præstedømmet er den Myndighed, gjennem hvilken Gud styrer, oplyser, frelser og fordømmer alle Mennesker. Gjennem Præstedømmet styrer og leder han alle Ting. Udenfor dette findes ingen af Herren anerkjendt Autoritet. Konger, Fyrster, Herskere og Ledere, som ikke ere ordinerede og beskikkede gjennem Præstedømmets Myndighed, tilrane sig deres Magt. Jesus selv udøvede al sin Magt gjennem de forskjellige Grader af Præstedømmet. Lydighed er alle Menneskers hellige Pligt. Derfor maa alle Regjeger, civile og huslige, Forretnings- og Handelsforetagender rette sig efter Guds inspirerede Præstedømmes Raad. Ved denne Myndighed skulle alle denne Verdens Riger, være sig aandelige eller timelige, kristne eller hedenske, forenes til et Rige, som vil indbefatte Politik, Kunst, Videnskab, Handel og Religion. Konger og Regenter skulde vælges af Gud igjennem hans Præstedømme, af hvilket de selv bære en Del; thi uden at være

ordineret til Præstedømmet kan ingen Mand regjere i Guds Rige. Jesus Kristus vil oprette et timeligt lige saa vel som et aandelig Rige. Det er underligt hvorledes Sekterne kunne komme paa den Tanke, at hans skal blot være aandeligt og ikke tillige et timeligt Rige."

Naturligvis er alt dette overdrevet, men det er ikke værre end hvad Tusinder af gode Kristne i Aarhundreder have sagt, lige fra Paven og nedad, eller om I behage, fra Paven og opad.

Samme ærede Forfatter citerer Følgende fra Apostelen Parly P. Pratt: „Præstedømmet besidder Magten og Myndigheden til at give Love og Forordninger til Individer, Menigheder, Fyrster, Nationer og hele Verden; til at indsætte Konger, Præsidenter, Guvernører og Dommere, samt til at salve og ordinere dem til deres hellige Kaldelser; til at lære, advare og irettesætte dem ved Herrens Ord. Disse ere Guds Repræsentanter eller Ministre iblandt Menneskeslægten. At annamme dem, at efterkomme deres Raad, at føde, klæde, og understøtte dem, er regnet det Samme, som om det var gjort til Guds Søn selv."

Dette Sidste er jo blot en Omskrivning af Kristi egne Ord: „Hvo, som annammer Eder annammer mig, og hvo som annammer mig, den, som har sendt mig." Jeg indser ikke, hvorfor Mormonerne ej maa tage et Stykke af Bibelen til deres Trøst, da alle andre Kirkesamfunds Præster saa glubsk sluge alt hvad der behage dem.

Hr. Leonard citerer ligeledes Følgende fra Orson Pratt, og kalder det en formastelig Paastand: „Guds Rige er den eneste lovlige Regeringsform, der eksisterer nogensteds i Universet". Nu vel, er det ikke sandt? Kan nogen anden Slags Regjering med Undtagelse af Djævelens, eksistere nogensteds i Universet?" Hvert Folkeslag, som paatager sig at regjere ved Love af deres egen Opfindelse og gjennem Embedsmænd af deres eget Valg er ligefrem i Oprør mod Gud. I 1700 Aar (fra 1830 og tilbage i Tiden) vare Nationerne aldeles uden sand og lovlig Regjering." (Sandt igjen.) „Alle deres Kejsere, Konger, Fyrster, Præsidenter og Magthavere optraadte uden Myndighed. Ikke en af dem var kaldet af Gud. Ikke en af dem erholdt nogen Aabenbarelse eller Lov fra ham. Deres Autoritet er altsammen selvtagen. Deres Love ere fabrikerede af deres egen tilranede Magt, og hele Regjeringssystemet fra først til sidst er en Masse usammenhængende, uforenelige Elementer, der staa i direkte Modstrid til Guds Rige. Den Almægtige har forordnet, at alle disse jordiske Riger skulle nedbrydes, deres Troner omstyrtes og Nationerne omvæltes, at alt maa blive beredt for Guds Riges Oprettelse, hvilket alle Andre maa underkaste sig eller nedstyrtes evindelig."

Hvad mig selv angaar, er jeg ikke meget hjemme i Mormonernes Literatur. Jeg har ikke læst andet deraf, end hvad ortodokse Kristne have citeret i deres Bøger for dermed at bevise Mormonernes Daarlighed. Jeg antager derfor, at jeg har læst det Værste, deres Literatur indeholder. Pastor Leonard har i „Andover Review" indrykket det Stykke, jeg nylig oplæste som et Bevis paa Mormonernes totale Fordærvelse. Til mig beviser det netop det Modsatte. Jeg veed, og hver fordomsfri Læser af Verdenshistorien veed, at vi aldrig have haft et sandt Guds Rige paa Jorden; at gjennem den lange mørke Middelalder vare Nationerne „uden sand og lovlig Regjering", og vi vide ogsaa, at hvad Regjeringssystem Nationerne den

Gang havde, bestode „af en Masse usammenhængende. uforenelige Elementer, der er i direkte Modstrid til Guds Rige". Om Mormonerne er udkaaret til at skaffe os „det evige Rige, som alle Andre skulle underkaste sig" er et Punkt, som er aabent for Diskussion. Mormonerne ere selv meget villige til at diskutere derom, og de ere de sidste af alle Mennesker til at forbande Andre, som ikke kunne se Sagen lig dem.

Hvor uretfærdigt er det ikke at stemple Folk som utro og forræderiske mod alle bestaaende Regjeringer, fordi de nære saadanne Drømme om, hvorledes Regjeringer burde være. Dersom Mormonerne ere utro og forræderiske i dette Stykke, da ere Medlemmerne af alle andre Kirkesamfund ligesaa. Alle Kirkesamfund tro paa et Millennium af et eller andet Slags, og mere gjøre Mormonerne heller ikke.

Det vil ses at alle de Uddrag, som jeg har gjort, og for hvilke jeg er Hr. Pastor Leonard skyldig, uagtet han anførte dem i en hel anden Mening end den, i hvilken jeg har anvendt dem, peger hen til Fremtiden. De skildre hvad Verdens Regjeringer ville blive til, naar Mormonkirken bliver den Styrende, formedelst det, at alle Mennesker ere blevne Mormoner. De have intet Hensyn til Verdens nuværende Tilstand, da deres Samfund jo er som en Draabe i Havet.

John Taylor sagde i 1853: „Præstedømmet er den eneste lovlige Myndighed paa Jorden, og alle Nationer skulle bøje sig for samme." Den Nationernes Underkastelse er altsaa noget, som skal ske i Fremtiden. Der kan ingen fornuftige Indvendinger gjøres imod Mormonerne, fordi de hengive sig til disse gyldne Drømme om deres Fremtids Storhed. Det skader Ingen. Alle Fortidens og Nutidens Kristne have haft lignende Ideer.

Det eneste som vi Hedninger behøve at bekymre os om angaaende Mormonerne er: Hvorledes ville Mormonerne behandle os, medens deres Surdejg gjennemsyrer den ganske Menneskeslægt? Have vi noget at frygte fra dem? I Forhold til som de stadfæster deres Ret til at dyrke Gud paa deres Maade, ville de indskrænke, afskære eller fratage os vor Ret til at dyrke, som det tykkes os for godt? Dersom vi skulde dømme efter Fortidens Erfarenhed, i Tilfælde af at Mormonernes Drøm virkelig skulde gaa i Opfyldelse, da have vi god Grund til at frygte. Ulykkeligvis for Verden har intet Samfund erholdt nogen verdslig Magt, førend det har begyndt at undertrykke andre Samfund, fordi de saa Tingene i et andet Lys. Men Mormonerne have haft Magten til at forfølge andre, og dog have de aldrig gjort det. De have vist sig meget tolerante mod anderledes Troende. Blandt deres Trosartikler findes følgende: „Vi fordre den Rettighed, uforstyrret at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de behage.

Vi tro, at det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt at adlyde, ære og opretholde Lovene.

Vi tro, at Enhver bør være retskaffen, sanddru, kysk, maadeholden, velgjørende, dydig, oprigtig og gjøre Godt til Alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi tro Alt, vi haabe Alt, vi have udstaaet Meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at udholde Alt. Vi eftertragte Alt, hvad

der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt."

Dette er en ædel Trosbekjendelse for hver Mand, og jeg tror, at ethvert rettænkende Individ maa tilstaa, at Mormonerne som et Hele taget i deres Gjerninger ikke have beløjet denne Trosbekjendelse. Naar man erindrer, under hvilke Omstændigheder Mormonfolket er blevet til, de Forfølgelser og Trængsler, de have været underkastede, hvorledes de ere blevne samlede fra Samfundets laveste Klasser — er det et Under, at de have gjort saa vel, som de have. De ere ikke de dyriske Vellystninge og rovgjerrige Bedragere, som arrige religiøse Redaktører beskrive dem. Deres Moralitet er højere end Moraliteten iblandt Kristendommen i Almindelighed. De ere tro til den amerikanske Grundlov. John Taylor siger: „Om Grundloven, som vi agte saa meget, og som enhver amerikansk Borger skulde agte og ære, sagde Joseph Smith, at den var skreven ved Inspiration fra Gud."

Med hvad Ret kalde ortodokse kristne Skribenter dette for væmmeligt Smiger? Hvorfor er det væmmeligt i Mormonernes Mund og ikke i andre Menneskers? Mormonerne vare iblandt de allerførste, som modarbejdede Slaveriet. „Ved Kongressen," sagde Joseph Smith i Aaret 1844, „at betale hver Mand en rimelig Pris for hans Slaver af Overskuddet fra Salget af Regjeringsland og af det, som kan spares ved en Nedsættelse af Kongresmedlemmernes Løn. Bryd de stakkels Sortes Lænker, og lær dem at udføre Arbejde som andre Mennesker; thi en Times sand Frihed paa Jorden er mere værd end en hel Evighed af Trældom."

„Mange Aar førend disse ædle Tanker bleve udtalede," siger T. W. Curtis, „var en af Anklagerne mod Mormonerne i Missouri at de førte frie Negre med sig ind i Staten. De samme Folk dreve dem ud af Missouri og søgte at fæste Slaveriet paa den ny optagne Stat Kansas, og endnu senere kjæmpede de med Vaaben i Haand imod Unionen."

Atter, paa en Tid, da ortodokse kristne Kirkesamfunds Medlemmer uden Blusel eller Medynk drev Handel med Mennesker, optraadte Mormonkirken, svag som den var, ene imod Slaveriet. Selv om Joseph Smith virkelig var en saadan fanatisk Bedrager, som han bliver skildret af Mange, tror jeg, at Gud var mere paa Mormonernes Side den Gang end paa de Kristnes, som forsvarede og understøttede Slaveriet.

I enhver Generation er der altid nogle fremtrædende Spørgsmaal for Folket at løse, hvilke tjene som et Tegn paa Slægtens moralske Standpunkt og Udvikling. Vi have ogsaa saadanne Spørgsmaal at løse i vor Tid og Slægt, og jeg vil nævne iblandt disse: Indianerspørgsmaalet, Maadeholdssagen, Arbejderspørgsmaalet, Undervisningsæmnet, Religionsfrihed og Kvindernes Stemmeret. Jeg nævnede Kvindernes Stemmeret sidst, ikke fordi jeg anser den for at være af den mindste Betydenhed, men fordi jeg kommer til at behandle dette Æmne i Forbindelse med Mormonspørgsmaalet, naar jeg kommer til at omhandle deres Polygami, hvilket jeg ikke vil have Tid til i Dag. Om vi imidlertid udelade Spørgsmaalet om Kvindernes Stemmeret af vor Betragtning og holde os til de andre fem, ville vi faa at se, at Mormonerne, om de ikke ere foran os, i det Mindste ere lige saa langt fremme som vi.

Vi ville begynde med Indianerspørgsmaalet. Mormonerne have endnu aldrig bedraget en Rødhud, tværtimod, de have efterlignet William Penn i deres

Behandling af Indianerne. Derfor kan ogsaa en Forfatter iblandt Mormonerne med Stolthed skrive: „Det er blevet os lært at behandle Indianerne med Venlighed, og aldrig at tage Fordel af deres Uvidenhed, naar vi kjøbe deres Land, Bøffelhuder, Skind eller Pelsværk. Vor Fremgangsmaade har altid været at føde og klæde dem og civilisere dem og ligeledes at undervise deres Børn. Vi finde ingen halvblods Mormon- og Indianerbørn indenfor vore Grændser.“ Unionsregjeringen vilde ikke have noget fortrædeligt Indianerspørgsmaal at løse i Dag, dersom de havde fulgt vor Taktik og behandlet de røde Mænd med Ærlighed og Retfærdighed.“

Det næste Punkt er Maadeholdenhedssagen. I sit „Visdomsord“ siger Josef Smith, at det er ikke godt at drikke Vin eller stærke Drikke, og naar Vin bruges i den hellige Nadvere, bør det være ren, hjemmelavet, uforfalsket Vin; at det ikke er sundt at drikke hede Drikke eller at tygge eller røge Tobak; at stærke Drikke ere til at vaske Legemet med, og at Tobak er en Urt, til Lægemiddel for udvortes Skade og syge Kreaturer; at Urter og Frugter ere skabte til Føde for Menneskene; at Sæd er til Føde for Mennesker, Dyr og Fugle, samt at Mennesker ikke bør æde Kjød undtagen om Vinteren og i Hungersnød.“ Mormonerne anse ikke disse Lærdomme som en Befaling, men som Raad afpasset efter de Helliges Omstændigheder og visende Herrens Villie. Dog har det haft sin Virkning paa Mormonerne, saa at de næst efter at være det mest sparsommelige Folk i Amerika ogsaa er det mest maadeholdne. Hr. T. W. Curtis siger om Utah — og hans Ord bekræftes af baade Mormoner og Ikke-Mormoner: — Af dets hundrede og fem og halvfjerdsinstyve Tusinde Indbyggere findes blot fem og tyve Tusinde Ikke-Mormoner; men denne lille Minoritet forstaar at gjøre sig bemærket paa forskjellige Maader. Den indehaver alle velønnede Embeder fra Guvernøren nedad. Dette er hvorledes Civiltjenestens Reform bliver udført i Utah. Af to Hundrede Værtshuse, Billardstuer og Keglebaner drives blot omtrent et Dusin af Mormoner eller Mænd, som gaa under dette Navn. Alle Bordeller og vanærende Indretninger drives og underholdes af Ikke-Mormonerne. Otte og halvfemsinstyve Procent af Hazardspillerne komme fra samme Del af Samfundet, saa vel som fem og halvfemsinstyve Procent af Prokuratorer o. s. v. Firsinstyve Procent af Processerne falde paa samme Flok. Halvfemsinstyve Procent af Selvmorderne ligeledes og firsinstyve Procent af Manddrabere og Barnemordere. Af de et Tusinde Arrestationer, der forefaldt i Salt Lake City i 1881, vare 150 Mormoner og 850 Ikke-Mormoner. I Aaret 1878 kunde man med Sandhed sige, at af Territoriets tyve Countier, af hvilke de fleste vare vel befolkede, fandtes i tretten ikke et Værtshus, Bryggeri, Spillehus, Billardrum eller Bordel, ejheller en Prokurator, Doktor, fremmed Præst, Tigger eller Politiker.

Det tredie Punkt var Arbejdssagen. Det tilstaas fra alle Sider, at den eneste Løsning paa dette vigtige Spørgsmaal er i Ko-operation eller Fællesforeninger. Mormonerne have endnu ikke haft noget Arbejdsspørgsmaal at brydes med, og hvorfor ikke? Svaret kan man finde i en Artikel, skreven af Hon. James W. Barclay, Medlem af det brittiske Parlament i »Nineteenth Century«. Han siger: „Mormonsamfundet er at betragte som en eneste stor Familie, sammenbundne ved fælles Tro og Pligter, af hvilke en af de vigtigste er, at sørge for de Fattige

og Nødlidende. Til samme Tid har ethvert Individ fuldkommen Handlefrihed. Der øves ingen Tvang mod nogen Mormon med Undtagelse af den offentlige Mening om ham iblandt hans Trosfæller. Alle ere lige. Der er ingen priviligerede Klasser iblandt dem, men de regjere i Ordets fuldeste Betydning sig selv."

Det er vanskeligt at indse, hvorledes Arbejderuroligheder skulle kunne opstaa i et Samfund lig dette. Mormonerne have udviklet Fællesforeningsideen langt fuldstændigere end noget andet Samfund i dette Land. Brugsforeninger eksistere iblandt dem under Navn af „Enoks Orden". Det er Hensigten med denne Orden at helliggjøre Salt Lake City, saa at den med Tiden kan blive værdig til at optages til Himmelen lig Enoks Stad fordum. Men de arbejde for dette Øjemed paa en særdeles fornuftig Maade. De synes at tænke, at en Stad er kun skikket til at blive optagen til Himmelen, naar dens Indbyggere nyde god Føde, ere velklædte og bebo gode Huse. Mormonerne ere, naar Alt bliver betragtet, de mindst fanatiske af alle religiøse Samfund. Deres Tale om et himmelsk Zion har givet dem et praktisk Begreb om Oprettelsen af et jordisk Zion, en Stad, hvor der ikke skal findes Fattigdom, Forbrydelser eller Uorden. I Salt Lake City have de en Brugsforening med en Kapital paa en Million Dollars. Alene for Fragt betaler den 400,000 Dollars om Aaret, og gjør en Omsætning af over fire Millioner i samme Tidsperiode. Der er mange lignende Foreninger over hele Territoriet, hvilke alle ere i en blomstrende Forfatning.

Det fjerde Punkt var Skolevæsenet. Det er en meget almindelig Beskyldning imod Mormonerne, at de misbruge Skolerne ved at lære Mormonprinciper. Ingen Beskyldning kunde være mere ugrundet. Her er Brigham Youngs Mening om dette Emne: „I Forbindelse med Børns Opdragelse kan jeg ikke noksom paalægge Eder Vigtigheden af at lære de Unge af begge Kjøn nyttige Haandværk. Hver ung Mand og Kvinde, hvis fysiske Evner tillade det, skulde lære det Haandværk eller den Beskjæftigelse, som er bedst passende for dem. Unge Mænd, som vælge Landbrug eller Fædrift, skulde lære disse Beskjæftigelser grundigt. Saaledes ogsaa med dem, som lære et Haandværk, de skulle gjøre sig Flid for at lære det til Gavns. Unge Damer skulde fremfor alt lære Husholdningen i dens forskjellige Grene, og lægge sig efter Silkeavlen, saa at deres Klædninger kunne være deres egne Hænders Arbejde, og tillige lære at tilskjære og forfærdige Klæder for sig selv og andre, men de maa til samme Tid ikke forsømme at udvikle de Talenter, der er en saa stor Prydelse til Damer, og som tjene til at gjøre et Hjem saa tiltrækkende."

I den niende Artikel af den nye Stat Deserets Grundlov foreslaa Mormonerne, at „den lovgivende Forsamling skal se til, at et almindeligt, offenligt Undervisningssystem indføres, og tillader Friskoler at blive oprettede paa de Vilkaar, at ingen sekteriske Principer skulle læres i saadanne Skoler, som helt eller tildels opretholdes paa den offentlige Bekostning. Al Lovgivning, henhørende til Skolevæsenet, skal være upartisk og sikre til alle Individer af hvilkensomhelst Race, Farve og Religion lige Rettigheder og Privilegier. Intet religiøst eller sekterisk Samfund skal nogensinde kontrollere eller anvende til eget Brug nogen af de offentlige Midler, der ere bestemte til Statens Skoler eller til Universitetet."

Hr. T. W. Curtis siger: „Det sidste Antimormonforslag, som blev vedtaget

af Senatet, var en Banstraale mod det formodede mormonske Kjætteri — Forening mellem Kirke og Stat. En af Paragraferne i nævnte Forslag forbyder Brugen af Kirkens Bøger i Utahs offentlige Skoler og gjør den territorielle Skolesuperintendent til en Forenede Staters Embedsmand, samt at Mormonkirkens Pengemidler skulle anvendes til et verdsligt Skolesystem. Nogle faa Minuter før Lovforslaget vedtoges, blev et beediget Vidnesbyrd af Superintendenten for Utahs Skoler oplæst i Senatet paa Begjær af Mormonernes Repræsentant, John T. Caine, hvilket tydeligt beviste, at Mormonisme aldrig bliver lært i de offentlige Skoler, og at Kirkens Bøger aldrig have været brugte. Lovens Ophavsmand foreslog derfor, „at nævnte Paragraf bliver udstrøget". Dette var let nok, men den falske Fremstilling havde allerede gjort sit Værk. Man kan næppe læse et religiøst Blad, som omtaler Mormonismen, uden at finde denne gamle exploderede Løgn gjentaget. Ingen som helst Religion læres i Utahs Kommuneskoler.

Mit sidste Punkt var Spørgsmaalet om Religionsfrihed. Efter hvad vi lære af Verdenshistorien, kunde man vente, at Mormonerne vilde forfølge anderledes Troende. De første Dages Kristne begyndte at forfølge andre, lige saa snart som de ansaa sig for stærke nok til at gjøre det. Mohammed grundfæstede sit Rige med Sværd i Haand. Mormonismen gjør Fordring paa at være en ny Aabenbarelse fra Gud. Den siger sig at indsamle Herrens Hellige, og den kalder alle Mennesker, som ikke tilhøre den, for Hedninger. Vel, haarde Ord bryde Ingens Hals. Jeg har intet imod at kaldes Hedning, forudsat at de, som kalde mig saaledes, give mig Frihed til at tænke, tale og handle som jeg vil, saa længe mine Tanker, Tale og Handlinger ikke forulæmpe Andre. Mormonismen er et Theokrati, det samme er Katholicismen; men skulle vi derfor udgive Love imod dem? I al den Tid, de bleve forfulgte og fordrevne fra New York til Missouri, fra Missouri til Illinois og fra Illinois til Utah, have Mormonerne holdt fast ved Principet, uindskrænket Religionsfrihed. George Q. Cannon siger: Ortodokse og Kjættere, Populære og Upopulære, Mc Closkys, Chapins, Frothinghams, Simpsons, Beechers, Talmages, Cooks og alle Andres Tilhængere, ja selv Afgudsdyrkere, Ingersollianere og Mormoner have fuldkommen Ret til at tro og leve, som de ønske, saa længe som de ikke angribe Andres Rettigheder. Fra den Tid, da Utah først blev befolket, har aldrig nogen hæderlig Mand bleven nægtet en Plads at prædike i eller savnet Tilhørere, uden Hensyn til hvad Sekt eller Samfund han tilhørte."

Medens Katholikerne byggede deres Kirke i Salt Lake City, tillode Mormonautoriteterne dem at bruge en Sal i Raadhuset til at afholde deres Gudstjeneste i.

Jeg kjender Intet, som er mere brutalt og mere ufortjent end extra Lovgivning mod Mormonerne, hvilket synes at være saa populært i de Forenede Stater nu for Tiden. Man bryder derved Grundloven, der sikrer alle Mennesker Frihed til at dyrke Gud, som de bedst synes om. Man bryder derved de dyrebareste og ædleste Traditioner, som ere nedarvede iblandt det amerikanske Folk. Her er vi, en mægtig Nation paa nær tredsinstyve Millioner Mennesker; paa den anden Side staar en lille Flok, som ikke tæller en Fjerdedel af en Million, bosatte i en afsides Egn af Verden, et Sted, som de selv opsøgte, og som de ved Flid og Besvær have forvandlet fra en Ørken til

en blomstrende Have uden nogen Hjælp eller Bistand fra nogen som helst. Og dog kan denne store Nation, der saa stolt løfter sit Motto mod Himmelen „Frihed oplyser Verden!“ ikke lade denne lille hæderlige Flok ude i Bjærgene i Fred og tillade dem efter bedste Evne at virke for deres timelige og aandelige Vel. De fornærme Ingen, disse Mormoner. Deres Intelligents er lige saa godt udviklet som hos nogen Andre i de Forenede Stater; deres Moralitet, der viser sig i deres Kyskhed, Maadehold, Retskaffenhed i Handel og Vandel o.s.v., staa højere end Moraliteten i de Forenede Stater. Og dog maa de undertrykkes, og det af ingen anden Grund saa vidt jeg kan se, end at de have en Aabenbarelse iblandt sig, som, om den ikke har gjort Andet for dem, har gjort dem til hæderlige, retskafne og lovlydige Borgere. Jo! de have et Ægteskabssystem iblandt sig, som ikke mere end ti Procent af denne Kvart Million gjør Brug af. Og dette Ægteskabssystem strider imod Folkets Begreb i disse Stater. Men hvad gjør det? Der kan ingen Ting findes, som er i en mere kaotisk Forvirring end Ægteskabslovene i de Forenede Stater. Hver Stat har Ægteskabslove aldeles forskjellige fra sine Nabostater. Lad de Forenede Stater først blive enige om en almindelig Ægteskabslov, og da kunne de, om end med Tyranni, søge at paatvinge Mormonerne den. Som det nu er, er Regjeringen baade tyrannisk og urimelig.

Det er populært at forbande Mormonerne. Det er den sikreste Vej til at vinde Folkets Gunst. Jeg bryder mig ikke om Moden og lige saa lidt om Populariteten. Det er vor Stolthed, at det 28de kongregationelle Samfund tillader alle religiøst banlyste Mennesker Plads paa dens Platform. Jeg forsvarer Humaniteten, og jeg tror ikke, at en Kvart Million Mennesker kan samles noget Steds paa denne Jord, uden de fortjene human Behandling. Med denne Overbevisning er det, at jeg i Dag har talt et Ord for vor „Mormonbroder“, og jeg haaber at faa Lejlighed til at gjøre det samme endnu en Gang eller to.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Maj.

Tiende.

Mange udvise en Tilbøjelighed for at erholde mere Kundskab angaaende Guds Love, end de allerede besidde; og det er ofte Tilfældet, at en Artikel skreven om et Emne, der er kun lidt kjendt og forstaaet, og om hvilket kun lidt er aabenbaret, har mere Interesse for nogle Læsere end en Afhandling om et Emne, med hvilket de ere vel bekjendte, skjønt Sidstnævnte kan være af langt større Vigtighed end det Første. Dersom det bekjendte Princip omhandlet skulde tillige paaminde dem om uopfyldte Pligter, vil det maaske blive endnu mindre interessant, især til dem, som heller ville høre deres Dyder end deres Pligter omtalte. Vi haabe ikke, at saadanne Tanker skulle foraarsage, at nogen af vore Læsere skulle med Ligegyldighed forbigaa de faa Ord, som her ere skrevne paa et bekjendt Emne, et, som er saa vel kjendt og forstaaet af de Hellige, nemlig Tiende.

En fuldkommen Lydighed til Guds Love vil berettige os til fuldkommen Nydelse af hans Velsignelser; medens en mindre Grad af Trofasthed vil berettige os til en forholdsvis mindre Belønning. Vi tænke og tale i Almindelighed om de Retfærdiges Belønning, som den Grad af Herlighed de ville nyde i det næste Liv, og medens det er ganske rigtig, at vi skulle se fremad til den Tid, da ethvert Haab, som Evangeliet har indgivet os, skal virkeliggjøres, er det ganske overensstemmende med vor Erfaring, at Lydighed til Guds Love bringer os mange Velsignelser i dette Liv.

Ingen Lykke kan maale sig med den, som flyder fra Lydighed til Guds Bud, og det er formedelst denne Lydighed, at de Sidste-Dages Hellige ere de lykkeligste Folk paa Jorden, skjønt de maa møde Verdens Haan og Forfølgelse for deres Lydighed til Herrens Aabenbaringer. Men deres Glæde kunde blive endnu større, dersom de vilde udvise større Tro og Lydighed i deres Pligters Udførelse. Der er Principer i vor Religion, til hvilke vi ikke vise saa stor Lydighed, som vi burde, og Tiendeloven er en af disse.

Det er lidt vanskeligt for nogle af os, som ere blevne opdragne i Verdens Traditioner, at vænne os til den Ide, at Religion bestaar ikke alene i Udøvelsen af nogle faa aandelige Pligter paa Sabbatsdagen, og vi ere langsomme til at antage en Religion, der griber ind i alle Livets Affærer og Forretninger, i enhver timelig Ting, som vi have med at gjøre, saa vel som de, vi formedelst Skik kalde aandelige. Det kan maaske være vanskeligt for os at gjøre Evangeliet til en saadan Hverdagsforretning, som det er bestemt at skulle være, indtil vi komme til Zion; men vi burde leve saa nær derefter som muligt og lære at adlyde Guds Bud, aabenbarede til os, saa vidt som vore Omstændigheder ville tillade det, og ophøre at betragte nogen af dem som af ringe eller uden Betydenhed.

En af Herrens Aabenbaringer siger: „Der er en Lov uigjenkaldelig anordnet i Himmelen, før Verdens Grundvold blev lagt, paa hvilken alle Velsignelser bero; og dersom vi erholde en Velsignelse af Gud, vil det blive ved Lydighed til den Lov, ved hvilken den er lovet.“ Der er Velsignelser forbundne med Tiendeloven, hvilke vi ikke retfærdigen kunne have Krav paa uden ved at vise Lydighed til den Lov, og det er med et Ønske, at disse Velsignelser maa nydes mere almindeligt iblandt de Hellige i disse Lande, at vi henlede deres Opmærksomhed til dem.

Den højeste og ædleste Bevæggrund, vi kunne have til at adlyde en af Guds Love, er, at han har befalet det. Til en lydig Søn, som elsker sin Fader, kan ingen stærkere Aarsag gives for Lydighed, end at „Fader ønsker det.“ Men som vore jordiske Forældre fra Tid til anden belønne vor Lydighed med Gaver og Gunstbevisninger, foruden den bestandige Omsorg og Pleje de skjænke os, saaledes velsigner ogsaa vor himmelske Fader os med specielle Velsignelser som Belønning for vor Trofasthed og i Forhold til vor Flid i at tjene ham. Visse Velsignelser ere blevne lovede som Belønning for Lydighed til visse Love. Af en saadan Beskaffenhed ere de Velsignelser lovede til dem, som holde Sabbaten hellig,ære deres Forældre, holde Visdomsordet, betale deres Tiende o. s. v. Disse specielle Velsignelser er nok en Bevæggrund, han giver os til at holde hans Befalinger, og de ere tillige givne med guddommelig Visdom for at modarbejde de Fristelser, med hvilke den Onde søger at bevæge os til at vise Ulydighed mod disse Love. For

Eksempel, hvor bedrageriske og tillokkende ere ikke Fristelserne angaaende Visdomsordets Overholdelse. Fristeren vil fortælle os, at stærke Drikke give os Styrke, og hede Drikke Udholdenhed, og at Tobak er beroligende og gavnlig for Nerverne. Aabenbaringen om Visdomsordet og de Velsignelser lovede dem, som holde det, møde og kuldkaste alle disse falske Anskuelser. Tiendeloven fordrer, at vi skulle betale en Tiendedel af vore Indkomster til Herrens Værk, for dets finansielle Anliggenders Fremme. Det vedrører derfor direkte vore timelige Interesser, og Fristeren er straks tilrede og fortæller os, at vi kunne ikke gjøre dette, at vi ville blive saa meget fattigere, dersom vi gjøre det. Men Herren har sagt os gjennem sine Tjenere, saa vel i fordums Dage som i vor Tid, at vi ville blive velsignede og have Fremgang i vore timelige Affærer, dersom vi betale vor Tiende, og vi ville blive rigere med de ni Tiendedele og vor Tiende betalt, end med det hele og Tienden — Herrens Del — tilbageholdt. Vi tilstaa, at dette er ikke aldeles overensstemmende med Verdens Visdom og Fremgangsmaade, der tilskynder Menneskene til at søge „at erholde alt de kunne, og beholde alt de have", og som vilde sige til den fattige Mand, at han har for lidt at betale Tiende af, og til den Rige, at han har for meget. Men hvor let kan ikke Herren opfylde sit Løfte og belønne vor Tro. Han styrer Formerelsens Kilder og udgyder Rigdommens Velsignelser paa hvem han vil. Dersom vi mangle Livets Fornødenheder, have vi større Krav paa Herrens Hjælp i at erholde dem, naar vi med Beredvillighed adlyde hans Love. Dersom vi ere bange, at vi skulle komme til til at lide Nød, fordi vi adlyde Herrens Bud, da er vor Tro i Sandhed svag. David sagde: „Jeg har været ung og er bleven gammel; men jeg har endnu aldrig set den Retfærdige forladt eller hans Afkom mangle Brød." Det alene at betale Tiende gjør ikke en Mand retfærdig, men vi kunne næppe opfylde al Retfærdighed uden at adlyde et saa tydeligt Bud, og dersom vi have Tro nok til at gjøre det, ville Herrens Velsignelser og Yndest mere end betale os for ethvert Offer og Anstrængelser det maatte koste os. Dersom disse Ideer ikke vare fuldkommen overensstemmende med Himmelens Aabenbaringer, og stadfæstet ved Tusinder af Sidste-Dages Helliges Erfaring, vilde vi betænke os paa at fremsætte dem, men vi ved at den Sidste-Dages Hellig, som forsømmer denne Pligt, berøver sig selv de herlige Velsignelser, som det er hans Privilegium at nyde. Den Ide, at vi er for fattige til at udføre nogen Pligt fordret af os, er forkert og bedragerisk og viser en Mangel paa Tro paa Guds Kraft og Villighed til at holde sine Løfter.

I Aaret 1848, da de Hellige vare meget fattige i Salt-Lake City, bragte en Broder en Sæk Korn til Herrens Forraadshus. Manden, som modtog Tienden, kjendte denne Broders trange Kaar, og bemærkede, at han havde vist ikke meget Korn for sin Families Underhold. „Ja," svarede han, „jeg ved Tiderne ere meget haarde, og jeg frygter, at dersom jeg ikke betaler min Tiende tilfulde, kan jeg komme til at sulte ihjel!"

Den Ide, at vi ere for fattige til at holde Guds Bud, skulde aflægges, og vi skulde i Stedet derfor betragte os for Fattige til at undlade at holde dem.

Betalingen af Tiende er aldeles frivilligt for de Hellige, men til samme Tid maa ingen vente at blive delagtige i Herrens største Velsignelser til Mennesker paa Jorden, uden at de øve Tro paa og opfylde saa vel denne Lov, som alle andre, der ere givne for at prøve vor Tro og vise vore oprigtige Hensigter i at annamme Evangeliet. Mill. Star.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8, den 10de April. Tilstede vare: Missionspræsident N. C. Flygare, Medarbejdere paa „Skandinaviens Stjerne"s Kontor C. Hanson og R. P. Marquardsen. Præsident over Kjøbenhavns Konference C. F. Olsen. Forstandere: R. Rasmussen, O. Poulsen, Jens C. Nielsen, N. Jørgensen og C. Hansen. Omrejsende Ældster: J. C. Nielsen, F. N. Christiansen, P. Olsen, J. L. Berg og H. Hansen. Som Besøgende vare Præsidenten for Malmø Konference P. Matson og Ældsterne P. M. Anderson og S. C. Nielsen.

Mødet aabnedes med at afsynge Salmen 211, Bøn af Ældste R. Rasmussen, Salme 139.

R. P. Marquardson blev foreslaaet og antaget som Konferencens Skriver.

Præsident C. F. Olsen gjorde nogle faa indledende Bemærkninger, hvorefter O. Poulsen, Forstander for Nordvest-Gren, aflagde en Rapport over sammes Tilstand. Femten Forsamlinger vare i Vinterens Løb blevne afholdte hos Fremmede, og disse havde haft en god Virkning. De Hellige i den Gren vare gode og trofaste Mænd og Kvinder og Udsigterne for Fremtiden vare lovende.

Forstander for Øernes Gren, N. Jørgensen, sagde, at de havde ikke været i Stand til at udrette meget der; de havde døbt to i Vinterens Løb. Grenen bestaar af 30 Medlemmer, og disse ere meget adspredte.

C. Hansen, Forstander for Bornholms Gren, sagde, at Evangeliet er ikke noget nyt paa den Ø, han troede ikke, at der fandtes en Mand, Kvinde eller Barn der, uden de havde hørt dets Budskab. Grenen bestod af 19 Medlemmer; Skrifter vare blevne uddelte til en Værdi af 12 Kroner.

Jens C. Nielsen, Forstander for Sydvest Gren, sagde at denne Gren tæller 90 Medlemmer, af hvilke Størstedelen ere meget trofaste. 3 ere blevne døbte og 2 udelukte, 37 Hellige holde Stjernen og 6 Fremmede. Udsigterne for Fremtiden ere lovende.

R. Rasmussen, Forstander for Nordøst Gren. Denne Gren tæller 34 Medlemmer, 6 ere blevne døbte og 4 udelukte. Tilstanden var god, og han var godt tilfreds med at arbejde der.

Præs. C. F. Olsen aflagde Rapport over Kjøbenhavns Gren for de sidste fire Maaneder. Den tæller 399 Medlemmer, 11 ere blevne døbte og det samme Antal udelukte. 150 Eksempl. af „Skandinaviens Stjerne" holdes. Søndagsmissionen har under Broder Hagstrøms Ledelse gjort et godt Arbejde, og mange Skrifter og Stjerner ere blevne udlaante og uddelte. Den kvindelige Hjælpeforening bestaar af cirka 100 Medlemmer. De fortjene megen Ros for deres Bestræbelser paa at afhjælpe de Fattiges Nød. Søndagsskolen besøges gjennemsnitlig af en 35 Børn, og de Søstre, som ere kaldte til til at være Lærerinder der, ere meget trofaste og nidkjære i deres Kald. Der er ligeledes en unge Mænds Forening og en unge Kvinders, som udfører et godt Arbejde, og de, der præsidere over disse Foreninger, ere gode og nidkjære Mænd og Kvinder. Salme 245 blev afsungen.

P. Olsen, omrejsende Ældste i Nordvest-Gren, sagde, at han følte sig glad ved at arbejde for dette Værks Fremme; han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og ønskede at vedblive at virke for Herrens Gjerning.

H. Hansen, omrejsende Ældste i Vernes Gren, sagde, at han havde besøgt sine Slægtninge der, og de havde modtaget ham meget venligt, men der var ingen Udsigter til, at nogen af dem vilde annamme Evangeliet. Bad at vi alle maatte forblive trofaste.

Ældste S. C. Nielsen talte en kort Tid til Forsamlingen, hvorefter Salmen Nr. 13 blev afsungen og Mødet sluttedes med Bøn af Ældste E. Hansen.

Søndag Fmd. Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med at afsynge Salmen Nr. 132. Bøn af Ældste R. P. Marquardson. Sangkoret fra Malmø, som var til Stede, sang en Salme.

F. N. Christiansen, omrejsende Ældste i Nordøst Gren, sagde, at han glædede sig ved at være sammen med de Hellige, og var glad ved den Lejlighed han havde haft til at aflægge sit Vidnesbyrd til sine Medmennesker.

J. L. Berg, omrejsende Ældste i Sydvest Gren, sagde, at Intet glædede ham mere, end naar han ved Lydighed til Præstedømmet kunde have Lejlighed til at vise sin Nidkjærhed og Kjærlighed til Evangeliet. Fortalte om et Tilfælde, hvor Helbredelsens Gave blev tilkjendegivet paa en tydelig og kraftig Maade.

Ældste J. C. Nielsen af Kjøbenhavns Gren sagde, at han havde virket paa Bornholm og i denne Gren; han havde haft Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd til Mange, følte stor Glæde i sit Arbejde og ønskede at vedblive at virke for dette Værks Fremme. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og til at sætte gode Eksempler. Kjøbenhavns Sangkor sang Salmen Nr. 146.

Præsident C. F. Olsen aflagde dernæst en samlet Rapport over Konferencen. Den tæller 581 Medlemmer, 23 ere blevne døbte, 19 udelukte, 3 døde, 16 Voksne og 5 Børn emigrerede. Der holdes 255 Eksemplarer af „Skandinaviens Stjerne" og 140 af „Ungdommens Raadgiver". Der er 2 Kvindelige Hjælpeforeninger, 1 Unge Kvinders og 1 Unge Mænds Forening og 1 Søndagsskole. Han gav derefter en Række af gode Raad og Lærdomme til Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed.

Præsident N. C. Flygare talte til Forsamlingen om Præstedømmets Myndighed, om Overtrædelse af Guds Bud og Love, om Guds Riges Oprettelse paa Jorden i de sidste Dage ved Engles Sendelse, og hvorledes hele Verden modstaar de Hellige. Malmø Sangkor sang en Salme. Taksigelse af Ældste S. C. Nielsen.

Efterm. Kl. 2.

Salen var godt opfyldt af Hellige og Fremmede. Sang af Malmø Sangkor. Bøn af Ældste Jens C. Nielsen. Kjøbenhavns Sangkor sang Salmen Nr. 140.

Præsident Olsen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

P. Matson, Præsident for Malmø Konference, talte til Forsamlingen om Tro og Gjerninger, og viste, at Tro uden Gjerninger gavner Intet. Talte om Aabenbaring i de sidste Dage og formanede de Hellige til Trofasthed i deres Pligters Opfyldelse. Salme Nr. 216 af Kjøbenhavns Sangkor.

Ældste J. C. Nielsen af Kjøbenhavns Gren holdt en kort og fyndig Tale om Evangeliets første Principer. Sang af Malmø Sangkor. Taksigelse af Ældste J. M. Anderson.

Aften Kl. 7.

Efter Sang og Bøn af Ældste C. Hansen talte Ældste E. Hansen til Forsamlingen. Han glædede sig ved at have Lejlighed til at samles med de Hellige i

Konference; talte en Tid paa Evangeliets første Principer.

Ældste R. P. Marquardson talede en kort Tid til Forsamlingen.

Præsident C. F. Olsen holdt en interessant og lærerig Tale, der blev lyttet til med spændt Opmærksomhed.

Præsident Flygare talte om den Organisation, som burde findes i Kristi Kirke, om Frafaldet og Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden. Konferencen sluttedes derefter til ubestemt Tid. Salmen 273, Nærmere Gud til Dig, blev afsungen.

Taksigelse af Præsident N. C. Flygare

Mandag Formiddag Kl. 10 mødte Zionsældsterne og nogle faa andre Brødre paa „Skandinaviens Stjerne"s Kontor, hvor C. F. Olsen, J. C. Nielsen, P. Matson og Præsident Flygare gave mange gode Raad og Lærdomme til de Tilstedeværende.

Blandinger.

Cane Creek Morderues Dom. En Missionær, som nylig er kommet hjem fra en Mission til de sydlige Stater, og som havde en Samtale med Broder Condor af Cane Creek, i Staten Tennessee, hvis Søn og Stedsøn bleve myrdede tilligemed Ældsterne Gibbs og Berry den 12te August 1884, siger, at Broder Condor fortalte ham, at syv eller otte af de fjorten Personer, som deltoge i Blodbadet ere døde i det sidste halvandet Aar.

Den assisterende Retsbetjent i Hickman County, som var en af dem, døde sidste Aar og var bleven saa afskyet førend han døde, at hans Begravelse kun var overværet af Negere, og ikke en eneste hvid Mand var til Stede.

En anden af Pøbelen døde sidste Aar af en Sygdom, som ingen af Lægerne der før havde set. Han blev sort over det hele, hans Øjne trængte sig ud af deres Hulninger, den indvendige Del af hans Mund trængte sig ud, og han led ubeskrivelige Kvaler førend han døde.

En anden kom i Drukkenskab op at slaas med en anden Mand, som ligeledes havde været en Deltager i Myrderiet, og fik et Knivstik, af hvilket han led længe og haardt, og tilsidst mistede han endog sin Forstand. Medens han var i denne Stilling, talte han bestandig om Cane Creek Blodbadet, og talte om hvor Hestene vare skjulte og hvorledes Gjerningen var udført. Hans Deltagere i Forbrydelsen blev tilsidst bange for hans Snak, og nogle af dem stode Vagt ved hans Seng for at forhindre Andre i at komme nær og lytte til ham, indtil Døden lukkede hans Mund.

Salomon Hinson, som var den, der mere end nogen Anden foraarsagede den grusomme Gjerning, og som i to Dage førend Myrderiet red omkring og ophidsede Befolkningen til Mord, og som samlede Folk for Angrebet paa Cane Creek, har siden den Tid vedblevet at hensygne, til han er nu næsten ikke andet end et Skelet, og hans Død af Tæring ventes inden længe.

Nok en af Pøbelen har mistet Forstanden, og hans Hustru paastaar, at Aarsagen til hans Tilstand er hans Deltagelse i og Erindring om Mordet. Mange Ikke-Mormoner udtale frit deres Tro, at alle disse Omtaltes Skjæbne er intet mindre end Straf for „Mormonernes" Drab.

John Vanderver, en af Pøbelen, som var en fremragende Baptistprædikant i den Egn, og som gjorde Alt han kunde for at opvække en morderisk Stemning ved at rejse omkring og læse Uddrag fra Salt Lake Tribune til sine Menigheder, var sidste Aar udelukket fra Baptist-Kirken for Voldtægt, men blev siden gjenindsat, da han sagde, at Offeret for hans Anfald var ligesaa skyldig som han. Han har siden prædiket ligesaa højt som før og med usvækket Popularitet.

Deseret News.

— I Staten Minnesota i de Forenede Stater har der nylig raset en Hvirvelstorm, som har anrettet forfærdelige Ødelæggelser. Byerne St. Cloud og Rapids ligge fuldstændig i Ruiner, 67 Mennesker ere omkomne og 160 ere blevne saarede. Den materielle Skade anslaas til 500,000 Dollars.

— Postkontoret i Saltsøstaden tjente i Aaret 1834 20,000 Dollars til de Forenede Staters Statskasse. Siden Postportoens Nedsættelse har Fortjenesten været mindre, men er dog endnu god. Der modtages daglig omtrent 6000 Breve og omtrent det samme Antal afsendes.

En mærkelig Daab. Ifølge „Thist. A. Av." skal en Præst i Thy for nogen Tid siden have udført en Daabshandling med et dødfødt Barn. Da Daaben som menneskelig Gjerning er den Bekjendelseshandling, ved hvilken et Menneske optages i den kristelige Kirke, men en Daabsbekjendelse aabenbart forudsætter et levende Menneske — nogle Præster og Lægfolk af den grundtvigianske Anskuelse antage jo endog, at Troen som spirende eller ubevidst kan være til Stede selv hos spæde Børn — spørger Bladet: Er en Daab som den omtalte tilstedelig efter gjældende Kirkeskik, og er den forenelig med Kirkens Lære om det første Sakramente?

En Drøm.

Jeg drømte en Gang, at jeg stod i en Dal,
Der laa iblandt Fjelde saa øde og gold,
En Genius stod ved min Side.
„Se didhen," han sagde og løfted' sin Haand,
„Der ser Du et solbelyst, underfuldt Land,
Hvor Tiden saa skjønt mon henglide."

Jeg Blikket did retted' og henrykt jeg saa
Langt bort i det Fjærne et Rige, som laa
Paa grønklædte, sollyste Høje.

En underlig Tanke fløj gjennem min Barm,
Jeg følte en Længsel saa brændende varm
At vandre fra Trængsel og Møje.

Og ivrigt jeg adspurgte Genien: Sig,
Hvad hedder det Land og hvor er den Sti,
Som leder did op over Bjærget?
Her nede i Dalen er dunkelt og koldt,
Der oppe er Varme og Lys overalt,
Og alting mod Ondt synes værget.

Og Genien sagde: „Det Rige Du ser,
Er Æres og Hæders; did kommer ej fler
End de, hvilke Gud vil forlene
En Gnist udi Hjærtet af Sandhedens Glød,
Og hvilke med Troskab i Liv og i Død
Det Sande og Skjønne mon tjene."

„Og Vejen did op gjennem Arbejde gaar;
Den synes vel ofte besværlig og haard,
Thi tusinde Hindringer findes.
Vist Mange did skue med Længsel og Haab,
Men det er ej nok for at komme der op,
Hvor Ære og Hæder kan vindes."

Jeg vaagned' af Drømmen, men end i mit Bryst
En Gjenklang jeg føler af Geniens Røst,
Den lever saa frisk i mit Minde.
Jeg kan ikke glemme det Syn, som jeg saa,
Men stedse jeg længes det Rige at naa,
Hvor Tiden i Fryd skal henrinde.

Dødsfald. Peter Nielsen af Hjærnebetændelse. Han blev født i Polsker paa Bornholm i Danmark den 23de Marts 1824 og døde den 28de Februar 1886 i Mexiko.

— Kirsten Steffensen født Jensen, af Battersot. Afdøde var født i Store-Vorde, Aalborg Amt i Danmark den 22de September 1826 og døde den 15de Marts 1886 i Manti City, Utah. Hun efterlader sin Mand, 3 Døttre og 5 Børnebørn.

— I Ephraim, Sanpete Co. Utah, Eduard Eriksen, Søn af S. P. og Nikoline Eriksen, den 24de Februar 1886. Han var født i Frederiksstad i Norge den 17de Juni 1866.

— I Huntsville, Weber Co. Utah, Jens Jørgensen, den 20de Februar. Han var født paa Aarhus Mark den 14de Februar 1808. Han efterlader en Enke i Huntsville og en Søn i Staterne.

— I Riverton, Salt-Lake Co., Marie Harder Madsen, den 24de Februar. Hun nedkom den 24de Januar d. A. med en Datter, der tilligemed et andet Barn paa 3 Aar og hendes Mand efterlever hende. Hun blev født den 22de Juli 1852 paa Sjælland og emigrerede til Utah i Aaret 1879.

De Alle levede og døde som trofaste Sidste-Dages Hellige. (Bikuben.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de Maj 1886. 35te Aargang.

Et interessant Møde.

Damernes Massemøde i Salt Lake City den 6te Marts d. A. var et af de mest interessante Møder der nogensinde er afholdt i Utah. Der var Repræsentanter fra mange Steder; over to Tusinde vare nærværende, og den store Bygning, i hvilken de forsamledes, var overfyldt. Vore Søstre havde en udmærket Lejlighed til at fremlægge deres sande Anskuelser angaaende deres Forhold og de Forfølgelser, der nu under Skygge af Lov udføres imod de Sidste-Dages Hellige, og at de gave deres sande Følelser tilkjende med Iver og Duelighed er klart at se af de Taler, der bleve holdte, og de Resolutioner, der bleve vedtagne. Talerne vare ivrige, sande og udtryksfulde, og dersom Plads tillod, vilde vi med Glæde publicere alle deres Forhandlinger, eftersom vi ved, at de vilde være af stor Interesse for vore Læsere. Som en Prøve paa det Hele ville vi gjengive Søster Roumania B. Pratts Tale, hvis rungende Sætninger og ædle Anskuelser vare i fuldkommen Overensstemmelse med den Aand, der besjælede Forsamlingen, og gav en sanddru Fremstilling af et meget stort Flertal af Utahs Kvinders Ideer. Søster Pratt sagde: „Ærede Præsidentinde og Damer! Det er vor viseste Fremgangsmaade, som det er tillige vor Pligt og i Overensstemmelse med vor Religion og vore Lederes Raad, at bære alle Trængsler med Taalmodighed og at „lide Ondt hellere end at gjøre Ondt". „Forsvar skulde være vort Valgsprog", og det er Drivkraften i denne Forsamling i Dag. Den Masse Forfølgelser og Ondt, der er bleven og vil blive paalagt os som et Folk, og af hvilket Størstedelen falder paa Kvinder og uskyldige Børn, er Aarsagen til, at vi, som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, i Dag forsamle os og protestere imod denne uretfærdige og unødvendige Fremgangsmaade, og om muligt paa en tydelig Maade fremstille vore Tanker og Principer; thi vi ønske hele Verden at vide, at vi tilvisse besidde begge, og vi frygte ikke for paa en retfærdig Maade at gjøre dem bekjendt, saavidt det staar i vor Magt. Et af de værste Onder, hvormed vi ere besværede, og som vi

med Alvor og Iver protestere imod, er den raa og umenneskelige Tilintetgjørelse af vore Ægteskabspagter og Hjem. Det er bleven sagt af en fremragende Unionsembedsmand, at „Den amerikanske Ide om Regjering er bygget paa den kristne Ide om et Hjem, hvor en Fader og en Moder, besiddende lige Rettigheder, avle og opdrage en intelligent og gudfrygtig Familie. Patriotisme har sit Udspring fra Fædrelandskjærlighed, hvilket igjen kommer fra Kjærlighed til Hjemmet. Dyd og Moralitet ere de Blomster, der pryde en lykkelig Families Arne."

Ovenstaaende er ligesaa sandt som skjønt. Vi ønske at beskjæftige os med virkelige Fakta i Dag, og vi spørge derfor, om Størstedelen af de monogamiske Familier i de Forenede Stater, ja i hele Verden, ere i nogen høj Grad smykkede med disse Prydelser — Dyd og Moralitet. Ovenstaaende Citat kunne vi, med en fuldkommen Overbevisning, erholdt formedelst Kundskab, sige at være Idealet og Inspirationen i Flertallet af „Mormonernes" polygamiske Hjem. Kan et sandt og virkeligt Ægteskab, som har Himmelens Bifald, være umoralsk eller dets Afkom uægte? Om dette drejer Striden sig, og det Spørgsmaal bliver gjort: „Er det af guddommelig Oprindelse?" Hvem uden selve Individet kan bedømme dette? De Ting, som høre Gud til, ere forestaaede alene ved Guds Aand, og naar Love ere udstedte, der binder en Persons Samvittighed, da er Kirke og Stat forenet, og Ødelæggelsens Orm har begyndt at fortære vort elskede Frihedslands Grundlov. Al Hæder og Ære til de ædle Mænd, Senatorerne Morgan, Call, Teller og Andre, for de Resolutioner og Argumenter, som de have fremlagt for Senatet for vort Forsvar. Og tillige til Mrs. Belva A. Lockwood, som besad Mod nok til at tale Sandheden om Tilstanden, som hun havde set den iblandt os og med stor Dygtighed opløftede sin Røst for at standse den Fordoms Strøm, som er rettet imod vort Folk.

Kansler Kent, som er anset som en Autoritet i Lovsager, siger: „Enhver Regjering har Ret til at foreskrive ved Lov, enten Monogami eller Polygami skal være den gjældende Form af Ægteskab under dens Omraade." Hvem er den højeste Autoritet — Kansler Kent eller en anden juridisk Lovgiver, eller Himmelens Gud, som har skabt alle Ting, og som har Ret til at regjere og styre alle Jordens Affærer? Giv begge Systemer en Prøve, og lad det System, hvis Frugter ere de bedste, blive anerkjendt og anvendt.

Et sandt Ægteskab kan ikke have onde Følger, thi det er en fuldkommen Forening af Aand og Sjæl, helliggjort ved gjensidig Kjærlighed og beseglet ved Guds hellige Ordinantser. „Mormon"-Ægteskaber ere lige saa bindende for Manden som for Kvinden, og en Overtrædelse af Ægteskabets hellige Pagt er en Synd til Døden, og bliver straffet med Udelukkelse af Kirken, hvilket vi betragte som aandelig Død; og det beror paa de Pagter, som Overtræderen har gjort, om han kan nogensinde blive indlemmet i Kirken igjen. De Sidste-Dages Hellige betragte Polygami som en Forøgelse af alle Privilegier og gode Følger af Monogami. Har ikke enhver Kvinde den unægtelige Ret at blive en hæderlig Hustru og Moder — at opfylde sin Skabelses Maal, og bevise ikke Folketællinger og alle andre Omstændigheder, at dette er en Umulighed under det monogamiske System? Og dersom vort Ægteskabssystem var antaget af denne Nation, vilde det ikke

lægge Øksen ved Roden af det største Onde, som har nogensinde besværet Forden? Dersom den samme Ceremoni besegler enhver Hustru til sin Mand, er da ikke enhver Familie en Virkeliggjørelse af Poetens Billede „en Fader og en Moder, hinandens Lige, og lykkelig i Bevidstheden af gjensidig og evig Kjærlighed og Hengivenhed, og i at opdrage, ved Hjemmets Arne, en intelligent og gudfrygtig Familie". At oprejse intelligent og gudfrygtig Sæd er Grundaarsagen og Hensigten med Aabenbaringen om celestialt Ægteskab; thi Gud har sagt, „at han vil oprejse til sig selv en retfærdig Sæd". Kunne Mænd, som dagligen besmitte sig selv med løsagtige Kvinder, avle en retfærdig Sæd? Kunne Hustruer elske, ære og forblive tro til Mænd, som de med Sikkerhed vide ere troløse til dem? Takket være Gud, at formedelst Kvindens medfødte Godhed ere Hustruerne i den monogamiske Verden et Tusinde Gange mere tro til deres Ægteskabspagter end Mændene!

Et kildent Spørgsmaal opstaar angaaende løsagtige Kvinder. Dersom de havde haft Lejlighed til at blive elskede og hæderlige Hustruer, vilde der være saa mange faldne, som der er? Enhver Hustrus Familiealters Renhed og Hellighed blandt os beviser vort Systems Overlegenhed over Verdens Systemer. Ægteskabspagten er evig, og enhver Hustru er lige berettiget til alle dets Velsignelser og Privilegier, eftersom enhver er tro og værdig. Forbindelsen for Tid og Evighed er Bindestenen til Ceremonien. De Baand, der knytte disse Familier tilsammen, ere sande, dydige og evige; sammenføjede med Kraft, given af Himmelen, og hvad „Gud har sammenføjet, skal Mennesket ikke adskille". Det er bleven tilbudt dette Folk, at dersom de vilde love at ophøre med at indgaa i flere polygamiske Ægteskaber, skulde de, som indtraadte i disse Ægteskaber for en vis Del Aar tilbage, faa Lov til at leve i Fred. Fra en Side betragtet er dette et meget liberalt Tilbud, men vor Tro paa Aabenbaringens guddommelige Oprindelse, de Velsignelser vi forvente at nyde som Følger i Evigheden, ere af en saadan Beskaffenhed, at enhver Kvinde, som er villig til at give dette Privilegium til sin Ægtefælle, ønsker at de samme Velsignelser skulle nydes af hendes Sønner og Døtre. Vor Tillid til vore Ægtefællers, Fædres, Brødres og Sønners Dyd og rene Hensigter er saadan, at vi udfordre hele Verden til at fremvise et bedre Ægteskabssystem, eller Mænd og Kvinder, som leve et mere dydigt og rent Liv. Celestialt Ægteskab gaar Haand i Haand med Kvindens Ophøjelse i Samfundet. I kirkelige Affærer har hun lige Stemmeret med Mænd, og i politisk Henseende staar hun ligeledes paa samme Trin opreist fra den gamle monogamiske Trældom til lige Rettigheder med Mænd. Hun har Ret til som Hustru at besidde Ejendom i sit eget Navn. Hustruer ere ikke forkastede og forladte i deres Alderdom, saaledes som usandfærdigt er blevet sagt om os. Der er Intet i vort Ægteskabssystem, der retfærdiggjør en saadan Gjerning. Ægteskabspagten formedelst sin evige Beskaffenhed forbyder dette. Dersom en Hustru i en fremrykkende Alder, ønsker for en Del at unddrage sig sin Mands Selskab, med hans Samtykke, da kan hun gjøre det, og Ingen har Ret til at indblande sig. Tilfælde af uretfærdig Behandling kunne findes i polygamiske Familier, men disse ere Undtagelser og ikke almindelige og Vægten af gode Resultater af Flertallet burde være Maalestokken, hvorefter alle saadanne Ting

skulde dømmes. Det kan ikke være Sandhed, saaledes som det er sagt, at Polygami praktiseres for kjødelige Lysters Tilfredsstillelse. Det er tydeligt, at det ikke er Tilfældet med Kvinderne, og det er ufornuftigt at tænke, at Mænd ville paatage sig disse Ansvarligheder og Udgifter forbundne med flere Familiers Underhold, naar de kunne undgaa alt dette og alligevel nyde al den Samkvem med Kvinder, som de ønske, og i en af Nationens fremragende Mænds Ord „blive lig vi Andre".

Højesteretten i Cannons Sag erklærede, at Edmundsloven var ikke udstedt for at give Nogen Ret til at udfritte Ægtefolks Hemmeligheder. Hvad Despotisme kan være værre end at tvinge en lovmæssig Hustru til uden sin Mands Samtykke at vidne imod ham. Utahs Dommere fortolke Loven paa en saa tvetydig Maade, at Folket kunne ikke tænke andet, end at de leve i en forvirret Verden. I enhver Sag gives en forskjellig Fortolkning. Den er tillige mest skammeligt misbrugt. Dydige og hæderlige Kvinder ere førte alene ind i et Værelse med femten Mand, og der truede med Fængsel, dersom de nægte at besvare de mest lave og fornærmende Spørgsmaal, som kunne rettes til dem; Spørgsmaal om deres personlige Omstændigheder, om de forvente at blive Mødre, og om deres personlige Omgang med deres Mænd. Unge Børn ere tagne fra deres Hjem og Spørgsmaal givne dem angaaende deres Faders ægteskabelige Forhold, som de i deres unge Alder ikke kunne fatte, indtil de skjælve af Frygt og aabne deres Øjne med Forundring. Saaledes er Hjemmets Hellighed krænket og Ægteskabets Hemmeligheder førte frem for Offentligheden af dem, som foregive at de ønske at beskytte Hjemmet og styrke de Baand, der sammenbinde Familien. Heller end besvare disse fornærmende Spørgsmaal have Nogle gaaet i Fængsel under de mest prøvende Omstændigheder. En blev Moder faa Dage efter hun forlod Fængslet; en anden blev indsat med et lille Barn paa Armen. En med et diende Barn nødtes til for flere Maaneder at opholde sig der, sammen med de mest lave og faldne Mennesker.

Vi tro ikke at selv med al den Fordom, der eksisterer, og som er opstaaet formedelst vore Fjenders falske Fremstillinger, at Lovens Fortolkning og Gjennemførelse i Utah vilde, dersom forstaaet, blive billiget eller anerkjendt uden af et lille Mindretal af de halvtredsinstyve Millioner Mennesker, der udgjøre denne Republik. Vi ville ikke tro endnu, at Retfærdighed og Æresfølelse har aldeles forladt dette Land. Derfor vi, Kvinderne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, endnu en Gang fremsætte vor Trosbekjendelse og vore Principer — Overbevisninger erholdte ved en fri og utvungen Samvittighed, at vi tro urokkeligt paa celestialt Ægteskabs guddommelige Oprindelse og dets evige Velsignelser; at dette System bidrager til Kvindens Ophøjelse og Selvstændighed; at Mænd af denne Tro, som ere ledte ved Evangeliets Aand, have den højeste Agtelse for Dyd og Moralitet, og at de ere dette Lands mest hæderlige og tro Borgere. Vi tro, at denne Nations Velvære fordrer en retfærdig Prøve af dette Ægteskabssystem, dersom ikke allerede Prøver nok ere viste til Folket. Derfor, i Retfærdighedens, Broderskabets og Samvittighedens Navn, vi protestere imod speciel Lovgivning, der hindrer os i at leve overensstemmende med vore Anskuelser om dette Liv og det tilkommende, især da vore Ægteskabsforhold ingen Skade gjøre dem, hvis Tro er

forskjellig fra vor. Vi bede de Oprigtige i denne Nation, fra Præsident Cleveland til den mindste Borger, at opløfte deres Røst imod Undertrykkelse, og at bruge deres Indflydelse ved Medlemmer af Kongressen til at stanse Forfølgelserne mod dette Folk, og lade Lovgiverne forstaa, at deres Tid kan anvendes bedre i at udstede Love for at straffe Forbrydelser iblandt deres egne Omgivelser. Og vi ønske tillige at paaminde vore Venner om, at Utah har naaet Manddommens Alder og er i Stand til og er villig til at gjøre sit eget Arbejde, fortjene sit eget Ophold og betale sine egne Regninger, og færdig til at indtræde i Staternes Række under vort ædle Stjernebanners Skygge."

Forsamlingen vedtog Resolutioner, der protesterede imod, at Stemmeretten bliver Utahs Kvinder berøvet, og energisk benægtede, at de stemme anderledes end overensstemmende med deres egen fri og uhindrede Villie. Uretfærdigheden i at berøve dem Stemmeretten, som ikke leve i Polygami, blev særlig henpeget til som en Handling, der ikke kan forsvares.

Den Fremgangsmaade, at gjøre uanstændige og fornærmende Spørgsmaal for Grandjuryen og for Domstolene til Hustruer, hvis Mænd ere udpegede som Ofre for en speciel Lov, anse vi som højst despotisk og uværdig en stor og fri Nations Repræsentanter, og vi ære de ædle Kvinder, som fastholdt deres Ret og nægtede at besvare saadanne Spørgsmaal, og gik i Fængsel og led Straf, heller end at forraade den mest hellige Tillid og adlyde brutale Mænds uretfærdige Befalinger. Distriktsadvokatens og Dommerens Handlemaade, der tvang en lovmæssig Hustru til at vidne i en Sag, der angik hendes Mands personlige Frihed, og tværtimod hendes Protest, blev med Rette betragtet som et Brud paa Loven og den Skik og Brug, der for mange Aarhundreder har eksisteret iblandt civiliserede Nationer, og som baade Lov og Religion har stadfæstet. Dyb Erkjendelse blev udtalt for det Mod og den Uegennytte, som Senatorerne Call Morgan, Teller, Brown og Andre, og ligeledes Mrs. Belva H. Lookwood har vist, ved, imod den overordentlige Strøm af Fordom, at forsvare Utahfolkets grundlovsmæssige Rettigheder. Resolutionerne takkede den kvindelige Stemmerets Forening forsamlet i Boston, og til Slutning rettede en alvorlig Opfordring til Hustruerne og Mødrene i de Forenede Stater om at komme Utahs Kvinder til Hjælp i at modstaa disse Angreb paa deres Frihed og deres fredelige Hjem og Familieforhold; og det blev vedtaget at indsætte en Komite til at ansøge de Forenede Staters Præsident og Kongresse om en Ophævelse af disse Uretfærdigheder, og at bruge alle lovlige Midler til at gjøre Folket bekjendt med disse Anskuelser.

Der har været en stor Mængde falske Fremstillinger og forkerte Meninger angaaende „Mormonkvindernes" Stilling og Anskuelser, saa vel som om mange Ting henhørende til os som et Folk; og vi tro, at denne Forsamlings Forhandlinger, dersom de blive publiserede saa vidt omkring, som de burde, vilde opklare mange af de eksisterende Misforstaaelser, endskjønt de maaske ikke ville stanse de Løgne, som blive udspredte om os. Dette Sidste synes at være udenfor vor Magt, saalænge det er saa meget paa Moden at lyve om „Mormonerne;" men der er intet Folk, der med mere Omhu søge at gjøre Verden bekjendt med deres sande Stilling og Forhold, end vi gjøre, og dem som stride imod os staa uden Undskyldning, og kunne ikke vedblive at trøste sig ved, at de gjøre Gud en Tjeneste ved at forfølge os. Mill. Star.

Celestialt Ægteskab.

Ægteskab er iblandt de Sidste-Dages Hellige betragtet som en guddommelig og hellig Handling. Det er ikke blot en borgerlig Kontrakt, men et Sakramente. Det første Ægteskab blev indstiftet af Herren selv. Det forudsætter ikke alene deres fri og uhindrede Valg, som indgaa i Ægteskab, men tillige den Almægtiges Samtykke og Besegling, uden hvilket det ikke vil blive anerkjendt i Himmelen. Ceremonien maa derfor udføres af En, som besidder Myndighed fra Gud. Borgerlige Ægteskaber kunne anses for gyldige i Følge menneskelige Love og være hensigtsmæssige i at opretholde Samfundets Orden, men de ere ikke overensstemmende med guddommelig Lov og derfor ikke antagelige for Herren.

Celestialt Ægteskab er evigt Ægteskab. Det vil sige, det er bindende ikke alene til Døden, men efter Døden og igjennem al Evighed. I Følge Aabenbaringen om dette Æmne ere alle Ægteskaber, som ere indgaaede uden guddommelig Myndighed, opløste ved Døden. De ere i Almindelighed indgaaede blot for dette Liv. Ægteskabsceremonien iblandt de forskjellige Sekter, saa vel som borgerlige Vielser, omtaler blot en Forening til Døden dem adskiller. Naar det ene Parti dør, er Kontrakten til Ende. De have ingen Krav paa hverandre eller paa deres Børn i Opstandelsen.

Dersom en Mand og en Kvinde skulde slutte en evig Ægteskabs Pagt med hinanden, vilde det ikke være gyldigt, uden det var udført af En, som besad Myndighed fra Herren til at udføre denne Handling; og selv dersom Vielsen var udført af en Herrens Tjener, men En, som ikke havde modtaget Beseglingens Magt og Nøgler, vilde det ikke være anerkjendt i Himmelen og vilde derfor være uden Gyldighed i de evige Verdener.

Celestialt Ægteskab er indgaaet i, af dem, som have adlydt Evangeliet og blevet Guds Sønner og Døtre ved Adoption. Vielsen er udført af en Mand, som holder Nøglerne til denne Magt, eller af En, beskikket af ham, hvilken Myndighed han har erholdt ved Aabenbaring fra Gud og ved Salvelse og Ordination. Kvinden er given til Manden, og de blive et Kjød. Det, som er saaledes bunden paa Jorden er bunden i Himmelen, og er lige saa gyldig, som om det var udført af Herren selv. Det kan ikke opløses ved menneskelig Magt ejheller ved Død. Død eller Distance kunne adskille dem, men deres Ægteskabspagt vil vedvare igjennem al Evighed. Og Familieforhold byggede paa denne evige Grundvold ville overleve Tidens og Naturens Forandringer, og Opstandelsen vil atter sammenføje de Adskilte, og de ville leve og formere sig evindeligen. Børn fødte i denne evige Ægteskabspagt ere retmæssige Arvinger til dens Velsignelser og til Præstedømmet med alle dets Kræfter og Gaver, der strække sig ind i Evigheden, og danne Begyndelsen til et Rige og et Herredømme, som vil vedblive at vokse i Antal og Herlighed igjennem Evighedernes Evighed.

Dersom Døden skulde borttage en Hustru saaledes beseglet til en Mand, vilde det være hans Privilegium at ægte en Anden.

Denne anden Hustru eller Tredie, dersom den Anden skulde dø, vilde blive beseglet til ham paa samme Maade som den Første. De vilde alle tilhøre ham og have lige Krav paa ham. Han vilde i Opstandelsen have tre Hustruer, med

deres Børn tilhørende ham formedelst den evige Pagt. Han vilde saaledes have et Flertal af Hustruer i Himmeriges Rige, og være passende Selskab for Abraham, Isak og Jakob og andre gamle Hellige, som nød Herrens Velsignelser og havde Samkvem med ham, medens de levede paa Jorden, og hvis Navne ere berømte i den hellige Skrift. Dersom Manden skulde dø og efterlade sin Hustru, vilde det være hendes Privilegium, dersom hun ønskede det, atter at indtræde i Ægteskab med en anden Mand, men til ham vilde hun blot blive beseglet for Tiden, saa at hun i Opstandelsen kunde indtage sin Plads ved sin celestiale Ægtefælles Side, til hvem hun var beseglet for evigt. Dersom det andet Ægteskab skulde blive velsignet med Børn, vilde de tilhøre Kvinden og blive regnede iblandt hendes og hendes første Ægtefælles Familie.

Dersom en Mand, opreist fra de Døde med et herliggjort Legeme i Lighed med Frelserens kan have mer end en Hustru formedelst flere Ægteskaber i denne Verden, kan der intet urent eller uhelligt være i saadanne Familieforhold. Dersom det er Ret i hin hellige Tilstand, hvorfor ikke i denne? Aabenbaringen om celestialt Ægteskab siger, at dersom Hustruer ere givne til en Mand i den ny og evige Pagt, paa den Maade Herren har anordnet, er han ikke under Fordømmelse, men er retfærdiggjort i at have flere Hustruer. De ere beseglede til ham og ere hans, og han kan ikke bedrive Hor med dem; thi de ere hans og hans alene, givne til ham af den Almægtige, at en retfærdig Sæd maa blive avlet, som vil have Tro paa og tjene Gud. Enhver Hustru saaledes beseglet til ham bliver Part af ham, en ligesaa meget som en anden. Ingen af dem ere Medhustruer, Friller eller Selskabsdamer for at tilfredsstille kjødelige Lyster. Ægteskabet er helligt, og eftersom det er en evig Pagt, har det gjensidige Forpligtigelser, der ere hellige, og som skulde holdes ubrødelige.

Ægteskabets Hovedøjemed er Selskab og Afkom. Kjødelige Lysters Tilfredsstillelse er ikke dets ophøjede Hensigt. Celestialt Ægteskab i dets udstrakte Betydning er et Værn imod Løsagtighed, styrker Selvbeherskelse og fremhæver Ægteskabets sande Øjemed. Enhver dydig Kvinde burde have en Lejlighed til at indgaa i hæderligt Ægteskab, med den Mand, som hun foretrækker fremfor alle Andre. Dette vilde i mange Tilfælde nødvendiggjøre Polygami, og vilde, dersom det blev almindeligt indført, forebygge mange ulykkelige Ægteskaber.

Evigt Ægteskab i dets Fylde er indstiftet af Gud. Det henhører til Religionen. Vielsen, og Ægteskabets Natur er religiøs; og det burde derfor styres alene ved kirkelige Love. Ingen bliver bedragen, men Alle indgaa i saadanne Forbindelser efter deres egen fri Villie; og dem, som forlader en Hustru for at ægte en Anden uden for grundige Aarsager, er skyldig i en meget stor Synd.

Celestialt Ægteskab, som troet paa og praktiseret af de Sidste-Dages Hellige, lægger en sikker Grundvold for Familien og Hjemmet. Det fremmer Enhed, Upartiskhed, Taalmodighed, Selvbeherskelse og alle kristne Dyder. Det aabner Vejen for alle Kvinder, som ønske at indgaa i Ægteskab, at opfylde Maalet for deres Skabelse. Det forebygger Kjønsomgang til upassende Tider, og lægger derved Grunden til et sundt og friskt Afkom. Dets Velsignelser strække sig hinsides Sløret og viser os de Forløstes Herlighed; hvorledes de utallige Verdener kunne blive befolkede, og lærer Menneskene at leve rene og hellige Liv, saa de kunne

blive værdige til at nyde hverandres Selskab i Lysets evige Boliger, hvor Familielivets Glæder skulle blive forstørrede og fortsatte i en Fylde af Herlighed og i Himmelens Majestæts umiddelbare Nærhed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Løn som forskyldt.

„Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal due, og hver Tunge, som staar op imod dig for Retten, skal du faa domfældt; dette er Herrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed, som er fra mig, siger Herren.“ (Esaias 54, 17).

Ovenstaaende Skriftsted indeholder en Forjættelse til de Hellige, som i vor Tid synes næsten dagligen at gaa i Opfyldelse og komme os som et Folk tilgode. Lige siden, ja førend den Dag, da Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret paa Jorden, have mange tilsyneladende store og mægtige Mænd opløftet deres Røst og brugt deres Indflydelse for at stanse Herrens Gjerning, og ligesaa ofte som de have gjort dette, have vi set dem falde; deres Indflydelse har tabt sig, deres forrige Venner have vendt dem Ryggen, og deres politiske Magt er bleven tilintetgjort. Det blev ofte sagt af „Verdens Vise“(?), at det var Brigham Youngs store Aandsevner og Dygtighed, som, medens han levede, foraarsagede dette; men det er en Kjendsgjerning, at dette ogsaa var Tilfældet i Josef Smiths Dage, og det samme sker nu, da John Taylor staar som Leder for Guds Kirke paa Jorden.

De sidste Nyheder fra Utah bringe os den Efterretning, at ikke alene Guvernøren er bleven afskediget, men flere andre højtstaaende Embedsmænd, som have gjort sig særligen bemærkede ved deres hadefulde og ubarmhjertige Behandling af „Mormoner“, som faldt i deres Magt, ere ligeledes faldne i Unaade. Dommer Powers, som var saa ivrig i at faa Apostel Lorenzo Snow domfældt, og som ved alle Lejligheder har vist sig at være en „Mormonhader“ af det værste Slags, er iblandt dem, som er bleven afskediget af Regjeringen i Washington. Marshal Ireland, Hovedsmanden for alle Retsbetjentene i Utah, har maattet dele samme Skjæbne. Sidstnævnte har til enhver Tid vist sit Had og sin blinde Fordom mod de Hellige, især ved at indsætte Mænd af den laveste Karakter til sine Medhjælpere overalt i Territoriet. Vi haabe, at disse ligeledes ville træde tilbage til privat Liv, men Tiden vil vise, hvorvidt vore Forhaabninger skulle blive opfyldte. Der gaar Rygte om, at andre af de ivrigste „Mormonforfølgere“ skulle afskediges i den nærmeste Fremtid, men Visheden om dette er endnu ikke kommen til vor Kundskab. Vi vente ikke formedelst dette, at Forfølgelserne imod os skulle ophøre; thi Djævelen har svoret evigt Fjendskab til Guds Rige, og han vil vedblive at stride saa længe, som Herren tillader ham at bruge sin Magt i denne Retning; men vi glæde os ved at se, at Regjeringen i Washington, endelig har faaet Øjnene op, og begynder at se af hvad Slags Folk, dens Embedsmænd i Utah bestaar. Præsident Grant tillod ligeledes i sine første Regjeringsaar de federale Embeds-

mænd i Utah at begaa mange Voldsgjerninger i Lovens Navn, men da han lærte Tingenes sande Stilling at kjende, var han ikke sen til at give disse Mænd deres Afsked; maaske Præsident Cleveland, naar han bliver bekjendt med Utahfolkets sande Forhold, vil ejheller lade sig bedrage af Fanatikeres og rovgjærrige Embedsmænds falske Fremstillinger.

Det glæder os at se de gamle Profeters Forudsigelser opfyldte, og skjønt vi ikke glæde os over noget Menneskes Fald, kunne vi ikke Andet end bede Herren, at han vil tage Magten fra dem, som stride imod Zion og de Love, som Herren har indstiftet. Naar vi se, at Herren saaledes indfrier sine Løfter til Zion, „at hver Tunge, som staar op imod ham for Retten, skal blive domfældt," styrker det vor Tro og Tillid til ham, som har kaldet os fra Mørket til Lyset og til at være Arbejdere i hans Vingaard.

Om end andre Regjeringens Embedsmænd skulle vedblive Forfølgelsen med usvækket Iver, vide vi, at ogsaa deres Tid vil komme, og Dagen vil oprinde da Zion skal vorde befriet fra alle sine Fjender og glæde og fryde sig paa en herliggjort og forløst Jord. M.

Den 56de Aarskonference.

Konferencen blev holdt i Provo Tabernakel og tog sin Begyndelse Søndagformiddag Kl. 10 den 4de April.

Paa Forhøjningen vare af de Tolv Apostler: F. D. Richards, John H. Smith, Heber J. Grant og John W. Taylor.

Ligeledes Kirkens Patriark, John Smith.

Af Præsidenterne for de Halvfjerdsinstyve: Jacob Gates og C. D. Fjeldsted.

Apostel F. D. Richards præsiderede. Han takkede Søskende i Provo, for det Arbejde de havde udført med at istandsætte og ordne Lokalet for Konferencen. Vi kunne ikke have den Glæde at have vore ledende Brødre iblandt os i Dag som sædvanligt ved saadanne Tilfælde, men vi vide jo, at enhver, som lever gudeligen i Kristo Jesu skal lide Forfølgelse. Herrens Værk er underkastet Modstand af forskjellige Slags, og det er nødvendigt, at de Hellige skulle gjennemgaa Prøver. De nuværende Forfølgelser gjøre Gavn idet de udvikle vor aandelige Natur. Hvad vi nu lide, vil blive til vor Velsignelse. Sagde, at da han sidst hørte fra vor ærværdige Præsident, var han i Nydelsen af god Helbred og i fuld Virksomhed for Guds Riges Interesse. Vore Fjender spotte og haane vore ledende Mænd, fordi de holde sig skjulte, men dette er intet Nyt i Kirkens Historie i nogen Tidsalder. De Hellige have mere Grund til Glæde end Frygt, thi en lysere Dag vil oprinde for Zion. Vi maa renses fra alt Ondt, og berede os for, hvad Gud vil tilskikke os.

Apostel John W. Taylor gratulerede de Hellige for deres nye Tabernakel, og glædede sig ved at se en saa talrig Forsamling. Sagde, at der er bleven mere Liv i vore Sammenkomster, og de ere bedre besøgte, end de vare, før vore Fjender begyndte at røre op i vore Forholde. Beklagede at nogle Faa havde været svage nok til i Prøvelsens Time at opgive deres religiøse Principer og deres Familier. Disse Forfølgelser ville

rense Kirken for Hyklere, og dette var lige saa nødvendigt nu som i forrige Tider. Vi vide, at dette Værk er grundfæstet paa Aabenbaringens Klippe. Formelst dette Princip frelstes Noa fra Syndfloden, og formedelst Aabenbaring vide vi, at Gud lever. Det er formedelst Aandens Vidnesbyrd, at en Sidste-Dags Hellig ved at Kristus lever, og Ingen kan erholde denne Kundskab paa anden Maade; derfor sagde Paulus: „Intet Menneske kan sige, at Jesus er Kristus uden ved den Hellig Aand." Sekterne i Verden kunne vel sige det samme med Læberne, men til samme Tid fornægte de Profetiens Aand. Bevidnede at Kirkens Autoriteter ere vejledte af Herrens Aand og staa paa deres rette Pladser iblandt dette Folk.

Om Eftermiddagen talede

Ældste B. H. Roberts.

Han sagde, man kunde baade glædes og bedrøves over den nuværende Stilling i Territoriet, men ingen sand Sidste-Dags Hellig kunde tvivle paa Guds Riges Sejr. Han havde rejst meget omkring iblandt Settlementerne og bar et godt Vidnesbyrd om den opvoksende Ungdoms Karakter. Han havde ogsaa set mange unge Mænds karakterfaste Optræden som Missionærer under prøvende Stillinger i Sydstaterne. Tusinder af dem ere virksomme Arbejdere i Kampen for Sandhed og Ret. Mange af vore unge Mænd fatte endnu ikke Vigtigheden af deres Kald, men Skylden for dette kunde maaske ligesaa meget tilskrives forskjellige Omstændigheder og andre Personer end dem selv. Lad ikke Omsorgen for dette jordiske Liv faa os til at forsømme vore aandelige Pligter. Talede om Ægteskabets og Familielivets Herlighed; oplæste et Stykke af Pagtens Bog om Herrens Mishag med Lediggængere iblandt hans Folk, og ligeledes om Børns Ulydighed mod Forældre samt Pengebegjærligheds skadelige Følger. Disse Synder havde i forrige Dage paaført Guds Folk mange Besværligheder, og vi burde høste Gavn af Andres bitre Erfarenhed.

Apostel Heber J. Grant

sagde, at de nuværende Forfølgelser havde haft en gavnlig Virkning paa dette Folk. De havde vækket os op af vor Dvale og knyttet os fastere tilsammen. Sagde, at de Brødre og Søstre, som lede Fængsel og andre Forsmædelser for deres Religions Skyld, følte sig langt lykkeligere end dem, som for at undgaa Straf fornægtede deres hellige Ægteskabspagter. Der findes en Kjærlighed til Frihed nedlagt i ethvert Menneskes Bryst, som i de fleste Tilfælde er dyrebarere end selve Livet, dog bør man ikke kjøbe sin Frihed med Ulydighed mod Guds Bud. Taleren optog Broder Roberts Emne om Børns Stilling og Opførsel imod deres Forældre. Taleren oplæste mere i Pagtens Bog af samme Aabenbaring, og talede om Vigtigheden af at lære Børnene Evangeliets Principer i deres Ungdom.

Ældste J. D. T. Mc. Allister,

Præsident af St. George Stav, gav en god Rapport om de Hellige i den sydlige Del af Territoriet, samt talede lidt om deres timelige Omstændigheder. Advarede imod Brugen af Tobak. Talede opmuntrende om Hjemmeindustri, Tiende og andre daglige Anliggender.

Biskop O. F. Whitney

oplæste en Rapport over Søndagsskolernes Virksomhed i Territoriet, af hvilken vi ville nævne følgende Punkter: Der var 397 Skoler med 4,790 mandlige og 3,199 kvindelige Lærere. Elevernes Antal var, 24,533 Drenge og 23,588 Piger. Antallet af Bøger i samtlige Skoler beløb sig til 38,884. Under Aarets

Løb var der blevet skjænket Skolerne i frivillige Bidrag 7,279,31 Dollars.

Ældste John Nicholson

sagde: Det er Skik, at naar Brødrene komme hjem, fra en Mission, aflægge de en Rapport over deres Virksomhed; han var ogsaa nylig kommet hjem fra sin Mission — i Fængslet. Medens han var der, havde han været sammen med nogle af Jordens ædleste Mænd og han havde haft Lejlighed til at se Beviser paa deres store Selvopofrelse. Fængslets Embedsmænd maatte tilstaa, at større Fred og Orden havde aldrig hersket indenfor dets Mure, som siden Brødrenes Indsættelse der. Ingen sand Sidste-Dags Hellig kan nogensinde i Ord og Gjerning fornægte Evangeliets Principer. De, som vare tro til deres Overbevisning, vare de lykkeligste Mennesker paa Jorden, medens de, som søge at gaa en Middelvej, befandt sig paa slibrig Grund; de stode ikke højt i Herrens Øjne, hvilket vi kunne se af det Budskab han i forrige Dage sendte til de syv Menigheder, som hverken vare varme eller kolde, af hvilken Grund Herren vilde udspy dem af sin Mund. Gjorde nogle Sammenligninger mellem „Covenanterne" i Skotland og de Hellige i Utah. Sagde at ikke blot de, som bleve kastede i Fængsel for deres Tros Skyld, lede, men uskyldige Kvinder og Børn maatte indirekte lide Lovens Straf. Striden er ikke imellem Kirken og den amerikanske Nation, men imellem den Almægtige og denne Nation. De Helliges Valgsprog er: Ingen Overgivelse!

Ældste Seymour B. Young var nylig kommen tilbage fra en Rejse omkring i det sydlige Utah, hvor han havde overværet Konferencerne og organiseret de Halvfjerdssinstyve, af hvilke der nu vare halvfemsinstyve Kvorumer. Sagde, at der paa flere Egne sønderpaa fandtes gode Steder, hvor vore unge Mænd kunne erholde Regjeringsland. Talede om de første Nybyggeres Arbejde i Utah, og hvorledes Herren havde velsignet de Helliges Virksomhed.

Eftermiddagsmødet

aabnedes med Bøn af Ældste W. W. Cluff, hvorefter Apostel John Henry Smith fremstod og sagde, at de Lærdomme, som allerede vare givne i denne Konference vare af den Beskaffenhed, at de vilde styrke vor Tro og forøge vor Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed. Regjeringens Optræden imod de Hellige havde vækket os op og gjort Broderbaandet stærkere end nogensinde før. Dette Værk er endnu kun i sin Barndom. Kampen, som vi føre, kræver ikke alene fysiske Kræfter, men endnu mere moralsk Mod. Det vilde være let i Kampens Hede at gribe til Vaaben og hævne den Skade, der tilføjes os, men der kræves langt større Mod til at bære med Taalmodighed, de Angreb, som vore Brødre og Søstre ere udsatte for, og dog holde fast ved vore Principer. Intet vilde glæde vore Fjender mere, end om vi skulde begynde et Oprør imod Regjeringen.

Han bekymrede sig kun lidt om, hvad Regjeringen havde i Sinde at gjøre imod os; han bekymrede sig langt mere om de Helliges daglige Vandel. Raadede dem til fremfor alt at beflitte sig paa Renhed og Dyd. Forældre, Biskopper og Lærere skulde advare unge Mænd og Kvinder imod den sjælefordærvende Vantro og Letsindighed, som vore Fjender søge at udsprede iblandt dem.

Ældste Jacob Gates

sagde, at han havde været til Konferencemøde, hvor Profeten Josef selv havde opmuntret og undervist de Hellige. Bibelen lærte os, at Herren vilde sende sin Engel for at berede Vejen for ham. „Men hvo kan taale hans Tilkommelsesdag?"

Dette Skriftsted kunde ikke hentyde til hans første Tilkommelse, thi Alle kunde taale hans Tilkommelse den Gang. Herren havde oprejst den unge Profet Josef for at berede Vejen for sig. Omtalede, at han havde været nøje bekjendt med Josef, hans Fader og Moder, og alle Kirkens ledende Mænd, men havde aldrig lært andet af dem end Sandhed og Dyd.

Biskop John Q. Cannon

sagde, at Tanken om al den Uret hvormed dette Folk er blevet behandlet i den senere Tid var nok til at faa hans Blod til at koge af retfærdig Harme. De Hellige vare blevne drevne fra deres Hjem fem Gange, men desuagtet vare de stærkere nu end nogensinde før. Herren havde storligen velsignet de Hellige, og dette burde opmuntre dem til fornyet Flid. Talede dernæst om den talrige Børneflok iblandt dette Folk, og fremsatte Vigtigheden af at opdrage disse Smaa paa den rette Maade.

Apostel F. D. Richards

sagde, at han havde modtaget en Epistel fra det første Præsidentskab, hvilken vilde blive oplæst i Morgen Formiddag.

Tirsdag Morgen

begyndte Biskop O. F. Whitney Oplæsningen af Præsidentskabets Epistel, og Kl. 8 Minutter før 12 bekjendtgjorde Apostlen F. D. Richards, at Halvdelen af Epistelen var endnu tilbage og vilde blive oplæst om Eftermiddagen.

Kl. 2. Eftermiddag

fortsatte Ældste James E. Talmage Oplæsningen og blev færdig med samme, da Klokken var 20 Minutter over 3.

Konferencen fortsattes næste Morgen. Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede og enstemmigt opholdte, og andre Forretninger udførtes. Korte Bemærkninger bleve gjorte af Ældste A. O. Smoot og Apostel F. D. Richards. Konferencen sluttedes derpaa til Oktober.

Konferencemøde i Aarhus.

Mødet tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 24de April.

Tilstede vare: N. C. Flygare, Præsident for den skandinaviske Mission, C. F. Olsen, Præsident for Kjøbenhavns Konference; R. P. Marquardson af „Skandinaviens Stjernes" Kontor; J. J. Johnson, Præsident for Aarhus Konference; Forstandere J. C. Nielsen, J. Jensen, og Jens Hansen; omrejsende Ældster C. Andersen, M. P. Madsen, J. P. Mortensen, S. Thomsen, P. Andersen og P. Lundgren; ligeledes Ældste P. C. Geertsen nylig ankommen fra Zion.

Efter at Forsamlingen var aabnet med Sang og Bøn, fremstod Præsident Johnson og bød Forsamlingen velkommen. P. Petersen valgtes til Konferencens Skriver.

Alle Forstanderne gave dernæst en Rapport over deres Virkekreds, og siden aflagde de omrejsende Ældster en Beretning om deres siden sidste Konference. Alle følte vel og ønskede at vedblive at virke for Herrens Gjerning.

Præsident Flygare sagde, at han følte glad ved atter at samles med de Hellige i Aarhus og lære at kjende deres Tilstand. Han omtalte den Forfølgelse, som er rettet imod Ældsterne fra Zion her i Landet formedelst stinsyge Præsters Had; men troede alligevel ikke, at Evan-

geliet vilde blive borttaget fra disse Lande endnu, saa længe der findes saa mange Oprigtige, som ikke have haft Lejlighed til at undersøge det. Omtalte Templernes Opførelse i Zion og de Helliges Flid og Nidkjærhed i at opføre disse. Formanede de Hellige til Trofasthed; thi det vil bringe os Velsignelser allerede i dette Liv, medens Synd vil bringe Ængstelser og Nød.

Sangkoret sang Salmen Nr. 113. Taksigelse af Ældste E. F. Olsen.

Søndag Fmdg. Kl. 10.

Efter Sang og Bøn modtog Nogle, som nylig vare blevne døbte, Haandspaalæggelse, hvorefter Præsident Johnson gav en samlet Rapport over Konferencen. Siden sidste Efteraar var der bleven 44 døbte, 14 udelukte og 6 emigrerede. Udsigterne paa enkelte Steder, vare lovende, paa andre mindre gode. Han omtalte det Had og den Modstand, som Ældsterne og de Hellige møde af Verden, og disse Ting ville vedblive at eksistere, indtil Jordens Riger blive givne til den Højestes Hellige og en Fredsregjering er oprettet paa Jorden.

Ældste R. P. Marquardson sagde, at det var en stor Glæde til ham atter at mødes med de Hellige i Aarhus. Det syntes til ham, lig han havde været paa en Rejse og var kommen hjem til sine Venner. Omtalte de Prøver, der møde os, og sagde, at de ere nødvendige for os som Individer og som et Folk, og om vi betragte dem i det rette Lys, ville de tjene os til Gavn og berede os for tilkommende Ting. Talte om denne Dags Højtideligholdelse af Verden som en Mindedag om Kristi Opstandelse, og den Maade hvorpaa den i Almindelighed bliver helligholdt. Opmuntrede de Hellige til Trofasthed; thi Evighedens Glæder vente dem, der ere standhaftige til Enden.

Ældste P. C. Geertsen bar sit Vidnesbyrd til Sandheden af forrige Talers Bemærkninger, og raadede de Hellige til at vandre retfærdigen og fly Synd af ethvert Slags. Han henviste til Sandheden og Paalideligheden af Mormons Bog, og viste at mange Ting angaaende Amerika var omtalt i den, som siden længe efter dens Udgivelse ere ved videnskabelige Undersøgelser bevist at være sande. Formanede Alle til retteligen at bruge det Talent, som Herren har betroet dem og holde Guds Befalinger i alle Ting. Salme Nr. 52 blev sunget og Mødet sluttedes med Bøn af Ældste J. Hansen.

Efterm. Kl. 2.

Salme 209 blev afsungen. Bøn af Ældste J. Jensen. Salme 86.

Præs. C. F. Olsen sagde: Jeg glæder mig ved at mødes med de Hellige i Aarhus, og Erindringen om dette Besøg vil staa som et af de mest behagelige Minder fra min Mission til mit Fødeland. Vi leve paa en Tid, da stort Mørke hersker iblandt Menneskene, og den eneste Kilde hvorfra vi kunne erholde paalidelig Underretning angaaende Frelsningsplanen, er Herren. Mange anse det for en nødvendig Egenskab for en Profet at besidde verdslig Lærdom og Anseelse, men de forglemme, at Herren ikke altid tager Hensyn til dette. Hyrdedrengen David blev udvalgt til at være Israels Konge, og Tømmermanden Josefs Søn, hvis første Leje var en Krybbe, var den forjættede Messias. Verden tænker sig selv at være vis, men Himmelens Kundskab er nødvendig for at finde Sandheden, og Mennesket maa ligesom fødes paany for at se Guds Rige. Han raadede Alle til at undersøge Skriften; thi salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, for de skulle mættes.

Præs. Flygare sagde: De Principer

vi forkynde ere evige; ved dem blev Verden skabt, og ved dem er Alt opholdt. Paulus kjendte formedelst en himmelsk Røst Sandheden af sit Vidnesbyrd, og dersom vi ikke vidste, at vort Vidnesbyrd var sandt, vilde vi ikke være her. Frelsningsplanen forandres aldrig, men Verdens Systemer vedblive bestandig at undergaa Forandringer. Vor Livsopgave er, at rense os selv fra al Synd og vokse i Kundskab, Dyd og Retfærdighed.

Salme 56 blev sungen. Taksigelse af Præs. Johnson.

Søndag Aften Kl. 7.

Sangkoret sang Salmen Nr. 123. Bøn af Ældste J. P. Mortensen. Salmen 45.

Ældste P. C. Geertsen holdt en meget interessant Tale om Evangeliets Gjengivelse, hvilken blev af den forsamlede Mængde, saa vel Fremmede som Hellige, lyttet til med stor Opmærksomhed.

Sangkoret sang: »Jerusalem forever bright«.

Præs. Johnson gav mange gode Raad og Lærdomme til Forsamlingen, som derefter sluttedes med Sang, og Bøn af Ældste M. P. Madsen.

Mandag Fmd. Kl. 10.

Efter Sang og Bøn af Ældste P. Andersen bleve Nogle ordinerede til Præstedømmet, hvorefter Konferencens financielle Regnskab blev oplæst og befunden i god Orden.

Ældste J. Hansen talede til Forsamlingen om Evangeliets første Principer, og beviste at Verdens Lærdomme ere afvigende fra Skriften.

Præsident Flygare gav derefter en Række af gode Raad og Lærdomme, passende saa vel til Fremmede som Hellige. Han omtalte Præstedømmets løsende og bindende Magt, og at denne Magt, som de forrige Dages Apostle besad, var atter paa Jorden. Herren har velsignet de Hellige i Zion, og Verden er misundelig derover, og det er den politiske Magt og vore timelige Midler, som de tragte efter at komme i Besiddelse af, der mere end noget Andet, er Aarsagen til det Korstog, som nu for Tiden føres mod de Hellige i Zion; men Herren er med os, og vi ville vedblive at opbygge Templer og deri udføre Ordinantser for Levende og Døde trods Verdens Modstand. Raadede de Hellige til Sparsommelighed, for om muligt at samle Midler til deres Udfrielse.

Præs. Johnson takkede Brødrene for deres Besøg, Sangkoret for deres skjønne Sange og Alle som ved deres Tilstedeværelse og Deltagelse havde bidraget til at gjøre vort Møde interessant og opbyggende. Konferencen sluttedes derpaa til ubestemt Tid. Taksigelse af Præs. Flygare.

Mandag Aften Kl. 7 forsamledes de Hellige atter, og en Rapport af den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed blev given af Præs. Johnson. De unge Mænds Forening repræsenteredes af sammes Præsident Martinus Andersen, hvorefter Ældste Jens C. Nielsen talede en Tid til Forsamlingen paa Evangeliets første Principer.

— Alt, hvad Du gjør, forøger Din Kraft til at gjøre mere.

— Et Talent danner sig i Stilhed, en Karakter i Verdensstormene.

— Opførslen er et Spejl, i hvilket Enhver viser sit eget Billede.

David Whitmer.

En af vore Missionærer, der tegner sig E. S., skriver et længere Brev til »Deseret News«, af hvilket vi gjøre følgende Uddrag angaaende hans Besøg hos gamle David Whitmer, som sidste Februar Maaned fyldte en og firsindstyve Aar. Oldingen var just opstaaet efter en meget haard Sygdom og saa meget medtaget ud.

Jeg blev meget venlig modtagen; men hvilken Forandring i hans Udseende siden jeg sidst saa ham. Han lignede et Skelet, og saa ikke ud til at han kunde veje hundrede Pund.

„Vel," sagde David, „Døden havde godt fat i mig, men min Tid var endnu ikke kommen."

Medens han viste mig Manuskriptet til Mormons Bog, samt en Kopi af nogle Hieroglyfer, som fandtes paa Tavlerne, sagde han: „Dette er den samme Afskrift som Martin Harris fremviste for Professor Anthon i New York, og blev kopieret direkte fra Tavlerne."

Der var syv eller otte Rader af dem, bestaaende af regelmæssige men besynderlige Figurer.

„Men," sagde jeg, „findes der ikke et andet Manuskript, som Mormons Bog blev trykket efter?"

„Maaske," svarede han, „men dette er det rette. Se her", vedblev han, „betragt dette Garn, som det er syet sammen med. Traad var dyr i de Dage. Og se, her er Mærker, som vise, at Typograferne have haft det i deres Hænder."

Han paastaar, at Manuskriptet er en Velsignelse til ham og hans Hus, og han vogter det med stor Omhu.

Uagtet Fader Whitmer var meget svag, syntes der at komme nyt Liv i ham, da han begyndte at tale om Engelens Besøg til ham, Profeten Josef og Oliver Cowdery, og jeg maatte bede ham om ikke at overanstrænge sig. Hans Søn David sagde, at de ikke tillod Mange at tale med den Gamle nu for Tiden paa Grund af hans Svaghed.

Jeg blev indbudt at spise til Middag hos dem, og jeg ansaa det for en stor Ære at opsende Bordbønnen i Nærværelse af en Mand, som en Gang stod for en Engels Aasyn, og som i de sidst henrundne syv og halvtredssindstyve Aar har baaret et tròfast Vidnesbyrd til Sandheden af Mormons Bog.

David Whitmer tror, at han endnu har et Arbejde at udføre, men han siger, at hans Tid ikke er kommen endnu, men han tror, han vil vide det, naar Tiden kommer. Han venter endnu at se Zion forløst, medens han lever.

Kl. 2 om Eftermiddagen bød jeg Oldingen Farvel, medens mange Tanker opfyldte mit Sind. Uagtet han ikke tilhører vor Kirke eller nogen af dens afbrudte Grene, har han dog ikke vaklet i sit Vidnesbyrd om Tavlerne og Engelens Besøg, hverken i sin Ungdom, eller nu, da han staar med den ene Fod i Graven.

Dødsfald. I Manti, Utah, Fritz Emanuel Nielsen af Lungebetændelse. Han blev født i Hornstrup, ved Vejle, i Danmark, den 24de Juni 1838, og døde den 23de Februar 1886. Han efterlader en gammel Fader, en Hustru og ni Børn og to Børnebørn til at begræde sin Død.

„Aandeverdenen."

Svar paa Poesien „Aandeverdenen" trykt i Nr. 15. 34te Aarg. af „Stjernen."

(Allegorie.)

Dit Brev, Dorthea, gav mig Trøst i Nøden
Og Tvivlens mørke Nat blev Lys for mig
Nu skuer jeg et nyt Liv gjennem Døden,
Og Haabet lover mig at gjense Dig.

Men er det ogsaa sikkert, jeg vil komme,
Hvor Du, min Elskte, nu har faaet Hjem?
Kan En, som jeg, faa Adgang blandt de Fromme
Og dele Paradisets Fryd med dem?

O sig, om Livet hist vil ligne dette? —
Vil ikke Ægteskab ophøre der —
Vil ikke Døden alle Spor udslette
Af det man kaldte dydig Elskov her? —

Vil Du fremdeles der min Hustru være,
Og jeg, Din Mand, erholde Dig igjen? —
Vil Noget der man gjøre eller lære
Mens Evigheden langsom svinder hen? —

Men findes der ej Fader eller Moder,
Da taber Himlen alt sit Værd for mig —
En Himmel uden Søster eller Broder,
Vil synes mig en rædsom Ørken lig.

Thi hvis de Døde blive Engle lige
Og intet Kjøn og Slægtskab findes mer,
Da synes mig, et saadant Himmerrige,
Er ikke nær saa godt som Livet her.

Men nej! — Fornuftens Stemme det benægter —
Thi Intet eller Alt maa være der;
Og Børn og Børnebørn i mange Slægter
Vil have baade Fa'r og Mo'r som her.

Det er mit Haab — men Du, som kan mig lære
Den ene Sandhed, undervis Du mig,
Og jeg vil ydmyg Din Discipel være
I dette Liv, og siden møde Dig.

Carl.

Ankomst og Beskikkelse. Den 4de Maj ankom Ældsterne Martin Christensen af **Manassa, Colorado, og Louis** J. Holther af Ogden til Kjøbenhavn.

Ældste Christensen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference og Ældste Holther i Kristiania.

Emigranterne, som forlod Kjøbenhavn den 8de April, ankom lykkelig og vel til New York den 26de s. M.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste Juni 1886. 35te Aargang.

Epistel

fra

det første Præsidentskab

til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, forsamlede i Generalkonference.

Kjære Brødre og Søstre!

Ved Guds uendelige Naade ere de Hellige atter en Gang i Fred tilladt at samles i Generalkonference for at tilbede Herren, prise hans Godhed, forherlige hans Navn, høre hans Ord og erholde saadanne Belæringer fra hans Tjenere, som hans Hellig Aand maa tilsige, saa vel som for at udføre Forretninger, henhørende til hans Kirke, som maatte blive forelagde dem til Behandling. Men eftersom vi, Eders Brødre i det første Præsidentskab, formedelst ejendommelige Omstændigheder ere forhindrede i at nyde Eders Selskab, og I vort, anse vi det overensstemmende med vore Kaldspligter at henvende os til Eder skriftligt og paa denne Maade meddele Eder, hvad vi under gunstige Omstændigheder med Glæde skulde have meddelt Eder mundtligt.

Først af Alt maa vi lykønske Eder som Sidste Dags Hellige og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, at Omstændighederne hos os ere saa gunstige, at saa Mange kunne møde tilsammen, som I nu gjøre den seks og halvtredssindstyvende Aarsdag for Kirkens Organisation i Generalkonference. Forfølgelser have raset og grove Uretfærdigheder have været og blive begaaede mod os som en Kirke, men saa vidt have vore Fjender ikke været tilladte til at gaa i Yderlighed, som Forfølgerne af Guds Folk gjorde i den første Almas Dage, da de gjorde dem til Trælle og satte Fogder over dem og ihjelsloge dem, der paakaldte Herren. Skjønt Mange ere forhindrede i at møde offentlig sammen, kan dog et antageligt Antal af Eder samles tilsammen i Dag for at dyrke Eders Gud og lytte til hans Ord, og vi kunne Alle, Fanger, Flygtninge og Frie, paakalde Gud uden Fare for at straffes derfor. Ja, vi behøve ikke en Gang at gaa tilbage til Almas Dage for at finde Forskjellen mellem Guds Folks Stilling før og nu og deraf tage Anledning til Pris og Tak til Gud i Dag for hans Miskundhed imod os. Vi behøve kun at

henvise til vor egen Historie, til Scener, i hvilke mange af Eder have taget Del, for at finde Tilfælde, der burde opmuntre os til at bære vore nærværende Trængsler med taalmodig Sindsro. Nogle af de Hellige synes maaske, at deres Lidelser under det Tyranni, der nu udøves imod os i Lovens Navn, ere meget haarde, og de kunne spørge, hvor længe disse lovstridige Handlinger skulle tillades at vedblive. Men dersom de ønske at forstaa, hvor langt værre vor Tilstand kunde være, saa lad dem huske paa de Scener, der fandt Sted i Missouri, da de Sidste-Dages Hellige dreves af Pøbelen ud af Jackson County ind i Clay County og derfra ind i Caldwell County, og tilsidst nødsagedes til midt i Vinterens Kulde at flygte ud af Staden ifølge Ordre fra Guvernøren Lilburn W. Boggs, der sagde, at „Mormonerne maa behandles som Fjender, og maa udryddes eller drives ud af Staten," og dette end ydermere efter at mange af dem vare dræbte og de andre berøvede al den Ejendom, de havde i Verden. Eller husk paa den Behandling, de Sidste-Dages Hellige fik i Staten Illinois, da Pøbelen, efter at have paa den grusomste og mest hjerteløse Maade og endog under Statens Lejde, myrdet Kirkens Præsident og Patriark, og næsten dødeligt saaret en af de tolv Apostle, samlede sig, nedbrændte de Helliges Huse i de ydre Settlementer, ødelagde deres Ejendom og drev dem til Nauvoo; og saa, ikke tilfreds hermed, bragte hele Statens Magt mod dem for at tvinge dem til at forlade den By og Stat og nøgne og forhungrede søge Tilflugt i Ørkenen, hvor deres Fjender haabede at indre Splid, Hunger eller de vilde Indianere vilde fuldende Ødelæggelsesværket, som de ikke fik Lov til at udføre.

Hvor haarde de Uretfærdigheder ere, som vi i Dag lide under, er der dog meget at være taknemmelig for. Vort Land er fyldt med Overflod. Intet Raab fra Mennesker eller Dyr opstiger fra os mod Himlen for Mangel paa Føde; ingen Tigger beder om Almisse paa vore Gader, og intet forarmet Menneske nægtes det Nødvendige til Livets Ophold. Og Foruden disse Velsignelser af god Føde, Klæder og Husly have vi det uvurderlige Gode: Guds Fred, som han giver hver trofast Sjæl, Fred i vore Hjærter, Fred i vore Hjem, Fred i vore Byer, en Fred, som Verden ej kan give, og som den, Gud være lovet, ejheller kan borttage. Lader derfor Eders Hjærter, Brødre og Søstre, være fyldte med Pris og Taksigelse til Gud for hans Godhed og Naade mod os. Han har givet Løfter til Zion og han vil sikkerlig ikke forglemme dem. Zion kan sige med Profeten Esais' Ord: „Herren haver forladt mig, og min Herre haver glemt mig."

Men Herren svarer:

„Kan vel en Kvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? Om ogsaa de kunne glemme, da vil jeg dog ikke forglemme Dig. Se, jeg har tegnet Dig i mine Hænder; dine Mure ere bestandig for mig."

Ingensinde har Herren ladet sit Folk forvente, at de ikke vilde komme til at lide Prøvelser og faa deres Tro fuldt prøvet.

Straks efter at denne Kirke var organiseret, blev der sagt til Guds Folk: „Thi jeg har besluttet i mit Hjærte, siger Herren, at jeg vil prøve Eder i alle Ting, om I ville blive i min Pagt, ja indtil Døden, at I kunne findes værdige; thi om I ikke ville blive i min Pagt, ere I mig ikke værd." Vi behøve næppe at minde Eder om, at om I leve gudeligen i Kristus Jesus, ville I lide Forfølgelse, saa længe Satan har Magt.

Gud har i sit Forsyn dannet det saaledes, at Forfølgelse tjener til Nytte. Hver trofast Hellig maa se og erkjende dette. Hver føler Virkningerne paa sig selv; han ser Virkningen paa sine Venner og Naboer. Forfølgelse udvikler Karakter. Under denne kjende vi Alle os selv bedre, end vi gjorde, før vi følte dets Vægt; og vi opdage Karaktertræk hos vore Brødre og Søstre, hvis Tilværelse vi ikke før kjendte. Den Forfølgelse, vi have lidt under i de sidste atten Maaneder, har ikke, om end den er haard, været uden Gavn for de Sidste-Dages Hellige. Den har indgivet de Trofaste fornyet Nidkjærhed, Mod og Beslutning. Den har ogsaa faaet Mange, der før vare sløve og ligegyldige, til at vaagne af deres Søvn og paany tage fat med Flid paa Guds Værk. Den har ligeledes bragt for Lyset Manges Skinhellighed og bragt dem til at afkaste den Venskabs- og Broderskabsmaske, de bar, og de vise sig i deres sande Skikkelse, Men det er især paa Ungdommen, at denne Forfølgelse har baaret de tydeligste Spor. Da Alt var Fred og ingen Kamp førtes mod deres Forældre og Venner, vare mange af de Unge af begge Kjøn af den Mening, at de uden Fare for dem selv og deres Tro kunne være Kammerater med Verden. Betegnelsen Sidste-Dages Hellige og Gentiles (Hedninger) vare for dem lige. De kunde tilsyneladende ingen Aarsag se, hvorfor de ikke kunde være Selskabsbrødre med begge Klasser. Hver Sidste-Dages Hellig med Erfaring veed, hvor farligt det er for Folk at staa paa denne Grund. Men af denne falske Drøm ere de opvaagnede ved Forfølgelsens Drøn. Linien mellem de Sidste-Dages Hellige og Verden er bleven spændt saa stramt og tydeligt, at undtagen de blive aabenbare Apostater, ere de nødsagede til at slutte sig til deres Forældre og Venner; og Forskjellen mellem deres Religion og den, der strider mod den, trænge sig ind i deres Hjærter og Samvittighed med en Kraft, de aldrig før have kjendt. Denne Forfølgelse drager den opvoksende Slægt med forbausende Kraft. Den gjør et Indtryk paa vore alleryngste Børn, som Aarene ikke ville formaa at udslette. De erfare nu Sandheden af Frelserens Ord: „Dersom I vare af Verden, vilde Verden elske Eder, thi Verden elsker sit Eget; men fordi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder."

Herren har sagt at Menneskenes Vrede skal berede ham Pris, og i den nuværende Kamp, der føres mod os og vor Religion, se vi dette stadfæstet. Vore Fjender have besluttet at ødelægge Guds Værk. For at gjøre dette, lægge de Planer, arbejde uophørligen og fornedre sig til Skjændselens Afgrund. Saa optagne ere de af deres onde Anslag og saa fast besluttet paa at sætte dem i Kraft, at de overse deres egne Handlinger og iagttage Følgerne der flyde deraf. De jage, fortrædige og plage Mænd, Kvinder og Børn. De nøde Folk til at søge Skjul for at unddrage sig deres Grusomheder, Uretfærdigheder og tyranniske Misbrug af Myndighed, og Andre kaste de i Fængsel, og disse Bedrifter yde dem megen Tilfredshed, fordi de betragte dem som heldige Varsler for deres Forsøg paa at tilintetgjøre Kirkens Grundvold og rykke vor Religion op med Rode. Til Eder, der saa ofte have været Vidner til Forfølgelsernes Virkninger paa vor Religion og Kirke, behøve vi ikke at sige hvor taabelige disse Haab ere, som vore Fjender nære. I Stedet for at tilintetgjøre Sandheden, fremme de den. I Stedet for at vise Verden, hvor uværdige og foragtelige vi ere, give de os, dem

selv uvidende, Lejlighed til at vise den Helteaand, der besjæler os. I Stedet for at svække eller indgyde Tvivl i de Sidste-Dages Helliges Sind, styrke de deres Tro og give dem yderligere Bevis for deres Religions Guddommelighed. De søge at faa Verden til at tro, at vi ere lave, lidenskabelige og dumme, og at vor Religion hviler paa Sandselighed; men de tænkende Mennesker i Verden vide, at der er ingen Nødvendighed for at lide det, de Sidste-Dages Hellige nu lide og gjennemgaa, for at kunne tilfredsstille sandselige Begjæringer og Lyster. Udsvævende og usædelige Mænd og Kvinder vilde ikke lide saadan Behandling, som Regjeringsembedsmændene nu udvise mod os, og taale allehaande Fornærmelser og uden Knurren gaa til Fængslet, dersom de, som vi, vare forsikrede af Dommerne og Retsadvokaterne om, at Krigen førtes mod vort Ægteskab og ikke mod Usædelighed, dersom de bedrives efter den moderne Maade.

Denne Forfølgelse tildrager sig Verdens Opmærksomhed. Dens skammelige Handlinger kan maaske holdes skjult for Verden og Offentligheden for en Tid, ved Hjælp af Løgne, der saa flittigt udspredes; men Sandheden begynder at komme for Lyset. For en Tid herskede der maaske hos dem, der ikke kjendte vor sande Karakter, Ligegyldighed om vor Skjæbne eller Behandling; men som Forfølgelsen tiltager, slipper Sandheden lidt efter lidt ud. Folk høre, at Mænd i snesevis, hellere end at frasige sig deres Hustruer og Børn, betale store Bøder og Omkostninger, og hensmægte lange Maaneder i Fængsel, samt at svagelige Kvinder, hellere end at forraade deres Mænd, og ved deres Vidnesbyrd indvikle disse i Forfølgelsernes Net, gaa villigt til Tugthuset, hvor de laveste Forbrydere ere indsatte. Tænkende Mennesker læse herom, og deres tidligere Ligegyldighed viger Pladsen for Interesse. Men idet vi erkjende Herrens Haand i vore Fjenders slette Handlinger, ville disse derfor ingenlunde undslippe Fordømmelsen derfor, der visselig vil følge. De søge at berøve os vor Ret som Borgere, og de tale om os og handle mod os, som om vi ikke vare berettigede til disse Rettigheder, men dette er blot frække og intetsigende Paastande. Vi besidde Rettigheder! Vi ere fribaarne Mænd og Kvinder, og det er en Pligt, vi skylde os selv og vore Efterkommere og hele Landets Folk, at kjæmpe for at hævde Frihedens Principer, og overgive dem ubeskaarne og uforminskede til dem, der følge efter os. Vi forlange ikke Frihed som en Gunst, vi forlange den som vor Ret. Vi ere ligesaa berettigede til Borgerskabets Rettigheder i disse Bjærge, som andre Borgere, der bo under Republikens Flag. I alle Tilfælde ere vi deres Ligemænd. Den Rettergang, de Sidste-Dages Hellige nu undergaa for Domstolene her i disse Territorier, er ikke Rettergang mod almindelige, gemene Forbrydere. Hvor meget end de, der figurere som Aktorer, Dommere og Jurymænd, lægge Planer og lyve for at faa dem jævnsides med Forbrydere og brændemærke deres Karakter, kunne de dog ikke bedrage Verden. Hvad vi nu gjennemgaa, er i og for sig selv Religionsforfølgelse og intet Andet. Det vil en Gang blive betragtet af Verden som saadant. Dets afskyelige Karakter og Retfærdighedsforvrængelse kan ikke skjules ved Løgn og falske Fremstillinger. Folk begynde allerede at fatte deres Bevæggrunde og Hensigter, der ere delagtige deri, og Historien vil stemple sit Skjændselsfegl paa det og dem, og det vil staa som en uudslettelig Plet paa vor Slægts pralende Civilisation og Frihed.

De Begivenheder, der nu finde Sted

i Territoriet, ere Resultater af en dyblagt og omhyggeligt organiseret Sammensværgelse, hvis Dannelse det har taget i Aarvis at fuldføre. Dets Ophavsmænd kjendte de Elementer, de have at gjøre med, og ved snedige Rænker og Kneb have de dannet et vidunderligt Forbund. Religiøse og Ikke-Religiøse, Præster i Mæssesærke og Gudsfornægtere, Forretningsmænd af Anseelse og Kjæltringer, Maadeholdsmænd, og Drukkenbolte, dydige Mænd og Bolere ere sammenstuvede paa den Platform, de have konstrueret, og de føle sig ikke i mindste Maade generede af hverandres Selskab. Enhver har faaet den Tro banket ind i sig, at det er til hans egen Interesse, at faa „Mormonismen slaaet ihjæl. En mere broget Samling af menneskelige Væsener har man aldrig set. Lad dem end have aldrig saa forskjellige Meninger om alt Andet, saa er der een Mening og Tanke, der løber igjennem dem Alle og holder dem sammen, og det er Hadet mod de Sidste-Dages Helliges Religion og en fast Beslutning om at udrydde den og dem. De Edsvorne have opvækket hverandres Fordomme for faa Alle til at arbejde tilsammen i dette ene Øjemed. I Præsterne have de fundet rede og villige Hjælpere; ja disse have endog været Sammensværgelsens egentlige Ophavsmænd og Forfremmere. Farisæerne i Frelserens Dage vare ikke mere villig til at ægge Mængden til at raabe: „Korsfæst! korsfæst ham!" end mange af vor Tids Præster ere til at skynde paa Kongressen for at udstede Love til vor Ødelæggelse; Det er nu nogle Aar siden de sekteriske Præster her (med Undtagelse af de katholske) sluttede sig sammen, og ved en Ansøgning til Kongressen bad om flere Love mod os.

Dette have de ofte gjentaget, siden blottede for Tillid i deres egne Religioner og egen Evne til at give sig i Lag med Sandheden uden Hjælp fra synlige Magter, fylde de Luften med høje Raab til Kongressen om Love til at udrydde os og vor Religion med. De indrullere Mænd af samme Surdejg som sig selv paa andre Steder i samme ukristelige Forretning. Det er kun nogle faa Maaneder siden, da hele Retsmaskineriet var i Gang for at sende Mænd (og Kvinder ogsaa) til Fængslet for deres Religions Skyld, at en Deputation af disse foregivne Lærere af den korsfæstede Forløsers Lærdomme, besøgte Præsident Cleveland og fremlagde en Ansøgning, underskrevet af henimod et Tusinde Personer, der gik ud paa, -- saaledes fortaltes af en af Landets mest fremragende Gejstlige, at anmode ham indstændigt om at gjennemføre Anti-Polygamiloven. Kunde de gamle Farisæer have gjort mere?

Medens Præsterne toge Del i Sammensværgelsen af Interesse for Præstevælde og sekterisk Had, bleve Moraliteten og Politikeren, Vellystningen og Drankeren dragne med i Komplottet af, som det hed sig, deres egne Interesser. Polygamiraabet er blevet et godt Krigshyl; det har kaldt det fanatiske Element til Linjen, men under og over dette Polygamispørgsmaal og aldeles omhyllende det, er Planen til at tilintetgjøre vore Rettigheder som Borgere, at frarøve os vore Friheder under Konstitutionen og Loven og at tilvende sig politisk Herredømme over Landet, saa at, naar vi bleve gjorte saa tause i Regjeringssagerne, som Indianerne eller Kineserne, de kunde skatte og plyndre os af Hjertens Lyst og lade os komme under Pisken af en Flok politiske Blodsugere, der skulde fede sig paa vor Bekostning. Dette er og har været Hensigten med alle Hyl, der ere rejste imod os; med de utallige Løgne, der har overfyldt Aviserne; med de gjen-

tagne Anraab til Kongressen om at udstede Love mod os, samt med alle de Uforskammetheder, der under Navn af Lov øves mod os i Retten. Den samme Griskhed og Misundelse, der før fik Pøbelen til at sammenrotte sig og drive os fra vort tidligere Hjem, er Drivkraften til de nærværende Angreb paa os og vore Friheder. Den Gang optraadte Pøbelen mere aabent og trodsige mod Loven, — nu gaar den mere underfundigt til Værks og i Lovens Navn, men Altsammen med samme Maal for Øje. Den Gang mente det Plyndring, under den ny Krigskunst, hedder det, at stjæle borgerlig Kontrol over Landet, der ender med Plyndring eller Røveri.

Følg de Sammensvornes Bevægelser lige fra Guvernørens Forræderi i at tilsidesætte Folkets Villie og misbruge den Magt, Regjeringen havde givet ham, ved at give Valgcertifikat til en Mand for Sæde i Kongressen, hvem Folket havde forkastet, lige ned til alle Forhandlingerne i Retten og i Særdeleshed Guvernørens Opførsel under de sidste to Legislaturer, og I ville spore Sammensværgelsen i ethvert Skridt, hvis Maal var Folkets Frihed. Enhver af de Sammensvornes Bevægelser stemmer overens med deres andre Foretagender for at gjøre Komplottet en Sucses. Medens de drive denne skammelige Forretning, stikke de Blaar i Øjnene paa Nationen med Hylet „Polygami", — som om de brød sig Noget om vore Ægteskabsaffærer! for at dække over og gjennemføre deres underfundige Planer.

De virksomste Redskaber i denne Sammensværgelse har været adskillige af Regjeringsembedsmændene. Deres Stilling har givet dem Lejligheder, som de have benyttet sig af. Indledningen til de Forenede Staters Grundlov giver Aarsagerne, hvorfor den var dannet: „At danne en fuldkomnere Union, grundfæste Retfærdighed, sikre Hjemmets Fred, sørge for det almene Forsvar, fremme det almene Vel og sikre Frihedens Velsignelser for os selv og vore Efterkommere." Fortrinlige Aarsager for at danne en saadan Forfatning, og hver Embedsmand, der virker derunder, burde have dem for Øje. Men mange af de Embedsmænd, der ere sendte hid, have opført sig, som om de vore fast bestemte paa, at vi ikke skulde nyde nogen af de Velsignelser, for hvilke Grundloven blev given. Hjemmets Ukrænkelighed, personlig Frihed, kvindelig Blufærdighed er alt bleven opofret i Forsøget paa at straffe de Sidste-Dages Hellige for deres Trofasthed til Gud og hans Love. I Stedet for at søge at grundfæste Retfærdighed og sikre huslig Fred, have de bestræbt sig for at ophidse Nabo mod Nabo, Ven mod Ven, Broder mod Broder, Hustru mod Mand og Børn mod Forældre samt at opløse og sønderrive alle de Baand, der knytter Menneskene til hverandre. Deres Mission har ikke været at opbygge og grundfæste Samfundet, men at nedbryde det. De have moret sig ved at udsaa Splid og Fortræd, ved at friste Hustruer og Børn til at forraade deres Mænd, og Mænd til at frasige sig deres Hustruer og Børn og erklære deres Afkom for uægte, bortstøde dem, de højtideligt havde lovet og forpligtet sig til at forsørge og beskytte, som Udskud, alt under Trusler om haard Straf, dersom de nægtede at gjøre dette. Da disse Embedsmænd begyndte deres Angreb paa os og vor Religion, fandt de vore Hjem fulde af Kjærlighed og Lykke. Mænd og Fædre elskede deres Hustruer og Børn, og opbød Alt for at skabe Hygge og Lykke for dem. Hustruer og Mødre levede i Fred og Tilfredshed, ærede deres Mænd og vare stolte over deres Slægtskab til dem; og

de fandt Børn, hvis Respekt og Lydighed viste den Agtelse, de havde for deres Forældre. Mænd, Hustruer og Børn boede utvungen tilsammen. Intetsteds overalt i den vide Verden, hvor Ægteskabet har en bindende Karakter, herskede saa fuldkommen Frihed, som blandt de Sidste-Dages Hellige. Sandt nok, Hustruer besegledes til deres Mænd i Kraft af det evige Præstedømme for Tid og al Evighed; men fra først af gjordes denne Forening kun muligt ved Kjærlighed, og ved Kjærlighed gjøres Baandet uopløseligt. Kvinderne kjendte deres Rettigheder, og de vidste, at de ikke kunde tvinges til at leve med en uværdig Mand. Lykke herskede i Hjemmene, thi Friheden var eneraadende og Alle havde sit fri Valg. Intet bedre Bevis herfor behøves at fremføres end den Kjendsgjerning, at midt i al denne Forfølgelse og de mange fordelagtige Tilbud der gjøres Folk for at faa dem til at opløse disse Familieforhold, kun faa Mænd have taget de tilbudte Betingelser og skilt sig ved deres Hustruer, og til vore Søstres Ære være det sagt, at ikke en Hustru, saa vidt vi vide, have til Dato brudt sit Ægteskabsløfte og opløst sit Forhold til sin Mand og Børn.

Alligevel er det for at ødelægge disse lykkelige Hjem, at alle disse Embedsmænds Bestræbelser ere rettede. I Lovens hellige Navn og under Skin af at ville iværksætte den, agte de at forvandle disse saa lykkelige og beundringsværdige Samfundsforhold til et Hjem for faldne Engle. De have arbejdet imod dette Maal med en ondskabsfuld Snedighed, hjærteløs Haarnakketheb og samvittighedsløs Ringeagt for Retfærdigheden, der søger sin Lige i Amerikas Historie og at de ikke have naaet deres Maal, skyldes ikke Mangel paa Bestræbelser fra deres Side, men ligger deri, at Gud har været med sit Folk. og hans Aand har været udgydt over dem for at styrke og opholde dem.

Intet Menneskeværk kunde have modstaaet det forenede Had og de heftige Angreb, som have været gjorte mod Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Adskillelse og Svaghed vilde have vist sig, svage Punkter vilde have givet sig tilkjende i Systemets Bygning, og de ledende Mænds Fængsling eller det, at de for en Tid have været nødte til at holde sig skjulte, vilde have været efterfuldt af Svækkelse i Troen og Organisationens Opløsning. Men da Herren grundlagde Kirken, forudsaa han saadanne Tilfælde som disse. Han lovede — og Alle ere blevne opfordrede til at fordre Løftets Opfyldelse, — at han vilde give alle dem, der oprigtigt indgik i Pagt med ham, et personligt Vidnesbyrd om Sandheden og udgyde sin Hellig-Aand over Alle. Det er det Løfte og dets Opfyldelse, der nu udgjør Styrken i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

En Rejsende, der en Gang besøgte Nauvoo, hvis gode Orden og blomstrende Udseende slog ham med Forundring, spurgte Profeten Josef Smith om, hvorledes han bar sig ad med at regjere sit Folk, siden saa ypperlige Resultater kunde opnaaes. Profetens mindeværdige Svar var: „Jeg lærer dem sande Principer, og de regjere sig selv." Dette var Hemmeligheden ved den gode Orden i Nauvoo, og det vedbliver at være Hemmeligheden ved den gode Orden og Enighed, der hersker blandt de Sidste-Dages Hellige i Utah og igjennem hele denne Bjærgregion, hvor de have Sæde.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Mormon og Mormonisme.

Det forundrer os ofte at betragte den Uvidenhed udvist om de Sidste-Dages Hellige af Mænd, som i andre Henseende ere oplyste og intelligente. Denne Uvidenhed strækker sig endog til vort Navn. Vi finde Mange, som ere aldeles ubekjendte med vort rette Navn, og Benævnelsen „Mormon" og „Mormonisme" maa bruges, for at de kunne vide hvad Talen er om. Vor Erfaring er i den Retning meget lig de forrige Dages Helliges. Det Navn, ved hvilket de ønskede at være kjendt var „Hellige", hvilket kan let ses af det Ny Testamente. Men Fordommen imod dem var saa stærk, at de aldrig bleve kaldte ved dette Navn, og eftersom Navnet Kristus blev et saa vanærende Navn i Jødernes og Hedningernes Øjne, formedelst det store, og som det syntes, gudsbespottelige Krav, af ham, som led en saa forsmædelig Død fordi han vovede at kalde sig saaledes, blev Navnet „Kristne" givet til hans Efterfølgere, som et, der mer end noget andet skulde udtrykke den dybe Haan og Foragt, hvormed Verden betragtede denne upopulære Sekt. Vi læse, at det blev først brugt om dem i Antiochien, og blev derefter snart almindelig.

Det, der i denne Kirkes tidlige Dage mer end noget andet henledte Verdens Opmærksomhed paa Josef Smith, var hans Paastand, at han havde modtaget Aabenbaring fra Himmelen, hvorved han erholdt Kundskab om og kom i Besiddelse af visse Plader, paa hvilke var opskreven en Beretning om Amerikas Urindvaanere, der var en Gren af Israels Hus. Disse Plader indeholdt tillige mange vigtige Principer henhørende til Jesu Kristi Evangelium, og den Del af Pladerne, der ikke var forseglet, oversatte Josef Smith ved Guds Gave og Kraft, og udgav det til Verden under Navnet „Mormons Bog."

Vore Læsere vide Alle, hvorledes Verden i Almindelighed har modtaget denne Bog. Uden at undersøge om den er sand eller falsk, have de behandlet Josef Smith og dem, som annammede hans Vidnesbyrd, paa samme Maade som Herrens Tjenere og hans Hellige i forrige Dage bleve behandlede. Navnet „Sidste-Dages Hellige" blev givet ved en Aabenbaring for at adskille os fra de første Dages Hellige, men det var ikke overensstemmende med Verdens Fordomme, og ligesom Folket fordum nægtede at anerkjende Jesu Efterfølgere ved Navnet Hellige og betegnede dem med Øgenavnet „Kristne", saaledes bruge de nu under lignende Indflydelser Benævnelsen „Mormon" som et Spottenavn for dem, der tro, at Mormons Bog er af guddommelig Oprindelse, og Navnet „Mormonisme" er givet til de Principer, som vi vide ere Jesu Kristi Evangelium. Dette har ligeledes ledt til Benævnelsen „Mormonspørgsmaalet", der nu agiterer Verden, ligesom uden Tvivl Roms Lovgivere for atten Hundrede Aar siden besværedes med Spørgsmaalet om, hvorledes de skulde standse og udrydde de Kristne.

Et Navn i og for sig selv betyder Ingenting, men til samme Tid viser det, at den samme Aand, som fordum besjælede dem, som forfulgte Kristus og hans Efterfølgere ligeledes besjæler dem, der nu forfølge og søge at udrydde de Sidste-Dages Hellige.

Emigrationen.

Det næste Kompagni Emigranter vil afsejle fra Kjøbenhavn Mandagen den 21 Juni.

Priserne fra Kjøbenhavn til nedenstaaende Pladser ere som følger:

Ogden	232,00	Kroner
Salt Lake City	232,00	„
Brigham „	237,70	„
Logan	238,55	„
Smithfield	239,50	„
Franklin	241,30	„
Spanish Fork	233,50	„
Santaquin	234,70	„
Nephi	236,50	„
Juab	237,40	„
Deseret	248,00	„
Milford	249,80	„
Montpelier	232,00	„
Lehi	232,00	„
Provo	232,00	„

For Børn imellem 5 og 12 Aar betales Halvparten af ovennævnte Priser. For Børn imellem 1 og 5 Aar, 39 Kroner og for Børn under 1 Aar 10 Kroner. Disse Priser indbefatter Betaling tillige for Lægesyn og Transportering af Rejsegods her i Kjøbenhavn.

Emigranterne bør være forsynede med Proviant til de ankomme til Liverpool, omtrent fire Dage fra den Tid de forlade Kjøbenhavn, og tillige 10 Kroner for hver voksen Person for Proviant paa Rejsen fra New York til Utah.

Formedelst Jærnbaneforholdene i de Forenede Stater ere Emigrationspriserne for Juni blevne forhøjede og ere som ovenstaaende.

Korrespondance.

Grantsville, Tooele Co., Utah,
den 8de Maj 1886.

Præsident Flygare,

Kjære Broder.

Ifølge Løfte vil jeg sende dem en Beretning om vor Rejse fra Liverpool til Utah.

Vi steg ombord paa Guionliniens Dampskib „Nevada" den 16de April. Den 17de blev vi organiseret af Præsident D. H. Wells, og Ældste E. Woolley blev indsat som Selskabets Leder med E. J. Strømberg og J. L. Mc. Murrin som hans Medhjælpere. Kaptajnen var

meget venlig og forekommende imod vore Folk. Vi afholdt tre Forsamlinger, af hvilke en blev holdt i første Klasses Kahyt. Vejret var behageligt og Vinden gunstig, og de Hellige havde en god Tid, med Undtagelse af lidt Søsyge.

Vi ankom til New York den 27de April Kl. 1 Efterm. Vort Rejsegods blev gjennemset af Toldvæsenet, hvorefter vi bleve landsatte i Castle Garden samme Aften. Den næste Dag Kl. 7 Form. forlode vi New York paa Jernbane og ankom til Chicago den 30te Kl. 8 Form. Vi kjørte med en god Fart, og Alting gik saa godt, som vi kunde ønske det, indtil vi naaede Laramie, der bleve vi stansede i tolv Timer formedelst Strejke iblandt Jernbanepersonalet. Vi fortsatte atter Rejsen uforstyrret til Rawlins, hvor vi atter bleve stansede af en Bande af samme Slags Strejkere, som fastgjorde Lokomotivet til Sporet med Kjæder. Vi sendte et Telegram til Lederen for Strejkerne, som var i Larami, og han telegraferede tilbage til Strejkernes Leder i Rawlins, at han gjerne maatte lade Toget gaa, dersom Konduktøren vilde bekvemme sig til at gaa foruden en Bræmser, da det var denne Slags Arbejdere, der vare paa Strejke. Konduktøren besluttede at gjøre dette, og saaledes forlode vi Rawlins og ankom lykkelig og vel til Ogden den 4de Maj Kl. 7½ Form.

Jeg modtog Deres Brev i Liverpool, angaaende mine Børns Sygdom, og da jeg ankom til New York, modtog jeg Brev hjemmefra, der bragte mig den Underretning, at alle mine Børn, fire i Tallet, vare blevne mig berøvede af den frygtelige Sygdom Difteritis.

Min Hustru, tilligemed en Del af mine Slægtninge og Venner mødte mig i Ogden, og jeg fandt dem saa vel, som jeg kunde vente. Jeg glæder mig i Evangeliets Principer og er villig til at anerkjende Herrens Haand i alle Ting. Jeg er taknemmelig til alle de Hellige for deres Godhed og Venlighed mod mig i mine forskjellige Arbejdsmarker, og jeg beder Herren vil velsigne alle, som arbejde for at udsprede Sandheden og for at udsamle de Oprigtige af Hjærtet fra en ond og syndefuld Verden.

Deres Broder i Evangeliet
C. J. Strømberg.

Kjøbenhavn den 22de Maj, 1886.
Præs. N. C. Flygare,
Kjære Broder.

Øen Bornholm, som en Arbejdsmark for vore Missionærer, har i Almindelighed været set paa med en vis Respekt, og er af Mange bleven betragtet som et „Siberien" eller „Patmos". Aarsagen til dette er mig lidt uforstaaelig, undtagen det maa være fordi, at de, som en Gang havde lært det behagelige der at kjende, ikke vilde lade Andre det vide af Frygt for selv at miste det, eller ogsaa fordi at de, som klagede, ikke kjendte Forskjellen paa denne og andre Arbejdsmarker. I det mindste blev jeg skuffet og det meget behageligt, endskjønt jeg nød adskillige Maaltider af «Silj aa Sua».

I Selskab med Broder J. C. Nielsen af Kjøbenhavns Gren forlod jeg Kjøbenhavn den 11te Maj Kl. 7. Efterm. med Dampskibet „Hjalmar", og ankom efter en meget behagelig Rejse paa ni Timer til Rønne Tirsdag Morgen Kl. 4.

Vi bleve meget venligt modtagne af Broder Nielsens Moder, og efter at have indtaget nogle Forfriskninger, begyndte vi vor Vandring for at besøge de Hellige, om muligt afholde Forsamlinger og tillige besee saa meget af Øens Naturskjønheder og gamle Minder, som Tiden vilde tillade. Vort Selskab blev forøget

med Broder Christen Hansen, for nærværende Forstander for Bornholms Gren.

Den første Dag tilbagelagde vi en Fodrejse paa fem Mil. Vi besøgte adskillige af de Hellige og aflagde et meget interessant Besøg til „Hammershus“ — nogle temmelige gamle Ruiner og i sin Tid anset for en uindtagelig Fæstning. Mange historiske Minder knytte sig til disse Ruiner, og man kan endnu høre Øens Beboere med en vis Stolthed omtale deres Forfædres heltemodige Bedrifter i at frigjøre sig for de ubehagelige Gjæster, som i sin Tid søgte, uden synderlig Held, at underkue dem.

Broder Nielsen, som er født i Rønne og godt bekjendt med Øens Enkeltheder, var en fortræffelig Fører og hjalp meget til at gjøre vort Besøg interessant.

Ankommen til Dueløkke, Vestermaria, den 24de, fik vi Lejlighed til at holde en Forsamling hos en meget gjæstfri Familie, som ikke er i Kirken. Vi begave os alle Tre ud og indbøde Folket i de omkringliggende Gaarde og Huse, og havde Glæden at bære vort Vidnesbyrd til et Hus fuldt af opmærksomme Fremmede.

I Rønne havde vi et godt besøgt Møde om Lørdag Eftermiddag, og Herrens Aand var udgydt i rigt Maal over de Forsamlede.

Udsigterne for Evangeliets Fremme ere fuldt saa gode paa Bornholm som i nogen af de andre Grene i Konferencen. Adskillige Oprigtige undersøge Evangeliets Principer med Iver og ere venlige og gjæstfrie imod Herrens Tjenere. Jeg glædede mig meget ved at besøge og finde saa gode og trofaste Hellige, som var Tilfældet her.

En Ting, som i Særdeleshed tiltrak sig min Opmærksomhed og vakte min Beundring, var det utrolige svære Arbejde, som udføres af Fiskerne langs Kysten for at faa en lille Plet Jord. De bortrydde uhyre Granitmasser og opstable dem i 5—6 Fod høje Bunker, der indtage næsten lige saa stort et Fladerum som det derved opnaaede Jordstykke. Hvad jeg her saa, bragte mig til at tænke paa, hvor let man kommer i Besiddelse af en Have hjemme i Klippebjærgene, og hvor lidet disse Goder blive skatterede af Mange.

Vi forlode Øen Kl. 10 Aften, den 15de Maj, efterladende Br. H. i udmærket Humør, og ankom til Kjøbenhavn næste Morgen Kl. 7, med Følelse af, at vi havde aflagt et meget behageligt Besøg paa denne interessante Klippeø ude i Østersøen.

Med venlig Hilsen fra de Hellige paa Bornholm, forbliver jeg Deres Broder og ringe Medarbejder i Herrens Sag,

C. F. Olsen.

Konferencemøde i Aalborg.

Mødet tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8. den første Maj.

Tilstede var: Missionspræsident N. C. Flygare, Ældste P. C. Geertsen, som Besøgende, N. Mikkelsen, Præsident over Aalborg Konference, samt Ældsterne C. Nielsen, P. C. Jensen, C. Frandsen, V. C. Høgsted og M. Mouritzen, tilligemed det lokale Præstedømme og en Del af de Hellige.

Efter Sang og Bøn af Ældste C. Nielsen blev C. J. C. Jensen fore-

slaaet og antaget som Skriver for Konferencen.

Præsident Mikkelsen gjorde nogle faa indledende Bemærkninger og aflagde Rapport over Aalborg Gren. Den tæller 72 Medlemmer, 11 ere blevne døbte i det sidste halve Aar og 5 udelukte. Der er en Søndagsskole og en Kvindelig Hjælpeforening, som begge virke efter bedste Evne og gjøre meget Godt. Nogle Forsamlinger vare blevne afholdte hos Fremmede, og alle Brødrene, saa vel det lokale Præstedømme som Ældsterne fra Zion, ere trofaste og nidkjære i deres Arbejde.

C. Nielsen, Forstander for Hjørring Gren, sagde, at der var kun Faa, som vilde lytte til Evangeliet paa den Egn. Grenen tæller 66 Medlemmer, 3 vare blevne døbte og 1 udelukt.

V. C. Høgsted, omrejsende Ældste i Frederikshavns Gren, gav Beretning over denne. Den bestaar af 46 Medlemmer, 2 vare blevne døbte og 2 udelukte. Der var en Søndagsskole og en Kvindelig Hjælpeforening.

P. C. Larsen, Forstander for Sæby Gren, sagde, at han følte vel i Evangeliets Tjeneste, men det saa ud, som om Folket var falden i Søvn, og kun meget Faa bekymrede sig om Religion. Grenen bestaar af 34 Medlemmer, og 1 var bleven tillagt ved Daab.

P. C. Jensen, omrejsende Ældste i Aalborg Gren, udtalte sin Tilfredshed med det Arbejde han havde at udføre, han havde baaret sit Vidnesbyrd baade for sine Slægtninge og mange Fremmede, og han troede, at der fandtes mange oprigtige Mennesker i den Gren.

C. Fransen, omrejsende Ældste i Hjørring og Aalborg Grene, gav en Beretning om sit Arbejde og sine Rejser iblandt Slægtninge og Fremmede. Udfaldet af hans Arbejde vilde Fremtiden vise.

Ældste P. C. Geertsen, sagde, at det var 11 Aar siden han var her paa Mission, og nu var han atter her for at bære det samme Vidnesbyrd som før. Han forstod af Rapporterne, at en almindelig Sløvhed var over Menneskene, og det ser ud, som om den samme Aand vilde angribe de Hellige ogsaa. Han sagde, at det var 32 Aar siden, at han første Gang overværede en Konference i Aalborg, og kort efter blev han døbt, og havde siden den Tid været et Medlem af Kirken. Han gav tillige en Række af gode Raad og Lærdomme til de Hellige. Salme Nr. 32 blev afsungen. Taksigelse af Præsident Flygare.

Søndag Formdg. Kl. 10.

Efter Sang og Bøn blev Ældste M. Mouritzen, omrejsende Ældste i Hjørring og Sæby Grene fremkaldt. Han udtalte sin Glæde over sit Arbejde i i Evangeliets Tjeneste. Han havde baaret sit Vidnesbyrd for Mange, og ønskede fremdeles at vedblive at gjøre Alt, som stod i hans Magt for at fremme Herrens Værk. A. C. Christensen, Forstander for Frederikshavns Gren, udtalte sine Følelser og ønskede at vedblive at arbejde for dette Værk: thi han vidste, at det var Sandhed.

Præsident N. Mikkelsen aflagde derefter en samlet Rapport over Konferencen. Den bestaar af 256 Medlemmer, 17 vare blevne døbte i det sidste Halvaar, 8 vare blevne udelukte, 7 Voksne og 3 Børn vare emigrerede; der holdes 120 „Skandinaviens Stjerner“ og 45 „Ungdommens Raadgiver“. Han opmuntrede Brødrene og de Hellige til Trofasthed.

Præsident N. C. Flygare sagde, at han var glad ved at mødes med de Hellige i Aalborg, sagde, at der var foregaaet stor Forandring her i Landet, siden han var her sidst. Han bar sit

Vidnesbyrd om, at Gud havde oprettet sit Rige paa Jorden i de sidste Dage; viste hvorledes Menneskene søge at stanse dets Fremgang; men de kunde lige saa godt søge at stanse Jordens i dens Bane; thi Herren havde oprettet dette Værk. Han omtalte, hvorledes Herren til forskjellige Tider havde aabenbaret sig til sine Tjenere; han henpegede til Opfyldelsen af Profetier i Mormons Bog, og viste hvorledes Evangeliet var blevet forvansket i Tidernes Løb, og at Mænd nu prædike saadanne Lærdomme, som kildre Folkets Øren. Taksigelse af Ældste P. C. Jensen.

Eftermdg. Kl. 2.

Efter at Forsamlingen var bleven aabnet med Sang og Bøn, blev den hellige Nadvere uddelt, hvorefter Præs. Mikkelsen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Han forklarede Nadverens rette Brug og Betydning, og hvor nødvendigt det var at leve efter Guds Bud og Love for at være værdige til at nyde af dette Maaltid. Han paamindede de Hellige om at erindre dem, som de med oprækkede Hænder havde lovet at opholde og i deres Gjerninger saa vel som i deres Tro opholde dem, som Herren har sat paa Jorden til at lede sin Gjerning.

Ældste P. C. Geertsen talede om den Modstand, som Frelseren mødte, da han var paa Jorden, viste hvorledes Guds Folk altid have været forfulgte, og at Kristus ikke lovede sine Efterfølgere andet end Forfølgelse, dersom de vilde leve som Hellige burde; omtalte Nebukadnezars Drøm og Daniels Udtydning af Samme, og beviste af Bibelen, at Gud havde lovet at sende Engle til Jorden med det evige Evangelium og oprette sit Rige med Apostler, Profeter og saadanne Embedsmænd, som han indsatte i sin Kirke medens han var her i Kjødet. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Josef Smiths guddommelige Sendelse og dette Evangeliums Ægthed.

Aften Kl. 7.

Efter Forsamlingen var aabnet med Sang og Bøn, talte Ældsterne C. Nielsen og C. Fransen en Tid paa Evangeliets første Principer og bare trofaste Vidnesbyrd om Sandheden af det Sidste-Dages Værk.

Præsident Flygare talte om de mange Hundrede Religionssamfund, som findes paa Jorden i Dag, og dersom alle disse Samfund skulde kaldes Guds Rige, da var Guds Rige splidagtigt; men Guds sande Kirke er ikke splidagtig. Menneskene have indført falske Lærdomme i en saadan Grad, at det, som nu læres ligner ikke Evangeliet, som Kristus lærte til Folket i hans Tid; hentydede til Evangeliets Forkyndelse for de Døde, og hvorledes Ingen kan blive frelst uden at de blive fødte af Vand og Aand; omtalte, hvorledes mange af de saakaldte Kristne tilbeder en Gud, som ikke bestaar af Dele, og som ikke kan betegnes ved noget Billede, og sagde, at den Gud vi tilbede, har et fuldkomment Legeme, thi Jesus var hans udtrykte Billede. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk, og sagde, at han havde flere Gange forladt sin Familie i Zions Dale og ofret sin Tid og sine Midler for dette Evangeliums Forkyndelse. Han talte belærende til Hellige og Fremmede og mindede Sødskende om at holde deres Pagter i Ære og være trofaste.

Præsident Mikkelsen bad de Forsamlede at erindre disse Ting, som de havde hørt, og ikke alene være Ordets Hørere men tillige dets Gjørere. Konferencen sluttedes derpaa til ubestemt Tid.

Taksigelse af Ældste P. C. Geertsen.

Mandag Formdg. afholdtes et Præstedømsmøde, der overværedes af Zionsældsterne, nogle af det lokale Præstedømme og en Del af de Hellige. Alle Brødrene fra Zion talte, og mange gode Raad og Lærdomme bleve givne for Præstedømmets og de Helliges Opmuntring og Belærelse.

Orkan i Minnesota.

Ved Mississippi Floden ligger, omtrent 60 Mil nordvest for St. Paul i Minnesota, en lille By St. Cloud, og en halv Snes Mil fra den ligger Sauk Rapids. Disse to Byer bleve for en kort Tid siden hjemsøgte af en saakaldet Cyklone (en Orkan), heftigere og mere ødelæggende end nogen, der hidtil har hjemsøgt de nordvestlige Stater.

Det var en venlig Foraarsdag, stille med klart Solskin. Henimod Kl. 4 blev Himlen overtrukken og Luften trykkende. Lidt efter samledes Skyerne et Par Mile sydvest for St. Cloud, og en sort Skymasse bevægede sig pludselig mod Byen. Det bragede og knitrede som ved en uhyre Ildebrand.

Med frygtelig Hurtighed var den over Byen, og de forfærdede Indbyggere havde næppe Tid til at ile ned i Kjældrene, før Husene bragende styrtede sammen over dem, eller hvirvledes helt bort igjennem Luften.

Orkanens Bane, var omtrent 900 Alen bred, men paa denne Vej blev ogsaa alt jævnet med Jorden, og da Luften efter faa Minutters Forløb, atter var bleven stille, rugede der et dybt Mørke over Egnen, der gjorde Forholdene endnu forfærdeligere.

Orkanen fortsatte sin Vej mod nordøst og naaede Sauk Rapids; her synes den at have naaet sin fulde Højde, og hele Forretnings-Kvarteret i Byen blev jævnet med Jordet. Rædselen og Fortvivlelsen var stor hos dem, der ej knustes under de sammenstyrtede Mure.

Et forfærdeligt Tordenvejr fulgte efter Orkanen. Regnen strømmede ned, Indbyggerne kom blege og forfærdede frem af deres Skjul og søgte at bringe Hjælp til de mangfoldige, som laa begravede under Ruinerne.

Orkanens Kraft var forfærdelig. Belæssede Jernbane Fragtvogne bleve slyngede langt bort paa Skinnerne, og disse bleve paa lange Strækninger revne op og krøllede sammen, som om de vare Høvlspaaner. Mennesker og Kvæg hævedes op fra Jorden og flyttedes langt bort; Stenhusene styrtede sammen i en Grushob, medens Træhuse splintredes og forsvandt sporløst.

Manitoba Banens Station i Sauk Rapids er jævnet med Jorden. Skiltet paa Bygningen og en Kasse med Bøger fra Kontoret blev Dagen efter funden femten Mile fra Sauk Rapids.

Tæt ved Rice Station styrtede en Kirke sammen og begravede Præsten, Brudeparret og Brudefølget.

Den tunge Jernbanebro over Mississippi blev i Stumper og Stykker slynget bort over Højene.

I Sauk Rapids, var det derimod Byens Centrum, der hjemsøgtes. Raadhuset, flere andre offentlige Bygninger,

og saa godt som alle Forretningshusene ligge i Ruiner. 31 Lig fandtes, men flere savnedes.

Senere har man fundet 69 Lig og 200 Saarede.

Ogsaa i det vestlige Iowa gik en Orkan over flere Countier; 70 Landejendomme ødelagdes, og Mange dræbtes og saaredes.

Det samme var Tilfældet i Staten Missouri i Modaway Town.

(Utah Danske Amerikaner.)

En mærkelig Bøn.

(Af Underhusets Præst.)

Washington d. 27. Marts.

Pastorens Aabningsbøn i Morges lød som følger:

„Hør os, o Israels Gud! Og gjør det klart for os, hvilken Fare, der truer denne civiliserede Verden. Revolutioner, frygteligere end nogen Historie kan opvise, Rædsels Regjeringen iberegnet, truer med at bryde løs i alle Hovedstæder i Amerika saavel som i Europa. Alt længe have de Faa underkuet de Mange, fordi de forstode den aabenbare Hemmelighed — Redskaber for dem, der kan bruge den; men nu have Mange lært Hemmeligheden af at organisere sig, tilligemed Krigsøvelse i Dynamit. Opvæk de Rige, saa de maa forstaa, at Tiden nu er kommen for al undertrykkende Egenkjærlighed at ophøre, at Samfundene befæstes af Retfærdighed, Ære, Mildhed og Menneskekjærlighed. Lær de Rige i dette Land, at de store Formuer du har anbetroet dem, burde bruges i andre Øjemed, end til at bygge og dekorere Paladser, til at grunde private Kunstsamlinger, til at forsyne Vinkjældere, til at holde Væddeløbsheste og Lystfartøjer, og lad dem søge bedre Selskab end Rideknægte, Væddemaalssælgere og dem, som handle med kostbare Travere. Lær dem, o Gud, at det er Dig, der har givet dem Magt til at anskaffe sig disse Formuer, og at Du har gjort det for at prøve dem, for at se, hvad deres Hjærter indeholde, om de vilde holde dine Bud eller ikke, og at disse Bud ere: „Du skal elske Gud af dit ganske Hjærte, og din Næste som dig selv." Dersom de rige Mænd i vort Land ville holde disse Bud, ville de Fattige Folk følge Eksemplet, og vi kunde da i det Mindste undgaa de Trængselens Dage, der med raske Skridt nærmer sig den ganske Verden. Hjælp os saa o Gud, og frels os. «Bikuben.»

Blandinger.

— 80 Mand ere beskjæftigede paa Tempelpladsen i Saltsøstaden med at hugge Sten for Templet, hvilket uden Tvivl vil vokse betydeligt i Højde i den kommende Sommer.

Murarbejdet paa Templets tre vestlige Taarne begyndtes den 13de April. Der er Stene nok tilhugne til at forhøje de vestlige Taarne 20 Fod og de østlige 10 Fod.

— Regjeringen i Washington har nu besluttet at betale Medlemmerne af Utahs lovgivende Forsamling for sidste Vinters Arbejde, og Territoriets Sekretær Arthur L. Thomas har modtaget Ordre til at betale dem deres Tilgodehavende.

— Et Brev, som var skrevet i Idaho til en Person i Saltsøstaden, blev ikke besørget til Ejeren, men blev publiseret i en berygtet Ikke-Mormon Avis. Regjeringen i Washington har nu beordret en Undersøgelse af Embedsmændene paa Postkontoret i Saltsøstaden. Det er unødvendigt at tilføje, at alle disse Embedsmænd ere Ikke-Mormoner.

— En Cyklone gik den 14de April over Monroe Sogn i Staten Missouri og ødelagde Vaaningshuse og Udhuse og dræbte for 19,000 Dollars Kreaturer. Tre Mennesker dræbtes og mange bleve lemlæstede. Mange af de kvæstede kunne ikke leve.

New York d. 15de Maj. Forfærdelige Hvirvelstorme i Indiana, Illinois og Ohio have foraarsaget Oversvømmelser og ødelagt Byen Xenia. Hundreder ere druknede, 22 Lig ere opfiskede.

Skypumpe i Tydskland. Den 14de Maj anrettede en mægtig Skypumpe store Ødelæggelser i Byen Krossen ved Oder. Huse ere styrtede sammen, næsten alle Tage og Vinduesruder ere beskadigede og Kirketaarnet er nedstyrtet. Militæret og Brandvæsenet ere beskjæftigede med at rydde. Nogle Personer ere haardt kvæstede og Flere have tilsat Livet. Paa Oderen sank Skibe, hvorved 5 Personer omkom

— I Liverpool rasede Stormen ligeledes med frygtelig Kraft. I Anledning af Dronningens Besøg var en storartet Æresport bleven opført, hvilket et mægtigt Vindstød greb fat og rev det solide Tømmerværk om som Svovlstikker. En Sporvogn og en Postvogn, der netop passerede under Buen, bleve begravede under Ruinerne. Flere Mennesker kom saa alvorlig til Skade, at man tvivler om deres Liv.

Ægteviede i Templet i Logan den 14de April 1886:
Ældste C. J. Christensen og Marie Elisabeth Frost.

Broder Christensen virkede som Missionær i Norge og Brudens Fader, J. C. Frost, samtidig som Missionær i Aalborg Konference i Danmark. Gid Held og Lykke maa følge det unge Par gjennem Livet.

Dødsfald. Mrs. Mary Ann Plant døde fornylig i Saltsøstaden i en Alder af næsten 94 Aar. Hendes Ægtefælle, som vil d. 3die Oktober næstkommende blive 100 Aar gammel, og med hvem hun havde været gift over 75 Aar, overlever hende, og er temmelig rask og rørig. Han har aldrig behøvet at bruge Briller, og han er nu ifærd med at faa sit tredie Sæt Tænder.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15de Juni 1886. 35te Aargang.

Epistel
fra
det første Præsidentskab
til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, forsamlede i Generalkonference.
(Fortsat fra Side 263.)

Blandt hvilket andet Samfund i Verden kunde en Guvernør, Dommer og andre Embedsmænd bære sig ad, som de have gjort i Utah, uden at frembringe Opstand og fuldstændig Kuldkastelse af alle Skranker for Samfundets og Menneskerettighedernes Beskyttelse? Vore Fjender tale vidt og bredt om Præstedømmets Indflydelse paa de Sidste-Dages Hellige; men at Oprør og Forvirring ikke i Dag eksisterer i dette Territorium, skyldes Præstedømmets Lærdomme og deres Indflydelse paa Folket, der lytte til dem. Folket ere lærte sande Principer, og de regjere sig selv.

Overskride vi Sandheden, naar vi sige, at hver en god og fredelskende Beboer af Utah, Jøde, Hedning eller Mormon, vilde nyde større Fred og Velstand og have bedre Følelser for Andre, dersom vi slet ingen Regjeringsembedsmænd havde iblandt os af den Slags, som vi nu have? Naar en Guvernør ved alle offentlige Lejligheder og gjennem Pressen erklærer sig som det Folks bitre og svorne Fjende, han er sendt for at virke for, og skamskjænder den Myndighed, hans Embede giver ham, ved at bruge den til at bagtale og skade disse, vilde da ikke Territoriet være bedre faren uden en saadan Embedsmand? Naar en Dommer offentlig erklærer fra Domstolen, at en Lov, der er almindelig i sit Sprog og Udtryk, kun skal anvendes over for særegne Tilfælde, og til den Ende instruerer Sagførerne og Juryerne, og med yderste Strænghed straffer Alle af en Klasse Borgere, medens berygtede Overtrædere af en anden Klasse gaa fri, og, ikke tilfredse hermed, staa de frem for Offentligheden og med utøjlet Raahed rive ned over den Klasse Mænd, hvis Retssager de forvente at komme frem for dem for Afgjørelse, — var det ikke bedre, at Retfærdighedens Tempel blev lukket en Tid, end at saadanne Dom-

mere skulde have Sæde deri? I Stedet for at stræbe efter at skabe Fred, have disse Embedsmænd søgt at indføre Splid; de have paa alle mulige Maader søgt at tilintetgjøre den Kjærlighed, der bør være tilstede i ethvert Samfund, hvis Borgere afvige fra hverandre i Religion og Politik. De have søgt at forhindre, at Folket skulle kunne omgaas hverandre i Selskabelighed. En „Ikke-Mormon", der har turdet omtale eller behandle en „Mormon" som Ven og Kammerat, er bleven nedreven, og en uoverstigelig Kløft er bleven dannet imellem dem.

Saalænge altsaa de mest fremragende Embedsmænd, sendte her for at styre og hævde Loven, ere Folkets største Fjender og ligeledes dødelige Fjender mod Lov og Orden, kan det forundre os, at der hersker Fordom mod alle Spørgsmaal, der vedkomme vort Territorium? Eller at Kongressen, til Trods for Konstitutionen og dennes Garantier og under det Tryk, der udøves mod den ved Løgn og Bagvaskelser, skulde lade sig bevæge til at udstede Love mod et Folk, der er saaledes beskrevet? Edmundsloven var undfanget i Fordom, fostret i Uvidenhed og født i Had. Men dens Gjennemførelse i disse Territorier drives med ubarmhjærtig Grusomhed og uforfalsket Ondskab, og de, der praktisere under den, have ikke den Undskyldning, som en bedragen og forblindet Kongresse kan fremføre.

Øvrighederne her ere gaaede langt udenfor selve Lovens Bogstav og Mening, og strække den ud for at idømme Straf; dette var særligt iøjnefaldende i Sagen mod Lorenzo Snow, en af de tolv Apostle, hvis Forhør paa de forelagde Beviser uden Tvivl vilde have haft hans Frikjendelse til Følge, havde det blevet ført for en retfærdig Dommer og en fordomsfri Jury. Dersom der var Noget, der under Forhøret fremgik klart, da var det det, at han var uskyldig i den Brøde, hvorfor han var anklaget, men han er en fremragende Mand, en af de tolv Apostle, og det kunde derfor ikke gaa an at lade ham slippe. Hans Sag er nu appelleret til de Forenede Staters Højesteret i Washington. For at faa det skudt frem paa Dagsordenen overgav han sig selv til Myndighederne og er nu i Tugthuset. Retten har fastsat en Dag, da hans Sag vil blive hørt; og som i enhver Sag, der gaar til Washington, haabe vi, til Trods for tidligere Skuffelser, at denne vil vederfares gunstig Overvejelse. Det er over saadan Retspleje som denne — og hans Sag er kun en af mange, — at vi med Rette klage. Loven, som kommer fra Kongressens Hænder, er haard, grusom og tilstrækkelig mægtig til at fratage os vore Rettigheder og Friheder og tilfredsstille deres uforsonlige Ophavsmand; men ved at pakke Petit- og Grandjurien af saadanne, som ere erklærede Modstandere af de Anklagede og deres Religion; ved tvetydige Lovfortolkninger; ved extraordinære Retskjendelser, afpassede efter hver Sag uden Hensyn til tidligere Kjendelser over samme Punkt; samt ved at instruere Juryen saaledes, at det bliver direkte Befaling om at kjende skyldig, er denne Lov bleven til et Redskab for de grusomste Uretfærdigheder, og i den Tortur, den foraarsager, gaar den langt udenfor, hvad dens Stiftere nogensinde kunde ane, da de stemte for den. Det maa bemærkes, at mange af de Betjente, som iværksætte Loven, synes at more sig over den Elendighed, de mene at bringe. Som Domstolene nu ere, og med den Sindsstemning Øvrighederne nu udvise, er Retfærdighed aldeles ude af Spørgsmaalet. Før et Forhør begynder, ved Alle, hvad Udfaldet vil blive. Ikke En undslipper,

som er tiltalt, ligemeget hvor svage og ufuldstændige Vidnernes Udsagn ere, dersom Aktoren har sat sig i Hovedet, at han skal dømmes. Han skal nok finde en villig Dommer og føjelig Jury, der er rede til at opfylde hans Ønsker. Saavidt Medlidenheden angaar, da er Statsadvokatens stenhaarde Hjærte aldeles uigjennemtrængelig for denne Følelse. Dersom han har besluttet, at et Offer skal prisgives, formaar ikke Hustruers Fortvivlelse eller de uskyldige og hjælpeløse Børns Taarer at røre ham til Medlidenhed eller have mere Virkning paa ham end en Sten. Had og Ondskab lyse ud af hans Øjne. I alle hans Foretagender har han en villig Hjælper i Dommeren over den tredie Distriktsret, der overfuser og udskælder sit Offer naar han afsiger Dommen, og kun beklager sig over, som han har udtrykt sig, at Loven ikke tillader ham at idømme haardere Straf. Naar disse Mænd have bestemt den Straf, en anklaget Mand skal have, hjælpe hverken Sagførernes Veltalenhed eller Argumenter, eller Vidnesbyrdenes Utilstrækkelighed mod den forudbestemte Dom. Dersom de faa Lyst til en Klage eller tre, seks eller tolv, behøve de blot at gjøre deres Ønske bekjendt til Grandjuryen, og straks er det opfyldt. Jo mere fremragende en Mand er, jo vissere er hans Skjæbne. Ingen Grand- eller Petitjury har endnu undladt at finde en Anklage eller at kjende skyldig en Mand, hvem Statsadvokaten og Dommeren har udset til Offer. Ved at udelukke Alle fra Juryen, der ikke vare erklærede Fjender af den Anklagedes Tro, samt ved at udstede aabne Jurysammenkaldelser (open venire), har Marshallen, Statsadvokaten og Dommerne været i Stand til at samle Juryer, der handle efter Ønske med slavisk Underdanighed. Erkjendende altsaa, hvor unyttigt det er at forsvare sig, have mange af de Anklagede tilstaaet sig skyldige. Herved erkjendte de ikke Lovens Retmæssighed eller Straffens Retfærdighed; thi de ansaa Loven som stridende mod Konstitutionen og Religionsfriheds, og Straffen for Forfølgelse; men ved at erklære sig skyldig spare de Sagsomkostningerne, samt hvad der endnu var vigtigere, det frelste deres Hustruer og Børn for den Ydmygelse at blive sat paa Vidnebænken og der plaget med usømmelige Spørgsmaal fra de brutale Advokater. Størsteparten af de Anklagede have derimod betragtet det som deres Pligt at kjæmpe for hver Tomme Jord og lade Verden se, hvor aldeles blottede for Retfærdighed disse Domstole ere i den Slags Sager. Derfor have de ladet deres Familier blive udsatte for Deputy-Marshallers Raaheder, Advokaters Uforskammetheder, skjønt de, for at frelse deres Kjære fra disse Fornærmelser, vilde under andre Omstændigheder gjerne have underkastet sig Rettens fulde Straf.

Mod al denne Brutalitet, Anmasselse og Løgn fra Mænd, der ere givne en Smule Myndighed, have vi søgt om Beskyttelse, men, indtil ganske nyligt, tilsyneladende forgjæves. Vor Bøn har været meget beskeden; den bestod simpelthen i, at de Uretfærdigheder, under hvilke vi led, maatte blive undersøgte; men Undersøgelse var det Sidste, vore Fjender vilde have. For nogle Uger siden fulgte vore Søstre Brødrenes Eksempel, og gjennem en Ansøgning, der vedtoges ved et Massemøde i Salt Lake City, bad de om samme Gunst, for at Sandheden kunde komme for Dagen, og Publikum kunde lære Tilstandens rette Natur at kjende. I deres Andragende til Præsidenten og Kongressen for de Forenede Stater fremsatte de følgende meget beskedne og rimelige Bøn:

„Vi bede ærbødigst om en grundig Undersøgelse af Utahs Affærer. I mange Aar have vore Mænd, Brødre og Sønner forgjæves bedet herom. Vi ere næsten uhørte blevne domfældte. Alt, hvad man har fortalt til vor Skade, er blevet antaget for Sandhed, og vore Bønner ere blevne afslaaede. Vi ansøge om, at alle Udøvelser af Love, der gaa ud paa at berøve os vore borgerlige Rettigheder og fortrædige os og bringe vort Folk i Trældom og Ulykke, maa blive standset, indtil en Kommission, der er tilbørligt og specielt beskikket til at foretage grundig Undersøgelse af Tilstandene her i dette Territorium, har fuldendt sit Hverv og indgivet sin Beretning."

Er der noget Uvist, Urimeligt og Uamerikansk i dette? Fornærme vi nogen Mand, Kvinde eller Børn ved denne Anmodning? Have vi sat noget Menneskes Rettigheder eller Friheder paa Spil ved et saadant Forlangende? Vi svare uvilkaarligt Nej! Vi bede kun om vore egne. Ville vore Medborgere ikke tilstaa os dem? Vi ønske ikke at krænke noget Menneskes Person, Ejendom, Rettigheder eller Friheder. Alt, hvad vi bede om, er, at man vil forunde os de samme Velsignelser, de selv fordre, og ville de give dem, ere vi fuldt tilfredse.

Vore Søstre have al Grund til at indsende Ansøgninger. Ingen andre Steder i dette store Land have Rettens Haandhævere behandlet Kvinder saa uforskammet, umenneskeligt og raat, som i Utah og tilstødende Egne. Damer, der vare opkaldte som Vidner, ere blevne arresterede og have maattet stille stor Kaution, bevogtede af umoralske Mænd, tvungne til at gjøre lange, unødvendige Rejser midt om Natten, satte i Forlegenhed og beskjæmmede ved upassende ja undertiden uanstændige Spørgsmaal, og hyppigt blevne behandlede som de forteste Forbrydere. En Del er bleven sendt i Fængsel, fordi de nægtede at besvare Spørgsmaal, der strede mod Velanstændigheden, og som kunde tjene til at anklage dem, til hvem de vare bundne ved de helligste Baand og Forpligtelser. Førstehustruerne — dem, som efter Loven bleve ansete for retmæssige Hustruer — ere, tværtimod tidligere Skik og Brug, bleve tvungne til at vidne imod deres Mænd. Vi omtale ikke dette for at drage nogen Grænselinie imellem den første og de andre Hustruer. Naar de i Herrens Hus ere blevne forenede med deres Mænd ved hellige og ubrødelige Pagter, da ere de alle lige værdige for Guds Øjne, idet hans Ordinancer gjøre deres Foreninger alle retmæssige og lovlige for ham. Den enes Følelser ere ligesaa varme, og hendes Kjærlighed lige saa stor som den Andens. Vi omtale kun ovenstaaende Faktum for at tydeliggjøre, hvor snildt Dommerne og deres Medhjælpere ignorere alle tidligere Kjendelser, hidindtil anerkjendte Skikke, og bruge alle Midler — lovlige eller ulovlige — til at fremme deres Hensigt, som, for at bruge et af deres egne Udtryk, er „at male os og vore Institutioner til Støv."

I Idaho Territorium gaa Autoriteternes Anmasselser over alle Grænser. Der udvise de tilfulde deres Ringeagt for Folkets Rettigheder. En af deres sidst tilkjendegivne Hensigter gaa ud paa at tilbagekalde udstedte Bevillinger til Lærere og Lærerinder, som ere Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, hvilket betyder, at de ved Hjælp af vore Skatte ville tvinge os til at sende vore Børn til saadanne Lærere, som med Glæde ville berøve vore Børn al Kjærlighed og Agtelse for deres Fædres Tro. Vor Pligt under disse Omstændigheder er klar; den er: at holde vore Børn borte fra al Samkvem med de Vantro og ikke lade

dem komme under falske Læreres Indflydelse. Lad os, selv om det skulde være forbundet med pekuniære Opofrelser, oprette Skoler med Lærere af vor egen Tro, som, fri for Statens Indblandinger, uhindret kunne undervise vore Børn i sand Religions herlige Grundsætninger, samt andre almindelige Skolekundskaber. Og tillad os med det Samme at paalægge de Hellige i alle Zions Staver Nødvendigheden af at drage Omsorg for Ungdommens Opdragelse. Dersom vi i en nær Fremtid skulle blive et mægtigt Folk og faa stor Indflydelse blandt Jordens Nationer, saa maa vi berede os for disse store Ansvar og ikke tro, at Uvidenhed vil gavne os, naar den Tid kommer, men Kundskab om retfærdige Principer, Retslære, Kunst og Videnskab, samt om Evangeliet vil være uundgaaelig nødvendig for at sætte os i Stand til, til Guds Forherligelse og Verdens Forbedring, at opfylde de Pligter, som i Følge vor Kaldelse og Tro ville komme til at paahvile os.

Dersom de Trusler, der blive udslyngede mod de Sidste-Dages Hellige, og den Krig, der bliver ført mod dem, bleve rettede mod noget andet Folk, ville de snart blive forvirrede og mismodigede. Kongressen har ikke holdt et Møde, og næsten intet Budskab fra Præsidenten er bleven publiseret i mange Aar uden at have udtalt Trusler og fjendtlige Ord mod Majoriteten af Utahs Befolkning. Men vi have jo været udsat for den Slags Modstand, i alle mulige Former, lige fra Begyndelsen af. Vi kunde vist næppe have bygget et Hus, plantet et Træ, opdyrket en Farm eller grundlagt et Settlement, dersom vi havde tilladt Trusler og Angreb at hindre os. Vi have, som alle Retfærdige, været nødsagede til at leve ved Tro. Vi skulle ikke lade den nuværende Forfølgelse afholde fra at søge at forbedre os. Vi skulde leve sammen i Kjærlighed; der skulde være Harmoni i hver Familiekreds og Enighed blandt Naboer. Vi skulde være renlige i vor Person, i vor Paaklædning i vore Vaner og Omgivelser. Flid og Arbejdsomhed skulde være et Særkjende for vort Samfund, og den opvoksende Generation skulde lære at forstaa og skatte det som et Middel til sand Lykke. Gud har givet os Jorden til Beboelse, og dersom Menneskene vare, som de burde være, da vilde det visseligt være et dejligt Opholdssted. Det er vor Pligt at pryde og forskjønne den, at gjøre den saa behagelig og indtagende, at Engle kunne nedlade sig til at besøge os. Vi skulde derfor have frugtbare Marker, skjønne Frugthaver og velanlagte Haver, og dersom hvert Hus var omgivet af Blomsterbede, vilde det ikke formindske dets Skjønhed i de Besøgendes Øjne, ejheller gjøre det mindre tiltrækkende for Børnene og de øvrige Beboere. Blandt nogle har det haft højst skadelige Følger, at Forældrene undlade at gjøre Hjemmet saa tiltrækkende for Børnene som muligt. Et velordnet Hjem, hvor Fred og god Forstaaelse hersker, er en Kilde til stadig Glæde og Tilfredshed for dets Beboere, enten de ere unge eller gamle. Man træffer ikke Børnene fra saadanne Hjem drivende omkring paa Gadehjørner og i Butikerne eller finder dem i slet Selskab paa alle Tider af Døgnet. Bøger og musikalske Instrumenter ere nu saa billige, at næsten Enhver kan komme i Besiddelse af dem. Ved at sørge for Undervisning, lidt Fornøjelse og Adspredelse i Hjemmet, kunne Forældre ved at tilføje venlige Ord og Handlinger, knytte Børnene til sig med Kjærlighedens uopløselige Baand; og Hjemmet for disse Børn vil altid staa som det yndigste og lyseste Punkt i deres Erindring, og i

deres Tanker vil det altid være omgivet af en himmelsk Glands.

Det burde være enhver Landsmands og Gartners Formaal at frembringe den bedste Sæd, den bedste Frugt og de bedste Urter. Ligeledes burde vore Kreaturopdrættere tillægge de bedste Heste, Hornkvæg og Faar; og de, som ere interesserede i Fjerkræavlen, burde søge at frembringe det Bedste af den Art. Der er ikke mere Ulejlighed ved at avle den bedste Slags Frugt og Urter end ved at avle mindre gode Ting af samme Art. Et godt Føl, Kalv eller Faar koster kun Lidet eller ikke mere at opføde, end et daarligt, og hvor meget mere værdifuldt og salgbart er det saa ikke! Herren har givet os et Land, hvor vi kunne frembringe de mest fuldkomne Arter af Sæd, Frugt, Urter og Kvæg; og vi skulde paaskjønne og gjøre god Brug af vort Klima og af Jorden og Vandet. Ved at benytte vor sunde Dømmekraft, en ordentlig Behandlingsmaade og velanbragt Flid, kunne vi frembringe de bedste Produkter baade fra Plante- og Dyreriget, og selv den fattigste Mand i Landet kan have sit Bord besat med saadant Brød, Frugt og Urter, som vilde være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at finde paa de Riges Bord i Lande, der ikke ere saa begunstigede som vort.

Vore Byer ere i Reglen velanlagte. Vore Byggegrunde ere store og rummelige. Men vi skulle huske paa, at Befolkningen tiltager. Der maa tages tilbørligt Hensyn til, at sanitære Regler blive grundigt gjennemførte. Ligeledes skulde vi sørge for at optage rigeligt Land til offentlige Pladser. Disse gjøre samme Nytte som Lunger i store, tætbebyggede Byer; men det er i de nye Settlementer og ved Opmaaling for Byer, at dette bedst lader sig gjøre; thi da er Landet billigt, Indbyggerne faa, og Kampen om de bedste Byggepladse ikke saa almindelig. Da er det Tid at opmaale og forbeholde sig Land til offentlige Pladser; Træer skulde da plantes saa hurtigt som muligt og passes omhyggeligt, og alt som Befolkningen tiltager, skulde Pladserne gjøres saa tiltrækkende, som Omstændighederne tillade. Og lad os med det Samme henlede Opmærksomheden paa Begravelsespladser for vore Døde. Eftersom vi som et Folk nære saa stor Agtelse og udføre saa store Arbejder for vore Døde, maa det siges, at vi ere meget forsømmelige med Hensyn til deres sidste Hvilesteder. En af Grundene er naturligvis Mangel paa Vand og Vanskeligheden ved at faa det ledet til Kirkegaardene. Men dette er ingen Grund til den totale Forsømmelse, der i mange Tilfælde viser sig, hvor Pladserne ikke en Gang ere indhegnede, men ligge øde og forladte, medens Kvæget ikke sjældent tillades efter Behag at betræde og nedtrampe Jorden, hvorunder vore Elskede hvile. Mange Steder ere artesiske Brønde bleve borede med stort Held, og paa denne Maade kan man paa mange Kirkegaarde tilvejebringe Vand til Træer, Buske og Blomster, der i høj Grad vilde forskjønne dem, og en saadan Forandring vilde vist glæde Alle.

Ved Indrettelsen af vore Boliger. vore Skole- og Forsamlingshuse, Tabernakler og andre offentlige Bygninger er der rigelig Brug for de skjønneste og smagfuldeste Planer. Med den Færdighed, der i de forløbne Aar er bleven erhvervet, er der ikke længere nogen Grund til, at vi skulde lade os nøje med saadanne Bygningsmaader, som vi brugte i gamle Dage. Der burde i alle vore Settlementer lægges tilbørlig Vægt paa Arkitektur i det Hele taget, og der er ingen Grund til, at Bekvemmelighed, Sundhedshensyn og Skjønhedssands ikke skulde gaa Haand i Haand ved Opførelsen

af vore private saavel som offentlige Bygninger. Ved Opførelsen af vore Templer i St. George, Logan, Manti og Salt Lake City have mange af vore unge Mænd haft rigelig Lejlighed til at erhverve sig en ikke ringe Indsigt i de forskjellige Grene af Arkitekturen, hvis Virkning spores i Opførelsen af deres egne og Naboers Huse. Og medens vi indprænte den opvoksende Slægt, som Egenskaber af uberegnelig Værdi, at de skulde holde sig rene og moralske, tragte efter at være ærlige, sandhedskjærlige og dydige, at de skulde ære Gud og deres Forældre, samt ære og agte Alt, hvad der er helligt, være loyale mod deres Land og respektere alle konstitutionelle Love, skulle vi paa samme Tid ikke glemme at undervise dem i saadanne Grene af Industrien, hvorved de kunne erhverve sig Livets Ophold og blive værdiae Medlemmer af Samfundet. Al nyttig Beskjæftigelse burde have Krav paa vor Opmærksomhed, og vi skulde bestræbe os for at tildele de Unge Kundskab, Duelighed og en fornuftig Fremgangsmaade i Agerdyrkning, Kreaturavl, Fabrikarbejder, Mekanisme, Handel samt Kunst og Videnskaber. Giv vore Unge Lejlighed, og de ville udmærke sig som Missionærer i fremmede Lande, saavel som i alle nyttig Beskjæftigelser i Hjemmet, og ikke staa tilbage for Nogen i professionel Henseende. Dette havde de bevist, naar de, hvad ikke sjældent hænder, ere gaaede til Staterne for at besøge Højskoler og erholde Undervisning i de forskjellige Grene af Kunst og Mekanisme.

Verden maa vel vide, at den Tro, vor Herre Jesus lærte sine Apostle, og de igjen Verden, og som frembringer de samme Frugter nu, som den Gang, kun kan blive udryddet blandt et retfærdigt Folk ved deres Ødelæggelse. Det er denne Tro Herren har gjengivet til Jorden, og som vi besidde. Og saalænge som Mænd og Kvinder, der have modtaget den, forblive rene og ubesmittede af Verden, saalænge vil denne Tro leve, trives og bære Retfærdighedens Frugter. Dette har hver Sidste-Dages Hellig bevist. Men Troen bør omhyggelig plejes; derved forøges og tiltager den. Vi leve paa en Tid, da det er nødvendigt for de Sidste-Dages Hellige at hengive sig til deres Tro med hele deres Sjæls Inderlighed. De skulde leve saaledes, at de stedse kunde være i Besiddelse af den Hellig Aand og nyde dens Gaver; thi disse ere nødvendige for enhver Mand og Kvinde for at sætte dem i Stand til at udholde de Prøver, der vente dem.

Det kunde maaske være passende ved denne Lejlighed atter højtideligt at advare saavel Medlemmer som de, der beklæde Embeder i Kirken, mod saadan Opførsel, som kunde have Umoralitet og Usædelighed til Følge. Vi blive stedse falskeligen beskyldt for, at vi under Religionens Kaabe lære og praktisere usædelig Omgang mellem Kjønnene. Ingen Beskyldning kunde være mere usandfærdig; thi intet filosofisk System, ingen Lovbog, intet Religionssamfund, der har eksisteret, siden Verden blev befolket, har mere strængt og eftertrykkeligt lært at bevare Kjønnenes gjensidige Renhed og Moralitet, end de Sidste-Dages Hellige gjøre. Dette er Noget, de Hellige meget vel vide. Lader os derfor se til, at vore Gjerninger stemme overens med vor Tro; thi vi kunde være fuldkommen forvissede om, at intet Embede, ingen fremragende Stilling, ingen Familieforbindelser, saa lidt som Rigdom, kan fri os for at lide Straffen for Overtrædelse af Guds Love, dersom vi overtræde dem paa denne Maade.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Den sande Gud.

„Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste og sande Gud, og den du udsendte, Jesus Kristus." Joh. 17, 3.

I mange Aarhundreder har et Mørke hvilet over Menneskenes Sind med Hensyn til den sande og levende Gud, hans Væsen og Natur og om hans Søn Jesus Kristus. Kristendommens vise Mænd have ofte mødt i Raad for om muligt at udforske Guddommens Hemmeligheder og grundlægge en almindelig Theori, paa hvilken de kunde bygge deres Gudsdyrkelse; men de have fejlet i alle deres Forsøg, og Aarsagen dertil er, „at ingen kjender Sønnen uden Faderen, og ingen kjender Faderen uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare." Verden kan derfor ikke ved sin egen Visdom lære at kjende Gud; thi han kan alene forstaas gjennem Aabenbarelse og dette forkastes af Nutidens Kristendom. Da Aabenbaringens Nøgler tabtes, da tabte Menneskene ogsaa sand Kundskab og da evigt Liv er afhængig af sand Kundskab om Gud, saa tabtes ogsaa Nøglerne til evigt Liv.

Lang og blodig har Striden været blandt Kristendommen om dette Emne, og utallige Theorier ere opsprungne derom. Den mest almindelige Theori er: „at Gud er en Aand, et usynligt Væsen, uden Dele og Lidenskaber, som ikke kan betegnes ved noget Billede, og bestaar af tre Personer, Faderen, Sønnen og den Hellig Aand. Det kunde med andre Ord siges: at der er en Gud, som ikke eksisterer, som ikke indtager noget Rum, som ikke lever i nogen Tid og bestaar ikke af nogen Slags Bestanddele, og har intet tilfælles med noget af sit Skabelses Værk hverken i Himlen eller paa Jorden. En saadan Gud kan ikke ses, høres eller føles af noget Menneske eller Væsen.

Om det er et evigt Liv at kjende den sande og levende Gud, saa er det af stor Vigtighed for Menneskene at lære noget om ham. Det er skrevet: „at uden Tro er det umuligt at behage Gud." Men da Troen er en Gave af Gud, er det nødvendigt at vi søge ham for at erholde denne Gave, og den, som kommer til Gud, maa tro at han er til, og at han kan høre og besvare de Oprigtiges Bønner. Men hvorledes kan man tro paa et Væsen, som man har ingen Kundskab om? Gjennem Aarhundreders Mørke er sand Kundskab om Gud gaaet tabt, og Folket er i Dag i samme Stilling som Athenienserne, da Paulus prædikede for dem. De vare meget omhyggelige i deres Gudsdyrkelse, og for ikke af Mangel paa Kundskab at forglemme at dyrke alle Guder, havde de et Alter paa hvilket stod skrevet: „For en ukjendt Gud." Denne nu, som I ukjendt dyrke, sagde Paulus, forkynder jeg Eder.

Endskjønt der er meget med Hensyn til Guds Magt og Væsen, som vi ikke i vor nuværende Tilstand kunne fuldkomment fatte og tolke, burde det, som vi kunne forstaa blottes for alle Hemmeligheder og opfattes overensstemmende med fornuftige Principer.

Kristus, som blev født af Marie, var fyldt med guddommelig Magt, ved hvilken han talede Sandhedens Ord med Kraft og Myndighed; han besad Magt

over Elementerne og gav Liv og Helbred til dem, der troede paa ham. Han blev dræbt af onde Mænd, men opstod fra de Døde paa den tredie Dag, og da hans Disciple saa ham, troede de, at de saa en Aand; men den opstandne Herre brugte ringe Midler for at bringe dem ud af denne Vildfarelse. Han sagde: „Seer mine Hænder og Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har;" og da de endnu tvivlede, deltog han med dem i et Maaltid af Fisk og Honningkager. Han var hos dem i fyrretyve Dage, og talede med dem og beskikkede dem til deres Embeder og gav dem Myndighed til at forrette i hans Sted paa Jorden. Derefter opfor han til Himmelen i deres Paasyn for der at bo hos Gud vor Fader. Medens han saaledes opfor, stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, og sagde: „I galilæjske Mænd, hvorfor staa I saaledes og se op imod Himmelen? Denne Jesus, som er bleven optagen fra Eder til Himmelen skal komme igjen saaledes, som I have set ham opfare."

Her have vi et Eksempel paa en udødelig Gud, en Gud, som ofte havde sagt, at han var lig sin Fader, og hans Væsens udtrykte Billede, og var i Besiddelse af alle sin Faders Fuldkommenheder. Han var altsaa en Gud, som besad et Legeme med Kjød og Ben og alle Dele, som udgjøre en fuldkommen Mand, med den Forskjel at der ej fandtes Blod i hans Aarer, men alene Livsaand gjennemstrømmede dem. Han var ikke forskjellig fra sin Fader uden i Alder og Myndighed; thi eftersom Faderen var ældre, havde han Præsidium over Sønnen og over alting evindeligen. Medens Jesus saaledes var i Guds Lignelse, antog han det ikke for et Rov at være Gud lig, men nedlod sig selv og paatog sig en Tjeners Skikkelse og blev lig Mennesker. (Fortsættes.)

Beskikkelse. Ældste Jens C. Nielsen er beskikket til at præsidere over Kjøbenhavns Konference i Stedet for C. F. Olsen, som er løst med Tilladelse til at rejse hjem med Juni Emigrationen, efter at have arbejdet i over to Aar i denne Konferenee og i det sidste Aar fungeret som Sammes Præsident.

Konferencemøde i Kristiania.

Mødet tog sin Begyndelse den 22de Maj Kl. 8 om Aftenen.

Tilstede vare af Præstedømmet: N. C. Flygare, Præsident for den skandinaviske Mission, H. J. Christiansen, Præsident for Kristiania Konference. Forstandere: F. F. Hintze, J. H. Clinger, C. F. Carlsen, H. C. Petersen, Niels Andersen, J. Petersen og H. Eriksen. Omrejsende Ældster: Nephi Andersen, N. H. Jensen, A. Andersen, C. O. Petersen og L. J. Holther nylig ankommen fra Zion.

Forsamlingen blev kaldet til Orden af Præs. Christiansen, hvorefter Salme Nr. 141 blev afsungen og Bøn opsendt af Ældste F. F. Hintze.

F. F. Hintze valgtes til Konferencens Skriver.

Præs. Christiansen, bød de Forsamlede velkommen, og haabede at vi Alle maatte vorde opbyggede og velsignede, som vi have bedet til Herren. Han overlod derpaa Tiden til Brødrene at aflægge Rapporter fra deres forskjellige Arbejdsmarker.

J. H. Clinger, Forstander for Drammens Gren, sagde, at han var glad og tilfreds med sin Stilling som en Arbejder i Herrens Vingaard. Grenen var i en

temmelig god Forfatning. Den bestod af 148 Medlemmer; 16 vare blevne døbte siden sidste Konference og 2 udelukte. Der var solgt Skrifter til en Værdi af 33 Kr. og 10 Øre. De Fleste af de Hellige vare gode og trofaste Mænd og Kvinder. Udsigterne for Evangeliets Fremme i Fremtiden vare nogenlunde gode.

C. F. Carlsen, Forstander for Frederikshald Gren, berettede, at der var i den Gren 31 Medlemmer, 4 vare blevne døbte, 1 udelukt og 3 emigrerede siden sidste Konference. Grenen var lille, men en god Aand herskede, og gode Vidnesbyrd vare blevne aflagde. Sagde, at han følte vel og glædede sig i sit Arbejde.

H. C. Petersen, Forstander for Arendals Gren, gav følgende Rapport: Grenen tæller 67 Medlemmer, 2 vare blevne døbte, og 2 emigrerede siden sidste Konference. Skrifter og Bøger vare blevne solgte til et Beløb af 28 Kr. og 96 Øre. Da Grenen var meget udstrakt, var det forbunden med stor Besvær og Omkostninger at besøge alle Sødskende, og han var derfor ikke bekjendt med Alle. Flere nye Pladser vare blevne aabnede. Udsigterne for Fremtiden vare nogenlunde gode.

Harald Erikson, Forstander for Bergens Gren, glædede sig ved Lejligheden til atter at være samlede med de Hellige i Konference. Grenen bestod af 28 Medlemmer, og Skrifter vare blevne solgte til en Værdi af 5 Kroner. Han havde været tvungen til at arbejde i det Timelige for Livets Ophold, dog havde han virket saa meget som muligt for Værkets Fremme trods Øvrighedens Modstand.

F. F. Hintze, Forstander for Frederiksstad Gren, sagde, at Tilstanden i Grenen var temmelig god, Udsigterne vare ikke saa let at betegne; Skrifter til en Værdi af 48 Kr. vare solgte, og han haabede at se Frugter af denne Del af Arbejdet. Grenen tæller 40 Medlemmer, og 5 vare blevne udelukkede.

Niels Andersen, Forstander for Hedemarkens Gren, var glad ved at være tilstede og lytte til de gode Raad, der bleve givne. Rapporten for Grenen var som følger: 51 Medlemmer, 3 døbte og Skrifter solgte til en Værdi af 42 Kr. og 95 Øre. Der var i denne Gren intet lejet Forsamlingslokale, de afholdt derfor deres Forsamlinger i private Huse og havde i enkelte Tilfælde haft saa mange som 500 Tilhørere. En Præst var tilstede ved et af Møderne, og svarede, da han blev opfordret til at gjendrive Brødrenes Vidnesbyrd, „Gud i Himlen, hvad skal jeg svare?" derved tilkjendegivende som sin Mening, at Lærdommene vare sande.

J. Petersen, Forstander for Trondhjem Gren, følte, at Herren havde velsignet ham i hans Arbejde, endskjønt han indsaa sin Ufuldkommenhed. Grenen talte 70 Medlemmer, 2 vare blevne døbte siden sidste Konference, 1 var bleven udelukt og 2 emigrerede, Skrifter solgte til et Beløb af 9 Kroner. Udsigterne for Evangeliets Fremme var ikke meget lovende. Da Grenen var meget udstrakt havde han endnu ikke besøgt alle Sødskende, og han troede ejheller, at der fandtes saa mange Medlemmer som Bøgerne viste. Han følte lig sine Brødre stor Glæde i at arbejde for Herrens Gjerning, og ønskede at vedblive at gjøre Guds Villie.

Efter Sang og Bøn blev Mødet sluttet til næste Dag.

Søndag Formd. Kl. 10.

Efter at Forsamlingen var bleven aabnet med Sang og Bøn aflagde Præs. Christiansen Rapport over Kristiania Gren. Der var 356 Medlemmer, 29 vare blevne døbte, 5 udelukte og 6 emigrerede. Grenen

var i en meget trivelig Forfatning. Den kvindelige Hjælpeforening var virksom og havde udført et godt Arbejde og været til stor Gavn og Velsignelse i Grenen. Ligeledes bleve de Unge Mænds og Unge Kvinders Foreninger hæderligt omtalt, saa vel som Søndagsskolen, hvor Ungdommen modtog Lærdomme i Begyndelseslæren i Kristo. Tilstanden iblandt de Hellige var udmærket god, og Kredslærerne havde udvist stor Virksomhed, og Herren havde velsignet deres forenede Arbejde. Mange havde vist Lydighed til Visdomsordet og havde nydt de lovede Velsignelser Helbred og Sundhed. Taleren følte vel i sin Virkekreds, og efter flere opmuntrende Bemærkninger sluttede han med at nedbede Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Nephi Andersen, omrejsende Ældste i Hedemarkens Gren og N. H. Jensen fra Arendals Gren, aflagde Rapport over deres Arbejdsmarker, og glædede sig ved den Lejlighed de havde til at vidne om Herrens Sag.

Præs. Flygare var den næste Taler.

Han forenede med Glæde sit Vidnesbyrd med sine Brødres. Han interesserede sig meget for de Rapporter han havde hørt her i Norge, og i Særdeleshed fordi der var gjort saa megen Fremgang. Aarsagen til det faste Vidnesbyrd vi har, er, at Evangeliet blev os givet ved Jesu Kristi Aabenbarelse, og derfor er vort Vidnesbyrd bindende paa denne Slægt; thi der er i dette Samfund den løsende og bindende Magt til Frelse for Alle, baade Levende og Døde, som ville adlyde Herrens Love. En fuldkommen Organisation fandtes nu paa Jorden i Guds Rige til de Helliges fuldkomne Beredelse og den Samme skulde vedblive indtil vi alle naa til Enhed i Troen. Herren havde talet ved sin egen Røst, ved sin Aands Røst og ved Engles Røst, lig han gjorde i fordums Dage. Han henviste til Herrens Fremgangsmaade med Hensyn til Aabenbaring, og viste at Guds Kirke var altid bygget paa Aabenbaringens Klippe.

Salmen 238 blev sungen, hvorefter Forsamlingen sluttedes med Bøn af Ældste C. F. Carlsen.

Efterm. Kl. 2.

Efter Sang og Bøn af Ældste L. J. Holther talede Ældsterne A. Andersen fra Drammens Gren, C. O. Petersen fra Hedemarkens Gren og L. J. Holther til de Forsamlede. De følte sig glade ved at være Evangeliets Budbærere, og bare trofaste Vidnesbyrd om Sandheden af det Budskab vi forkynde.

Præs. Christiansen gav dernæst en en samlet Rapport over hele Konferencen. Den bestod af 790 Medlemmer, 56 vare bleane døbte siden sidste Konference, 14 udelukte og 17 emigrerede. Bøger og Skrifter solgte til en Værdi af 500 Kr. Der lejes 5 Forsamlingslokaler, og omtrent 400 offentlige Forsamlinger vare blevne afholdte. Der vare 14 Ældster i den faste Tjeneste, af hvilke En er af Landets Sønner. Angaaende Evangeliets Forkyndelse var det ham en Glæde at kunne sige, at det var bleven forkyndt paa flere nye Steder, og at Konferencen var i en god Forfatning. Kirkens og Missionens Autoriteter bleve dernæst forelagte Forsamlingen og de bleve Alle enstemmigt opholdte. Han sluttede sine Bemærkninger med mange gode og belærende Raad og opmuntrede de Hellige til fornyet Haab og Trofasthed i Et og Alt.

Præs. Flygare forklarede, hvorfor vi saaledes med opløftede Hænder opholde Kirkens Autoriteter. Han udtalte atter sin Glæde over Evangeliets Fremgang i dette Land, og sagde, at han var taknemmelig for den Frihed vi nyde, og at Sandheden fandt Vej til saa mange af

de Oprigtige. Salmen 268 blev afsungen. Taksigelse af Ældste H. C. Petersen.

Aften Kl. 6.

Efter Sang, og Bøn af Ældste A. Andersen, talede Ældsterne J. H. Clinger og F. F. Hintze efterfulgt af Præs. Flygare. Mange gode og betimelige Vink bleve givne, og kraftige Vidnesbyrd angaaende Sandhedens frelsende Principer bleve aflagte.

Præs. Christiansen gjorde nogle faa passende Bemærkninger, hvorefter Salmen Nr. 118 blev afsungen og Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præs. N. C. Flygare.

Mandag Form. Kl. 10 samledes Præstedømmet og saa mange af de Hellige, som havde Lejlighed, hvorefter Konferencens financielle Rapport blev oplæst. Ældsterne F. F. Hintze, J. Petersen samt Præs. Christiansen og Præs. Flygare talede til Søskende, og gave mange kjærlige og faderlige Formaninger.

Saaledes endte en af de mest behagelige Sammenkomster af Missionærer og Søskende, som har været holdt i denne Del af Missionen. En god Aand herskede, og Alle syntes at være besjælet af et fornyet Haab og til at arbejde med mere Iver og Nidkjærhed for Herrens Sag, og Ældsterne droge glade og oplivede til deres Arbejdsmarker, for der at indgyde af den samme Aand til dem, som ikke havde haft Lejlighed til at overvære Konferencen.

Forfølgelse.

„Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder.“ (Joh. 15 19.)

Dette var den sanddru, men ikke særlig opmuntrende Bemærkning gjort af vor Frelser til hans Apostle, efter han' havde ordineret dem, og gjort dem bekjendt med alle Ting, som Faderen havde aabenbaret til ham. Han tiltalte dem som Venner i Stedet for som Tjenere; til samme Tid beder han dem erindre, at han var hadet af disse selvretfærdige Skriftkloge og Farisæere, som udgave sig for at være hellige, holdt lange Bønner paa Gadehjørnerne for at blive hørte af Andre, medens deres egne Hjærter vare fulde af den værste Slags Vederstyggeligheder. Efter at Frelseren havde aabenbaret deres Hykleri, havde de ikke noget Skjul for deres Synder, og følgelig havde de ingen anden Udvej for at skjule deres Synder fra den Hellig Aands gjennemtrængende Lys, som Jesus besad, end at ihjelslaa ham, og for at iværksætte dette nedlode de sig til alskens Rænker og Falskhed. De anvendte Løgn og falske Fremstillinger imod ham, medens de til samme Tid erklærede, at dersom de havde levet i deres Fædres Dage, vilde de ikke have taget Del med dem i Udgydelsen af Profeternes Blod. Det var uden Tvivl i deres Tanker ved Dag og ved Nat, hvorledes de kunde ihjelslaa Frelseren under Skygge af Lov. De vare ikke selv i en Stilling, saa de kunde udføre deres Hensigter, og Pilatus erklærede, „at han fandt ingen Skyld hos ham,“ men alligevel gav han efter for deres Paatrængenhed og overleverede

ham til Bødlerne, medens han til samme Tid vadskede sine Hænder rene for Jesu Blod.

Jøderne tog hans Blod paa sig selv og deres Børn, og Følgerne deraf have været tydelige fra den Tid til i Dag iblandt hint Folk. Ikke tilfredse med dette Mord, eftersom de fandt Andre i Besiddelse af den samme Magt, som Jesus havde iført dem, vedbleve de deres Forfølgelser, indtil enhver Apostel, som Herren anerkjendte, var udryddet af Jorden, med Undtagelse af Johannes, og ham landsforviste de; saa at der var Ingen til at irettesætte dem for deres Ondskab, og de bleve aldeles forhærdede. Gud tillod deres skjønne Stad og Tempel at blive ødelagt, som Jesus forud forkyndte sine Disciple, da de spurgte ham om hans anden Tilkommelse og Verdens Ende. Han sagde dem, at Mange skulle komme i hans Navn, og de vilde bedrage Mange, hvilket Udsagn nogle af dem saa opfyldt førend deres Bortgang Det skete som Jesus siger i Mathæus 15 Kap. 8—9de V.: „Dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og ære mig med Læberne; men deres Hjærter er langt fra mig. Men de dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud."

Paulus saa, at Ugudelighedens Hemmelighed ytrede sig allerede krafteligen iblandt Folket førend hans Bortgang, og da han besøgte Galaterne, omtrent 58 Aar e. K., sagde han til dem:

„Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium; endskjønt der er intet andet, kun ere der Nogle, som forvilde Eder og ville forvende Kristi Evangelium, (Gal. 1, 6—7.) Jesus sagde, at „Rigets Evangelium skulde prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, førend Enden skulde komme," hvilket ikke blev udført i hans Apostles Dage, thi de selvretfærdige Mennesker, som den Gang levede, vilde ikke tillade det at blive gjort. Johannes, den elskede Apostel, medens han var under den Hellig Aands Indflydelse, saa en Tid da et Hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, saadanne, som ikke vare besmittede med kjødelige Laster, skulde staa paa Zions Bjerg, og have deres Faders Navn skrevne i deres Pander, efter at de havde vasket deres Klæder rene i Lammets Blod.

Førend dette kunde blive udført, saa han ved Aabenbaringens Aand, at en Gang i Fremtiden en Engel skulde forlade Guds Trone og bære Evangeliet til Mænd paa Jorden; og lader os lægge Mærke til hans Ord:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk." (Aab. 14, 6.)

Det synes fra dette, at en Tid vilde komme, da intet Folk vilde være i Besiddelse af Evangeliet, dersom vi antage Johannes Ord som Herrens Ord til os, og alle Kristne tro, at han var inspireret til at skrive dem for vort Gavn og Belærelse; og vi forstaa, at paa den Tid han skrev dette, var han fordreven fra den civiliserede Verden til en lille Ø, hvorfra det var antaget, at han aldrig vilde vende tilbage og bebrejde de selvretfærdige Skriftkloge og Farisæere, som var Skyld i hans Fordrivelse, deres Ugudeligheder; derfor er intet mere hørt om dette Evangelium indtil Aaret 1820, da Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus aabenbarede sig til Josef Smith som Svar paa hans Bøn, hvilken han bad om at vide, hvilket af de mange Sekter lærte Evangeliets sande Lære. Til hans Forbauselse blev han underrettet om, at

ingen af dem lærte sande Lærdomme; men at det, som de lærte var en Vederstyggelighed for Herrens Aasyn; thi de vare Lærdomme af Mennesker og ikke af ham; og at han intet maatte have at gjøre med nogen af dem. Det var lovet ham, at om han levede et gudfrygtigt Liv og beredte sig selv derfor, skulde han blive et Redskab i Herrens Haand til at gjenoprette Evangeliet paa Jorden.

Denne Yngling, den Gang kun femten Aar gammel, og ikke oplært i Verdens Lærdomme, opfødt paa en Landejendom, hvor han ikke havde Lejlighed til at nyde megen Undervisning, følte sin Ringhed til at udføre det store Hverv til hvilket Herren kaldte ham, og han gjorde en Methodistpræst bekjendt med sin Stilling og sit Kald, i den Tanke at han vilde med Glæde hjælpe ham. Saasnart denne Herre hørte, at Josef havde haft Aabenbaring fra en Engel, begyndte han at irettesætte ham, og erklærede at saadanne Ting vare fra Djævelen, og at Engle ikke mere vilde besøge Jorden og vise sig for Mennesker. Denne skinhellige Methodist begyndte sine Forfølgelser fra den Dag, og foraarsagede at Fader Smith maatte flytte fra Byen. Hvor mærkeligt er det ikke, at denne unge Mand skulde tiltrække sig saa megen Opmærksomhed, især da han ikke begyndte paa at oprette nogen Kirke til næsten ti Aar efter den Tid. Det viste, at Noget var kommet, der foraarsagede Sindsuro hos disse Theologer, som havde Gudfrygtigheds Skin, men fornægtede dens Kraft, ligesom det var Tilfældet i Jesu Dage; og lige siden den Tid have de ikke ophørt med deres Forfølgelser, men den samme Aand, som korsfæstede Frelseren, har stedse besjælet dem. Vare de besjælede af en human og kristelig Aand, vilde de aldrig anvende Sværd eller andre morderiske Vaaben mod deres Modstandere, men vilde lig Paulus i Athen, tage Guds Ord og forklare det til os og give os noget, som er bedre, end det vi have, og dersom dets Frugter var bedre, vilde det vise sig; men de have aldrig gjort dette, og naar de møde Sandheden, som forkyndt ved guddommelig Inspiration, kunne de ikke andet end se deres egen Daarskab. De ville ikke selv modtage Budskabet, da det er lige saa upopulært nu, som det var i Kristi Dage, og i Stedet for at være vore Venner, ere disse religiøse Forkyndere vore værste Fjender, med meget faa Undtagelser. Vi kunne henvise til Forfølgelserne i 1837, —38, —39; til Guvernør Boggs Udryddelsesordre; til Oberst Hinckles forræderiske Fremgangsmaade; til de lovstridige og ubarmhjærtige Fordringer af Generalerne Clark og Lucas; til Dødsdommen, som var udtalt over Profeten Josef og Andre; og til Myrderiet ved Hauns Mølle den 29de Juli 1838, hvor mange hengave deres Liv hellere end at fornægte deres Religion.

Den 20de Marts 1839, medens Josef var i Libertz Fængsel, nedskrev han sin Bøn og Profeti, i hvilken han siger: „O Herre hvor længe vil du tilbageholde din Haand, og hvorlænge vil dit rene Øje beskue din Tjeners Lidelser?"

Det var paa samme Tid, at han irettesatte Vagten, som pralede af deres onde Gjerninger, Mord, Røveri og Voldtægt udøvede imod de Hellige. Josef stod frem i Præstedømmets Majestæt, og irettesatte dem i Jesu Kristi Navn, og bød dem at være stille, truende dem med øjeblikkelig Død undtagen de adløde. Josef blev atter udladt af Fængslet, og grundlagde Staden Nauvoo i Mai, 1839, hvilken Stad i fem Aar fra den Tid talte 20,000 Indbyggere. Men Retfærdighedens Fjende kunde ikke lade de Hellige i Fred, og Forfølgelsen begyndte

atter at rase værre end nogensinde før. Profeten Josef blev eftersøgt bestandigt indtil den 24de Juni, da han med nogle af sine Venner gik til Carthage for at møde sine Anklagere for Retten, medens han til samme Tid var under Guvernør Fords Løfte om Beskyttelse. Da han forlod Nauvoo, stansede han og kastede et Blik tilbage paa Templet og Staden og sagde, at det var en skjøn Stad, og de Hellige vare det bedste Folk paa Jorden. Han gjorde et kort Besøg hos Præsident D. H. Wells, som laa syg, og idet han tog ham ved Haanden, sagde han:

„Hr. Wells, jeg ønsker De skal bevare mig i Deres Erindring, og til samme Tid ikke anse mig for den værste Mand i Verden."

Præsident Wells var ikke den Gang et Medlem af Kirken, og ubentvivl overvejede han Sagen nøje, førend han antog en saa upopulær Religion; og han har siden den Tid ofte været, hvor Striden har været haardest, iblandt andet tog han saaledes i 1857 Del i Modstanden mod Johnsons Armee. Han har været i andre farlige Stillinger, hvor han har vovet sit Liv for de Princippers Forsvar, for hvilket vor elskede Profet blev myrdet i koldt Blod den 27de Juni, 1844. Siden den Tid har vor Historie berettet om Flere, der have maattet lide Martyrdøden saasom Ældsterne Standing, Gibbs og Berry, og dette er foraarsaget af dem, som ere vel bekjendte med vore virkelige Forhold, lige saa godt som med de selvretfærdige Farisæere vare vel vidende om Jesu Uskyldighed, og dette opfylder Forudsigelsen givet som Svar paa Johannes Spørgsmaal, da han saa under Alteret deres Sjæle, som vare blevne dræbte for Jesu Vidnesbyrds Skyld, og de raabte med høj Røst, sigende: Herre, du Hellige og Sanddru, hvor længe tøver du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? Og dem bleve givne, hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulle ihjelslaas ligesom de." (Aab. 6, 9—10—11.)

Det synes at være en Umulighed for Guds Folk at undgaa Forfølgelse i nogen Tidsalder. Jesu Advarsel var:

„Ve Eder, naar alle Mennesker tale vel om Eder; lige det Samme gjorde deres Fædre ved de falske Profeter." Lukas 6, 26.) Vi, fremfor alle andre Folk kunne fatte Sandheden af dette, og endskjønt vi ere forfulgte, vide vi, at vi ikke ere forladte, og vi kunne udholde det, fordi vi vide, at det er nødvendigt for vor Renselse, og det vil blive Aarsag til, at vi ville erholde en langt større Fylde af Herlighed, end vi kunde opnaa foruden disse Prøver; alligevel ønske vi ofte „at denne Kalk maatte gaa fra os."

Maa vi, som have antaget disse ædle og ophøjede Principer, i Stedet for de nedværdigende Lærdomme, som Verden tilbyder os, leve saaledes, at om vi ere forfulgte, det da maa være for vore gode Gjerningers Skyld, og maa vor Vandel være saaledes, at vi kunne vide, at vi vandre ret for Herrens Aasyn, da kunne vi gjennemgaa Alt, og vi ville tilsidst erholde Belønningen, som er henlagt for de Retfærdige, og vi ville gaa til et Sted, hvor hverken Pine eller Sorg vil findes; og vi ville da skue tilbage til vor Stilling i Dag, og glæde os over at vi vare iblandt deres Tal, som agtedes værdige til at lide for Guds Ord og Jesu Vidnesbyrds Skyld.

J. D. Smith i Mill. Star.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien

for første Halvaar 1886.

Konferencer	Grene	Missionærer fra Zion:			Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total	Døbte	Emigrerede	Udelukte	Døde	Forsvundne	Konference-præsidenter.
		Højpræster	Halvfjerds	Ældster												
Kjøbenhavn..	6	6	7	—	25	12	26	7	532	602	31	16	26	6	13	C. F. Olsen.
Aarhus.....	4	—	10	—	40	9	30	3	418	500	49	6	14	1		J. J. Johnson.
Aalborg....	4	1	6	—	16	9	14	1	218	258	17	7	8	3		N. Mikkelsen.
Island.....		—	1	—	1	—	—	—	26	27	8	—	—	—		Einar Erikson.
Danmark	14	7	24	—	82	30	70	11	1194	1387	105	29	48	10	13	
Norge:																
Kristiania...	8		13	—	52	31	31	9	662	785	41	17	10	7		H. J. Christiansen.
Stockholm...	8	2	5	1	69	45	52	16	1122	1304	82	1	23	6	20	James Yörgason.
Göteborg...	7	—	5	—	35	26	23	16	403	503	12	5	8	1		A. K. Anderson.
Skaane.....	6		9	—	13	8	16	2	247	286	10	8	9	1		P. Matson.
Sverrig	21	2	19	1	117	79	91	34	1772	2093	104	14	40	8	20	
Totalsum	43	9	56	1	251	140	192	54	3628	4265	250	60	98	25	33	

Blandinger.

— I disse Dage har her i Kjøbenhavn dannet sig et Selskab, som kalder sig „Foreningen til Beskyttelse af Næstens gode Navn og Rygte“; den bestaar foreløbig af 17 Damer og 5 Herrer, hvoraf de tre ere højere Embedsmænd, som ved deres Stillinger kunne være Selskabet til Støtte, og Formaalet er, at virke imod al den Løgn og Bagvaskelse, som i de sidste Aar har taget Overhaand her i Staden. Selskabets Medlemmer have forpligtet sig til, hvor som helst de, privat eller offentlig, hører, at Næsten bliver bagtalt, da at fortælle Vedkommende, hvad der er sagt, hvor det er sagt og hvem, der har sagt det, for derved at give dem Lejlighed til at forsvare sig, og kræve Bagvaskeren til Regnskab.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1ste Juli 1886. 35te Aargang.

Epistel
fra
det første Præsidentskab
til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, forsamlede i Generalkonference.
(Fortsat fra Side 277.)

Kun for faa Uger siden blev det Apostlernes Kvorums sørgelige Pligt at udelukke fra deres Midte en af dets Medlemmer, der havde overtraadt Sædelighedsloven. Han var baade en dannet, erfaren og begavet Mand med god Dømmekraft, og havde i mange Aar tilhørt Kirken, men Intet af dette, lige saa lidt som hans høje Stilling i Kirken kunde frelse ham fra at lide Straffen af den Lov, han saa skjændigt havde overtraadt. Og som det gik ham, vil det gaa alle Andre. Det paahviler Kirkens Embedsmænd at haandhæve Loven upartisk og retfærdigt, men paa samme Tid med tilbørlig Ærefrygt for Guds Love og hellige Navn. Hører dette, o Israels Hus! I, som tragte efter celestial Herlighed i vor Faders Rige — kun de Rene af Hjærtet kunne se Gud! Kun dem, der have helliget Gud alle deres Lidenskaber ved total Lydighed mod hans Love, kunne dvæle i hans Nærhed! Lad os ligeledes erindre, at Samfundets Stilling som et Hele afhænger af de enkelte Individer, hvoraf Samfundet bestaar; som dets forskjellige Bestanddele ere, saaledes er det Hele. Dersom de enkelte Medlemmer af et Samfund ere vise, retfærdige, intelligente, ærlige og moralske, da ville disse Dyder være et Særkjende for hele Samfundet blandt Menneskene. For at anvende denne Lære paa os selv maa vi — det vil sige, om vi ønske at se Kristi Kirke beredt som Brud for Frelseren — som Individer leve vor Religion og i vort daglige Liv vise, at vi ere i Besiddelse af saadanne Dyder, som vi vide skulle smykke Bruden, før hun kan træde ind i Guds Nærhed. Denne Sag om personlig Renhed, Tro, Flid og gode Gjerninger er Noget, vi ikke kunne overføre paa vore Naboer eller lægge paa nogen Andens Skuldre; men Enhver maa gjøre sin egen Pligt, Enhver bære Ansvaret for sine egne

Gjerninger, Enhver sætte sit eget Hus i Orden, Enhver udføre sin egen Kaldelse og Enhver leve nær til Herren, dersom han ønsker at komme i hans Nærhed.

Det glæder os at kunne meddele, at Gud rigelig velsigner vore Brødres og Søstres Arbejde, som udføre Ordinancer i Herrens Templer; og et stort Arbejde bliver udført deri baade for de Levende og de Døde. Ikke desto mindre har det bedrøvet os at erfare, at i nogle enkelte Tilfælde, enten ved Misforstaaelse, Uagtsomhed eller Partiskhed, er der blevet givet Anbefalinger til Nogle, der vare uværdige dertil. Dette er en stor Fejl, som for enhver Pris maa søges at undgaaes. Biskopperne og Stavspræsidenterne bør passe nøje paa, at ingen Uværdige gjennem deres Anbefaling besmitte Herrens Hus med deres Nærværelse. Vi tilraade paa det Alvorligste større Forsigtighed i denne Henseende. Til de Hellige, som ønske at indgaa og arbejde i disse Huse, som ere helligede den Allerhøjeste, ville vi sige, at de skulle gjøre sig værdige dertil. De bør leve i Fred og Harmoni i deres Hjem, de skulle bilægge alle indbyrdes Stridigheder, før de indgaa i dette hellige Sted, som skulde være et Fredens og et Ordenshus. De skulle i Forening med deres Familier Morgen og Aften paakalde Gud og ejheller forglemme at bede i Løndom; de skulle ærligt betale deres Gjæld til alle Mennesker, og ej alene til Menneskene, men ogsaa erindre at give Herren det, som hører Herren til, saasom Tiende og Ofringer til ham, som er Giveren af Alt. De skulle holde Visdomsordet i dets rette Betydning; thi det klæder meget ilde at medbringe Dunsten af Brændevin og Tobak til Herrens hellige Hus. Kort sagt, de skulle søge at efterleve alle Herrens Bud og Befalinger, saaledes, at naar de indtræde i Herrens Hus, de da kunne nyde en Fylde af hans Aand, som forhøjer og giver deres Arbejde Kraft og Virkning.

De Rapporter, vi have modtaget fra Ældsterne, som arbejde i de forskjellige Dele af Vingaarden, lyde langt fra nedslaaende, uagtet de ikke kunne opvise saadanne Frugter af deres Arbejde, med Hensyn til Daab, som for nogle Aar tilbage, selv der, hvor vore Brødre have arbejdet længst. Det aarlige Antal af dem, der blive døbte, samt det totale Antal Medlemmer af Kirken i Skandinavien, overgaar det i Storbritanien. Men de bedste Resultater af vort Arbejde i den senere Tid have dog vist sig i Ny Zeeland blandt Maorierne, det Lands oprindelige Beboere, som er en Levning af Israels Hus og nær beslægtede med Sandwichøernes Indbyggere De have annammet Evangeliet med Glæde og klynge sig med Tillid og Udholdenhed til dets Sandheder.

I denne Tid, da Forretningstilstandene ere saa trykkende og Arbejdsløshed som Følge heraf stor, maa Biskopperne ikke glemme den Pligt, der paahviler dem som Fædre for de Fattige og Trængende. Det maa ej tillades, at Nogen lider Mangel. Men vi have for længe siden lært, at Godgjørenhed, for at den virkelig kan blive Godgjørenhed, maa ledes saa vel af Fornuft som Sympati; og naar der bliver ydet Hjælp, skulde det fornemlig gjøres saaledes, at den kan blive et virkeligt og varigt Gode for Modtageren, og skulde tillige ydes saaledes, at den afskaffer al væsenlig Fattigdom. Vort Formaal skulde være ved fornuftig Hjælp at afhjælpe de Fattiges Trang, give Nykomne og Trængende et Tilflugtssted, samt understøtte dem, der ere villige til, naar de kunne, at hjælpe sig selv. Ved dette Kjærlighedsværk burde der naturligvis eksistere den bedste

Forstaaelse og Harmoni mellem Biskopperne og Hjælpeforeningerne, for at de derved gjensidig kunde staa hverandre bi og paaskjønne hverandres Bestræbelser. Heller ikke Missionærernes Familier maa forglemmes; dem, der anvende al deres Tid til at forkynde Evangeliet, maa ikke have Grund til at klage over Mangel paa Omsorg hos deres Brødre og Søstre. Dersom de Raad, der hidtil have været givne til Stavspræsidenter og Biskopper med Hensyn til Dyrkelsen af Land for Missionærernes og deres Familiers Underhold, vare blevne fulgte i en videre Udstrækning, tro vi, at Resultaterne vilde have været mere tilfredsstillende. Brødre, der er endnu Tid til at handle i denne Sag.

I disse Tider, da saa mange Mænd, paa Grund af deres religiøse Overbevisning, ere indespærrede i Fængsel, er der Fare for, at deres Familier ville komme til at lide Nød, dersom der ikke tages Forholdsregler derimod. Derfor skulle Stavspræsidenterne, Biskopperne, Præsterne og Lærerne samt Folket i Almindelighed sørge for, at de i deres Forsørgeres Fraværelse blive beskyttede og underholdte baade med Hensyn til deres Person og Ejendom. Og hvis der er Mangler, skulle de rigelig afhjælpe disse, ikke i Form af Almisse, men som en Pligt, der paahviler os overfor vore Brødre, der lide Fængsel og Forfølgelse for deres Trofasthed mod deres Familier og Hustruer.

De saakaldte Kristne ere sørgelig uvidende om det Slægtskab, der eksisterer mellem Mand og Hustru; og medens de glat væk tale om Materiernes Evighed, kjende de dog Intet til den Materies og Aands Evighed, hvoraf Mand og Kvinde bestaa, eller det ægteskabelige Slægtskabs Evighed, lige saa lidt som de kjende til de Pagters Evighed, der indgaas mellem Mænd og Kvinder, Hustruer og Mænd samt Børn og Forældre. Hovedsummen af deres Haab med Hensyn til det ægteskabelige Slægtskab og dets Fortsættelse indeholdes i deres Pagter: „Indtil Døden adskiller dem," hvilket sørgeligt Billede! Hvorledes, Intet mere? Nej, det er den almindelige Formular i alle den saakaldte Kristenheds Kirker, der ere i dette Land, og iblandt de hundrede Millioner Kristne overalt paa Jorden. Hvad bliver der i dette Tilfælde af alt vort Haab om evigt Liv og evig Ophøjelse i de Retfærdiges Boliger? Mon Gud virkelig, som de sige, sammenføjer dem? Adskiller Døden dem saa og bryder Pagten? Nej, aldeles ikke; thi de have ikke indgaaet nogen Pagt, som derfor ikke heller kan brydes. Deres Pagt lyder paa: indtil Døden adskiller dem — ikke længere. Naar dette er opfyldt, ender det Hele med Hensyn til deres ægteskabelige Forbindelser. Men saa de Dødes Opstandelse, det ny Jerusalem, den celestiale Herlighed og den evige Forening, som Digterne skrive om, hvad bliver der saa af alt dette? For Digterne som for de Kristne er det Hele kun Opspind — en dejlig Drøm, som Døden opløser. Vi have Andet for Øje, andre Ideer og et andet Haab. Vi tro, at Døden bliver overvunden, vi tro paa „en ny Himmel og en ny Jord, paa hvilken Retfærdighed bor"; vi tro paa de Retfærdiges Opstandelse, baade Mænd og Kvinder, Forældre og Børn. Vort Evangelium, Guds Søns Evangelium, bringer Liv og Udødelighed. Vi tro paa et Jerusalem som det, Johannes saa, da han var forvist til Øen Patmos for sin Religions Skyld, hvor Forjættelserne, der bleve givne til Abraham, Isak og Jakob, skulle opfyldes, og hvilken Stad havde en meget stor og høj Mur og tolv Porte, og ved Portene vare tolv

Engle — og de tolv Porte vare 12 Perler; og hver Port var en Perle. Dens Mure vare af Jaspis, og dens Gader og hele Staden var af rent Guld. Murens Grundvold var indlagt med alle mulige kostbare Stene, og Guds Herlighed opfyldte den, og Lammet var dets Lys. Over Porten stode skrevne de tolv Stammers Navne, og paa Murens Grundvold stode skrevne Lammets Apostles tolv Navne, Guds og Lammets Trone skal være der, og hans Tjenere skulle tjene ham, og de skulle se hans Ansigt; og hans Navn skal være paa deres Pander. Engle bevogte Portene, og Stadens Lys skal være Guds Herlighed.

Hvad stod der skrevet paa de tolv Porte? Navnene paa de tolv Israels Stammer. Fra hvem vare de tolv Stammer udsprungne? Fra Jakob. Hvad vare disses Navne? De vare Navnene paa de tolv Sønner Jakob havde med sine fire Hustruer. Jakob var altsaa Polygamist? Ja. Han var altsaa en af disse Barbarer, om hvem den tredie Distriktsrets Dommer siger: „Denne Skik kan maaske have været rigtig i ældre, barbariske Tider, da Folk vare raa og uvidende, — men det gaar ikke nu til Dags. Civilisationen har afskaffet den. Det lader sig ikke gjøre at optage disse Vaner og Skikke fra en barbarisk Tidsalder og prøve paa at indføre dem blandt Nutidens frie, intelligente og oplyste Folkeslag."

Hvor frit Folket i Utah er i Dag, behøve vi næppe at omtale. Selv om Dommeren ikke kan udholde disse Ting, synes det dog, som om Gud og Lammet kan, thi der staar, at han var Lyset i den Stad, hvor de tolv Mænds Navne stode optegnede, som vare Sønner af en Mand, som havde fire Hustruer. Dersom Jakob havde levet i vor Tid, vilde Dommerne have udsendt Spioner og „Deputy-Marshaller" efter ham, og var det lykkedes dem at fange ham, vilde de have sendt ham i Fængsel med andre værdige Mænd, der havde Mod til at lide for deres Overbevisning, og ved hvem Gud ikke skammer sig, thi han bliver kaldt deres Gud, og „han har beredt dem en Stad."

Og hvorledes vil det være med hans Tjenerinder? Ville de ogsaa være der? Ja, hvor der er saa megen Skjønhed og Herlighed, og saa mange af Guds Tjenere, der ville Kvinderne vist ikke mangle. Desuden: Ere de ikke Et? Har ikke „Gud føjet dem tilsammen"? Det vil aldeles ikke være et Paradis uden dem; de have indgaaet Pagter med Mændene for Tid og Evighed, i Herren; „de to ere et Kjød", „thi Manden uden Kvinden er ikke i Herren, ejheller er Kvinden uden Manden i Herren"; men de Ugudelige have ikke Lod der. Thi udenfor ere Hunde, Skørlevnere og Horkarle og dem, som elske og øve Løgn.

Angaaende Kjønnene: den samme Gud, som skabte Adam, skabte ogsaa Eva, „Mand og Kvinde skabte han dem; velsignede dem og kaldte deres Navn Adam og Eva." Hvem ere Kvinderne? Mødrene til hele Menneskeheden. Alle ere fødte af Kvinder, som bleve skabte og bestemte til at være Mandens Medhjælpere og Ledsagerinder. Gud gav Eva en anden Søn i Abels Sted, „thi Gud haver tilsagt mig", sagde hun, „en anden Søn i Abels Sted, thi Kain slog ham ihjel." Hvem gav dette Løfte? Gud. Ved hvem ere Konger, Kejsere, Profeter, Seere og Aabenbarere blevne til? Ved Kvinder som ofte have været Profeter og hyppigt besøgtes af Engle. Jesus blev født af en Kvinde; Kvinderne vare hans stadige Ledsagere paa Jorden, de vare hos ham ved hans Død og vare de Første ved hans Gravsted, og de ville blive hans og hans Helliges Ledsagerinder i Himlen.

Hverken Polygami eller hvad dermed forbindes bliver forstaaet. Der er slet ingen Hemmelighed ved det. Da det først blev forkyndt i Salt Lake City i 1852, rejste Ældste Orson Pratt kort efter til Washington og udgav det til Verden i et Skrift, kaldet «The Seer»; senere blev Brigham Young, der var en bekjendt Polygamist, af Præsidenten gjenindsat til Guvernør over Utah Territorium.

Der paastaas, at der er Fare for, at vi skulle fordærve Nationernes Moralitet. Men hvor megen Grund der er til at befrygte dette, kan bedømmes af deres Moralitet, som bo iblandt os, dem, som prøve paa at indbilde os, at de repræsentere Regjeringen og Nationen, saaaledes som Efterstaaende vil vise:

Forbryderstatistiken i Salt Lake City for Aaret 1885.

Totalantal af Indbyggere......	26,000
Mormoner....................	20,800
Ikke-Mormoner...............	5,200
	26,000

Eller fem Mormoner for hver Ikke-Mormon.

Der blev i Aarets Forløb arresteret 1276.

Mandspersoner...............	1,126
Kvinder.....................	134
Drenge under 10 Aar.........	16
	1,276
Af de 20,800 Mormoner arresteredes..................	96
Af de 5,200 Ikke-Mormoner eller 1 mod hver 12½.	1,180

Der er nu i Byen ikke mindre end 5 Bordeller, 40 Værtshuse, en Mængde Spillehuse, Pulli'e Borde og andre vanærende Affærer, som alle blive drevne af Ikke-Mormoner. Naar det ikke var for disse, som stadig drager til Felts mod os, vilde vor By være fri for at blive besudlede med Indflydelsen af berygtede Huse, Spillehuse, Udskjænkningssteder og andre lignende dødbringende Affærer, og vore Skatter vilde være betydelig mindre. Men som det nu er, ere „Mormonerne" tvungne til at betale store Skatter for at støtte Loven mod deres ikke-skattebetalende Fjenders Lovløshed. Alle andre Byer og Countyer i Territoriet og alle Fængsler i Utah kunne fremvise endnu bedre Optegnelser til Fordel for „Mormonerne", end Ovenstaaende.

Dersom det skulde siges, at disse Forbrydere ere erklærede skyldig af „Mormon" Dommere, saa maa det erindres, at Distriktsretten altid med Glæde aabner Armene for at beskytte dem, der tro sig forurettede af „Mormon" Embedsmændene.

Det er et mærkværdigt Faktum, at i alle de Aar Polygami har eksisteret iblandt os, er ikke en eneste Ikke-Mormon nogensinde ved vor Paavirkning indgaaet til det; de Ugudelige have ganske anderledes lette Maader at gaa frem paa, hvilke blive understøttede og opholdte af den kristne Verden. Disse ere ikke indstiftede eller oprettede af „Mormonerne", men ere Følgerne af Monogami. Nu opstaar det Spørgsmaal: Naar i fire og tredive Aar ikke en eneste Ikke-Mormon har antaget Polygami, hvor mange Aar vil det saa tage at demoralisere de fem og halvtredssinstyve Millioner, som bebo de Forenede Stater? Sagen er: vore Ældster kunne ikke, selv om de vilde, indføre det paa den Maade, og om Nogen vilde begynde paa det, vilde de meget snart blive udelukkede af Kirken.

Saa bliver det atter Spørgsmaalet: Hvad skulle vi gjøre? Skulle vi paa Grund af Kongressen, de retslige Myndigheders og andre federale Embedsmænds Uoverensstemmelser sætte os op mod Nationen og opofre vor Loyalitet

mod den største Nation paa Jorden? Aldeles ikke. Joseph Smith sagde, at de „Forenede Staters Konstitution var given ved Inspiration fra Gud". Er dette mindre sandt i Dag, end det var den Gang? Hvad skulle vi da gjøre? Have de vedtaget „Prøveeder", som Konstitutionens forbyder? Ja. Have de ikke forbudt fri Udøvelse af vor Religion? Jo. Have de ikke vedtaget tilbagevirkende Love? Jo. Det er ikke alene sagt, at ingen tilbagevirkende Lov maa vedtages, men endogsaa, at ingen Love, som kunne tjene til at opløse nogen indgaaet Kontrakt, maa vedtages. Nogle Tusinder Mennesker i dette Territorium have indgaaet hellige Kontrakter for Tid og al Evighed; men nu har Kongressen vedtaget en Lov, som gjør dette til en Forbrydelse, og Mænd, som ikke vilde bryde disse Kontrakter, sidde i Dag i Fængsel for at have overtraadt Love, Kongressen har udgivet, og som ere tilbagevirkende og altsaa gjøre det til en Forbrydelse, der ikke var det, før Loven blev udgivet. Dette er atter et Brud paa Konstitutionen. Og hvad skulle vi sige om de religiøse „Prøveeder", som ere vedtagne i Idaho, Arizona, og anvendte paa forskjellige Maader i Utah? Og bryde de ikke det 4de Tillæg i Konstitutionen, som foreskriver: At Folkets Ret til Beskyttelse for Person, Huse, Papirer og andre Effekter mod urimelige Undersøgelser og Anholdelse ikke maa krænkes; og at ingen Arrestbefaling maa udstedes undtagen paa formodet Skyld, understøttet af edelig Stadfæstelse, den beskriver tillige udtrykkelig, hvilke Steder der maa undersøges, samt hvilke Ting og Personer der maa beslaglægges.

I Konstitutionens 8de Paragraf hedder det, at overdreven Kaution ikke maa forlanges, saa lidt som overdreven Mulkt maa paalægges Nogen; ejheller maa grusom eller ualmindelig Straf anvendes. I George Q. Cannons Sag blev der fornylig for en Brøde, hvorfor Loven bestemmer 300 Dollars i Mulkt og 6 Maaneders Fængsel, forlangt 25,000 Dollars Kaution samt et Tillæg af 20,000 Dollars for to andre Anklager, som slet ikke paa den Tid vare grundede paa nogen som helst Vished; han blev altsaa forlangt til at stille 45,000 Dollars i Kaution. Er dette ikke overdreven Kaution? Om saa er, da er det et Brud paa Konstitutionen. Saaledes have vi seks forskjellige Overtrædelser af de Forenede Staters Konstitution, sanktionerede og sete igjennem Fingre med af dem, der have svoret at understøtte og opholde dette Frihedens Dokument.

Dette er ikke Opdigtning, men bevislige Kjendsgjerninger, vi have været nødte til at kjæmpe imod og finde os i. Men skulle vi, paa Grund af den slette Styrelse og Fordrejning af Konstitutionen og amerikanske Borgeres Rettigheder, derfor være fjendske mod Konstitutionen og dets Lands Anordninger, vi skylde Troskab og Lydighed? Visselig ikke. Disse Misgreb bør rettes, og det er vor, saa vel som alle retskafne amerikanske Borgeres Pligt at opholde Konstitutionen og paa alle lovlige Maader sætte os imod enhver Overtrædelse af dette Dokument.

Vi blive uden videre forlangt til at sønderrive vore Familiebaand og bortkaste vore Ideer om menneskelig Frihed, politisk Lighed og hver Mands Ret og „blive som de ere". Være som dem, i hvilken Henseende? I at undergrave Grundlaget for al menneskelig Rettighed, som dem i at bryde vor konstitutionelle Ed, som dem i at gjøre Pagter med vore Hustruer og Børn, til Døden adskiller dem og ikke længere? Hvad vil det sige at blive lig dem? Det vil sige, at

«E pluribus unum» er en Illusion; det vil sige, at vi krænke og vanhellige det skjønne Symbol paa al menneskelig Retfærdighed, de Forenede Staters Konstitution og indføre Anarki, Fanatisme, Intolerance og Skinhellighed i Stedet for de herlige Grundsætninger: Frihed, Lighed, Broderskab og menneskelig Ret. Det vil sige retslig Raadenhed, forvendt Retfærdighed, fanatiske Dommere, Standsforskjel og Minoritetsrepræsentation; det vil sige retslig Tyranni og Undertrykkelse, Indsættelse af Spioner, svigagtige Juryer, Intolerance, Fængsel og Grusomhed, Undertrykkelse og Despotisme i Stedet for Frihed, Lighed og Broderskab. Vi kunne ikke gjøre det, (blive dem lig). Vi ville samle os om vort Lands Flag og forsvare den herlige Konstitution for Ve eller Vel. Vi kunne ikke bortkaste vor Troskab mod Nationen paa Forlangende af politiske Demagoger, religiøse Fanatikere og intolerante Despoter.

Til Eder, Brødre, der som Stavspræsidenter, Højraader og Biskopper have Kirkens Medlemmers rene Vandel i Eders Varetægt, ville vi gjentage de Advarsler og Formaninger, vi have givet i vore forrige Epistler, og sige, at paa Eder hviler det Ansvar at holde Guds Hus i Orden, Enhver ifølge sit Kald, Stilling og Ordination og ifølge den Virkekreds og de Pligter, der ere ham paalagte. Disse Pligter kunne I ikke forsømme uden at paadrage Eder Guds Mishag og miste hans Aand. Herren holder hver Mand ansvarlig for den Flok, der er stillet under hans Varetægt. Hjælpeforeningerne, de unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforeninger, Søndagsskolerne og Børnenes Foreninger modtage alle Understøttelse og Opmuntring fra Eder. Enhver af disse Organisationer kan være af stor Nytte for Eder i Eders Arbejder. Alle disses Præsidenter ere eller burde være lydige til de Stavs- og Wards-Autoriteter, hvorunder de ere bosiddende.

Det paahviler de tolv Apostle og de Halvfjerds at paase, at Evangeliet bliver forkyndt, og selv forkynde det til Jordens Nationer, først for Hedningerne og dernæst for Jøderne. Dette henhører i Særdeleshed til deres Kald, og de skulle bestandig have det for Øje.

Ligesom det første Præsidentskab have de fleste Medlemmer af de tolv Apostles Raad været meget hæmmede i deres Bevægelser. En af deres Medlemmer, Ældste Lorenzo Snow, er i Fængsel. Han bærer sit Fangenskab med Mod og Sjælsstyrke; og, saa vidt vi vide, ere alle Apostlene frimodige og fulde af Tro samt fast bestemte paa at røgte deres Kald.

De sidste Efterretninger, vi havde fra Præsident Joseph F. Smith, lyde gunstige; han er i Besiddelse af god Helbred og Aanden af sin Kaldelse. Af hans Brev, der for kort Tid siden blev publiseret i «Deseret News», have de Hellige erfaret hans Anskuelse med Hensyn til Herrens Værk og de nuværende Omstændigheder.

Til Slutning sige vi til alle Myndighederne og Medlemmerne af Kirken: værer flittige til at ransage Guds Ord, som bestaar baade af Bibelen, Mormons- og Pagtens Bog; læser Profeterne og lader Eders Hjærter finde Trøst og Husvalelse ved de store og herlige Forjættelser. Gud har sagt om Zion: At intet Vaaben, der er løftet mod Dig, skal have Fremgang; og hver Tunge, som rejser sig for at fordømme dig, skal Du dømme. Dette er Herrens Tjeneres Arvelod og deres Retfærdighed, som ere for mig, siger Herren."

Vor Historie kan stadig fremvise Eksempler paa disse Herrens Ords Opfyldelse. Vi kunne i Sandhed spørge: Hvor er det Vaaben, som blev løftet mod

Zion, der sejrede? Eller hvor er den Tunge, som rejste sig for at fordømme Zion, der ikke er bleven dømt? Hendes Fjender have været mange og i flere Tilfælde mægtige. De have spillet en kort Tid paa Scenen og troede, at de udførte Heltebedrifter; men hvor ere de nu? Dersom ikke deres Navne bleve erindrede af os som Fjender af Guds Værk, vilde de fleste af dem være saa glemte af Verden, som om de aldrig havde levet. Men Zion vil sejre og triumfere. Der vil maaske være Storme at udholde, Prøver at bestaa, Vanskeligheder at overvinde; og der vil maaske komme Tider, hvor mørke Skyer ville indhylle os og skjule Himlen for vort Blik; men desuagtet, dersom vi ydmyge os for Herren og holde de Pagter, vi have indgaaet med ham, vil han hverken forglemme eller forlade os.

Herren siger ved en af sine Profeter;

„Hører, I, som ere langt borte, hvad jeg har gjort, og I, som ere nær, fornemme min Styrke!"

„Syndere i Zion ere forskrækkede, Bævelse har betaget de Vanhellige! Hvo af os kan bo ved en fortærende Ild? Hvo af os kan bo ved Evigheds Baal?"

„Den, som vandrer i Retfærdighed, og som taler Oprigtighed; den, som foragter Vinding, der kommer ved Undertrykkelse; den, som ryster sine Hænder, at han ej beholder Skjænk; den, som stopper sit Øre til, at han ej hører Blodraab, og som tillukker sine Øjne, at han ej ser efter det Onde:"

„Han skal bo paa de høje Steder, Klippernes Befæstning skal være hans Tilflugt, Brød bliver givet ham, Vand er ham sikret."

Dette er den Slags Folk, vi skulle være, thi det er dem, der skulle opbygge og agtes værdige at staa i Zion. Da kan det med Sandhed siges: „Herren har grundfæstet Zion, og de Elendige af hans Folk skulle have Tilflugt i den."

Maatte det være vor Lod at leve som Hellige, at opholde ethvert Princip, som henhører til Dyd, Ære, Sandhed og Retskaffenhed, at holde de Pagter, vi have indgaaet med Gud og med hverandre, og i alle Ting adlyde Guds Bud; saa skulle vi og vore Familier velsignes af Herren, baade nu og i Evighed.

Gud velsigne Eder og alle Zions Venner med Glæde og Tilfredshed baade i denne Verden og evigt Liv i den tilkommende i Jesu Kristi Navn. Amen.

Eders Brødre i Herren
John Taylor,
George Q. Cannon.

Af det første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Marts, 1886.

Der findes mange Mennesker, der anse det for en stor Ære at holde fast ved den Religion, som blev dem lært i deres Barndom, og anse det for Synd at forlade den, medens de til samme Tid yde Bidrag til og understøtte Missionærer, hvis Formaal er, at faa Andre til at forlade deres Børnelærdom.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Den sande Gud.

„Thi det samme Sindelag være i Eder, som og var i Kristus Jesus, hvilken, da han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig; men han forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa sig, og blev Mennesker lig. (Phil. 2, 5).

Paa Grund af at Jesus havde Slægtskab baade med Gud og Mennesker, have mange Religionslærere faaet den Ide, at to hele og fuldstændige Naturer vare sammenfattede i Jesu Person; at han var en fuldkommen Gud og et fuldkomment Menneske; og deraf kommer den sekteriske Læresætning, at Gud og Mennesket ere to forskjellige Racer. Dette er, fordi Menneskene ikke kjende sig selv; thi dersom Mennesket kjendte sig selv, da vilde han ogsaa kjende det sande Forhold til Tiden og Evigheden, det Nuværende og det Tilkommende, til Gud og hans Søn.

Guder, Engle og Mennesker ere alle af samme Slægt, tilhørende den samme store himmelske Familie, som bebo de utallige Himmellegemer, og den eneste Forskjel paa dem bestaar i de forskjellige Grader af Intelligents og Renhed, som de besidde, og de forskjellige Fremskridtstrin paa hvilke de staa.

Jesus Kristus og hans Fader ere to Personer, de ere et i Tanke og Handling, og i dette kunne selv Menneskene blive et med dem; derfor siger Jesus: „Paa det de maa alle være et; ligesom du, Fader; i mig, og jeg i dig, at de og skulle være et i os. Og jeg har givet dem den Herlighed, som du har givet mig, paa det de skulle være fuldkomne til et. (Joh. 17, 21—22).

Det er derfor, ifølge disse Frelserens Ord, muligt for Menneskene at blive Gud lig; thi i ham leve, røres og ere vi, som og nogle af Eders Digtere have sagt: vi ere jo og hans Slægt" o. s. v. (Ap. Gj. 17, 28)

Formedelst Jesu Forsoning og ved Lydighed til Himmelens Love er det muligt for Menneskene at opnaa Fuldkommenhed, derfor siger Apostelen Johannes: „I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er, (1 Joh. 3, 2).

Gud er et evigt Væsen, som besidder alle de højeste Fuldkommenheder, og i Forening med Sønnen og den Hellig Aand udgjøre den store, mageløse Regjering og højeste Magt over alle Ting, som skabte Alt baade det synlige og det usynlige, det paa Jorden og under Jorden, saa vel som det, som findes i det uendelige Himmelrum.

I Josef Smiths Forelæsning om Troen findes følgende interessante Skildring om dette Æmne:

„Faderen er en Aands-, Herligheds og Krafts-Personlighed, besiddende al Fuldkommenhed og Fylde; Sønnen, som var i Faderens Skjød, er en legemlig

Person, skabt eller dannet ligesom Mennesket eller værende i Menneskets Skikkelse og Lignelse, eller snarere Mennesket var skabt efter hans Lignelse og i hans Billede; han er altsaa det udtrykte Billede af Faderens Person, og besidder Faderens hele Fylde, eller den samme Fylde som Faderen; han er avlet af ham og beskikket før Verdens Grundlæggelse til at være en Forsoning for alle Syndere, som vilde tro paa hans Navn, og han kaldes Sønnen paa Grund af Kjødet, og nedsteg i Lidelse længere end Mennesket kan taale; eller med andre Ord, led større Lidelser og var udsat for kraftigere Modsigelser, end noget Menneske. Men uagtet alt dette holdt han Guds Lov og blev uden Synd; og tillige, at der ved ham maatte komme en retfærdig Dom over alt Kjød, og at Alle, som ikke vandre efter Guds Lov, kunne retfærdigt fordømmes ved Loven og ingen Undskyldning have for deres Synder. Men han, som er Faderens Enbaarne, fuld af Naade og Sandhed, har sejret og annammet Faderes Herligheds Fylde. — Han besidder det samme Sind som Faderen, hvilket Sind er den Hellig Aand, som vidner om Faderen og Sønnen, og disse tre ere Et; eller med andre Ord, disse udgjøre den store, mageløse, regjerende og højeste Magt over alle Ting; ved hvilken alle Ting bleve skabte og dannede, og disse tre udgjøre Guddommen og ere Et; Faderen og Sønnen, besiddende det samme Sind, den samme Visdom, Herlighed, Kraft og Fylde — opfyldende Alt i Alle. Sønnen, der er opfyldt af Aandens, Herlighedens og Kraftens Fylde; eller med andre Ord, Faderens Aand, Herlighed og Kraft, — besiddende al Kundskab og Herlighed, og det samme Rige — siddende ved Kraftens højre Haand, i Faderens udtrykte Billede og Lignelse, en Midler for Mennesket — fyldt med Faderens Sinds Fylde, eller med andre Ord, med Faderens Aand, hvilken udgydes over Alle, som tro paa hans Navn og holde hans Bud; og Alle de, som holde hans Bud, skulle vokse fra Naade til Naade og blive Arvinger i det himmelske Rige, og Jesu Kristi Medarvinger, besidde det samme Sind, ombannes til det samme Billede eller Lignelse, ja det udtrykte Billede af ham, som fylder Alt i Alle; idet de fyldes med hans Herligheds Fylde, og blive Et med ham, ligesom Faderen, Sønnen og den Hellig Aand ere Et.

I den foregaaende Udtydning om Guddommen, der er givet i hans Aabenbaringer, have de Hellige en sikker Grundvold lagt for Udøvelsen af Tro til Liv og Saliggjørelse, formedelst Jesu Kristi Forsoning og Mægling, ved hvis Blod de have en Tilgivelse for deres Synder, og tillige en sikker Belønning opbevaret for dem i Himlen, nemlig at deltage i Faderens og Sønnens Fylde formedelst Aanden; thi ligesom Sønnen deltager i Faderens Fylde formedelst Aanden, saaledes skulle de Hellige ved den samme Aand, blive delagtige i den samme Fylde og nyde den samme Herlighed; og ligesom Faderen og Sønnen ere Et, saaledes skulle iligemaade de Hellige blive et med dem. Formedelst Faderens Kjærlighed, Jesu Kristi Mægling og den Hellig Aands Gave, skulle de blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger."

Emigranters Afrejse. Den 21. Juni forlod 290 Hellige og 11 hjemvendende Missionærer Kjøbenhavn med Dampskibet Otto. Ældste C. F. Olsen blev indsat som Selskabets Leder.

Den 18. s. M. forlod et Selskab, bestaaende af 17 Hellige og 2 Missionærer, Kristiania. Begge Selskaber vilde forenes i England og forlade Liverpool d. 26. Juni.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Otto",
d. 24. Juni 1886. Kl. 10 Aften.

Præsident N. C. Flygare,

Kjære Broder!

Med Sang og Spil paa Dækket, og med faa Undtagelser, alle raske og glade, nærme vi nu os Englands taageindhyllede Kyst.

Vi vente at naa Hull lidt efter Midnat.

Som De ved, forlode vi Kjøbenhavn, den 21de Juni, Kl. $3^1/_2$ Efterm. vort Selskab bestaaende af 290 Emigranter og 11 hjemvendende Missionærer. Saasnart Skibet var i Bevægelse og vi havde kastet et sidste Blik mod det Land, hvor vi have tilbragt saa mange behagelige Timer, begave vi os ned i Kahytten for at organisere Selskabet for Overrejsen. De hjemvendende Brødre bleve saaledes fordelte, at hver fik den Del af Emigranterne at præsidere over, med hvem han var mest bekjendt. Efter at alle vare anviste en Soveplads, samledes vi til Bøn og indviede Skibet til vort Brug. Den første Nat og Tirsdag Formiddag forløb meget behageligt og uden videre Tegn til Søsyge. Men nu begyndte vi at dreje om Skagen og ind i mere uroligt Farvand, og hermed begyndte en almindelig Ofring til „Neptun". En stærk Modvind holdt Skibet i en stadig Urolighed, og Onsdag Morgen fandt de Fleste af os i Besiddelse af indvortes Følelser, som bedre kan forstaas af den, der har erfaret Sligt, end det kan beskrives her paa Papiret. Heldigvis var en Del af os ikke værre angrebne, end vi kunde række de Hjælpeløse en Haand, og snart havde vi de Fleste oppe paa Dækket; Enkelte vare dog saa syge at de maatte forblive i Køjerne. Paa Grund af Modvind og stærk Søgang bleve vi forsinkede otte Timer. Torsdag Nat var lidt roligere end den forrige, dog vare Mange syge, og fuldt op at gjøre for de Karske. Torsdag Eftermiddag vare næsten Alle paa Dækket. Nogle morede sig med Dans, Andre istemmede glade Zionssange, medens atter Andre havde travlt med at oprette Tabet, de havde lidt ved deres Godgjørenhed mod Fiskene.

Med Hensyn til Skibets Besætning, da ville Alle i Forening med mig sige, at en venligere og mere forekommende Behandling, end vi have nydt kunne Ingen ønske. Alle have udvist stor Forekommenhed og Tjenstvillighed imod os.

De Hellige ere glade og taalmodige, og vise stor Villighed til at lyde Brødrenes Raad.

Fredag Morgen Kl. 4. Vi ere nu i Færd med at blive transporterede fra Damperen „Otto", som ligger for Anker i Floden Humber, med en lille Flodbamper, som vil bringe os i Land i Nærheden af Jernbanestationen i Hull. Kun 5 à 6 Kasser bleve aabnede af Toldvæsenet.

Kl. 6 Efterm. Vi ere nu i Liverpool, og vore Søskende ere ombord paa Dampskibet „Nevada", som vil forlade her i Morgen Kl. 3 Efterm. Alt er vel. Ingen Uheld have ramt os, men Herrens Haand har været over os, for hvilket vi ere meget taknemmelige. Om muligt skal jeg sende nogle Linier fra Queenstown. Alle Brødrene i Forening med de Hellige, sende venlige Hilsener til Dem Præs. Flygare og Alle i Nr. 14, samt til alle Søskende i Skandinavien. Præs. Wells sender venlig Hilsen.

Med Hilsen til Alle, forbliver jeg Deres Broder i Kristo,

C. F. Olsen.

En Bekjendelse.

W. H. Shearman var en af dem, der i Aaret 1869 fulgte med Godbe og Andre, som strede imod Kirken, og blev som Følge deraf udelukket. Han skriver nu følgende Brev til ›Deseret News‹:

To Gange i mit Liv har jeg nedlagt alle Betænkeligheder og taalt Had, Bagtalelse og Tilsidesættelse, hellere end at svigte min Overbevisning, og nu for tredie Gang nøder min Samvittighed mig til at indtage samme Stilling under endnu vanskeligere Omstændigheder end tilforn.

Saa længe „Mormonerne" sejlede paa Lykkens og Velstandens stille Vande, taug jeg. Men jeg har altid haft Sympati med den, der „ligger under i Kampen", og nu i disse „Mormonernes" Trængselsdage tage mine Følelser uvilkaarligt Parti for dem. Den Tid kommer snart, da Enhver vil blive nødsaget til at vise, om han er for eller imod dem, og det ligger ikke i min Natur at vente, til jeg bliver tvungen til at gjøre, hvad Fornuften og min Samvittighed byder mig; derfor anser jeg det for bedst — uden at tage Hensyn til Følgerne — at forklare den Stilling, jeg indtager.

En af de gamle Apostler raadede de forrige Dages Hellige til at være beredte paa at gjøre Enhver rede for det Haab, de havde. Jeg hverken antager eller tror mig i Stand til at gjøre et saadant Rede for min Tro paa Sandheden af, hvad der kaldes „Mormonisme", som vil tilfredsstille Mange, end sige Enhver, ej heller kan jeg saa tydeligt, som jeg ønsker, forklare de Grunde, der overbevise mig om Rigtigheden af mit Haab.

Der er i det Mindste syv store og væsentlige Problemer, som Verden grunder paa, og som selv de Viseste ikke ere i Stand til at løse. De ere:

For det Første: Kvindens sande Stilling og hendes Ligeberettigelse med Manden.

For det Andet: Det sociale Spørgsmaal, eller Forholdene mellem Kjønnene, der kan anses som en Del af det første Problem.

For det Tredie: Totalafholdenhedsspørgsmaalet.

For det Fjerde: Ejendomsret til Land.

For det Femte: Forholdet mellem Kapitalisten og Arbejderen.

For det Sjette: Religion, dens Natur og Udstrækning.

For det Syvende: Regjeringerne og Oprindelsen til deres Magt.

Over for alle disse Gjenstande vakler „Mormonismen" ikke. Dens Principer give Svar paa og forklare dem alle. „Mormonismen" bliver af dem, der ikke forstaa dens Principer og Hensigter, beskyldt for at ville vende tilbage til barbariske Tidsaldre. Men netop lige det Modsatte er Tilfældet. Den har overtaget Ledelsen af alle vigtige Reformer og angriber uden Frygt Problemer, som de viseste Statsmænd krympe sig ved at behandle. I dens tidligere Dage paadrog den sig Slaveholdernes Had, fordi den var imod Slaveri. Den blev og bliver endnu fordømt af de „Rettroende", fordi den lærer, at der er Haab om Frelse for Syndere efter Døden; og at Menneskene, skjønt de ville blive straffede strængt for deres Synder, dog ikke ville komme til at lide evigt, med mindre de synde evigt og med Forsæt. Den lærer, at Kvinden i sin Stilling er ligeberettiget med Manden i hans, „at Kvinden ikke er i Herren uden Manden", ej heller Manden i Herren uden Kvinden. Med andre Ord, at der ikke er nogen fuld

Frelse eller Ophøjelse for dem adskilte; og dersom Kvinden er afhængig af Manden, er han paa sin Side lige saa afhængig af Kvinden. Saa meget om det, der ikke ses. Lader os henvende vor Opmærksomhed paa det, der hører til Livet. Fra umindelige Tider har Kvinden enten været tilbedt som en Gudinde — det er kun i enkelte Tilfælde — eller behandlet værre end en Slave. Det har været Tilfældet med Majoriteten. Der har i Samfundet været to Lovbestemmelser, en for Manden og en for Kvinden. Manden kunde overtræde og vanhellige hvilket som helst Dydsprincip, bedrage, vanære og forstøde saa mange Kvinder, han ønskede, og dog holdt „Samfundet" Døre og Arme aabne for at modtage ham. Men hvorledes gik det de stakkels Ofre? De bleve forstødte og henkastede i Fornedrelsens Mudderpøl i denne Verden og i Fortvivlelsens Mørke i den næste. Men „Mormonismen" har en Regel for begge. Eller snarere, idet den erklærer dem begge skyldige, anser den Manden som den, der har størst Skyld. Medens Manden overalt — paa saa hæderlige Undtagelser nær — betragter Kvinden som sit lovlige Bytte, og medens de, foregivende den største Afsky for den blotte Tanke om at anerkjende mere end een Hustru, holde saa mange Friller, som deres Indflydelse og Midler tillade, fordømmer „Mormonismen" alt Samkvem mellem Kjønnene udenfor Ægteskabet og indprænter sine Medlemmer at ære, respektere og, saa vidt det staar i deres Magt, forsvare enhver Kvindes Dyd, hvor hun saa end findes i Verden. Med Hensyn til disse to Samfundssystemer stemmer jeg først, sidst og alle Tider for Ægteskabet. Dog, dette er et vigtigt Thema og fordrer en fuldstændigere Forklaring, end Pladsen her vil tillade.

Med Hensyn til Afholdenhed, da har det til alle Tider været en Del af „Mormon"-Religionen, og det i en fuldere og videre Udstrækning end den blotte Afholdelse fra at nyde berusende Drikke.

Om Landspørgsmaalet erklærer „Mormonismen" sig lige saa eftertrykkelig. Den anerkjender det Faktum, at „Jorden og dens Fylde hører Herren til"; at han, saa at sige, har betroet den til alle sine Børn, og at Faa ingen Ret have til at tilegne sig dens Besiddelse til Skade for de Mange; at den lige som Luft og Solskin er nødvendig for Menneskets Tilværelse, Frihed og Lykke, og at Landmonopoli er den værste Slags Røveri, thi det besviger ufødte Slægter. Dette vil uden Tvivl blive stemplet som et andet farligt „Mormon"-Kjætteri.

„Mormonismen" holder ogsaa for, at hvilket som helst Talent Individer ere i Besiddelse af, paahviler det dem at bruge det i Samfundets Interesse og ikke udelukkende til sin egen Tilfredsstillelse; at da vi Alle ere Børn af den samme Fader, burde vi ogsaa Alle med forenede Anstrængelse arbejde hen til at blive forenede i et Broderskab, saaledes at Alle kunde nyde Livets Goder og blive sammenbundne til et med broderlig Kjærlighed.

Religion betragter den fra det fornuftige Standpunkt, at medens alle Religioner, der ikke overtræde Naturens Love, bør beskyttes, kan der, ifølge al Logik, kun findes eet rigtigt System. „Mormonernes" Religion bestaar i at tro, at Gud er vor himmelske Fader, som bedst veed, hvad der tjener hans Børn til Gode, og ved at holde hans Befalinger, at hans Villie bliver udført med Glæde og Beredvillighed i Himlen, og at den skulde udføres paa samme Maade

her paa Jorden, paa det at den her maatte frembringe den samme Lykke og Tilfredshed som hisset.

Guds Regjering! Det er den Axe, om hvilken alle andre Regjeringsformer dreje sig, Vindestenen paa hele Samfundsbygningen, uden hvilken det Hele vilde styrte sammen. Indtil Guds Regjering bliver oprettet paa Jorden, ville andre Regjeringsformer kun være ufuldkomne, som de altid have været. Og det er med Hensyn til dette Princip, at den store Strid vil blive ført. Betænk en Gang Verdens politiske Stilling i Dag. Delt i en uendelig Mængde uoverensstemmende og modstridende Partier, alle anstrængende sig for at tilvende sig, den Ene fra den Anden, af Folk, Handel eller Landstrækninger, saa meget som muligt i alle Retninger, og Folket, der kun er Lededukker i deres Lederes Hænder, bliver nu og da tvungen til at dræbe hverandre, ruinere hverandres Ejendom og bibringe hverandres Familier usigelig Sorg og Bekymring og fylde Landet med Enker og Faderløse og bringe det til at gjenlyde af Sorg og Klageskrig. Naar Guds Regjering bliver oprettet paa Jorden — som den en Gang vil blive — vil alt dette blive afskaffet, Fred vil afløse Krig. Velstand og Hygge vil da herske, hvor der nu er Armod og Elendighed, medens Kjærlighed og Broderskab vil bortjage Uvillie og Had.

Dette er, hvad jeg forstaar ved „Mormonismen" og dens Formaal. Dersom jeg et eneste Øjeblik mistvivlede om dens gode Hensigter eller troede, at det kun var en vel anlagt Plan til at berige de Faa paa Mængdens Bekostning, vilde jeg ikke have Noget med den at skaffe. Men jeg elsker den, fordi dens Formaal er at gavne hele Menneskeslægten, eller i det Mindste alle dem, der ville tillade den at gjøre det. Det er sandt, at den ikke har udrettet saa meget, som den kunde have gjort, dersom Alle, der bekjendte sig at være dens Disciple, havde givet et bedre Eksempel i deres daglige Liv. men det er alligevel en Sag af uberegnelig Værd, at der gives et Samfund, der tror paa disse Principper. Hvorledes disse store, forbausende Forandringer i Menneskenes sociale og politiske Stillinger ville finde Sted ligger ikke i menneskelig Visdom at udgranske. Jeg er tilfreds med at vide, at Herren forstaar dette og vil i sin egen belejlige Tid udføre det. At de ville komme, er vist. Dersom de Sidste-Dages Hellige skulle vise sig uværdige til denne herlige Gjerning, vilde Andre blive udvalgte dertil; men det er deres Mission, og jeg tror, at de ere villige og i Stand til at bringe de Ofre, der ere nødvendige til at lægge Grundvolden til en saadan Organisation.

Der er Mange, hvis Opførsel ikke stemmer overens med disse Anskuelser. Men det burde være overflødigt at sige, at jeg ikke har nogen Undskyldning eller Retfærdiggjørelse for Synd, hverken hos mig selv eller Andre. Det er en Maalestok baade for Høje og Lave, Rige og Fattige. Om de ere fremragende eller ubekjendte, maa de, der synde, lide Følgerne. Men det ved jeg, at ingen Sidste-Dages Hellig, der ikke, saavel i det offentlige som private Liv, stræber at leve ydmyg, oprigtig, venlig, ren, ædel og uegennyttig, lever i Overensstemmelse med, hvad han siger at tro, eller de Pagter, han har indgaaet. Men jeg veed ogsaa af egen sørgelig Erfaring, hvor let det er at stræbe at leve et saadant Liv og dog komme tilkort.

Af disse og mange andre Grunde er mit Livs Lod uigjenkaldeligt kastet iblandt Mormon-Folket i deres Bestræbelser for at rette deres egne Fejl og stadfæste Ret og retfærdige Principper samt sand Frihed for alle Mennesker. At dette en Gang vil lykkes dem, har jeg ikke mindste Tvivl

om, uagtet jeg ikke bilder mig ind, at kunne forudse, hvormegen Skuffelse, Ydmygelse og Lidelser de ville komme til at gjennemgaa, førend dette kan ske; kun ved jeg, at det vil blive alt, hvad menmelig Natur, understøttet af guddommelig Kraft kan udholde.

Allerede i mange Maaneder har jeg i mit Lønkammers Ensomhed grundigt overvejet denne Sag, og jeg har inderligt og oprigtigt bedt om at maatte blive ledt til den rette Slutning. Dette forekommer mig at være Pligtens Vej — den eneste Maade, hvorpaa Fred i Sjælen kan opnaaes. For hvilken Pris Freden vil blive kjøbt, har jeg ogsaa nøje overtænkt. I den ene Vægtskaal har jeg lagt mit Rygte, Venner, Bekvemmelighed, social Anerkjendelse, Velstand og Liv. I den anden, lagde jeg Forfølgelse, muligvis financiel Ruin, Lidelse og maaske Død, og Pligt. Det Sidste opvejede det Første. Dem, der ønske at overse og ignorere mig paa Grund af denne Beslutning, vil spare mig en hel Del Forlegenhed ved at gjøre dette paa en aaben og umiskjendelig Maade. Jeg kan i Sandhed sige, at jeg har bedet Herren fremfor Alt at bevare mig fra alle Fejltagelser, og siger med Luther: „Her staar jeg, jeg kan ikke Andet; Gud hjælpe mig."

I gode Kristne, frygter ej, at Herren ikke skulde straffe „Mormonerne" for deres Vildfarelser og Misgreb! „Den, Herren elsker, revser han." Han vil have et prøvet og lutret Folk, som han kan overdrage Udførelsen af sine Hensigter til hele Menneskehedens Gavn. Trængslerne ere kun begyndte, og de ville ikke ophøre, før hver Draabe af Uretfærdighed, Urenhed og Egenkjærlighed er udpresset af vore Hjærter, og alle Ugudelige udstødte af dette Folks Midte. Uden Tvivl ville mange ret gode Mennesker ikke være i Stand til at udholde Alt, hvad de Sidste-Dages Hellige skulle gjennemgaa; men dem, som gaar det igjennem og bliver bestandige, kan Gud og Mennesker have ubegrænset Tillid til. Svøben vil blive brugt. Men saa sandt Herren lever, vil han brænde Svøben, naar han har brugt den. Jeg vilde ønske, at Alle kunde se ligesaa klart, som jeg kan, at hvosomhelst, der tager Del i eller bifalder Uretfærdighed, Undertrykkelse eller Udgydelse af uskyldigt Blod — enten de ere Jøder, Hedninger, „Mormoner" eller Muhamedanere — ville ønske, inden Enden kommer at de vare blevne brændte, før de gave deres Minde til Sligt. Denne Talemaade vil faa Tvivlerne, og dem der handle ilde, til at spotte, men jeg veed, hvad jeg taler om, da jeg har smagt baade Sødmen og Skjønheden af den himmelske Verden og den grusomme, bitre og martrende Kval af den modsatte.

Den pinlige Bevidsthed om mit henrundne Livs Vildfarelser og min nuværende Udueligbed til at udfylde en saadan Stilling, som en Guds Mand bør indtage, har mere end noget Andet afholdt mig fra at foretage det Skridt, jeg nu er i Begreb med at gjøre. Men jeg veed, at den Herre Jesus Kristus lever og regjerer i Millioners Hjærter i de evige Verdener, ligesom han ogsaa vil regjere i Majoritetens Hjærter paa Jorden; og trods alle mine Ufuldkommenheder, elsker jeg dog ham og vælger at tjene ham, som jeg kan bedst; min nuværende Kurs er en Følge af denne Beslutning. Jeg elsker dem, der elske og adlyde ham, af hvad Navn og Sekt de end ere, og jeg er bedrøvet for dem, der ikke forstaa hans Lærdomme saaledes, at de kunne føle sig tiltrukne deraf.

En Parodi.

Dommer Potifar til anklaget Hebræer: Stat op, El Reeched. Du er bleven forhørt og funden skyldig af en Jury, sammensat af Ægyptere, i at have avlet et Drengebarn, uden at have kastet det i Nilen inden femten Dage efter dets Fødsel, saaledes som Loven fordrer.

Fangen: Jeg har ikke begaaet nogen Forbrydelse, Deres Velbaarenhed. Hvad Synd var der i at avle et Drengebarn mere end et Pig. . . .

Retten: Stille! Du er alt funden skyldig; Retten kan ikke nu debattere den Affære. Har Du noget at sige til dit Forsvar?

Hebræeren: Det er bevisliggjort, Deres Velbaarenhed, at min Hustru og jeg selv kastede Barnet i Vandet og. . . . .

Retten: Snak; Loven kan ikke omgaas paa den Maade. Meningen med Pharaoh-Edmundsloven er at drukne alt mandligt Afkom af I opsætsige og forræderske Hebræere. Det almene Vel fordrer det. Eders hebræiske Institutioner ere farlige for vore loyale ægyptiske Skikke, og de maa afskaffes.

Hebræeren: Hvad skal jeg gjøre for at blive en saadan loyal og tro ægyptisk Borger?

Retten: Adlyde Lovene. Naa, lov nu, at Du vil adlyde Lovene!

Hebræeren: Hvorledes? Ved at drukne mit Afkom og forstøde min Familie? Aldrig, Hr. Dommer, aldrig!

Retten: Det er sørgeligt, meget sørgeligt. Du vil komme til at lide Lovens fulde Straf. Der er ti Klager mod dig, en for hver Dag, Du skjulte Barnet. Du dømmes herved til at lave Mursten og samle Stub og Straa til at brænde Stenene med for et Tidsrum af 50 Aar, fem Aar for hver Klage, Andre til Skræk og Advarsel. I ville Alle blive dømte til Trældom, med mindre I adlyde Lovene og derved bevidne Eders undersaatlige Troskab.

Fangen: Ægypterne have let ved at være loyale. De behøve ikke at drukne deres Drengebørn. Vi Hebræere vare ogsaa lovlydige, indtil I vedtog en ubarmhjærtig, speciel og proskriberende Lov imod os.

Retten: I tilbede ikke vore Guder; I ere Hyrder, I have afsondret Eder fra alle Andre ved at trække Eder tilbage til det Land Gosen; I kunne blive farlige for os, og Eders opvoksende Magt maa kues, om det saa skal tage hele Pharaohs Hær til at gjøre det. Det er ikke, fordi I avle Drengebørn, smukkere og kraftige, end vore, at vi ere efter Eder; det er Eders tiltagende politiske Magt. Det bedste, I kunne gjøre, er at lade Eders Døtre gifte sig med vore Sønner; blive som vi, handle som vi — blive „ægyptiserede".

Hebræeren (med opløftede Hænder): Herren forbyde det! Giv mig min Dom. Jeg vil stole paa Abrahams, Isaks og Jakobs Gud; han vil befri sit Folk fra dets Fjender.

Dødsfald. Den 12te Maj 1886, døde Biskop Hans Funks Hustru, Christine Svenson, i Newton, Cache County, Utah, af Kræft.

Afdøde var født d. 10de Juli 1834 i Sverrig, annammede Evangeliet i Kjøbenhavn 1853 og emigrerede til Utah i Aaret 1863.

Hun var Moder til syv Børn, af hvilke seks ere gaaede forud for hende. Hun var en kjærlig Hustru og trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. Den 15de Juli 1886. 35te Aargang.

Tale af Apostel F. D. Richards

ved Konferencens Begyndelse i Provo den 4de April 1886.

Det er meget behageligt, at vi ere i en saa bekvem Stilling i denne Morgenstund. De Hellige i Provo have arbejdet med Flid for at berede os et Sted at afholde vort Møde; men det er tydeligt, at vi finde de samme Omstændigheder her, som har været Tilfældet bestandigt med os, og det er, at Huset er for lidet. Elementerne synes at være gunstige for vort Møde.

Naar vi overveje Guds Folks Stilling og deres Tilværelse paa Jorden, ved jeg ikke, om der nogensinde har været en Tid, da vi havde mere Aarsag til at glæde og fryde os og til at prise Herren, end vi have i denne Dag.

Det er vel sandt, vi have set Tider, da vi, som et Folk, besad mere Frihed, da det Første Præsidentskab, de Tolv Apostler og Ældster tilhørende de forskjellige Kvorumer kunde møde tilsammen i Konference uden Fare for Overlast; med Frihed til at gaa og komme og bevæge sig iblandt Folket. Men det er et Spørgsmaal, om saa stor Frihed, som vi have nydt, vilde vedblive at være gavnlig for os med Hensyn til vor nuværende og fremtidige Velfærd.

Det er et Faktum tydelig bevist af Historien og tillige forkyndt i den hellige Skrift, at „de, som ville leve gudeligen i Kristus Jesus, skulle forfølges." Der synes ikke at være Noget uvist eller tvivlsomt i denne Udtalelse. Derfor, naar Alt gaar efter vort Ønske, kunne vi have god Grund til at spørge, om vi leve saa nær til Herren, som vi burde. Men medens vi ikke ønske Modstand, nødes vi til at møde det, fordi Vildfarelse er i Modstrid til Sandhed, og Sandhedens Fjende ved, at Herren har oprettet sin Kirke paa Jorden for sidste Gang. Og vor Mission er „Fred paa Jorden og Velbehag til Menneskene", dersom de blot ville antage Sandheden; men dersom de ikke ville, da bliver den anden af Frelserens Udsagn anvendelig: „I skulle ikke mene, at jeg er kommen at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen at bringe Fred, men Sværd. Thi jeg er kommen at tvistiggjøre et Menneske imod sin Fader,

og Datteren imod sin Moder, og Sønnens Hustru imod hendes Mands Moder, og en Mands Husfolk skulle være hans Fjender." (Matt. 10, 35—36.)

Det er lige saa nødvendigt og vigtigt, at vi skulde prøve Sandheden af disse Jesu Ord, som af dem, i hvilke han lover Fred og Lykke. Alt er nødvendigt for at fuldkomme Planen for vor Tilværelse, vor Tilvækst og Formerelse paa Jorden.

Vi have Aarstider af tilsyneladende stor Velstand, og tillige nogle, hvor det synes, at Alt er Tilbagegang og Modstand og tilsyneladende livløst; Naturen selv viser, at dette er nødvendigt. Efter at Landmanden har saaet sit Korn, og det er opvokset og indhøstet, da komme Efteraarets barske Storme, Vinterens Kulde stivner Bjergstrømmenes Vand, og hele Naturen har et alvorligt og livløst Udseende, meget forskjelligt fra Sommeren.

Det er lige saa nødvendigt for os at have skyfuldt og raat Vejr, som det er, at vi skulle have Solskin, for at Skabelsens Øjemed kan blive fuldbyrdet, Naturen have sin rette Gang, og Menneskehedens Interesser fremmes. Naar vi se, at det er saaledes med timelige Ting, er det underligt, at det skulde være det samme i aandelige Ting? Nej, Brødre, det er lige saa nødvendigt, at vi skulle møde Gjenvordigheder for at lære at bære intelligent Omsorg for vore aandelige Anliggender, som det er, at vi skulle have Vinterens Frost og Sne for at sætte os i Stand til at gjøre tilstrækkelige Forberedelser for vor timelige Velfærd.

Lader os derfor, som Hellige, lære at betragte den Stilling, i hvilken Forsynet tillader os at blive stillet, som den, der er os mest gavnlig, og anerkjende hans Haand i alle Ting.

Det har behaget Herren at sige til os i sine Aabenbaringer, at Ingen er under Fordømmelse, som holder hans Bud og anerkjender hans Haand i alle Ting. Det er uden Tvivl ofte haardt for os at se dette, naar Alt synes at gaa os imod, især som det, fra et menneskeligt Synspunkt betragtet, har gjort i den senere Tid; men vor Synskreds bliver klarere, vi se Tingene, som de ere, og vi betragte den ubehagelige Side af Tingene som tjenende til vort største Gode og Velsignelse. Og ved saaledes at anerkjende Herrens Haand berede vi os selv, formedelst en sand og levende Tro paa ham, for at erholde de Velsignelser, som han i sin Visdom har bestemt for os; og at vi, naar vi have levet den os bestemte Tid paa Jorden, maa have stor Aarsag til at fryde os ved Tanken om, at vi have været trofaste igjennem Modgang saa vel som Medgang, og saaledes vist, at vi ere værdige til at nyde Selskab med de forrige Dages Hellige, som paa deres Tid vare prøvede lig vi nu ere prøvede i vor.

Jeg er med Eder meget bedrøvet over, at det Første Præsidentskab ikke kan være her til Stede i Dag, men det synes ikke at kunne tilstedes for nærværende Tid. Vi ville derfor søge at være tilfredse med Stillingen, og gjøre det bedste vi kunne, og jeg haaber, søge mere flittig til Herren for hans Hellig Aands Lys til at lede os.

Da vi sidst hørte fra vor ærværdige Præsident, hvilket ikke er længe siden, var hans Helbred god. Hans hele Sjæl er hengiven bestandig til Folkets Interesse, og han arbejder i den Retning Dag efter Dag. Jeg vil sige til de Hellige, vær ved godt Mod. Lad Eders Bønner opstige bestandig for Kirkens Autoriteter, hvor som helst de monne være; og endskjønt vore Fjender gjøre spydige Bemærkninger, fordi nogle af

vore Folk have skjult sig, lad mig fortælle Eder, at dette er noget, som ligeledes var Tilfældet med Guds Folk i forrige Dage. Det ser ud, som om Djævelen vidste Tiden, naar Frelseren skulde komme til Verden, og begyndte straks at lægge en Plan for at tilintetgjøre ham ved at inspirere Herodes til at dræbe alle Drengebørn. Denne Plan blev opfunden og iværksat af Regjeringens højeste Autoriteter; men lode hans Venner ham blive der for at lade ham blive dræbt, at de derved kunde vise deres Lydighed til Lovene og blive ansete som gode Borgere, og Jehovas Planer blive tilintetgjorte? Nej, aldeles ikke. Saasnart Moderen var stærk nok til at rejse, blev Josef befalet i en Drøm at tage Barnet og dets Moder og fly, og han gjorde, som han blev befalet. De rejste, indtil de kom til Ægypten, hvor de forbleve i Skjul, indtil Engelen atter besøgte dem, og forkyndte dem, at de nu kunde gaa tilbage, thi de vare døde, som søgte efter Barnets Liv. Kunne ikke ogsaa vi udholde det, enten vi maa søge Skjul eller leve aabenlyst, alt efter som Omstændighederne byde, og ikke anse det som noget nyt eller forunderligt?"

Mange forunderlige Ting have fundet Sted siden Verdens Skabelse, for at de Retfærdige kunde have en Tilværelse paa Jorden; og uden Tvivl ville mange flere forunderlige Ting ske i Fremtiden.

Jeg ser ingen Aarsag for Frygt og Skjælven, ej heller er der nogen Grund for, at vi skulle hænge med Hovederne eller se bedrøvede ud. Lad enhver Mand og Kvinde iklæde sig Retfærdighedens Panser og leve nær til Herren, saa hans Aand kan ledsage dem; og deres Ansigter ville skinne med Fryd, fordi Sandhedens stille Triumf vil blive vist til dem bestandig, og vi ville glæde os mere og mere indtil den fuldkomne Dag.

Det er et uskatterligt Privilegium vi nyde, at komme tilsammen saaledes i Konference. Lader os glæde og fryde os og søge efter Herrens Velsignelser, at vor Gudstjeneste maa blive ledet paa en Maade, som er overensstemmende med hans Villie; at Raad og Lærdomme maa blive givne os, som ville være opbyggende og gavnlige for os.

Dersom de Hellige skulle blive af et Hjærte og et Sind, tør jeg sige, at der vil blive os givet det, som vil opbygge og belære enhver, der er kommen her i den Hensigt at erholde Føde for sin Sjæl. Jeg ønsker at indpræge i Eders Sind, at dersom Alt ikke er aldeles, som vi kunde ønske det skulde være, kunne vore Fjender ikke gjøre mere, end vor himmelske Fader tillader dem at gjøre. Han har paabegyndt et Værk, i Udførelsen af hvilket han har sagt, at „deres Vises Visdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig." Vi vide, at han har gjort dette i forbigangne Tider, vi have al Grund til at tro, at han vil styre denne sin Gjerning til en lykkelig Fuldendelse, triumfere over alle Mørkets Magter og berede Jorden for en Fredsregjering, den Tid, til hvilken alle Hellige, baade forrige og nulevende, se hen med Haab om evig Fryd. Den Dags Morgengry er kommen; Himmelens Lys har begyndt at skinne paa den formørkede Jord. Det store Millenniums Morgen begynder at gry; dets Lys begynder at farve Forfølgelsens Skyer, som hænge over os, og vi skulde være i Færd med at gjøre de nødvendige Forberedelser for det store Arbejde, medens Dagen varer; det Arbejde, der ikke alene angaar os, som nu leve, men ligeledes vore Venner, som ere døde.

Dersom vi blot ville rense os selv ved at afskære Synd fra os, og leve

saaledes, at vi kunne være antagelige for Gud, vil han forkorte sit Værk, og Alt vil blive udført paa hans egen Maade og i Følge hans egen Visdom ved at forkorte Tiden i Retfærdighed.

Des. News.

Forsoningen.

Vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Offer, hvorved han gjorde Forsoning for Verdens Synder, er det store Grundprincip i Evangeliet, hvorpaa hele Planen for Menneskeslægtens Forløsning er bygget. Uden vi ubetinget antage denne store Sandhed, kunne vi ikke tage det første Skridt i den guddommelige Plan, der er bestemt for at føre os tilbage til Gud vor Faders Nærværelse, og hæve os over Indflydelsen af det Onde og frigjøre os for enhver af Syndens Følger. Det er ligesaa nødvendigt for os at antage dette Princip om Forsoningen, som at tro, at Gud eksisterer, og Frelseren selv forenede skjønt disse to Sandheder, da han sagde: „Og dette er evigt Liv at kjende dig den eneste sande Gud, og den du udsendte Jesus Kristus." (Joh. 17, 3.)

Stort og vigtigt som dette Princip om Forsoningen er, ere vi dog aldeles beroende paa Aabenbarelse for dets Forkyndelse og Beviser derfor. Ulig mange Sandheder, med hvilke vi ere bekjendte, kan Kundskaben derom ikke erholdes igjennem menneskelig Studium. Det menneskelige Sind med al dets Visdom kunde aldrig have udgransket det. Vi kunne ikke bevise det, lig vi kunne et mathematisk Problem, og alligevel er det af yderste Vigtighed, at vi skulle forstaa det; thi der er intet andet Navn givet under Himmelen, hvorved vi kunne blive frelste."

Udueligheden af den menneskelige Fornuft til af sig selv at erholde Kundskab om denne store Sandhed gjør Læren om Forsoningen modbydelig til mange lærde Mænd, og mange af dem ere blevne saa ophøjede af Stolthed over deres videnskabelige Fremskridt, at de tvivle om hele Læren om Forløsningsværket. Og denne Tvivl findes ikke alene hos videnskabelige Mænd, men det er vel bekjendt, at mange af de mest indflydelsesrige Religionsforkyndere i vor Tid, især i Amerika, nære stærk Tvivl om Nødvendigheden af at Frelserens Blod skulde udgydes for Verdens Synder.

Principet Tro gjør os i Stand til at annamme denne store Lære, som er nødvendig for vor Frelse, og giver os en Overbevisning om dets Sandhed i vore Hjærter. „Det er Aanden i Mennesket og den Almægtiges Aand, som gjør ham forstandig." Troen er en Gave af Gud, men Mange gjøre ikke Brug af den, og naar den ikke bruges, bliver den svag og kraftesløs.

Det er Foragt for Troens Princip og en stolt Tillid til deres egne Sjælskræfter, der er Aarsag til den store Vantro og Gudsfornægtelse iblandt de Lærde i Verden. I deres Stolthed over deres store Opdagelser og videnskabelige Fremskridt tabe de den Ydmyghed, der er saa nødvendig for at erholde og øve Tro. Det er ikke absolut nødvendigt, at dette skulde være saaledes; thi vi have Eksempler paa Mænd, som besadde stor Tro og tillige vare i Besiddelse af de største Aandsevner. Men det er paa Moden at lovprise den menneskelige Fornuft, medens Tro anses som uværdig at skjæn-

kes nogen Opmærksomhed. De, som tænke saaledes, ville aldrig komme til Kundskab om Gud og Jesus Kristus, som han har sendt; thi de forkaste det eneste Middel, hvorved denne Kundskab kan erholdes. De ere fristede til at betragte Læren om Forsoningen som en Legende om, hvad Fyrst Bismarck kalder „Kristendommens Mythologi." Troen leder Mennesket til at annamme Evangeliet, som bringer den Hellig-Aand, hvorved en Kundskab om Gud og hans Søn Jesus Kristus kan erholdes. Ved intet andet Middel kan dette opnaas. Penge kunne ikke kjøbe det, ejheller kan menneskelig Visdom give det.

De nuværende saakaldte kristne Sekters og Kirkers modstridende og dunkle Ideer angaaende dette højst vigtige Punkt — Forsoningen, er nok et Bevis iblandt mange, at de have forladt den tidlige Kristendoms simple og klare Principer, og deres Tilstand er en naturlig Følge af Mangelen paa Aabenbaringens Lys og den Hellig Aands Inspiration til at lede dem. Ingen kan for et Øjeblik antage, at denne Uvished om Forsoningens Omfang og Virkning eksisterede hos de forrige Dages Apostle. Lader os forestille os, om vi kunne, Paulus forkyndende en Ting desangaaende og Peter en anden, og Jakob og Johannes, hver af dem, havende forskjellige Ideer derom fra alle de Andre! En saadan Forvirring vilde være lig den, der findes paa Jorden i Dag iblandt de forskjellige Religionsforkyndere. Nogle antage, at Forløsningens frelsende Kraft strækker sig kun til nogle begunstigede Faa, som ere forud bestemte til at blive frelste, uden nogetsomhelst Hensyn til deres Gjerninger, medens det store Flertal ere uberørte deraf og forudbestemte til evig Fordømmelse, og at ingen af deres Gjerninger kunne forhindre eller formilde denne frygtelige Skjæbne. Andre gaa til en anden Yderlighed og forsikre, at formedelst Forsoningen ville Alle, ved blot at tro paa Kristus, blive frelste. Men selv denne sidste Klasse, som for Øjeblikket ere meget talrige, endskjønt de gjøre Vejen til Himmerige saa let, at en Morder kan opfylde Betingelserne lige paa det Sidste, naar han er i Færd med at forlade denne Verden, sætte Døden som en Grænse for Opnaaelsen af Frelse, og give intet Haab til de utallige Millioner, som have levet, og døde uden at høre Jesu Navn og følgelig ikke kunde udvise nogen Tro paa ham. Atter, Mange nægte Forsoningens Virkning paa Børn, som ere døde uden at gjennemgaa en Ceremoni, som spæde Børn ikke ere i Stand til at forstaa, og der er i det Hele taget lige saa mange forskjellige Ideer om dette vigtige Æmne som om noget Andet af Evangeliets Principer. Lad os nu se, hvad Skriften siger om Forsoningens Kraft og Udstrækning angaaende Menneskenes Frelse; og vi ville først betragte Stillingen af det meget store Antal, som dø i den spæde Alder, eller førend de opnaa en saadan Alder, at de kunne betragtes som ansvarlige.

Man skulde synes, at smaa Børns Stilling kunde let forstaaes af Jesu Ord om dem: „Lader smaa Børn komme til mig og formener dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til." Intet Tilfælde i vor Frelsers korte Mission paa Jorden udviser mere skjønt hans menneskelige Ømhed og guddommelige Majestæt, end det, som frembragte disse Ord. Herlige Ord, som have indgydt Trøst til mangen sørgende Moder, naar hun har overgivet sit spæde Barn til Dødens Engels ubøjelige Kald; ømme Ord, som mildt irettesatte Disciplene i deres velmente Forsøg paa at befri ham fra Overhæng af Mødre ængstelige for at

erholde den guddommelige Velsignelse paa de uskyldige Væsener, som de bare paa deres Arme; majestætiske Ord, der for stedse skulde bringe til Tavshed den frygtelige Lære om smaa Børns Synd, der vanærer Guddommen, som den bespjæmmer Menneskeheden. Ved en anden Lejlighed sagde Jesus til sine Disciple: „Sandelig jeg siger Eder, uden I omvende Eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige." (Math. 18, 3.) Atter, da Frelseren befalede sine Apostler at „gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet til al Skabningen," vare Betingelserne for Salighed -- Tro og Daab. Den første af disse Betingelser er det umuligt for smaa Børn at opfylde, og vi maa derfor tro, at de blive salige uden Betingelser ved Forløsningen fra Arvesynden igjennem Kristi Forsoning, eller at de ere udelukkede derfra, indtil en modnere Alder giver dem Lejlighed til at adlyde Betingelserne. Men dersom vi antage denne sidste Anskuelse, stirrer den Kjendsgjerning os imøde, at næsten Halvparten af Menneskeslægten dø i den spæde Alder. Den moderne Kristendoms Opfindsomhed har udstuderet en Plan, hvorved de søge at frelse en lille Del af disse Børn, nemlig, ved en besynderlig Ceremoni kaldet Barnedaab, som ikke har mindste Lighed med Daabens Ordinantse, som den udførtes af de første Kristne, og de have med dette tillige indført et Slags Stedfortræderskab af Faddere og Gudmødre; noget, som der i den hellige Skrift ikke findes den mindste Hentydning til. Derfor, vor Frelsers Ord: „Den, som tror og bliver døbt skal blive salig," har i Tilfælde af dem, som dø i den spæde Alder blevet udtydet at mene, „De, som blive bestænkede med nogle faa Draaber indviet Vand, og hvis Faddere og Gudmødre give visse Løfter og paatage sig visse Ansvar i deres Navn, skulle blive frelste." Men disse Skikke ere Menneskebud og ere ikke omtalte i nogen af vor himmelske Faders Aabenbaringer til Menneskene, og de paaminde os om vor Frelsers Ord: „De dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud." (Markus 7, 7.) Men selv om vi skulle være tilbøjelige til at antage denne af Mennesker opfundne Lære, og tilstaa dens Virkning for de faa Børns Frelse, som have annammet denne Bestænkelse, hvad skulle vi sige om de Millioner af Børn, som ere døde uden at blive bestænket med indviet Vand, og som ikke have Faddere eller Gudmødre? Vi kunne sige dette, at medens det kun er Mennesker, som have opfundet denne Lære om at frelse nogle faa spæde Børn fra Fordømmelse, er det ogsaa kun Mennesker, som have dømt nogen af dem til en saadan Skjæbne, der er aldeles modstridende sand Kristendom, som fremsat af vor Frelser i de Skriftsteder vi have anført.

Iblandt alt det, som Skriften lærer os om den store Domsdag, findes der ikke den mindste Hentydning til nogen Skyld eller Straf til Mennesket for vore første Forældres Synd, almindeligen kaldet Arvesynden. Men paa den anden Side ere vi stedse paamindede om, at Gamle og Unge, Smaa og Store, ville blive dømte efter de Gjerninger, som de have gjort her i Livet. Jesus sagde til sine Disciple ved en vis Lejlighed: „Thi Menneskenes Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale hver efter sin Gjerning." (Math. 16, 27.) Paulus skrev ligeledes til Korinthierne: „Thi os bør alle at aabenbares for Kristi Domstol, at hver kan faa efter det, som er sket ved Legemet, efter det, som han har gjort, enten Godt eller Ondt." (2 Kor. 5, 10.) Vi

kunde anføre mange flere Skriftsteder, som vilde vise, at Menneskeslægten ikke bliver straffet for Arvesynden, og visselig i en Dom over Gjerninger gjorte i Livet, er der intet at frygte for angaaende smaa Børns Frelse.

Medens det er saaledes tydeligt fra Bibelens Lære, at Forløsning for denne store Del af Menneskeslægten er sikret ved Jesu Kristi Forsoning, have de Sidste-Dages Hellige Adgang til Aabenbaringer, der stadfæste dette paa den mest utvivlsomme Maade. Da Jesus viste sig for Nephiterne efter sin Opstandelse, befalede han, at deres smaa Børn skulde føres til ham, og han tog dem, En efter En, og velsignede dem. „Og Folket saa Himlene aabne, og de saa Engle nedstige, tilsynetadende i Ild, og de omgave disse Smaa, og de vare omgivne af Ild, og Englene tjente dem.“ (Mormons Bog Side 624.) Moroni, en stor Profet, som levede paa Amerikas Fastland omtrent 400 Aar efter Kristi Fødsel, siger: „Men smaa Børn ere levende i Kristo, fra Verdens Begyndelse af; om dette ikke var saaledes, vilde Gud være en partisk Gud, og ligeledes en foranderlig Gud, som gjør Persons Anseelse; thi hvor mange smaa Børn ere ikke døde uden Daab . . . Thi det er en frygtelig Ondskab at antage, at Gud vil frelse et Barn formedelst Daab, og at et andet skulde blive fordømt, fordi det ikke blev døbt . . . Smaa Børn kunne ikke omvende sig; derfor er det en skrækkelig Synd at fornægte Guds rene Barmhjærtighed mod dem, thi de ere alle levende i ham formedelst hans Naade. Og den, som siger, at smaa Børn behøve Daab, fornægter Kristi Barmhjærtighed og tilsidesætter hans Forsoning og hans Forløsnings Kraft. Ve over Saadanne, thi de staa i Fare for Døden, Helvede og den evige Pine. Jeg taler det frimodigt, Gud har befalet mig det“ (Mormons Bog Side 738—39.)

I en Aabenbaring given til Profeten Josef Smith, siger Herren: „Men se, jeg siger Eder, at smaa Børn ere forløste fra Verdens Begyndelse ved min Enbaarne; derfor kunne de ikke synde; thi Satan er ikke given Magt til at friste smaa Børn, førend de ere gamle nok til at være ansvarlige for mig.“ Og ligeledes: „Enhver Aand var uskyldig i Begyndelsen, og eftersom Gud havde forløst Mennesket fra Syndefaldet, blev Mennesket igjen som smaa Børn uskyldige for Gud.“

Medens disse Skriftsteder fra Mormons og Pagtens Bog ikke ville blive antagne af vore Læsere, som ikke ere af vor Tro, kunne de læses med Interesse som visende en fuldkommen Overensstemmelse imellem disse Bøger og Bibelen angaaende Læren om, at smaa Børn ere forløste ved Kristi Forsoning, og dersom de dø i den spæde Alder, er deres Frelse sikker. (Forts.)

Mange Mennesker bruge deres første Aar til at gjøre deres sidste Aar pinlige.

Det Menneske har ingen Venner, som ikke har en Ven, der har Mod til at vise ham hans Fejl.

Det, man holder for sig selv, kan man forandre og fortryde, men Ord, man har udtalt, kan man ikke kalde tilbage.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Opstandelse og evig Dom.

Iblandt de ledende Principer i de Sidste-Dages Helliges Tro er Opstandelse og evig Dom. Herrens Aabenbaringer udfolder ikke alene Livet efter Døden — Aandens Liv naar Legemet er dødt, men den fremtidige Opstandelse af Legemet, uden hvilket Individet vilde være ufuldkomment. Død kom ind i Verden formedelst Overtrædelse. Guds Lov er Livsens Lov. Synd er Lovens Overtrædelse. Syndens Sold er Død. Kristi Blod blev udgydt for Syndernes Forladelse. „Han er det Guds Lam, som bærer Verdens Synd." Som i Adam Alle dø, saa i Kristus skulle Alle leve. Døden er almindelig, saaledes vil ogsaa Opstandelsen blive. Lægemidlet er ligesaa stort som Sygdommen; Forløsningen som Faldet.

Jesus besidder Opstandelsens Nøgler. Straks efter hans egen Opstandelse bleve Andre oprejste fra de Døde og viste sig til Disciplene i Jerusalem. Naar Jesus kommer i Himmelens Skyer for at regjere som Kongernes Konge og Herrernes Herre, vil han fremkalde sine Helliges sovende Støv af Gravene; deres Aand og Legeme ville blive gjenforenede og blive levendegjort ved den evige Aand og ikke med forgængeligt Blod, de ville blive udødelige — uforkrænkelige. Deres Legemer ville blive virkelige, skjønt aandelige. De Døde i Kristus ville opstaa først. Dem, som ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, ved Daab ville blive lig ham i Opstandelse, og besidde herliggjorte Legemer, der ville blive celestiale.

Efter det store Milennium — et Tusinde af vore Aar — er til Ende, ville de andre Døde komme frem og blive dømte efter deres Gjerninger. De Retfærdige, som ikke kjendte Kristi Evangelium i Kjødet, ville gaa foran de Uretfærdige i Opstandelsen. Men hele Menneskeslægten vil fremstaa legemlig for Dommersædet og gjøre Regnskab for enhver Gjerning, som ikke er bleven tilgiven igjennem Evangeliets Ordinantser. Evig Retfærdighed blandet med Barmhjærtighed vil inspirere Dommen. Nogle ville arve den terrestriale Herlighed og Andre den telestiale. Der er en Herlighed lig Solens, som kaldes den celestiale, er en anden lig Maanens, der hvilken den terrestriale; og der er en lig Stjernernes, som er den telestiale, og som en Stjerne overgaar en anden i Klarhed, saaledes vil det ogsaa blive i Opstandelsen. Sidst af Alle ere Fortabelsens Børn, som ingen Herlighed arve, men da de have syndet imod Lys og Kundskab, misbrugt Kraften given dem for at opnaa celestial Herlighed, gjort at Lyset i dem blev til Mørke, og begaaet den utilgivelige Synd, ville de blive kastede ud i det yderste Mørke med Djævelen og hans Engle og lide den anden Død.

Retfærdighed og Dom vil saaledes blive tildelt Alle af ham, som er evig. Kristi Forsoningsværk vil blive fuldkommet. Enhver, som kan frelses vil blive frelst. Intet, som Faderen har givet ham, vil blive fortabt. Men der er mange Boliger i det himmelske Rige, og enhver forløst Sjæl vil blive givet den Stilling, for hvilken den har beredt sig i sin Prøvestand paa Jorden. De Retfærdige af enhver Tidsalder, de Hellige fra de forrige saa vel som af de sidste Dage, ville

dvæle i Faderens og Sønnens Nærværelse og blive dem lig i Herlighed, Magt, Majestæt og Rige, og de ville besidde alle Nøglerne til alle Højder og Dybder af baade timelige og aandelige Ting. Og alle Andre af alle Nationer ville blive givne de Pladser, som de have fortjent i det evige Rige, skjønt ikke i den umiddelbare Nærhed af de Herliggjorte, hvor de kunne nyde en Tilværelse, bøje Knæ for Kongernes Konge og tjene ham, som er over Alle, Lyset og Livet, alle Tings Fryd og Herlighed, igjennem al Evighed.

Næste Emigration. Det næste Selskab Emigranter vil afrejse fra Kjøbenhavn den 12te August.

Saa vidt vides endnu, ville Priserne blive de samme som i Juni.

Kristenkjærlighed og Sektisme.

Det var en raa, regnfuld og ubehagelig Dag, og Veje og Stier vare næsten opløste og bundløse; da to af vore Ældster en Aften ankom til Skolehuset i Y— i de Forenede Stater og fandt Døren aflaaset og ingen Mennesker i Sigte. De havde Dagen forud erholdt Tilladelse til og bekjendtgjort, at de vilde afholde Forsamling den følgende Aften, dersom Vejret tillod; men da de imidlertid ikke vidste hvad Slags Vejr, der vilde forhindre Folk i at komme, besluttede de at være tilstede, saa at Ingen, der muligvis maatte komme, skulde blive skuffede.

Her var de altsaa i en fremmed Egn, hvor de nylig havde erfaret, at stor Fordom herskede; Taagen og Mørket, tilligemed det daarlige Vejr, og Tanken om deres lykkelige Hjem, fra hvilke de nu vare saa langt borte, tilsammen forenede sig og kastede en Skygge af Tungsindighed over dem. Alt var stille som Graven, og intet Lys var i Sigte; thi det var en af disse vilde og tyndt beboede Egne i Alleghany-Bjærgene, hvor Skolehuset ofte bestaar af et Blokhus beliggende i en afsides Lund lige langt fra de omliggende Plantager, og til hvilke Smaastier lede.

Ældste N. brød tilsidst Stilheden: „Vel, Broder C., det er tydeligt, at vi Ingen ville have at prædike til i Aften, og da det næppe vil være Visdom at forsøge at tilbringe Natten her, foreslaar jeg, at vi opsøge os et Logi. Omtrent en halv Fjerdingvej herfra boer en Hr. S., som jeg har hørt omtale som Troende. Lad os forsøge ham.

Ældste C. smilede ved Hentydningen til Benævnelsen „Troende", men bifaldt Forslaget, og de gik derhen. Døren blev aabnet af en gammel Dame, tilsyneladende Svigermoder til en yngre Dame, som havde et Barn paa Armen, og syntes at være Husets Frue. Atmosfæren faldt flere Grader under Zero, saa snart de opdagede, hvem deres Gjæster vare. De bleve anviste nogle Stole, „dersom de ønskede at sidde ned," og Fru S., gjættende Hensigten med Besøget, gik ud for at raadføre sig med sin Ægtefælle, som var i Færd med at kløve Brænde. Ældsterne ønskede sig af

Hjærtet tilbage til det gamle Skolehus, men de havde ikke Tid til at tænke længe, før Fruen kom tilbage. De kunde forudse, hvad Udfaldet vilde blive, men besluttede alligevel at fremføre deres Ærinde; og Ældste N. begyndte: „Vel, Fru S., jeg, antager det er næppe nødvendigt at fortælle Dem, at vi ere Mormonmissionærer, og at vi ere blevne skuffede i det vi ventede, at holde Forsamling som bekjendtgjort, tildels fordi vi have ikke noget Sted at overnatte. Vi ere derfor komne her for at se, om der var en Mulighed for at vi kunde forblive —."

„I kan ikke blive her," afbrød denne „troende" Xantippe ham.

„Meget godt Madame," svarede N., „jeg haaber ikke, at vi har forulejliget dem. Vi vilde tilvisse foretrække at være uden Husly, selv i en Nat lig denne, end at forblive i et Hus, hvor vi ikke ere velkomne. God Nat."

Da de gik forbi Hr. S., søgte han med et hykleriſk Anstrøg at undskylde sig, og sagde: „Det bedrøver mig, mine Herrer, at vi ikke kan overnatte Eder, men vi ere ikke forberedte paa at logere Fremmede." Det kan her tilføjes at denne korte Undskyldning indeholdt to Løgne, hvilket Ældsterne senere erfarede.

Omtrent en Fjerdingvej længer mod Øst boede en bekjendt Fritænker ved Navn Geo. S. V. Missionærerne havde ofte hørt ham omtale. Han var bleven dem beskreven af hans „troende" Naboer som kun lidt bedre end en Djævel i menneskelig Skikkelse. Havde det været om Dagen vilde Ældsterne næppe have givet ham Lejlighed til at drive dem fra sin Dør med Eder og Forbandelser, men der var ingen anden Udvej, saa de besluttede at anmode ham for Logi.

Han var netop kommen tilbage fra en anstrængende Ridetur, og laa udstrakt foran Ilden, plaget af Nuralgia i Hovedet og Ansigtet. Han var lige slumret ind, da Ældsterne ankom, og da en af Familien vaagnede ham, bad han Missionærerne undskylde, at han sov, da han ikke vidste, at der var Fremmede. Ældste N. gjorde ham bekjendt med deres Stilling. „I kunne være her i Nat," sagde han, førend de havde forlangt det af ham.

Hvilken Forskjel! Nægtet Husly af „troende" Kristne, bleve Herrens Tjenere budte velkommen af en ivrig Fritænker. Den Ene bærer Kristi Navn, men er foruden hans Dyder; den Anden tvivler om Sandheden af Religion, men besidder en af Kristendommens største Dyder — Barmhjærtighed. Den Sidste, medens han fornægter Guddommen, viser i sit daglige Liv Lydighed til det Andet af de to store Bud, men den Første adlyder ingen af dem, eftersom det er umuligt for Nogen at elske Gud, som ikke elsker sin Næste. Han er derfor en Hykler og viser sig selv at være „et lydende Malm og en klingende Bjælde." 1 Kor. 13, 1.) I sine Anskuelser om Livet efter dette, er han ligesaa ubarmhjærtig; thi medens han er overbevist om, at hans egen Salighed er sikret, og en Plads i Herlighedens Boliger er beredt for ham, vil han fordømme sin vantro Broder til Helvedes uudslukkelige Ild, uden mindste Haab om Forløsning igjennem al Evighed, og hans snæverhjærtede Sjæl glæder sig ved Tanken om denne deres frygtelige Tilstand.

Paa den anden Side, Fritænkeren, som ikke tror paa et Liv efter dette, bruger den samme Logik som sin selvretfærdige Broder i at vise Modsigelserne i Religion, og paastaar at Himmelen kun er en Indbildning, et „Fata Morgana" for at bedrage Sandserne, og Helvede kun et Skræmmebillede for at indgyde Skræk i dem, hvis Indbildningskraft overgaar

deres Fornuft og Dømmekraft. I ethvert Tilfælde, siger Han, dersom der er en Himmel, og den samme Retfærdighed udøves der som her, er han villig til at møde Følgerne af sine Gjerninger sammen med dem, hvis Religion bestaar af store Paastande, Salmesang og lange Bønner. Hr. B's. Gjæstfrihed var ejheller hans eneste Dyd, men han var tillige liberal i sine Idér om religiøs Frihed.

„Jeg tager aldrig Parti med nogen Sekt i Religion, men holder mig i Afstand, og lader dem selv stride saa meget de ønske," sagde han, idet han omtalte de uendelige Stridigheder og Tvistigheder iblandt Sekterne.

Han gjorde mange Spørgsmaal angaaende de Sidste-Dages Helliges Religion, hvilke Ældsterne besvarede tilsyneladende til hans Tilfredshed.

„Nu, mine Herrer," sagde han, „dette er det mest forunderlige i Religion. — Undskyld mig, at jeg taler rent ud. — En Methodistpræst kommer til et Nabolav og holder en meget smuk Tale; Mange sluger alt han siger og blive Methodister. Han er en god Mand, følgelig nødes vi til at tro, at hvad han siger, er Sandhed. Mange, som jeg sagde, tro ham, og blive fordomsfulde mod alle Andre. Jeg har aldrig kunnet være saa snæverhjærtet; jeg gik og hørte dem alle. Næst kom en Presbyter, en Mand, som jeg vidste var oprigtig. Han holdt ogsaa en smuk lille Tale, men tilintetgjorde mange Paastande som hans Methodistbroder havde gjort. Mange troede paa ham; thi han prædikede fra Bibelen, men jeg vedblev at tvivle. Kort efter kom en Baptist; han forkyndte, at alle de Andre vare forkerte, og beviste det af Bibelen, i det Mindste til Manges Overbevisning. Saaledes ere mine Naboer delte. Jeg tror, at alle disse Prædikantere vare ærlige og oprigtige Mænd, og En var ligesaa beretiget til Tiltro, som en Anden. De fleste af mine Naboer forenede sig med en eller anden Sekt, men jeg gjorde ikke, og jeg kan ikke. Ingen fornuftig Mand kan tro, Alt hvad de sige, og dersom man antager hvad En siger, antager man Idér, som ikke er bedre end Ens egne. Jeg foretrækker at bruge min egen Hjærne. Desforuden er det min Erfaring, at de fleste af dem, som forene sig med disse forskjellige Sekter ere uvidende og ulærde. Der ere tillige saa mange Smaastridigheder og Ubestaaelser, som ikke vilde eksistere, dersom det ikke var for sekteriske Idér. Disse Ting gav mig for længe siden Afsky for Religion, og var mere end noget Andet Aarsag til, at jeg blev Fritænker."

„Der er ikke noget forunderligt i deres Valg," svarede Ældste N. „Jeg tror at Tusinder ere aarligen drevne til at blive Fritænkere af de Grunde, som De omtaler. Til samme Tid kan jeg ikke retfærddiggjøre nogen Mand i at blive Fritænker, fordi han bliver bekjendt med falske Religioner. Hvad Resultat vilde de komme til, dersom De i Deres Forretning skulde komme i Besiddelse af, vi vil sige en halv Snes tidollar Sedler, hvilke De ved nærmere Undersøgelser vilde opdage at være falske, vilde De derfor sige, at der var ingen ægte tidollar Sedler?"

Vor Vært betænkte sig et Øjeblik og svarede derpaa: „Nej, en saadan Slutning vilde være modstridende sund Fornuft; thi dersom der oprindelig ingen ægte Sedler vare, vilde der naturligvis ingen uægte blive."

„Saaledes," vedblev Ældste N, „er det netop med Religion. At der ere mange falske Religioner, er tydeligt; Frelseren siger selv: „Uden I ere et, ere I ikke mine." Derfor synes jeg, at det er stridende mod sund Fornuft at blive en

en Fritænker, blot fordi En møder en Del falske Religioner."

„Ja," svarede Hr. V. langsomt, „det er sandt, undtagen at selve Originalen skulde være en Fabel."

„Men, Hr. V. synes De, at det er overensstemmende med Fornuft at antage, at en falsk Mønt vilde blive eftergjort? Og dersom dette ikke vilde blive Tilfældet, vilde det være fornuftigt at antage en saadan Idé om Religion? Jeg tør vove at sige, at De aldrig grundigt har undersøgt det Evangelium, som Kristus lærte; og i dette Tilfælde har De ingen Ret til at fordømme det, undtagen De vil holde det for Ret at forkaste en Ting, førend man hører den."

„Vel, hvad synes De om den katholske Religion"?

„Jeg betragter den som en daarlig Efterlignelse af Kristi Kirke."

„Hvad synes De om de protestantiske?

„Det er en lille Smule bedre Efterlignelse.

„Vel, hvad anser De som den sande Kirke?"

„Intet mindre end den Apostoliske Kirke med dens fuldkomne Organisation, nemlig: Apostler, Profeter, Ældster, Lærere, Diakoner o. s. v.; dens rene Lære saaledes som lært af Kristus og hans Apostler, nemlig: Tro, Omvendelse, Daab ved Begravelse i Vandet, Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, og de Gaver og Velsignelser, som skulle følge de Troende, nemlig: Profetiens, Helbredelsens, Tungemaalsgaven o. s. v., kan udgjøre den sande Guds Kirke. I denne er der Frelse og ikke i nogen Anden."

„Med et Ord, De troer paa en Kirke med inspirerede Mænd?"

„Ja."

„Men dersom jeg ikke tager Fejl, forkaste det store Flertal af Nutidens kristne Prædikantere Idén om Inspiration?"

„Ja. det er sandt; dersom de ikke forkastede dette, vilde alle deres Samfund med et falde til Jorden. Dersom de ikke søgte at forblinde Folket ved at forkynde til dem, at Herren ikke mere vil tale fra Himmelen, vilde Bibelen fordømme deres Paastande. Den sande Guds Kirke ophørte, da Inspiration ophørte, og da Apostlene og dem, som besad det hellige Præstedømme bleve dræbte og udryddede af Jorden. Det sande Evangelium er i disse sidste Dage bleven gjengivet til Jorden paa den eneste Maade, paa hvilket det kunde blive gjengivet, nemlig ved Aabenbaring fra Himmelen, og dette er, hvad vi ere udsendte for at forkynde til Menneskene."

Polygami blev ligeledes omhandlet tilligemed andre af Evangeliets Principer, og Hr. V. udviste Villighed til at opgive en Paastand, naar den blev mødt med Fornuftgrunde.

Ved Frokostbordet næste Morgen sagde han: „Jeg ønsker ikke at vise overdreven Nysgjerrighed, men sig mig, hvorledes have mine troende, kristne Venner behandlet Dem? Naturligvis, tilføjede han ironisk, vilde de ikke jage Dem paa Døren eller nægte Dem en Nats Logi?"

Ældste C. gav ham en Beretning om, hvorledes hans troende Nabo havde behandlet dem, og han smilede med en tilfreds Mine.

„Vel mine Herrer," sagde han til Slutning, „dersom De nogensinde skulde komme denne Vej igjen, ere De velkomne i mit Hus."

Om Ældste N's. Diskussion med ham om Evangeliets Principer vil svække hans fritænkeriske Idér er maaske uvist, men en Ting er vist, at han vil blive belønnet for sin Gjæstfrihed, og tillige blive holdt til Ansvar for det Vidnesbyrd baaret til ham om Evangeliets Sandhed.

Contributor.

Korrespondance.

Ephraim, den 2den Juni 1886.
Præsident N. C. Flygare.
Kjære Broder!

Dersom De finder det passende at publicere mit Forsøg paa at skildre Aandeverdenen, turde det maaske være godt at ledsage dette Digt med et Par Ord, saa at ingen Misforstaaelse skal finde Sted, eller Ansvar paahvile Andre end Forfatteren.

Kirken er ikke ansvarlig for de heri fremsatte Ideers Rigtighed eller Urigtighed; thi endnu er, saa vidt jeg veed, ikke nogen ny eller ældre Aabenbaring given, som direkte omhandler dette interessante Emne, men ikke desto mindre ere mange Skriftsteder i Bibelen i fuldkommen Harmoni med dem, som ogsaa visse Tilfælde, der ere indtrufne i den senere Tid, hvor de Hensovede have vist sig for sine nulevende Venner, især siden Templerne ere tagne i Brug.

Herren lærte sine Disciple: „Søger, og I skulle finde!"

Sandhedens Aand aabenbarer af de skjulte Ting, og Fornuften under Indflydelse af Himlens Lys leder Kirkens Medlemmer fremad saa hurtig, som de gjøre sig Umage for at gjøre Fremskridt. Mange Medlemmer modtage derfor Lys og Aabenbaring for deres eget Gavn angaaende vigtige Principer, men saadanne kunne ikke gjøres til Kirkens Lærdomme, selv om de ere aldeles paalidelige og sandfærdige. Dette maa og kan alene ske gjennem Den, som er Kirkens Profet, Seer og Aabenbarer; thi skjønt der kan være Tusinder af Profeter og Profetinder i Kirken, saa er der kun En for Kirken ad Gangen.

Forfatteren tillader sig endvidere at forklare nogle af de vigtigste Ideer, som heri omhandles, fra sit eget Synspunkt. Aanden er udødelig. Den er et individuelt Fornuftvæsen. Den er sig selv og ingen Anden, efter Døden lige saa vel som før Døden. Legemet er kun Aandens Bolig eller Beklædning, medens dette jordiske Liv varer — Aanden har samme Form og uden Tvivl samme Størrelse som her i Livet. Livet er Aand. Om Aanden er udødelig i Mennesket, kan den da være andet i Dyrene? Dyrene kunne tænke, glæde sig, sørge, elske og have ligesom Mennesket, skjønt i en ringere Grad af Fuldkommenhed. Planteriget har Liv, skjønt vi ikke vide om, at Planterne have nogen Tænkeevne, men de have Liv — og Liv er Aand. Kunde man tænke sig en Verden i Himlen eller noget andet Sted, som vilde fortjene et Navn som „Paradis", uden at være i Besiddelse af disse vor syndige Verdens skjønneste Prydelser. Johannes, Aabenbareren, saa dem paa den nye Jord, hvor Livsens Træ voksede paa begge Sider af den dejlige Flod, som løb igjennem det ny Jerusalem.

Baade Mennesker, Dyr og Planter bestaa af to Kjøn — og var saaledes indrettet fra Begyndelsen, før Døden blev indført ved Overtrædelsen i Edens Have. Naar Døden atter ophører, maa som en naturlig Følge Frygten derfor ogsaa ophøre; thi det er Lidelse som Dødens Forløber, der gjør Mennesker og Dyr frygtagtige, og som gjør Forsvarsmidler til en Nødvendighed. Naar Død ophører, ville Mennesker og Dyr leve i Fred. De kunne ikke dræbe og fortære hinanden, naar de ikke kunne dø.

C. C. A. Christensen.

„Aandeverdenen“.

(Allegori.)

Dit Brev, min elskte Ven, er mig ihænde —
Din ædle Broder bragte mig det her;
Med Døden fik hans mange Sorger Ende,
Og lykkelig blandt Venner nu han er.
Hans Støv i Graven stedte I til Hvile
Med Sorg, som Alt var tabt, da han forlod,
Og dog, i Dødens Favn I saa ham smile;
Thi Smilet paa de blege Læber stod.
Da mødtes han af Venner og Veninder —
Han kjendte straks enhver af dem igjen,
Og glad blandt dem han sig nu her befinder
Og sender hermed denne Hilsen hen.

Som Du mig bad, jeg nu vil Dig forklare
Saa godt jeg kan min egen Stilling her;
Jeg ogsaa dine Spørgsmaal vil besvare,
Da de dit Hjærte synes ligge nær.
Jeg er endnu i Et og Alt en Kvinde,
Den samme Aand, den samme Sjæl som før,
Men ingen Pagter her os sammenbinde,
Thi Saadant, veed Du, ender naar man dør.
Jeg derfor ej kan her din Hustru være,
Men der er Haab, og Du skal siden lære,
Hvorledes Pagter sluttes skal med Gud.

Vor Verden, som er ubekjendt for Eder,
Er ikke desto mindre stor og skjøn,
Og Aander findes næsten alle Steder
Af alle Aldre og af begge Kjøn.
Her findes Alt, som en Gang var i Live
Af Planter og af Dyr og Mennesker,
Og meget mere, end jeg kan beskrive,
Jeg hører, og jeg ser og finder her;
Saaledes har vi her en Edens Have,
Med dejlig Frugt og skjønne Blomsterbed —
Men her er ingen Død og ingen Grave
Og ingen Frygt — men Kjærlighed og Fred.

Jeg ofte ser et Lam ved Løvens Side —
En Bjørn i Haven stundom plukker Bær —
En liden Dreng vil tidt en Tiger ride
Og uskadt komme Slangens Hule nær —
I Skoven Ørn og Due bo tilsammen,
Hvor Nattergalen sine Triller slaa,

Mens Uglen lytter til fra Egestammen
Iblandt en Flok af glade Fugle smaa —
Den sorte Ravn her intet Aadsel finder,
Og Ulven heller intet Kjød og Blod —
Men Alt om Adams Paradis os minder,
Da Verden var for Alle saare god.

Hver har sin Plads, sit eget Hjem og Bolig,
Og Orden hersker som i Himlen selv —
Beskyttet af Guds Lov man lever rolig,
Og Tiden rinder som en stille Elv —
Med nyttig Gjerning her vi os beskjæfte
Og samle Kundskab baade Nat og Dag —
Erfaring, veed Du, Troen vil bekræfte,
Og Kundskab indbefatter mange Fag.
Her Videnskaben har sit rette Sæde,
Og Kunsten stedse store Fremskridt gjør;
Er ikke det en Grund til Haab og Glæde,
At Kundskab ikke tabes, naar man dør?

Ja her er mange Ting at se og lære,
Som Jordens Børn kan ikke vel forstaa —
Men her vil Troen sine Frugter bære,
Og Vished, som er Kundskab, her vi faa.
Vi leve — og vi veed, vi nyde Livet
Og skride frem i Videnskab og Kunst;
Thi daglig Undervisning bliver givet
Til dem, som findes værdig saadan Gunst.
Musikens ædle Kunst endnu Beethoven
Og tusind andre Mestre dyrke her —
Og inspirer'de af Guds Aand fra oven
Vi udgjør nu en mægtig Sangerhær.

Du tvivlsomt spørger, om vi her skal mødes? —
Jeg svarer: Vejen altid aaben staar! —
Den, som ved Tro af Herrens Aand gjenfødes,
Igjennem Jesus sikker Adgang faar.
Her har jeg hørt, at Kristi sande Rige,
Med gamle Dages Myndighed og Magt,
Er nu paa Jorden, og med det tillige
Oprettet er en ny og evig Pagt. — —
Skjønt skjult for mig, da jeg var der i Live,
Jeg nu kan se Sektismens tykke Slør —
Men derom skal jeg siden mere skrive,
Hvis ikke at Du kommer hertil før.

Dorthea.

Blandinger.

Et russisk Krigsskibs Daab. Lørdagen den 10de Juli blev Kjølen til et nyt russisk Orlogsskib, som skal bygges her i Staden, døbt eller rettere sagt bestænket. Efter afholdt Gudstjeneste i den russiske Kirke, gik Præsterne til Skibsværftet, hvor tillige den danske Marineminister Ravn og andre højtstaaende Dignitarier indfandt sig.

Højtideligheden indledede med, at et Kor dels af Russere og dels af danske Drenge sang en russisk Salme, der af og til afbrødes med Recitater udført af den russiske Præst, der med sine to Medhjælpere fungerede i pragtfuldt Ornat. Præsten holdt derpaa en længere russisk Tale, en Del af hvis Indhold uden Tvivl var, at han haabede, at dette Skib maatte blive stærkt og vare længe og blive et Redskab til at dræbe rigtig mange af hans Medkristne og Ruslands Fjender.

Talen sluttede med, at Præsten gik rundt med et Krucifiks, som han lod de Tilstedeværende kysse. Dernæst foretoges den egentlige Daab. Den lignede for en stor Del den lutherske, med Undtagelse af at i Stedet for at bruge Fingerspidserne til at bestænke med, brugte han en vældig stor Kost, hvormed han udslyngede Vievand over Kjøl og Spanter.

Nogle andre Ting af mere verdslig Betydning bleve derpaa udførte af de tilstedeværende højtstaaende Embedsmænd, hvorefter Højtideligheden var til Ende.

Naar nu Skibet bliver bygget færdig, vil det formodentlig blive underkastet nok en Ceremoni, naar det skal løbe af Stabelen, saa det kan, overensstemmende med Kristenhedens Overtro, blive fuldkommen indviet og „helliggjort" til det Ødelæggelsens Værk, hvortil det er bestemt.

— Det Menneske, som jævnlig finder Fejl hos Andre og altid ligger paa Udkig efter Andres Daarskaber og Mangler uden nogensinde at skjænke det, der er virkelig sandt og godt, en Tanke, han er moralsk halt og lam. Den ene Halvdel af hans Evner, og det den mest energiske, er lammet og unyttig. Han er som en Eng, der kun frembringer Nælder og Tidsler.

Dødsfald. Elisa Petra Jensen (født Larsen), Jens Marius Jensens Hustru, døde i Manti, Sanpete County, den 2den Juni i Barselseng af Mælkefeber. Afdøde var født i Taars Sogn, Hjørring Amt, Danmark, den 10de Oktober 1855, annammede Evangeliet den 19de Februar 1881 og emigrerede til Utah i 1883.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste August 1886. 35te Aargang.

Slutningstale af Apostel F. D. Richards

i den aarlige Konference afholdt i Provo, den 7de April, 1886.

Jeg har glædet og frydet mig overmaade ved den Aand og de Raad og Lærdomme, der have været os givne i denne Konference. Jeg tænker det Første Præsidentskabs Epistel, der indbefatter saa meget, vil være af stort Gavn til Folket saa vel hjemme som ude. Jeg haaber, de Hellige ville være flittige i at erindre deres Venner og Slægtninge, og sende dem Kopier deraf. Dette kunne I let gjøre, og den vil være en god Forkynder af Evangeliet. Den kan gaa til Steder og ind i Boliger, hvor vore Ældster ikke kunne komme. Den vil hjælpe til at udrydde Fordom og modbevise falske Rygter om os, med hvilke Verden er overfyldt.

Iblandt nogle af de faa Ting, jeg ønsker at omtale, er en, at i disse Tider, da det Første Præsidentskab, nogle af de Tolv Apostle og Ældster indehavende forskjellige ansvarsfulde Stillinger i Kirken, ere hæmmede i deres Frihed, burde vi, som ikke ere saaledes stillede, fordoble vor Flid i Udførelsen af de forskjellige Pligter, der blive os paalagte. Formedelst Ward- og Stavsskrivernes Ligegyldighed kunne vi ikke fremlægge den sædvanlige aarlige statistiske Rapport for Eder. Dette er meget ubehageligt, og burde ikke ske, selv om Tiderne ere, som de ere, og nogle Mænd ikke ere hjemme, hvor de kunne varetage disse Ting, saa burde de ikke forglemmes af Andre. Jeg haaber, at Ingen, hvis Pligt det er at varetage dette, vil i Fremtiden forglemme det, men erindre, at vi maa have fuldstændige Rapporter ved vore aarlige Konferencer. Vi burde have Rapporter fra Templerne, fra Hjælpeforeningerne og de andre Foreninger. Det er af stor Vigtighed, at vore Rapporter blive fremlagte, at de kunne blive nedskrevne i Forhandlingerne, at ikke den Del af vor Historie skal blive udeladt. Det er bedre for os, at vi repræsentere os selv, end at blive misrepræsenterede af Andre. Jeg haaber, at dette vil være tilstrækkeligt, og at Enhver, fra Børneforeningerne opad, vil bringe deres Rap-

porter næste aarlige Konference, saa vi kunne lære Tilstanden at kjende i enhver Gren af Familien.

Vi leve i Tider en Del forskjellige fra nogen, vi endnu have oplevet i denne Kirke. Det er vist, at dersom vi havde lagt Planen for Alt og vidste forud, hvorledes enhver Ting vilde gaa, vilde vor Tro være bleven meget svækket. Aanden af dette Værk er, at vi i Tro vaage og bede bestandig; thi vi vide ikke Dagen eller Timen, naar Tyven kommer. Frelseren brugte dette Udtryk for at betegne, i hvilken Tilstand Menneskeslægten vilde blive, at de ikke vilde vide, naar han skulde komme; thi det er saaledes bestemt, at hans Tilkommelsestid skulde være skjult for Verden, men dette vide vi, at han vil ikke komme, indtil Evangeliet er bleven forkyndt til al Verden til et Vidnesbyrd. Det bliver nu prædiket til alle Jordens Nationer, og hvor behageligt det er at vide, at Øerne i Havet og selv Jordens Ender afgive deres Sønner og Døtre til Herren. Det er meget opmuntrende at høre, at i Ny Zeeland er der bleven døbt nærved 2,000, at de ere meget nidkjære og meget trofaste i Almindelighed. Der er iblandt dem Mange, som ere overordentlige intelligente og ædle, Mænd, som have været Medlemmer af den lovgivende Forsamling i hint Land. En ung Ældste, som skriver derfra, siger, at han har talt med tredsinstyve af vore Brødre der, som bleve tvungne til at svare hver for sig, enten de vilde fornægte „Mormonismen“, eller blive udstødte af den engelske Statskirke, og tillige truet med Fængsel. Han beretter, at af disse Tredsinstyve kun to eller tre vare troløse, og at alle de Andre holdt fast ved deres Religion og foretrak Udelukkelse fra den populære Kirke hellere end at fornægte den sande Tro. Det er meget opmuntrende at vide, at saadan Hengivenhed til Sandheden er lagt for Dagen iblandt disse halv civiliserede Nationer. Guds Værk vedbliver at gaa fremad i mange af Missionerne, og skjønt i nogle, som før have givet de fleste Frugter, ikke saa mange blive tillagte Kirken nu som før, gaar Værket alligevel stadig fremad.

Den Forfølgelse, som vi for Tiden ere underkastede, har den Virkning, at det aabner tænkende Mænds Øjne, og Mange, som aldrig før vilde have undersøgt Evangeliet, have nu deres Opmærksomhed henledt derpaa formedelst disse Ting. Og saaledes, medens vi blive forfulgte og forurettede, trænger i Stilhed Overbevisningen om vor Sags Retfærdighed sig ind i Manges Hjærter. Det er ikke Sandhed, at fem og halvtredsinstyve Millioner, hele vor Nations Folkemængde, ere imod os, det er langt fra Tilfældet. Det er vel sandt, at Præsterne, som ere iblandt os, forene sig med den almindelige Strøm af Modstand imod os, udsprede Løgne og opnaa at faa Mange til at stride imod os. De have bevæget Medlemmer af Kongressen, ved Trusler om at de ikke skulde blive gjenvalgte, til at virke imod os. Men dette er alligevel ikke hele Folkets Anskuelser, skjønt det er af et meget stort Flertal.

Vi maa vedblive at arbejde, og vedblive med Standhaftighed at holde fast ved de Pagter, vi have sluttet med Gud, søge efter Sandhedens Ord, og vor Stræben efter at kjende og gjøre hans Villie skulde blive mere ivrig Dag efter Dag. Vi burde ikke lade timelige Hensyn hindre vor Tro i at vokse, eller lægge Hindringer i Vejen for vort Samkvem med Herren; men søge at erholde mere og mere af den Hellig Aand til at oplyse os og berede os for Fremtiden, for

den store Kamp imellem Sandhed og Vildfarelse, som nærmer sig.

Det er undertiden meget vanskeligt for os at vide, hvorledes vi skulle forstaa hverandres Ideer; men besynderligt nok kjender enhver Sidste-Dags Hellig, hvad Principer hans Tro bestaar af. Principerne ere de samme hos os alle; der er kun den Forskjel, at Nogle have gjort større Fremskridt end Andre. Vi ere blevne døbte med en Aand; vi dyrke en Gud. Et Evangelium er blevet aabenbaret, hvilket er det samme, som blev givet til Adam, til Enok, til Moses; det samme, som Jesus og hans Apostle forkyndte. Dette Evangelium bringer de samme Følger i Dag som før. Til Nogle kommer det som et Fredens Budskab, til Andre som et fredsforstyrrende Element i deres Familier. I Jesu Dage gik Folket deres gode gamle Vej, og tænkte ikke, at der skulde ske Aabenbaring mere, men at alle Ting vilde vedblive at være, som de vare i Begyndelsen. Naar Kristi Evangelium kommer til et saadant Folk, hvor forunderligt er dets Virkning! Det kommer ind i en Familie, og sætter den Ene imod den Anden; giver Fryd og Trøst til dem, som annamme det, medens det forhærder deres Hjærter, som ikke annamme det; og denne Adskillelse vedbliver at eksistere, indtil de Oprigtige af Hjærtet ere udsamlede, en af en Slægt og to af en Stad, medens de Andre ere overladte til at fylde Vredens Skaaler, ved Sandhedens Forkastelse.

Erindre I, mine Brødre, at i dette Land, som af alle Nationer er betragtet som et udvalgt Land, to Folkeslag ere blevne udslettede af Jorden? Jarediterne bleve førte hertil, paa den Tid da Sprogene bleve forvirrede ved Babels Taarn, omtrent 2,000 Aar før Kristi Fødsel; de levede her i 1,400 Aar, bleve talrige og mægtige, byggede Byer, Stæder og Fæstninger, og vare i Besiddelse af en temmelig fremadskreden Kultur. I Tidens Løb bleve de fordærvede, stolte og hovmodige, indtil deres Ondskab tilsidst ledte dem til Splid og Strid, hvilket blev Aarsag til en total Ødelæggelse af hine mægtige Folk. De strede imod og ihjelsloge hverandre, indtil kun Faa vare tilovers. Saa fuldstændig var Ødelæggelsen af dette en Gang saa talrige Folk, at kun to, Lederne af de to stridende Partier, vare tilovers. Og de kæmpede imod hinanden, indtil Mørket faldt paa, da de lagde sig og sov paa deres Sværd, og næste Morgen opstode de atter og fortsatte Kampen. De vedbleve at stride, indtil den Ene faldt, og den Anden besvimede af Mathed og faldt paa sit Sværd.

Atter, Herren førte, seks Hundrede Aar før Kristus, Lehi, Ismael og Zoram fra Jerusalem, og de bleve Stamfædrene til et andet stort og mægtigt Folk, tilligemed Mulek og hans Selskab, som kom omtrent ti Aar senere. De saa Levningerne af Jarediterne, beskuede deres blegede Ben omkring Højen Ramah, og det blev aabenbaret til dem, hvorledes deres Brødre vare faldne. De indehavde derpaa Landet og bleve talrige og mægtige indtil omtrent fire Hundrede Aar efter Kristi Fødsel. Dette Folk nød Herrens Velbehag i en høj Grad, saa meget at han oprettede sin Kirke iblandt dem. Denne Bog (Mormons Bog) er en Beretning og Historie om de Folkeslag, som levede paa dette vestlige Fastland, og det er en Beretning om Guds Gjerninger i dette Land, hans Kirkes Opbyggelse iblandt dem, og deres Frafald, Ugudelighed og endelige Ødelæggelse som en Nation omkring Højen Cumorah.

Profeternes Beretning om dette er ved den Almægtiges Styrelse bleven

overleveret til os for vor Opbyggelse og Belærelse, og han har sagt, at intet Folk skal blive tilladt at leve paa dette Land, som ikke vil tjene Israels Gud, men at de, naar de ere modne i Ugudelighed, skulle blive tilintetgjorte paa samme Maade; thi Herren har lovet dette, det mest udvalgte af alle Lande, til Josefs Hus, til Efraims og Manassa Sæd, og sagt, at dette skal være et Land, i hvilket hans Navn skal holdes i Ære.

Profeten Ether, i det 2det Kapitel begyndende med det 9de Vers, siger:

„Og nu kunne vi se Guds Beslutninger angaaende dette Land, at det er et forjættet Land, og at hvilket som helst Folk, der besidder det, skal tjene Gud, ellers skulle de vorde udryddede, naar hans Vredes Fylde kommer over dem. Og hans Vredes Fylde kommer over dem, naar de ere modne i Uretfærdighed.

Og dette kommer til Eder, o, I Hedninger, for at I skulle kjende Guds Beslutninger, at I kunne omvende Eder og ikke vedblive i Eders Ugudelighed, indtil Fylden deraf kommer, saa at I neddrage Guds Vredes Fylde over Eder, ligesom Landets Indvaanere hidtil have gjort.

Se, dette er et udvalgt Land, og hvilket som helst Folk, som besidder det, skal være fri for Trældom, for Fangenskab og for alle andre Folk under Himmelen, dersom de ville tjene Landets Gud, som er Jesus Kristus, hvilket er blevet kundgjort formedelst det, som vi have skrevet."

Gud er nu i Færd med at oprejse et Folk til at udføre hans Hensigter, og vi behøve at være taalmodige, udholdende og barmhjærtige. Vi maa vedblive med Flid at udføre det Arbejde, han har givet os at udføre, og stole paa ham alene for Udfaldet.

Det er meget besynderligt, at der er et Folk her i Utah, som søge at leve overensstemmende med deres religiøse Overbevisninger, i Følge det Lys Herren har givet dem; og at iblandt dem leve Mænd, som repræsentere Regjeringen, der synes at have stor Glæde i at forfølge dem, fordi de følge deres Samvittigheds Overbevisninger i Udøvelsen af deres Religion.

Saadanne Overbevisninger besidde stor Kraft i at lede Menneskers Gjerninger, hvilket er udvist i Beskrivelser om Individers saa vel som Nationers Karaktertræk.

Indianerstammerne, som omgive os, ere samvittighedsfulde i mange Ting, som de gjøre, hvilke blive betragtede som grusomme af de mere civiliserede Nationer. For Eksempel, naar En af dem bliver dræbt af en Fjende, bliver det den nærmest Paarørendes Pligt at hævne sin Slægtning ved at tage hans Liv, som udførte Drabet, og kan han ikke finde ham, da den første, som han træffer af samme Race. De tro, at det er Ret at gjøre dette; og dersom de ikke tilfredsstille deres Samvittighed i denne Henseende, føle de, at de have fejlet i at udføre en stor moralsk Pligt, og de blive foragtede af deres Stamme.

I Ostindien finde vi et andet Folk, hvis Samvittigheds-Overbevisninger lede dem i en aldeles forskjellig Retning i Tanke og Gjerning. Der, naar en Mand dør, efterladende en Enke, leder hendes Samvittighed hende til at tro, at hun kan ikke paa nogen anden Maade vise sin Troskab og Hengivenhed for sin afdøde Ægtefælle, end ved frivilligt at hengive sit Legeme til at blive brændt paa Baalet, hvor hans Legeme bliver brændt. Enken er ikke tagen med Magt og brændt, som Nogle indbilde sig; men hun hengiver sig selv frivillig for saaledes at tilfredsstille sin religiøse Over-

bevisning, og ved saaledes at ende sit Liv, giver hun i Følge sin Opdragelses Standpunkt, et upaatvivleligt Bevis paa sin ægteskabelige Troskab.

Her finde vi saaledes Folk i en Del af Jorden, som, for at tilfredsstille Samvittighedens Krav, ville forsætligen tage et af deres Medmenneskers Liv; og i en anden Del finde vi dem, som frivilligt ville opofre deres eget Liv, for den samme Aarsag. Som med den amerikanske Indianer, saaledes med de orientalske Racer, deres Opdragelse danner deres Samvittighed.

Apostelen Paulus fortæller os, at han endog holdt Klæderne af de Mænd, som deltoge i at stene Stefanus. Vilde vi ikke antage, at han vilde være bedrøvet, efter at han lærte Sandheden at kjende, over at han havde haft Noget at gjøre med at arrestere og dræbe Jesu Kristi Efterfølgere, eller at have i Tanker eller Gjerninger givet sit Minde til Udgydelsen af uskyldigt Blod? Trods de Grusomheder, der bleve udøvede i disse Forfølgelser, i hvilke han tog en fremragende Part, var han en Jøde og troede paa den jødiske Lære, og hvad der gjør det endnu mere mærkeligt, var, at han var en meget lærd Mand, opdragen ved Gamaliels Fødder og oplært i al Jødernes Visdom. Alligevel siger han, efter at have opregnet alle disse Ting, som han havde gjort: „Jeg har med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag." Ved at arrestere sande Troende og kaste dem i Fængsel, stadfæstede han kun Mose Lovs Overherredømme, der stred imod Kjætteri, for hvilket Straffen var Død. Og Paulus udførte blot en samvittighedsfuld og fordomsfuld Mands Gjerning, da han var beskjæftiget med at forfølge de forrige Dages Hellige.

Sidste-Dages Hellige burde være meget taknemmelige, fordi de have Guds hellige Villie aabenbaret til dem, og at ved Lydighed dertil, og ved den Hellig Aands Inspiration, deres Samvittigheder ere dannede i Overensstemmelse med denne ophøjede Maalestok for evig Sandhed. Deres Opdragelse lærer dem, at det at frygte Gud og holde hans Bud, er en Mands største og vigtigste Pligt. „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjærte og din Næste som dig selv. Af disse to Bud hænger al Loven og Profeterne." Det er Grundprincipet for al Intelligents og Ophøjelse. De Hellige dyrke Skaberen, og det er dem forbudt at dyrke nogen af hans Skabninger; thi det vilde være Afgudsdyrkelse. Hvor Lidet er givet, kun Lidet vil fordres, men hvor Meget er givet, vil Meget blive krævet. De, som have levet uden Kundskab om Guds Lov, ville ejheller blive dømte derefter. Deres Samvittighed vil imidlertid fordømme eller undskylde dem ifølge deres Kundskab om Ret og Uret. Saaledes, de Hellige, som staa paa et højere Kundskabstrin, ville blive dømte efter den højere Lov, som de have annammet. Deres Samvittighed er ligeledes dannet efter deres Opdragelse og Kundskab om Guds Love.

Det er derfor vor højeste Pligt at adlyde Gud. Hvor taknemmelige vi burde være, at vi ere regnede værdige til at indtage saa høj en Stilling, og at have vor Aand og dens Uddannelse under den Hellig Aands Indflydelse; og hvor forsigtige burde vi være, at vi kunne bevare en uskadt Samvittighed for Gud og Mennesker. Nogle have ved Overtrædelser kvalt Samvittighedens Stemme, indtil den har ophørt at hviske til dem.

Angaaende Epistelen, der er bleven oplæst, ønsker jeg, at I ville læse den med Eftertanke. Lad Eders Familier

læse den, og lad den ikke være som Vinden, der blæser forbi os, men lad os overveje den og efterleve enhver Ting deri, som er anvendelig til os. Jeg vil anbefale dette til Stavspræsidenterne, Biskopperne, Præsidenter over Kvorumer, og haabe at Aanden af denne Epistel vil brænde i deres Hjærter og lede dem til at gjøre Brug af de Raad givne i deres forskjellige Arbejdsmarker.

Den største Gave til Menneskeslægten er Fred. Endskjønt de ønske os at blive lig dem, kunne de dog ikke give os Fred. Og endskjønt vi ere trængte, forfulgte og og berøvede vore Rettigheder og Friheder som Borgere af denne store Nation, lad mig fortælle Eder, at vi besidde en Fred og Sindsro, som de ikke kjende noget til — Guds Fred, som overgaar al Forstand, og denne gives os af Trøsteren, den Hellig Aand. Naar vi om Aftenen lægge os til Hvile, er vor Søvn sød og rolig; vore Hjærter ere lette og vor Aand stærk i Herren. Saaledes er det med vore Brødre, som ere i Fængsel; Herren velsigner dem med sin Aand, som vi have hørt i denne Konference. Frelseren sagde: „Frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men kunne ikke slaa Sjælen ihjel; men frygter hellere for den, som kan fordærve Sjæl og Legem i Helvede." Vi ønske at frygte Gud, og have vore Hjærter fulde af Kjærlighed, den fuldkomne Kjærlighed, der bortjager Frygt, undtagen en tilbørlig Frygt for Gud vor himmelske Fader.

Der er mange Ting, jeg kunde ønske at sige, om jeg havde Tid. Jeg ønsker at lede Biskoppernes og det mindre Præstedømmes Opmærksomhed paa de Pligter, der paahvile dem med Hensyn til Folket i deres Wards, den Pligt, som fordrer dem til at se efter de Helliges Velfærd, at søge at hæmme og udrydde Synd, saa at de kunne nyde en Fylde af den Hellig Aand. Evangeliets guddommelige Filosofi er sand, og hvor der er Hengivenhed til Gud, der vil Herrens Aand være. Dersom en Person ikke er i Besiddelse af Herrens Aand, er der en Aarsag derfor, og det er saadanne Aarsager, som det er Eders Pligt at søge at bortfjærne. Og i Udførelsen af denne Pligt, saa vel som i alle andre, værer vise, saa at I ikke, i det I oprykke Klinten, ogsaa skulle oprykke Hveden. I mange Tilfælde kunne I nødes til at lade Klinten vokse tilsammen med Hveden, indtil Høsten kommer; men fordi der gives Tilfælde, hvor det vilde være visest og bedst at gjøre saaledes, maa Ingen derved forstaa, at Synd og Overtrædelse blive tilladte eller paa nogen Maade undskyldte. Dersom Nogen har syndet, lad Visdom diktere, hvad der er bedst at gjøre.

Søg at bevare Folkets Tillid, og overlad dem ikke til Fortvivlelse. Skriften siger: „Dersom Eders Synder end vare som Karmoisin, da skulle de blive hvide som Sne; om de end vare røde som Skarlagen, skulle de blive som Uld. Dersom I ere villige og lydige, skulle I æde Landets Gode." (Esaias 1, 18--19.) Dersom de gjøre den rette Omvendelse, skulle de erholde Tilgivelse. At afstaa fra Synden er Noget, som paahviler alle Folk, men især alle, som kalde sig Hellige. Medens der er nogle Synder, som ere til Døden, er der nogle, som ikke ere til Døden; og vi skulle bede for dem, som ere svage. Mænd, som ere kaldte til at være Stavspræsidenter og Biskopper, skulde lære at redde Syndere, at belære Folket saa vel Unge som Gamle, og at give dem denne Belærelse paa rette Tider og Steder.

Jeg føler til, med al mit Hjærte og Styrke, at arbejde i Kirkens Tjeneste, og jeg haaber, at Herrens Velsignelser maa

i Overflødighed vorde Alle tildelt, som ere mødte her; jeg tvivler ikke paa, at Alle, som ere komne her i den rette Hensigt, have modtaget Trøst og Belærelse. Jeg beder, at hans Velsignelser maa følge de Hellige overalt i Verden, og især hans Tjenere, som ere forhindrede i at møde her med os, og at Herrens Værk maa vedblive at tiltage paa Jorden, indtil hans Villie skal ske iblandt Menneskene, som den sker hos Englene i Himmelen. Gud velsigne Eder. Amen.

Religioners Varighed.

Mange Sandheder, som Nutiden forkaster og fordømmer, vil Fremtiden efterhaanden anerkjende og antage. Folket, som levede paa Kristi Tid, tænkte ikke, at den Lære, han forkyndte, skulde saa snart blive Hovedreligionen i det mægtige Romerrige; ej heller tænke Mange i Dag, at der er Mulighed for en religiøs Omvæltning i de Statsreligioner, som nu ere herskende iblandt de kristne Nationer paa Jorden; men Fremtiden vil vise, at de, som tænke saaledes, have forregnet sig. Trods Præsters og Statsmænds forenede Virken for at sikre deres Yndlingsreligions Bestaaen, ville de alligevel forgaa, fordi Menneskene, eftersom deres Begreber udvide sig, og de lære at bruge deres Fornuft ogsaa i denne Retning, ville i de fleste Tilfælde fordre noget, som er mere overensstemmende med disse Sjælsegenskaber. For en Del Aar tilbage var der forholdsvis kun meget Faa, der bekymrede sig om Politik; de overlode dette aldeles til Regjeringen, og der var i de Dage hverken „Højre" eller „Venstre". Nu er dette ganske anderledes. I religiøs Henseende er Forandringen maaske neppe saa tydelig. Men en Del have fra Tid til anden udtraadt af Statskirken og vovet, trods deres Naboers Haan og Spot og undertiden Mishandling, at dyrke Gud paa den Maade, som ifølge deres Begreber syntes til dem at være den rette. At Mange have valgt Religioner, der ikke vare bedre end den, de forkastede, vil intet fornuftigt Menneske bestride, men det beviser alligevel Sandheden af vor Paastand, at Folket begynder at tænke mere for sig selv og ere ikke saa villige som før til at blive ledte aldeles af Andre.

Eftersom ethvert Menneske skal selv være ansvarlig for sin Gud, og ingen Anden kan paatage sig Ansvaret for ham, er det ganske fornuftigt, at ethvert Menneske burde undersøge og dømme for sig selv, hvilken Vej der efter hans Skjøn er den, som fører til Liv og Ophøjelse, og naar han har fundet denne Vej, burde Intet, hverken Familieforhold, Rigdom eller nogen Stilling i Livet, afholde ham fra at vandre derpaa; og Ingen burde ved Andet end Fornuftgrunde og en venlig Behandling søge at forhindre Nogen i at følge sin Samvittigheds Bydende, for saa vidt som han i Udøvelsen af sin Religion ikke foretager sig Noget, som tjener til at forhindre Andre i at nyde den Selvstændighed og Lykke paa Jorden, til hvilke alle Mennesker ere lige berettigede.

M.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Missionsvirksomhed.

Nogle af vore Ældster have, formedelst mange Aars Virksomhed i Evangeliets Tjeneste, saa megen Erfarenhed, og forstaa deres Arbejde saa godt, at de ikke behøve nogen særdeles Belærelse i denne Retning, og de, som besidde mindre Erfarenhed, have, ved at omgaas med de mere erfarne, høstet Gavn af deres Kundskab, og eftersom Alle uden Tvivl ere fyldte med Iver og Nidkjærhed i at fremme Herrens Værk, er der ikke nogen paatrængende Nødvendighed for særegne Instruktioner, men nogle faa Vink kunne maaske alligevel være til Nytte.

Mange af vore Ældster lade kun sjælden høre fra sig. Der er ikke nogen Grund til at tro, at de ikke ere ligesaa trofaste og nidkjære i deres Pligters Opfyldelse som Andre, og uden Tvivl gjøre de Alt, som staar i deres Magt, for at fremme Herrens Gjerning i deres forskjellige Arbejdsmarker, men et Brev fra dem en Gang imellem angaaende deres Virksomhed og Udsigterne for Fremtiden vil alligevel være velkomment og vil være til Hjælp for Missionspræsidenten i at give intelligente og fuldstændige Rapporter til Kirkens Præsidentskab om Evangeliets Fremgang i disse Lande, og tillige i at give passende Raad til de forskjellige Konferencepræsidenter. Dette er især anvendelig til dem, hvis Arbejdsmarker ere paa afsides liggende Egne, hvor de kun sjælden komme i Berørelse med dem, som ere stillede over dem. Der burde eksistere den mest fuldkomne Tillid og Forstaaelse imellem Missionspræsidenten og Konferencepræsidenterne, og en oftere Brevveksling vilde fremme dette ønskelige Maal.

Det skulde være og er uden Tvivl enhver Ældstes Ønske, som arbejder i Missionen, at forstaa og blive delagtig i den samme Aand, som leder Sammes Præsident, ligesom det er hans Ønske at besidde en Del af den Aand, som leder Kirkens Præsidentskab. Ingen Mand kan udføre et tilfredsstillende Arbejde i Evangeliets Tjeneste, om han ikke er forenet med sine Brødre, som præsidere over ham, og deltager med dem i Evangeliets Aand, eller med andre Ord, af den Livsens og Aabenbaringens Aand, som udgaar fra vor himmelske Fader, og begyndende ved Kirkens Overhoved paa Jorden udgaar til ethvert Medlem, og som inspirerer, opmuntrer og dygtiggjør Enhver for det Arbejde, han er kaldet til at udføre.

Vi kunne ikke undlade at bemærke en tiltagende Ulyst hos Folket i Almindelighed til at gaa til Kirke eller til nogen som helst religiøse Forsamlinger. Denne Ulyst til at tænke paa eller høre Religion omtale, tiltager ganske naturlig, naar det behagelige Sommervejr indbyder til Aften- og Søndagsspadsereture i Anlæg og paa Gader, og vi kunne ikke gjøre Andet end opløfte en advarende Røst, hvor Lejlighed gives; at standse den stedse stigende Strøm, der vil ende i Tusinders Ruin og Fordærvelse, er os umuligt. Men sige vi ikke ofte, at dette er en Dag for Advarsel og ikke for mange Ord? Vi ønske at forkynde Verden de glade Tidender, at Gud har atter aabenbaret sig til Menneskenes Børn, at Engle atter

have gjæstet Jorden, og at Jesu Kristi Evangelium atter er bleven gjengivet med alle dets Gaver, Velsignelser og Kræfter. Dette er vort Budskab til Verden, og det er et saa frydefuldt og vigtigt Budskab, at vi ere fast bestemte paa, at Verden skal høre det, og dersom de ikke ville komme til vore Forsamlinger og høre os, ville vi tale til dem paa andre Steder, hvor Lejlighed gives, og søge at henlede deres Opmærksomhed paa det herlige Budskab vi bære. En Gang imellem vil det opvække en Gjenlyd hos en eller anden sandhedssøgende Sjæl. Vi maa tillige forkynde, at Guds Doms Time er nær, og at de Plager og Ødelæggelser, omtalte af Johannes den Aabenbarer, som Straffedomme over Menneskene, fordi de have forkastet Herrens Love, ere allerede begyndte at blive udgydte over Nationerne, og ligesom Noa fordum pegede til Arken, som det eneste Middel for Frelse fra Vandfloden, saaledes pege vi til Zion som det eneste Tilflugtssted for dem, som frygte Herren i denne Tidsalder. Tusinder af respektable Mænd og Kvinder, som nu smile med Haan ad vort Vidnesbyd, formedelst Fordomme, der binde dem som med Jærnkjæder, ville tænke paa vor Advarsel og mindes vore Ord, længe efter at vi have forladt disse Lande; og naar den Almægtiges Straffedomme tynge dem haardere og haardere, ville de erindre Profetien, som siger, at Enhver, som ikke vil opløfte Sværd imod sin Næste, skal nødes til at fly til Zion for Beskyttelse.

Det er nødvendigt, at de Ældste skulle søge ny Arbejdsmarker; thi paa mange Egne, hvor Evangeliet for mange Aar har været forkyndt, kan næsten Intet mere udrettes, og den eneste Interesse, vi have der, ere nogle faa Hellige, som have været i Kirken i mange Aar, og disse maa vi ikke undlade at besøge og opmuntre til Trofasthed, men vi maa til samme Tid ikke forglemme, at der er mange Egne, hvor vore Ældster for mange Aar ikke have været, og maaske enkelte Steder, hvor ingen af dem nogensinde have været. Er det ikke sandsynligt, at ogsaa der kunne være nogle Oprigtige af Hjærtet, som, dersom de hørte Evangeliet, vilde annamme det? Vi kunne med Sandhed sige, at Høsten er stor, men Arbejderne ere kun faa. Vi ere vel bekjendte med et saadant Foretagendes Vanskeligheder, og for at gaa til saadanne fremmede Egne fordres stor Tro og Tillid til Herren; men i Stedet for, at det skulde afholde Nogen derfra, burde det snarere være en Drivfjeder til at gjøre et Forsøg; thi jo mere vi stole paa Herren, desto større Omsorg vil han have for os, og i Forhold til, som vi øve os i Tro, vil den forøges. Lad os erindre det store Arbejde og de store Opofrelser, som de Brødre gjorde, der først forkyndte Evangeliet i disse Lande, og som bare Dagens Byrde og Hede, og hvor forunderlig Herren opholdt og stod dem bi. Vi maa følge deres Eksempler og vise den samme Iver og Hengivenhed for Herrens Værk, som de udviste. De Ældste ere nu velsignede med timelige Midler i en større Grad, end de vare den Gang, og om vi bruge lidt af de Midler, Herren har skjænket os, til at udsprede Kundskab om Evangeliet og fremme Herrens Værk, ville de blive vel anvendte, og Herren vil give os dem tilbage et Hundrede Fold, men vi ville finde, at Tillid til Gud vil tjene os bedre end at stole paa vore Penge eller andre verdslige Ting. Vi ere udsendte for at prøve Verden, og Herren har sagt, at vi skulle derpaa kjende, hvo der ere hans Disciple; thi de, som annamme os, annamme ham, og de, som afhjælpe vore Fornødenheder, ere i Sandhed hans Disciple. Af dette se vi Nødvendigheden af at give Menneskene en Lejlighed til at blive prøvede i dette,

og til samme Tid vise vi vor Tillid til Herren og hans Forjættelser, hvilket vil neddrage hans Behag og Velsignelser over os.

I dette Arbejde og alle andre, som henhøre til Missionsvirksomheden, burde det lokale Præstedømme yde saa megen Hjælp som mulig. Præstedømmet er ikke givet til Mænd for udvortes Glimmer, men for virkeligt Brug, og Lignelsen om Talenterne vil have sin Opfyldelse, i den Belønning vi ville erholde for den Maade, hvorpaa vi have brugt det hellige Ansvar og den Myndighed, som vi formedelst Præstedømmet indehave. Maa vi Alle med Ære udføre de forskjellige Hverv, der ere os overdragne, saaledes at vi kunne høste Bifald og Velsignelser af vor himmelske Fader. Mill. Star.

Korrespondance.

Kristiania den 14de Juli 1886.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg er lige kommen tilbage fra en Tur til den nordlige Del af Konferencen, nemlig Trondhjem og Namsos; sidstnævnte Plads er omtrent 100 norske Mile fra Kristiania, og er den nordligste Plads, hvor vi have Søskende. Paa denne Plads fandt jeg en lille fortrolig Klynge af gode og oprigtige Hellige, omtrent tyve i alt. De vare meget glade ved at se mig, og under mit korte Ophold der havde vi en sand Fest, vi afholdt to gode Forsamlinger, hvor enkelte Fremmede vare til Stede, hvoriblandt en Mand og hans Hustru, hvis Broder er bosiddende i Saltsøstaden. De lyttede til Talerne med spændt Opmærksomhed, og det blev mig fortalt Dagen efter, at nævnte Kvinde havde drømt Natten paafølgende Forsamlingen, at om hun ønskede at blive frelst, maatte hun adlyde „Mormonismen".

Jeg traf her Hellige, som have været i Kirken for tredive Aar, og længes efter en Forandring i Livet, helst den at drage hjem til Zion. De bad om at blive erindret, om nogen Udvej skulde aabnes for Fattiges Udfrielse. I Trondhjem, hvor jeg overværede fem Forsamlinger, er ligeledes en lille Flok af samme Antal. De ere gode Søskende, og der er iblandt dem ligeledes Flere, som have staaet i Kirken i mange Aar. Sidste Vinter døbte Brødrene en Familie i nævnte By, hvem Herren viste sin Tilfredshed med ved at vise et af de lovede Tegn, som skulde følge Evangeliet, i det Konen indtil sin Daabsdag bestandig havde været syg, men siden hun blev døbt, har hun ikke været syg en eneste Dag. Det er mig altid meget glædeligt at høre, at Herren anerkjender vore Handlinger og stadfæster vort Vidnesbyrd paa sin egen Maade. Søskende der ere som almindeligt meget fattige, og Missionærerne maa for det meste opholde sig selv, og da her maa færdes meget paa Vandet, koster det dem meget, naar de skulle fra det ene Sted til det andet. Broder Petersen og Hyer, som arbejde i den Gren, ere begge gode og nidkjære Mænd og besidde en god Indflydelse iblandt de Hellige. Broder Hyer har ikke været rask for en Tid, og da han var aldeles ubekjendt med Sproget, da han kom der, har det kostet ham meget Studium for at lære det, men han taler det nu temmelig godt. Han blev beskikket til at gaa op til

Nordlandet, Tromsø, o. s. v., omtrent 100 Mile længere Nord — en haard Mission — og om de Hellige særligt vil erindre ham i deres Bønner, skal det være mig kjært.

Mit Besøg i denne Del af Konferencen var mig saaledes meget tilfredsstillende, og jeg haaber at have udrettet noget Godt dermed. Naar jeg rejser igjennem dette vidt udstrakte Land og betragter dets Beskaffenhed, dets skyhøje Fjælde, hvor man højt oppe iblandt selve Skyerne ser smaa Hytter, hvor Folk bo, og naar jeg ved Siden af ser den dybe Kløft, hvor ogsaa smaa Huse ligge i Læ, og atter de mange, ja næsten utallige Øer, hvor der ogsaa findes Boliger for Mennesker, da kan jeg tilvisse se og forstaa, at der endnu i dette Land maa være Mange, som endnu ikke have hørt det Sandhedens Budskab, som vi ere her for at forkynde for dem. Jeg kan se, at dette er et meget vanskeligt Land at missionære i, og vore Brødre her have et haardt Arbejde at udføre, og det koster meget; thi man faar Intet her uden Penge, enhver Ting maa betales, og især naar Folk opdage, at det er en Mormonmissionær, da er det ofte vanskeligt at faa Tag over Hovedet selv i Vinterens strængeste Kulde. Folkets Følelser ere for det meste imod os, begrundet paa falske Rygter, og Hr. Pastor (?) Mortensens Løgne have spredt sig som en Pest over den største Del af Landet; og hvor urimelige de end ere, blive de alligevel taget for gode Varer. Jeg hørte i Dag, at en Blodaare skal være sprungen i Pastoren, og han skal være bunden for en Tid. Jeg haaber, at Herren vil ihukomme saadanne Mænd, som lyve imod bedre Vidende. I det Foredrag, hvor han fremviste Tempelklæderne, gik jeg til ham, da han stod og fremviste dem, og sagde til ham, at jeg holdt ham ansvarlig for Herren for disse Usandheder, han fremførte, og disse Ting, som han behandlede. Jeg tror han følte, hvem der stod for ham; thi han blev hvid som en Væg.

Jeg er nu hjemme, og Alt er vel her.

Med venlig Hilsen fra os Alle her i gamle Norge,

Deres Broder i Herren,
H. J. Christiansen.

Ombord paa Dampskibet Nevada,
den 6te Juli, 1886.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Vi nærme os nu Amerikas Kyst, dog ere vi ikke nær nok til, at vi kunne se Land, og tillige ere vi indhyllede i en tæt Taage, der forhindrer os i at se nogen Ting i Afstand. Vi forvente at naa New York i Nattens Løb. Vor Rejse fra Queenstown hertil har været nogenlunde heldig. Vi have haft en Del Modvind, og som Følge deraf en Del Søsyge, enkelte af Søstrene have været temmelig medtagne, men de ere nu i Bedring og kunne være paa Dækket om Dagen. De ældre Personer i Selskabet have været særdeles raske.

To smaa Børn tilhørende Søskende fra Danmark have fundet deres Grav i det mægtige Dyb. De vare begge under et Aar gamle og havde været meget svage lige fra Fødselen, saa deres Død kom ikke ganske uventet. En lille Pige tilhørende en Søster fra Kjøbenhavn døde ligeledes af Lungebetændelse i Dag, og den samme Søster Andreasen fra Kjøbenhavn blev i Aften ramt af et Slagtilfælde, der endte hendes Liv. Disse ere sørgelige Nyheder at meddele, men til samme Tid anerkjende vi Herrens Haand og vise Styrelse i Alt og føle ikke til at knurre. En af Skibets kvindelige Op=

vartere blev ramt af et apoplektisk Slagtilfælde igaar og ligeledes sænket i Bølgerne. Alt muligt blev gjort for de Syge, og Lægen saa vel som Sygeplejersken udviste stor Omhu for dem. Ejheller glemte vi at paakalde Herren, men det var ifølge hans vise Styrelse, at de ikke skulde leve længere.

De Hellige ere, saa vidt mig er bekjendt, tilfredse med Kost og Behandling ombord. De faa Føde i Overflødighed og af en upaaklagelig Kvalitet, naar Omstændighederne saa vel som Priserne tages i Betragtning.

Vi have mødt tilsammen hver Morgen og Aften i Bøn og Sang, og flere Forsamlinger i begge Sprog ere blevne afholdte. De fleste af Emigranterne have været i Stand til at overvære disse Sammenkomster, og en god Aand har været tilstede. Fred og Enighed hersker iblandt os, og de Hellige udvise stor Taalmodighed, samt Beredvillighed til at lytte til Brødrenes Raad.

Det er i Sandhed en Glæde til os og et Vidunder til vore Medmennesker, at saa mange Nationaliteter kunne dreje sig imellem hverandre paa saa snæver en Plads, uden at den mindste Vrede eller Uhøflighed bliver udvist fra nogen Side, men Alle som En glade og tilfredse i hverandres Selskab og omhyggelige for hverandres Velfærd. Vejret har med Undtagelse af Modvind været meget gunstigt, og de sidste to Dage har Søen været meget rolig og behagelig.

Alle, som ikke vare vaccinerede, have maattet underkaste sig Lægens Behandling for at blive forsynet med Koppeattest, uden hvilken ingen Passager bliver tilladt Landgang i New York.

Den 7de Kl. $11\frac{1}{2}$.

Vi ere nu omtrent ved Filadelfia, vi gaa over Jersey Central til Baltimore. Alt gik godt i New York. Vi ankom dertil i Morges Kl. $9\frac{1}{2}$ og kom straks i Land. Vi havde særdeles Held med at faa vor Bagage igjennem Toldboden, og meget faa Kufferter bleve aabnede. Overvægten var den værste Del af Sagen, den kostede 135 Dollars for hele Selskabet; Godset blev vejet tilsammen.

Vort Selskab blev forøget med tolv Personer i Filadelfia fra den derværende Gren af Kirken, og vi tælle nu 437 Sjæle, og vi haabe, at dette Tal ikke skal formindskes, førend vi naa vort Maal. Alle ere raske og tilfredse.

Brødrene og de Hellige sende kjærlige Hilsener til Dem og Brødrene under Deres Ledelse, samt alle Søskende og Venner. Jeg forbliver Deres i Pagten forbundne Broder

C. F. Olsen.

Forsoningen.

(Fortsat fra Side 311.)

Vi ville nu betragte Forsoningens Virkning paa den Del af Menneskeslægten, som opnaa den Alder, i hvilken de lære at kjende Godt og Ondt, og derfor blive ansvarlige for deres Gjerninger og udøve den frie Villie, hvormed den Almægtige har begavet dem.

I vor forrige Afhandling lærte vi, at alle Mennesker ville blive dømte efter deres Gjerninger, enten de have været

gode eller onde. Denne Lære fritager dem tydeligt fra alt Ansvar for Arvesynden, i hvilken de tilvisse ingen Del havde. Forsoningen møder en evig Retfærdigheds Fordringer og frigjøre os for alt Ansvar i den Retning. Eftersom ingen af vore Gjerninger vare Skyld i Faldet, vil ejheller nogen af dem blive fordrede til at udsone derfor. Vi kunne give det som en Regel og som en af vore Trosbekjendelser, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse.

Fra dette Synspunkt betragtet strækker Forsoningens Virkninger sig ligelig til hele Menneskeslægten. Intet Individ er udelukket fra dets Indflydelse, og ved saaledes at forløse os fra Faldet modvirkes Straffen for dette — Døden, ved Opstandelsen. Ligesom Døden er en Følge af Adams Overtrædelse, saaledes er Opstandelsen en af Forsoningens Følger. Paulus siger angaaende dette: „Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo." (1 Kor. 15, 21—22.) Det vil blive tilstaaet at Ordet Alle ikke tillader nogen Undtagelser. Den samme Idé findes hos Aabenbareren Johannes i hans store Syn om Opstandelsen. Efter at have beskrevet en delvis Opstandelse, som han kalder „den første" og som gaar forud for Millenniet, eller Kristi personlige Regjering paa Jorden i et tusinde Aar, gaar han videre og beskriver den store og sidste Opstandelse, i hvilken han saa „de Døde, Smaa og Store, staa for Gud; . . . . Og Havet opgav de Døde, som vare deri, og Døden og Helvede opgav de Døde, som vare i dem." (Joh. Aab. 20, 12—13). Intet Sprog kan mere tydeligt beskrive Opstandelsens Almindelighed. Forsoningens Virkning strækker sig derfor til Alle, saa vidt som Opstandelsen angaar.

Men store som disse Resultater ere, kunde Forsoningen ikke blive fuldkommen, og vilde være langt fra at tilfredsstille Menneskeslægtens Behov, dersom dette var alt. Da vore første Forældre spiste af den forbudne Frugt, erholdte de en Kundskab om Godt og Ondt. Denne Kundskab er bleven overleveret til deres Efterkommere, og de besidde den i en større og mindre Grad eftersom de ere begavede og ere komne i Besiddelse af Lærdom og Kundskab. Men vi have tillige, igjennem vor faldne Natur, arvet en Tilbøjelighed til at gjøre Ondt og begaa Synd, og trods den Kraft, som vi, formedelst vor frie Villie besidde til at modstaa Ondt, give vi ofte efter for Fristelserne. Saa almindelige ere disse Tilbøjeligheder, at Apostlen Paulus udbryder: „Alle have syndet, og dem fattes Ære for Gud." (Rom. 3, 23.) Dersom Forsoningen har gjort saa meget for Mennesket i at forløse ham fra Følgerne af Adams Overtrædelse, har den da ikke ogsaa gjort Noget for at frie ham fra Følgerne af sine egne? Jesu Kristi Evangelium giver Svaret. Johannes den Døbers Vidnesbyrd om Frelseren var: „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd." (Joh. 1, 29.) Apostelen Johannes siger om dette Æmne: „Jesu Kristi Blod renser os fra al Synd." (1 Joh. 1, 7.) Det nye Testamente er fuld af Beviser for Sandheden af den Læresætning, at Kristus døde for alle Menneskers Synder lige saa vel som den Synd begaaet af vore første Forældre. Men medens, som vi have tilfulde bevist, Menneskene ere frelste uden Betingelser fra vore første Forældres Synd, er det kun ved at adlyde visse Betingelser, at vi blive frelste fra Følgerne af vore egne Synder. Disse Betingelser ere Lydighed

til Jesu Kristi Evangelium og ved at leve overensstemmende med dets Principer. Lydighed til disse Betingelser vil sikre os en Fylde af den Salighed erhvervet ved Forsoningen. Salighed og Ophøjelse i Guds Nærværelse, Liv, Lykke og Herlighed igjennem Evigheden, uendelige Tidsaldre ville krone deres Liv og Stræben, som annamme Evangeliet og forblive tro og udholde til Enden. Jesus siger: „Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Trone.". (Aab. 3, 21.) Det blev sagt til Johannes den Aabenbarer om den store Skare af Forløste, som han saa i sit Syn: „Disse ere de, som ere komne ud af den store Trængsel, og have twættet deres Kjortler og have gjort dem hvide i Lammets Blod. Derfor ere de for Guds Throne og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel; og han, som sidder paa Tronen, skal udbrede Paulun over dem. Thi Lammet, som er i Tronens Midte, skal vogte dem og lede dem til levende Vandkilder; og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne. (Aab. 7, 14—17.)

Da vi nu saaledes er kommen til en tilfredsstillende Slutning angaaende Forsoningens herlige Resultater om deres Belønning og Frelse, som annamme Jesu Kristi Evangelium og vedblive trofaste deri, komme vi til et andet vigtigt og interessant Spørgsmaal nemlig, angaaende deres Skjæbne, som forkaster Evangeliet. Dette Spørdsmaal erholder stor Betydenhed, fra den Kjendsgjerning, at stort som deres Antal vil blive, der ville blive frelste formedelst Lydighed til Evangeliet i dette Liv, er det dog kun meget ubetydeligt sammenlignet med den utallige Mængde, som ikke annamme Evangeliet, og hvem det er Kristenhedens Vane at betragte som fortabte med en frygtelig Betydning af dette Ord, som driver Mange til at antage Fritænkeriets haabløse Anskuelser som en sammenlignelsesvis behagelig Udflugt. Denne store Masse af Menneskeslægten, som ikke antager Evangeliet, kunne deles i to Klasser; dem, som have Lejlighed til at adlyde det, og dem som aldrig i deres Liv have haft en saadan Lejlighed. Vi ville atter her søge for Lys fra den hellige Skrift i Stedet for fra menneskelige Læresætninger og Ideer.

Peter siger: „Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for den Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noas Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, bleve frelste i Vandet." (1 Petri 3, 18—20.) Vi lære af dette interessante og mærkværdige Skriftsted, at efter vor Frelsers Korsfæstelse, medens hans Legeme laa i Graven, gik han og prædikede til Aanderne af den Generation, som forkastede Evangeliet og den Frelsningsplan tilbudt dem af Noa, og Hensigten med denne Evangeliets Forkyndelse er tydelig forklaret i det næste Kapitel: „Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel kunne dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." (1 Petri. 4, 6.) Evangeliet var altsaa forkyndt til dem i den samme Hensigt, som det er nu forkyndt til Menneskene paa Jorden, at de kunne have en Lejlighed til at annamme eller forkaste det og derefter blive dømt „lig Mænd i Kjødet". Saaledes lære vi det fejlagtige i den moderne Kristendoms Lære, at de, som forkaste Evangeliet i denne Verden.

ere for evigt fortabte. Den Slægt, som levede i Noæ Dage vare meget ugudelige, og de fyldte deres Ugudeligheds Maal, ved at forkaste en Guds Tjener, som var sendt til dem, og som var en Retfærdigheds Forkynder til dem for et Hundrede og tyve Aar. De bleve tilstrækkelig straffede for deres Synder ved at bliee udryddede af Jorden ved en Vandflod, og ved deres lange Indespærrelse i Aandeverdenen; og vi se saaledes, at selv hin onde og fordærvede Slægt havde endnu en Lejlighed for Frelse given dem, ved at vor Frelser prædikede til dem i deres Fængsel. Hvilken Lysstrøm dette kaster paa Guds Handlemaade med Menneskene og den vidtstrækkende Plan til Salighed. Hvilken Betydning det giver til Esaia Profeti, der idet den beskriver Kristi Embedsgjerning siger: „Den Herre, Herres Aand er over mig, derfor har Herren salvet mig, til at kundgjøre et godt Budskab for de Fattige, han sendte mig til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjærte, til at udraabe for de Fangne Frihed, og for de Bundne Løsladelse." (Esaias 61, 1.) Det er bleven os lært, og vi tro, at vor himmelske Fader er en retfærdig og upartisk Gud og anser ikke Personer. Det følger derfor, at alle Mennesker af alle Generationer, som have forkastet Evangeliet i dette Liv, ville, efter at have undergaaet Fængsling og Straf i Aandeverdenen for deres Synd i at forkaste Evangeliet, blive besøgte af Frelseren eller hans Tjenere og atter have en Lejlighed til at annamme det frelsende Budskab og opnaa Salighed formedelst Jesu Kristi Forsoning. Denne Anskuelse bevises tillige af andre Skriftsteder, hvilket vor Mangel paa Plads ikke tillader os at anføre, og den er tillige styrket ved vor Tro paa de Egenskaber af Barmhjærtighed og Retfærdighed, som vi af Naturen tillægge vor himmelske Fader.

Det er saaledes bleven bevist, at Lejligheden til Frelse ikke er indskrænket til dette Liv alene, til dem, som have hørt og forkastet Evangeliet i denne deres jordiske Tilværelse, hvor meget lettere skulde det da ikke være at indse, at dem som aldrig have hørt et Ord om Jesus og hans Forsoning ogsaa ville have en Lejlighed til at vælge og forkaste Frelsesplanen. Underlig som en saadan Lærdom end kan synes til en falden Kristenhed, er det Noget, som var godt forstaaet af de tidligere Kristne; thi Paulus, da han omtaler Opstandelsen siger: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?" (1 Kor. 15, 29.) Heraf lære vi, at ikke alene er Evangeliet prædiket til de Dødes Aander, men dem, som leve paa Jorden kan udføre Daab for dem. Jesus sagde; „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig." (Markus 16, 16.) Aander kunne tro, men kunne ikke blive døbte, thi Daab er en Ordinantse henhørende til det jordiske Liv, og for hvilket Vand er nødvendig. Derfor i Pauli Tid, som vi lære af ovenanførte Skriftsted, blev denne Ordinantse udført for de Døde af de forrige Dages Hellige, som dengang levede paa Jorden, og det samme bliver nu udført af de Sidste-Dages Hellige, og Forsoningen bliver saaledes til Gavn saa vel for de Døde som for de Levende. Vi se ligeledes heri, at det er anvendelig til hele Menneskeslægten, og Petri Ord: „Der er ikke noget andet Navn givet under Himmelen, ved hvilket vi skulde vorde frelste (Ap. Gj. 4, 12.), er ikke længere en Hemmelighed, men en levende, herlig og evig Sandhed.

Der ere kun Faa, til hvem Frelse formedelst Forsoningen, ikke vil naa i denne Verden eller den næste. Der ere

de, som begaa den utilgivelige Synd imod den Hellig Aand. Dette er ikke et behageligt Emne at berøre. Der har været Individer, som have grublet over dette, indtil de have mistet deres Forstand og begaaet Selvmord, fordi de tænkte, at de havde gjort sig skyldige i denne Synd. Uforstandige Mennesker! De vidste maaske ikke engang, hvad der menes med den utilgivelige Synd. Det er det, at imod bedre Vidende fornægte og stride imod det Lys og den Kundskab, som den Hellig Aand giver, efter at den er beseglet paa en Person, og dette forudsætter en Kundskab og en Stilling, som forholdsvis kun faa Mænd opnaa.

Mill. Star.

Dødsfald.

I Harrisville Ward, Weber Co., Utah, den 29de Juni, efter otte Maaneders Sygeleje, Lovina, Victor E. Høgsteds Hustru og Datter af Niels P. og Helena Lee. En og tredive vel fyldte Vogne fulgte hende til hendes sidste Hvilested.

Søster Høgsted var født i Morgan Co., Utah, den 1ste Novbr. 1865, og var saaledes endnu ikke en og tyve Aar gammel. Hun blev gift i Logan Tempel den 5te Februar 1885. Hendes Ægtefælle forlod Hjemmet, den 9de November, 1885, for at begive sig paa en Mission til Danmark, hvor han for Nærværende er, i Aalborg Konference.

Søster Høgsted var en Lærerinde i Søndagsskolen og trofast i Opfyldelsen af alle sine Pligter. Hendes Bortgang vil blive et dybt Savn til hendes Ægtefælle saa vel som til hendes Forældre og Alle, som kjendte hende. Hun var en ædel ung Kvinde, og hendes korte, men eksemplariske Liv var saaledes, at hun vandt alle sine Omgivelsers Tillid og Agtelse.

Alt, som Mennesker kunde gjøre for hende i hendes Sygdom, blev gjort, men det var Herrens Villie, at hun skulde forlade denne Verden.

Broder Høgsted har vor inderligste Medfølelse og Sympati i denne haarde Prøve, og vi bede Herren at styrke ham og give ham Tillid og Fortrøstning til hans vise Styrelse i alle Ting.

Red.

— I Nord Morgan Ward, Morgan County, Utah, døde den 16de Juni John Henry, Søn af Biskop Oluf B. og Henriette Andersen, i en Alder af 2 Aar, af Hjernebetændelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15de August 1886. **35te Aargang.**

Straf for Synd.

Dette Emne er formedelst dets vigtige Natur af den største Interesse til ethvert Menneske. Man kan næsten Intet tænke sig af større Vigtighed. Dette Emne berører ethvert Menneske og omfatter enhver Gjerning gjort i Livet.

At en Doms og Regnskabs Dag vil komme for Alle er overensstemmende med Skriften, Fornuft og Retfærdighed. Menneskenes Levnet, deres Afhængighed af og Slægtskab med hverandre gjøre et saadant Regnskab og Opgjørelse nødvendig og retfærdigt. De uforklarlige Hemmeligheder, der altid have overskygget menneskelige Affærer, maa opklares. Ethvert Individs hemmelige Gjerninger og hans Opførsel til hans Medmennesker vil blive undersøgt og lagt for Dagen. Tillige, Guds sande Væsen og Karakter og hans retfærdige Handlinger med hans Skabninger kunne ikke blive kjendte og retfærdiggjorte uden en dyb og grundig Undersøgelse og Fremstilling af jordiske Affærer.

Dersom den hellige Skrifts Oversættere havde været inspirerede af Gud, vilde de have givet os Jesu Ord og hellige Mænds Lærdomme i et tydeligere og klarere Sprog; men eftersom deres største Egenskaber i denne Retning vare deres Kjendskab til det hebraiske Sprog, er det aldeles ikke forunderligt at deres Afskrivninger og Oversættelser om dette saa almindeligt uforstaaede Emne skulde være dunkle og utydelige.

Tydelig og rigtig Kundskab om guddommelig Regjering, og især de Love, der angaa evig Belønning og Straf, vil uden Tvivl virke paa og overbevise Menneskene mere kraftig end falske Lærdomme. Sandhed er mere antagelig for det menneskelige Sind end Vildfarelse. Tydelighed tiltrækker sig Opmærksomhed; det bevirker Interesse og fremskynder Gjerninger. Menneskene ville altid skjænke ivrig Opmærksomhed paa de Ting, som de ere visse paa ville have Indflydelse paa deres materielle Interesser.

Vildfarelse har altid et falsk Anstrøg, og vinder ikke Menneskenes virkelige Respekt. Først Tvivl, dernæst Ligegyldighed og tilsidst Foragt, ere de ubehagelige

Følger af falske Lærdomme. Den uhyre Tiltagen af Fritænkeri og Gudsfornægtelse i den kristne Verden, er foraarsaget mere end noget Andet ved de store Vildfarelser, der ere gængse angaaende Synderes Straf i den tilkommende Verden.

Den velærværdige Hr. Samuel Smith siger i sin „den sidste store Opgjøring“: „At dø og gaa til Helvede er ikke Alt, men de skulle der være i et Hav af Elendighed, i et Flammehav og uden at blive fortærede; fulde af Had og Forbitrelse, og deres Samvittigheds Orm, som aldrig dør, skal stedse nage dem. De se Intet omkring sig uden et brændende Svovlhav. Deres Mad skal være nagende Hunger, deres Drik, Søer af Ild og Svovl, og deres Fornøjelser, onde Aander og Djævles Hylen og Skrigen.“

Hør ligeledes en anden „Velærværdig“, Hr. John Heyward: „O ve mig, jeg usle Stakkel! Hvad skal jeg gjøre paa den Dag, den store og frygtelige Dag — den Dag af Vrede og Frygt, da en Strøm af Ild skal spredes over den ganske Jord. Da ikke alene mine Gjerninger, men min Hvile; ikke alene mine Ord, men min Taushed, saavelsom Sindets Tomhed og mine mindste Tanker skulle blive undersøgte, og alene det, at jeg levede, vil være nok til at fordømme mig. O Ulykkelige! hvilket Bjærg af Synder, som du ikke nu erindrer, vil blive fremført imod dig. Hvor mange af dine Gjerninger, som du nu dømmer at være uskyldige og gode, vil paa den store Dag blive befunden at have været store, frygtelige og gruelige Synder. Foroven, en vred Dommer, som fordømmer mig; forneden, Helvede aaben, og det brændende Ildhav beredt til at opsluge mig; foran mig, Djævle, der med Haan og Spot hilse mig; bag mig, de Hellige og mine nærmeste Venner og Slægtninge, som ikke alene forlade mig, men fryde sig og prise Gud for hans Retfærdighed i at fordømme mig; indvortes, min Samvittighed, som ingen Fred giver mig; udvortes, Himmelens Kræfter rystede og oplyste; hele Verden i Flammer, og alle fordømte Sjæle hylende og udstødende Forbandelser omkring mig. Stakkels Elendige! Hvad skal jeg gjøre? Bliv nu en ydmyg Tilbeder i Støv og Aske; kast dig paa dit Ansigt og lad dit Hjærte være fuldt at Skam som en Hustru, der har været utro mod sin Mand; lad dine Taarer flyde for hans Fødder, lad dit Ansigt og dine Fagter være ydmyge, lad dine Ord være krydret med Sukke og badede i Taarer.“

Saadan vild og usammenhængende Snak tjene til at vanære Skaberen og foraarsage Foragt for den kristne Religion. Alting er overdrevent i Indbildning og Farver. Saadanne modstridige, ufornuftige Idér ville aldrig blive taalte paa andet end en kristen(?) Theologies Omraade.

Iblandt de højtidelige Steder paa Jorden, en af de mest højtidelige er en Domstol hvor Lovens Retfærdighed udøves. Dommeren er alvorlig, maaske streng; men at vise Tegn paa Vrede er under hans Værdighed. Stilhed maa herske i Retssalen, ingen Forstyrrelse kan tillades; selv Hvisken eller iøjnefaldende Gebærder eller Fagter stride imod Skik og Brug i en Retssal. Men sammenlignet med denne højtidelige jordiske Domstol er den himmelske Domstol, ifølge Hr. Hayward, en larmende blodtørstig Pøbel. Herren, som han er her beskreven, naar han dømmer Syndere, er et meget foranderligt Væsen, mere foranderligt end et Menneske. Førend Død er han fuld af Medlidenhed og Barmhjærtighed; men saa snart som Synderen dør bliver Frelseren hans uforsonlige Fjende. En Dommer betragtet

fra sit Embeds Standpunkt, har Intet at gjøre med Følgerne af sine Domme, hans Pligt er at administrere Lovene, saaledes som han finder dem i Lovbogen. Men den Almægtige er Menneskenes Fader, og forener med sit Dommerembede en kjærlig Faders Omsorg; og han er de Dødes Fader lige saa vel som de Levendes. En vis Frihed er given selv til jordiske Dommere, medens Lovens almindelige Udøvelse gaar sin jævne Gang og udfører sin højtidelige Gjerning. Til samme Tid er Loven og Dommeren ikke ensbetydende, ejheller Dommerens Ansvar og Pligt og en Faders Rettigheder og Myndighed. Storme ville suse og Vinterens kolde Frost vil dræbe, men den omsorgsfulde Hyrde vil beskytte Hjorden. Den lyse Side af den store Dommers faderlige Karakter, kaster en endnu mørkere Skygge over de ubarmhjærtige sekteriske Lærdomme angaaende dette Punkt. Det kristne Helvede er saa frygteligt og grusomt og Betingelserne for at undgaa det saa lette, at i dette alene ligger et tydeligt Bevis paa Usandfærdigheden af det Hele.

Den Velærværdige, Hr. Pastor Samson, sagde fornylig i en Tale i Newbury: „Skjønt de Fortabtes Lidelser ere saa frygtelige, og Himmelens Fryd saa uudsigelig, kan Valget af dem dog let gjøres — blot et lille Øjebliks Villieanstrængelse."

Mennesket har ingen Ret til og skulde ingen Tilbøjelighed have til at forudsige lovmæssige Øvrigheders Dom. At med saadan Selvklogskab beskrive Helvedes Kvaler og fordømme Synderen førend han bliver ført for Domstolen til en Straf, hvis Grusomhed overgaar al Beskrivelse, er anmassende og formastelig.

For bedre at omhandle dette Emne om Straffen efter dette Liv, vil vi behandle det som følger:

1ste. Beskaffenheden af Lovene angaaende guddommelig Straf. 2det. Helvede ifølge Skriften. 3die. Dommedag.

Først, Beskaffenheden af Loven om guddommelig Straf. Lov er den Myndighed, som dømmer ifølge Gjerninger, der vejer disse og bestemmer deres Værd. Lovens virkelige Værd maa dømmes efter de Væsener, for hvilke den er udstedt. Lovens Styrke beroer paa Styrken af Kilden, hvorfra den stammer. Disse Egenskaber i en Lov udgjøre, hvad der er kaldet dens Autoritet. Lovens Natur og Egenskaber ville være det samme, som der findes hos dem, hvem de skylde deres Oprindelse. Uden tilstrækkelig Myndighed medfølger, ville Lovene være uden Kraft. Dommeren maa besidde Magt, ikke alene til at forkynde Dommen, men ogsaa til at fuldbyrde den. Han maa besidde uindskrænket Magt over dem, som blive ført for hans Domstol. Han maa have Magt til at undersøge, tilvejebringe Vidnesbyrd og at naa baade Høje og Lave. Saadan Magt og Autoritet, som er her beskreven, kan kun besiddes af den Almægtige alene. Det er ham, som er hele Jordens Dommer; det er ham alene, der kan naa Mennesket i alle Stillinger, baade i dette Liv og hisset; det er derfor efter Guds Love at Menneskene ville blive dømte.

Det er godt for Mennesket, at ikke hans Medmennesker, men den Almægtige er hans Dommer. Menneskers Ubarmhjærtighed mod Mennesker er bleven til et Ordsprog. Misgreb og Uretfærdighed ere blevne besvarede med hadefuld Hævngjerrighed. I kriminel Retslære har Straffen i Almindelighed Udseendet af hævngjerrig Fjendtlighed. Overtrædere betragte baade Love og Dommere som deres Fjender. Denne forvendte og nedværdigende Anskuelse om Lovens og dens Haandhæveres rette Stilling overfor For-

brydelser og lovløse Gjerninger har trængt sig igjennem alle Klasser og forvendt Menneskenes Sind og givet dem forkerte Anskuelser angaaende den Almægtiges retfærdige Domme. De betragte ham som En af dem selv, og tillægge hans Domme de samme Urimeligheder, som kun henhøre til menneskelig Ufuldkommenhed og en overdreven Indbildningskraft. Guds Love ere lig hans guddommelige Natur og Egenskaber. Hans Love ere hans Villie og Kraft, og de ere derfor de samme som hans Egenskaber.

Gud er evig, derfor ere hans Love og Gjerninger evige. Hans Love ere evige, enten de angaa Frelse eller Fordømmelse, Skabelse eller Opløsning, Liv eller Død. Dem, som Gud frelser, frelser han ved sin evige Lov, ved hvilken alene Salighed kan erholdes, og dem, som han fordømmer, ere straffede ifølge den samme evige og retfærdige Lov. Ved disse samme Love blev Jorden skabt, og ved dem vil Jorden blive renset med Ild og Elementerne smeltede af Hede. Lovens Natur og Beskaffenhed maa ikke sammenblandes med dens Iværksættelse; men der er Forskjel, ligesom der er Forskjel paa en Flod og de Skibe, som sejle paa dens Vande. Lovens Navn har Intet at gjøre, hverken med Straffens Slags, eller Tidsrummet hvorlænge den skal vedvare. For jordiske Domstole ere Forbrydere straffede med Bøder, Nogle med Fængsel, Andre med legemlige Pinsler, og atter Andre med Landsforvisning og eller Død, og endda er dette den samme kriminelle Lov under hvilken alle disse Straffemaader og Domme ere fældede og fuldbyrdede. Saaledes er det ogsaa med Guds evige Lov om Straf. Overtrædere ere straffede i Kjødet og Aanden, førend Døden, og efter, med Ild, Vand, Hungersnød, og Pest, med Frygt og Ængstelse, Samvittighedsnag og Fortvivlelse, af Djævle og onde Mennesker, paa Jorden og i Helvede, i Tid og i Evighed. Men alle disse forskjellige Straffedomme have deres forskjellige Grader af Strenghed og Tidslængde, deres Begyndelse og Ende. Guds Visdom og Retfærdighed vil foraarsage at hans Domme blive fuldbyrdede paa den mest hæderlige Maade. Det var den evige Lovs Straf, der blev fældet paa Frelseren, da det „behagede Faderen at knuse ham og gjøre hans Sjæl et Skyldoffer for Synd." Men hans Lidelser, skjønt langt større end hvad dødelige Mennesker kunne lide, fik en Ende. Hvad hans personlige Lidelser angik, de vare tilende, da han raabte: „Det er fuldbragt."

Dr. Isaac Watts siger: „Der er en Slags evigt Ondt i Synd. Men fordi et Væsens Natur ikke kan lide uendelig Pine i Straffens eller Lidelsernes Gjennemtrængenhed, maa de derfor bære den til evig Tid." Men dersom nu Synd bliver regnet for et evigt Onde, da ere alle Synder lige; thi der kan ikke være Grader i Noget, som er uendeligt, og overensstemmende med denne uretfærdige og grusomme Lære, vil en Person, som blot forglemmer at bede eller gaa i Kirke, være ligesaa skyldig for Dommen og et evigt Helvede, som en Forræder eller En, som udgyder uskyldigt Blod.

„Syndens er Lovens Overtrædelse," og Menneskets Ansvar overfor Loven bestaar i hans Forhold til Lovgiveren. Det er Menneskets Pligt at adlyde sin Skaber. Han er Aarsagen til hans Tilværelse og hans Liv, og han er den, som opholder ham. Den Almægtige er enhver Ting til Mennesket, som indeholdes i Ordet — Fader. Dette er Kilden til al lovlig Autoritet, Grundvolden og Begyndelsen til alle sociale og Familiebaand. Dette er i Sandhed

den eneste Autoritet, som Gud anerkjender og har aabenbaret, og som erholder hans Behag og Velsignelse. Det er den samme Autoritet, som han selv udøver, og det var den eneste Autoritet udøvet indtil Nimrod, den første Magtraner, gjennembrød den gamle Linie af patriarkalsk Regjering og indførte et stærkt og despotisk Herredømme. Her se vi Loven om Menneskets Ansvarlighed. Forældres Regjering er Himmelens Orden. Vor himmelske Fader har den første Krav paa vor Hengivenhed og barnlige Lydighed. Han har Ret til at udgive hvadsomhelst Love, han synes for godt for Menneskenes Styrelse. Og naar Faderen udsteder en Lov, hvem af hans Sønner har Ret til at forandre eller tilsidesætte den?

Orden og Lov ere tydelig sete i selv ethvert Insekts Skabning, saa vel som i Planeternes og Himmellegemernes Bevægelser. Selv de bedste menneskelige Love ere kun ufuldkomne Efterligninger af de himmelske, ligesom Menneskets bedste Bestræbelser efter god Regjering kun ere svage Efterligninger af Guds fuldkomne Regjering.

Den nøjagtigste Undersøgelse af Guds Handlemaade med hans Skabninger har aldrig lagt for Dagen Noget uretfærdigt eller manglende i Godhed og Værdighed; Intet har haft Udseende af at være hævngjerrig Straf. Alle Naturens Kræfter og Virkninger, som kunne synes at have deres Oprindelse fra hævngjerrige Tanker, ville ved nærmere Undersøgelse befindes at være af den modsatte Natur. Dersom Naturens ødelæggende Kræfter uden Undtagelse bragte Ulykker over Menneskene; Dersom Jordskjælvet aldrig rystede Jorden, uden det krævede Mennesker som Ofre; om Lynilden aldrig slog ned uden den dræbte nogen; om Stormen aldrig oprørte Havets Bølger, uden for at disse skulde opsluge Skibe og deres værdifulde Ladninger af Menneskers Sjæle; da kunde disse Naturens frygtelige Kræfter med nogen Fornuft siges at være Kjendetegn paa guddommelig Mishag. Men om disse kraftige Udbrud af Naturens Kræfter oftest finder Sted paa tyndt befolkede eller aldeles ubeboede Steder, i den vilde Ørken eller paa en ubefærdet Del af Havet, ere vi berettige til at betragte de Tilfælde, hvor Ulykken sker, mere som tilfældige end overlagte og forudbestemte Tildragelser. Rigtigheden af denne Anskuelse er stadfæstet, naar vi lægge Mærke til, at de fleste af disse tilsyneladende farlige Ting for Menneskene ere nødvendige for vort Liv og Helbred. Det er nødvendigt, at Lynild og Storme skulle rense Luften for alle de usunde og dødbringende Dunster og Gasarter, hvormed den bliver fyldt; thi ellers kunde hverken Mennesker eller Dyr drage Aande og leve.

Ejheller kunne vi betragte, som en særegen Guds Dom, de Tusinder Sorger og Møjsommeligheder, som enhver af os møde her i dette Liv; thi de falde lige saa meget paa de Gudfrygtige som paa de Ugudelige. Det er ikke i denne Verdens Trængsel og Forvirring, at vi ville erholde Belønning eller Straf for vore Gjerninger. Der er mange Onder, som ere almindelige til Menneskeslægten. De kom ind i Verden formedelst Faldet og kunne ikke undgaaes eller undviges af noget Menneske. Til disse kunne henregnes mange Sygdomme og Sorger, Døden og Frygten for Graven. Disse, og mange Andre, ere med Rette kaldte Onder og haarde Prøver. Men dem, som betragte disse Ting som Guds Straffedomme ere uvidende om hans Regjering og Styrelse af Verdens Anliggender. Disse Ting tilhøre Fremskridts og Udviklingsplanen og ville, om

de blive betragtede og anvendte i det rette Lys, lede os til et nyt og bedre Liv.

Alle Love, hvis Formaal ikke er Fred og Forbedring, ere barbariske og hadefulde, og det vilde være at bespotte Gud at gjøre ham til Ophavsmand af Love, der vilde bevirke Uretfærdighed eller Lidelse til nogen af hans Skabninger. Ifølge Apostelens Lignelse om Sædekornet, som dør, naar det bliver nedlagt i Jorden, er selv Døden kun en Overgang til et bedre Liv. Dette Sindbillede, Liv, der udspringer fra Død, viser skjønt hvorledes Lykke og Fryd kan komme fra Trængsel og Nød. Disse uundgaaelige og nødvendige Lidelser maa adskilles fra Straf for Overtrædelse; thi det er en evig Lov nødvendig for vor Fremadskriden, og en Lov som selv Frelseren underkastede sig.

Et Hvedekorn har netop den Værdi, for hvilket det indeholder Næringsstof; men om det bliver kastet i Jorden, vil det vokse og give Afgrøde af sit eget Slags. Men dette fordrer, at det undergaar den Forandring, som kaldes Døden. Lig Kornet i Jorden er underkastet Elementernes opløsende Kraft, saaledes er og Menneskets udødelige Sjæl iklædt Forkrænkelighed og underkastet denne Jords Lidelser og Prøver, og tilsidst Død og Legemets Opløsning. Ved denne Forening, af den celestiale Aand med de grovere jordiske Bestanddele, er Spiren til Storhed og Formerelse frembragt. Formerelsens Lov er nøje forbunden med Menneskets evige Frelse. Alle disse Familiebaand ere styrede og ordnede ved Love, hvilke Love bestaa formedelst Belønning og Straf. Tillige, Grundlæren om Menneskets fri Villie, hans Ret til at adlyde eller vise Ulydighed til den Almægtiges Love, er Noget som altid er forbunden med Guds Regjering.

Vi have saaledes set, at ingen Spor af forudbestemt Straf findes, hverken i Naturens Virkninger, eller i de jordiske Trængsler og Møjsommeligheder, der er den almindelige Lod af alle Mennesker. Guds Straffedomme maa derfor være særegne Hjemsøgelser paa dem, som have fortjent dem formedelst deres Ulydighed mod Himmelens Love, og kunne ikke være uretfærdige eller hadefulde, men de maa tilmaales efter Fortjeneste. De ville i deres Natur tjene til Opdragelse, Oplysning, Forbedring og Udseende. Hans Straffe ville være faderlige og retfærdige og af en saadan Beskaffenhed, at de ville rette Fejlerne, udsone for Overtrædelse og udslette enhver Følge af Synd. Vi have nu omhandlet den guddommelige Lovs Natur om Straf for Synd, vi ville dernæst omhandle det Helvede som Skriften omtaler, og lade dette være Æmnet for en anden Afhandling.

Mill. Star.

Vor Tro.

„Uden Tro er det umuligt at behage Gud." Saaledes lyde Skriftens Ord. Og dog sagde Frelseren ved et vist Tilfælde: „Naar Menneskens Søn kommer, mon han skal finde Tro paa Jorden?" Man kan heraf se, at han ikke ventede at finde meget af denne himmelske Gave iblandt Menneskene ved sin anden Tilkommelse. En Ting er tydeligt, at Tro har ikke tiltaget meget, siden

Apostlerne beseglede Vidnesbyrdet med deres Blod, og i Særdeleshed har det nittende Aarhundrede udmærket sig ved sin stærkt tiltagende Tvivl og Vantro, medens de Enfoldiges Tro paa Gud bliver betragtet med Haan og Spot. Vantroen forjager Troen, den menneskelige Forfængelighed driver Tilliden til Gud paa Flugten. Om Troen, som fordum skjænktes de Hellige, endnu findes, maa den søges hos de Sidste-Dages Hellige. Den første Kristendoms Principer fostres hos dem. De samme Lærdomme og Velsignelser, som udmærkede den første Menighed grundet af Frelseren, ere gjengivne i disse sidste Dage, og den Aand, som inspirerede de første Dages Hellige, besjæler nu de sidste Dages Hellige. Den samme barnlige Tillid til den evige Fader bor nu som da i de trofaste Helliges Bryst og har opholdt deres Mod under deres mange Forfølgelser og Prøvelser.

Troen paa en levende, personlig Gud har inspireret vore Ældster i deres uforlignelige Rejser uden Pung og Taske blandt Jordens Nationer. Den har givet dem Frimodighed til at møde Verdens Haan, Fordom og Modstand. Den har givet de Oprigtige af Hjærtet Mod til at afkaste Traditionens Magt og Nationernes Trældomsaag og rejse til et langt bortliggende Land for at opbygge Zion. Den har bevaret dem over Havets Dyb og paa Banetogets hastige Flugt. Den har givet dem Kraft til at trodse alle Ørkenens Farer, og at sejerrigt modstaa principløse Fjenders Angreb, og den holder dem nu oppe i et fraadende Havs Trængsler og Farer.

Lidende under uretfærdige Lovbud og de sammes ubarmhjærtige og grusomme Gjennemførelse, truede med politisk Undergang, med deres Ledere i Landflygtighed, med mange af deres Brødre i Fængsel, et Bytte for umenneskelige Blodhunde, som forfølge Mænd, Kvinder og Børn alene i den Hensigt at forarme dem; beløjede, mishandlede, forurettede, med Verdens største Magter forenede mod sig, deres Religion foragtet, deres Handlinger mistydede, deres Bevæggrunde forvendte, deres Friheder berøvede, med Skyerne hængende truende over sig, forrette de trygt deres daglige Gjerning med urokkelig Tillid til Herren, aldrig tvivlende paa, at den Almægtiges Haand vil føre dem til en herlig Sejr.

Deres Tro er i Sandhed ophøjet, den taaler sin Prøve i Stridens Hede og i Stormens Brag; det er ikke en tom Theori eller en Søndagstro. Det er en virkelig Kraft. Den opvarmer Hjærtet, den giver Sjælen Styrke, den modstaar Verdens Indflydelse, den strækker sig hinsides Graven, den er et Forbindelsesled med den himmelske Verden, den neddrager Guds Velsignelser til Jorden, den opløfter Mennesket til den Almægtige.

Det er denne faste, urokkelige, aldrig fejlende Tro, der vil føre de Hellige til Sejr. Den bortjager Frygten for Mennesker, den er Herre over alle Besværligheder, den bøjer sig ikke for Trusler eller krymper sig for Prøvelser. Nutidens Trængsler maa ikke agtes for Fremtidens herlige Lys. De Hellige sammenbindes til Et, hvilket gjør Fjendens Angreb til forgjæves. Denne herlige Tro lærer dem, at „Alting tjener dem til gode, som frygte Gud."

Denne Alt besejrende Tro kan alene erholdes ved Ydmyghed og Lydighed til Guds Befalinger. Hvo, som omgaas med de Ugudelige og endda vil anses som Hellig, hvo, som tjener baade Himmelen og Verden, som arbejder lidt for Djævelen og lidt for Guds Rige, som staar med en Fod paa hver Side af Grænselinien, som har to Ansigter, eller

som søger at holde sig neutral, skal aldrig vente at erholde den levende Tro, som var Fortidens og er Nutidens Helliges Bolværk mod alle Storme. Men takket være ham, som er vor Tros sande Ophav, at der findes mange ædle Mænd og Kvinder i denne Tid, som eje denne kostbare Gave, og de ville opbygge det sidste Dages Værk; de ville blive standhaftige indtil Enden, og trods al Modstand føre Guds Riges Sag fremad til Sejr. Og naar Menneskens Søn kommer, skulle de erholde Livsens Krone.

Des. News.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Jordskjælv i Ny Zeeland.

Beretninger fra Ny Zeeland vedblive at fortælle om de uhyre Ødelæggelser, som de vulkanske Udbrud og medfølgende Jordskjælv der have foraarsaget. Det kan siges, at de have været iblandt de mest ødelæggende som Verdenshistorien kan opvise.

De første Tegn paa Jordskjælvene begyndte den 9de Juni, Kl. 2. om Morgenen, i Landsbyen Taurange i Auckland Lake Distrikt. Indbyggerne bleve vaagnede af deres Søvn ved en ualmindelig heftig og vedvarende Lynild, og Kl. 4 kom det første Jordskjælv, der hurtigt fulgtes af andre. Rystelserne vare saa voldsomme, at Folk sprang op af deres Senge og i deres blotte Linned flyede rædselsslagne for at frelse deres Liv, uden at tænke paa at redde nogen af deres Ejendele, men blot medtagende deres Børn. Jordskjælvene vedbleve uafbrudt til Kl. 7, da en sort Sky saas at trække op fra Syd og vedblev at spredes, indtil den skjulte hele Himmelen. Medens denne Sky vedblev at bevæge sig, sprængtes den pludselig med et Knald som af et mægtigt Tordenskrald, og kort efter begyndte en fin Støv at falde.

Beretningen fra andre Steder sige, at Vulkanen Tarewera var den første, der viste Tegn paa Udbrud, og saa snart som Flammer saas at opstaa fra dens Krater, udbrød de samtidig fra hele Paeroa Bjærgkjæden, der udspyede Flammer, gloende Lava, Stene og blaat Dynd over den omliggende Egn. Den uddøde Vulkan Ruapnea, som ikke engang de Indfødtes Sagn beretter om at have vist Tegn paa Liv, vaagnede pludselig af sin lange Dvale og forenede sig med de Andre i at udsprede Død og Ødelæggelse. Hele Bjærgkjæden for en Strækning af 25 danske Mil i Længde og 5 i Bredde var et uhyre bølgende Flammehav og hed smulrende Jord, der paa enkelte Steder slyngedes til en Højde af 4,000 Fod, og atter over dette saas Vandstraalerne fra Gejseren Te Kopeha, af Mange betragtet som den vidunderligste Gejser i Verden. Støv og Aske faldt uafladelig indtil Luften blev saa tyk, at Dagen blev mørk som Natten, og dette vedblev indtil den næste Dag. Denne Støv og Aske havde en stærk svovlagtig Lugt.

Mange smaa Byer bleve aldeles ødelagte. En ved Navn Wairoa blev bedækket med et Lag Støv og Aske ti Fod tyk. En anden, Ratomahara, og flere andre smaa Landsbyer, bleve aldeles opslugte af Jorden, som aabnede sig under dem.

101 Personer vides med Sikkerhed at have mistet deres Liv, og iblandt disse ere 6 engelske Personer. En stor Mængde Kvæg er død af Sult, fordi Græsgangene ere blevne ødelagde, og stor Nød hersker i Auckland Lake Distrikt. En gammel Høvding blandt de Indfødte i Rotona, blev gravet levende ud efter at have været begravet i Aske 104 Timer. Alt, som var muligt blev gjort for at frelse de Andres Liv, men i de fleste Tilfælde vare de døde, førend de bleve udgravne.

De mest voldsomme Rystelser vare i Nærheden af Rotona. Jordskjælvenes Heftighed bragte Folk til at tro, at Øen var sønderspræengt og vilde synke og forgaa i Havet. Saa snart det første Stød var over, kunde Indbyggerne ses at løbe som fortvivlede i alle Retninger. Da den næste Rystelse begyndte, blev den hele Egn for Mile omkring pludselig oplyst af Flammerne fra Vulkanerne. Det var en prægtig, men frygtelig Scene. Kjæmpemæssige Røgskyer, oplyste af Flammer, brød paa en Gang frem over en Bjærgstrækning paa 15 Mile, og over Flammerne kunde tydelig ses Ildkugler lignende Meteorer, der uafbrudt fore i alle Retninger. De Indfødte samlede sig i Grupper, næsten døde af Frygt, og holdt Gudstjeneste, og naar den næste Rystelse kom, faldt de paa deres Ansigter skjælvende af Frygt.

Saa snart Efterretningen om den frygtelige Begivenhed naaede Auckland, gjorde Regjeringens Befuldmægtigede straks Forberedelse til at yde Hjælp til de Nødlidende. Vogne bleve lejede og belæssede med Fødemidler, Klæder o. s. v. og sendte til Rotona. Ved sin Ankomst dertil sendte Agenten følgende Beretning tilbage: „Udsigten over Bjærgene, som set fra Vairoa Landevejen, er frygtelig. Lynene, Tordenens Rullen og Jordskjælvenes Rystelser vedblive uafladelig, medens Støvet falder i tykke Skyer. Foruden disse Ubehageligheder ere alle Vejene bedækkede med et tykt Lag blaat Lerdynd. Al Vegetation er ødelagt og Landets Udseende er aldeles forandret. Den blaa Indsø og Rotokakahi ere nu ikke andet end Dyndpøle. Næsten alle Bygninger, jeg har set, ere omstyrtede ved Dyndets Vægt, som er faldet paa dem. I denne Stad ere Snow Afholdenhedsbygningen og to store Hoteller saa vel som næsten alle andre Bygninger aldeles ødelagte.“ Et Hus, hvori befandt sig en Fru Hazard og hendes Børn, faldt under Vægten af Dynd, Brudstykker o. s. v. Fru Hazard blev udgravet levende, men fire af hendes Børn blev fundne døde ved hendes Side. Et af dem laa i hendes Arm. Hendes Ægtefælle ere iblandt de Savnede.

Dette er et Jordskjælv, som i Historien søger sin Lige, og dem, som tænke, at Naturens Kræfter ikke ere lige saa mægtige nu som i forrige Dage ville lære at se Fejlagtigheden i deres Theorier, og Herrens Forudsigelse, at Himmelens Kræfter skulle røre sig, vil lige saa sikkert gaa i Opfyldelse, som at Herren lever og har alle disse Ting i sin Haand.

Korrespondance.

Vi publisere følgende Brev fra F. W. Schønfeld, Præsident over den tyske Mission, til Præsident Wells i England:

Bern, den 1ste Juli 1886.

Kjære Broder!

De kan uden Tvivl ønske at vide,

hvorledes vi have det med Autoriteterne i Sveits. Da jeg rejste herfra til England, den 14de Maj, var jeg og Broder Monch tilsagt at møde for Retten. Retsbetjentene gjennemrodede mine Effekter under min Fraværelse, og tog iblandt andre Ting en lille Notebog tilhørende det tyske Emigrationsfond, Tiendebogen for Berns Gren og et Register over Breve; de søgte efter Breve, men fandt ingen. Da jeg kom tilbage, gik jeg til dem, og jeg tror, at de bleve meget forundrede, da de saa mig, thi de havde tilsyneladende ikke ventet at se mig mere. De Punkter, som de især ønskede Oplysning om, vare: Prædiker De Polygami? Hvad gjør De med Tienden? Emigrerer De Folk, især Børn? Prædiker De virkeligen uden Løn? Da Broder Monch kom tilbage, fremstillede han sig ligeledes for dem, og de bleve mere og mere overbeviste om, at vi vare blevne beløjede. De vildledende Avisartikler, der til dem, som ikke kjendte Sagens Sammenhæng, saa ud, som om de kom fra Landets højeste Autoriteter, havde den Følge iblandt de lave Klasser, at en Pøbel forsøgte at forstyrre og afbryde vor Forsamling en Søndag. Vi gik til Hovedpolitistationen og forlangte Beskyttelse og erholdt den straks med største Beredvillighed, og vi nyde nu atter Fred, skjønt ophidsende Avisartikler vedblivende udspredes af Apostater og Andre. Disse ere dog saa fulde af selvmodstridende Løgne, at de ville snarere lede tænkende Mennesker til at undersøge end forkaste, og Resultatet er, at vi have døbt nogle faa, og disse have været gode og respektable Folk.

For et Par siden modtog vi et bediget Vidnesbyrd om vore Landsmænds Stilling i Utah, underskrevet af 99 Personer, paategnet af Utahs Sekretær A. L. Thomas og Statssekretær Bayard i Washington, hvilket bevidner vore Landsmænds og Landsmændsinders Tilfredshed med Forholdene i Utah.

Vi søgte og erholdt en Audients hos Præsidenten for de svejtske Staters Forbund, og han modtog os meget venligt. Hans Excellence lovede os, at han vilde undersøge vor Sag, men vi maatte ikke vente nogen offentlige officielle Bekjendtgjørelser til vor Fordel, men kunde bruge Trykkefriheden til at forsvare os selv. Præsidenten gjorde et godt Indtryk paa os. Han tilhører tilsyneladende intet religiøst Samfund, og er derfor upartisk i sine Anskuelser. Vi kunne med Sikkerhed antage, at der, i den nærmeste Fremtid i det Mindste, ikke vil blive nogen ny Love udstedte imod os i Svejts. Vi føle til at takke Herren for hans faderlige Styrelse i disse Ting.

Underlig nok havde jeg en Drøm for en Uges Tid siden (jeg vil sige i Parenthes, at jeg drømmer meget sjælden.) Jeg drømte, at jeg var i en Sal, hvor der var en Forhøjning som de, der bruges i Forsamlingslokaler. Denne Forhøjning var omtrent fem Fod højere end Gulvet, paa hvilket to Bjørne stode færdige til at styrte løs paa os. Vi vare tre Mænd, mig selv, John Kunz, og jeg syntes, Broder Monch. Vi vare bevæbnede med Knipler, men vare alle af den Tanke, at vi kun vilde bruge dem til at afværge Bjørnenes Angreb, og dersom vi skulde blive nødte til at bruge dem, følte vi os sikre paa Sejr, og saaledes skete det. Da jeg vaagnede, vidste jeg, at vor Sag vilde triumfere. Bjørnene vare Kantonet Bern, hvis Vaabenmærke er en Bjørn; Mændene paa Forhøjningen var Kirken i Svejts. Jeg fortæller denne Drøm, enten der saa er Noget i den eller ej, og føler til at prise Gud, fordi han indtil denne Dag har beskyttet sin Kirke. Saaledes bevises Sandheden af, hvad De, Broder Wells, sagde til mig i Liver-

pool: „Tiden er endnu ikke kommen at ophæve Missionen i Svejts."

Haabende og bedende, at Herren vil styrke Dem og give Dem Helbred og Sundhed, at De atter en Gang maa gjense Deres Hjem i Zion — er det oprigtige Ønske af Deres Broder i Fredens Evangelium,

F. W. Schønfeld.

Abo, Finland, d. 5te August, 1886.
Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Da jeg nu har været i dette Land en og en halv Maaned, kan maaske nogle Linier om min Virksomhed interessere Dem.

Besynderlige Følelser gjennemstrømmede mig, da jeg for første Gang i mit Liv satte min Fod paa et fremmed Land, men en Tid er nu forløben, og jeg har tildels lært at kjende Forholdene her. Jeg har været 37 Mil (danske) sydpaa og besøgt Søskende, og jeg kan sige, at jeg har fundet dem at være gode og trofaste Hellige. De have bevist mig den største Venlighed; med et Ord — de gjøre, hvad Evangeliet fordrer under saadanne Omstændigheder.

Meget har jeg endnu ikke udført, paa Grund af at Folket ere saa optagne af Arbejde i denne travle Tid. Jeg har døbt 5 Personer, samt afholdt nogle faa Forsamlinger. Her er Flere, som tro Evangeliet, og som jeg er vis paa ville komme i en nær Fremtid og slutte Pagt med Herren. Jeg staar nu færdig til at gaa til Jakobsstad 75 Mile herfra, der skal efter Sigende være nogle Søskende der, som ikke have været besøgte for over to Aar. Det vil nok blive en haard Tur, men jeg stoler paa Gud, at han vil styrke mig; thi da ved jeg, at Alt vil gaa vel.

Med Hensyn til Forfølgelse har jeg endnu ikke mødt nogen. Ved et vist Tilfælde overværede to Præstedøtre en Forsamling, den ene med Bibelen under Armen. Hun spurgte om mit Navn, og da jeg spurgte, af hvad Grund hun ønskede at vide det, svarede hun, at hun skulde indgive det til Biskoppen. Jeg var uhøflig nok til under Omstændighederne at nægte at give hende mit Navn. En Gang maatte jeg skjule mig, og ved en anden Lejlighed, to Dage efter at jeg havde døbt en Person, blev der holdt Vagt over mig for at forhindre mig i at udføre denne Handling, som de ikke vidste allerede var udført, og de vare meget glade og tilfredse over at have forhindret mig deri. Siden traf jeg en næsvis Landfoged, som gjorde mig mange Spørgsmaal, men jeg svarede ham ligesaa hurtigt, som han spurgte mig, og jeg tror ikke, at han blev meget visere, angaaende hvem jeg var. Med disse Undtagelser har Alt gaaet roligt og stille.

Traditionens Baand og Præsteveldets Despotisme binder Folket mere her, end noget andet Sted jeg har været, saa her er meget at gjøre for os. Jeg glæder mig over at være en Repræsentant for Jesu Kristi Kirke, og vise Folket den trange Vej, som leder til evigt Liv; og mit Motto er nu som før: Ej at kapitulere i Striden, men fortsætte indtil Kronen vindes.

Jeg vil nu slutte for denne Gang med en venlig Hilsen.

Deres Broder i Evangeliet
F. R. Sandberg.

Hyrum, d. 20. Juli 1886.
Præsident N. C. Flygare,

Kjære Broder!

Efter endt Rejse og en lille Hvil i mit kjære Bjærghjem, tager jeg Pennen

for at meddele Dem lidt angaaende vor Rejse fra New York og hertil.

Paa Grund af Forholdene imellem Jernbaneselskaberne, og for at opnaa den billigste Befordring, havde Br. Hart set sig nødsaget til at sende os over forskjellige andre Baner end hidtil har været Tilfældet. Som jeg fortalte i mit sidste Brev, gik vi fra Jersey City over «the Central R. R. of New Jersey» til Baltimore. Befordringen var hurtig og meget behagelig. I Baltimore mødte Hr. P. Jurgensen os, Agent og Tolk for „Baltimore og Ohio" Banen, og fulgte os til Chicago. Denne, for en amerikansk Jernbanebetjent at være, meget ualmindelig høflige, opmærksomme og venlige Herre, gjorde Alt hvad der stod i hans Magt for at gjøre os Rejsen behagelig og let. Han havde tolv første Klasses Vogne parate til os, da vi ankom til Baltimore, og vi behøvede blot at træde ud af den ene Vogn og ind i den anden,som holdt lige op til. Toget blev her delt i to, og vi bleve befordrede over denne Del af Vejen til Chicago i kortere Tid end de almindelige Iltog, hvad de kalder «limited Express». I Chicago var vi kun en halv Time, og hele vor Omskiftning fra Bane til Omnibus og saa igjen paa Banen, skete i dette korte Tidsrum. De af vore Søskende, som skulde til Provo eller Spanish Fork, forlode os her og gik over „Chicago og Alton og Denver og Rio Grande" Banen, under Br. L. J. Nuttals Ledelse; dette Selskab talte en 36 Personer. Resten af Selskabet gik over „Milwaukee & St. Paul" til Council Bluffs, hvor vi skiftede Tog for sidste Gang og kom over „U. P." Banen til Ogden, hvor vi ankom Mandag Efterm. den 12te Juli, Kl. 5.45. Vi tilbagelagte Rejsen over det amerikanske Fastland ualmindelig hurtig, som De ser, og ankom tidligere end vore Breve, som vi mente skulde gaa forud for os til Utah fra New York. De af Emigranterne, som skulde Nord paa forbleve i Ogden Natten over, medens de, som skulde Syd paa fortsatte samme Aften til Salt Lake City, hvor Mange bleve venligt modtagne af deres Slægtninger og Venner, medens de, som skulde fortsætte længere Syd, bleve befordrede til Tiendegaarden. Om Tirsdagen d. 14de forlode de sidste af Emigranterne Salt Lake City for at rejse til deres forskjellige Bestemmelsessteder i det sydlige Utah. Da dette var overstaaet følte jeg først som en fri Mand, og som om jeg havde Ret til at lade mine Tanker vende mod mit Hjem. Jeg naaede mit Hjem, samme Aften, hvor jeg blev kjærligt modtaget af min Familie og mange Venner, samt Byens Musikkorps, som alle søgte at gjøre min Hjemkomst saa behagelig som mulig.

Mit Hjærte er fyldt med Glæde og Taknemmelighed til min himmelske Fader, at jeg fandt Alt i mit Hjem i en saa god Stilling, som var Tilfældet. Min Hustru og mine kjære Smaa vare raske og lykkelige og havde ikke lidt nogen Mangel, og Alt i og omkring mit Hjem var i en bedre Forfatning, end da jeg forlod det.

Jeg glæder mig ved Tanken om at have fuldendt min Mission, og at ingen Snare af vor Saligheds Fjende har bragt mig til at snuble, imedens jeg har arbejdet i Herrens Vingaard. Jeg ser tilbage paa den Tid jeg har tilbragt i Evangeliets Tjeneste i Babylon med Glæde og Tilfredshed, og vurderer den Erfaring jeg har samlet langt mere end al denne Verdens Rigdom, og har jeg været i Stand til at gjøre noget Godt i nogen som helst Retning, da skal Gud have Æren derfor.

Jeg følte mig helt fortabt da de sidste Emigranter forlode S. L. City,

og endnu synes det meget forunderligt ikke at være beskjæftiget, som jeg har været de sidste to Aar.

For Tiden har jeg travlt med at besøge og hilse paa Venner i Byen samt alle mine forrige Skoleelever, men jeg haaber snart at blive beskjæftiget paa en Maade, som kan blive lidt mere indbringende. Nedbedende Herrens Velsignelse over Dem, Br. Flygare, i Deres vigtige Kald, og med kjærlige Hilsener til Dem, Brødrene paa Kontoret og i Missionen, samt til alle de Hellige, forbliver jeg med stor Taknemmelighed for alle de behagelige Timer jeg har tilbragt i Deres ærede Selskab.

Deres ringe Broder i Kristo,
C. F. Olsen.

Visdomsordet.

Tale i en Forsamling af Søndagsskolelærere i Saltsøstaden af Ældste D. M. Mc. Allister.

Jeg maa tilstaa, at jeg skammer mig ved at tilstaa, at det er først i de sidst forløbne halvandet Aar, at jeg har begyndt at skjænke denne Aabenbaring den Opmærksomhed, som den skyldes. Resultatet af min Lydighed til dens Lære har været til mit Gavn og Tilfredshed, og det har tillige givet mig et Ønske til at med Iver søge at overtale Andre til ogsaa at holde dette Bud, at de kunne blive delagtige i dets lovede Velsignelser. Jeg anser det for lige saa nødvendigt, at vi lære at forstaa det, som er til vor timelige Frelse, som det, der henhører til vor aandelige Frelse, og begge disse Æmner burde læres i vore Søndagsskoler. Aandelig Renhed beror en stor Del paa legemlig Renhed. Nødvendigheden af at rense vor aandelige Natur, og have Kundskab om, hvorledes vi skulle gjøre dette, at vi efter Døden kunne leve for stedse i vor himmelske Faders Nærværelse, udgjør næsten udelukkende Æmnet for alle Prædikanter og Lærere, og det er tilvisse et af de vigtigste, der kan beskjæftige vore Tanker. Men medens vi ere i Besiddelse af disse jordiske Tabernakler, er det ifølge mine Anskuelser lige saa nødvendigt for os at vide, hvorledes vi skulle bevare Helbred, hvilket er legemlig Renhed, at vore Legemer kunne være en passende Bolig, ikke alene for vore udødelige Sjæle, men tillige for den Hellig Aand, der altid burde være en Sidste-Dages Helligs bestandige Ledsager.

Naar vi invitere en Gjæst til os, som vi agte meget, gjøre vi os i Almindelighed stor Omhu for at have enhver Ting ren og i den bedst mulige Orden, saa at Intet skal give Anstød. Saaledes skulde det ogsaa være, naar vi bede for den store og herlige himmelske Aand at tage Bolig hos os, vore Legemer burde være rene, udvortes og indvortes, fri for Urenhed af ethvert Slags; thi „Herrens Aand vil ikke bo i urene Templer". En Mands, Kvindes eller Barns Legeme, som er besmittet og vanhelliget ved Nydelsen af urene og skadelige Ting lig The, Kaffe, stærke Drikke, Tobak o. s. v. er sikkerlig ikke et rent Tempel og er derfor neppe skikket til at være et passende Opholdssted for Guds Hellig Aand.

Men hvorledes skulle vi erholde denne legemlige Renhed, denne fuldkomne

Karsthed, der er saa sjælden og til samme Tid, i Forening med aandelig Renhed, saa nødvendig, at vi kunne have det uvurderlige Privilegium at have den Hellig Aands Ledsagning? Filosofer, Videnskabsmænd, Læger og Andre have skrevet Bøger i Tusindevis omhandlende Sundhedens Love, men med al deres Forskning og med Aarhundreders opskrevne Lærdom til deres Raadighed vedblive vor Tids lærde Doktorer at strides om dette Punkt, og der er næsten lige saa mange forskjellige Theorier og Behandlingsmaader af Sygdomme, som der er Læger. Det er med Hensyn til Sygdom og Sundhed, lig det er med Religion; Trosbekjendelser ere blevne lavede efter Menneskenes Indbildninger, og Sandheden gaaet tabt eller bleven forvendt. Som det er angaaende den sande Frelsningsplan, saaledes er det ogsaa med Hensyn til de Love, som vedrøre Menneskets Sundhed, en ny Aabenbaring er bleven givet i denne Slægt, Gud har tydelig vist os Vejen til Lykke i dette Liv i Visdomsordet, og hvorledes vi Alle kunne, uden Mediciner og Doktorer være i Besiddelse af det uvurderlige Gode — Sundhed. Vi behøve ikke at gaa til Universiteter i Aarvis og lære lange latinske Ord, for at sætte os i Stand til at vide, hvorledes vi kunne bevare vor Sundhed. Vi have det her i et simpelt og forstandigt Sprog, „affattet efter de Svagestes Forfatning, iblandt alle Hellige, som ere eller kunne kaldes Hellige."

Slutningssætningen i Visdomsordet, i hvilken Herren lover „Sundhed, Visdom og Beskyttelse fra Dødens Engel, til alle Hellige, som ihukomme at holde og gjøre efter disse Ord," burde være tilstrækkeligt, uden noget Argument, til at bevæge Alle til at give Agt derpaa; men ak! vi finde, at selv mange, som udgive sig selv for at være Hellige, synes at fordre en Mængde videnskabelige Beviser for at stadfæste deres Tro paa Herrens Ord. Jeg vil nu i Korthed betragte denne vigtige Aabenbaring, og vise hvori Lydighed til dens Forskrifter vil sikre Menneskene denne store Velsignelse — Sundhed tilligemed andre Gaver, og ligeledes, at den i enhver Henseende stemmer overens med sand Filosofi.

„Et Visdomsord til Nytte for Menigheden og Højpræsternes Raad, forsamlet i Kirtland, og ligeledes for de Hellige i Zion."

Dette viser, at Aabenbaringen var ikke given for Højpræsterne, eller nogen særskilt Klasse alene, men for hele Kirken, alle Hellige i Zion uden Undtagelse, Gamle og Unge, Præster saa vel som Folket.

„Tilsendes med Hilsen — ikke som Befaling eller Tvang, men ved Aabenbaring og Visdomsord, der fremviser Guds Orden og Villie angaaende alle Helliges timelige Frelse i de sidste Dage."

Jeg forstaar, at dette har den samme Betydning, som vi finde indeholdt i Frelsningsplanen for hele Menneskeslægten, og dette er, at vi have vor frie Villie til at antage eller forkaste det; dersom vi adlyde, modtage vi Belønningen derfor; dersom vi ikke adlyde, have vi ingen Krav paa Belønning. Gud vil ikke tvinge Nogen ind i Himmelen, ejheller ere vi nødte til at adlyde denne Aabenbarings Lærdomme, men eftersom det er efter „Guds Orden og Villie", er det tydelig enhver Helligs Pligt at adlyde det. Vor Kjærlighed til Gud skulde bringe os til at gjøre hans Villie i alle disse Ting.

„Givet som en Regel med Forjættelse, afpasset efter de Svages og Svagestes Forfatning, iblandt alle Hellige, som ere eller kunne kaldes Hellige."

Der er ingen Aabenbaring i Pag-

tens Bog mere tydelig og let forstaaelig end denne. Dens Ord og Mening er saa simpel, at selv Børn kunne let forstaa den. Nogle af vore Brødre og Søstre, dersom vi dømme dem efter deres Gjerninger, synes at indbilde sig, at det er bestemt alene for de Svage, og ikke for de Stærke og Kraftige. Dette er en stor Fejltagelse; thi dersom de ikke adlyde dets Forskrifter, have de vissseligen ingen Ret til dets Velsignelser.

„Se, sandelig, saa siger Herren til Eder, paa Grund af det Onde og de Rænker, som ere og ville være i ondskabsfulde Menneskers Hjærter i de sidste Dage, har jeg advaret Eder, og advarer Eder forud ved at give Eder dette Visdomsord til Aabenbarelse."

Det kunde synes utroligt, især for de Unge iblandt de Sidste-Dages Hellige, at Mennesker kunde blive saa ugudelige, at de vilde søge at udrydde de Hellige ved Gift, men saadanne Tilfælde have vi erfaret, og havde det ikke været for Guds faderlige Beskyttelse og de Helliges Lydighed til Visdomsordet, vilde mange være blevne dræbte af Gift, blandet i Kaffe, The og andre Drikkevarer af vore Fjender. Den eneste fuldkomne Sikkerhed for saadan Fare er, at aldeles afstaa fra at bruge disse Ting, som vor himmelske Fader har sagt ere ikke gode.

„At saafremt Nogen drikker Vin eller stærk Drik iblandt Eder, se det er ikke godt, ejheller behageligt for Eders Faders Aasyn; ikkun naar I forsamle Eder for at ofre Eders Sakramenter for ham. Og se, dette skulde være Vin, ja ren Vin af Vinstokkens Frugt, af Eders egen Tilberedning. Og atter stærke Drikke ere ikke for Maven, men til at to Eders Legemer med."

Der er hentydet til to Slags Vin i Skriften, en er Druens rene Saft, kogt eller paa anden Maade behandlet for at forebygge Gjæring. Denne Slags er ikke berusende, men et Styrkemiddel, vel skikket til Brug i den hellige Nadver, og det var uden Tvivl denne Slags, som Paulus raadede Timotheus til at bruge. Nogle søge at retfærdiggjøre sig selv i at drikke Vin og andre Likører ved at bruge disse Pauli Ord: „Drik ikke mere Vand, men nyd lidet Vin for din Mave og dine jævnlige Svagheder." Andre Skriftsteder ere ligeledes anvendte af dem saasom: „Vin gjør Hjærtet glad", og det „glæder Gud og Mennesket", men i alle disse Tilfælde var uden Tvivl denne Vin, som var hentydet til, den rene, uforfalskede og ugjærede Druesaft. Den berusende Vin fordømmes overalt i Bibelen; vi finde der skrevet: „Den bider lig en Slange og stikker lig en Orm." „Vin er en Spotter, stærk Drik en Larmer." „En Dranker og Fraadser skal blive fattig." En fremragende Afholdenhedsforsvarer siger: „Gud har aldrig skabt Alkohol. Ingen Plante paa Jordens Overflade frembringer det. Det kommer ikke fra noget Kildevæld. Det er et Produkt, som frembringes ved Plantevækstens Forraadnelse og Opløsning. Maaden at lave det er kaldet Gjæring." Gjæring er en Følge af Forraadnelse, Plantevækstens Opløsning eller Død; og Alkohol, som er et Produkt af denne Raaddenhed, foraarsager deres moralske og fysiske Død, som bruge det. Alkohol er den berusende Del af Vin, Øl, Brændevin o. s. v., enten de Ting, hvoraf det er lavet, ere gjærede eller destillerede; hele Forskjellen bestaar i, hvor meget Alkohol de indeholde.

(Fortsættes.)

Ingen Oprejsning for forlorne Døtre.

Dersom den forlorne Søn havde været en forloren Datter, vilde der vist næppe blevet slagtet en Fedekalv. Hun vilde have sneget sig ind ad en Bagdør og paa sine Knæ have tryglet om en Brødskorpe og Husly, og hun vilde have gjort det med den Bevidsthed, at dersom det blev hende tilstaaet, vilde det blive gjort med alt Andet end Velvillie. Hun vilde have forstaaet, at selv om hendes Forældre havde været villige til at slagte Fedekalven, vilde Naboerne ikke have modtaget Indbydelsen til Festen. Nabokvinderne vilde have undgaaet at træffe sammen med hende. Og med Hensyn til Mændene? Ja maaske nogle faa af dem vilde have været villige til at træffe sammen med hende; men hvormange af dem vilde have kommet hende i Møde med et mandigt Ønske om at sørge for hendes Oprejsning? Ikke En blandt halvtreds. Den største Part af dem vilde have kommet hende i Møde med Ønsket om at trække hende endnu dybere ned i Lasten. Saaledes er virkelig Kvindens Stilling i Forhold til Mandens. Manden er den vigtige Faktor i Hjemmet, i Samfundet og Staten. Der bliver stor Fryd over et Drengebarns Fødsel; han er al Opofrelse værd; han bliver hurtig tilgivet, naar han skejer ud fra Retskaffenhedens Vej. Men hans Søster er af mindre Vigtighed; begaar hun et Fejltrin, er hun fortabt; hun har ingen Betydning for Staten, er ikke en Pengefaktor i Hjemmet, hun er afhængig og forøger kun Familiens Besværligheder, og falder hun, er det knap Umagen værd at søge og frelse hende. Prøver hun paa at udarbejde en Reform, hvad skal hun saa reformere? Baade hun og hendes Venner føle godt, at hun aldrig har ejet nogen Selvstændighed og altsaa ingen har at gjenvinde. («Our Country».)

Dødsfald.

Den 10de Juni d. A. hændte den Ulykke, at en Krudtmølle i Ogden Bjærgpas, Utah, sprængtes i Luften, og en Mand ved Navn Jeppe Christensen Hoxer blev dræbt. Afdøde var født i Øsløs, Thisted Amt i Jylland. Han rejste i mange Aar som Sømand og kom til Utah i 1881 og annammede Evangeliet samme Aar. Han var agtet og elsket af Alle, som kjendte hans faste Karakter, Ærlighed og Retsind. Han efterlader en ung Hustru og to smaa Børn til at begræde hans bratte Bortgang.

— I Bear River City, Utah, den 23de Juni, Rasmus Christensen. Afdøde blev født d. 6te Marts, 1825, i Vigerslev Sogn paa Fyn, annammede Evangeliet i 1869 paa Hasmarken, Naarup Sogn og emigrerede til Utah 1871. Han gik tilbage til sit Fødeland paa en Mission i 1876. Han døde i fuld Tro paa Evangeliet og i Haabet om en herlig Opstandelse.

— I South Cottonwood, den 25de Juni, Jens Jensen, efter to Aars haardt Sygeleje. Han blev født 1824, i Tyderup Sogn, Holbæk Amt, paa Sjælland, annammede Evangeliet 1854 og gik paa Mission en Tid førend han forlod Danmark. Han efterlader Hustru, seks Børn, seks Børnebørn og sin gamle Moder.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste September 1886. 35te Aargang.

Tale af Biskop O. F. Whitney,

holdt ved Søster Louise F. Wells' Begravelse i Saltsøstaden, den 20de Juni 1886.

Mine Brødre og Søstre, jeg føler tilfulde det ansvarsfulde Hverv, der er paalagt mig, at meddele Trøst og Belærelse til dem, som her ere forsamlede ved denne højtidelige Lejlighed. Jeg ved, at af mig selv er jeg ikke i Stand til at sige Noget, som vil tjene til Eders eller mit eget Gavn. Jeg føler, at jeg behøver Eders Bønner, og jeg beder Gud, at han vil staa mig bi, at han vil bringe Noget til mit Sind; enten det, som vil komme til min Erindring, eller det, som maa blive givet mig ved den Hellig Aands Aabenbarelse og dygtiggjøre mig til at sige Noget, som kan være passende ved denne Lejlighed.

Der er mange Ting, som kunde omtales. Vor bortgangne Søsters Liv og Karakter er i sig selv et Emne, over hvilket mange Taler kunde holdes. Men dette vilde være overflødigt i en Forsamling lig denne, hvor Alle have været saa vel bekjendte med hende, og kjendt hendes Liv og Karakter bedre end jeg; og uden Tvivl er her Hundreder tilstede, som erindre hende med Tilfredshed, Kjærlighed og Taknemmelighed. Et af hendes mest fremtrædende Karaktertræk var hendes store Gjæstfrihed. Næsten lige saa længe, som jeg kan erindre, har hendes Hus været aabent, og den Fremmede var altid sikker paa et Velkommen; og Mange, som have været syge og i Nød, have vidst, hvad det var at blive hjulpen af hende, som nu har forladt os. Jeg ved Ingen, som var mere villig til at afhjælpe Andres Fornødenheder, til at trøste de Bedrøvede, og med et venligt Ord og et følsomt Hjærte udøve Kjærligheds og Barmhjærtigheds Gjerninger.

Dette er mit Vidnesbyrd fra mit personlige Kjendskab til hendes Liv og Karakter. Jeg mødte ikke andet fra hende end Venlighed, venlige Ord og et Velkommen naar som helst jeg traadte indenfor hendes Dør. En saadan Kvindes Bortgang foraarsager et Savn i vore

Hjærter, som ikke er let at erstatte, og dersom dette er Tilfældet med os, hendes Venner, hvor meget mere maa det ikke være det med dem, som vare saa meget mere intime med hende, og for hvem hendes Hjærte bankede; hendes Børn, hvem hun elskede, som kun en kjærlig og hengiven Moder kan elske. Mit Hjærte bløder for dem, og for ham, hendes Ægtefælle, som er nødt til at være borte herfra ved denne Lejlighed, og er ikke her til at yde den Trøst, som alene en Fader kan give. Dette er, hvorfor jeg føler mere og mere Nødvendigheden af den Hellig Aand til at lede mig til at sige Noget, der kan falde paa de bedrøvede Hjærter lig Dug paa den tørre og solbrændte Hede.

Jesu Kristi Evangelium er rigt paa Emner, der ere i Stand til at opbygge og styrke os til at udholde og bære Scener lig denne med Standhaftighed og Taalmodighed. Vi ere bestandig paamindede om Livets flygtige Karakter, og den vedvarende Nødvendighed af at bygge vort Haab paa noget, som er fast og urokkeligt, saa at naar Himmelen og Jorden forgaa, vi maa have et Anker til vore Sjæle, paa hvilket vi kunne forlade os med fuld Fortrøstning.

Der er kun en Indflydelse, som er i Stand til at give os saadan Fortrøstning; der er kun en Aand, der kan tilhviske Haab i et Øjeblik lig dette; der er kun En, som kan lære os at se paa Død, Sorg og Prøver med den Ro, som karakteriserer Guds Hellige. Dersom i dette Liv alene vi kunde erholde Haab af vor Frelser; dersom i dette Liv alene vi kunde nyde vor Religions Velsignelser, vilde det ikke være nok til at styrke os til at gjennemgaa de Prøver, der møde os i Livet. Men vor Religion peger til Fremtiden. Det er dette, der løfter Sløret, som skjuler Fremtiden for Verdens Blik; som minder os om forbigangne Ting og viser os tilkommende; som lærer os angaaende vort Slægtskab til Gud; om Tid og om Evighed. Og den herlige Tanke om Opstandelsen kommer lig en Lægedom til vor nedtyngede Aand; thi vi have erholdt det Løfte, at om end vore Legemer for en Tid ere lagte i Gravens Skjød, skulle de atter komme frem iklædte Udødelighed og evigt Liv; skjønt vi dø, skulle vi dog atter leve, lig Solen, der om Aftenen gaar ned, igjen staar op om Morgenen og skinner med uformindsket Kraft. Vi besidde dette Haab, thi Gud har plantet det i vore Hjærter. Dette er hvad der trøster os, at vide at dette Liv er kun en iblandt mange Scener, som vi have gjennemlevet, og som vi ville gjennemleve i Fremtiden.

Jeg vil læse nogle faa Ord fra Johannes Aabenbaring, hvilke i og for sig selv udgjøre en Tale, der kan trøste saa vel som belære.

Taleren læste fra det 1ste til det 7de, og fra det 23de til det 27de Vers af det 21de Kapitel, og fra det 1ste til det 5te af det 22de.

Vi nærme os den Tid, da Herren vil opfylde de Ord, som jeg har læst til Eder; Ord ytrede ved den Hellig Aands Inspiration, og som i Tidens Løb ere komne ned til os; tydeliggjorte til vor Forstand ved Aabenbarings Røst i vor Tid. Jorden, paa hvilken vi leve, vil blive helliggjort ved Lydighed til Sandhedens Love, som var givet den. Thi det er en evig Sandhed, at Intet kan blive helliggjort, Intet kan blive frelst, uden ved Lydighed til Sandhedens guddommelige Love, der udgaa fra Faderen, ham, som har skabt alle Ting, som har lagt Planen til Alt, som er vore Aanders Fader, som har dannet vore jordiske Tabernakler, og som regjerer over alle Ting, og som har alle Menneskers Interesser

og Salighed paa Hjærte. Gud har vist os, at han paa denne Tid vil begynde sit Arbejde med at helliggjøre Jorden, eller rettere, at gjenoptage det Helliggjørelsens Arbejde, som han har haft i Sigte, og til hvis Fuldendelse han har virket, siden Tidens Morgen oprandt. Vi læse, at alle Riger have Love, og at der er ikke noget Rum, hvor der ikke er Riger; at Himmelens Stjerner, Planeterne, der skinne over os, ere vor Guds Riger og skable af ham. Disse Planeter ere Verdener, som han har skabt ved sin almægtige Kraft, og det er blevet lært os, at denne Jord, paa hvilken vi leve, er kun en iblandt mange Verdener, som han har skabt i det Øjemed at herliggjøre og frelse deres Indbyggere. Den vil blive fornyet og herliggjort, og skinne blandt Guds Stjerner som et celestialt Legeme, at celestiale Væsener kunne arve den for evigt. Han siger: „Alle Riger have en Lov givet dem;" dersom Jorden da skal blive en celestial Klode, maa vi adlyde de Love, som henhøre til et celestialt Rige, dersom vi ønske at arve det. Thi denne Jord er vor Himmel, og vi ville komme tilbage til den, dersom vi ere værdige til at erholde en Arvedel derpaa. Vi ville ikke svæve i et ubegrænset Verdensrum eller leve en skyggefuld Tilværelse. Vore Aander ville vende tilbage til Jorden; de ville bebo de samme Legemer, som de have helliggjorte formedelst Lydighed til Guds Sandheder. Thi de samme Love, der ere skikkede til det menneskelige Legeme, saa vel aandelige som verdslige (Sindbilleder paa det jordiske, og Sindbilleder paa det himmelske) ville blive passende og anvendelige til den Jord, paa hvilken vi leve. Vi bestaa af Aand og Legeme. Vore Legemer opløses og hensmuldre, fordi de ere af Jorden. De ere et Symbol paa Døden, et Symbol paa det timelige; men der er noget i os, som ikke kan dø, som kan alene opløses ved hans almægtige Ord, som skabte det. Det er hans Villie, at vi skulle bevare vor Individualitet, at disse vore Aander skulle leve, at de skulle igjen bebo disse Tabernakler, som blive nedlagte i Jorden og hensmuldre i Støvet, at de kunne blive helliggjorte og herliggjorte lig Jorden, paa hvilken vi leve. Thi Jorden har en Aand, lig vi have, og dette er Aandeverdenen; og den Verden, som vi bebo, er den timelige Verden, og Gud vil helliggjøre denne Jord, og foraarsage at den vil skinne lig et Glarhav blandet med Ild. Den vil blive gjort celestial; thi den har ikke overtraadt nogen Lov. Alle Riger have en Lov given dem, og kun de, som adlyde en celestial Lov, kunne indgaa i et celestialt Rige. Der er terrestriale Riger, der have andre Love, og de, som erholde denne Herlighed, ere de, som ere villige til at adlyde en terrestrial Lov; og der er telestiale Riger med telestiale Love. Med andre Ord: „Der er en Herlighed lig Solens", eller den paa hvilken Solen er et Symbol; „der er en Herlighed lig Maanens, og der er en Herlighed lig Stjernernes, og lig en Stjerne overgaar en anden i Klarhed, saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse." Og hvad er det, som foraarsager denne Forskjel? Hvad er det, der vil foraarsage at Nogle ville skinne lig Solen, og hvad er det, som foraarsager, at Andre ville erholde mindre Grader af Herlighed? Det er fordi, at alle Mænd og Kvinder ikke ville blive værdige til den højeste Herlighed; Alle ere ikke villige til at gjennemgaa de Prøver, de Trængsler, at gjøre de Opofrelser, eller adlyde de Love ved hvilke disse Velsignelser alene kunne erholdes. Frelseren sagde til sine Apostle: „Jeg gaar bort for at berede Eder Sted, at

hvor jeg er, I skulle ogsaa være." Til hvem talede han disse Ord? Til Mænd, om hvem han vidste, at de vilde blive nødt til at drikke af den samme bitre Forfølgelses Kalk; der vilde blive nødt til at tage op hans Kors og følge ham, som han selv fulgte sin Fader i Himmelen — Mænd, som vilde blive foragtede af Menneskene, som vilde blive forhaanede og ilde omtalte for hans Skyld, som de valgte at tjene. Han gav ikke dette Løfte til hele Verden. Han talede til nogle udvalgte Faa, som han havde udvalgt af Verden formedelst deres Lydighed; formedelst deres retfærdige Gjerninger; formedelst de Opofrelser de vare villige til at gjøre — de skulde være, hvor han var og skinne lig Solen i hans Faders Rige. Det vil blive saaledes med Alle, som arve denne Jord; thi den vil skinne som en celestial Stjerne, af den simple Aarsag at den adlyder alle de Love, der blev givet den at adlyde. Den overtræder ingen af Sandhedens Fordringer eller Principer. Mænd overtræde dem, Kvinder overtræde dem; men Jorden er trofast, og derfor vil den blive helliggjort. Den vil skinne iblandt Stjernerne, lig de skinne og give Lys til os. De, som beboe disse Verdener, der ere over os, ere de, som have adlydt de Love ved hvilke disse Verdener ere styrede. Dette synes en besynderlig Lære til Verden, at tale om at Planeterne oven over os ere beboede af herliggjorte Væsener, som ere blevne frelste ved Lydighed til Kristi Evangelium, eller „Mormonismen", nu saa foragtet og ilde omtalt af Verden. Der er en Tvivlen i det menneskelige Hjerte, og vi vilde ganske naturlig antage, dersom Gud ikke ved Aabenbarelse gav os Kundskab til at trøste vore Hjerter ved at vise os Fremtiden, at naar Legemet er lagt i Graven, er dette Enden paa vor Tilværelse. Saaledes kunde et lille Barn tage Fejl, naar det kommer ind i Verden. Det Værelse, i hvilket det er født, er dets Verden. Det kan ikke forstaa noget om andre Værelser i Huset; det tænker, at dette er Verden, dette Værelse og de faa Ting, som det kan se deri. Det er fordi Barnets Sind ikke er udviklet, at det ikke kan forstaa mere. Saaledes er Menneskenes Stilling. Vi ere kun Børn for vor himmelske Fader, og var det ikke, fordi han ved Aabenbaring har skjænket os Kundskab, vilde vi være ligesaa uvidende om disse Ting, som Fuglene, der flyve i Luften, og Fiskene, der svømme i Havet; men som Barnet skrider frem, lærer det, at der ikke alene er flere Værelser i Huset, men der er andre Huse, og der er Byer og Stæder og disse ere befolkede, og der er andre Nationer lig denne, som bestaa af menneskelige Væsener. Hvorfor standse vi her? Naar vi ere komne saa vidt, at vi have lært, at der er andre Stæder, andre Nationer, andre Folkeslag, hvorfor ikke ogsaa andre Verdener? Hvorfor skulde Livet udslukkes, fordi vi have naaet Enden paa vor Kundskab? Hvorfor skulle vi standse og tvivle om, at der er andre Verdener hinsides? Gud har aabenbaret disse evige Sandheder til os, at der er andre Verdener, og at de ere befolkede af Væsener, som ere blevne herliggjorte ved Lydighed til det evige Evangelium. Han har lært sine Børn, som leve her paa en af de mørkeste og laveste Planeter, der bevæger sig omkring Guds Trone, at ved Lydighed til Sandhedens Principer vil Jorden og dens Indbyggere blive herliggjorte og leve for stedse i Guds Nærværelse, hvor der er hverken Pine eller Sorg, og hvor Gud vil aftørre hver Taare af deres Øjne, ifølge Apostelens Ord. Dette, mine Brødre og Søstre, er vort herlige Formaal, og Formaalet for vor Jords Ind-

byggere, dersom de ville adlyde det evige Evangeliums Sandheder. Men Ingen vil arve denne Jord uden celestiale Væsener; thi de Gode og de Rene ville søge Selskab med Væsener lig dem selv, og Retfærdighed og Barmhjærtighed ville fordre deres Eget, og dersom der bliver en Adskillelse iblandt os, da vil det blive, fordi nogle af os ikke have adlydt disse Principer aabenbarede af vor Frelser. Dersom vi ønske at se, hvorlangt vi ere fra dette Maal, behøve vi blot at sammenligne vort Liv, vor Karakter og vort Begjær med vor Frelsers. Han er vort Mønster. Indtil vi blive rene af Hjærtet, som han er, villig til at give Herren Æren for Alt, at elske vore Medmennesker, at ophøre med at bagtale hverandre og lære at opbygge, trøste og velsigne Menneskeslægten; indtil vi lære disse Ting, have vi et Arbejde foran os, der maa udføres.

Disse ere Tider, der prøve Mænds og Kvinders Hjærter, og de, som nu lig Søster Wells lægges til Hvile, undgaa den kommende Vrede. Dersom det er Herrens Villie, at vi skulle gaa hinsides Sløret, hvad gjør det til Sagen, naar vi gaa. Alt vi behøve at tænke paa er, i hvad Stilling vi gaa, i hvad Stilling vi ville kunne fremstaa for Domstolen og modtage Belønning for vore Gjerninger gjorte i Kjødet. Jeg nærer ingen Frygt for Søster Wells. Hun adlød den celestiale Lov; hun adlød Guds Love og vedblev standhaftig. Jeg frygter ikke for Saadanne. Jeg frygter kun for mig selv, og dem, som blive tilbage. Jeg ønsker at raade hendes Børn og hendes Venner at vedblive standhaftige, at vedblive at vandre paa Sandhedens og Retfærdighedens Vej, at naar de forlade dette Liv, de maa have udført et Arbejde, som de ikke ville behøve at skamme sig for; thi efter vore Gjerninger ville vi blive dømte. Og vi ville enten skinne som Solen, eller som Maanen, eller lig Stjernerne; thi disse ere Sindbilleder paa de evige Belønninger, der henhøre til Guds Herlighed; og ene ved Lydighed til en Fylde af Sandhed kunne vi opnaa at erholde en celestial Herlighed.

Det er min Bøn, at den Hellig Aands Fred og Velsignelse maa hvile paa dem, som sørge, især paa Søster Wells' Børn og paa hendes fraværende Ægtefælle. Maa Herren velsigne ham og dem, og trøste deres Hjærter, og hjælpe de efterladte Børn at tage disse Sandheder til Hjærte, at undersøge disse Ting, for hvilke deres Fader og Moder have udstaaet saa meget, for hvilket de have virket og gjort Opofrelser den ganske Dag; thi jeg vidner for Eder i Jesu Kristi Navn, at dette er Guds evige Sandhed, at dette, som er kaldet „Mormonisme" er en levende Virkelighed, at det er Kristi Evangelium, Guds Kraft til Salighed for Alle, som tro og adlyde det. Maa Gud hjælpe Eder at overveje disse Ting, og hjælpe os Alle at annamme hans Sandheder, at vi maa blive frelste og møde denne vor Søster, og tage hende ved Haanden, og indgaa hvor hun er, til Guds Nærværelse, hos dem, som ere herliggjorte ved Lydighed til Sandheden. Dette er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Mill. Star.

Visdomsordet.

(Fortsat fra Side 349.)

„Og atter, Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Maven, den er ikke til Nytte for Mennesket, men det er en Urt for udvortes Skade og sygt Kvæg, og bør bruges med Betænksomhed og Kløgt."

Der er en nær Forbindelse imellem disse to Onder, Alkohol og Tobak. En, som bruger Tobak, er næsten altid uden Undtagelse tillige en Elsker af stærke Drikke. Den Tørst, som Tobaksrygning foraarsager, synes bedst tilfredsstillet ved denne Slags Drikke. En Dreng, som lærer at ryge, staar i Fare for at blive en Dranker. Tobak, lig stærke Drikke, trælbinder dem, som hengive sig til Brugen deraf. Det svækker Fornuften og Hukommelsen, og skader Hjærnen og Nervesystemet. Det tjener til at forhindre Drenges og unge Mænds Aands- og Legemsudvikling. Ingen Dreng, som bruger Tobak, kan opnaa stor Færdighed i legemlige Øvelser, hvor der fordres Styrke og Udholdenhed, ej heller kan han vente at blive den Øverste i Skolen. Mænd bortødsle megen værdifuld Tid med at ryge dette ildelugtende Ukrudt; og det er en Vane, som leder til Dovenskab og Umoralitet. Det er en urenlig Vane. Læg Mærke til deres ildelugtende Aande, som bruge Tobak. Jeg kan ikke undlade at tænke, at ingen Skytsengel, ej heller Guds Hellig Aand, vil tage Bolig hos dem, som bruge Tobak; thi det fylder baade en Persons Legeme og Beklædning med Urenhed. Josef Smith sagde med Sandhed, „at Renlighed er en Part af Guddommen;" hvorledes kunne da Mænd, som besmitte sig med Tobak og stærke Drikke, vente at indgaa i hellige Steder og nyde Samkvem med rene Væsener? Hvad vilde unge Mænd tænke om deres Søstre eller Forlovede, dersom de røg eller tyggede Tobak? Hvad vilde Mænd tænke om deres Hustruer og Døtre, dersom de nedlode sig til saadanne Vaner? Vi vilde ganske naturlig betragte dem med Afsky, som gjorde sig skyldig i saadanne Ting. Dersom vi skulde se en Dame spasere paa en af vore Gader, med en Cigar i Munden, spytte paa Fortovet og opføre sig som en rygende Herre, vilde hun blive beleet og peget Fingre af, og ikke blive betragtet som en Dame, men det er bleven saa almindeligt, at se Mænd gjøre disse Ting, at det er bleven en Vane for os at anse det som passende og ret for dem. Hvor ufornuftigt! Der er ikke det Mindste skjønt eller forædlende i Brugen af Tobak. Vi nødes til at overvinde og underkue vor naturlige Smag for at blive vante dertil. Det fordærver Tænderne, skader Stemmen, paavirker Appetiten, foraarsager en Higen efter stærk og ophidsende Spise og Drikke; det er Oprindelsen til og forværrer forskjellige Sygdomme, ophidser Nervesystemet, er Aarsag til Dyspepsie, Hovedpine, Kræft og Tæring; det udtørrer Blodet, og beskadiger Øjne og Hjærne. Det er den stærkeste Gift, som kjendes. Den Olie, som indeholdes i en eneste Cigar, vilde dræbe en Mand paa nogle faa Minuter.

„Og videre: hede Drikke ere ikke for Legemet eller Maven."

Profeten Josef Smith sagde, at Benævnelsen „hede Drikke" hentydede især til The og Kaffe. At disse Drikke ere skadelige, er Noget, som er godt kjendt af Læger, og endda i dette, saa vel som i Brugen af Tobak og Alkohol, gjøre

Folk sig ingen Tanke om Skadeligheden deraf, men vedblive at nyde dem.

Kaffe og The virke paa Nerverne paa en Maade lig Alkohol eller Tobak; den eneste Forskjel bestaar i deres forskjellige Grader af Styrke; The og Kaffe ere svagere end de andre, men de ere alligevel i en vis Grad berusende. The og Kaffe ere i Virkeligheden narkotiske Giftarter, og deres Virkning paa Mennesket er blot at ophidse Nerverne til Modstrid imod Naturens Love. Dette er Aarsagen til den oplivende Pirrelighed, der er saa behagelig til dem, som ere vante til Nydelsen af disse Ting. Men hvor dyrekjøbt bliver ikke tilsidst denne Nydelse! Deres Livskraft er ødelagt; daarlig Fordøjelse er en af Følgerne; den ofte gjentagne Ophidselse og den paafølgende Slappelse er Aarsagen til forskjellige Sygdomme, saasom nervøs Hovedpine, Neuralgia og Hjærtesygdomme. De ere pirrelige, gnavne og nyde ikke en rolig Søvn. Læg til dette det vel bekjendte Faktum, at disse Ting, især The, ere i Almindelighed blandede med Farvestoffer af en højst skadelig Natur, og det er mærkeligt, at saa mange Mennesker vedblive at bruge disse værre end unyttige Ting.

Mange ville sige: „O, en Kop Kaffe er saa styrkende;" eller „jeg kunde ikke undvære min Kaffe om Morgenen;" eller „en Cigar eller Skraa er saa godt, det stiller mine Nerver;" eller „en Bajer styrker mig saa meget;" eller „et Glas Brændevin gjør mig meget godt, især i koldt Vejr." Med andre Ord, de paastaa, at disse Ting ere gavnlige for dem, skjønt han, som skabte Himmelen og Jorden og alle Ting, siger, at de ere ikke gode for Mennesket. Hvem skulle vi tro, den afmægtige Mand og Kvinde eller den Almægtige? Der kan ikke være nogen Tvivl angaaende dette. De, som bruge Kaffe, The, Tobak og stærke Drikke, tage gruelig fejl; de bedrage sig selv. Videnskab og Fornuft forene sig i at stadfæste Herrens Ord, at disse Ting ere skadelige, og enhver Mand, Kvinde og Barn skulde for stedse ophøre med at bruge dem. Juv. Instructor.

Noget af det Største i Verden. Det største Skib i Verden er „Great Eastern". Det er 680 Fod langt, 83 Fod bredt og 50 Fod dybt.

Den største Hængebro i Verden er den mellem New York og Brooklyn. Længden af Hovedkjæden er 1595 Fod og 6 Tommer; Broens fuldstændige Længde er 5980 Fod.

Det største Theater i Verden er det nye Operahus i Paris. Det optager i Fladerum næsten 3 Akres, og dets Kubikindhold er 4,287,000 Fod; det har kostet omtrent 100,000,000 Frcs.

Den højeste Vulkan i Virksomhed er Popocatapetl — „rygende Bjærg" — 35 Mil syd for Puebla i Mexiko; det er 17,748 Fod over Havfladen, og dets Krater er 3 Mil i Omfang og 1000 Fod dybt.

Den længste Udspænding af Telegraftraade i Verden findes i Indien over Floden Kistna, imellem Besorah og Sectynagrum, idet Længden er over 6000 Fod, medens Højden er 1200 Fod.

Den største Samling af fersk Vand paa Jordkloden er Lake Superior, 400 Mil lang og 160 Mil paa den største Brede; den indtager et Areal af 32,000 Kvadratmil (engelske). Dens almindelige Dybde er 900 Fod, medens dens største Dybde siges at være 1200 Fod. Søens Vandspejl ligger omtrent 635 Fod over Havet.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Tilgiver hverandre.

„Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelske Fader og forlade Eder; men om I ikke forlade Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelske Fader ikke heller forlade Eders Overtrædelser."
Matt. 6, 14—15.

En af de mest almindelige Synder i Verden er, at Menneskene udsprede onde Rygter og bagtale hverandre. Det er Synd, selv om Rygterne, som udspredes, ere sande, men det er endnu større Synd, dersom de ere usande, og et Menneskes gode Navn bliver skadet. En berømt Forfatter siger: „Den, som stjæler mit Guld, stjæler det, som er af lidet Værd, men den, som berøver mig mit gode Navn, tager Alt jeg ejer."

Jesus sagde: „Eders Tale skal være: ja, ja, nej, nej; hvad der er over dette, er af det Onde." „Elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande: gjører dem godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder, paa det I skulle vorde Eders Faders Børn, som er i Himlene."

Dersom det var nødvendigt, at de Hellige skulde udvise saadan Tilgivelse til deres Fjender og dem, som paa alle Maader søgte at skade dem, hvor meget mere skulde de da ikke vise det imod dem, som ere deres egne Medbrødre i Kristo. De Hellige skulde værne om deres Brødres og Søstres gode Navn og Rygte og tale godt om hverandre; thi det er de Helliges Mission paa Jorden at gjøre Godt, at tale godt, at velsigne og opbygge. Om de have en Uven, skulde de ved god Behandling samle gloende Kul paa hans Hoved, og den Dag skal komme, da han skal staa frem og velsigne dem.

Jesus sagde til sine Disciple: „Det er umuligt, at Forargelser ej skulle komme, men ve den, ved hvilken de komme; det var bedre, at en Møllesten var hængt om hans Hals og han blev kastet i Havet, end at han skulde forarge en af disse Smaa. Men dersom din Broder synder imod dig, straf ham; og dersom han omvender sig, da tilgiv ham." Det hændes ofte, at de Hellige give Forargelse; Præstedømmet maa behandle Sager, som opkomme imellem dem, og det sker undertiden, at en Person heller lader sig afskjære fra Kirken, end at tage Lærernes Raad og forsone sig med sin Broder. Det er nødvendigt, at Forargelser skulle komme, men ve den, ved hvilken de komme.

Apostelen Jakob siger, at „Tungen er et lidet Lem, men pukker storligen, men Tungen kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld af dødelig Forgift." Den har bortjaget Fredens Engel fra Hjemmets Alter og indført Strid og Ufred; den har fjærnet Kjærligheden fra Manges Hjærter, som en Gang elskede med en Engels Renhed, og fyldt Hjærtet med Avind og Skinsyge; den har forvandlet det milde Øje til et Udyrs vilde Blik. Kan Tungen derfor ej tæmmes, nødes vi som Hellige til at følge Verdens vilde Ideer og ikke lægge Baand paa vore Tanker og styre vor Tunge?

Det er muligt, ved Herrens Velsignelse og den Hellig Aands Virken, at styre Sindet, saa det bliver Guds Villie underdanigt, og enhver Del af Legemet kan beherskes og underlægges Sindet eller Villien. Derfor siger Jakob videre: „Dersom Nogen iblandt Eder synes, at han er en Gudsdyrker, men holder ikke sin Tunge i Tømme, og bedrager sit eget Hjærte, hans Gudsdyrkelse er forfængelig."

Om din Broder har fornærmet dig, bør du gaa til ham i en sagtmodig Aand og tale til ham om hans Fejl; thi det gjør meget til Sagen, i hvad Aand en Irettesættelse sker; om det sker for at blive hævnet, da kan ingen Forligelse finde Sted. Det er ikke, hvad vi gjøre eller sige, saa meget som den Maade, paa hvilken det bliver gjort eller sagt, der bringer de bedste Følger. Mange gaa til dem, som have fornærmet dem, i en saa ond og hadefuld Aand, at man skulde tro, at Visdom og Villien at tilgive vare Dyder, som de aldrig havde kjendt; tagende Loven og Dommen i deres egne Hænder og straffe deres Modstandere til det Yderste; og efter at have gjort en Overenskomst umulig, da er det passende at kalde Ældsterne til Hjælp, som ofte maa irettesætte ikke alene dem, som først vare de Skyldige, men tillige dem, som paa en saa uvis Maade have søgt at tilvejebringe Forligelse.

Naar de komme til at overveje Sagen og se, hvor uvise de have været i at trættes over Smaating, sige de: „Det var mit hidsige Sind, som gjorde det;" men det er dette, som de bør søge at overvinde, og aldrig søge Oprejsning, førend de kunne gjøre det med Koldsindighed og med en Aand, som er villig at tilgive.

Salomon siger: „Ser du, at en Mand er hastig i sine Ord, da er der mere Forhaabning om en Daare, end om ham . . . En vredagtig Mand opvækker Trætte, og en hidsig Mand begaar megen Overtrædelse." „Som en gjennembrudt Stad uden Mur, saa er en Mand, som ikke kan tvinge sin Aand."

Konferencemøder

agtes afholdte i de forskjellige Konferencer som følger:

Kjøbenhavn	den 9de og 10de Oktober
Stockholm.	den 16de og 17de —
Kristiania	den 23de og 24de —
Gøteborg	den 30te og 31te —
Malmø	den 6te og 7de November
Aarhus	den 13de og 14de —
Aalborg	den 20de og 21de —

Emigranterne. Den 12te August forlod 131 Hellige Kjøbenhavn med Dampskibet „Bravo". Dagen efter afrejste 13 af vore Søskende fra Kristiania; de to Selskaber vilde forenes i Liverpool.

Vi lære af Brev fra førstnævnte Selskab, at de ankom lykkelig og vel til Hull Søndagen den 15de.

Dette Aars sidste Emigration vil afgaa fra Kjøbenhavn den 7de Oktober.

Korrespondance.

Odalen, den 4de August, 1886.
Præsident N. C. Flygare.
Kjære Broder!

Jeg vil i Dag sende Dem nogle faa Linier fra Hedemarkens Gren, da jeg erindrer, at det var Deres Ønske, som udtalt i Konferencen, at høre en Gang imellem fra de forskjellige Arbejdsmarker.

Denne Gren tæller 53 Medlemmer, af hvilke de Fleste bo her i Odalen og Omegn, men en Del bo ogsaa i lang Frastand, og for at besøge dem Alle maa vi tilbagelægge en Vejlængde af 40 norske Mile. Siden Konferencen have vi afholdt ikke saa faa Forsamlinger paa nye Steder, og have haft saa mange som fra halvtredsinstyve til et Hundrede Tilhørere. Vi havde erholdt Tilladelse til at afholde Forsamling i en By ved Navn Lillehammer hos en Mand, hvis Hus var bekjendt under det ejendommelige Navn — Helvede. Vi gik til en Avisredaktør for at avertere vort Møde i hans Blad, men han nægtede at indrykke vor Bekjendtgjørelse og gik til Præsten og bevægede ham til at gaa til „Helvede" og faa Ejeren overtalt til at bryde sit Løfte, hvilket han ogsaa opnaaede. En Politibetjent, som jeg var bleven bekjendt med, gav mig imidlertid et Vink om et andet Sted, hvor han troede Manden var mere modig og upartisk, og vi erholdt ogsaa Tilladelse til at afholde Forsamling hos ham i hans Gaardsplads. Saa snart Præsten hørte dette, sendte han Bud til denne Mand, at han maatte paa ingen Maade tillade os at afholde Forsamling hos ham. Istedetfor at bryde sit Løfte, ønskede Manden imidlertid, at vi skulde gaa og spørge Hr. Pastoren, af hvad Aarsag han ønskede, at Manden ikke maatte lade os prædike i sin Gaard. Vi gik da ogsaa hen og spurgte Præsten desangaaende, og han svarede os, at han havde ingen Brug for os deromkring og kunde godt undvære os, og for Resten kjendte de jo Alle godt vor Lære, da Pastor Mortensen havde undersøgt den i Utah; og vi tro, hvad han siger, vedblev han. Vi fortalte ham, at vi syntes, det var bedst for ham selv at undersøge Sagen og høre begge Sider, førend han fældte sin Dom, men han undslog sig og sagde, at han kunde ikke spilde sin Tid med saadant Noget. Vi afholdt Forsamlingen, og Alt gik roligt og stille, og der var over hundrede Tilhørere tilstede.

Folket er ellers meget ligegyldigt, og kun Faa bekymre sig om Religion. Jeg glæder mig i Evangeliet, og ønsker at vedblive at gjøre Alt, som staar i min Magt, for at sprede Lys og Kundskab blandt Menneskenes Børn. Vi have døbt To siden Konferencen, og Udsigterne ere just ikke meget lovende, men til samme Tid ere de vel lige saa gode her som i de andre Grene, maaske med Undtagelse af Kristiania og Drammen. Broder Harald Ericsen forener sig med mig i at sende en venlig Hilsen til Dem og alle Brødrene og de Hellige, som kjende os.

Deres Broder i Kristo
N. A. Andersen.

Reykjavik, den 10de August, 1886.
Præsident N. C. Flygare.
Kjære Broder!

Jeg har for nogle faa Dage siden modtaget Deres Brev af 9de Juli, tilligemed Blade og Stjerner, for hvilket jeg takker Dem meget.

Jeg agter at begynde min Hjemreise den 13de ds. med Dampskibet „Camoens"

til Newcastle. Mange havde ønsket at at rejse til Utah tilsammen med mig, men de kunde ikke blive færdige før næste Foraar. De fleste af disse bo langt inde i Landet, hvor jeg ikke kan komme og tale med dem, før jeg rejser, da jeg ønsker at rejse med Selskabet, som forlader Liverpool den 21de, desuden har jeg heller ikke Midler til at opholde mig med længere, og mine Klæder ere meget slidte.

Det er seksten Maaneder, siden jeg forlod mit Hjem, og jeg glæder mig ved Tanken om at vende tilbage til mine Kjære, og jeg forlader dette Land med den Overbevisning, at jeg har brugt mine Evner, det bedste jeg har formaaet, til at bringe Lys og Kundskab til dem, som have vandret i Mørke og Uvidenhed om Sandhedens evige Principer. Jeg har afholdt over tyve offentlige Forsamlinger foruden at have gaaet fra Hus til Hus for at tale med Folket om Evangeliet. I den Tid, jeg har været her, ere 31 Personer blevne tillagte Kirken ved Daab, og Mange undersøge og tro mit Vidnesbyrd. Jeg haaber, at Evangeliet vil have god Fremgang her i Fremtiden, især kunde der gjøres meget, om flere Missionærer kunde blive sendte hertil, som kunde tale det islandske Sprog. En Missionær kan ikke udføre meget eller rejse ret vidt omkring i et saadant Land som Island, hvor der er mange Steder, hvor det er saa haardt at komme frem, at det er forbunden med Livsfare; og mange Steder er det aldeles umuligt at færdes uden en Vejviser, og det koster meget at rejse paa den Maade.

Broder Johnsen er gaaet at besøge Nogle, som i Breve til mig have udtalt deres Ønske om at blive døbt, og til hvem jeg forkyndte Evangeliet sidste Efteraar. Jeg har givet ham alle de Oplysninger, jeg kunde, angaaende de Hellige og Fremmede, som lytte til Evangeliet.

De Hellige her leve meget adspredte og ere meget fattige. De fleste af dem, som nylig have annammet Evangeliet, ere rejste i Sommer, men de Andre, som have været i Kirken længe, maa forblive indtil de faa Hjælp.

Nogle unge Piger ere blevne jagede fra Hjemmet af deres Forældre, fordi de have adlydt Evangeliet, og det er meget haardt for dem. Her er ogsaa nogle Familier, der tilhøre vort Samfund, som lide Hungersnød, endskjønt Forældrene ere unge og raske Personer, og arbejde haardt hver Dag, kunne de dog ikke tjene det Fornødne for deres Børn for Livets Ophold. Det er med Vemod, at jeg forlader disse trængende Søskende, som jeg ikke kan give noget Løfte om Hjælp for deres Udfrielse, men jeg trøster og opmuntrer dem saa godt jeg kan, og jeg haaber, at de maa være trofaste og taalmodige, indtil deres Udfrielsestime skal slaa.

— Jeg er nu ankommen til Liverpool og vil gaa med Selskabet som før nævnt. Jeg er Dem meget taknemmelig for al Deres Godhed mod mig og den Hjælp, De har ydet mig under mit Ophold paa Island, og jeg beder Herren at velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Kald.

Med venlig Hilsen til Dem og Alle, som kjende mig, forbliver jeg Deres Broder i den ny og evige Pagt,

Einar Ericson.

Hvad er Salighed?

Der er maaske neppe et mere vildledende Ord i vor Tids Theologi end Ordet „Salighed". Det synes ikke at have nogen bestemt Betydning, men bliver forstaaet paa lige saa mange Maader, som der er forskjellige Anskuelser iblandt dem, som bruge dette Ord. Denne Kjendsgjerning (thi det er en Kjendsgjerning) er maaske Aarsagen til de hadefulde Diskussioner og Stridigheder, der saa ofte finde Sted imellem Personer og Samfund, som udgive sig for at være Kristi Efterfølgere. Der synes at være god Grund til at formode, at ikke alene Jøderne før Kristi Komme, men Kirken, som han oprettede, og som hans Apostle efter ham forestod, godt kjendte Betydningen af Benævnelsen Salighed; og eftersom der er Skriftsteder, der modsige den almindelig antagne Mening om Salighed, synes det fornuftigt at antage, at disse Meninger ikke vare lærte eller troede af de forrige Dages Hellige. Nogle Mennesker tro, at Salighed bestaar i at være forvisset om en Herlighed og Ophøjelse i Guds Nærværelse. Nogle tænke sig, at dette kan erholdes i denne Verden i et Øjeblik; medens Andre tro, at det er først i den næste Verden, at Salighed kan erholdes. Der er Nogle, som tro, at Frelse sker i et Øjeblik, og at det siden efter er umuligt at fortabes, og dersom En skulde fornægte Troen, slippe de ud af Forlegenheden ved at sige, at denne aldrig var frelst. Der er dem, som sige, at en Person kan være frelst og derefter atter gaa til Fortabelse. En Theori er, at vi erholde evigt Liv ved Tro uden Gjerninger, og en anden er, at vi ved Gjerninger maa gjøre os værdige til evigt Liv. Der er dem, som sige, at saasnart en Person bliver opvakt og tror, vil Gud ikke dømme ham skyldig i nogen Synd, han har begaaet, eller som han i Fremtiden maatte begaa, medens Andre sige, at den sidste Hvid maa betales. At disse ere Modsigelser, vil intet fornuftigt Menneske benægte, men at den hellige Skrift giver mere end tilsynneladende Beviser for disse forskjellige og modstridende Anskuelser, vil Ingen paastaa, som har givet Skriften den fordomsfrie og nøje Undersøgelse, hvortil Guds Ord er berettiget. Saadan modstridende Gudsdyrkelse kan ikke retfærdiggjøres af Skriften, den er utydelig og ufornuftig, og saadanne Slutninger ere ikke overensstemmende med den Hellig Aands Vejledning. „Gud er en Aand, og de, som ham tilbede, bør det at tilbede i Aand og i Sandhed;" og det er tydeligt, at nogen anden Gudsdyrkelse, end den, som stemmer overens med Sandhed, kan ikke være antagelig for Gud. Der er tydelig Nogen, som dyrke ham paa en forkert Maade, thi deres Ideer ere stik modsatte hverandre, og eftersom deres Lære og Anordninger ere Menneskelærdomme, er det klart, at de „dyrke ham forgjæves". At saadan Gudsdyrkelse er forgjæves, er overensstemmende med Skriftens Ord; thi Jesu Bøn var, at Faderen vilde helliggjøre de Troende ved sit Ord, og som en Forklaring tilføjer han: „Dit Ord er Sandhed." Guds Ord er ikke selvmodsigende, og det er derfor, at Nogle, idetmindste af dem, hvis Salighed er bygget paa deres egne personlige Fortolkning af Ordet „Salighed", haabe forgjæves.

Hvad er Salighed? Som almindelig forstaaet, bestaar det i, netop hvad enhver Mands Anskuelser lære ham; men dette er ikke altid Herlighed, eller Op-

højelse, eller evig Fryd i Guds og Lammets Nærværelse. Salighed og Ophøjelse ere lige saa forskjellige i deres aandelige Betydning, som denne Tilværelse er forskjellig fra den tilkommende. Alle Jordens Indbyggere ville blive frelste med Undtagelse af Fortabelsens Børn, men de ville ikke Alle erholde den samme Herlighed. Paulus siger i sit Brev til Epheserne, at de ere frelste ved Tro, det vil sige, deres sande Tro leder dem til at vise Lydighed til de Bud, af hvilke Syndsforladelse er afhængig. Derfor bleve de frelste ved Tro — ikke til evigt Liv, men fra deres Synder, og det var for dette, at Kristus var benævnet Jesus — thi han skulde frelse sit Folk fra deres Synder. Læren om Tro er uadskillelig fra Læren om Gjerninger; Apostelen Jakob siger, at den Ene er død uden den Anden; og det er klart, at dersom Vægten af Skriftens Lære skal tages som Rettesnor, vilde Læren om Tro uden Gjerninger for stedse blive forkastet; thi næsten ethvert Skriftsted, som omhandler dette Emne, paapeger Nødvendigheden af Gjerninger. Men, som det maa tilstaas, ere de uadskillelige, og eftersom det er saaledes, ere de uadskillelig forenede med en sand Kristens Haab om evig Salighed, og eftersom Tro er den almindelig anerkjendte og uundværlige Betingelse for Salighed, og Gjerninger og Tro gaa Haand i Haand, lære vi at indse Vigtigheden af Gjerninger for at opnaa Salighed. Dersom en Mand kan gaa fra Tro til Tro, som Paulus lærer, og de forskjellige Grader af Salighed bero paa Troens Styrke, begynde vi at have en Ide om den fulde Betydning af Ordet Salighed.

Paa den store Dag, da Verden skal dømmes, vil Dom blive fældet overensstemmende med Menneskets Gjerninger. Dette er Skriftens Lære, som Ingen kan modsige. Enhver vil modtage Løn for Gjerningerne gjorte i dette Liv, og ifølge disse Gjerninger ville vi erholde den Grad af Herlighed, hvortil vi have gjort os værdige. Alle Mennesker ville annamme den Salighed, som de have fortjent, og det var dette, Paulus hentydede til, da han skrev til Corinthierne: „Der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de Himmelskes Herlighed, en anden er de Jordiskes. En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden er Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes er og de Dødes Opstandelse." 1 Cor. 15, 40—42. Vi se deraf, at Alle ville ikke erholde den samme Herlighed, om de end frelses fra det ortodokse Helvede, og dersom de ikke Alle opnaa den samme Herlighed, mener Salighed næsten alt Andet end den almindeligt antagne Ide. Et Menneskes fremtidige Salighed er hans Grad af Herlighed i de evige Verdener, og det er tydeligen forskjelligt fra den Salighed, som Menneskene nyde i dette Liv. Det er i denne Verden, at vi lægge Grundvolden for Ophøjelse i den tilkommende Verden; og naar vi tale om Salighed i Forbindelse med Noget, som venter os hinsides Sløret, maa vi, for at være fornuftige, mene den Grad af Salighed, hvortil vi ved vore Gjerninger have gjort os værdige. Denne Ophøjelse er Magt og er bygget paa Kundskab. Kundskab er Sandhed, og Guds Ord er Sandhed, og vi maa tjene ham overensstemmende med dette Ord, og i dette vise vi vor Grad af Tro. For derfor at have Tro maa en Person kjende Guds Ord, og hans Tro beror paa hans Kundskab, og den Brug han gjør af denne Sandhed, og som han lærer mere, vokser hans Tro, og hans Grad af Salighed tiltager i Forhold. Hvad menes der da med Sa-

lighed. Det mener en Mands Fremadstriden paa den Maade Herren har udpeget; thi Ingen kan kjende, at Herrens Værk er Sandhed, uden han gjør hans Villie, og som en Mand viser Lydighed, erholder han Kundskab, og denne Kundskab bliver hos ham en Kraft til Salighed.

Vi se, hvor let Menneskene kunne blive ledte i Vildfarelse. Betingelsen for Salighed er, under alle Omstændigheder, Lydighed. Dersom det er sandt, at „af deres Frugter skulle I kjende dem," da er det ogsaa Sandhed, at den, som viser værdige Frugter, vil erholde Herlighed, Riger og Herredømme efter hans Gjerninger, og i dette bestaar hans Salighed. Det er sandt, at Gjerninger kunne ikke frelse os. Vi blive frelste af Naade. Var det anderledes, vilde der ikke have været nogen Nødvendighed for en Frelser, men medens Salighed er en Gave af Gud, kan den kun opnaas paa den Maade bestemt af ham, og den evige og uforanderlige Lov er, at denne Gave skal gives til Enhver, eftersom hans Gjerninger ere. Menneskene kunne søge at undgaa denne Slutning, saa meget de ville, men det vil alligevel staa fast, at vi ville blive dømte efter vore Gjerninger gjorte i dette Liv. De ville blive Maalestokken, hvorefter vi ville erholde Salighed, og paa enhver Ting, vi gjøre, er sat det guddommelige Segl af Behag eller Mishag, der vil afgjøre Grænsen for vor Magt og Salighed. Gud er vor Salighed; han giver, hvad han vil, og han har sagt: „Hvad et Menneske saar, det skal han og høste." Gal. 6, 7.

Mill. Star.

Pressens Omdømme om Mormonspørgsmaalet.

Ex-Guvernør Murray havde den Godhed at sende »Deseret News« et Eksemplar af „Louisville Demokrat", der indeholdt en udmærket Artikel om „Mormonerne". Overskriften hed: „Hvorledes vi behandle Mormonerne". Artiklen er meget klar og tydelig og lyder som følger:

„Uden Tvivl er Polygami en Institution, der er fremmed saavel for Selskabslivet som for Politiken og Religionen her i dette Land. Det er derfor Noget, der ikke burde opmuntres ved Lov, men burde holdes indenfor visse Grænser, indtil Civilisationen paa en naturlig Maade vil udrydde det. Vilkaarlig og despotisk Legislation er ikke alene aldeles modstridende den federale Konstitution, men den er tillige udiplomatisk og meget skadelig. For Tiden sidder der indespærret 49 „Mormoner" i Fængslet nær Saltsøstaden, af hvilke Alle, paa fire nær, straffes for at have haft flere Hustruer, før Edmundsloven blev vedtagen. De ere tilbudte Friheden paa Betingelse af at love at adlyde Loven i Fremtiden; men de have nægtet at modtage Friheden paa de Betingelser, fordi der fordres af dem, at de skulle forskyde alle deres Hustruer, med Undtagelse af den Første, og erklære deres Børn for uægte. De ere næsten Alle gamle Mænd, der have været gifte med deres Hustruer i over 20, ja Nogle endog i 30 Aar.

Det er klart, at den Lov, der saaledes er traadt i Kraft, baade er grusom og uretfærdig mod disse Mænd, Kvinder og Børn. Den er tilbagevirkende og

fordrer en Sønderrivelse af de ømmeste Baand, der ere knyttede ved religiøse Ordinantser og have existeret i mange Aar. Dette er ikke hverken ret eller klogt, og denne Slags Regjeringsmaade er forkert. At gjøre amerikanske Stater og Folket afhængige af saadanne uretfærdige Love er en Skamplet paa vort eget Liv, og maa betragtes saaledes af hele Verden.

Det er nok at forbyde Polygami fra den Tid Loven blev vedtagen, og saa straffe dens Overtrædelse, men ikke føre den tilbage paa Forhold, der have eksisteret længe før Lovens Vedtagelse. At foreslaa Mænds Løsladelse fra Tugthuset paa Betingelse af, at de forstøde deres Hustruer, med hvem de have været gifte i mange Aar, og de Børn, der ere fødte under dette Ægteskab, er en forfinet Slyngelstreg, der ikke kan undskyldes hos nogen civiliseret Nation. Naar en udenforstaaende Nation skrider ind og blander sig i Familieforholdene i et Samfund, burde den dog i det Mindste holde sig til Nutiden og Fremtiden, og ikke prøve paa at tilintetgjøre og omstøde det Forbigangne. Det er nok at sige, at der ikke mere maa eksistere polygamiske Ægteskaber og straffe Overtræderne af den Lov.

Læser, forsøg at stille Dig selv i deres Sted, der sidde i Fængsel, eller i de Kvinders Sted, der ere blevne dem frarevne, eller de stakkels Børn, der skulle forskydes. Det Rigtige eller Urigtige i Polygami er dog for Intet at regne mod den Sorg og Fortvivlelse, som vedkommende Lov afstedkommer i den sønderlemmede Familie. Læg Mærke til det moralske Mod og den Udholdenhed, disse Mænd udvise, der nægte at modtage Friheden og staa skyldige i deres Hustruers og Børns Øjne. I Stedet for at fremkomme med Hovedargumentet i denne Sag, studerer Kongressen Lignelsen om Klinten blandt Hveden. Verden er Sædemarken, i hvilken den gode Sæd var saaet, Fjenden kom om Natten og saaede Klinten. Menneskens Søn vilde ikke lade sine Tjenere opsamle Klinten, paa det at de ikke med det Samme skulde oprive Hveden, „men ved Verdens Ende skal han sende sine Engle ud for at sanke Klinten sammen, og dem, der handle ugudeligt" o. s. v. „Hvo, som haver Øren at høre med, han hører."

Blandinger.

— Et Taarn er for Nærværende under Bygning i Saltsøstaden, som er bestemt for et Udsigtstaarn for Turister. Det har allerede naaet en anselig Højde og kan ses fra næsten alle Dele af Staden og vil, naar det bliver færdigt, blive en Prydelse for Utahs Hovedstad. Det bliver bygget af Granit fra Cottonwood Bjærgpas. Beskuerne ville fra dets høje Top bydes et Panorama, som i Skjønhed ikke overgaas af nogen Naturscene i Verden. Dette er deres Dom, som allerede have nydt en Udsigt derfra.

— General Bane, en af de Forenede Staters Embedsmænd i Utah, er ved sin Afskedigelse bleven befundet skyldig i Kassesvig, og de, som stillede Kaution for ham, blive nu sagsøgte af Regjeringen for 1500 Dollars. Hr. Bane var en uforsonlig Mormonhader — naturligvis.

— En forfærdelig Brand om Bord paa Volgadamperen „Vera", hvorved 200 Mennesker omkom, opstod derved, at en Petroleumslampe i en første Klasses Kahyt var væltet og havde stukket en Del af Kahytten i Brand. Man søgte at kvæle Ilden, men forgjæves, den udbredte sig tværtimod med rasende Hurtighed. De fleste Passagerer vare allerede gaaede til Ro og styrtede halvnøgne op paa Dækket, da de hørte Raabet: Brand! Der opstod en frygtelig Panik, og nogle Passagerer sprang straks over Bord. Kaptajnen lod Skibet løbe med fuld Kraft mod Kysten ved Landsbyen Rownøe, men i Mellemtiden vare stadig flere Passagerer sprungne ud i Søen, da Flammerne begyndte at udbrede sig til Forstavnen. For at holde Passagererne oppe over Vandet, kastede man Stole og Borde ud fra Skibet, men herved bleve Mange saarede. Maskinen blev, da Skibet var kommet til Kysten, ikke straks standset, saa at Hjulene holdt Søen i stadig stærk Bevægelse, og herved omkom Mange i Bølgerne. Fra Kysten blev der ydet al mulig Hjælp, men de fleste Passagerer druknede.

— Oversvømmelserne i Mandalay have i Følge „Times" kostet over tusinde Mennesker Livet. En Mængde Huse ere skyllede bort, og over 50,000 Personer ere hjemløse. Byen er nylig bleven hjemsøgt af en forfærdelig Ildebrand, som var paasat, og Oversvømmelserne have nu ødelagt netop den Del af Staden, som Ilden havde skaanet. Nøden blandt Befolkningen skildres som ubeskrivelig, da uhyre Masser af Ejendom — ogsaa en Mængde Levnetsmidler -- ere tilintetgjorte.

— Byen Haric i Provinsen Sonora i Mexiko er bleven aldeles ødelagt af en Oversvømmelse. Ikke et eneste Hus er blevet staaende. Næsten alle Byens 7000 Indbyggere skulle være druknede.

— I San Francisko ere flere store Fabriker og Magasiner blevne ødelagte af en voldsom Ild, der har anrettet for over 2 Mill. Dollars Skade.

Dødsfald.

I det nittende Ward i Saltsøstaden afgik ved Døden, den 15 Juli, Anne F. Merrill, Samuel Merrills Enke.

Søster Merrill var født i Norge, den 23de December, 1820. Hun annammede Evangeliet i November 1859 og emigrerede til Utah i 1862. Hun var en trofast Sidste-Dags Hellig og en kjærlig Hustru og Moder. Hun efterlader to Døtre.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de September 1886. 35te Aargang.

Israels Indsamling i de sidste Dage.

De, som leve overensstemmende med Jesu Kristi Evangeliums Fordringer, saaledes som det er aabenbaret i disse sidste Dage ved Profeten Josef Smith, til hvem Herren talede, ligesom han talede til Moses og andre af Oldtidens Profeter, behøve ikke at blive paamindede om Nødvendigheden af at udgaa fra Babylon til det Sted, hvor Herren har bestemt at indsamle sit Folk, at de maa være paa et Befrielsessted, medens den Almægtiges store Vrede bliver udøst over alle dem, der ikke ville lytte til hans Budskab. De, som have adlydt Evangeliet, ere blevne Borgere i Guds Rige, de have indgaaet en Pagt med Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. „Se, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pagt med Israels Hus og med Juda Hus, ikke efter den Pagt, som jeg sluttede med deres Fædre, der jeg tog dem ved Haanden for at udføre dem af Ægyptens Land, hvilken Pagt med mig de brøde, endskjønt jeg var deres Ægtemand, siger Herren; men dette er Pagten, som jeg vil slutte med Israels Hus efter disse Dage, siger Herren; jeg giver min Lov i deres Indre og skriver den i deres Hjærte, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk.“ Jerm. 31, 31—33. De Sidste-Dages Hellige, som have denne Lov skreven i deres Hjærter, føle den „lig en brændende Ild i deres Indre“, og saa stort er Ønsket om at samles til Zion og hjælpe til med Opbyggelsen af Guds Rige, at de tænke paa det ved Dag og drømme om det om Natten, og det er deres almindelige Emne for Sang og Samtale.

Det er godt for de Hellige at anvende den strængeste Økonomi og gjøre Alt, de formaa, ved at drage Fordel af Omstændighederne, der omgive dem, og at spare Penge til deres Emigration, medens Guds Aand arbejder med dem. De skulle begynde at efterleve Evangeliets Love straks; thi om de tillade sig at vente til en mere belejlig Tid, ville de begynde en daarlig Vane og give Satan en Magt over dem, som han vil bruge til deres Skade. Vi skulle ikke vente, indtil vi komme til Zion, med at holde Guds Love. De, som tænke, at de ville leve som Hellige, naar de komme

til Zion, og undslaa sig for at holde Guds Love, fordi de ere i dette Land, staa paa en farlig Grundvold. Lad Ingen tænke, at de kunne overtræde eller undslaa sig for at holde Herrens Befalinger og dog gjøre Fremgang i Guds Rige. De, som tænke saaledes, bedrage sig selv, de ville staa stille eller gaa tilbage, og snart ville de faa den Ide, at Evangeliet har tabt sin Sødme og er bleven smagløst for dem; de ville blive trætte og ligegyldige, deres Kjærlighed vil uddø, Evangeliets Tiltrækningskraft vil tabes, og efterhaanden ville de blive saa langt tilbage, at de ville være uforberedte til at annamme de mere ophøjede Principer; maaske de ville hænge ved for en Tid, Solen vil skinne, Regnen falde, og Liv vedligeholdes i Træet, men der vil være Grene, som Saften ikke kan gjennemtrænge, og naar Herrens Tjener kommer for at bese Træet, da ere disse Grene uden Blade og frembyde et ubehageligt Udseende, de ville blive afskaarne og være uden Nytte.

Forjættelsen til os er den samme, som blev given til Israel i Mose Dage. Den blev skreven for os lige saa vel som for dem. „Og det skal ske, naar alle disse Ting komme over dig, Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg har lagt for dit Ansigt, og du tager det igjen til Hjærte iblandt alle Hedninger, der hvorhen Herren din Gud har fordrevet dig; og du omvender dig til Herren din Gud, og du hører hans Røst, aldeles som jeg byder dig i Dag, du og dine Børn, af dit ganske Hjærte og af din ganske Sjæl: da skal Herren din Gud vende dit Fangenskab og forbarme sig over dig og atter samle dig fra alle de Folk, til hvilke Herren din Gud havde bortspredt dig.“ 5 Mos. 30, 1—3. Vi finde heri den Forjættelse, at Herren vil udsamle fra Nationerne alle dem, som ville holde Guds Befalinger af deres ganske Sjæl. Kunne vi forvente, at Herren skulde indsamle os, dersom vi ikke ville holde hans Bud? Vil han tilintetgjøre sine Befalinger for deres Skyld, som ikke ere nidkjære for hans Sag? Dette er mere, end vi kunne forlange eller vente af ham. De, som ikke have Tro til at efterleve hans Lov i dette Land, ere ikke meget tilbøjelige til at hjælpe til med Zions Opbyggelse.

Hvorfor skulle vi gaa op til Zions Land? Fordi Herren har befalet os ved sine Tjenere, Profeterne, som leve paa Jorden i disse Dage, og fordi det er et udvalgt Land, som Herren har beredt til et Indsamlingssted for sit Folk, hvor de kunne opdrage deres Børn i Retfærdighed og blive et rent Folk, fri for Verdens Besmittelse og dens fordærvelige Indflydelse og Eksempel i Løsagtighed, Drukkenskab og lignende Onder, som ere en Vederstyggelighed for Herren; at de maa undgaa den Ødelæggelse, som snart skal udgydes over Nationerne, der ikke ville lytte til Herrens Røst igjennem hans Tjenere; thi ligesom Jøderne bleve hjemsøgte med skrækkelig Ødelæggelse, da de forkastede Guds Profeter, saaledes ville ogsaa Hedningerne, som forhærde deres Hjærter, blive hjemsøgte.

Der er andre Ting af Interesse forbundne med de Helliges Indsamlingssted. Da Jakob velsignede sine tolv Sønner, bleve de største Velsignelser udtalte paa Juda og Josefs Hoveder, især den sidste. Josef blev lignet ved en frugtbar Kvist ved en Kilde, hvis Grene skulde skyde ud over Muren. „Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Højes Grænser; deraf er han en Hyrde, en Sten i Israel.“ Josefs Velsignelse indeholder en saa vid Mark for Omhandling, at hele Bind kunde skrives,

som vilde være gavnlige for de Hellige; men iblandt de mange forunderlige Ting, udtalte af den gamle ærværdige Patriark i hans poetiske Sprog paa hans højt elskede Søns, Josefs Hoved, som skulde ske i de sidste Dage, ville vi lægge Mærke til fire Ting, nemlig: „frugtbar Kvist", „ved en Kilde", „Grenene gaa op over Muren" og „evige Højes Grænser". Dersom disse smukke Udtalelser bleve forandrede til Nutidens Sprog, vilde de lyde: Dit Afkom skal blive mange og drage over Havet til et Land langt borte, hvori der findes store Bjærge.

Profeten Ezekiel, en af de bortførte Hebræer, som levede samtidig med Jeremias og Daniel, var storligen begunstiget af den Almægtige med Syner om Fremtiden vedkommende Gjenoprettelsens Tid. Han har optegnet et Syn, hvori han beskriver Landet, som Israels tolv Stammer skulle arve; og ifølge dette Syn finde vi, at Efraim og Manasse erholdt hver en Arvelod i Kanaan, medens Josefs Navn ikke er omtalt i Synet om Landets Uddeling i Fremtiden. I Staden vil der dog findes en Port for Josef.

Maaske En vil sige: Han er repræsenteret i sine Sønner, men Jakob sagde: „Og nu, dine to Sønner, som ere fødte dig i Ægyptens Land, før jeg kom til dig i Ægypten, de skulle høre mig til; Efraim og Manasse skulle høre mig til, som Ruben og Simeon." 1 Mos. 48, 5.

Paa samme Tid, som Ezekiel modtog dette Syn, blev Lehi, der var en Efterkommer af Josef, besøgt af Herren og befalet at tage sin Familie og gaa ud af Jerusalem. Efterat de havde vandret i Ørkenen og vare ved Lidelser blevne revsede af den Almægtige, at de kunde blive skikkede til at udføre hans Hensigter, befalede Herren Nephi, en Søn af Lehi, at bygge et Skib. (Se Mormons Bog.) „Og jeg Nephi forarbejdede ikke Tømmeret paa den Maade, som Mennesker havde lært, ejheller byggede jeg Skibet efter Menneskers Vis; men jeg byggede det saaledes, som Herren havde vist mig." Da Skibet var færdig, toge de Proviant og Sæd, som de havde samlet, og gik ind i Skibet, og bleve ledte af den Almægtige over Havet til Amerikas Land.

Vi se saaledes, at Josefs Sæd, omtrent et Tusind og firsindstyve Aar efter Jakobs Død, sejlede over Havet og udbredte sig „indtil de evige Højes Grænser". Der er ingen Tvivl om Lehis Slægtregister; thi han erholdt sine Fædres Optegnelser, „hvoraf han vidste, at han nedstammede fra Josef, ja den Josef, som var Jakobs Søn, og som blev solgt til Ægypten."

Efterkommerne af Lehis ældste Søn bleve kaldte Lamaniter, og Nephis Efterkommere og de, som efterfulgte ham, bleve kaldte Nephiter.

Disse iagttoge at holde Herrens Befalinger, de havde de fem Mosebøger, hvilke gave en Beretning om Verdens Skabelse, og ligesaa Jødernes Historie fra Begyndelsen indtil Zedekias, Juda Konge, og ligeledes de hellige Profeters Optegnelser fra Begyndelsen indtil Jeremias, saavelsom mange af Jeremias' Profetier. Herren var med dem og velsignede dem; og de havde meget Kvæg, avlede meget Korn, byggede Huse og bleve rige. Nephi, som blev undervist af Herren i Mekanisme, var meget dygtig og lærte Folket at bygge og arbejde i alle Slags Træ, Jærn, Kobber, Messing, Staal, Guld, Sølv og Ædelstene, og Nephi byggede et Tempel i samme Stil som Salomons, dog var det ikke bygget af saa kostbare Materialier.

Efter et Tidsrum af sekshundrede

Aar oprejste Herren en anden Profet iblandt Nephiterne, hvis Navn var Nephi, en Mand af stor Tro. I hans Tid viste Jesus Kristus sig i deres Midte og udvalgte tolv af dem til at være hans Disciple og gav dem Magt til at døbe Folket. Jesus sagde til dem: „I ere mine Disciple, og I ere et Lys for dette Folk, som er en Levning af Josefs Hus. Og se, dette er Eders Ejendomsland, og Faderen har givet Eder det." Dette er anført fra Jesu egne Ord og ere overensstemmende med Velsignelsen, som Josef erholdt af sin Fader Jakob, og forklarer Aarsagen hvorfor Josef ikke er omtalt ved Uddelingen iblandt de tolv Stammers Arvelodder i Kanaan. Sproget er saa tydeligt, at ingen videre Forklaring er nødvendig for at bevise, at Amerika er Josefs Arveland.

Efter Salomons Død oprettede de ti Stammer et Rige under Jeroboam, Nebats Søn, i Modsætning til Juda Rige. Præsterne og Leviterne, som vare iblandt Israels Børn under Jeroboam, og ønskede at tjene Herren, Israels Gud, forlode deres Besiddelser og kom til Jerusalem, hvor de forenede sig med Juda og Benjamin, der havde Rehoboam til Konge. Der opstod derved to Nationer — Israel og Juda. Israel hengav sig til Afguderi og blev meget ugudelig.

Jeroboam afsatte Guds Præster og ordinerede Præster, som han udvalgte fra Folket, til at ofre paa Højene til Kalvene, som han havde opstillet. (Se Kongernes og Krønikernes Bøger.) Derfor siger Herren: „Og jeg saa, da jeg, formedelst alt det, at det frafaldne Israel havde bedrevet Hor, lod hende fare og gav hende hendes Skilsmissebrev, at dog det troløse Juda, hendes Søster, ikke frygtede, men gik bort og bedrev ogsaa Hor." Jer. 3, 8.

Under de forfærdelige Krige, som fandt Sted mellem Israel og de assyriske Konger; bleve Israeliterne overvundne efter Herrens Raadslutning som Følge af deres Afgudsdyrkelse. Mange af Israeliterne bleve blandede med andre Nationer, giftede sig med dem og deltoge i deres Skikke. De af Juda Rige, som holdt Mose Lov, endskjønt i en frafalden Tilstand og døde for Lovens Aand, (thi ligesom mange af de saakaldte Kristne foregave de at holde Mose Lov og de gamle Profeter, men forfulgte og dræbte Profeterne, som Gud sendte til dem) vedbleve at være et særskilt Folk, og Flertallet er saaledes i Dag, og de forøges ligesom i deres Velmagts Dage. Naar Herren derfor taler til Israel, da forstaas derved ikke alene dem, som ere benævnede Jøder, som Mange antage, men har ofte Hensyn til de Stammer, om hvilke Herren siger, „at han gav hende et Skilsmissebrev og lod hende fare."

I en Aabenbaring, given til Josef Smith i Kirtland, Ohio, den 24de Februar 1834, siger Herren, talende til de Hellige: „Thi I ere Israels Børn og Abrahams Sæd," og atter: „Derfor saa siger Herren til Eder, hos hvem Præstedømmet er vedblevet fra Eders Fædre, thi I ere lovmæssige Arvinger efter Kjødet og have været skjulte fra Verden med Kristo i Gud, og Eders Liv og Præstedømme er vedblevet og skal vedblive hos Eder og Eders Efterkommere indtil alle Tings Gjenoprettelse, som ere talede ved de hellige Profeters Mund siden Verdens Begyndelse." (Pagtens Bog Side 37.)

Herren omtaler en Tid, „da de skulle kalde Jerusalem Herrens Trone". „I de Dage skal Juda Hus gaa til Israels Hus." Jer. 3, 17—18. Af disse og mange andre Skriftsteder, som

kunde anføres, lære vi, at Israels Folk skulde være adskilte fra Juda Hus indtil Tiden, da Herrens Trone skal blive oprejst i Jerusalem; men Herrens Trone vil ikke være i Jerusalem, før den store Indsamling er til Ende. Om Israels Hus ikke skal gaa til Juda Hus, førend Indsamlingen er endt, saa følger det af sig selv, at Israel maa forsamles paa et Sted for sig selv indtil den Tid.

Herren har gjort, at en Optegnelse af Profeternes Spaadomme skulde skrives, og nogle af disse ere blevne overleverede til Jordens Beboere i en Bog, kaldet Bibelen. Efter megen Modstand, Mishandling og Blodsudgydelse af dem, som have oversat og udbredt den, har den fundet sin Vej til alle Verdens Dele, og mange uoverensstemmende Ideer findes hos dem, som foregive at tro denne Bog.

Midt i den Strid, som eksisterer i Henseende til dens Udlæggelse, har Himmelens Gud atter talet og aabenbaret „Rigets Evangelium", og forunderlig som det synes, saa er det den samme simple Plan, som Johannes den Døber, Jesus Kristus, Peter, Jakob, Johannes og Paulus prædikede og skreve om, og den er saa tydelig, at de, „som vandre paa denne Vej, endog Daarer, skulle ikke fare vild."

Gud talede til Josef Smith, ligesom han talede til Moses og til Drengen Samuel i gamle Dage, og gav ham Magt og Myndighed til at prædike Evangeliet og oprette sin Kirke og Rige, og befalede ham at ordinere andre Apostle og Profeter, Halvfjerdsinstyve, Ældster o. s. v. Disse have udgaaet til Verden, og Mange have adlydt deres Ord og have gaaet ned i Daabens Vande og sluttet en Pagt med Gud og lovet at holde hans Befalinger, og Herren har lovet dem, som ville efterleve hans Love, at bringe dem til et godt Land og velsigne dem.

Herrens Ord kan ikke fejle, han sagde til de Hellige: „Frygt ikke, se Eders Gud vil komme med Hævn, ja han vil komme med Belønning, han vil komme og frelse Eder," og han vil gjøre dem til Hoved, „ophøjet over Jordens Nationer". Han vil velsigne dem i Byen og paa Marken med Familier, Kreaturer og med Forraad og give dem Gods i Overflødighed; han vil velsigne deres Hænders Gjerning, „og alle Folk paa Jorden skulle fornemme, at Du er kaldet efter Herrens Navn." Disse ere nogle af de Velsignelser, som ere lovede til dem, som holde Herrens Befalinger og adlyde hans Profeters Røst.

Er noget af alt dette blevet opfyldt? Spørg de Tusinder, som have forladt disse Lande, hvor de arbejdede fra tidlig Morgen til sildig Aften for at erhverve de mest nødvendige Artikler for Livets Ophold og aldrig ejede en Fodsbred Land, ejheller var der noget Haab om, at de nogensinde kunde komme i Besiddelse af Ejendom, og om de ophørte at arbejde en Uge, vilde de være uden Brød for deres Børn. De have i Dag behagelige Hjem, gode Agre, Kornmagasiner fyldte med Hvede og anden Sæd, Kvæg paa Højene og i Engene, Lader, Stalde, Heste, Vogne og Avlsredskaber, uden Nogen til at byde over sig. Spørg dem, om den Almægtiges Løfter have forfejlet.

Hvad finder Sted i Dag blandt Nationerne? Medens dette skrives, er et andet Kompagni, som har sluttet Pagt med Herren, i Færd med at sejle over det sporløse Ocean. De gaa med stor Hurtighed, lig Duer til deres Vinduer, og bæres paa Bølgerne som paa Ørnevinger. De forsamles fra alle Dele, sigende: „Kommer og lader os gaa op

til Herrens Bjærg og til Jakobs Guds Hus, at vi maa lære om hans Veje og vandre paa hans Stier;" thi Herren, den mægtige Gud, har talet og kalder Jordens Indvaanere fra Solens Opgang til dens Nedgang, sigende: „Kom ud af hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, at I ikke skulle rammes af hendes Plager;" „og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, som komme langt fra, og hvisle efter dem fra Jordens Ende; og se, de skulle komme hasteligen og let;" „de skulle flyve paa Filisternes Skuldre imod Vesten;" „de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høje og fare til Herrens Gode."

„Mon ikke Visdom raabe, og Forstand udgive sin Røst?" „Til Eder, I Mænd! vil jeg raabe; og min Røst er til Menneskenes Børn." „Giv derfor Agt og lytter til Herrens Røst, I Hellige! som have sluttet Pagt med Jakobs Gud, hører hans Profeter og holder Befalingerne, som Herren har givet Eder, at I maa staa paa hellige Steder, naar den Almægtiges grumme Vrede skal blive udøst paa dem, som ikke ville lytte til hans Tjenere." „Babylons Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu." „Derfor skulle hendes Plager komme paa en Dag: Død, Sorrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende."

Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Tidernes Tegn.

Herren sagde i en Aabenbaring, given ved Joseh Smith i Aaret 1832 til de Ældste:

„Bliv i den Friheb, hvormed I ere frigjorte, indvikler ikke Eders Hænder i Synd, men lader Eders Hænder være rene, indtil Herren kommer; thi om ikke mange Dage skal Jorden skjælve og rave frem og tilbage lig en Drukken." Og atter: „Efter Eders Vidnesbyrd kommer Vrede og Hævn over Folket; thi efter Eders Vidnesbyrd kommer der et Vidnesbyrd ved Jordskjælv, der skal foraarsage en Jamren midt inde i Jorden, og Menneskene skulle falde om paa Jorden og ikke kunne staa. Og ligeledes kommer der et Vidnesbyrd ved Tordens Røst, og Lynilds Røst, og Storms Røst, og Havets Bølgers Røst, der hæve sig over deres Grænser. Og alle Ting skulle være i Bevægelse, og Menneskene skulle forsmægte; thi der skal komme en Frygt over alle Folk."

De nylig stedfundne Begivenheder have bragt os til at tænke paa ovenstaaende Forudsigelse. Vore Læsere ville erindre Beretningen, som var indrykket i et tidligere Nummer, om de mægtige Rystelser, som fandt Sted paa Ny Zeeland, og de voldsomme Ødelæggelser foraarsagede derved. Næppe var Erindringen om disse Begivenheder udslukket af Tankerne, førend ny Efterretninger indløbe om Jordskjælv i Grækenland, Italien og forskjellige Øer ved Europas og Afrikas Kyster. Samtidig høres fra det stolte Amerika, at ogsaa der har været mærket hæftige Jordrystelser, som have været følte paa hele Strækningen fra New York til Alabama, indbe=

fattende flere Hundrede Mile, hvorved Huse ere blevne nedstyrtede, og Folket forfærdede i en foruroligende Grad. Der siges, at Folket i Lecce, i Italien, ilede i massevis til Domkirken for at bede; deres Forfærdelse var saa stor, at de forlode deres Hjem og lejrede sig ude paa Marken. Vi finde saaledes en Bevægelse i Jordens Indre, som bevirker Udbrud paa forskjellige Steder af Jorden og har nu vist sig i tre forskjellige Verdensdele i en sammenligneIsesvis kort Tid. Herren ihukommer sit Ord, og vil, ved Elementernes Magt, raabe Omvendelse til Folkene, efter at de Ældste have baaret deres Vidnesbyrd til Nationerne.

Der er en anden Begivenhed, som vi ikke ville undlade at omtale. Frelseren siger: „Paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse; naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige; thi Himmelens Kræfter skulle røres. Og da skulle de se Menneskens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed." Af ovenstaaende vil det sees, at førend Menneskens Søns Komme vil finde Sted, skal en vis Ængstelse angribe Folkene, og en Frygt for det, der skal komme over Jorderige, skal bringe Folkene til at forsmægte; og dette skal finde Sted paa en Tid, da Havet og Bølgerne skulle bruse. At denne Brusen af Havet og Bølgerne ikke kan være bevirket ved almindelige Vinde er klart af det Faktum, at Jesus gav det som et Tegn paa sin anden Tilkommelse; men naar Jorden bringes til at skjælve og rave lig en Drukken, da er det klart, at Bølgerne i deres Bevægelser ville slynges ud af deres Ligevægt og bruse, indtil de stige over deres Bredder.

Men der er andre Omstændigheder, som ogsaa bringe Menneskene Ængstelse, og iblandt dem kunne vi nævne Næringssorg; det er et af de mange Tegn, som nu viser sig paa Tidens Horisont. Allevegne hører man Klagemaal og Nødsskrig. I alle Lande findes der en Arbejdsløshed, som bringer Folkene til at ængstes for de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige; thi om saadant findes nu i Sommeren, hvad vil da Vinteren bringe? Er det fordi der er Mangel paa Fødemidler, Klæder, Skotøj eller andre Nødvendigheder? Nej! Alle klage over, at de ikke kunne afsætte deres Varer, og der er en Overflødighed af alle Ting. Mon ikke disse Begivenheder er en Opfyldelse af Aab. 18. „Saa meget som hun (Babylon) haver ophøjet sig selv og levet i Yppighed, saa meget giver hende af Pine og Sorrig. Fordi hun siger i sit Hjærte: jeg sidder som Dronning, og er ikke Enke, og Sorrig skal jeg ingenlunde se; derfor skulle hendes Plager komme paa én Dag: Død og Sorrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende. Aarsagen til den ovenomtalte Sorg kan sees af de efterfølgende Vers, hvilke vi bede Læseren at gjennemse, og vi ville finde, at Landet vil være fuldt af Jordens Gober, men Ingen til at kjøbe; og om Nogen spørger hvorfor, saa ville vi lade de Tusinder af Arbejdsløse besvare Spørgsmaalet.

Det er besynderligt, at en saadan Sorg skal komme paa en Tid, da der er Overflødighed af alle Ting; Menneskene søge at forklare Hemmeligheden og tilskrive de politiske Stridigheder Skylden; men hør Herrens Ord: „Hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu", og han vil gjengjælde dobbelt efter Menneskenes Gjerninger, og det paa en Tid naar de sige i deres Hjærter: „jeg sidder som en Dronning og Sorrig skal jeg

ingenlunde se." Læser! Gaa nogle Aar tilbage i Tiden og gjenkald til Erindringen Folkets Sprog, da alt florerede omkring dem, og om Du ikke hørte de ovenanførte Ord, saa hørte Du deres Mening udtalt baade i Ord og Handling, og Hævnens Dag vil komme, og kun de, som ville lytte til Herrens Ord: „Indvikler ikke Eders Hænder i Synd; men lader Eders Hænder være rene, indtil Herren kommer," kunne vente at undfly den kommende Vrede. Uagtet disse Begivenheder ere tydeligen forudsagte, saa ere de dog ubemærkede af Folkene, og Jesu Ord: „Om Himmelens Skikkelse vide I at dømme; men om Tidernes Tegn kunne I ikke," viser sig at være Sandhed og stadfæster sig i den nulevende Slægt.

G.

Nogle Ord om Præstedømmet.

(Af J. C. N.)

„Og han (Kristus) beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi alle alle naa til Eenhed i Troen, og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksne Alder; at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Vejr, ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb." Eph. 4, 11—14.

Den eftertænksomme Læser af det ovenfor anførte Skriftsted af Apostlen Paulus vil letteligen kunne indse hvad der er Aarsag til den Splid, Uenighed og Forvirring, som karaktiserer Kristenheden eller, som den ogsaa kaldes, den hellige almindelige Kirke.

Kristi Kirke var, for at dens Medlemmer ikke skulde omtumles som Bølger og omdrives af enhver Lærdoms Vejr, „bygget paa Apostlers og Profeters Grundvold," det er: den var organiseret med et inspireret Præstedømme, et levende Apostelskab, Mænd til hvem „Kjød og Blod ikke havde aabenbaret, at Jesus var Kristus," men deres Fader i Himmelen havde aabenbaret dem det, og dette var den Klippe, hvorpaa Jesus byggede sin Menighed, nemlig, Aabenbaring fra Gud til Præstedømmet.

Ved at gjennemlæse det nye Testamente finde vi, at saalænge der fandtes Apostler og Profeter i Kirken, var den velsignet med Syner, Aabenbaringer, Profetier og Englebesøg. Disse Mænd stode i Forbindelse med Himmelen og nøde den Hellig Aands Gaver, og saalænge som de levede, kunde Vildfarelser ikke let indsnige sig i Menigheden, thi Hyklere og falske Lærere vilde til enhver Tid blive aabenbarede og udelukte af Kirken. Aarsagen til at den Vildfarelse og Splid, som eksisterer i Kristenheden, maa altsaa tilskrives Tabet af Præstedømmet eller de af Jesus beskikkede Embedsmænd.

At det var Hensigten, at Apostelskabet skulde fortsættes og vedblive i Kirken, kan let indsees af Apostlernes Handlemaade i det, at noget af det Første de foretog sig efter Frelserens Bortgang var at udvælge en Mand til at indtage det Embede, som Judas tabte ved sit Forræderi.

Ligeledes have vi i den hellige Skrift Beretning om, at baade Paulus og Barnabas vare Apostler, og der findes ikke et eneste Ord i Bibelen, som giver mindste Grund til at antage, at Apostelembedet var kun bestemt for Kirkens første Dage, men tværtimod, saalænge Kirkens Medlemmer kunde vorde udsatte for Vildfarelser og falske Lærdomme, og saalænge de ikke vare naaede til „Enhed i Troen og Kristi Fyldes voksne Alder," var det ifølge Pauli Ord til Epheserne fornuftigt at antage, at disse Piller eller levende Stene i Kirkens Grundvold, nemlig: Apostler og Profeter, maatte vedblive i Menigheden for bestandig.

En anden Nødvendighed, for det højere Præstedømmes Vedbliven, var „Embedets Forvaltning", at oprette Menigheder, at ordinere og indsætte Ældster og Forstandere til at vaage over de Hellige, medens de selv opsøgte nye Arbejdsmarker for Evangeliets Forkyndelse.

O, hvor stor er ikke Forskjellen paa Kristi Kirke og Nutidens Kristendom! Medens den første var organiseret med et inspireret Præstedømme og udrustet med himmelske Gaver og Kræfter til de Helliges fuldkomne Beredelse og til deres Forening i Tro og Kundskab, er Nutidens Kristendom, som et Hele betragtet, en uorganiseret Masse, som, for at bruge Apostlens Lignelse, er lig et brusende Hav, hvis Bølger lade sig omtumle af ethvert Vejr ved Menneskenes Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb. Medens Kristi Kirkes Medlemmer ledede
s af Mænd, som samtalede med Engle og bleve underviste ved Syner og Aabenbaringer om deres himmelske Faders Villie, ere Nutidens Sekter og Partier henviste til Fortolkninger og Gisninger angaaende Meningen af de faa Levninger af apostoliske Skrivelser, hvis simple og tydelige Sprog fordum glædede de Hellige, til hvem de vare skrevne. Medens Apostlerne mødte tilsammen fordum og adspurgte Herren, naar en vigtig Sag skulde afgjøres, maa Kristenheden nøjes med kirkelige Møder, hvor uinspirerede og selvvalgte Lærere sidde i Raad og sjælden opnaa andet Resultat, end at enhver bliver ved sin egen Mening i det Haab, at hver bliver salig ved sin Tro. Hvor der før var Sikkerhed og fast Overbevisning i Tro, i Haab og i Kundskab, findes nu kun Gisninger og Tvivl og Angst for det tilkommende Liv. Medens de fordums Hellige vare fulde af Glæde og Frimodighed, selv under mange Trængsler, ere Nutidens af Religion paavirkede Mænd og Kvinder opfyldte af Sukke og Bedrøvelse og det under de gunstigste Forhold i Livet. Aarsagen til denne sørgelige Forskjel er Tabet af Præstedømmet.

Den alvorlige Læser vil maaske spørge: Er Kristenheden da ikke Kristi Kirke, eller er en Del deraf dette, og hvis saa, hvilken Del eller hvilket Parti kan det vel være? At de Alle tilsammen kunne være det, er en Umulighed, thi Jesus sagde: „uden I ere Et, ere I ikke mine." Den katholske Kirke gjør Fordring paa at være den ægte Fortsættelse af Kristi Kirke, men da det er en Kjendsgjerning, at den hverken har levende Apostler eller Profeter, maa dens Paastand være falsk.

Apostler ere Kristi Sendebud. Kort før Frelserens Bortgang til Faderen, udsendte han disse Mænd som sine Stedfortrædere til at forkynde Evangeliet til alle Folk, og han gav dem Fuldmagt til at handle i sit Navn, at hvad de løste eller bandt paa Jorden skulde være løst eller bundet i Himmelen. Ligeledes sagde han: „Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde Synderne, dem ere de beholdne." Naar denne Myndighed, som Jesus gav sine Apostler, blev overdragen til Paver, Kar-

dinaler og Munke, har den katholske Kirke endnu aldrig været i Stand til at paavise. De reformerte Kirkesamfund ere alle enige i at fordømme den katholske Kirke som fordærvet og frafalden, og de gjøre vistnok ikke dette uden Grund, thi der kan næppe være nogen Tvivl om, at det er den Skjøge, om hvilken vi læse i Joh. Aab. 17 Kap.

Men dersom den katholske Kirke er frafalden og uden et Præstedømme kaldet af Gud, hvorledes staar det da til i denne Henseende med de protestantiske Kirker? Var Martin Luther da ikke kaldet af Gud til at oprette en ny Kirke paa Jorden? Erholdt han ikke det hellige Præstedømme eller Fuldmagt til at prædike eller døbe Menneskene til deres Synders Forladelse, saaledes som de oprindelige Kristi Tjenere havde? Det bedste Svar paa disse Spørgsmaal maa være Luthers egne Ord, og jeg vil derfor gjøre nogle korte Uddrag af hans „Hyrdebrev" dikteret til de ædle og velvise Borgermestre og Raadmænd, samt menige Almue i bøhmisk Prag o. s. v. I dette Skrift hvor Luther udelukkende taler om præstelig Myndighed, siger han:

„Hvor man begjærer min Tjeneste, tør jeg ikke overskride min Fuldmagt, hvorfor jeg ogsaa indskrænker mig til at raade og formane, men overlader det til Enhver selv at handle, og er det mit Raad til enhver Husbonde, som bliver Fader, selv at døbe sine Børn og saaledes sørge for sig selv og sine."

Angaaende Prædikeembedet siger Luther: „Da hverken Pave eller Biskopper vil sætte Nogen til at betjene, saa følger deraf, at enten maa vi se paa, at Kirken lægges øde uden Ordet, eller ogsaa maa vi træde sammen og ved almindelig Stemmegivning udvælge af vor Midte En eller Flere, eftersom det gjøres fornødent, som dertil ere skikkede, og derpaa indsætte dem i Menigheden. Naar dette er sket, skal man anerkjende dem for rette Biskopper og Ordets Tjenere. Enhver By kan jo anstille Valg for sit eget Vedkommende og den ene Stad tage den anden til Mønster, men paa Landdagen skal man raadslaa, om hele Landet vil følge denne Kirkeskik eller ikke, eller om en Del vil antage den straks eller opsætte det indtil videre, eller om man aldeles ikke vil indlade sig herpaa. For det Første er det nok, naar kun nogle Faa give de Andre Eksemplet, og de saa senere, efter at Skikken er indført, kunne drage Mangfoldige efter sig. Men vilde Gud give Lykke til, at flere Steder paa denne Maade valgte deres Biskopper, saa maatte Biskopperne senere træde sammen og vilde let enes om at vælge En eller Flere af deres Midte til at være deres Overhoveder."

Af det Anførte vil tydelig ses, at Protestanterne vare aldeles blottede for Embedsmænd, som vare kaldte af Gud, og de gjorde ej heller Fordring paa at være det, men de udvalgte efter deres eget Skjøn Saadanne, som behagede dem bedst til at være deres Ledere og Lærere. Senere toge de forskjellige Landes Regjeringer det i deres Haand at bestyre Kirkevæsenet og indsætte Præster og Biskopper o. s. v., saaledes som endnu er Tilfældet i de bestaaende Statskirker.

De nyere Sekter og Partier ere, om muligt, endnu værre farne med Hensyn til Præstedømme end Katholikerne og de tidlige Protestanter. Aldeles forkastende ny Aabenbaring oprette de Kirker og Menigheder overensstemmende med deres egne aandeliggjorte Fortolkninger af den hellige Skrifts Mening, og de Fleste af dem anse Præstedømmet som aldeles unødvendigt og at Enhver, som ved indre Tilskyndelser føler sig kaldet, er berettiget til at prædike og forrette, hvad han anser

for kirkelige Handlinger, hvilke dog i de fleste Tilfælde ere Menneskebud eller Forfalskninger af Evangeliets oprindelige Ordinantser. De tage ikke mindste Hensyn til Apostlens Ord i Brevet til Hebræerne 5, 4. „Ingen tage sig selv den Ære (at være Præst), men kun den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var."

Ved Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Gjenoprettelse i disse de sidste Dage ere Mænd ved Engles Sendelse ordinerede til det hellige Præstedømme, og levende Apostle og Profeter, saa vel som de øvrige Embedsmænd, Jesus indsatte i sin Kirke, findes nu paa Jorden. Evangeliets Velsignelser nydes nu som i de forrige Apostlers Dage af dem, som tro, omvende sig fra Vildfarelse og Synd og lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og den Hellig Aand uddeler Gaver til dem, paa hvem den formedelst Haandspaalæggelse af Guds levende Præstedømme er bleven beseglet, hvortil enhver trofast Sidste-Dages Hellig er et Vidne.

Blandinger.

— Det er en Kjendsgjerning, at Misbrug af spirituøse Drikke virker nedbrydende paa Sjæl og Legeme, ødelægger Familielivet og forringer Befolkningens Velstand. Der er for et Aar siden ved Regjeringens Foranstaltninger foretaget en Undersøgelse om Drikfældigheden her i Danmark. Af denne fremgaar Følgende: Fra 1871 til 1880 behandledes i vore Sygehuse 9536 Patienter for Sygdomme, bevirkede ved Drik, deriblandt 4481 for Drankergalskab; i den samme Periode anbragtes i Fattiganstalter 64248 Personer, af hvilke 19333 maatte anbringes der paa Grund af egen eller Forsørgerens Drikfældighed; af 2982 Mennesker der fra 1871 til 1880 have været indlagte i Vridsløselille Forbedringshus, have 911 misbrugt spirituøse Drikke; af 12091 Personer, der i 1880 arresteredes af Politiet for Forseelse og Uorden, vare 9433 berusede ved Anholdelsen, og deraf anholdtes 6882 ligefrem for Drukkenskab; af hver 100 Selvmordere vare i Tidsrummet 1871—75 36 drikfældige, medens til Sammenligning kan anføres, at i Perioden 1835—44 kun 15 af hvert Hundrede Selvmord bleve begaaede som en Følge af Drik; endelig vare af 3710 Ægteskabs-Separationer i Aarene 1871—80 de 838 foranledigede ved Drikfældighed.

— Den største Hule i Verden er Kæmpehulen i Edmonson County, Kentucky. Den findes nær Green River, omtrent 6 Mil fra Cave City. Hulen bestaar af en fortløbende Række forskjellige Kamre, af hvilke nogle ere temmelig store. Igjennem en Del af disse underjordiske Haller flyde flere Strømme udgaaende fra den underjordiske Flod Echo, og blinde Fisk findes i Vandet.

— **Jordskjælvene i Amerika.** De Jordrystelser, der i Tirsdags Nat, den 31te August sporedes i Amerika, have strakt sig over 22 Stater Øst for Mississippi, fra Golfstrømmen til Connecticut. Værst har Ulykken raset i Charleston i Syd-Carolina, hvilken By ligger fuldstændig i Ruiner. To af Byens Kirker ere styrtede sammen, alle offentlige Bygninger og to Trediedele af de private Boliger ere ubeboelige. Samtidig med Jordskjælvene udbrød der Ild paa fem forskjellige

Steder. Folk lejre sig, hedder det i en Beretning, i det Frie. Alle Butiker ere lukkede, og man frygter for, at der vil indtræde Mangel paa Levnetsmidler. Kl. 8 i Onsdag Morges indtraf der en ny Jordrystelse. En dump Rullen gik forud for den, og derpaa begyndte Jorden at ryste og hæve sig. I alt talte man ti forskjellige Stød. Værst gik det til i Broad-Street. Her forsøgte Kvinder, der vare bevæbnede med Øxer, at befri de Ulykkelige, der vare indespærrede i de tildels sammenstyrtede Huse. Al Forretning er naturligvis fuldstændig standset. Ogsaa Gasværket er beskadiget, saa at Byen foreløbig ikke vil kunne oplyses. I Jorden ses Revner, hvorfra fint Sand sprudler frem. Skaden anslaas til 8 Mill. Dollars. Omtrent 50 Personer antages at være omkomne, og dobbelt saamange ere saarede. Telegrafnettet i Syd-Karolina er aldeles ødelagt.

Den lille By Summerville, der ligger 22 Mile fra Charleston, blev ligeledes aldeles ødelagt af Jordskjælvet. Desuden rasede dette stærkt i Columbia. Husene vaklede fra den ene Side til den anden, og Jorden løftedes og sænkedes som en Bølge. Beboerne ilede, halv affindige af Skræk, nøgne ud paa Gaden. Nogle sprang ud af Vinduerne. De solideste Bygninger bleve rystede til Grunden. Ialt mærkede man 11 Jordstød. Negrene, troede at Verden skulde forgaa, og knælede i Bøn paa Gaden. Næsten ikke et eneste Hus er uskadt.

I Bellaplain, Iowa, indtraadte der som Følge af Jordskjælvet en Oversvømmelse, idet to vældige Vandstrømme flød gjennem Byen. I Richmond i Virginien herskede der en frygtelig Ophidselse, og siden Borgerkrigens Tid har man ikke oplevet saa bevægede Scener. I Tugthuset udbrød der Panik iblandt Straffefangerne, og Tropperne maatte rykke ud for at gjenoprette Ordenen, medens Stormklokken kaldte hele Politiet og Brandvæsenet paa Benene. Fangerne troede, at Bygningen brændte, og der forefaldt ubeskrivelige Scener. Mændenes Eder blandede sig med Kvindernes Angstraab. Fangerne styrtede som Vanvittige igjennem Gaarden og Gangene, og først efter flere Timers Anstrængelse lykkedes det at berolige Fangerne.

I Cleveland, Ohio, anrettedes der ligeledes betydelig Skade. Husene rystede, og Alle styrtede ud paa Gaden. De Fleste anede ikke, at der havde fundet et Jordskjælv Sted, men troede, at det var en Explosion. Ogsaa i New York var Rystelsen stærk, og Mange tilbragte Natten i det Frie. Lignende Efterretninger foreligge fra de andre store Byer. I det hele var Rystelserne stærkest ved Kysten fra Alabama til New York og i de sydlige Stater.

Dødsfald. I Koosharem, Piute County, Utah, døde den 2den August, Evan Torgersen. Afdøde var født i Sigdal i Norge den 22de August 1819. Han annammede Evangeliet i 1855 og har stedse været en trofast Sidste-Dages Hellig. Han udførte en toaars Mission til sit Fødeland fra 1873 til 1875. Han efterlader en Hustru og seks Børn.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.

